La Quán Trung

TAM QUỐC DIỄN NGHĨA

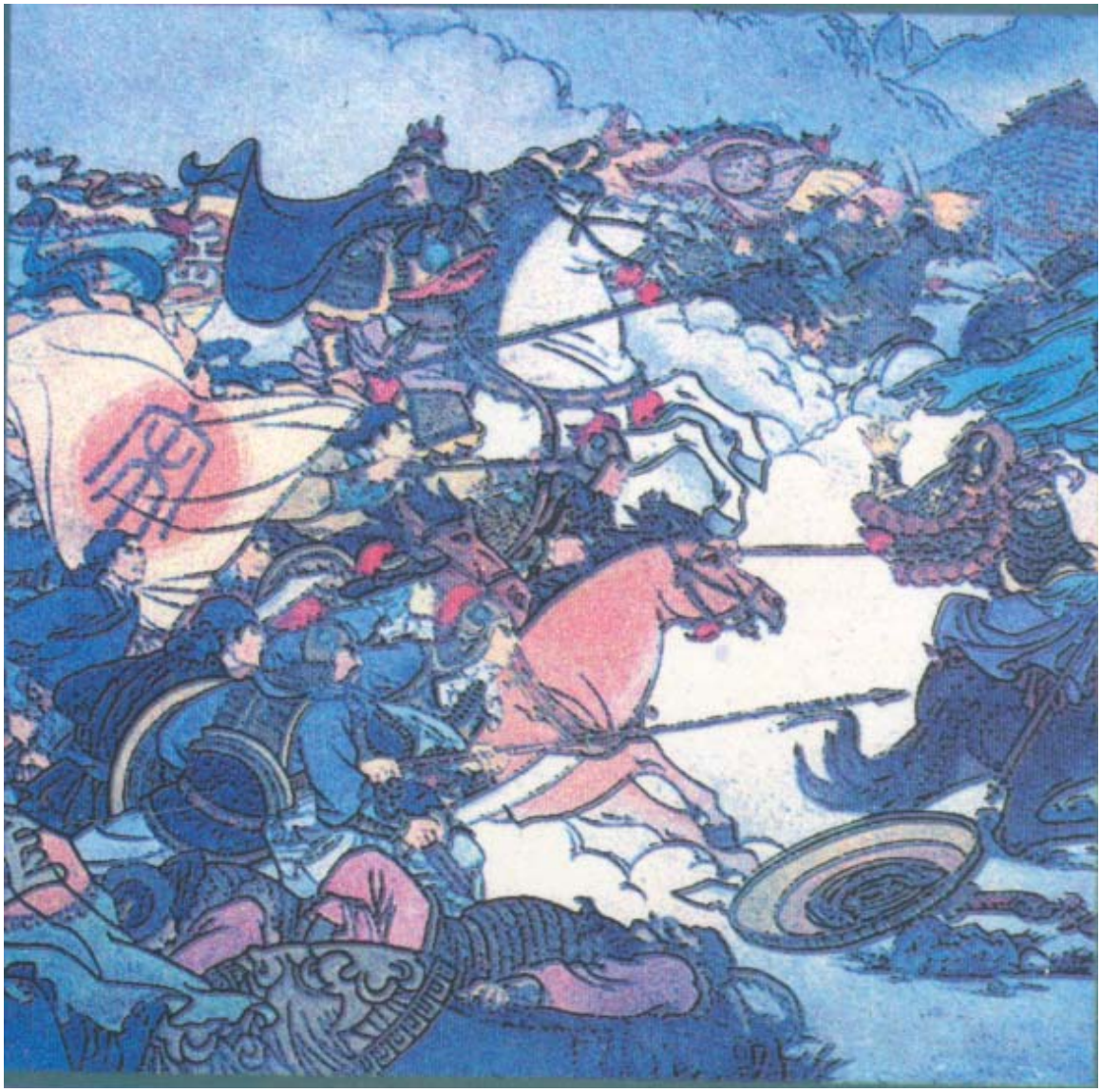

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 1
Hội Đào Viên Anh Hùng Kết Nghĩa
Đánh Huỳnh Cân Hào Kiệt Lập Công

Bài Ca Mở Đầu
(Và cũng là bài ca kết thúc)
Sông dài cuồn cuộc ra khơi ,
Anh hùng : sóng dập, cát vùi thiên thu...
Dở hay, thành bại nào đâu?
Bể dâu chớp mắt , nghoảnh đầu thành mơ !
Non xanh còn đó trơ trơ ,
Tà dương lần lửa sưởi hơ ánh hồng.
Lão tiều gặp lại ngư ông ,
Bên sông gió mát , trăng trong , kho trời.
Rượu vò lại rót khuyên mời ,
Cùng nhau lại kể chuyện thời xa xưa...
Kể ra biết mấy cho vừa?
Nói cười hỉ hả , say sưa quên đời...
Phàm thế cuộc trong thiên hạ (#1), chia rồi lại hợp, hợp rồi lại chia. Tỷ như nhà Châu mất vận, bảy nước phân tranh, sau đó nhà Tần lại gồm thâu về một mối. Rồi khi nhà Tần bị diệt vong, để cho Hán, Sở tranh hùng, và cuối cùng Hán đã diệt Sở để thu về một mối. Nhà Hán kể từ vua Cao Tổ là Lưu Bang trảm xà khởi nghĩa thống nhất được thiên hạ, giữ lấy ngai vàng cho Đến khi vua Quang Vũ là Lưu Tú quật khởi, giết loạn thần là Vương Mãng, phục hưng cho nhà Hậu Hán (#2), rồi truyền Đến đời vua Hiến Đế thì bị chia làm ba nước. Cái nguyên do rối loạn sau này là do tới hai ông vua Hoàn Đế và Linh Đế.
Vua Hoàn Đế giam cầm các bề tôi trung trực, lại tin dùng bọn hoạn quan, làm cho thế nước bị suy vị Khi vua Hoàn Đế băng hà, vua Linh Đế lên nối ngôi, có quan Đại Tướng Quân Đậu Vũ và quan

Thái Phó Trần Phồn cùng giúp việc trị nước. Hai vị tôi thần nầy vốn một lòng trung nghĩa, nhưng bên cạnh lại có bè lũ hoạn quan Tào Tiết chuyên quyền làm bậy. Đậu Vũ và Trần Phồn lập mưu tru diệt bọn này để trừ tai họa cho nước, chẳng may cơ mưu bị bại lộ, hai vị tôi thần nầy đều bị chúng hãm hại.
Từ đó, bọn hoạn quan càng lộng quyền, chúng liên kết với loạn thần tác yêu, tác quái.
Năm Kiến Ninh thứ hai (niên hiệu của vua Linh Đế), tháng tư ngày rằm, nhà vua ngự ra điện ôn Đức, vừa ngồi xuống ngự ỷ, bỗng có một trận cuồng phong rất lớn nổi lên, rồi một con rắn xanh to tướng từ trên sà ngang cung điện rơi xuống nằm ngang trên ngự ỷ. Vua thất kinh ngã lăn ra bất tỉnh, các quan hầu cận phải đưa vua vào nội cung cứu cấp.
Nhưng chỉ trong giây lát, con rắn biến đi đâu mất, trời lại nổi lên một trận cuồng phong dữ dội, mưa tuôn như trút nước. Kế đó, mưa đá lại rơi theo tới hơn nửa ngày, nhà cửa bị hư sập vô số.
Vào tháng hai, năm Kiến Ninh thứ tư, kinh đô Lộc Dương lại bị động đất, rồi nước biển dâng lên tràn ngập cả một miền duyên hải. Dân cư, làng mạc, của cải bị sóng cuốn ra khơi mất tích.
Cũng vào đời vua Linh Đế, vào năm Quang Hòa thứ nhất, tại một vùng thôn dã, có một con gà mái hóa gà trống, rồi đến ngày mồng một tháng sáu, một luồng hắc khí dài hơn mười trượng bay thẳng vào điện ôn Đức.
Cũng vào mùa thu năm đó, trước nhà Ngọc Đường bỗng hiện lên một cầu vồng sáng chói. Sườn núi Ngữ Nguyên bị sụp lở, đất đá đè chết người.
Chỉ trong thời gian mấy năm mà không biết bao nhiêu sự việc ly kỳ xảy ra. Vua buồn bã hạ chiếu hỏi các quan triều thần tới sao có những hiện tượng quái gở như vậy?
Quan Nghị Lang Thái Ung dâng sớ tâu, đại ý nói: "Rắn sa, gà mái hóa gà trống là điềm đàn bà và hoạn quan làm loạn nước... "
Lời tâu rất thống thiết, khiến nhà vua xem xong cũng phải não lòng. Vua chỉ thở dài rồi quay vào thay áo.
Bấy giờ Tào Tiết đứng núp đằng sau vua, xem trộm được tờ biểu, thấy thế tức giận vô cùng, liền bàn mưu với bè đảng của hắn, lập

kế gieo tội cho Thái Ung, và cách chức đuổi Thái Ung về làm thứ dân nơi điền lý.
Sau đó bọn Trương Nhượng, Triệu Trung, Phong Tư, Tào Tiết, Hầu Lãm, Kiển Thạc, Trình Khoáng, Hạ Huy, Quách Thắng, tất cả mười người họp nhau xưng là "Thập Thường Thị" chuyên làm điều gian ác.
Vua Linh Đế lại nhu nhược, tin dùng Trương Nhượng như một kẻ tôi trung, việc triều chính đều giao cho Trương Nhượng quyết đoán, Đến nỗi kêu Trương Nhượng bằng "á phụ".
Triều đình càng bê tha thối nát, lòng người muốn nổi loạn, giặc giã khắp nơi dấy loạn lên như ong vỡ tổ.
Bấy giờ, tại quận Cự Lộc có ba anh em họ Trương là Trương Giác, Trương Bảo, và Trương Lương. Trương Giác thi hỏng Tú Tài, không quản đèn sách nữa, ngày ngày vào núi hái thuốc. Bỗng một hôm, Trương Giác gặp một ông lão mặt đỏ như hài đồng, mắt xanh như nước biếc, tay chống gậy lê, kêu Trương Giác vào một hang núi, rồi trao cho ba quyển "thiên thư" và dặn:
- Đây là bộ "Thái bình yêu thuật" ta ban cho con để học. Học được sách này, con phải thay trời mà tuyên hóa, cứu dân độ thế. Còn nếu manh tâm đổi dạ thì sẽ gặt lấy quả báo không nhỏ.
Trương Giác tiếp lấy Thiên thư, bái tạ rồi yêu cầu xin được biết tên ông lão. Ông lão nói:
- Ta chính là Nam Hoa Lão Tiên đây.
Dứt lời hóa thành luồng gió mát bay đi mất.
Trương Giác được bộ sách ấy, ngày đêm tập luyện, chẳng bao lâu đã biết cách kêu mưa gọi gió, và tự xưng hiệu là "Thái Bình đạo nhân".
Vào tháng giêng năm Trung Bình thứ nhất (cũng đời vua Linh Đế), có bệnh thời khí nổi lên, lan rộng khắp vùng. Trương Giác đem bùa phép đi trị bệnh cho dân gian, lấy hiệu là "Đại Hiền lương sư". Lúc đó Trương Giác lại có dạy thêm được hơn năm trăm đồ đệ, cũng học rành phép bùa chú, nên cả thầy trò chia nhau vân du khắp nơi.
Thấy việc chữa bệnh của Trương Giác có hiệu quả, thiên hạ đồn ầm lên, và rủ nhau theo làm đồ đệ của Trương Giác mỗi ngày một

đông thêm.
Trương Giác đem tất cả tín đồ trong thiên hạ chia ra làm ba mươi sáu phường, mỗi phường có hơn một vạn người, và có cử một viên Cừ Soái để cai quản. Rồi Trương Giác lại tự xưng mình là Tướng Quân, coi cả ba mươi sáu phường đó.
Chưa hết, Giác còn phao ngôn để mê hoặc dân chúng rằng: "Trời xanh đã chết, trời vàng nên lên thaỵ Đến năm Giáp Tý, thiên hạ đại cát".
Giác lại truyền cho các tín đồ dùng đất sét trắng viết lên nơi cửa lớn hai chữ "Giáp Tý", và dân cư khắp tám châu: Thanh, U, Từ, Ký, Kinh, Dương, Duyện, Dự, ai muốn được hưởng phước phải viết danh vị "Đại Hiền lương sư Trương Giác" mà thờ.
Trương Giác đã có ý làm phản, nên mật sai đồ đệ là Mã Nguyên Nghĩa đem vàng bạc gấm vóc vào triều lo lót với tên hoạn quan Phong Tư, để nhờ tên này làm nội ứng.
Trương Giác lại bàn với hai người em rằng:
- Cái khó đạt nhất là lòng dân. Nay dân đã thuận theo mình rồi, nếu không thừa cơ đoạt thiên hạ thì đáng tiếc lắm.
Rồi Trương Giác vội vã sắm cờ vàng, khăn vàng để hẹn ngày khởi sự. Giác sai một tên đệ tử là ựường Châu mang mật thư đưa cho Phong Tư, nhưng chẳng may Đường Châu không thích hành động của Giác cho nên chạy thẳng vào tòa Thượng Thư cáo biến.
Thế là việc làm của Trương Giác bị bại lộ. Vua hay tin phản loạn liền triệu Đại Tướng Quân Hà Tiến vào triều, truyền bắt Mã Nguyên Nghĩa đem chém, và hạ ngục cả gia quyến Phong Tư hơn ngàn người.
Trương Giác thấy vậy liền gấp rút khởi binh, tự xưng là Thiên Công Tướng Quân, phong cho Trương Bảo làm Địa Công Tướng Quân, Trương Lương làm Nhân Công Tướng Quân.
Giác lại rêu rao với bá tánh rằng: "Nay vận Hán đã hết, có đại thánh nhân xuất thế, ai nấy thuận trời theo chính, để hưởng thái bình an lộc."
Thế là khắp bốn phương có hơn bốn, năm mươi vạn người đội khăn Vàng hưởng ứng theo Trương Giác làm phản. Thế giặc rất mạnh, quan quân nghe gió đã chạy dài.

Hà Tiến liền tâu với vua cấp tốc sai sứ đến các Châu, Quận truyền lệnh phòng ngự, ngăn địch lập công. Đồng thời sai Trung Lang Tướng Lư Thực, Hoàng Phủ Tung, và Châu Tuấn dẫn ba đội tinh binh chia ra làm ba đường dẹp giặc.
Bấy giờ, giặc Khăn Vàng một đạo do Trương Giác cầm đầu, kéo thẳng đến U Châu xâm lấn. Quan Thái Thú châu này là Lưu Yên vốn dòng tôn thất ở đất Cảnh Lăng, vùng Giang Hạ, là con cháu Lỗ Cung Vương nhà Hán.
Lưu Yên thấy tình thế khẩn trương vội triệu quan Hiệu úy Châu Tĩnh vào bàn kế.
Châu Tĩnh nói:
- Quân giặc đông như nước lũ, quân ta ít không thể nào ngăn nổi. Minh công nên gấp rút chiêu mộ nghĩa binh mới giữ nổi Châu này.
Lưu Yên nghe lời liền treo bảng khắp nơi chiêu mộ nghĩa binh.
Ngày kia, bản văn đưa đến Trác Huyện, dân chúng ra xem đông nghịt. Trong số dân chúng ấy có một vị anh hùng tánh tình khoan hòa, ít nói, mừng giận không lộ ra sắc mặt, nhưng lại có chí lớn, thường kết giao với các anh hùng, hào kiệt trong thiên hạ. Người này mình cao tám thước, hai tai lớn như chày, môi đỏ như thoa son, họ Lưu tên Bị, tự là Huyền Đức, vốn cháu chắt Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng, tức dòng dõi vua Hiếu Cảnh Hoàng Đế nhà Hán.
Nguyên trước kia, thời Hán Vũ Đế, con trai Lưu Thắng là Lưu Trinh được phong tước Trác Lộc Đình Hầu. Về sau, nhân một buổi tế tông miếu, Lưu Trinh vào dâng vàng hành lễ, chẳng may vàng sắc xấu, bị mất tước Hầu (#3), và từ đấy con cháu mới có một chi dời về Trác Quận lập nghiệp.
Lưu Huyền Đức tức là cháu Lưu Hùng, con Lưu Hoằng. Lưu Hoằng có thi đậu Hiếu Liêm, rồi làm chức Lại, nhưng mất sớm. Huyền Đức mồ côi cha, thờ mẹ rất có hiếu. Tánh ham đọc sách, nhưng nhà nghèo, Huyền Đức phải làm nghề đóng dép, dệt chiếu để sinh sống. Nhà ông ở tới thôn Lâu Tang, phía Đông Nam có một cây dâu rất lớn, cao hơn năm trượng, đứng xa trông như một chiếc lọng vậy.
Đã có nhiều người đi qua trông thấy câu dâu kỳ dị ấy, từng nói:

- Nhà này ắt sanh quý tử.
Lúc còn nhỏ, Huyền Đức thường chơi đùa với trẻ con trong làng, và thường đứng dưới gốc cây dâu mà nói:
- Tao làm Thiên tử, nên ngự cỗ xe có lọng nầy!
Người chú là Lưu Nguyên Khởi nghe nói thường mắng:
- Cháu chỉ nói bậy.
Tuy vậy, Nguyên Khởi cũng nói rằng:
- Thằng bé này phải là một người phi thường mai sau.
Nhân thấy nhà Huyền Đức nghèo, Lưu Nguyên Khởi tìm cách giúp đỡ để Huyền Đức ăn học. Năm Huyền Đức mười lăm tuổi, được mẹ cho đi du học, thụ giáo Trịnh Huyền và Lư Thực, lại kết bạn với Công Tôn Toản.
Đến nay, Huyền Đức đã được hai mươi tám tuổi, và ngày hôm ấy, khi đọc bản chiêu quân của Lưu Yên, Huyền Đức cảm khái thở dài một tiếng.
Bỗng nghe đằng sau có tiếng người nói lớn:
- Đại trượng phu phải vì quốc gia mà ra sức, chứ than thở có ích gì?
Huyền Đức quay đầu lại, thấy người vừa nói mình cao tám thước, mặt dữ như cọp, mắt ốc tròn xoe, hàm én râu hùm, tiếng nói rền như sấm. Biết không phải là người thường, Huyền Đức liền hỏi thăm tên họ.
Người ấy đáp:
- Tôi họ Trương tên Phi, tự là Dực Đức, ông cha mấy đời ở nơi Trác Quận nầy làm nghề bán rượu, mổ thịt, vì vậy tôi cũng có chú ít ruộng vườn, thích kết giao những anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, nay thấy ông xem bảng chiêu quân mà than thở nên hỏi thử một lời.
Huyền Đức nói:
- Tôi vốn là người trong thân tộc nhà Hán, họ Lưu tên Bị, đáng lẽ trong lúc giặc "Khăn Vàng" dấy loạn cũng phải góp một phần cứu nước an dân, nhưng vì sức chưa làm được nên đau lòng than thở.
Trương Phi nói:
- Nhà tôi cũng có chút ít của cải, tôi muốn bỏ ra để tuyển mộ một đoàn hương dũng, rồi cùng ông cử đại sự, ông thấy có nên chăng?

Huyền Đức rất mừng, nắm tay Trương Phi dắt vào trong quán rượu đàm đạo. Trong lúc hai người đang đối ẩm bàn thế sự thì bỗng thấy một đại hảo hán đẩy một chiếc xe để ngoài cửa rồi bước vào thét tửu bảo, nói:
- Đem rượu thịt ra đây! Hôm nay ta uống say sưa cho một bữa để ngày mai đầu quân giết giặc.
Huyền Đức liếc nhìn ra cửa thấy người này mình cao lớn chín thước, mặt đỏ như thoa son, mắt phượng mày ngài, tướng mạo đường đường, oai phong lẫm liệt.
Biết người ấy cũng là một cái thế kỳ nhân, nên Huyền Đức vội đứng dậy tiếp mời vào ngồi chung bàn và hỏi thăm danh tánh.
Người ấy đáp:
- Tôi họ Quan tên Vũ, tự là Thọ Trường, sau đổi là Vân Trường, người đất Giải Lương, tỉnh Hà Đông. Nhân vì vùng tôi ở có một tên thổ hào ỷ thế hiếp đáp dân lành, tôi nổi giận giết chết nó rồi bỏ đi lánh nạn. Tôi phiêu bạt trong giang hồ đã hơn năm năm, nay nghe có giặc "Khăn Vàng" nổi lên khấy nhiễu, nên muốn đầu quân trừ giặc, cứu an bá tánh.
Huyền Đức cũng đem chí nguyện của mình tỏ bày. Vân Trường mừng rỡ uống ba chung rượu rồi theo Huyền Đức và Trương Phi dắt nhau về trang trại để bàn bạc.
Trương Phi nói:
- Muốn làm nên việc lớn, cốt nhất phải hiệp sức đồng tâm mới được. Sau nhà tôi có một vườn đào đang tiết hoa nở rất nhiều, ngày mai chúng ta đến đó tế cáo trời đất, kết làm anh em.
Huyền Đức và Vân Trường đồng thanh khen phải.
Ngày hôm sau, Trương Phi sai gia nhân mổ trâu đen, ngựa trắng bày đủ lễ trong vườn đào. Ba người đứng trước hương án, vái mỗi người hai cái rồi cùng thề rằng:
"Ba chúng tôi là Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi, tuy khác họ nhưng kết làm anh em, quyết đồng tâm hiệp lực, cứu khổn phò nguy, trên báo đáp quốc gia, dưới giúp yên bá tánh. Chúng tôi không mong được sanh cùng năm cùng tháng cùng ngày, chỉ nguyện được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Hoàng thiên, hậu thổ chứng giám lời này. Ai bội nghĩa bị trời tru đất diệt."

Thề xong, ba người đem so tuổi nhau thì Huyền Đức được làm anh cả, Vân Trường làm thứ, Trương Phi làm em út.
Trương Phi lại sai gia nhân bắt trâu dê trong chuồng đem mổ làm tiệc tới vườn đào, tập trung tất cả dũng sĩ trong vùng đến ăn uống. Dũng sĩ tề tựu có tới hơn ba trăm người, vui say một bữa thật no nê.
Hôm sau, mọi người chia nhau đi thu thập khí giới, mọi việc tạm yên, chỉ hiềm một nỗi còn thiếu ngựa để cỡi.
Trong lúc đang lo tính, bỗng có một người chạy vào báo:
- Có hai người khách thương, cùng đoàn tùy tùng dẫn bầy ngựa khá đông, đang đi về hướng trang trại này.
Huyền Đức nói:
- Đây là trời giúp ta!
Ba anh em vội ra khỏi trại đón tiếp hai người khách thương mời vào trang trại.
Hai người này chính là hai thương gia lớn ở đất Trung Sơn, một người là Trương Thế Bình, một người là Tô Song, hàng năm thường lên mạn Bắc mua giống ngựa khỏe đem về Tràng An bán. Nay vì miền này có giặc nên không thể đem ngựa đi qua được.
Sau khi đã mời được hai vị khách thương vào trại, Huyền Đức hối dọn tiệc đãi đằng, rồi đem ý muốn cứu dân độ thế của mình ra bày tỏ. Hai người khách thương vui lòng hiến cho năm mươi con ngựa khỏe, lại tặng thêm năm trăm lượng vàng bạc, một ngàn cân thép tốt để rèn binh khí và giáp trụ.
Khách cáo từ, Huyền Đức tạ Ơn tiễn chân vài dặm rồi trở về cậy thợ giỏi chế một đôi song cổ kiếm. Vân Trường cũng đánh một cây đại đao "Thanh long yểm nguyệt", gọi là "Lãnh diễm cứ" nặng tám mươi hai cân. Trương Phi rèn một cây trượng "Bát điểm cương mâu".
Ai nấy đều trang bị cương giáp, rồi kéo năm trăm quân hương dũng đến ra mắt quan Thái Thú Lưu Yên.
Lưu Yên hỏi đến danh tánh, ba anh em đều xưng rõ tên họ, riêng Huyền Đức còn nói cho Lưu Yên biết mình là tông phái Hoàng Gia. Lưu Yên mừng rỡ nhận Huyền Đức làm cháu (So theo vai vế thì Lưu Yên thuộc vai chú bác).

Vào thành chưa được vài hôm thì đã có tin quân thám thính về báo:
- Tướng giặc Khăn Vàng là Trình Viễn Chí thống lãnh năm vớn quân kéo đến quấy nhiễu Trác Quận.
Lưu Yên liền sai Châu Tĩnh dẫn ba anh em Huyền Đức cùng năm trăm quân hương dũng đi trước phá giặc. Anh em Huyền Đức không hề ngần ngại, lãnh quân tiền đạo trực chỉ đến chân núi Đại Hưng, và trông thấy quân giặc cũng vừa kéo đến đó.
Huyền Đức thúc ngựa ra trước trận, bên tả có Vân Trường, bên hữu có Trương Phi yểm hộ.
Huyền Đức giơ roi thét mắng quân giặc:
- Phản loạn, đừng hòng múa rối, hãy xuống ngựa đầu hàng cho sớm.
Trình Viễn Chí nổi giận sai Phó Tướng Đặng Mậu ra đánh. Đặng Mậu vừa nhảy ra đã bị Trương Phi xông đến đâm một xà mâu trúng ngay giữa ngực, ngã lăn xuống ngựa.
Thấy Phó Tướng mình chưa ra tay đã bị hại rồi, Trình Viễn Chí liền múa đao đến đánh Trương Phi, nhưng Vân Trường đã vung Thanh Long Đao cản lại. Uy lực của Vân Trường rất mạnh, Trình Viễn Chí kinh hãi run sợ, trở tay không kịp bị Vân Trường chém một đao đứt làm hai đoạn.
Người sau có thơ khen Vân Trường và Trương Phi như sau:
Anh hùng xuất trận buổi đầu tay,
Một thử xà mâu, một thử đao.
Khí tiết rạng ngời oai lực khét,
Chia ba thiên hạ rạng anh hào.
Quân giặc bị mất chủ tướng hoảng hốt chạy dài. Huyền Đức xua quân đuổi đánh, chúng đầu hàng vô số.
Đoàn quân đắc thắng kéo về thành được Lưu Yên thân hành ra tận bên ngoài tiếp đón và ủy lạo quân sĩ.
Sáng hôm sau, lại có tin giặc "Khăn Vàng" Đến vây phá Thanh Châu, và quan Thái Thú Thanh châu là Cung Cảnh cho người sang cầu cứu. Lưu Yên liền cho mời Huyền Đức đến thương lượng.
Huyền Đức nói:
- Giặc cậy thế đông chia quân khuấy rối, nay U châu đã tạm yên, Bị này xin tình nguyện đem quân để cứu Thanh Châu.

Lưu Yên liền sai Châu Tĩnh đem năm ngàn quân cùng ba anh em Huyền Đức kéo đi.
Giặc thấy cứu binh tới liền chia làm ba đạo, bao vây rất ngặt. Huyền Đức thấy mình ít quân quá, không thể nào cự nổi liền cho lệnh rút quân ngoài ba mươi dặm hạ trại. Đoạn nói với Quan, Trương:
- Muốn phá giặc phải thi hành kỳ binh mới được.
Rồi chia cho Vân Trường một ngàn quân dọn ra phục bên tả nơi chân núi, Trương Phi cũng lãnh một ngàn quân phục bên hữu nơi chân núi.
Sáng hôm sau, Huyền Đức cùng Châu Tĩnh dẫn quân gióng trống tiến đến trới địch. Quân giặc ra nghênh chiến, Huyền Đức giả thua kéo quân chạy về.
Tưởng mình đắc thế, quân giặc ồ ạt đuổi theo. Khi đuổi đến chân núi, bỗng nghe mấy tiếng chiêng báo hiệu, hai toán quân phục của Vân Trường và Trương Phi đồng kéo ra một lượt đánh bộc hậu. Đạo quân của Huyền Đức quay lại tác chiến. Ba mặt đánh dồn, quân giặc đại bại, chết không biết bao nhiêu mà kể. Chúng bỏ kết cờ xí, mạnh ai nấy chạy. Huyền Đức xua quân truy kích, đuổi đến thành Thanh Châu thì quan Thái Thú Cung Cảnh hay được tin thắng trận vội mở cửa thành thúc quân tràn ra tiếp ứng.
Nhờ đó mà Thanh Châu được giải vây, quân giặc tản mác hết.
Người sau có thơ khen Huyền Đức:
Mưu hay tỏ rõ sức thần công,
Hai cọp suy ra kém một rồng.
Gặp lúc cô cùng, người mới rõ,
Tam phân thiên hạ, xứng anh hùng
Cung Cảnh đón tiếp ba anh em Huyền Đức và Châu Tĩnh vào thành bày tiệc khao thưởng ba quân. Tiệc xong, Châu Tĩnh muốn trở về U Châu, Huyền Đức nói:
- Gần đây, nghe quan Trung Lang Tướng Lư Thực đánh nhau với Trương Giác, chúa giặc Khăn Vàng tới Quảng Tôn. Bị tôi xưa đã từng theo học Lư tiên sinh, nay muốn đến đó giúp ân sư một phen.
Châu Tĩnh bằng lòng, dẫn quân trở về một mình. Ba anh em Huyền Đức đem năm trăm quân bản bộ thẳng đến Quảng Tôn, vào dinh ra

mắt Lư Thực, và nói rõ ý kiến mình tình nguyện phá giặc. Lư Thực mừng lắm, lưu ba anh em Huyền Đức dưới trướng để đợi lệnh.
Bấy giờ, Trương Giác có hơn mười lăm vạn quân, chia ra quấy nhiễu nhiều chỗ. Phần Trương Giác thì giữ năm vạn, đang cầm cự tới Quảng Tôn, chưa phân thắng bại.
Lư Thực bảo Huyền Đức:
- Nay Trương Giác bị ta vây ở đây chưa thể làm gì được, nhưng hai người em của nó là Trương Lương, Trương Bảo đang quấy rối ở Dĩnh Xuyên, đối trận với Hoàng Phủ Tung và Châu Tuấn. Nếu quân giặc ở Dĩnh Xuyên mà thắng thế được thì nơi đây ắt bị nguy hiểm. Vậy ngươi hãy dẫn binh mã bản bộ, và thêm một ngàn quân ta cấp, đến Dĩnh Xuyên dò thám tình hình, sau sẽ hẹn ngày cùng đánh.
Huyền Đức lĩnh mệnh, kéo quân đi suốt ngày đêm mới đến Dĩnh Xuyên.
Bấy giờ Hoàng Phủ Tung và Châu Tuấn đang đánh nhau với quân giặc. Giặc núng thế phải rút lui vào Trường Xã, dựa thế một rừng lau rậm rạp để lập doanh trại.
Hoàng phủ Tung bàn với Châu Tuấn:
- Giặc tuy đông, nhưng khờ khạo. Chúng lập doanh trại trong rừng lau, vậy ta nên dùng hỏa công mà đốt.
Liền đó Hoàng Phủ Tung ra lệnh cho quân sĩ mỗi người đem theo một bó cỏ khô kéo đi mai phục. Đêm ấy gặp gió lớn, quân Hán nhất tề phóng hỏa đốt trại. Giữa lúc đó Hoàng phủ Tung và Châu Tuấn dẫn hai ngàn kỵ binh xông vào chém giết. Trại giặc lửa cháy ngợp trời, quân giặc hoảng hốt không kịp mặt giáp lên yên, bỏ chạy tứ tán.
Quân Hán chém giết cho đến lúc trời mờ sáng thì mới thấy Trương Lương, Trương Bảo thu thập tàn quân cướp đường chạy thoát chết.
Quân giặc chạy chưa đầy ba mươi dặm thì lại gặp một tướng mắt nhỏ, râu dài, mình cao bảy thước, đang cầm đầu một đạo quân cắm toàn cờ đỏ, đổ ra chận đánh. Bị trận phục kích thứ hai này, quân giặc bạt vía kinh hồn, lớp thì chết, lớp ôm đầu chạy trốn không còn một manh giáp.
Vị tướng nhỏ vừa xuất hiện chính là quan Kỵ Đô úy, người Tiêu

Quận, nước Bái, họ Tào tên Tháo, tự là Mạnh Đức.
Trước kia, cha Tào Tháo vốn họ Hạ Hầu tên là Hạ Hầu Tung, nhưng sau làm con nuôi quan Trung Thường Thị Tào Đằng nên Hạ Hầu Tung mới đổi ra là Tào Tung. Tào Tung sanh ra Tào Tháo có đặt cho Tháo tiểu tự là A Man, lại có thêm một tên nữa là Cát Lợi.
Lúc thiếu thời, Tào Tháo thích chơi bời, săn bắn, hát xướng, nhưng bản lãnh lại rất mưu mô xảo quyệt. Người chú của Tào Tháo thấy cháu mình du đãng, ham chơi bỏ học nên có nhiều lần phiền trách nói cho Tào Tung biết.
Mỗi lần như vậy, Tào Tung kêu con vào quở mắng, Tào Tháo đem lòng giận chú, mới nghĩ ra một kế.
Một hôm, thấy chú đến chơi, Tào Tháo giả vờ ngã lăn xuống đất, ngất lịm như trúng gió. Người chú thấy vậy thất kinh vội chạy đi tìm Tào Tung báo lại. Lúc Tào Tung chạy ra xem, thì thấy Tháo vẫn đứng chơi không có việc chi cả. Tào Tung ngạc nhiên hỏi:
- Kìa, sao chú con bảo là con trúng gió?
Tào Tháo thản nhiên thưa:
- Từ trước đến nay con có bệnh tật gì đâu? Có lẽ con đã làm điều gì mất lòng chú, nên chú giận rủa con như vậy.
Tào Tung nghe lời con, nên về sau Tào Tháo có lỗi gì người chú phiền trách, Tào Tung đều bỏ qua, không trách mắng Tháo nữa.
Tháo được thế càng chơi bời phóng đãng hơn. Thời ấy, có người tên là Kiêu Huyền bảo Tháo rằng:
- Thiên hạ loạn to đến nơi rồi, nếu không phải là người có tài tái thế, không ai xoay loạn ra an được. Người tài ấy có lẽ là ông đấy.
Lại có một người nữa ở Nam Dương, tên Hà Ngung, có dịp gặp Tào Tháo về nhà, tỏ ý nói:
- Nhà Hán sắp mất, Tào Tháo sẽ là người an định thiên hạ vậy.
Tào Tháo thấy có nhiều người nói đến mình, nhưng chưa vừa ý. Tháo lại nghe ở vùng miền Nam có Hứa Thiệu nổi danh là xem tướng biết người, liền tìm đến yết kiến và hỏi:
- Ông thấy tôi là người như thế nào?
Hứa Thiệu nhìn Tháo một lúc rồi lặng thinh không đáp. Tào Tháo gặn hỏi đôi ba lần, Hứa Thiệu mới nói:
- Đời trị, ông là bầy tôi giỏi. Thời loạn, ông là kẻ gian hùng.

Nghe nói thế, Tào Tháo mừng vô cùng. Năm hai mươi tuổi, Tào Tháo đã đỗ Hiếu Liêm, làm quan Lang rồi được thăng Đô úy Lộc Dương. Lúc vừa Đến nhậm chức, Tháo đã sai treo mười cây roi ngũ sắc ở bốn cửa thành. Ai phạm đến luật cấm tức thì sai quân nọc cổ ra đánh liền, bất kể kẻ có thế lực, hay quyền quí.
Có một lần người chú ruột của quan Trung Thường Thị Kiển Thạc cầm dao đi đêm, Tháo đi tuần bắt gặp, lập tức truyền lệnh bắt đem đến trước nha môn mà đánh, chẳng kiêng nể gì hết. Bởi vậy, trong ngoài đều sợ Tháo, không ai dám phạm luật nữa.
Uy danh của Tháo nhờ đó lừng lẫy, nên được thăng làm Quan Lệnh ở Đốn Khâu. Nay giặc Khăn Vàng nổi lên, Tháo lại được thăng chức Trị Đô úy, dẫn năm ngàn quân mã kéo đến Dĩnh Xuyên trợ chiến.
Vừa đến nơi, gặp lúc Trương Lương, Trương Bảo bị trận hỏa công, thua chạy xiểng liểng, Tháo nhân cơ hội chặn đường giết giặc, chém hơn một vạón đầu giặc, đoạt được người ngựa, khí giới vô số. Trương Lương và Trương Bảo gặp thế cùng, mở đường máu chạy thoát. Tháo liền kéo quân vào thành ra mắt Hoàng Phủ Tung và Châu Tuấn, rồi lại dẫn binh truy kích Trương Lương và Trương Bảo.
Bấy giờ, Huyền Đức cùng Quan, Trương cũng vừa tới Dĩnh Xuyên, nghe xa xa có tiếng hò reo đánh giặc, lại thấy lửa cháy rực trời vội dẫn binh tới thì giặc đã tan rồi. Huyền Đức vào yết kiến Hoàng Phủ Tung, Châu Tuấn, và nói rõ ý kiến của Lư Thực.
Hoàng Phủ Tung nói:
- Hai thằng giặc Trương Lương, Trương Bảo bị một trận hỏa công, thế cùng lực tận, chắc là chúng chạy sang Quảng Tôn hợp lực với Trương Giác. Các ngươi hãy tức tốc trở về đó mà giúp Lư tướng quân dẹp giặc.
Huyền Đức lĩnh mệnh, lại dẫn quân trở về. Khi đến nửa đường, bỗng thấy một toán quân mã áp giải một chiếc tù xa, người ngồi bên trong lại là Lư Thực.
Thất kinh, Huyền Đức vội tụt khỏi yên ngựa, chạy đến hỏi duyên cớ.
Lư Thực nói:

- Tôi vây Trương Giác sắp phá được binh giặc, thì bỗng triều đình có sai một viên Huỳnh Môn quan là Tả Phong ra mặt trận thám thính tình hình. Tả Phong đòi ăn hối lộ, tôi nói với hắn: "Đến như quân lương hiện còn chưa đủ, lấy đâu ra tiền dư mà đãi sứ nhà vuả". Tả Phong tức giận về triều vu tấu rằng tôi không chịu tiến quân, cứ đắp lũy đào hào cố thủ, khiến lòng quân trễ nãi. Triều đình nổi giận, sai quan Trung Lang Tướng Đổng Trác đến thay tôi cầm quân, và bắt tôi giải về kinh trị tội.
Trương Phi nghe dứt lời, máu giận sục sôi, toan rút gươm chém mấy tên quân hộ tống tù xa để cứu Lư Thực, nhưng Huyền Đức đã kịp ngăn lại và nói:
- Việc của Lư tướng quân ngay gian sẽ có công luận xét đoán, chúng ta không nên bạo sát người của triều đình mà mang tội.
Trương Phi trợn mắt, nhìn chiếc tù xa cho đến khi mất hút. Vân Trường nói:
- Lư Trung Lang bị bắt, người khác cầm quân, chúng ta trông cậy vào ai mà trở lại Quảng Tôn? Chi bằng trở về Trác Quận là hơn.
Huyền Đức nghe lời, cùng với hai em dẫn quân về phía Bắc. Đi chưa được hai ngày, bỗng nghe sau núi có tiếng quân reo tở mở, ba anh em Huyền Đức liền trèo lên một đỉnh núi cao, xem thấy quân Hán bị thua cuốn cờ chạy trốn, còn đằng sau giặc Khăn Vàng đông đặc, đang đuổi theo rất hăng. Trên cây đại kỳ của giặc có đề bốn chữ: "Thiên Công Tướng Quân".
Huyền Đức đưa tay chỉ bọn giặc, nói với Quan, Trương:
- Chính thằng này là Trương Giác, kẻ cầm đầu giặc Khăn Vàng gây rối. Chúng ta tham chiến ngay.
Ba anh em Huyền Đức đồng phi ngựa dẫn quân lướt tới. Bấy giờ Trương Giác đã đánh bại Đổng Trác, nên kéo binh truy kích rất ngặt. Đang lúc hăng thế, bỗng gặp toán quân của ba anh em Huyền Đức chặn lại, chúng rối loạn người ngựa đạp nhào lên nhau, mất cả hàng ngũ, bị quân Huyền Đức chém giết một trận, làm cho chúng quay đầu bỏ chạy hơn năm mươi dặm.
Ba người cứu được Đổng Trác về trại. Sau khi hỏi thăm, biết được ba anh em Huyền Đức chưa có chức vụ gì, hiện còn là chân trắng, Đổng Trác làm mặt khinh khỉnh, không thèm thi lễ và tiếp đãi.

Huyền Đức bước ra ngoài, không nói gì, nhưng Trương Phi thì hầm hầm nét mặt, tỏ ý bất mãn:
- Hừ! Chúng ta lăn mình vào địch quân để cứu hắn, mà hắn lại dám vô lễ như thế! Phải giết hắn đi mới đã giận.
Mắng rồi, Trương Phi cầm xà mâu quay vào trướng định giết Đổng Trác.
Đó chính là:
Nhân tình thế thái đáng buồn than,
Ai biết anh hùng lúc trắng chân!
Nếu được muôn người như Dực Đức,
Trên đời đã hết giống vong ân

Chú thích:

(1-) Thiên hạ tức là Đế quốc Trung Hoa cổ gồm chín châu: Thanh, U, Từ, Ký, Kinh, Dương, Duyện, Dự, và ích. Dưới mỗi Châu có Quận và Huyện
(2-) Vua Hán Cao Tổ đóng đô ở Tràng An (phía Tây) cho nên gọi là nhà Tây Hán. Nhà Tây Hán truyền đến đời vua Bình Đế thì bị Vương Mãng giết và cướp ngôi. Lưu Tú giết được Vương Mãng, khôi phục lại cơ đồ nhà Hán, nhưng lại dời đô về Lộc Dương (phía Đông) cho nên từ vua Quang Vũ về sau gọi là nhà Đông Hán.
(3-) Đời vua Hán Vũ Đế mỗi khi có cuộc tế Tông Miếu, các vị có tước Hầu trong họ Lưu đều phải vào dâng vàng làm lễ. Nếu vàng của ai có sắc xấu, không được sáng đẹp thì người đó bị mất tước Hầu.

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 2
Nổi Giận Trương Phi Đánh Khâm Sai
Lập Mưu Hà Tiến Trừ Phản Loạn

Đổng Trác có hiệu là Trọng Dĩnh, người xứ Lũ Tây, vùng Lâm Thao, làm quan Thái Thú quận Hà Đông, vốn là một kẻ có tính kiêu ngạo.
Bởi thế, Trương Phi vừa thấy mặt đã ghét, muốn giết đi. Huyền Đức và Vân Trường đồng can:
- Dù sao hắn cũng là người của triều đình sai đến, chúng ta không nên giết.
Trương Phi hầm hừ:
-Nếu không giết thằng ấy mà ở lại đây chịu mệnh lệnh của nó thì em không thể chịu được. Hai anh ở lại, em đi nơi khác
Huyền Đức nói:
-Anh em ta đã thề đồng sanh tử thì việc đi ở có nhau. Nếu em muốn đi thì chúng ta cùng đi vậy.
Trương Phi mừng rỡ:
-Nếu thế thì em mới nguôi giận.
Ba anh em Huyền Đức lại từ bỏ Trác Quận, ngày đêm kéo quân qua Dĩnh Xuyên theo Chu Tuấn. Chu Tuấn tiếp đãi anh em Huyền Đức rất hậu, hợp binh làm một, tiến đánh Trương Bảo.
Bấy giờ, Tào Tháo và Hoàng Phủ Tung cũng đang hợp quân đánh nhau với Trương Lương ở Khúc Dương, riêng Trương Bảo thì lại địch với Chu Tuấn.
Trương Bảo đem tám, chín vạn quân đóng đồn sau chân núi khí thế rất vững. Chu Tuấn sai Huyền Đức là tiên phong, kéo quân đến giao binh. Trương Bảo hay tin sai Phó Tướng Cao Thăng dẫn ba ngàn quân ra đối địch. Huyền Đức khiến Trương Phi ra cự chiến. đánh chưa đầy ba hiệp, Trương Phi đã vung xà mâu đâm Cao Thăng đổ ruột nhào xuống ngựa chết ngay.

Trương Bảo thấy thế tức giận, lướt tới vung gươm niệm chú, đầu bỏ tóc xõa làm phép thuật, tức thì sấm chớp nổi lên, trên không bao phủ một vùng hắc khí. Trong vùng hắc khí ấy lại có vô số binh mã lần lượt rơi xuống.
Trông thấy pháp thuật, binh của Huyền Đức rối loạn, nên Huyền Đức vội vã thu quân.
Về đến dinh, Huyền Đức vào ra mắt Chu Tuấn và bàn:
-Trương Bảo dùng tà thuật thắng chúng ta, ngày mai chúng ta phải dùng uế vật phá phép của nó mới được.
Chu Tuấn khen phải, khiến quân sĩ sắm ống thụt cho nhiều, và truyền lệnh giết dê chó đẻ lấy máu.
Kế đó, Huyền Đức khiến Quan Công dẫn một ngàn quân mai phục nơi phía chân núi, đem theo ống thụt, máu dê, máu chó cho nhiều. Tất cả đều dự bị sẵn sàng.
Trời mờ sáng, Huyền Đức dẫn một đạo binh ra trước trới địch khiêu chiến. Trương Bảo cười lớn nói:
-Hôm qua chúng đã bại binh, nay lại còn dám đến đây nạp mạng sao?
Liền truyền lệnh ba quân nai nịt chỉnh tề rồi xách giáp ra trước trại. Trương Bảo vừa dẫn binh ra đã thấy Huyền Đức múa kiếm mắng nhiếc. Trương Bảo nổi giận niệm chú, tức thì cát bay đá chạy âm khí mịt mù, trên không trung ngàn vạn binh mã ào ạt rơi xuống. Huyền Đức quay ngựa bỏ chạy, Trương Bảo cười lớn giu.c ngựa đuổi theo.
Vừa qua khỏi núi, hai đạo binh phục của Quan, Trương nổi lên một tiếng pháo hiệu, ba quân hăm hở xông ra một lượt, dùng ống thụt nhúng vào máu thụt lên không, tức thì binh tướng yêu ma của Trương Bảo biến mất hết.
Trương Bảo thấy phép mình bị phá thất kinh, vừa muốn lui binh, thì hai đạo binh của Quan, Trương đã xông ra chận lại. Phía sau Huyền Đức xua quân đuổi tới. Ba ngã đánh dồn lại làm cho đại binh của Trương Bảo tan vỡ, bị chết rất nhiều.
Trương Bảo mở huyết lộ, quất ngựa chạy dài, Huyền Đức đuổi theo được vài dặm, lẹ tay rút ra một mũi tên ngắm Trương Bảo bắn theo.

Trương Bảo la lên một tiếng mũi tên cắm vào cánh tay phía tả, không còn cầm thương được nữa, phải ôm cổ ngựa chạy thẳng vào Dương Thành đóng của cố thủ.
Chu Tuấn thừa thắng, một mặt đốc quân vây chặt bốn cửa thành, một mặt cho người đi dò la tin tức của Hoàng Phủ Tung.
Nhắc lại từ khi Đổng Trác thay thế Lư Thực để đấu chiến với Trương Giác, Đổng Trác đã thua hơn bảy trận. Tin ấy đến tai triều đình. Vua liền triệu Đổng Trác về trách mắng, và sai Hoàng phủ Tung ra thay thế.
Hoàng Phủ Tung đến nơi thì Trương Giác đã chết vì bệnh. Trương Lương thống lĩnh binh mã thay thế. Trương Lương cự với Hoàng Phủ Tung. Nhưng chẳng bao lâu, lực lượng của Trương Lương mòn mỏi, bị Hoàng Phủ Tung lập kế chém chết Trương Lương tại Khúc Dương, rồi đào mả Trương Giác lên, chặt đầu đem về triều dâng nạp. Triều đình phong cho Hoàng Phủ Tung là Xa Kỵ Tướng quân, trấn nhậm tới Ký Châu.
Hoàng Phủ Tung lại làm sớ dâng về triều xin cho Lư Thực khỏi tội, và phục hồi nguyên chức. Tào Tháo cũng có công dẹp giặc Trương Giác nên được phong làm Tể Tướng Nam.
Chu Tuấn hay được tin ấy, lòng nao nao, vội thối thúc binh sĩ ngày đêm phá thành Trương Bảo rất gấp. Trong thành quân sĩ đều hết lương thực, thế giặc nguy cấp, nên tướng giặc là Nghiêm Chách đâm chết Trương Bảo, rồi chặt đầu đem ra ngoài thành dâng cho Chu Tuấn.
Thế là Chu Tuấn đã dẹp yên được mấy Quận, vội viết thiệp gởi về dâng tấu.
Bấy giờ còn dư đảng của giặc Khăn Vàng lẫn trốn trong núi non, rừng rậm, thỉnh thoảng kéo ra quấy nhiễu dân lành. Triều đình lại sai Chu Tuấn đem đoàn quân chiến thắng đi dẹp giặc các nơi hiểm yếu. Chu Tuấn tuân lệnh kéo quân ra đi.
Nhưng đi được vài ngày thì bỗng thấy trước mặt có một đạo binh kéo tới. Ngỡ là quân giặc, Chu Tuấn toan cho lệnh đánh, nhưng xem lại tướng đi đầu không phải là giặc, mà là một trang thanh niên trán rộng, mắt sáng, lưng gấu, vai hùm, oai phong lẫm liệt. Người này họ Tôn tên Kiên, quê ở Ngô quận, đất Phú Xuân tự là

Vân Đài, dòng dõi Tôn Vũ Tử, một nhà quân sự lừng danh.
Năm Tôn Kiên lên mười bảy tuổi, theo cha tới sông Tiền Đường, thấy hơn mười tên hải tặc vừa cướp thuyền của một khách buôn, đang chia tiền nhau trên bờ. Tôn Kiên nói với cha:
- Con xin phép bắt lũ giặc này.
Rồi nhảy lên bờ múa đao hò hét, tay chỉ trỏ Đông Tây nhưng gọi quân bốn mặt đến. Giặc tưởng là quan quân đi tuần, vội bỏ hết của cải chạy trốn. Tôn Kiên đuổi theo chém được một đứa. Do đó, các quận huyện đều biết danh, được tiến cử làm Hiệu úy.
Sau đó, lại có tên yêu tặc làm phản ở Cói Kê, xưng là Dương Minh Hoàng Đế, tụ tập thảo khấu có hơn vài vạn. Tôn Kiên cùng quan quân Châu Quận phá được giặc chém đầu Hứa Xương, và đứa con của hắn là Hứa Thiều.
Quan Thứ Sử Tang Mân thấy Tôn Kiên lập được công lớn, liền dâng biểu về triều bảo tấu. Triều đình phong cho Tôn Kiên làm quan Thừa ở Diêm Tộc, sau đổi sang Hu Di Thừa, rồi lại làm Hạ Bì Thừa.
Nay thấy giặc Khăn Vàng nổi lên quấy nhiễu, Tôn Kiên lại một lần nữa tụ tập thiếu niên trong thôn ấp, và thu nạp một số võ sĩ ở miền sông Hoài, lập thành một đạo quân hơn một ngàn năm trăm người, kéo đi tiếp ứng cho quân triều.
Chu Tuấn mừng rỡ liền thu dụng Tôn Kiên, cùng nhau hiệp binh để truy nã giặc cướp.
Chẳng bao lâu, các nơi hẻo lánh đã dẹp xong, duy có ba tên giặc lớn, dư đảng của Trương Giác, là Triệu Hoằng, Hàn Trung, Tôn Trọng, tụ tập hơn vài vạn quân, chiếm cứ nơi Uyển Thành, bên trong cướp của giết người, bên ngoài thinh thế là để trả thù cho ba anh em Trương Giác.
Chu Tuấn liền léo quân đến nơi vây đánh, sai ba anh em Huyền Đức ngày đêm công thành.
Trong thành hết lương, Hàn Trung liệu thế không chống nổi, sai người ra xin hàng. Chu Tuấn không cho.
Huyền Đức nói:
- Xưa, Hán Cao Tổ sở dĩ được thiên hạ nhờ ở chỗ chiêu dụ kẻ hàng, thu nạp kẻ thuận. Sao nay ông lại không cho Hàn Trung

hàng?
Chu Tuấn đáp:
- Thời ấy khác, thời nay khác. Xưa nhà Tần bạo ngược, Hạng Vũ hung tàn, thiên hạ đại loạn, người dân không biết ai là thánh chúa, nên Hán Cao Tổ phải tỏ lượng khoan dung để thu phục thiên hạ. Nay bốn bể, dân gian ai cũng biết nhà Hán là chủ thiên hạ, chỉ có giặc Khăn Vàng làm phản. Nếu để chúng đắc thế thì làm loạn, yếu thế thì đầu hàng, là sao giữ được luật pháp? Tha cho chúng đầu hàng tức là khuyến khích sự phản nghịch đó.
Huyền Đức đáp:
- Không cho giặc hàng cũng phải. Nhưng hiện nay ta vây kín bốn mặt thành, giặc bí thế tất phải liều tử chiến. Muôn người một lòng thì khó chống. Hơn nữa trong thành có hơn ba vạn sanh linh, chẳng lẽ vì chiến sự mà phải chết cả sao? Chi bằng chúng ta triệt quân ở hai mặt Đông, Nam chỉ đánh hai mặt Tây, Bắc, để cho giặc bỏ thành chạy, rồi ta bắt sống là hơn.
Chu Tuấn nghe lời, triệt hết quân hai mặt Đông, Nam, dồn về đánh hai mặt Tây, Bắc. Quả nhiên, Hà Trung dẫn quân bỏ chạy. Chu Tuấn liền cùng với anh em Huyền Đức thúc quân đuổi theo chém giết, và bắt Hàn Trung. Quân giặc sống sót chạy tán loạn.
Đang lúc quân Hàn truy kích, bỗng có Triệu Hoằng, Tôn Trọng dẫn quân đến vây đánh Chu Tuấn, Chu Tuấn thấy quân giặc đông nên phải tạm lui. Do đó, Triệu Hoằng thừa thế chiếm lại được Uyển Thành.
Chu Tuấn lui mười dặm hạ trại, rồi ngày hôm sau lại đều binh khiển tướng vây thành.
Chu Tuấn sai Tôn Kiên đánh phía Nam Uyển Thành, Huyền Đức đánh cửa Bắc, Chu Tuấn đánh cửa Tây, chừa cửa Đông nhử cho giặc chạy.
Tôn Kiên tự mình nhảy lên mặt thành trước tiên, vung đao chém luôn một lúc hai mươi tên giặc. Giặc hoảng sợ bỏ chạy xuống hết. Triệu Hoằng thấy thế liền cầm giáo dài phi ngựa tới đâm. Tôn Kiên từ mặt thành phi thân xuống, cướp luôn cây giáo của Triệu Hoằng, rồi xông vào giết giặc.
Bị binh Tôn Kiên hãm thành quá mạnh, Tôn Trọng kéo tàn quân

chạy vụt ra cửa Bắc, bỗng gặp Huyền Đức kéo quân chận lại. Tôn Trọng không còn lòng dạ nào giao đấu nữa, vội lách mình qua đám loạn quân chạy trốn. Huyền Đức giương cung bắn theo một phát trúng Tôn Trọng nhào xuống ngựa chết tức thì.
Bấy giờ, đại quân của Chu Tuấn thừa thế đánh ập vào chiếm thành, chém hơn một vạn thủ cấp của giặc. Quân giặc lớp chết lớp đầu hàng. Thế là một giải Nam Dương hơn mười quận được bình định. Chu Tuấn truyền lệnh ban sư hồi trào, vào thẳng Ngân Loan Điện ra mắt.
Hán Vương truyền dọn tiệc khao thưởng quân sĩ và phong cho Chu Tuấn làm chức Xa Kỵ Tướng Quân, kiêm lãnh Hà Nam.
Chu Tuấn dâng biểu xin phong chức cho Tôn Kiên và ba anh em Huyền Đức. Tôn Kiên vì có thân thế nên được phong chức Tư Mã, lãnh quân đi trấn nhậm liền. Còn ba anh em Huyền Đức chờ đợi rất lâu, mà không thấy phong thưởng gì hết, lòng lấy làm hổ thẹn, chẳng biết vì sao triều đình lại có chuyện bất công như vậy.
Một hôm, ba anh em Huyền Đức ra đường dạo mát giải khuây, bỗng gặp xe của Quan Lang là Trương Quân đi ngang qua đó. Huyền Đức tỏ hết tâm sự mình cho Trương Quân nghe.
Trương Quân nghe nói cả kinh, lập tức vào triều tâu:
- Xưa những cuộc nổi loạn gây nên thường bởi những kẻ nịnh thần. Sở dĩ giặc Khăn Vàng tạo phản là vì lũ Thập Thường Thị khi quân, mua quan bán tước, kẻ có công không được thưởng, kẻ có tội không bị trừng phạt xứng đáng, làm mất lẽ công bằng. Vậy nay bệ hạ phải chém đầu hết chúng nó và ban bố cho dân chúng biết, thì lòng dân mới yên ổn.
Bọn Thập Thường Thị liền tâu với vua là Trương Quân khi chúa. Vua khiến kẻ tả hữu đuổi Trương Quân ra.
Được vua tín dùng, bọn Thập Thường Thị lại càng đắc ý bàn với nhau:
- Đây chắc có kẻ nào có công dẹp giặc Khăn Vàng mà không được trọng thượng nên oán hận sanh ra chuyện ấy. Bây giờ chúng ta phải tìm chức nào nho nhỏ phong cho nó, để chúng nó an lòng, rồi sẽ tìm cách sa thải chúng cũng không muộn.
Bởi lẽ đó nên Huyền Đức được phong làm Huyện úy tới huyện An

Hỉ, thuộc phủ Trnng San, và phải phó nhiệm liền nội ngày hôm ấy. Huyền Đức được lịnh cho tất cả các nghĩa binh của mình được trở về làng, chỉ còn để lại vài mươi người tâm phúc, rồi cùng Quan, Trương thẳng đến huyện An Hỉ nhận việc.
Trấn nhậm được bốn tháng, nhân dân nơi đây rất mến phục ba anh em Huyền Đức là người có nhiều lương tâm và đạo đức.
Ngày kia, Huyền Đức bắt được chiếu chỉ của Triều đình phán rằng: "Tất cả những kẻ có công dẹp giặc Khăn Vàng được phong làm chức Huyện úy đều phải bị cách chức."
Huyền Đức đoán biết mình thế nào cũng bị sa thải, nên đêm ngày thường bàn bạc với hai em chưa biết vì duyên cớ gì.
Bỗng có Đốc Bưu di hành đến huyện. Huyền Đức ra thành nghinh tiếp, vừa thấy Đốc Bưu vào đến quán dịch, Đốc Bưu gọi Huyền Đức nói:
- Huyện úy làm người thế nào mà xuất thân đó?
Huyền Đức nói:
- Tôi vốn là dòng dõi của Trung Sơn Tĩnh Vương vì lúc nọ nghe giặc Khăn Vàng tạo phản nên ra tụ tập nghĩa quân giúp nước. Từ ở Trác quận tôi đã dẹp lớn nhỏ hơn ba mươi trận, vì vậy mà được chút ít công lao nên được phong làm chức Huyện úy nầy.
Huyền Đức nói chưa dứt lời thì Đốc Bưu đã hét lớn:
- Sao ngươi dám xưng là Hoàng Thân, lại còn hư báo công lao của ngươi nữa? Nay ta vâng lệnh triều đình đến đây để sa thải các tham quan, ô lại, ngươi có biết không?
Huyền Đức nghe Đốc Bưu nói thế, vội vàng lui ra không dám cãi, trở về huyện bàn với các quan lại. Các quan lại bàn tính một hồi rồi mới nói với Huyền Đức.
- Đốc Bưu là một đứa bất liêm. Nay nó làm oai như vậy là ý nó muốn nài hối lộ đó.
Huyền Đức lắc đầu, nghĩ ngợi giây lát rồi nói:
- Ta lâu nay chẳng hề lấy của ai một đồng, một chữ nào, vậy tiền đâu mà đưa cho nó. Vả chăng, nếu có tiền ta cũng không thể làm được cái chuyện hèn hạ như vậy.
Đốc Bưu thấy Huyền Đức tỏ vẻ không phục tùng ý muốn của mình, bèn bắt tất cả các quan lại buộc vu cho Huyện úy là người hà

lạm của dân. Các quan đều khóc lóc xin cho Huyền Đức.
Lúc ấy, Trương Phi cũng vừa đi đến, thấy có năm sáu ông già ngồi buồn trước quán dịnh khóc lóc. Phi liền kêu lại hỏi thăm duyên cớ, thì các ông già kia nói:
- Đốc Bưu bắt ép bọn tôi khai cho Lưu Công là kẻ hà lạm, chúng tôi vì cảm mến Lưu công nên đã xin ba bốn phen mà chưa được.
Nhân lúc Trương Phi vừa uống xong mấy chén rượu để giải buồn, nghe nói như vậy, lòng nổi nóng, liền nhảy vội xuống ngựa xông vào quán dịch, chạy thẳng đến công đường, thấy Đốc Bưu đang ngồi vểnh chân trên cao thét mắng các Huyện lại bị trói để nằm dưới đất.
Trương Phi bước đến thét lớn:
- Thằng khốn nạn kia! Ngươi biết ta là ai mà ngươi dám đến đây làm phách như vậy?
Đốc Bưu chưa kịp nói nửa lời thì liền bị Trương Phi nhảy tới đá một đá vào quai hàm. Đốc Bưu đau quá, la lên một tiếng, nhào xuống đất.
Chưa chịu thôi, Trương Phi nắm râu Đốc Bưu kéo đi xềnh xệch, dẫn thẳng đến huyện nha, trói vào cột cờ, rồi bẻ roi đánh Đốc Bưu một hồi nữa, đến gãy hết mấy chục cành roi liễu. Đốc Bưu chẳng biết làm sao, đau quá buộc lòng phải năn nỉ, nhưng Trương Phi không tha.
Lúc ấy Huyền Đức đang ngồi một mình buồn bực, bỗng nghe có tiếng huyên náo liền hỏi kẻ tả hữu. Và bọn này thưa:
- Trương tướng quân đang trói một người trước huyện nha mà đánh dữ lắm!
Huyền Đức vội vã bước ra xem thì thấy người bị đánh là Đốc Bưu, ông ta thất kinh, chạy lại nắm tay Trương Phi kéo lại. Trương Phi nói với Huyền Đức:
- Anh đừng cản ngăn. Thằng này là một đứa ăn cướp, không đánh cho chết để làm gì?
Thấy Huyền Đức tới, Đốc Bưu năn nỉ:
- Lưu công ơi! Xin cứu dùm tánh mớng tôi với.
Huyền Đức vốn lòng nhân từ thấy vậy không cho Trương Phi đánh nữa. Quan Công đang đứng một bên, bước đến nói:

- Đại ca đã lập được công lao rất lớn. Với công án ấy lẽ ra đại ca phải được trọng thưởng, thế mà đại ca chỉ được chức Huyện úy nhỏ mọn nầy. đã vậy, Đốc Bưu lại còn đến đây đòi của hối lộ, làm nhục chúng ta nữa. Em nghĩ, không phải là chỗ để cho chim phụng hoàng nghỉ cánh, chỉ bằng giết quách Đốc Bưu cho đã giận rồi trả ấn, trở về làng tìm cơ lập nghiệp là hơn.
Huyền Đức liền lấy ấn treo nơi cổ Đốc Bưu, và nói:
- Cứ như cái tội những lạm của dân cũng đủ cho chúng ta giết ngươi cho an lòng dân chúng, nhưng vì từ tâm, ta dung thứ cho ngươi đó. Ngươi hãy đem ấn này về giao nạp cho triều đình, và ăn năn hối cãi để khỏi ân hận sau nầy. Chúng ta đi đây.
Khi Đốc Bưu được thả thì ba anh em Huyền Đức đi hết. Đốc Bưu quá tức giận, lén đi cáo với quan Thái Thú quận Dĩnh Châu, vu cáo cho anh em Huyền Đức mưu phản. Quan Thái thú Dĩnh Châu ra lệnh khắp các huyện tầm nã ba anh em Huyền Đức.
Bấy giờ, ba anh em Huyền Đức dắt nhau qua Đới Châu ở với Lưu Khôi. Lưu Khôi thấy Huyền Đức là dòng dõi nhà Hán nên có cảm tình giấu nuôi trong nhà.
Tới triều, bọn Thập Thường Thị lúc nầy lại lộng quuyền thái quá. Chúng dùng đủ cách tham ộ Những người nào phục tùng theo chúng thì được chức quyền, bằng trái lại thì đều bị chúng làm hại. Chúng lại sai người đi khắp quận huyện bắt những người nào có công dẹp giặc Khăn Vàng, được phong chức tước đều phải nạp lễ vật cho chúng, nếu không chúng tâu với vua sa thải ngay.
Bởi lẽ đó, nên nhiều người liêm chính đã bỏ chức về làng làm dân, không chịu mang tiếng nhục. Hoàng phủ Tung và Chu Tuấn là người có công lớn trong việc dẹp giặc Khăn Vàng, cũng bị bọn Thập Thường thị tâu với vua bãi chức.
Vua lại phong cho nhóm nịnh thần như Triệu Trung làm chức Xa Kỵ Tướng quân, và hết thảy mười ba người trong bọn Trương Nhượng đều lãnh chức Liệt Hầu. Từ đó, việc triều chính càng ngày càng hư nát, triều thần lộn xộn, dân tình ly tán.
Tới quận Trường Xa có tên Khu Tỉnh nổi loạn. - Ngư Dương có bè lũ Trương Cử, Trương Thuần làm phản. Trương Cử xưng Thiên tử, Trương Thuần xưng Đại Tướng Quân. Biểu văn hàng ngày cấp báo

về triều như cánh bướm, nhưng bọn Thập Thường Thị nhẹm hết, không cho vua hay.
Một hôm vua ngự Ở hậu viên, đang yến ẩm với bọn Thập Thường Thị bỗng có quan Giám Nghị Đại Phu Lưu Đào đi thẳng vào, quỳ trước mặt vua mà khóc. Vua hỏi duyên cớ, Lưu Đào tâu:
- Vận mạng thiên hạ có thể nguy biến trong một sớm một chiều, thế mà bệ hạ cứ ngồi yến ẩm với bọn yểm hoạn này ư?
Vua nói:
- Nước nhà đang lúc thái bình thanh trị, sao khanh lại nói là nguy biến?
Lưu ựào tâu:
- Bốn phương giặc giã nổi lên như ong, hiện đang xâm chiếm từ Châu nọ đến Quận kia! Cái tai vạ này cũng chỉ vì mười tên Thường Thị buôn quan bán chức, hại dân mà ra! Chúng dối vua loạn phép, cho nên những người ngay thẳng đều xa lánh triều đình. Cái nguy biến trước mắt, mong bệ hạ suy xét.
Mười tên Thường Thị nghe vậy liền quỳ xuống trước mặt vua, trật mũ ra, tâu:
- Quan đại thần đã không dung thì lũ hạ thần này phải chết. Xin bệ hạ mở lòng hiếu sinh cho chúng tôi được trở về làng cày ruộng, làm vườn, nguyện đem hết tài trí giúp nước nhà nuôi quân phá giặc.
Tâu xong, tất cả mười tên Thường thị đều khóc rống lên rất thảm thiết, như sắp bị đem đi hành hình vậy.
Vua giận mắng Lưu Đào:
- Nhà ngươi cũng có đầy tớ, sao lại không dung kẻ hầu, người hạ của trẫm.
Nói xong vua lại truyền võ sĩ bắt Lưu Đào đem chém.
Lưu Đào kêu lớn:
- Đầu thần rơi không đáng tiết, chỉ tiếc cho cơ nghiệp nhà Hán gây dựng trên bốn trăm năm, nay phút chốc phải tan tành.
Võ sĩ trói Lưu Đào đem ra ngoài, sắp sửa hành hình, thì bỗng có một vị đại thần chạy đến quát lớn:
- Không được hạ thủ. để ta vào can vua đã!
Võ sĩ thấy đó là quan Tư Đồ Trần Đam, nên chưa dám khai đao,

còn chờ lệnh.
Trần Đam đi thẳng vào hỏi vua:
- Lưu Giám nghị có tội gì mà bệ hạ truyền đem chém?
Vua Linh Đế nói:
- Tội sàm báng cận thần và khi quân.
Trần Đam nói:
- Hầu hết dân chúng trong thiên hạ ai cũng muốn ăn sống mười đứa Thường Thị, sao bệ hạ lại kính nể chúng như cha mẹ? Không một tấc công lao mà sao đứa nào cũng được phong tước Hầu. Đã vậy, bọn Phong Tư là kẻ tư thông với giặc Khăn Vàng, toan làm nội phản, thế mà nay bệ hạ còn chưa tỉnh ngộ, mến chuộng bọn hoạn quan như thế sao?
Linh Đế nói:
- Phong Tư làm phản, việc ấy còn mù mờ chưa rõ hư thật. Còn như trong mười người Thường Thị há lại không có kẻ nào là trung thần sao?
Trần Đam dập đầu dưới đất, nhất định can vua cho kỳ được. Vua nổi giận truyền võ sĩ trói lại đem ra hạ ngục cùng với Lưu Đào, chờ xét xử sau.
Ngay đêm đó, bọn Thường Thị kéo nhau vào ngục giết chết hai vị trung thần này, rồi chúng lại giả chiếu vua phong Tôn Kiên làm Thái Thú Trường Sa, sai đi đánh Khu Tỉnh, bình định phiến loạn. Chưa đầy ba mươi ngày, Tôn Kiên đã dẹp yên, viết thiệp về triều cáo báo. Thế là vùng Giang Hạ được yên, Tôn Kiên được phong làm ý Trình Hầu, Lưu Ngu thì được phong làm U Châu Mục, lãnh quân đến Ngư Dương đánh Trương Thuần, Trương Cử.
Bấy giờ Lưu Khôi ở Đới Châu viết thơ tiến cử và bảo ba anh em Huyền Đức đến ra mắt Lưu Ngụ Lưu Ngu rất mừng, cử anh em Huyền Đức làm Đô úy, dẫn binh vào thẳng sào huyệt của giặc đánh phá kịch liệt hai ba ngày liền.
Trương Thuần vốn là kẻ hung bạo hay chém giết, nên lòng quân sinh biến. Một tên đầu mục núp trong trướng lừa giết chết Trương Thuần rồi đem đầu ra ngoài nạp cho Huyền Đức. Trương Cử thấy tình thế nguy nan, nên tự tử chết luôn. Quân sĩ kéo ra đầu hàng hết. Ngư Dương bình đinh, Lưu Ngu dâng biểu tâu rõ công lớn của Lưu

Bị. Triều đình xá cho Huyền Đức cái tội đánh Đốc Bưu và phong chức Hạ Mật Thừa, rồi thăng Cao Đường úy.
Sau đó, Công Tôn Toản lại dâng biểu trần thuật công lao của Huyền Đức khi dẹp giặc Khăn Vàng trước kia mà tiến cử làm Liệt Bộ Tư Mã, lãnh chức Bình Nguyên Huyện Lệnh. Triều đình y tấu, Huyền Đức tới chấn nhậm Bình Nguyên, có đủ lương tiền, quân mã, ba anh em mới được thanh nhàn. Còn Lưu Ngu có công dẹp giặc được phong làm Thái úy.
Năm Trung Bình thứ sáu, mùa hạ, tháng tư, vua Linh Đế đau nặng, bèn triều Đại Tướng Hà Tiến vào cung để thương nghị.
Hà Tiến vốn con nhà hàng heo, nhân cơ hội em gái vào cung làm quý nhân, nhờ sanh được hoàng tử Biện, nên mới được phong làm Hoàng Hậu. Hà Tiến cũng nhờ đó mà nhậm được trọng chức.
Vua lại lấy Vương Mỹ Nhân sanh đặng Hoàng tử Hiệp, vì thế Hà thái hậu ghen ghét dùng thuốc độc giết Vương Mỹ Nhân đi.
Đổng Thái Hậu liền đem Hoàng tử Hiệp về cung riêng của mình để nuôi dưỡng.
Đổng Thái Hậu là mẹ của vua Linh Đế, thường ngày khuyên vua lập Hoàng tử Hiệp làm thái tử. Vua cũng bằng lòng, ngặt vì đau nặng nên chưa tính đến việc ấy được. Trung Thường Nghị là Kiển Thạc biết việc ấy bèn vào tâu với vua:
- Nếu bệ hạ muốn lập Hoàng tử Hiệp lên ngôi thì bệ hạ phải giết Hà Tiến thì sau này mới khỏi sanh hậu hoạn.
Vua suy nghĩ rồi cho đòi Hà Tiến vào cung. Khi Hà Tiến vừa vào tới cửa cung thì gặp quan Tư Mã là Phan ân đón lại nói:
- Ông chớ vào cung, Kiển Thạc âm mưu muốn giết ông đấy.
Hà Tiến nghe nói thất kinh vội vã bước ra về thẳng tư dinh, lập tức mời các quan đại thần đến bàn bạc công việc.
ông nói:
- Nay bọn hoạn quan ỷ thế, làm nhiều đều sàm nịnh, nếu chúng ta không tìm cách trừ hết bọn nó, thì chúng ta ắt không khỏi mang hậu họa.
Hà Tiến vừa nói dứt lời, thì bỗng có một người bước đến, thưa:
- Quyền thế của hoạn quan rất mạnh, khởi từ lúc vua còn nhỏ, chi nhánh trong triều rất nhiều, giết làm sao hết được, phỏng như

chúng ta không làm nổi để lộ cơ mưu ắt không khỏi bị diệt tộc.
Hà Tiến quay mặt sang nhìn, thì thấy người ấy là Tào Tháo, ông nổi giận nạt lớn:
- Ngươi là người tiểu bối, biết gì mà dám bàn đến.
Trong lúc mọi người còn đang bàn bạc thì Phan An chạy đến nói:
- Vua đã băng hà rồi, nhưng Kiển Thạc lại thương nghị với bọn Thập Thường Thị không cho phát lộ ra ngoài. Chúng nó muốn triệu Hà Quốc Cựu vào cung để diệt trừ hậu họa, hầu lập Hoàng tử Hiệp lên làm vua.
Phan An nói vừa dứt lời thì quả có chiếu triệu đòi Hà Tiến vào cung.
Tào Tháo thấy vậy bước ra nói:
- Hôm nay hãy lo tôn tân quân trước đã, rồi sẽ tính kế trừ lũ nịnh thần sau.
Hà Tiến nói:
- Như vậy ai vì ta, vì xã tắc mà lo việc chánh quân và việc trừ lũ nịnh hay không?
Bỗng có người từ góc trái bước ra, thưa:
- Xin cho tôi lãnh năm ngàn quân đến tới cung phá cửa lập tân quân và bắt tất cả bọn Thập Thường Thị mà giết cho rồi.
Hà Tiến xem lại người nói đó là Tư Đồ Viên Thiệu, tự là Bôn Sồ, hiện đang giữ chức Tư Đồ Huyện úy.
Hà Tiến mừng rỡ, vội vã điểm năm ngàn quân giao cho Viên Thiệu.
Viên Thiệu nai nịt hẳn hòi dẫn năm ngàn quân Ngự Lâm kéo thẳng vào cung. Còn Hà Tiến thì cùng với các quan đại thần như: Hà Ngung, Tuân Nhu, Trịnh Thái v.v.. cộng cả thảy hơn ba mươi người, đồng kéo thẳng vào trào, lập Thái tử Biện lên ngôi Hoàng đế.
Viên Thiệu dẫn quân đi thẳng vào cung tìm bắt Kiển Thạc, và nã tróc bọn Thập Thường Thị.
Kiển Thạc hay tin khiếp vía, vội vã nhảy ra ngự huê viên mà trốn, nhưng bất thời lại gặp Trung Thường Thị là Quách Thắng thấy được đâm một kiếm chết tốt.
Bọn Trương Nhượng biết nguy đã đến nơi liền chạy vào cung van

cầu Hà Thái Hậu:
- Kẻ lập mưu hãm lại tướng công là Kiển Thạc, nay Kiển Thạc đã chết rồi, còn chúng tôi là kẻ vô can, mong Thái hậu mở lòng nhân che chở cho.
Hà Thái hậu nói:
- Các người đừng sợ nữa, để ta bảo hộ cho.
Dứt lời, Hà Thái hậu liền triều Hà Tiến đến nói:
- Anh em ta lúc trước hàn vi, nếu không nhờ bọn Trương Nhượng giúp đỡ một tay thì đâu có quyền cao lộc cả như ngày hôm nay Vậy anh nên nghĩ lại vị tình mà dung tha bọn Trương Nhượng là phải hơn.
Hà Tiến ngẫm nghĩ giây lâu rồi trở ra nói với các quan:
- Kiển Thạc là một tên bạo phản, nay hắn đã đền tội rồi, còn các người khác ta có thể dung tha được, chớ nên sát hại chúng làm chi.
Viên Thiệu nói:
- Đốn cây mà không nhổ tận rễ thì làm sao khỏi bị nứt chồi.
Hà Tiên nói:
- ý ta đã cương quyết như vậy, ngươi chớ có nhiều lời vô ích.
Các quan nghe Hà Tiến nói thế, ai nấy đều hậm hực lui về dinh.
Sáng hôm sau Hà Thái hậu giáng chỉ phong Hà Tiến làm Tham Lục Thượng Thơ, còn các quần thần cứ đẳng gia phong một trật.
Công việc làm của Hà Tiến khiến cho Đổng Thái Hậu căm tức, bèn kêu bọn Trương Nhượng vào cung nói:
- Em gái hắn trước kia chính nhờ ta tiến cử nó mới được vua yêu dùng đến ngày hôm nay Hôm nay con trai của nó được nối ngôi Hoàng đế, thế lực trong ngoài của nó quá mạnh, như vậy bọn chúng ta có ngày e phải lâm hại.
Trương Nhượng nghe Đổng Thái Hậu than thở, liền bày mưu:
- Bây giờ Nương Nương làm sao chưởng chấp uy quyền, Cựu Đổng Trọng và phong thêm chức cho chúng tôi thì một ngày kia chúng tôi có cơ hội cứu nguy tình thế.
Đổng Thái Hậu rất mừng khen Trương Nhượng có mưu cao.
Ngày thứ Đổng Thái Hậu thiết trào rồi giáng chỉ phong cho Hoàng tử Hiệp làm Trần Lưu vương, Đổng Trọng làm Biên Kỵ tướng quân, bọn Trương Nhượng đều được gia thêm chức và cùng dự

việc trào chính.
Hà Thái Hậu thấy Đổng Thái Hậu lộng quyền trong lòng sanh nghi, bèn thiết yến diện trong cung rồi thỉnh Đổng Thái Hậu phó yến.
Khi dự tiệc nửa chừng, Hà Thái Hậu đứng dậy tay bưng chén rượu nói với Đổng Thái Hậu:
- Chúng ta là phận đàn bà mà dự đến việc trào chính chẳng khác nào chúng ta đã đi ngoài phận sự. Những gương xưa còn rành, Lữ Hậu cũng vì nắm trọn quyền mà cả dòng họ bị tru lục, và còn biết bao nhiêu việc tai hại khác. Chúng ta hãy noi gương đó mà tránh đi những cái dữ để khỏi ân hận ngày sau
Đổng Thái Hậu giận dữ mắng lớn:
- Mi ỷ thế lực của con mi làm vua mi dám loạn ngôn như vậy. Tội ngươi tra thuốc giết Vương mỹ nhân là một cựu thù ta chưa nói đến đó thôi.
Hà Thái Hậu thấy Đổng Thái Hậu nói quá lời, lòng nổi giận cũng mắng lại:
- Ta lấy lời hơn lẽ thiệt để bàn bạc, sao mi lại dám xúc phạm đến danh dự của ta?
Hai bên không ai chịu nhịn ai, cứ mắng đùa với nhau không kể gì đến danh dự. Bọn Trương Nhượng hay tin, vội chạy đến can ngăn hết lời Đổng Thái Hậu mới chịu về cung.
Hà Thái Hậu đêm ấy không ngủ được, bèn gọi Hà Tiến đến tỏ bày việc ấy.
Rớng sáng Hà Tiến một mặt nhóm họp đình thần buộc Đổng Thái Hậu phải rời khỏi cung ra ở phủ Hà Giang, mặt khác vây nhà Biên Kỵ tướng quân Đổng Trọng. Đổng Trọng liệu thế khó thoát được liền cầm đao tự vận nơi hậu dinh.
Bọn Trương Nhượng thất vía không biết chổ nào nương tựa vì thế lực của Đổng Thái Hậu đã tiêu tan trong phút chốc, bèn đem tiền bạc vàng lụa đến lo lót cho người em Hà Tiến là Hà Miêu nói với Hà Thái Hậu để được toàn mạng. Nhờ đó mà bọn Thập Thường Thị lại vẫn được dung dưỡng và giữ chức quyền như cũ.
Việc triều chính đã tạm yên, Hà Tiến còn sợ những hậu họa nên sai người đến Hà Giang tìm cách đánh thuốc độc Đổng Thái Hậu.

Cách mấy ngày sau có tin Đổng Thái Hậu bị ngộ độc mà chết, Hà Tiến bèn dạy đem xác Đổng Thái Hậu về chôn nơi Vương Lăng. Công việc ấy thấu tai đến lũ nịnh thần nên nhiều tiếng đồn làm cho Viên Thiệu hay được. Viên Thiệu liền vào nói lại với Hà Tiến:
- Tôi có nghe tiếng đồn do bọn Thập Thường Thị rao ra rằng tướng công đã giết Đổng Thái Hậu. Nếu để chúng gièm pha như vậy e không lợi, chi bằng nhân cơ hội nầy mà giết chết bọn chúng đi thì mới khởi sợ sanh ra hậu hoạn.
Hà Tiến nghe được việc ấy, ngày đêm còn đang suy đi tính lại để tìm cách diệt trừ bọn Thập Thường Thị, thì việc này bọn Trương Nhượng hay được. Nhưng thế yếu không biết làm sao, bọn Trương Nhượng lại đem vàng bạc thiệt nhiều đến lo lót cho Hà Miêu một lần nữa để vào nói Hà Thái Hậu.
Hà Miêu vào cung tâu với Hà Thái Hậu:
- Bọn Thập Thường Thị lâu nay rất có công với triều chính, nay vì vô cớ tướng công Hà Tiến muốn diệt trừ họ e sanh ra rối loạn triều thần.
Hà Thái Hậu nghe nói khiến quân triệu Hà Tiến vào cung bảo:
- Tiên Đế mới băng hà; việc triều chính còn nhiều rối lắm, không nên có ý làm hới các cựu thần mà sanh ra rối loạn.
Hà Tiến là kẻ không cương quyết nên nghe Hà Thái Hậu nói như vậy cũng phải vâng lệnh lui ra thuật lại ý kiến của Hà Thái Hậu cho Viên Thiệu nghe. Viên Thiệu nói:
-Lực lượng chúng ta bây giờ đâu có sợ bọn chúng. Nếu tướng công có nghi ngờ triệu tập các anh hùng hào kiệt trấn giữ khắp châu, quận rồi trở về cung mà giết sạch bọn chúng nó đi thì có lo gì bọn chúng phản ứng.
Hà Tiến nói:
- Kế ấy rất hay.
Rồi, ông tính phát các hịch văn triệu hồi các trấn về hợp sức.
Xảy có người bước tới cản ngăn:
- Theo ý ngu hạ thì việc ấy tướng công không nên làm, và người xưa có câu: "Che mắt mà bắt chim én". Việc nhỏ mọn như thế mà còn phải dùng đến mưu chước huống chi việc quốc gia đại sự. Nay Tướng công chấp chưởng binh quyền, muốn làm gì chẳng được mà

Tướng Công phải tính như vậy. Hơn nữa anh hùng khắp nơi, mỗi người có đều có chí hướng riêng, phỏng như Tướng Công triệu họ về mà có một số người không tuân lệnh có phải Tướng Công cầm giáo mà lại trở cán cho thiên hạ không?
Hà Tiến nghe nói cười lớn và nói:
- Ngươi là kẻ hủ nho, kiến thức bao nhiêu mà dám cùng bàn đến đại sự.
Hà Tiến nói vừa dứt lời lại có một kẻ vỗ tay cười to, nói:
- Việc nhỏ như vậy mà cần chi phải bàn đi bàn lại cho thêm mệt.
Mọi người nghe nói quay lại thì thấy người ấy là Tào Tháo.

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 3
Bàn phế lập Đổng Trác mắng Đinh Nguyên
Tặng Xích thố Lý Túc dụ Lữ Bố

Nhắc lới Tào Tháo thấy Hà Tiến muốn gọi binh mã các nơi về triều, thì nói rằng:
- Xưa nay những bọn gian nịnh thì đời vua nào chẳng có, ấy là việc thường sự trong đời. Nhưng vì Vua gần đây quá sủng ái, cho chúng nó giữ quyền bính mà không nỡ tước bỏ, nên mới đến nỗi này. Còn muốn trừ chúng nó thì chỉ cần trị tội đứa cầm đầu là đủ, và chỉ cần một tên quản ngục bắt giam cũng xong. Việc gì phải triệu quân ngoài ùn ùn kéo về? Nếu cố giết hết bọn chúng, việc ắt tiết lộ. Tôi e rằng thất bại đấy.
Hà Tiến bực tức gắt:
- Mạnh Đức cũng có một ý khác trong bụng nữa sao?
Tào Tháo bỏ ra ngoài, nói một mình:
- Kẻ làm cho thiên hạ loạn, chính là thằng Tiến.
Hà Tiến bèn ngầm sai sứ đem mật chiếu, ngày đêm đi tới các Trấn...
Đây nhắc lới Tiền Tướng Quân Ngao Lương Hầu, Tây Lương Thứ Sử là Đổng Trác vì trước kia đánh giặc Khăn Vàng không có công lao gì, bị thua luôn Trương Giác mấy trận nên triều đình triệu về buộc tội. Nhưng Trác đã đem của đút lót cho bọn Thập Thường Thị nên khỏi tội.
Sau lại khéo luồn cúi bọn quyền quý trong triều nên Trác lới được thăng quan vùn vụt: từ Trung Lang Tướng, nhảy lên Tiền Tướng Quân, Ngao Hương Hầu, Tây Lương Thứ Sử!
Từ lúc trấn thủ ở ngoài, trong tay thống lãnh hơn hai mươi vạn quân tới Tây Lương, Đổng Trác đã có lòng phản nghịch, nhưng chưa dám.
Lúc ấy, lại được chiếu triệu về, thật là dịp may hiếm có, Đổng Trác

mừng như cọp gặp mồi, liền điểm binh mã, lục tục kéo về triều. Trác cử con rể là Ngưu Phụ làm Trung Lang Tướng ở lại trấn đóng Thiểm Tây, còn mình tự dẫn Lý Thôi, Quách Dĩ, Phàn Trù, Trương Tế đều nhắm Lộc Dương tấn phát.
Mưu sĩ Lý Nhu, cũng là con rể của Đổng Trác, bàn rằng:
- Nay mặc dầu tuy có chiếu triệu , song việc nầy xem ra có hơi ám muội, nếu muốn nên việc lớn thì phải sai người dâng biểu làm cho danh chánh ngôn thuận thì mới xong.
Đổng Trác nghe Lý Nhu nói thế, cười vang:
- Mưu sĩ thật đáng là kẻ tài ba xuất chúng.
Nói rồi, Đổng Trác lập tức làm sớ như sau:
"Nay trộm nghe triều đình lộn xộn, dân chúng oán than bởi lũ Thập Thường Thị ỷ quyền thế, hiếp chế vua nên mới sanh ra như vậy. Giết rắn không nên chừa độc, đốn cây phải bại cho tận gốc. Mổ nhọt tuy đau nhưng một lần lành bệnh còn hơn nuôi dưỡng bệnh hoạn trong mình. Nay Hạ thần xin khua chiêng gióng trống, đem binh về Lộc Dương quyết diệt trừ bọn Trương Nhượng để cứu nguy cho xã tắc, cho thiên hạ được an, ấy là vạn hạnh."
Hà Tiến tiếp được biểu ấy, vội vã triệu tập các quan văn võ đến thương nghị. Quan Thị Ngự Sử là Trịnh Thái can rằng:
- Đổng Trác là giống sài lang, nếu để hắn về triều, ắt nó sẽ ăn thịt người.
Hà Tiến nhìn Trịnh Thái cười:
- Ngươi lấy chi làm bằng cớ. Công việc lớn mà đa nghi như thế thì bao giờ mới thành sự được.
Lư Thực thấy vậy, bước ra can:
- Tôi vốn biết Đổng Trác là hạng mặt người mà lòng thú dữ, một khi vào cấm đình sẽ gây họa hoạn. Phải mau mau chận hắn lại, đừng cho vào, thì mới được yên.
Các quan văn võ đều cố can ngăn Hà Tiến, nhưng Tiến vẫn khăng khăng một mực không nghe.
Trịnh Thái, Lư Thực đều bỏ quan mà về. Các quan đại thần thấy vậy, cũng lần lượt bỏ đi quá nửa.
Hà Tiến lại cho người đi đón Đổng Trác tới Dẫn Trì. Trác đóng quân lại, không tiến nữa.

Bọn Trương Nhượng hay được việc ấy, liền bàn với nhau:
- Ấy là mưu của Hà Tiến. Chúng ta hiện bây giờ như cá nằm trong chậu, nếu chẳng lo ra tay trước, đợi nước đến trôn mới nhảy thì sẽ bị chết ba họ.
Liền cho năm mươi tên đao phủ mai phục ở cung Trường Lộc, phía trong điện Gia Đức, rồi kéo cả bọn vào quỳ trước mặt Hà Thái Hậu, khóc lóc thưa:
- Nay Đại Tướng quân phát chiếu triệu quân ngoài về kinh để giết lũ thần. Vậy mong Thái Hậu mở lòng từ bi, cứu mạng cho.
Hà Thái Hậu nói:
- Việc ấy bọn ngươi hãy đến phủ Đại Tướng quân mà tạ tội để cho người cứu vớt cho.
Bọn Trương Nhượng vừa khóc vừa nói:
- Nếu lũ Hạ thần đem thân tới Tướng phủ, ắt sẽ nát thịt tan xương ngay Xin Thái Hậu thương chúng tôi mà tuyên triệu Đại Tướng quân vào cung mà phủ dụ. Nếu bấy giờ, Đại Tướng quân không nghe nữa, thì lũ thần xin chịu chết trước mặt Thái hậu.
Thái hậu liền giáng chiếu đòi Hà Tiến vào. Tiến được chiếu, vừa muốn ra đi thì Trần Lâm can:
- Chiếu của Thái hậu đây ắt là mưu của lũ Thập Thường Thị, thiết nghĩ không nên vào. Vào ắt mang họa.
Tiến nói:
- Rõ ràng là chiếu của Thái hậu đây, sợ tai vạ gì nữa?
Viên Thiệu cũng xen vào:
- Nay cơ mưu đã bại lộ, Đại Tướng quân còn vào cung làm gì?
Tào Tháo nói:
- Hãy đòi hết lũ Thập Thường Thị ra đây rồi Đại Tướng quân sẽ vào thì chẳng can chi.
Nhưng Hà Tiến gạt đi:
- Đó là ý kiến trẻ con. Ta nắm việc thiên hạ trong tay, lũ Thập Thường Thị dám động đến mình ta sao? Các người đừng nghi ngờ như thế!
Viên Thiệu nói:
- Nếu Đại Tướng Quân muốn vào thì chúng tôi xin dẫn giáp sĩ theo hộ tống, để phòng bất trắc.

Nói rồi, Viên Thiệu, Tào Tháo mỗi người nai nịt hẳn hòi, đem binh khí theo mình, lới tuyển năm trăm tinh binh, giao cho em Thiệu là Viên Thuật chỉ huỵ Viên Thuật nai nịt gọn ghẽ, đem binh mai phục nơi Thanh Tỏa. Còn Tháo và Thiệu cầm gươm hộ tống Tiến vào trước cung Trường Lộc.
Vừa đến cửa cung thì có Hoàng Môn Quan truyền chỉ rằng:
- Thái Hậu chỉ vời một mình Đại Tướng quân. Ngoài ra, không ai được vào.
Thế là Thiệu và Tháo bị cản lới ngoài cửa. Còn Hà Tiến cứ ngang nhiên vào không có chút e ngại...
Khi đến trước điện Gia Đức thì bỗng bọn Trương Nhượng, Đoàn Khuê xong ra đón chặn, miệng hô tả hữu vây chặt. Trương Nhượng lớn tiếng mắng:
- Bớ Hà Tiến! Đổng Thái Hậu có tội gì mà mày nỡ phục độc giết hại? Ngày lễ táng vị Quốc Mẫu, sao mày giả đau không thèm ra dự? Mày chỉ là đồ con nhà hàng thịt hèn hạ, nhờ có bọn tao tiến cử lên Thiên Tử, mày mới được tôn quý đến mực này chứ! Thế mà mày đã không nghĩ đến báo đáp thì thôi, sao lới còn mưu hại bọn tả Mày chửi bọn ta là đồ ô trọc, vậy thì ai là mặt thanh cao?
Bây giờ Hà Tiến mới biết nguy, vội tìm lối thoát nhưng các cửa cung đều đóng chặt. Hà Tiến chưa biết xử trí cách nào, đã bị phục quân đổ ra chém Tiến một đao đứt làm hai đoạn.
Người sau có thơ rằng:
Vận Hán lâm nguy, khiến giữa trào,
Ngu như Hà Tiến nắm quyền cao.
Khù khờ chẳng chịu nghe can gián,
Mắc nạn trong đền, chết dưới đao.
Bên ngoài Viên Thiệu, Tào Tháo đứng đợi mãi không thấy Hà Tiến trở ra, trong lòng sanh nghi.
Viên Thiệu bèn hô lớn:
- Mời Đại Tướng quân lên xe trở về!
Bỗng bọn Trương Nhượng xách thủ cấp của Hà Tiến ném qua mặt tường ra ngoài, rồi lên tiếng tuyên dụ:
- Đứa ngịch thần Hà Tiến mưu phản, đã bị giết rồi, còn tất cả bọn a tòng đều được tha thứ.

Nghe nói, Viên Thiệu đùng đùng nổi giận, thét lớn:
- Bọn yêm hoạn dám mưu sát đại thần! Ai muốn tru diệt ác đảng, phò xã tắc, hãy tới đây trợ chiến.
Bộ tướng của Tiến là Ngô Khuông liền nổi lửa đốt cửa Thanh Tỏa. Viên Thuật liền dẫn binh sấn vào trong cung, hễ gặp tên yêm hoạn nào là giết liền, chẳng kể lớn nhỏ già trẻ.
Viên Thiệu, Tào Tháo cũng vung gươm, chém khóa phá cửa, xông vào trong cung, lại gặp bọn Triệu Trung, Trình Khoáng, Hạ Huy, Quách Thắng toan chạy, liền đuổi đến Thúy Hoa Lâu, rồi bằm thây bọn nầy nát như tương.
Lúc ấy, trong cung đình lửa cháy ngất trời. Bọn Trương Nhượng, Đoàn Khuê, Tào Tiết, Hầu Lãm bốn tên lập tức băng mình theo khói lửa, ép Thái hậu, Thiếu Đế, và Trần Lưu Vương ra phía nội tỉnh, theo lối sau, chạy về Bắc Cung.
Nói về Lư Thực tuy đã bỏ quan tước, nhưng cũng còn ở tại triều, lúc bấy giờ nghe trong cung có biến, liền mặc giáp cầm thương, chạy tới chờ ở dưới lầu. Vừa gặp Đoàn Khuê đem Hà Thái Hậu chạy tới, Lư Thực thét lớn:
- Nghịch tặc! Mày bức bách Thái Hậu đi đâu?
Khuê quay đầu chạy trốn. Hà Thái Hậu liều nhào qua cửa sổ nhảy ra, được Lư Thực cứu thoát.
Ngô Khuông chém giết tới nội đình thì gặp Hà Miêu cầm gươm chạy ra. Khuông hô lớn:
- Thằng Miêu đồng mưu hại anh, hãy giết nó đi!
Quân sĩ đồng thanh hô theo:
- Mau chém thằng giặc phản anh!
Miêu toan chạy, nhưng bốn mặt quân vây kín, băm xác ra như bùn.
Viên Thiệu lới sai quân sĩ chia nhau lùng bắt các gia thuộc của mười tên Thường Thị, bất luận lớn nhỏ đều giết hết.
Lúc ấy, tất cả những người không có râu, đều bị nghi là gia quyến của Thập Thường Thị, nên bị giết lầm vô số.
Còn, Tào Tháo thì lo chữa lửa trong cung, cho mời Thái Hậu về triều để nhiếp chánh việc nước. Mặt khác, Tháo sai quân đuổi theo bọn Trương Nhượng để tìm vua Thiếu Đế.
Nói về Trương Nhượng, Đoàn Khuê cướp Vua và Trần Lưu

Vương, băng qua khói lửa, suốt đêm chạy không nghỉ ra núi Bắc Mang.
Vào khoảng canh ba, bỗng nghe mặt sau có tiếng quân reo ó vang trời, một đoàn binh mã đuổi tới. Thì ra là quan Trung Bộ Duyện Lại ở Hà Nam là Mẫn Cống. Cống phóng ngựa lên chẹn đường, thét lớn:
- Phản thần chớ chạy ! Có ta đến để bắt chúng bây đây !
Trương Nhượng hoảng vía, biết đã đến nước cuối cùng không thể nào trốn thoát được nữa, liền liều mạng nhảy xuống sông tự tử.
Còn Vua và Trần Lưu Vương bơ vơ một mình, chẳng biết việc hung kiết thế nào, nên không dám lên tiếng. Cả hai dắt nhau nép mình nơi bờ sông, trong đám cỏ gai gần đấy.
Mẫn Cống không thấy Vua đâu, bèn phân quân đi tứ tán kiếm tìm, nhưng rốt cuộc không thấy, đành phải kéo nhau trở về.
Còn Vua và Trần Lưu Vương núp đó chờ cho đến đầu canh tư, thấy bốn bề vắng vẻ mới dám bò ra. Đêm ấy, sương xuống như mưa, hai người lạnh lẽo đói khát, buồn khổ ôm nhau mà khóc. Nhưng lại sợ có người hay được nên không dám khóc to.
Trần Lưu Vương nói vại Vua:
- Chốn nầy không thể ở lâu được, phải đi nơi khác gấp, mới sống được.
Thế là Vua và Trần Lưu Vương lấy chéo áo buộc lới vại nhau cho khỏi lạc, rồi mò mẫm lên mặt đê, gai góc đây đất, cố mà len chân, nhưng bóng tối dầy đặc không nhìn thấy đường lối gì cả. Trong lúc đang lo sợ, bỗng có hàng ngàn đom đóm tụ tập lới, chiếu tỏa sáng như sao sa trước mặt Vua.
Thấy vậy, Trần Lưu Vương nói:
- Hoàng huynh ơi, đây là trời giúp anh em ta!
Liền theo ánh sáng đom đóm mà đi, dần dần tìm thấy con đường. Tới canh năm thì chân đau quá, không thể đi được nữa, thấy bên chân núi có một gò cỏ cao, Thiếu Đế và Trần Lưu Vương đành tạm ẩn vào trong gò ấy.
Gò này nằm ngay phía sau một trang viện. Trang chủ đêm ấy nằm mộng thấy có hai bóng mặt trời sa xuống đồng cỏ sau nhà, liền giật mình thức giấc, vội mặc áo ra ngoài, nhìn ngó bốn phía, thấy trên

gò phía sau trang có hồng quan rực trời. Trang chủ lòng hoang mang kinh lạ, vội tới xem thì thấy có hai thiếu niên nằm trong đám cỏ, bèn hỏi:
- Hai cậu là con nhà ai?
Thiếu Đế lo sợ, không dám nói gì. Trần Lưu Vương trỏ vào anh mà đáp:
- Đây chính là đương kim Hoàng đế, vì bị bọn Thập Thường Thị làm loạn nên phải lánh mình nơi đây. Còn ta là Hoàng đệ Trần Lưu Vương.
Trang chủ nghe nói thất kinh, vội sụp xuống đất lạy hai lạy, rồi thưa:
- Hạ thần tên là Thôi Nghị, em của quan Tư Đồ Thôi Liệt, nhân vì bọn Thập Thường Thị buôn quan bán tước, ghét người hiền, nên Hạ thần mới buồn lòng về ẩn dật nơi đây.
Nói xong phò Vua về nhà dâng rượu thịt cho vua dùng đỡ đói.
Nói về Mẫn Công đuổi theo Đoàn Khuê, khi trời hừng sáng thì bắt được được Đoàn Khuê, liền cật vấn:
- Thiên tử ở đâu?
Khuê khai rằng khi chạy tới nửa đường thì lạc mất, không biết Vua đi về phía nào nữa. Mẫn Công liền giết Đoàn Khuê, cắt lấy đầu, treo dưới cổ ngựa, rồi chia quân đi bốn mặt tìm kiếm. Còn Mẫn Công thì một mình một ngựa, lần đi hỏi dò.
Bỗng Công đi tới nhà Thôi Nghị. Nghị ra đón, thấy một chiếc thủ cấp treo lủng lẳng trên cổ ngựa, liền hỏi duyên cớ. Công thuật lại rõ ràng. Thôi Nghị mới dẫn Công vào ra mắt Vuạ Chúa tôi cùng khóc.
Mẫn Công tâu:
- Một ngày không thể thiếu Vuạ Xin Bệ Hạ hãy hồi triều.
Bấy giờ nhà Thôi Nghị chỉ có một con ngựa gầy, để riêng Vua ngự. Trần Lưu Vương phải cưỡi chung ngựa với Mẫn Công.
Đi được vài dặm gặp được Tư Đồ Vương Doãn, Thái úy Dương Bưu, Tả Quân Hiệu úy Thuần Vu Quỳnh, Hữu Quân Hiệu úy Triệu Manh, Hậu Quân Hiệu úy Bảo Tín, Trung Quân Hiệu úy Viên Thiệu cùng một đoàn khoảng trăm người ngựa đến nghinh tiếp thánh giá.

Mừng mừng tủi tủi, Vua tôi đều khóc. Trước hết, các quan sai đem thủ cấp Đoàn Khuê về bêu ngoài cửa thành làm lệnh. Rồi chọn ngựa tốt để Thiếu Đế và Trần Lưu Vương ngự, cùng rước về kinh.
Trước đó ít lâu, trẻ con ở Lộc dương thường hát mấy câu đồng dao rằng:
Đế không ra đế,
Vương chẳng phải Vương.
Ngàn xe vạn ngựa,
Chạy đến Bắc mang.
Tức là điềm sau này đế bị truất làm Vương, Vương được lên ngôi đế. đến bấy giờ biết ứng nghiệm vào việc đó.
Xa giá đi chưa được vài dặm, bỗng đàng xa có tiếng trống vang lừng, tinh kỳ rợp đất, bụi bay mù trời, rồi một đoàn binh mã ào ào kéo đến.
Bá quan đều thất sắc. Vua cũng sợ hãi. Viên Thiệu vội thúc ngựa ra trước thét hỏi:
- Binh mã của ai đấy?
Từ dưới bóng ngọn cờ thêu rực rỡ, một tướng bên kia thúc ngựa ra, lớn tiếng hỏi lại:
- Thiên tử đâu?
Vua càng sợ, không dám lên tiếng. Trần Lưu Vương quất ngựa sấn ra, nớt rằng:
- Nhà ngươi là ai?
Tướng ấy đáp:
- Thứ Sử Tây Lương là Đổng Trác đây.
Trần Lưu Vương gằn giọng hỏi:
- Ngươi đến đây bảo giá hay cướp giá?
Thấy vẻ mặt oai nghiêm của Trần Lưu Vương, Đổng Trác khiếp sợ, thưa:
- Hạ thần đến đây để bảo giá.
Trần Lưu Vương hạch rằng:
- Đã tới hộ giá, vậy Thiên Tử ngồi kia, sao ngươi không xuống ngựa mà thi lễ?
Đổng Trác sợ hãi, lật đật xuống ngựa, khấu đầu bên đường, miệng tung hô "vạn tuế". Trần Lưu Vương lại lấy lời ngọt ngào mà phủ

úy Đổng Trác. Từ đầu chí cuối, lời lẽ đường hoàng, không ngập ngừng lầm lỡ một tiếng nào.
Đổng Trác thầm lấy làm lạ, sinh lòng khâm phục vô cùng. Và từ đó, Trác đã có ý định phế Thiếu Đế mà lập Trần Lưu Vương lên làm vua.
Hôm ấy, các quan phò Thiếu Đế về cung ra mắt Hà Thái Hậu. Mẹ con khóc lóc với nhau, mọi người đều ứa lệ. Khi kiểm điểm lới trong cung, không thấy cái ấn ngọc "truyền quốc" ở đâu nữa!
Bấy giờ Đổng Trác đem binh đóng ngoài thành. Ngày ngày dẫn giáp sĩ cưỡi ngựa vào thành, hoành hành khắp phố xá, chợ búa. Nhân dân trăm họ lo sợ, hoang mang. Trác lại ra vào tự do nơi chốn cung đình, không kiêng kỵ gì hết. Quan Hậu Quân Hiệu úy là Bảo Tín tới bảo Viên Thiệu:
- Đổng Trác ắt manh tâm làm loạn, nên kíp trừ đi.
Viên Thiệu nói:
- Triều đình đã bị hoang mang, nay vừa mới được yên, chớ nên khinh động.
Bảo Tín lới tới gặp Vương Doãn để bàn về việc ấy. Doãn cũng nói:
- Hãy thong thả, để tính kỹ xem đã.
Bảo Tín thấy tình thế như vậy, liền bỏ triều đình, kéo hết quân bản bộ vào núi Thái Sơn.
Nói về Đổng Trác lại đi chiêu dụ bọn bộ Hạ anh em Hà Tiến. Bao nhiêu binh mã của họ Hà đều về tay Trác hết.
Ngày kia, Đổng Trác bàn riêng vội hỏi Lý Nhu:
- Ta muốn phế bỏ Vua xuống mà lập Trần Lưu Vương lên ngôi có được chăng?
Lý Nhu nói:
- Nay đang lúc triều đình vô chủ, nên thừa thời cơ mà làm gấp đi, nếu để chậm e sinh biến. Ngày mai hãy triệu tập bá quan tới điện ôn Minh trong vườn, nói rõ việc phế lập. Kẻ nào không nghe theo, cứ chém đầu. Lấy quyền uy mà làm, kế sách hiện tới phải thế mới xong.
Đổng Trác nghe nói, lòng mừng khấp khởi. Qua hôm sau, khiến quân bày yến tiệc nơi vườn ôn Minh và mời tất cả các quan đại thần đến đó để phó hội. Các quan lúc nầy đều sợ Đổng Trác, nên

không có ai dám từ chối. Trác để cho các quan tới đông đủ rồi mới cỡi ngựa thẳng đến trước cửa viên mới chịu xuống ngựa, lại mang gươm vào tiệc.
Uống vừa đặng vài tuần rượu, Trác ra lệnh ngừng rót, im tiếng nhạc, rồi lớn tiếng nói:
- Hôm nay ta mời các quan đến đây với mục đích là bày tỏ một ý kiến.
Bá quan ai nấy cũng đều lắng tai nghe, Trác nói tiếp:
- Thiên tử là chúa tể muôn dân, nếu không có uy nghi xứng đáng, không thể phụng sự tông miếu, xã tắc được. Nay đức Kim Thượng là kẻ nhu nhược không đáng mặt cầm quyền chấp chánh. Còn Trần Lưu Vương vốn là bậc thông minh, hiếu học, có đủ tài đức để trị dân, đáng mặt kế vị ngôi cả. Vậy ý ta muốn phế Vua, mà lập Trần Lưu Vương lên ngôi báu, chẳng hay ý các quan đới thần nghĩ như thế nào?
Các quan đại thần nghe nói đều im lặng, chưa ai dám nói gì, bỗng có một người đứng dậy, xô ghế bước ra nói lớn:
- Không được! Không được! Ngươi là hạng người gì mà dám làm đại ngôn như thế? Vả chăng đức Kim Thượng là con trưởng của Tiên Đế, sửa trị ngôi trời là lẽ phải, vả lại Người cũng chưa có việc gì lỗi lầm thì sao ngươi dám nghĩ đến chuyện phế lập? Ngươi muốn mưu đồ soán nghịch chăng?
Các quan chăm chú nhìn ra người ấy là quan Thứ Sử Kinh Châu Đinh Nguyên, Trác nổi giận nạt lớn:
- Nơi đây nếu có kẻ nào nghịch ý ta thì chắc không còn tánh mạng.
Cả tiệc rượu ai nấy nhao nhao, còn Đổng Trác cầm gươm toan bước tới chém Đinh Nguyên.
Lúc ấy, Lý Nhu đứng thấy sau lưng Đinh Nguyên có một người khí vũ hiên ngang, oai phong lẫm liệt, tay cầm một cây "Phương thiên họa kích", trừng trừng con mắt mà nhìn Đổng Trác. Nho biết việc chẳng xong, liền bước đến giả vờ can Đổng Trác:
- Hôm nay trong yến ẩm không nên đem việc nước ra bàn, vậy xin để ngày mai cũng chẳng muộn.
Các quan cùng khuyên giải Đinh Nguyên, nên Đinh Nguyên xô ghế bỏ ra về.

Đổng Trác tay vẫn cầm kiếm, quay lại hỏi các quan:
- Lời ta nói có hợp công đạo hay không?
Lư Thực bước ra, nghiêm nghị nói:
- Ông nói sai rồi. Việc phế lập vua phải có duyên cớ. Xưa vua Thái Giáp vì bất minh nên ông Y Doãn mới đuổi ra Đồng cung. Xương Ấp Vương lên ngôi mới có hai mươi bảy ngày mà làm hơn ba mươi điều ác, nên ông Hoắt Quang mới phải tế cáo nhà Thái Miếu mà phế đi. Nay Thánh Thượng tuy còn thơ ấu nhưng thông minh nhân trí, chưa lầm lỗi mảy may Ông chỉ là một vị quan ở ngoài, chưa từng tham dự triều chính, lới không có tài như Y Doãn, Hoắt Quang, mà dám bàn đến chuyện phế lập sao được? Thánh nhân có dạy rằng: "Có chí như Y Doãn thì được. Không có chí như Y Doãn mà bắt chước làm Y Doãn, ấy là kẻ soán nghịch."
Đổng Trác nổi giận rút gươm toan chém Lư Thực, thì quan Nghị lang là Bành Bá vội can:
- Lư Thượng thư là bậc có danh vọng, hải nội chư nhân đều mong mỏi. Nếu giết đi, e làm náo động thiên hạ.
Bấy giờ Trác mới ngừng tay Quan Tư Đồ Vương Doãn nói:
- Việc phế lập rất quan trọng, không nên đem bàn lúc trà dư tửu hậu. Để một ngày khác.
Khi tiệc tan, bá quan ra về, Trác mặt còn hầm hầm, tay cầm gươm đứng ở viên môn. Bỗng Trác thấy có một người lực lưỡng, cầm kích rong ngựa đi đi lới lới phía ngoài, bèn hỏi Lý Nhu:
- Người nào đấy?
Lý Nhu đáp:
- Đó là con nuôi của Đinh Nguyên, họ Lữ tên Bố, tự là Phụng Tiên, người ấy là một anh hùng trên đời có một không hai. Tướng quân nên tránh nó kẻo mang họa.
Đổng Trác nghe nói liền lánh mặt vào trong vườn.
Rạng ngày có quân vào báo vại Đổng Trác:
- Quân của Đinh Nguyên đến bên thành khiêu chiến đòi Tướng Quân phải ra binh.
Đổng Trác tức giận, hiệp với Lý Nhu dẫn quân ra thành nghênh chiến.
Hai bên giàn trận, rồi thấy Lữ Bố hiện ra, đầu búi tóc, đội kim

quan, mình mặc bào gấm trăm hoa lồng giáp đường nghê, lưng thắt bảo đới Ti loan, tay cầm tay cầm Phương Thiên Họa Kích, giu.c ngựa phò Đinh Nguyên ra trước trận.
Đinh Nguyên chỉ vào mặt Đổng Trác mắng:
- Quốc gia gặp lúc không may, lũ yêm hoạn lộng quyền đến nỗi muôn dân đồ thán, mi không hề có thước tấc công lao nào, sao dám nói càn chuyện phế lập, làm loạn triều đình?
Đổng Trác chưa kịp trả lời thì sau lưng Đinh Nguyên, Lữ Bố đã phi ngựa vung kích đánh tràn sang. Binh tướng của Đổng Trác không một người nào dám ra nghinh địch. Cây kích của Lữ Bố đến đâu là quân Trác chết đến đó, làm cho quân của Đổng Trác cả loạn. Trác hoảng sợ quay đầu chạy. Đinh Nguyên thúc quân đánh giết. Quân Trác đại bại một trận, phải lui hơn ba mươi dặm mới dám hạ trại, kiểm điểm binh mã thấy hao hơn phân nửa.
Trác họp các tướng, bàn rằng:
- Ta thấy Lữ Bố quả là tay phi thường. Nếu được người ấy, ta còn lo gì việc thiên hạ?
Trong lúc ấy có một người bước đến thưa:
- Chúa công đừng lọ Tôi với Lữ Bố vốn cùng quê quán, biết rõ hắn tuy có tài xuất chúng, song là kẻ hữu dũng vô mưu, thấy lợi mà quên nghĩa. Vậy tôi xin đem ba tất lưỡi đi thuyết, khiến hắn phải chắp tay về hàng Chúa công.
Trác nghe nói mừng rỡ, xem lới thì thấy người ấy là Hổ Bôn Trung Lang Tướng Lý Túc. Trác hỏi:
- Cần đem theo vật gì để dụ hắn?
Túc nói:
- Tôi nghe Chúa công có con ngựa Xích Thố, ngày đi ngàn dặm. Nếu được ngựa ấy với ít vàng ngọc để lấy lòng hắn, rồi tôi lựa lời thuyết dụ, ắt Lữ Bố phản Đinh Nguyên, hàng Chúa công.
Trác hỏi Lý Nhu:
- ý ấy thế nào?
Nhu đáp:
- Chúa công muốn gồm thâu thiên hạ lại tiếc chi một con ngựa.
Trác nghe nói, truyền quân dắt con ngựa Xích Thố đến, lới cho lấy ra một ngàn lạng vàng, mươi hạt minh châu, và một cái đai ngọc

giao cho Túc.
Túc tức thì mang tất cả lễ vật thẳng đến trới Lữ Bố. Dọc đường bị quân phục bao vây, Túc nói:
- Các ngươi kíp vào báo với Lữ Tướng quân rằng: "Có cố nhân muốn đến thăm."
Quân vào báo, Bố ra lệnh cho Túc vào. Chào hỏi xong, Túc nói:
- Bấy lâu nay xa cách hiền đệ, tôi rất thương nhớ, khi biết được hiền đệ Ở đây nên tôi đến thăm viếng. Nay thấy hiền đệ vẫn khang kiện, tôi rất mừng.
Lữ Bố nắm tay Lý Túc thân mật nói:
- Đã hằng lâu xa cách nhau, nay hiền huynh ở nơi nào?
Lý Túc đáp:
- Hiện nay tiện huynh đang làm chức Hổ Bôn Trung Lang Tướng, nghe hiền đệ có lòng khuôn phò xã tắc nên tiện huynh vui mừng khôn xiết. Nay có một con ngựa quý, ngày đi ngàn dặm có dư, lới có tài vượt nước trèo non như đi trên đất bằng, tên là Xích Thố, nên đem tới biếu cho hiền đệ, để thêm oai cho hùm đây.
Lữ Bố bèn khiến quân dắt ngựa đến, quả nhiên con ngựa ấy cả mình đều đỏ như lửa, không bợn một sợi lông tạp màu. Từ đầu tới đuôi dài một trượng, từ móng lên đầu cao tám thước. Rồi bỗng nó gầm hí vang rền, giậm vó rung mặt đất, như sắp bay bổng lên không, băng mình qua bể vậy.
Người sau có thơ vịnh ngựa Xích thố rằng:
Ngàn dặm phi đằng, cát bụi tung,
Băng sông vượt núi, xé sương hồng.
Khác chi rồng lửa trên trời xuống,
Muốn rứt cương tơ, vỡ nhạc đồng.
Lữ Bố thấy ngựa tốt, lòng mừng khấp khởi, bèn tạ Ơn Lý Túc:
- Hiền huynh có lòng tốt, cho con ngựa quý này, tôi chẳng biết lấy gì báo đáp?
Lý Túc nói:
- Tôi vì nghĩa khí mà đến đây há cần đâu ân huệ?
Bố sai dọn rượu thết đãi. Rượu ngà ngà, Túc nói:
- Tuy ít gặp hiền đệ, nhưng lệnh tôn thì Túc được gặp luôn.
Bố đáp:

- Hiền huynh say rồi! Cha tôi đã mất từ lâu, còn gặp làm sao được?
Túc cười lớn:
- Không phải thế. Tôi nói "lệnh tôn" tức là Đinh Thứ Sử đấy chứ.
Bố buồn bã nói:
- Tôi theo Đinh Kiến Dương cũng là bất đắc dĩ, bỏ đi chưa nỡ đấy thôi!
Túc nói:
- Hiền đệ là người tài ba lỗi lạc, sức mạnh hơn người, anh hùng xuất chúng, bốn bể biết tên. Lẽ ra phải được hưởng chức trọng quyền cao, có lý đâu lới phải cam chịu ở dưới trướng người ta vậy?
Lữ Bố nói:
- Tôi cũng muốn thế, ngặt vì chưa gặp được một đấng minh quân.
Lý Túc cười bảo:
- Chim khôn lựa cây mà đậu, tôi hiền chọn chúa mà thờ. Nếu không sớm tìm thời cơ, e khi hối ra thì đã muộn đấy.
Bố hỏi:
- Hiền huynh đã ở trong triều, vậy có thấy ai xứng đáng là anh hùng đời nay?
Túc đáp:
- Hiện tới triều đình, các đới thần ai nấy tranh giành ngôi thứ, Vua thì còn nhỏ bị kẻ sàm nịnh chiếm đoạt quyền hành. Tôi thấy khắp mặt bá quan, không ai bằng Đổng công. Đổng công là người biết kính hiền ái sĩ, thưởng phạt công minh, lới có lòng diệt nịnh phò Vuạ Thế nào về sau cũng nên nghiệp lớn, vậy hiền đệ còn đợi gì mà không theo phò để lập thân.
Lữ Bố nói:
- Tôi cũng muốn theo về Đổng công ngặt vì không ai tiến cử.
Bấy giờ, Túc biết công việc đã có kết quả, lập tức đem cái đai ngọc và vàng bạc bày ra trước mặt Lữ Bố.
Bố giật mình hỏi:
- Hiền huynh đem những thứ này tới làm gì?
Túc bảo cho tả hữu lui hết ra ngoài, rồi mới nói:
- Đây là của Đổng công. Đổng công mộ tiếng lớn của hiền đệ từ lâu. Nay sai Túc này đem lễ vật tới kính biếu. Con Xích Thố kia cũng là của Đổng công sai đem tặng hiền đệ vậy.

Bố nói:
- Đổng công có lòng yêu thế này, tôi biết lấy gì đền đáp?
Túc nói:
- Tài thường sức mọn như Túc này, mà còn được phong chức Hổ Bôn Trung Lang Tướng, thì tài như hiền đệ, nếu theo về, ắt được quyền cao chức trọng, phú quý chưa biết đến bậc nào?
Bố ngần ngừ nói:
- Tôi chưa có chút công trạng nào mà làm lễ ra mắt Đổng công. Khó nghĩ quá.
Túc lửng lơ nói:
- Công trạng ấy đối với người khác thì khó thật, chứ như đối với hiền đệ thì dễ như trở bàn tay, có gì mà phải lọ Chỉ sợ hiền đệ không chịu làm đấy thôi.
Bố trầm ngâm một lúc rồi nói:
- Tôi muốn giết Đinh Nguyên rồi dẫn quân ra hàng Đổng công, chẳng biết có nên không? Hiền huynh xét thử?
Túc vội xuýt xoa nói:
- Hiền đệ làm được việc ấy thì còn công nào lớn bằng. Nhưng việc đó cốt phải khẩn mật mới được.
Bố hẹn với Túc nội trong đêm ấy thế nào cũng xong việc. Túc rất hoan hỉ, từ giã ra về.
Đêm ấy, vào lúc canh hai, Lữ Bố cầm gươm bước vào trong trướng Đinh Nguyên. Lúc ấy, Nguyên đang thức chong đèn xem sách, thấy Bố vào, bèn hỏi:
- Đêm khuya, con vào đây có việc gì?
Bố trở mặt mắng rằng:
- Ta đường đường một kẻ trượng phu, há lại đi làm con của ngươi sao?
Nguyên kinh ngớc, trố mắt nhìn Bố hỏi:
- Phụng Tiên, cớ sao con lại đổi lòng như vậy?
Bố chẳng đáp chẳng rằng, bước tới vung gươm chém Đinh Nguyên một nhát, đầu rơi xuống đất.
Người sau có thơ than Đinh Nguyên rằng:
Thương thay! Hán mạt có Đinh công,
Nuôi được con tài, tưởng cậy trông...

Ai biết nòi nào ra giống ấy,
Nuôi hùm, hùm cắn, xót xa lòng.
Lại có thơ than Lữ Bố rằng:
Tiếc thay! Mặt đẹp, lực vô song,
Cử đỉnh bớt sơn nức tiếng hùng.
Quen thói bạo tàn, không chút nghĩa,
Trách gì thiên hạ chẳng ai dung.
Chém xong, Lữ Bố xách đầu Đinh Nguyên ra ngoài, hô lớn:
- Đinh Nguyên là kẻ bất nhân vô đạo, ta đã giết chết rồi. Vậy thì ai muốn theo ta thì theo, ai không theo thì cứ tự tìm chỗ khác mà đi.
Quân sĩ thấy vậy bỏ đi hơn phân nửa. Hôm sau, Lữ Bố xách đầu Đinh Nguyên đến gặp Lý Túc. Túc vội dẫn Bố vào dinh ra mắt Đổng Trác.
Đổng Trác lòng mừng khôn xiết, hối quân bày rượu thịt thết đãi Lữ Bố, và bước đến trước mặt Bố, cúi đầu nói:
- Trác này được Tướng quân hôm nay chẳng khác đại hạn gặp mưa rào vậy.
Lữ Bố vội vàng đứng dậy thi lễ, mời Trác ngồi lên, rồi sụp lạy mà tạ rằng:
- Minh công đãi Bố này rất hậu, ơn ấy không biết lấy gì đền đáp. Nếu Minh công cho phép, Bố này xin bái Minh công làm nghĩa phụ.
Trác mừng lắm, sai lấy giáp vàng, bào gấm ban thưởng cho Bố, rồi cùng Bố yến ẩm say sưa tối ngày.
Từ đó, Đổng Trác oai quyền lừng lẫy, không biết nể nang ai nữa. Trác tự lĩnh công việc của Tiền Tướng Quân, phong cho em ruột là Đổng Mân làm Tả Tướng Quân tước Hổ Hầu, phong cho Lữ Bố làm Kỵ Đô úy Trung Lang Tướng tước Đô Đình Hầu.
Lý Nhu khuyên Trác sớm định ngay mưu kế phế lập. Trác liền lập tiệc tới đình trung, rồi viết thiệp mời các quan đến phó yến. Lại sai Lữ Bố dẫn hơn ngàn quân giáp sĩ, nai nịt đầy đủ, mai phục xung quanh.
Hôm ấy, quan Thái Phó Viên Ngỗi cùng bá quan đều đến. Rượu được vài tuần, Đổng Trác đứng dậy chống gươm nói:
- Nay Vua nhu nhược, hôn ám, không thể phụng sự tôn miếu được.

Ta noi gương Y Doãn, Hoắt Quang, phế Vua xuống làm Hoằng Nông Vương, lập Trần Lưu Vương lên làm Hoàng đế. Ai không thuận, ta chém đầu?
Quần thần sợ hãi ngồi lặng thinh. Trung Quân Hiệu úy Viên Thiệu đứng dậy, bước ra khỏi ghế nói:
- Đức Kim Thượng tức vị chưa bao lâu, chưa làm gì lỗi đạo, ngài muốn bỏ trưởng lập thứ, chính là muốn tạo phản rồi.
Trác nổi giận mắng lớn:
- Việc nước hiện ở trong tay tạ Ta muốn làm gì thì làm, ai dám không thuận? Ngươi tưởng lưỡi gươm của ta không bén chăng?
Thiệu cũng rút gươm ra khỏi vỏ, nói lớn:
- Gươm ngươi bén thật, nhưng gươm của ta đây cũng không phải là loại sắt cùn.
Hai người toan đối địch trước tiệc.
Đó chính là:
Đinh Nguyên trượng nghĩa, thân vừa thác,
Viên Thiệu tranh phong, thế cũng nguy.

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 4
Phế Hán Đế Trần Lưu lên ngôi
Lừa Đổng tặc Mạnh Đức dâng kiếm

Đổng Trác muốn giết Viên Thiệu, Lý Nho can rằng:
- Việc chưa định xong không nên giết càn.
Viên Thiệu tay cầm thanh bảo kiếm, cáo từ các quan trở ra, treo trả cờ tiết ở cửa đông rồi bỏ về Ký Châu.
Trác bảo với quan thái phó Viên Ngỗi rằng:
- Cháu ngươi vô lễ, ta tha cho hắn cũng là nể ngươi. Việc phế vua lập Trần Lưu, ngươi nghĩ thế nào?
Ngỗi thưa rằng:
- Thái úy nghĩ thế phải đấy!
Trác lới nói:
- Ai dám ngăn trở việc lớn này, thì ta sẽ lấy phép quân trị tội.
Các quan sợ hãi, đều nói:
- Ngày dạy thế xin vâng!
Cuộc yến tan, Trác hỏi quan Thị Trung là Chu Bật và quan Hiệu úy là Ngũ Quỳnh rằng:
- Viên Thiệu phen này đi, rồi sẽ ra sao?
Chu Bật đáp:
- Viên Thiệu câm giận mà đi, hễ truy nã riết quá tất sinh biến. Vả lại họ Viên, đã bốn đời làm quan đến bậc tam công, thiên hạ được nhờ nhiều lắm; học trò, đầy tớ đâu đâu củng có. Nếu hắn thu dùng hào kiệt, tập họp đồ đảng, rồi những anh hùng trong thiên hạ nhân đó khởi lên, đất Sơn Đông sẽ không ở trong tay ông nữa. Không bằng ông tha tội hắn, cho hắn một chức quận thú gì đấy, thì hắn mừng được khỏi tội, sẽ không gây ra hậu hoạn nữa.
Ngũ Quỳnh nói:
- Viên Thiệu là người thích mưu kế, nhưng không quyết đoán, không đánh lo cho lắm. Bất nhược cứ cho hắn một chức quận thú

để thu phục lòng dân!
Trác nghe lấy làm phải, ngay hôm ấy sai người đến phong cho Thiệu làm thái thú quận Bột Hải.
Đến mồng một tháng chín, Trác rước vua ra ngự đền ôn Đức, họp hết cả văn võ lại.
Trác tay cầm kiếm nói rằng:
- Thiên tử ngu yếu, không trị vì được, nay có một bài sách văn đọc cho các quan nghe.
Rồi sai Lý Nho tuyên đọc:
"Vua Hiếu Linh mất sớm, vua sau nối ngôi, bốn bề ai ai cũng trông mong.
Nay xét ra vua ta, thiên tử mỏng mảnh, kém vẻ uy nghi nghiêm chỉnh, cư tang biếng nhác, đức xấu đã rõ, không xứng ngôi lớn.
Hoàng thái hậu không có uy nghi của người mẹ, nhiếp chính rối tung. Việc bà Vĩnh Lạc thái hậu mất, dân chúng có nhiều dị nghị.
Đối với đạo tam cương và đường Trời đất, phải chăng có thiếu sót nhiều?
Trần Lưu Vương tên Hiệp, đức hạnh nghiêm trang, khuôn phép kính cẩn, cư tang thương xót, nói năng chính đính, lời hay tiếng tốt, thiên hạ ai ai cũng biết. Nên nối ngôi vua, làm phép cho vạn thế!
Nay phế vua ra làm Hoằng Nông Vương, thái hậu thì phải trả quyền chính.
Xin tôn Trần Lương Vương lên làm hoàng đế,
Ứng thiên, thuận nhân, để yên bụng thiên hạ!"
Lý Nho đọc xong bài chiếu, Trác thét tả hữu vực vua xuống điện, lột tỉ thụ, bắt quỳ, ngoảnh mặt về phương Bắc, xưng thần nghe chiếu, lại bắt Hà thái hậu, cởi đồ phẩm phục ra mà đợi chiếu.
Vua và Thái hậu kêu khóc, quần thần trông thấy ai cũng xót xa bi thảm.
Lúc ấy ở dưới thềm có một viên quan to, tức tối thét to lên rằng:
- Thằng giặc Đổng Trác kia, ngươi dám lập mưu lừu trời dối đất, ta lấy máu cổ họng bôi vào mặt ngươi bây giờ!
Nói rồi cầm cái hốt ngà xông thẳng vào đánh Đổng Trác.
Trác giận lắm, sai võ sĩ bắt lại xem ai, thì là quan thượng thư Đinh

Quản. Trác sai đem ra chém. Quản cứ luôn mồm chửi mắng Đổng Trác cho đến lúc chết; chết rồi, thần sắc vẫn như lúc sống.
Người sau có thơ than rằng:
Giặc Đổng lòng mang dạ khuyển lang
Cơ đồ nhà Hán đổ tan hoang,
Trong triều văn võ mồm câm ca?
Chỉ có Đinh công thực giỏi giang!
Trác mời Trần Lưu Vương lên điện, Quần thần làm lễ mừng xong rồi. Trác sai bắt Hà thái hậu, vua và vợ vua là Đường thị giam ở cung Vĩnh An, khóa cửa cung, cấm quần thần, không ai được vào thăm.
Thương thay! Thiếu đế mới lên ngôi tháng tư, đến tháng chín đã phải phế.
Trầu Lưu Vương, nhờ Trác được lên ngôi trời, vốn tên là Hiệp, tên chữ là Bá Hòa, là con thứ vua Linh đế, tức là Hiến đế về sau. Lúc lập lên, Hiến đế mới lên chín tuổi, đổi niên hiệu năm đầu là Sơ Bình.
Đổng Trác làm tướng quốc, lạy vua không phải xưng tên, vào chầu không phải bước rảo, lên điện được đeo kiếm, tác uy tác phúc, không ai bì được.
Lý Nho khuyên Trác nên dùng những người có danh vọng để thu phục lòng người; nhân thể Lý Nho tiến cử tài năng Sái Ung. Trác cho mời Sái Ung, Ung không chịu đến. Trác giận sai người bảo Ung hễ không đến thì giết cả họ. Ung sợ, phải đến. Trác thấy Ung đến, mừng lắm, một tháng thăng chức ba lần, làm đến chức Thị Trung. Trác rất hậu đãi Ung.
Thiếu đế, Hà thái hậu và Đường phi bị giam ở cung Vĩnh An, đồ ăn, thức mặc, mỗi ngày một kém. Thiếu đế không lúc nào ráo nước mắt.
Một hôm Thiếu đế trông thấy hai con chim én bay ở trong sân, ngâm một bài thơ rằng:
Xanh xanh khóm cỏ dày
Cặp én phất phơ bay.
Trong veo dòng lạc thủy,
Người đồng nội khen hay.

Xa trông mây thăm thẳm,
Cung điện cũ ta đây.
Biết ai kẻ trung nghĩa,
Gỡ cho oán hận này!
Đổng Trác thường sai người đến dò ý tứ; hôm ấy có kẻ bắt được bài thơ đem trình Đổng Trác, Trác nói rằng:
- Làm bài thơ oán vọng này, đem giết đi là có cớ rồi!
Bèn sai Lý Nho và mười võ sĩ vào cung giết vua!
Vua, thái hậu và Đường phi đương ở trên lầu, thấy người cung nữ báo rằng có Lý Nho đến, vua sợ giật mình.
Nho đem rượu thuốc độc dâng vua.
Vua hỏi việc gì. Nho thưa:
- Ngày xuân mát mẻ, Đổng tướng quốc sai tôi đem dâng chén rượu thọ.
Thái hậu bảo Lý Nho:
- Có phải rượu thọ thì ngươi thử uống trước đi!
Nho giận lắm, hỏi vua:
- Ngươi không uống phải không?
Rồi gọi tả hữu cầm con dao với tấm lụa trắng, để trước mặt vua, mà nói rằng:
- Rượu thọ chẳng uống, thì phải chọn hai thứ này.
Đường phi quỳ xuống nói rằng:
- Thiếp xin thay vua uống chén rượu này, xin ngài để toàn mệnh cho hai mẹ con vua.
Lý Nho quát mắng:
- Ngươi là đứa nào, mà dám đòi chết cho vua?
Nho cầm chén rượu đưa cho Hà thái hậu và bảo rằng:
- Bà phải uống trước đi!
Hà thái hậu nhiếc mắng Hà Tiến là đồ vô mưu, đem giặc vào kinh đô, để có cái vạ ngày nay.
Nho bức vua phải uống rượu.
Vua nói:
- Hãy khoan! Để ta cùng thái hậu từ biệt đã.
Vua đau xót lắm, làm bài ca như sau:
Trời đất chao, trăng sao cũng đô?

Bỏ ngôi cao, ra chỗ phiên phong
Bởi ai nên sự lạ lùng?
Việc đời ngán ngẩm, ròngròng châu tuôn.
Đường phi cũng làm bài ca rằng:
Trời nghiêng đất lại lở tan,
Phận mình thê thiếp, trái oan lạ thường!
Tử sinh nay đã khác đường,
Một người một bóng xót thương tấm lòng!
Vua và Đường phi ca rồi, ôm nhau mà khóc. Lý Nho lại quát mắng:
- Tướng quốc đứng chờ tin! Các người dùng dằng để mong ai cứu đấy?
Thái hậu thét mắng:
- Thằng giặc Đổng kia! Ngươi hại mẹ con ta, rồi trời lại hại ngươi! Chúng bay tùng đảng với nhau làm điều ác, rồi chúng bay sẽ bị giết cả họ cho mà xem!
Nho tức lắm, hai tay ôm lấy thái hậu ném xuống dưới lầu, giết chết; lại sai võ sĩ thắt cổ Đường phi, rót rượu độc bắt Thiếu đế uống chết, rồi về báo Đổng Trác.
Trác sai đem táng ba mẹ con ở ngoài thành.
Tự bấy giờ, Trác đêm nào cũng vào cung thông dâm với các cung nữ, rồi thì lên ngủ trên sập rồng.
Thường thường Trác hay đem quân ra ngoài thành. Một bữa Trác đến Dương Thành. Bấy giờ đang tháng hai, dân mở hội hát, con trai con gái tụ họp nhau xem hội rất đông. Trác sai quân vây cả lại, rồi giết sạch, cướp đàn bà con gái và của cải chất đầy xe, treo hơn một ngàn đầu lâu ở dưới xe, nối đuôi nhau kéo về kinh đô, nói phao lên rằng đi đánh giặc thắng trận.
Trác lại sai đốt đầu lâu người ở dưới cửa thành, còn đàn bà con gái và của cải thì đem chia cho quân sĩ.
Quan việt kỵ hiệu úy tên là Ngũ Phu, tên chữ là Đức Du, thấy Đổng Trác tàn bạo quá, tức lắm, thường mặc áo giáp nhỏ vào trong áo đại trào, giắt một con dao ngắn, rình tiện dịp để giết Trác.
Một hôm Trác vào chầu, Phu ra đón. Lúc Trác đến dưới gác. Phu rút dao ra đâm, không ngờ sức Trác khỏe hơn, hai tay ôm chặt

được Phu, Lữ Bố trông thấy, chạy lại ôm Phu ra vật ngã xuống.
Trác hỏi Phu rằng:
- Ai xui ngươi làm phản?
Phu trợn mắt thét mắng rằng:
- Ngươi không phải là vua ta, ta không phải là tôi ngươi, sao lại gọi là phản được? Tội ngươi đầy trời, ai ai là chẳng muốn giết ngươi? Ta tiếc rằng không xé nhỏ được xác ngươi ra để tạ thiên hạ!
Trác tức lắm, sai Phu đem ra mổ. Phu cứ mắng chửi Đổng Trác không buông miệng cho đến lúc chết.
Đời sau có thơ khen Ngũ Phu rằng:
Ngũ Phu này cũng bậc anh hùng,
Tiết liệt xem ai được thế không?
Đánh giặc, hãy còn danh tiếng để,
Ngàn thu vằng vặc mảnh gương chung!
Đổng Trác từ khi ấy ra vào trường có quân sĩ mặc áo giáp đi theo hộ vệ.
Viên Thiệu bấy giờ ở Bột Hải, nghe thấy Trác lộng quyền, sai người đưa mật thư cho tư đồ Vương Doãn, thư rằng:
Giặc Trác dối trời bỏ chúa. Người ta đau xót đến nỗi không nỡ nói, thế mà ông cứ mặc kệ, để nó lăng ngược như con cá nhảy vượt qua đăng, làm thin như không nghe không thấy, sao gọi là người trung thần ái quốc! Thiệu nay chiêu tập binh mã cũng muốn vì nhà vua, quét sạch quân giặc, nhưng chưa dám khinh động. Ông nếu cùng lòng với tôi, xin tìm cơ hội lo tính ngay đi. Có việc gì sai khiến, tôi xin vâng mệnh.
Vương Doãn được thư, nghĩ mãi không tìm được kế gì. Một hôm đang lúc chầu ở nội các, Doãn thấy ở đó có đủ mặt các cựu thần, bèn nói với các quan rằng:
- Hôm nay là sinh nhật lão phụ đến chiều xin mời các quan quá bước đến nhà lão phu xơi rượu.
Các quan đều nhận lời, hẹn đến chiều sẽ đến chúc thọ.
Chiều hôm ấy Doãn mở tiệc ở hậu đường. Các quan đến cả. Rượu được vài tuần, tự nhiên Doãn che mặt hu hu khóc.
Các quan giật mình hỏi rằng:
- Hôm nay là sinh nhật của quan tư đồ, sao ngài lại khóc như vậy?

Doãn thưa rằng:
- Hôm nay có phải là sinh nhật của tôi đâu! Tôi vì có một việc muốn nói với các vị, nhưng sợ Đổng Trác sinh nghi, cho nên mượn cớ nói thác ra thế. Thằng Trác dối vua lộng quyền, xã tắc nay mai đổ mất. Đức Cao Hoàng ngày xưa đánh nhà Tần, diệt nước Sở, bao nhiêu công phu mới nên được cơ đồ này, ngờ đâu nay mất vào tay thằng Đổng Trác. Tôi khóc là vì thế!
Các quan nghe nói cũng đều khóc cả.
Trong đám ngồi có một người, vỗ tay cười ầm lên mà nói rằng:
- Các quan thử khóc từ tối đến sáng, lại khóc từ sáng đến tối, xem khóc có chết được thằng Đổng Trác không?
Doãn ngoảnh lại xem ai, thì là kiêu kỵ hiệu úy Tào Tháo. Doãn giận nói rằng:
- Tổ tôn nhà ngươi cũng ăn lộc nhà Hán, sao nhà ngươi không biết nghĩ cách báo quốc, lại còn cười à?
Tháo nói:
- Tôi cười, có phải cười gì đâu! Cười là cười các quan không biết nghĩ kế gì trừ được thằng Đổng Trác. Tháo nay tuy không có tài cán gì, nhưng xin lập tức chặt được đầu thằng Đổng Trác, treo ở cửa phủ để tạ thiên hạ.
Doãn liền đứng dậy hỏi rằng:
- Mạnh Đức có kế gì tài thế?
Tháo nói:
- Tôi lâu nay sở dĩ nép mình thờ Đổng Trác cũng là vì muốn thừa cơ giết nó. Nay nó rất tin tôi, tôi được gần nó luôn. Nghe quan tư đồ có con dao thất bảo, xin cho tôi mượn. Tôi nguyện phen nầy vào tận tướng phủ đâm chết thằng giặc Đổng Trác, dẫu chết cũng không oán hận gì.
Vương Doãn mừng lắm nói rằng:
- Nếu Mạnh Đức có bụng như thế, thực là may cho thiên hạ lắm!
Doãn thân hành rót chén rượu mời Tào Tháo. Tháo đổ rượu , cất lời thề. Doãn bèn đem dao thất bảo đưa chọ Tháo uống rượu xong, giắt dao đứng dậy đi ra. Các quan ngồi một lát rồi cũng về cả.
Hôm sau Tháo giắt dao đến tướng phủ, hỏi:
- Thừa tướng ở đâu?

Đầy tớ nói:
- - trong gác.
Tháo vào, thấy Trác ngồi trên giường; Lữ Bố đứng hầu bên cạnh. Trác thấy Tào Tháo vào, hỏi rằng:
- Sao hôm nay Mạnh Đức đến chậm thế?
Tháo nói:
- Thưa, ngựa tôi gầy hóa đi chậm.
Trác ngoảnh lại bảo Lữ Bố rằng:
- Ta có ngựa tốt ở Tây Lương mới tiến. Phụng Tiên đi chọn một con đem lại đây cho Mạnh Đức.
Bố vâng lời đi lấy ngựa. Tháo thấy còn một mình Trác, bụng đã bảo dạ rằng:
- Thằng này số nó đến lúc chết đây!
Lập tức muốn rút dao đâm ngay, nhưng lại sợ Trác khoẻ chưa dám đâm vội.
Trác mình mẩy to béo, xưa nay không ngồi được lâu, bèn ngả mình nằm xuống; ngoảnh mặt vào trong. Tháo lại nghĩ rằng:
- Thằng nầy thực số chết!
Liền rút dao ra, chực đâm. Không ngờ Trác trông vào trong cái gương, thấy bóng Tào Tháo rút dao ra ở sau lưng, vội vàng quay đầu lại hỏi:
- Mạnh Đức làm gì thế?
Bấy giờ Lữ Bố vừa giắt ngựa đến ngoài gác. Tháo tay đương cầm con dao, vội quỳ xuống thưa:
- Tháo tôi có con dao quý xin dâng thừa tướng.
Trác cầm lấy dao xem, thấy dao dài hơn một thước, cán bằng ngọc thất bảo, lưỡi thực sắc, quả là dao quý, bèn đưa cho Lữ Bố cất đi. Tháo còn đeo vỏ dao ở lưng, liền cởi ra, đưa nốt cho Lữ Bố.
Trác đem Tháo ra xem ngựa. Tháo tạ rồi xin phép đem ngựa ra cưỡi thử. Trác sai đem yên cương đóng ngựa cho Tháo. Tháo dắt ngựa ra ngoài cửa tướng phủ, lên yên, rồi ra roi đi nước đại thẳng hướng đông nam mà chạy.
Tào Tháo đi khỏi. Lữ Bố nói với Trác rằng:
- Vừa rồi tôi trông Tào Tháo hình như có ý muốn đâm trộm thái sư! Vì thái sư trông thấy, hắn mới nói lảng ra là đến dâng dao.

Trác nói:
- Ta cũng hơi nghi.
Đang nói chuyện thì Lý Nho ở đâu đến. Trác hỏi Lý Nhọ Nho nói:
- Tháo không có vợ con gì ở kinh, chỉ trọi một mình ở quán trọ, nay nên sai người đến gọi. Hắn đến ngay thì quả là hắn dâng dao thật, nếu thoái thác không đến, thì đích là thích khách. Lúc bấy giờ ta sẽ bắt mà hỏi.
Trác liền sai bốn người coi ngục đi gọi Tào Tháo. Lính đi một hồi lầu rồi trở về trình rằng:
- Tháo không về nhà trọ. Có người gặp hắn cưỡi ngựa ra cửa đông. Lính canh hỏi đi đâu thì hắn nói rằng thừa tướng sai đi có việc kíp, rồi tế ngựa đi thẳng.
Nho nói:
- Thôi, không còn nghi ngờ gì nữa, hắn chột dạ chạy trốn, tất là có bụng hành thích.
Trác nói:
- Ta tin dùng hắn thế, sao hắn lại muốn hại ta?
Nho thưa:
- Tất nhiên có người đồng mưu. Bắt được Tào Tháo thì ra cả.
Trác liền tư đi các nơi, chỗ nào cũng vẽ hình ảnh Tào Tháo ai bắt được sẽ thưởng ngàn vàng, lại phong cho làm vạn hộ hầu; ai chứa chấp sẽ bị trị tội.
Trong khi ấy, Tháo cắm đầu cắm cổ chạy. Chạy đến Tiêu Quận, đi qua huyện Trung Mâu, bị quân canh cửa thành bắt được, đem nộp quan huyện. Tháo khai là khách buôn, họ tên là Hoàng Phủ.
Quan huyện nhìn kỹ Tháo, nghĩ ngợi một lúc rồi nói:
- Trước ta cầu quản ở Lạc Dương đã được gặp ngươi, chính ngươi là Tào Tháo, ngươi nói dối sao được? Lính đâu, hãy đem giam nó xuống trại, đến mai ta sẽ giải về kinh lãnh thưởng.
Quan huyện nói thế rồi cho quân canh cửa thành cơm no rượu say rồi về.
Đến nửa đêm, quan huyện sai người thân tín xuống gọi Tào Tháo lên, bảo dẫn vào nhà sau để hỏi. Tháo vào, quan huyện hỏi rằng:
- Ta nghe thừa tướng hậu đãi ngươi, sao ngươi lại tự chuốc lấy vạ vào thân?

Tháo nói:
- Ngươi như chim sẻ biết đâu được chí chim hồng! ựã bắt được ta thì cứ đem nộp mà lấy công, hà tất phải hỏi nhiều!
Quan huyện bèn đuổi cả tả hữu đi rồi bảo Tháo rằng:
- Anh đừng coi thường tôi. Tôi đây không phải là bọn tục lại đâu... Cũng vì chưa gặp được chủ đấy thôi!
Tháo nói:
- Ông cha ta, đời đời ăn lộc nhà Hán. Nếu ta không biết nghĩ cách báo quốc, có khác gì giống muông thú! Ta phải hạ mình thờ thằng Đổng Trác là muốn tìm cơ hội thuận tiện giết nó. Nay việc không xong, cũng là lòng trời!
Quan huyện nói:
- Mạnh Đức bây giờ định đi đâu?
Tháo nói:
- Ta muốn về làng, phát lời kêu gọi, vời cả chư hầu trong thiên hạ khởi binh giết Đổng Trác. Đó là sở nguyện của ta!
Quan huyện nghe nói, bèn cởi trói cho Tháo, mời ngồi lên trên rồi thụp xuống lạy hai lạy mà nói rằng:
- Ông thực là người trung nghĩa ở đời này!
Tháo cũng lạy đáp lại, rồi hỏi tên họ, quan huyện nói:
- Tôi họ Trần, tên Cung, tên chữ là Công Đài; tôi có mẹ già và vợ con ở Đông Quận. Nay cảm bụng trung nghĩa của ông, xin bỏ chức quan này, theo ông đi trốn.
Tháo mừng lắm. Ngay đêm hôm ấy, Trần Cung thu xếp hành trang và lộ phí, cả hai người thay quần áo, mỗi người đeo một thanh kiếm; cưỡi một con ngựa, đi về quê Tào Tháo.
Đi được ba hôm đến Thành Cao, trời đã xâm xẩm tối. Tháo cầm roi ngựa, trỏ vào một đám cây cối um tùm bảo Cung rằng:
- - trong này có Lã Bá Sa là bạn kết nghĩa với cha tôi. Tôi muốn vào hỏi thăm tin nhà, rồi ngủ đấy một đêm; nên không?
Cung nói:
- Thế thì hay lắm!
Hai người, đến cửa trại xuống ngựa vào chào Lã Bá Sa, Sa hỏi Tháo rằng:
- Ta nghe triều đình tầm nã anh gấp lắm. Cha anh phải lánh sang ở

Trần Lưu rồi. Sao anh đến được đây?
Tháo bèn đem chuyện đầu đuôi kể với Lã Bá Sa, rồi lại trỏ vào Trần Cung nói:
- Nếu không gặp được quan huyện đây, thì bây giờ đã thịt nát xương tan rồi.
Lã Bá Sa vái Trần Cung rồi nói:
- Cháu nó không gặp được ngài, thì họ Tào còn gì! đêm nay xin ngài hãy thong thả nghỉ lới đây.
Nói xong, đứng dậy vào trong nhà, một chốc trở ra, bảo Trần Cung:
- Nhà tôi không có rượu ngon. để tôi sang xóm tây, mua một bình rượu ngon về uống.
Nói rồi lật đật cưỡi lừa ra đi.
Tháo với Cung ngồi ở nhà, chợt nghe thấy sau nhà có tiếng mài dao. Tháo bảo Trần Cung rằng:
- Lã Bá Sa đối với tôi không thân thiết gì lắm. Chuyện nầy đáng nghi đấy!
Hai người sẽ rón rén bước vào sau nhà tranh, chỉ nghe thấy có tiếng người nói:
- Trói lại mà giết!
Tháo bảo Trần Cung:
- Đúng rồi! Nếu ta không hạ thủ trước, thì sẽ bị bắt mất!
Tháo và Cung hai người cùng rút kiếm đi thẳng vào, gặp người nào trong nhà giết người ấy; giết một lúc tám người. Khi vào đến bếp, chỉ thấy một con lợn trói bốn vó, sắp đem chọc tiết.
Cung giật mình nói:
- Mạnh Đức ơi! Ta đa nghi quá, giết nhầm phải người tử tế rồi.
Hai người vội vàng trở ra lên ngựa đi. đi được độ hai mươi dặm gặp Lã Bá Sa cưỡi lừa về, trước yên treo hai bình rượu, tay xách một nắm rau quả. Lã Bá Sa hỏi hai người rằng:
- Hiền đệ với sứ quân sao lại đi?
Tháo nói:
- Tôi là người có tội, không dám ở lâu.
Lã Bá Sa nói:
- Ta đã dặn người nhà làm thịt con lợn rồi. Sứ quân với hiền đệ

ngại gì một đêm, xin quay ngựa lại cho!
Tháo cứ tế ngựa đi. đi được vài bước, rút kiếm ra, quay ngựa trở lại, gọi Lã Bá Sa hỏi:
- Ai đi đằng sau ông đấy?
Sa quay đầu lại xem. Tháo chém ngay, Sa ngã xuống chết.
Cung cả sợ hỏi Tháo:
- Lúc nãy lầm đã đành, bây giờ sao lại còn đang tay như thế?
Tháo nói:
- Bá Sa về nhà, thấy nhiều người chết, tất nhiên không để im, nếu đem người đi đuổi thì ta bị vạ ngay.
Cung nói:
- Biết rằng mình lầm rồi, lại còn cố ý giết người nữa thực là đại bất nghĩa!
Tháo nói:
- Thà ta phụ người, không để người phụ ta!
Cung im lặng, không nói gì nữa.
Đêm trăng sáng ròi rọi, hai người cứ phóng ngựa đi. đi được vài dặm, hai người vào nhà hàng ngủ. Sau khi cho ngựa ăn no, Tháo đi ngủ trước.
Cung suy nghĩ:
- Ta những tưởng Tào Tháo là người tốt, cho nên bỏ quan đi theo hắn. Ai ngờ hắn là hạng người tàn nhẫn. Nếu để hắn sống ở đời, tất có ngày hắn gây ra vạ lớn.
Nghĩ vậy bèn rút kiếm toan giết Tào Tháo...
Ấy thực rõ là:
Mang tâm hiểm độc người đâu thế,
Trác, Tháo hai tên cũng một phường!
Chưa biết Tào Tháo sống chết thế nào, xem đến hồi sau sẽ tỏ.

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 5
Tiếp Hịch Văn, Các Trấn Ứng Tào Công
Phá Quan Ải, Tam Anh Chiến Lữ Bố

Nhắc lại Trần Cung rút gươm, đang sắp hạ thủ Tào Tháo, bỗng lại nghĩ:
- Mình vì việc nước theo hắn đến đây, nếu mình lại giết hắn thì mình cũng bất nghĩa chẳng khác gì hắn. Thôi thì bỏ quách hắn mà đi nơi khác cho xong.
Nghĩ như thế, Trần Cung tra kiếm vào vỏ, lên ngựa đi thẳng về hướng Đông quận.
Tào Tháo ngủ cho đến lúc mờ sáng mới thức giấc, không thấy Trần Cung đâu, Tháo nhủ thầm:
- Hừ! Trần Cung có lẽ đã nghi ta là đứa bất nghĩa nên bỏ đi rồi. Thế thì ta cũng phải đi gấp, không nên trì hoãn nơi đây nữa.
Nội ngày hôm ấy, Tháo bôn ba thẳng đến Trần lưu tìm gia quyến. Khi gặp được thân phụ, Tháo liền đem tất cả mọi việc đã xảy ra tại triều kể lại cho Tào Tung nghe, và tỏ ý muốn đem hết gia sản dùng vào việc chiêu mộ nghĩa binh để mưu đồ đại sự.
Tào Tung nói:
- Của nhà không được bao nhiêu, sợ không đủ dùng vào việc lớn. Gần nhà ta có người họ Vệ tên Hoằng, thi đỗ Hiếu liêm, gia cư thuộc vào hàng cự phú, tánh tình lại trọng nghĩa khinh tài. Nếu được người ấy giúp cho thì mới mong được việc.
Tào Tháo mừng rỡ bày tiệc sai người mời Vệ Hoằng đến nhà yến ẩm và nói:
- Nay nhà Hán suy vi, Đổng Trác chuyên quyền làm bậy, dối vua hại dân, trăm họ đều thán oán. Tôi muốn nhân cơ hội này ra sức khuông phò xã tắc, khôi phục lại nhà Hán, nếu được ngài giúp cho một tay thì may mắn lắm.
Vệ Hoằng khẳng khái nói:
- Lòng tôi lâu nay đã ước vọng như thế, song chưa gặp được kẻ

anh hùng. Nay Mạnh Đức đã có chí lớn thì tôi còn tiếc gì mà không đem hết tài sản ra cống hiến.
Tào Tháo mừng rỡ, liền thảo tờ hịch vặn phát khắp các đạo chiêu tập nghĩa binh, kéo cờ trắng đề hai chữ "Trung Nghĩa" rất lớn. Chưa được mấy ngày, các dũng sĩ khắp nơi đến ứng mộ đông như kiến. Trong số này đáng kể là một người ở đất Bình Dương nước Vệ, họ Nhạc tên Tiến, tự là Văn Khiêm, một người học Lý tên Điển, tự là Man Thành ở vùng Sơn dương, huyện Cư lộc. Tào Tháo lưu dùng làm thủ túc dưới trướng.
Kế đó, có một người ở nước Bái, thuộc Tiêu quận, họ Hạ Hầu tên Đôn, vốn là dòng dõi Hạ Hầu Anh thời xưa. Từ nhỏ, Hạ Hầu Đôn đã tập cưỡi ngựa bắn cung, múa thương rất tài. Năm mười bốn tuổi, theo thầy học võ, gặp kẻ chửi mắng thầy, Đôn nổi giận giết kẻ ấy, rồi trốn ra xứ ngoài. Nay nghe Tào Tháo khởi binh, Đôn cùng người em họ là Hạ Hầu Uyên mỗi người dẫn một ngàn tráng sĩ đến giúp Tháo. Hai người này vốn là anh em họ của Tháo, vì cha Tháo là Tung vốn họ Hạ Hầu, sau làm con nuôi họ Tào, mới đổi ra họ này.
Ít ngày sau lại có hai anh em Tào Nhân, Tào Hồng mỗi người dẫn hơn một ngàn quân đến giúp Tháo. Tào Nhân tự là Tử Hiếu, Tào Hồng tự là Tử Liêm, cả hai đều giỏi về nghề bắn cung cởi ngựa. Thu dụng được một số hào kiệt, Tào Tháo rất mừng, ngày ngày điều luyện quân mã ở trong thôn. Vệ Hoằng thì bỏ của cải ra sắm áo giáp, khí giới cho quân sĩ, may cờ quạt, tàng lọng. Thiên hạ nghe tin tải lương thực đến giúp vô số.
Bấy giờ Viên Thiệu đang ở Bột Hải, cũng chiêu binh mãi mã, luyện tập suốt ngày. Khi nghe tin Tào Tháo cử sự, liền dẫn ba vạn quân rời Bột Hải kéo đến hội thề với quân Tào.
Thấy đã đến lúc khởi sự, Tào Tháo bèn thảo một tờ hịch văn gởi đến các trấn chư hầu.

Hịch rằng:
Tôi Hiệu Úy tên là Tào Tháo,
Tánh thẳng ngay bố cáo viên quan.
Kể từ khi Đổng Trác lăng loàn,

Việc nhà nước chứa chan nhiều nỗi.
Vua Thiếu đế vốn không lầm lỗi,
Bỏ giết đều quyền nội trong tay.
Ngoài nhân dân ngặm đắng nuốt cay,
Trong triều sĩ đêm ngày ta thán.
Ngũ Phụ, Đinh Nguyên, Đinh Quảng,
Ba gã đều bị nạn vong thân.
Chốn cung đình uế trược phân vân,
Trác tàn bạo xa gần thiết xĩ.
Vâng ngày nọ thiên nhan mật chỉ,
Ta hội binh nghĩa vị cần vương.
Quận Trần lưu tề tận diện thương,
Quét trừ đứa nhiễu nhương quân trắc.
Đồng hiệp sức ra tài phụ bọc,
Như thuốc hay gặp tật mới lành.
Tờ hịch văn đưa đến trấn thành,
Xin liệt vị phụng hành cấp tốc.

Hồi 6
Đốt Kim Quyết, Đổng Trác Làm Càn.
Giấu Ngọc Tỷ, Tôn Kiên Trái Ước

Trương Phi tế ngựa xấn vào cửa quan, nhưng tên và đá bắn xuống như mưa, không thể nào tiến vào được, phải quay ngựa trở về.
Chư hầu tám xứ cùng mời Lưu, Quan, Trương đến mừng công rồi lại sai người về trại Viên Thiệu báo tin mừng. Thiệu bèn đưa tờ hịch đến Tôn Kiên bảo Kiên tiến binh.
Tôn Kiên liền đem Hoàng Cái, Trình Phổ, đến trại Viên Thuật, rồi cầm gậy vạch xuống đất nói rằng:
- Đổng Trác với tôi thật không có hằn thù gì, nay tôi không nghĩ gì đến thân, xông pha mũi tên hòn đạn để trừ hắn, trước vì nước nhà, sau để báo thù riêng cho nhà tướng quân (trỏ Viên Ngỗi), thế mà tướng quân nghe lời gièm pha, không phát lương cho tôi, để đến nỗi tôi bị thua, sao tướng quân đành lòng thế được?
Thuật thấy vậy, sợ hãi không biết nói sao, bèn sai đem chém người gièm, để tạ lỗi Tôn Kiên. Khi ấy bỗng có người đến báo với Kiên rằng:
- Trên cửa ải có một tướng cưỡi ngựa đến trại, muốn vào hầu tướng quân.
Kiên từ giã Thuật về trại, gọi hỏi ai, hóa ra viên tướng yêu của Đổng Trác, tên là Lý Thôi.
Kiên hỏi:
- Ngươi lại đây làm gì?
Lý Thôi nói:
- Thừa tướng chỉ kính trọng tướng quân thôi! Nay thừa tướng muốn kết thân với tướng quân; thừa tướng có một cô con gái muốn gả cho con trai tướng quân.
Tôn Kiên nổi giận mắng rằng:
- Đổng Trác là thằng nghịch thiên vô đạo, làm xã tắc nghiêng đổ, ta muốn giết cả chín họ nhà hắn đi để tạ thiên hạ, sao lại thèm kết

thân với hắn! Ta tha chém cho ngươi, ngươi về mau đem dâng cửa ải cho ta. Mau mau lên! Chậm thì ta băm xương ra bây giờ!
Lý Thôi lủi thủi ra về, kể với Đổng Trác. Trác giận lắm, bèn hỏi Lý Nho.
Nho nói:
- Lữ Ôn Hầu thua trận mới về, quân sĩ ngã lòng cả, không có bụng đánh nhau nữa. Nay nên kéo quân về Lạc Dương, đem vua sang Trường An, để ứng vào lời đồng giao mấy hôm nay có nói rằng:

Mé Tây một nhà Hán.
Mé Đông một nhà Hán.
Hươu chạy về Trường An,
Mới khỏi phải gặp nạn.

Mé Tây một nhà Hán nghĩa là: đức Cao Tổ ngày xưa đóng đô ở Trường An, truyền ngôi được mười hai vua. Mé Đông một nhà Hán nghĩa là: vua Quang Vũ đóng đô ở Lạc Dương, cũng truyền ngôi được mười hai vua. Thế là vận trời xoay vần. Nay thừa tướng lại lên thiên đô về Trường An, mới khỏi lo được.
Trác mừng nói rằng:
- Ngươi không nói thì ta không biết!
Trác bèn đem Lữ Bố về Lạc Dương, rồi hội ngay các quan văn võ để bàn việc thiên đô.
Khi các quan đã đến đông. Trác nói rằng:
- Nhà Hán ta ở Lạc Dương, hơn hai trăm năm nay, khí số đã hết. Ta xem bây giờ vương khí tụ ở Trường An. Vậy ta muốn rước vua về đó, các quan nên gấp rút sắm sửa hành trang.
Tư Đồ là Dương Bưu nói rằng:
- Trường An bị tàn phá đã lâu rồi. Nay bỗng dưng ta bỏ cả tôn miếu, hoàng lăng mà đi sang đó, tôi sề rằng thiên hạ kinh động, mà thiên hạ kinh động lên thì dễ, yên lại thì khó. Xin Thừa Tướng hãy xét cho kỹ.
Trác giận mắng Dương Bưu:
- Ngươi lại dám ngăn trở việc lớn nước nhà à?
Thái Úy là Hoàng Uyển cũng nói rằng:

- Dương Tư Đồ nói thế phải đấy: trước kia trong lúc Vương Mãng thoán nghịch, kế đến Canh Thủy, Xích Mi nổi loạn, Trường An bị đốt cháy thành ra tro sỏi. Vả lại nhân dân xiêu tán, trăm phần không còn một hai phần. Tôi nghĩ không nên bỏ cả cung điện ở đây mà đi chỗ đất hoang ấy.
Trác nói:
- Tại Lạc Dương đây trộm giặc nhiều lắm, nhân dân loạn lạc, đi mất cả. Trường An có núi Hào, núi Hàm hiểm trở; lại gần Lũng Hữu, đá gỗ và gạch ngói dễ kiếm, sửa sang cung thất độ hơn một tháng thì xong, không ai được nói lôi thôi nữa!
Tư Đồ là Tuân Sảng lại can rằng:
- Thừa Tướng thiên đô đi thì thiên hạ tất sẽ nhiễu động ngay.
Trác tức mình gắt rằng:
- Ta vì thiên hạ mà lo việc thiên đô, có xá gì những đứa tiểu nhân!
Ngay hôm ấy Trác cách chức Dương Bưu, Hoàng Uyển, Tuân Sảng, giáng xuống làm thứ dân.
Trác trở ra lên xe, thấy có hai người đứng trước vái, trông ra thì là Thượng Thư Chu Bật và Hiệu Úy Ngũ Quỳnh, Trác hỏi có việc gì.
Bật nói:
- Chúng tôi nghe thừa tướng muốn thiên đô, nên lại can ngăn.
Trác giận nói:
- Trước ta nghe hai ngươi, dùng Viên Thiệu cho hắn làm quan, bây giờ hắn làm phản. Thế ra hắn với các ngươi cùng một đảng!
Nói rồi, Trác sai võ sĩ đem Chu Bật, Ngũ Quỳnh ra cửa phủ chém, rồi hạ lệnh thiên đô, hạn đến ngày hôm sau phải đi.
Lý Nho xui Đổng Trác:
- Nay tiền lương thiếu thốn nhiều, ở Lạc Dương nhiều nhà giàu, ta nên tịch thu của cải, lấy phát lương cho quân. Phàm bao nhiêu môn hạ Viên Thiệu ngày trước, nên đem giết cả đi để lấy của, sẽ thu được vô số.
Trác lập tức sai năm ngàn quân thiết kỵ đi bắt cả những người giàu ở Lạc Dương, cả thẩy mấy ngàn hộ, mỗi người cắm một lá cờ lên đầu, để bốn chữ "Phản Thần Nghịch Đảng" rồi đem ra ngoài chém tuốt, bao nhiêu của cải lấy sạch.
Lý Thôi, Quách Dĩ, bắt hết cả dân Lạc Dương, ước mấy trăm vạn,

đưa sang Trường An, cứ mỗi một toán dân lại cho một đội quân đi đàn áp, người chết ở dọc đường không biết bao nhiêu mà kể. Lại cho quân sĩ đi hãm hiếp đàn bà con gái, cướp hết lương thực của dân, tiếng kêu khóc động trời chuyển đất. Người nào đi chậm, đằng sau có quân lính đốc thúc: quân lính cầm đao, giết người ngay ở giữa đường.
Lúc Trác ra đi, sai phóng hỏa đốt cả cửa nhà dân chúng, và tôn miếu, cung phủ; Nam, Bắc hai cung, lửa khói mù mịt; bao nhiêu cung cấm hóa ra tro cả.
Trác lại sai Lữ Bố khai quật hết cả những lăng tiên hoàng, hậu phi để lấy vàng bạc châu báu. Quân sĩ thấy vậy cũng thừa thế đào mả các nhà quan, nhà dân.
Đổng Trác sai xếp những đồ vàng bạc vóc nhiễu được vài ngàn xe, rồi bức thiên tử và hậu phi phải sang Trường An.
Tướng Đổng Trác tên là Triệu Xầm, thấy Trác đã bỏ Lạc Dương, bèn dâng ngay cửa Dĩ Thủy cho Tôn Kiên. Kiên kéo binh vào trước. Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi vào cửa Hổ Lao; chư hầu cũng dẫn quân vào cả.
Tôn Kiên đi đến Lạc Dương thấy trong thành lửa cháy ngùn ngụt, ngọn lửa bốc lên tận trời; dưới đất khói đen mù mịt; trong một quãng hai ba trăm dặm, tịnh không có tiếng gà kêu chó cắn.
Đầu tiên Kiên sai quân vào dập lửa, đoạn ra lệnh cho chư hầu đến đóng quân mã ở trên bãi đất hoang. Tào Tháo đến, thấy Viên Thiệu cũng ở đấy, bèn hỏi rằng:
- Nay Đổng tặc đã kéo về Trường An rồi, ta nên thừa thế mà đuổi theo bắt hắn mới phải, Bản Sơ lại đóng quân ở đây, là ý làm sao?
Thiệu nói:
- Chư hầu đều mỏi mệt cả, đuổi theo, tôi sợ không được việc gì.
Tháo nói:
- Đổng tặc đốt cung thất, bức vua thiên đô; trong nước rối động, dân không biết theo ai. Đó là lúc trời hại hắn đấy, nhân lúc nầy chỉ đánh một trận là yên thiên hạ, sao các ông không đánh?
Chư hầu đều nói:
- Ta không nên khinh động!
Tháo giận nói rằng:

- Đồ trẻ con cả, không đáng cùng mưu đồ việc lớn!
Nói rồi tự dẫn hơn một vạn quân, sai Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiếu, luôn ngày đêm đuổi theo Đổng Trác.
Khi Đổng Trác đi đến Vinh Dương, Thái Thú là Từ Vinh ra tiếp. Lý Nho nói:
- Thừa Tướng mới đi khỏi Lạc Dương, tôi sợ có quân đuổi theo nên sai Từ Vinh phục quân ở bên cạnh núi ngoài thành; hễ có quân đuổi theo đi qua thì cứ để cho đi, đợi khi nào đi khỏi chỗ quân phục, trong này ta đánh trở ra, hắn tất thua chạy, bấy giờ ông sẽ đánh chẹn đường, còn quân đi sau tất không dám đánh đuổi nữa.
Trác nghe kế ấy, sai Lữ Bố đem tinh binh đi chặn hậu.
Bố đang đi bỗng có một toán quân Tào xấn đến. Bố cười nói rằng:
- Lý Nho đoán không nhầm!
Bố đem quân mã bày dàn, Tào Tháo tế ngựa lên gọi to:
- Nghịch tặc! Bây bức thiên tử và đem trăm họ đi đâu?
Lữ Bố mắng rằng:
- Tên phản chủ kia, sao dám nói càn?
Hạ Hầu Đôn vác giáo nhảy ngựa, xông thẳng vào để đâm Lữ Bố. Đôn với Bố đánh nhau được vài hiệp. Lý Thôi dẫn một đội quân từ bên tả kéo ra. Tháo lại sai Hạ Hầu Uyên ra địch. Lúc bấy giờ lại thấy ở bên hữu có tiếng reo. Quách Dĩ kéo quân ra. Tháo sai Tào Nhân ra địch, nhưng đằng kia ba mặt quân mã đánh dồn lại, thế khó đương nổi.
Hạ Hầu Đôn chống với Lữ Bố không lại, phi ngựa chạy về. Bố thúc quân vào đánh gấp. Quân Tháo thua chạy kéo về Vinh Dương.
Khi chạy đến dưới sườn núi, bấy giờ đã canh hai, trăng sáng như ban ngày, Tháo sắp sửa hội quân lại làm bếp thổi cơm ăn, bỗng nghe thấy bốn mặt tiếng reo ầm ầm; quân phục của Từ Vinh xông ra. Tào Tháo vội vàng tế ngựa cướp đường chạy trốn; không ngờ gặp ngay Từ Vinh, Tháo lại quay đầy chạy, Vinh giương cung bắn một phát tên trúng ngay vào vai Tháo.
Tháo vừa đeo tên vừa chạy; chạy qua một rặng núi, có hai tên lính phục trong đám cỏ, trông thấy ngựa Tháo đi đến, hai ngọn giáo

cùng phóng ra. May đâu một tướng vừa tế ngựa đến, múa đao chém chết hai tên lính, cứu được Tào Tháo.
Tháo trông xem ai thì là Tào Hồng. Tháo bảo Hồng rằng:
- Thôi! Ta đành chết ở đây, hiền đệ nên trốn đi mau.
Hồng nói rằng:
- Xin ngài lên ngựa ngay. Tôi tình nguyện đi bộ.
Tháo hỏi:
- Giặc đuổi đến nơi, ngươi làm thế nào?
Hồng nói:
- Thiên hạ có thể không có tôi, nhưng thiên hạ không thể không có ngài!
Tháo nói:
- Ta nếu lại được sống, thực là nhờ ngươi đó!
Tháo lên ngựa. Hồng cởi áo giáp, cắp đao chạy theo sau.
Chạy đến độ canh tư, chẹn mất đường đi. Đằng sau nghe thấy tiếng reo hò đã đến nơi. Tháo nói:
- Thôi! Mệnh ta đến thế này, sống sao được nữa!
Hồng kíp vực Tháo xuống ngựa, cởi áo bào ra, cùng Tháo lội qua sông. Vừa qua đến bờ sông bên kia, quân đuổi cũng vừa đến, tên bắn qua sông như mưa. Tháo cứ mặc cả quần áo ướt, lướt thướt mà chạy, chạy mãi đến mờ mờ sáng, được hơn ba mươi dặm, đến một gò đất mới tạm nghỉ hơi một chốc.
Bỗng nghe có tiếng reo, một toán quân mã kéo lại, thì ra Từ Vinh cứ bên kia sông chạy theo lên mạn trên, sang đò đuổi kịp.
Trong khi Tháo đương hoảng hốt. Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên vừa đem vài mươi quân kỵ đến, quát to lên rằng:
- Từ Vinh, chớ được hại chủ ta!
Vinh xông đến đánh Hạ Hầu Đôn. Đôn vác giáo đâm Vinh ngã xuống ngựa, rồi đánh tan quân Vinh. Đằng sau, Tào Nhân, Lý Điển, Nhạc Tiến cũng dần dần tìm đến, ra mắt Tào Tháo, nửa lo nửa mừng. Tháo thu thập tàn quân, còn độ năm trăm, kéo về Hà Nội. Tàn quân của Trác chạy về Trường An.
Đây nói ở Lạc Dương, chư hầu chia quân đóng trại. Tôn Kiên dập tắt lửa trong cung, đóng quân trong thành, đặt trướng ngay trên đền Kiến Chương rồi sai quân quét dọn những gạch ngói ở các cung

điện. Phàm những lăng tẩm mà Đổng Trác đã khai quật lên, Kiên sai chôn cất lại cả. Lại cất ba gian điện, lợp cỏ ở trên nền nhà Thái Miếu, đặt linh vị các vua, giết trâu mổ bò, mời chư hầu đến tế. Tế xong rồi, các tướng ai về trại ấy.
Kiên về trại, đêm hôm ấy trăng sao vàng vặc. Kiên cầm thanh kiếm ra sân, ngẩng mặt lên xem thiên văn thấy trong tồ tử vi có khí trắng mờ mờ. Kiên than rằng:
- Đế tinh không được tỏ, cho nên tặc thần loạn nước, muôn dân phải lầm than, kinh thành không còn gì nữa.
Vừa nói vừa rỏ nước mắt khóc. Bên cạnh có tên lính trỏ tay bảo Kiên rằng:
- Kìa, ở phía Nam điện này có hào quang năm sắc, từ dưới đáy giếng bốc lên.
Kiên liền sai quân sĩ đốt đuốc xuống giếng tìm xem. Một lát quân mò đem lên được một cái thây người đàn bà chết đã lâu ngày nhưng chưa nát; người này mặc theo lối của cung đình, dưới cổ đeo một cái túi gấm, mở túi ra xem thấy một cái ấn bằng ngọc, vuông bốn tấc, trên núm dấu chạm năm con rồng; bên cạnh có sứt một miếng phải lấy vàng bịt lại; mặt dấu khắc tám chử triện: "Phụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vĩnh Xương"
Kiên được ấn ngọc ấy, hỏi Trình Phổ, Phổ nói:
- Đấy là ngọc tỷ truyền quốc. Ngày xưa, Biện Hồ ở dưới núi Kinh Sơn trông thấy chim phượng hoàng đậu ở trên hòn đá, đem đá ấy về tiến vua Văn Vương nước Sở. Lúc phá đá ra trong có hòn ngọc. Đến đời nhà Tần, năm thứ 26 (221 trước công nguyên) vua Tần sai thề ngọc dũa ra làm ấn quốc bảo. Tám chữ triện viết ở trên mặt ấn là chử Lý Tư. Năm thứ 28 Tần Thủy Hoàng đi tuần đến hồ Động Đình, gặp sóng to gió lớn, thuyền sắp đắm, vua vội vàng ném ngọc tỷ ấy xuống hồ mới không việc gì. Đến năm thứ 38, Thủy Hoàng đi tuần đến núi Hoa Âm, đương đi gặp một người tay cầm ngọc tỷ đứng đón đường, đưa cho quân hầu nói rằng: "Đem cái nầy về trả Tổ Long"
Nói xong rồi biến mất. Ấn ngọc ấy lại về nhà Tần. Đến năm sau, Thủy Hoàng mất. Tử Anh đem ngọc dâng cho Cao Tổ nhà Hán. Đến lúc Vương Mãng khởi loạn, hoàng hậu vua Hiếu Nguyên cầm

ngọc ấy đánh Vương Tầm, Tô Hiến sứt mất một góc, phải lấy vàng bịt vào. Vua Quang Vũ được ấn ngọc ấy ở Nghi Dương, truyền đến bây giờ. Khi mười tên hoạn quan làm loạn, bức đem Thiếu đế ra Bắc Mang, lúc về thấy mất ngọc tỷ. Nay tướng quân lại tìm được, tất là trời cho tướng quân đó. Điềm này là điềm báo tướng quân sẽ làm vua. Vậy tướng quân không nên ở lâu chốn nầy, mà nên về ngay Giang Đông để mưu toan việc lớn!
- Ngươi nói chính hợp ý ta. Ngày mai ta sẽ cáo bệnh về.
Bàn định xong, Kiên truyền quân sĩ không được nói hở cho ai biết. Không ngờ trong đám quân sĩ có một người cùng làng với Viên Thiệu, biết việc đó, muốn nhân dịp tiến thân, ngay đêm hôm ấy lẻn sang báo với Viên Thiệu.
Thiệu thưởng cho người ấy rồi giữ lại ở trong quân.
Hôm sau Tôn Kiên sang trại Viên Thiệu để cáo từ, nói rằng:
- Tôi hơi khó ở, xin phép về Trường Sa.
Thiệu cười nói rằng:
- Tôi đã biết bệnh của ông rồi. Bệnh ấy là bệnh ngọc tỷ!
Kiên thất sắc, hỏi rằng:
- Ai nói với ông thế?
Thiệu nói:
- Nay chúng ta vì nước đánh giặc. Ngọc tỷ là của báu triều đình, ông bắt được, nên ở chỗ minh chủ, đợi khi nào giết được Đổng Trác, thì đem trả lại cho nhà vua. Nay ông giấu ấn ấy mà bỏ đi, định làm gì?
Kiên cứ chối:
- Ngọc tỷ làm gì có ở tôi?
Thiệu nói:
- Cái gì bắt được ở đáy giếng đền Kiến Chương, bây giờ ở đâu?
Kiên nói:
- Tôi không có của ấy cưỡng bức nhau làm gì thế?
Thiệu nói:
- Mau mau bỏ ra đây, kẻo vạ vào thân bây giờ!
Kiên trỏ tay lên trời thề rằng:
- Tôi được của ấy mà giấu đi, thì sẽ chết dưới mũi tên hòn đạn.
Các tướng đều nói rằng:

- Văn Đài đã thề như thế, chắc là không bắt được ngọc tỷ.
Thiệu gọi người làm chứng ra, hỏi Tôn Kiên rằng:
- Lúc mò được ngọc, có người này ở đấy không?
Kiên giận lắm, rút ngay kiếm ra, định chém người ấy. Thiệu cũng rút kiếm ra bảo rằng:
- Hễ ngươi chém hắn thì ngươi dối ta.
Nhan Lương, Văn Sú đứng sau lưng Viên Thiệu cũng rút kiếm ra. Sau lưng Tôn Kiên, Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương, cũng cầm đao lăm lăm ở trong tay. Các tướng đều xúm lại can đôi bên. Kiên lập tức trở ra, lên ngựa về nhổ trại, bỏ Lạc Dương đi.
Thiệu giận lắm, liền viết một lá thư, sai người tâm phúc ngay đêm hôm ấy đem sang Kinh Châu, đưa cho quan Thứ Sử là Lưu Biểu, sai Biểu chẹn đường Kiên, lấy lại ngọc tỷ.
Hôm sau có người báo rằng:
- Tào Tháo đuổi Đổng Trác, đánh nhau ở Vinh Dương thua to trở về.
Thiệu bèn sai người đón Tháo vào trại, ở tiệc rượu cùng với Tháo giải phiền.
Trong khi uống rượu, Tào Tháo than rằng:
- Ta trước kia khởi nghĩa lớn, cốt là muốn vì nước trừ hại. Các ông đã có bụng trượng nghĩa mà đến với tôi, ý tôi muốn phiền Bản Sơn đem quân Hà Nội sang đóng ở Mạch Tân; còn các quân Toan, Táo cứ giữ vững Thành Cao, giữ cửa ải Ngao Thương, ngăn Hoàn Viên, Đại Cốc, khống chế những nơi hiểm yếu. Còn Công Lộ đem quân Nam Dương sang đóng ở Đan Triết, tiến vào cửa Vũ Quan, để cho cái uy thế ở Tam Phụ to lên. Nơi nào cũng thành cao, hào sâu, không đánh nhau, chỉ giữ làm nghi binh, để thiên hạ trông rõ hình thế, cho ta là kẻ thuận đi trừ gian, thì việc lớn có thể định ngay được. Thế mà các ông dùng dằng mãi chẳng tiến quân, làm mất cả lòng mong đợi của thiên hạ, tôi lấy làm xấu hổ quá!
Lũ Thiệu không ai nói câu gì. Một chốc tiệc tan.
Tháo thấy lũ Thiệu mỗi người một bụng, nghĩ cũng không làm được việc lớn, bèn tự kéo quân về Dương Châu.
Công Tôn Toản thấy tình cảnh thế, cũng chán. Một bữa Toản bảo với Lưu, Quan, Trương:

- Tôi xem Viên Thiệu không làm nên được trò trống gì đâu; ở lâu tất sinh biến , chi bằng chúng ta hãy về.
Bèn nhổ trại về phía Bắc. Đi đến huyện Bình Nguyên, Toản sai Lưu Bị làm tướng ở đó, giữ lấy đất, nuôi lấy quân.
Thái Thú Duyện Châu Lưu Đại, thiếu lương hỏi vay Thái Thú Đông Quận là Kiều Mạo, Mạo không cho vay, Đại đem quân xông vào dinh Mạo, giết Mạo rồi thu phục quân sĩ và thu hết của quân lương.
Viên Thiệu thấy chư hầu mỗi người đi một ngả, cũng rời Lạc Dương kéo quân về Quan Đông.
Thứ Sử Kinh Châu là Lưu Biểu, bắt được thư của Viên Thiệu xin đem quân chẹn đường Tôn Kiên, liền sai ngay Khoái Việt và Sái Mạo dẫn một vạn quân ra đón đường đánh Kiên.
Lưu Biểu, tên chữ là Cảnh Thăng, quê ở Cao Bình, đất Sơn Dương, cũng là tôn thân nhà Hán. Lúc còn nhỏ, Biểu kết bạn với bảy danh sĩ, bấy giờ người ta gọi là "Giang Hạ bát tuấn". Trong tám người ấy thì một người là Lưu Biểu, còn tám người nữa là: 1- Trần Tường; 2- Phạm Phang; 3- Khổng Giực; 4- Phạm Khang; 5- Đàn Phu; 6- Trương Kiệm; 7- Sầm Hĩnh.
Biểu cùng bảy người ấy kết làm bạn, nhưng ngoài ra còn có mấy người phù tá. Một là Khoái Lương, người ở Diên Bình, hai là Khoái Việt cũng người ở Diên Bình, ba là Sái Mạo người ở Tương Dương.
Khoái Việt, Sái Mạo dẫn một vạn quân ra chặn đường Tôn Kiên vừa đến đó, Khoái Việt bày trận rồi nhảy ngựa ra.
Kiên thấy Việt, hỏi rằng:
- Khoái Việt cớ sao chẹn đường ta?
Việt nói:
- Ngươi đã làm tôi nhà Hán, sao được giấu ngọc tỷ truyền quốc? Đưa ra ngay ra đây, ta sẽ cho đi.
Kiên tức lắm, sai ngay Hoàng Cái ra đánh. Sái Mạo múa đao lại địch. Được vài hiệp, Cái hoa ngọn roi, đánh trúng ngay miếng kính che ngực Mạo. Mạo quay đầu ngựa chạy. Kiên thừa thế đuổi đánh khỏi cửa ô. Lúc bấy giờ, ở trong núi bỗng thấy chiêng trống khua rầm lên. Thì ra Lưu Biểu vừa dẫn quân đến. Kiên ngồi trên ngựa

chào hỏi tử tế, rồi nói với Lưu Biểu rằng:
- Ta với Cảnh Thăng là láng giềng với nhau. Sao Cảnh Thăng lại nở tin lời Viên Thiệu và xử tệ với ta làm vậy?
Biểu nói:
- Nhà ngươi dấu quốc bảo, muốn làm phản à?
Kiên lại thề:
- Ta mà có của ấy ở trong mình, xin chết ở dưới mũi tên viên đạn.
Biểu nói:
- Muốn cho ta tin, nhà ngươi phải để cho ta khám cả đồ hành Lý.
Kiên nổi khùng, mắng Lưu Biểu rằng:
- Tài sức ngươi thấm vào đâu, mà dám khinh ta!
Hai bên sắp sửa giao binh đánh nhau. Lưu Biểu lui ngay. Kiên thấy vậy thả ngựa sấn lại. Bấy giờ quân phục ở sau hai rặng núi kéo ồ ra; sau lưng Khoái Việt, Sái Mạo ập lại, vây bọc lấy Tôn Kiên ở giữa trận.

Thế rõ thực là:

Ngọc tỷ đem về không dùng được,
Lại vì của ấy động binh đao.

Chưa biết Tôn Kiên làm thế nào mà thoát được thân, xem hồi sau sẽ rõ.

Hồi 7
Viên Thiệu Qua Cầu Đuổi Công Tôn Toản
Tôn Kiên Sang Sông Đánh Lưu Cảnh Thăng

Nhắc lại Tôn Kiên đang bị quân Lưu Biểu vây ngặt, may nhờ có ba tướng Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương đánh phá vòng vây cứu thoát. Tôn Kiên thu góp tàn quân thấy hao hơn phân nữa, liền kéo về Giang Đông. Và, từ đấy Tôn Kiên ôm mối hận với Lưu Biểu.
Bấy giờ, Viên Thiệu đóng quân ở Hà nội, lương thảo thiếu hụt, không tìm đâu ra để chu cấp cho binh lính.
Quan Thứ sử Ký Châu là Hàn Phúc thỉnh thoảng cho người chở lương thực đến giúp.
Mưu sĩ Phùng Kỷ thấy vậy, bảo nhỏ với Viên Thiệu:
- Đại trượng phu phải tự mình tung hoành thiên hạ cho phỉ chí, cần gì nhờ vả kẻ cho lương? Ký Châu đất rộng dân giàu, sao Tướng quân không đem quân chiếm quách cho rồi?
Viên Thiệu nói:
- Ta cũng nghĩ thế, nhưng chưa có kế hay.
Phùng Kỷ nói:
- Nay ngầm sai người mang mật thư gởi cho Công Tôn Toản, bảo Công Tôn Toản kéo quân đánh Ký Châu, và hẹn sẽ giúp sức rồi chia đôi mảnh đất ấy. Tôi chắc thế nào Công Tôn Toản cũng hưng binh. Còn Hàn Phúc là đứa vô mưu, nếu bị Công Tôn Toản đem quân đánh, thế nào cũng mời Tướng quân đem binh vào Ký Châu giúp sức. Chừng ấy Tướng quân sẽ tự lĩnh mọi việc, rồi chỉ trở bàn tay là lấy được, có khó gì?
Viên Thiệu cả mừng, liền thảo một bức mật thư sai người đem đến cho Công Tôn Toản.
Công Tôn Toản xem thư thấy Viên Thiệu hẹn cùng đánh Hàn Phúc, và chia đất Ký Châu, lòng mừng lắm, lập tức khởi binh.
Trong lúc đó, Viên Thiệu lại ngầm sai người đến báo cho Hàn Phúc biết. Phúc hoảng sợ, triệu hai mưu sĩ là Tuân Thầm và Tân

Bình vào thương nghị.
Tuân Thầm bàn:
- Công Tôn Toản thống lãnh quân hai nước Yên, Đại, đông lắm, nếu kéo binh đến đấy, Ký Châu chúng ta ắt mất. Vả lại, Công Tôn Toản lại có ba anh em Huyền Đức giúp sức thì chúng ta chống sao nổi? Nay có Viên Bản Sơ trí dũng hơn người, dưới trướng có nhiều danh tướng. Vậy bây giờ Tướng quân nên mời Viên Bản Sơ đến đây để cùng coi việc cai trị châu quận với ta. Ông ấy sẽ hậu đãi Tướng quân, và như thế không sợ gì Công Tôn Toản nữa.
Hàn Phúc nghe theo, liền sai viên biệt giá là Quan Thuần đi mời Viên Thiệu. Quan Trưởng sử Cảnh Vũ vội can:
- Không nên. Hiện nay Viên Thiệu là kẻ cô thế, quân lương cùng quẫn, phải nhờ đến chúng ta mà sống, chẳng khác nào đứa hài nhi trong tay, không cho bú nữa là chết. Sao chúng ta lại đem việc châu quận mà giao cho hắn? Làm như thế chẳng khác nào dẫn cọp vào chuồng dê.
Hàn Phúc nói:
- Ta vốn là môn hạ cũ của họ Viên, tài ba kém cõi, may được trấn giữ châu quận nầy. Người xưa có nói: "Lựa người tài đức mà nhường ngôi". Huống hồ, ta với Viên Bản Sơ nghĩa trọng, dẫu hai người có cai trị một châu cũng chẳng sao.
Cảnh Vũ than:
- Tướng quân đã có Ý như vậy thì Ký Châu coi như đã mất rồi.
Hay được việc ấy, trong số bộ hạ của Hàn Phúc có hơn ba mươi người bỏ đi nơi khác. Chỉ còn Cảnh Vũ với Quan Thuần ở lại, phục sẵn ngoài thành để đợi Viên Thiệu.
Vài ngày sau, Viên Thiệu dẫn quân tới. Cảnh Vũ và Quan Thuần bất thần nhảy ra, vung đao chém Viên Thiệu. Nhưng nhanh như cắt, Nhan Lương đã chém chết Cảnh Vũ, và Văn Xủ giết ngay Quan Thuần,
Viên Thiệu vào thành Ký Châu, cho Hàn Phúc làm Phấn Uy tướng quân, rồi cắt đặt cho bọn Điền Phong, Thư Thụ, Hứu Du, Phùng Kỷ chia nhau nắm giữ việc châu. Thế là Viên Thiệu đoạt hết quyền hành của Hàn Phúc.
Hàn Phúc hối hận thì đã muộn, bực mình, bỏ cả nhà cửa, vợ con

lên ngựa sang Trần Lưu, nương nhờ Thái Thú Trương Mạc.
Công Tôn Toản hay tin Viên Thiệu đã chiếm Ký Châu, liền sai em là Công Tôn Việt sang gặp Viên Thiệu, yêu cầu chia đất cho mình như lời hứa.
Viên Thiệu bảo Công Tôn Việt:
- Hãy về mời lệnh huynh sang đây mới tính chuyện ấy được.
Công Tôn Việt ra về. Nhưng đi chưa đầy năm mươi dặm, có một toán quân phục xông ra chận đường, và hô lớn:
- Ta là gia tướng của Đổng Thái Sư đây.
Dứt lời, quân sĩ dùng cung tên bắt như mưa. Công Tôn Việt không thoát khỏi, phải tử nạn. Những quân tùy tùng chạy thoát về báo rõ sự thể với Công Tôn Toản. Toản đùng đùng nổi giận mắng lớn:
- Thằng Viên Thiệu lừa dối, gạt ta đem binh đánh Hàn Phúc, để chiếm trọn Ký Châu. Nay lại cho người giả làm quân Đổng Trác, hại mạng em ta nữa. Thù nầy không lẽ không báo?
Mắng rồi, liền khởi binh bản bộ đi đánh Ký Châu. Viên Thiệu được tin Công Tôn Toản kéo quân tới liền khai thành dẫn quân ra ứng chiến. Hai bên gặp nhau trên sông Bàn Hà. Viên Thiệu thì bố trận nơi đầu cầu phía Ịông, còn Công Tôn Toản thì dàn quân ở đầu phía Tây. Công Tôn Toản cỡi ngựa đứng trên cầu mắng lớn:
- Thằng bội nghĩa! Ngươi dám dối gạt ta sao?
Viên Thiệu cũng giục ngựa đến đầu cầu chỉ mặt Công Tôn Toản nói:
- Hàn Phúc là đứa bất tài, tình nguyện đem Ký Châu giao cho ta, việc ấy can hệ gì đến ngươi.
Công Tôn Toản thét lên:
- Ngày trước, ta tưởng ngươi là kẻ trung nghĩa, lại con nhà dòng dõi Tam Công nên mới bầu ngươi làm Minh chủ. Ngờ đâu bây giờ ta mới biết ngươi là đồ sài lang! Ngươi còn mặt mũi nào mà đứng trên cõi đời này nữa.
Viên Thiệu nổi giận quay lại hỏi các tướng:
- Ai dám ra bắt tên nghịch tặc ấy?
Viên Thiệu vừa dứt lời, Văn Xú đã thúc ngựa vung thương xông thẳng lên cầu. Công Tôn Toản giục ngựa tới đầu cầu giao phong chưa đầy mười hiệp đã đuối sức bỏ chạy. Văn Xú thừa thế đuổi

theo. Toản chạy vào giữa trận, Xú đuổi vào tận trung quân, xung đột Ịông Tây như vào chỗ không người, khiến cho đại binh của Công Tôn Toản sợ hãi kéo nhau chạy trốn. Bốn viên tướng thủ hạ của Công Tôn Toản đổ xô ra cự chiến. Văn Xú đâm một thương khiến một tướng bị té xuống ngựa, còn ba tướng kia bỏ chạy. Xú lại đuổi theo Toản ra mãi sau trận. Toản nhìn về phía hẻm núi mà chạy, Xú thúc ngựa đuổi sát tới, nạt lớn:
- Mau xuống ngựa đầu hàng đi!
Công Tôn Toản sợ quá, chạy đến nỗi rơi hết cung tên mà không hay, cái mũ trên đầu cũng rơi xuống đất, đầu tóc tối bù, cứ phi ngựa theo chân núi mà chạy quanh. Rủi thay, con ngựa lại vấp chân ngã phục xuống, làm cho Toản lăn xuống chân núi.
Văn Xú hăm hở cầm thương tới đâm. Trong lúc tính mạng Công Tôn Toản sắp nguy, bỗng từ sau hòn đá cao có một thiếu niên dũng tướng phi ngựa ra, cầm giáo đâm Văn Xú một nhát. Văn Xú vội né mình lùi lại. Công Tôn Toản thừa dịp ấy bò lên sườn núi lánh nạn, và xem thử ai đã cứu mình.
Thì ra thiếu niên mình cao tám thước, mày rậm mắt to, uy phong lẫm liệt. Thiếu niên đánh với Văn Xú năm, sáu mươi hiệp vẫn chưa phân thắng bại. Lúc đó có quân bộ hạ của Toản kéo tới tiếp cứu. Văn Xú vội quay ngựa bỏ chạy. Thiếu niên đuổi theo truy kích, nhưng Công Tôn Toản đã gọi lại để tạ ơn, và hỏi tên họ.
Người ấy thi lễ rồi đáp:
- Tôi vốn người Chân Ịịnh, huyện Thường Sơn, họ Triệu tên Vân, tự là Tử Long, cũng là người ở địa hạt thuộc quyền Viên Thiệu, nhưng thấy Viên Thiệu không có phò vua cứu nước, nên tôi mới bỏ Thiệu đến đây tìm hầu quan Thái Thú, không ngờ lại được gặp nơi đây.
Công Tôn Toản mừng rỡ dắt Triện Vân về trại, chỉnh đốn quân ngũ, sửa sang khôi giáp. Hôm sau, Công Tôn Toản lại chia quân làm hai đội tả hữu, khí thế rất hùng mạnh như đôi cánh đại bàng. Có năm ngàn con ngựa thì quá nửa là ngựa trắng.
Nguyên trước kia, khi đánh nhau với rợ Khương, Toản lựa một đoàn kỵ binh cưỡi rặt ngựa trắng đi tiên phong, nổi tiếng là "Bạch Mã tướng quân". Sau nhiều trận bị Toản đánh bại, quân Khương

cứ trông thấy ngựa trắng là bỏ chạy. Do đó, Toản có rất nhiều ngựa trắng.
Viên Thiệu hay tin, sai Nhan Lương, Văn Xú đi tiên phong, mỗi tướng dẫn một ngàn quân cung nỏ, cũng chia làm hai đội tả hữu, lại truyền lệnh rằng:
- Đội bên tả cứ bắn cánh quân bên hữu của Toản, đội bên hữu thì bắn cánh quân bên tả của Toản.
Lại sai Cúc Nghĩa dẫn tám trăm quân cung thủ, hợp với một vạn năm ngàn bộ binh dàn ngay giữa trận. Còn Viên Thiệu thì tự dẫn vài vạn bộ binh theo sau tiếp ứng.
Công Tôn Toản mới thu nạp được Triệu Vân, chưa rõ tài sức ra sao, nên sai Triệu Vân dẫn một toán quân đi ứng hậu, rồi sai đại tướng Nghiêm Cương dẫn quân đi tiền đạo. Toản thì thống lãnh trung quân, dừng ngựa trên cầu, bên mình có trương một lá cờ đỏ rất lớn, thêu chữ "Soái" bằng chỉ vàng lóng lánh, bay trước mặt.
Công Tôn Toản truyền lệnh giục trống khiêu khích từ giờ Thìn qua đến giờ Tỵ, mà quân Viên Thiệu vẫn không tiến lại.
Tướng của Viên Thiệu là Cúc Nghĩa truyền quân cung nỏ phục xuống sau những tấm mộc che tên, dặn khi nào nghe tiếng pháo lệnh mới được bắn.
Bên kia, Nghiêm Cương sai đánh trống hò reo vang trời, rồi xông ra đánh Cúc Nghĩa. Quân của Nghiêm Cương đã kéo đến gần, mà quân của Cúc Nghĩa vẫn còn nằm yên không động.
Chờ cho địch quân đến vừa tầm, Cúc Nghĩa mới đốt lên một tiếng pháo lệnh, tức thì tám trăm tên cung nỏ bắn ra một loạt.
Nghiêm Cương thất kinh quay về, nhưng Cúc Nghĩa đã tế ngựa theo, chém Cương một đao lăn xuống ngựa.
Quân Toản thua to, hai cánh kỵ binh tả hữu ra cứu ứng đều bị quân cung nỏ của Nhan Lương, Văn Xú chia nhau bắn như mưa. Quân Thiệu nhất tề đồng tiếng lên cầu.
Cúc Nghĩa phóng thẳng tới chém chết viên tướng vác cờ.
Lá cờ "Soái" của Toản đổ xuống. Toản thấy thế quay ngựa bỏ cầu mà chạy.
Cúc Nghĩa dẫn quân xông vào hậu quân của Toản thì gặp ngay Triệu Vân thúc ngựa xông ra cản lại.

Đánh được vài hiệp, Triện Vân đã đâm Cúc Nghĩa một giáo chết lăn, rồi một mình một ngựa xông thẳng vào trung quân của Viên Thiệu, tả xung, hữu đột, chém giết như đi vào chỗ không người. Công Tôn Toản thấy vậy cũng dẫn quân đánh quật trở lại, làm cho quân Viên Thiệu rối loạn, chạy tơi bời.

Bấy giờ, Viên Thiệu đang ở phía sau, sai quân đi dò trận thế, được thám mã về báo rằng Cúc Nghĩa đã chém tướng đoạt cờ, đang đuổi giết quân Toản.

Thiệu cả mừng, không phòng bị gì nữa, liền cùng Điền Phong dẫn vài trăm quân vác kích, vài chục tay mã cung, cỡi ngựa ra trước quan sát. Thiệu cười ha hả bảo Công Tôn Toản là kẻ vô dụng. Nhưng trong lúc đang cười nói, bỗng đâu Triện Vân đã phi ngựa đến trước mặt. Quân cung thủ thất kinh vội lắp tên bắn, nhưng tên chưa kịp rời nỏ thì Triện Vân đã xông vào giết một loạt bảy, tám đứa, những tên khác khiếp vía bỏ chạy. Tiếp đó, quân Công Tôn Toản lại ùn ùn kéo đến, bao vây Viên Thiệu.

Điền Phong thấy thế nguy, liền bảo Viên Thiệu:

- Có bức tường đằng kia, mời Chúa công mau tạm lánh vào đó chốc lác.

Viên Thiệu đưa tay trật cái mũ đâu mâu ném xuông đất, nói lớn:

- Đại trượng phu đã lâm trận, mong được chết giữa chiến trường, há lại chạy trốn sao?

Quân binh của Viên Thiệu thấy thế nức lòng, vác kích xông đến tử chiến. Do đó, Triệu Vân không sao xông vào được. Kế đó lại có đại quân của Thiệu vừa đến kịp, lại thêm Nhan Lương cùng kéo quân tới, hai mặt cùng đánh.

Triệu Vân phải bảo hộ Công Tôn Toản phá vòng vây, rút về bên kia đầu cầu.

Quân Viên Thiệu lại thừa thế đuổi theo làm cho quân Công Tôn Toản chen nhau qua cầu mà té xuống nước chết vô số. Viên Thiệu xông lên trước, xua quân đuổi Công Tôn Toản.

Đuổi chưa được năm dặm đường, bỗng nghe sau lưng núi có tiếng reo hò vang dậy, rồi một đạo binh hùng hổ kéo ra, đi đầu là ba viên tướng dung mạo phi thường. Thì ra đó là ba anh em Lưu Huyền Đức.

Số là Huyền Đức ở tại huyện Bình nguyên, nghe tin Công Tôn Toản giao binh với Viên Thiệu, nên đến trợ chiến. Bấy giờ vừa gặp lúc, ba con ngựa phi tới, ba thứ binh khí bay lại phía quân Ký Châu, nhắm thẳng Viên Thiệu mà đánh.
Thấy ba anh em Huyền Đức xuất hiện, Viên Thiệu sợ hãi rụng rời, hồn vía tức thì bay lên mây xanh. Cây bửu đao đang cầm trong tay rơi xuống đất lúc nào không hay. Thiệu vội quay ngựa chạy một mạch...
Ba quân liều chết hộ vệ Viên Thiệu qua cầu.
Công Tôn Toản thu binh về trại. Ba anh em Huyền Đức vào hỏi thăm, Toản nói:
- Nếu không có Huyền Đức từ xa tới cứu, thì tôi khốn đốn rồi.
Kế đó, Công Tôn Toản đem Triệu Vân đến giới thiệu với Huyền Đức.
Vừa trông thấy viên tướng trẻ này, Huyền Đức đã đem lòng yêu mến, và sau khi trao đổi tâm tình, hai người không muốn rời nhau nữa
Còn Viên Thiệu, sau khi thua trận ấy, đành cố thủ không dám ra binh. Công Tôn Toản cứ ít ngày lại đem binh khiêu chiến, nhưng thấy Viên Thiệu không đánh lại rút quân về.
Bây giờ, tại triều Đổng Trác đã xếp đặt công việc tạm ổn, cho người ra ngoài thám thính, mới hay tin Viên Thiệu và Công Tôn Toản đánh nhau đã hơn một tháng trời.
LÝ Nhu nói với Đổng Trác:
- Viên Thiệu và Công Tôn Toản đều là hào kiệt trên đời, nay ta mượn chiếu Thiên tử sai người đến giải hòa, như thế tất cả hai người mang ơn và phục tùng Thái Sư.
Đổng Trác khen phải, liền sai quan Thái phó Mã Nhật Đàn, và quan Thái bộc Triệu Kỳ đem chiếu mệnh ra đi.
Hai người nầy cùng qua Hà Bắc một lúc.
Viên Thiệu hay tin ra ngoài trăm dặm đón tiếp, lạy hai lạy mà vâng chiếu.
Ngày hôm sau, hai người lại đến dinh Công Tôn Toản để hiểu dụ. Công Tôn Toản cũng bằng lòng, viết thư đưa sang Viên Thiệu giải hòa, rồi dâng biếu về triều tiến cử Lưu Huyền Đức làm Bình

Nguyên tướng.
Huyền Đức phải sang Bình Nguyên trấn nhậm nên từ biệt Triệu Vân. Hai người cầm tay nhau nhỏ lệ, không nỡ rời.
Triệu Vân than rằng:
- Trước đây tôi tưởng Công Tôn Toản là anh hùng, nay xem lại thì Công Tôn Toản cũng chỉ thường tình như Viên Thiệu mà thôi.
Huyền Đức nói:
- Thôi, Tử Long hãy chịu khó khuất thân nơi đây, chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.
Hai người bùi ngùi giã biệt, lòng lữu luyến không nguôi.
Bấy giờ, Viên Thuật ở Nam Dương, nghe tin Viên Thiệu lấy được Ký Châu, vội sai sứ sang xin một ngàn con ngựa. Viên Thiệu không cho nên Viên Thuật oán hận, và từ đó anh em bất hòa nhau.
Viên Thuật sai sứ sang Kinh Châu vay của Lưu Biểu hai chục vạn hộc lương. Lưu Biểu cũng không cho, nên Viên Thuật căm giận ngầm sai người mang thư cho Tôn Kiên, xúi Tôn Kiên đánh Lưu Biểu.
Đại lược lá thư ấy như sau:
Trước đây, Lưu Biểu chận đường đánh ngày, chính là do kế của anh Bản Sơ tôi. Này tôi lại nghe tin anh Bản Sơ tôi ngầm mưu với Lưu Biểu muốn cùng đánh chiếm Giang Đông của ông đấy. Vậy ông kíp khởi binh đánh Lưu Biểu. Tôi sẽ giúp ông mà đánh chẹn Bản Sơ. Như thế sẽ báo được hai mối thù. Và, ông chiếm lấy Kinh Châu, tôi chiếm lấy Ký Châu. Xin chờ ông chại ngại...
Tôn Kiên được thư liền nói:
- Căm hận thay! Thằng Lưu Biểu trước đây dám chẹn đường về của ta. Nay không nhân cơ hội này mà rửa hận thì còn đợi đến bao giờ nữa.
Liền tập họp Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàng Dương dưới trướng để bàn luận. Trình Phổ nói:
- Viên Thuật là đứa dối trá, không nên tin vội.
Tôn Kiên nói:
- Không cần! Ta muốn đánh Lưu Biểu một trận báo thù, dẫu Viên Thuật không giúp sức cũng được.
Bàn định xong, Tôn Kiên sai Hoàng Cái ra bến sông, sắp đặt chiến

thuyền, trang bị khí giới, tích lũy lương thảo, lựa những thuyền thật lớn để chở ngựa, sắp sẵn để bất thần khởi quân.
Quân tế tác Kinh Châu hay được vội về báo với Lưu Biểu. Lưu Biểu sợ hãi triệu tập chư tướng bàn kế. Khoái Lương nói:
- Việc này không đáng lo, chỉ cần sai Hoàng Tổ đem quân phục ở Giang Hạ làm tiền khu, rồi Chúa công thân hành dẫn đại binh Kinh tương đi làm hậu viện. Chờ cho quân Tôn Kiên mới qua sông mỏi mệt, đánh cho một trận tất quân giặc phải bị thua.
Lưu Biểu nghe theo và ra lệnh cho Hoàng Tổ phòng bị ở Giang Hạ, rồi kéo đại binh sắp đặt ứng chiến...
Lại nói về Tôn Kiên vốn có bốn người con trai do Ngô phu nhân sinh ra. Con trưởng tên Sách, tự Bá Phù. Người thứ hai tên Quyền tự là Trọng Mưu. Người thứ ba tên Dực, tự là Thúc Bật. Người thứ tư tên Khuông, tự là QuÝ Tá. Còn người em gái của Ngô phu nhân lại cũng lấy anh rể, tức là vợ thứ của Tôn Kiên. Bà này sinh được một trai một gái. Trai tên là Lãng tự Tảo An, gái là Nhân. Tôn Kiên lại còn nuôi một người con trai họ Du, tên Thiều tự Công Lễ, tức là nghĩa tử Tôn Thiền vậy.
Bấy giời, người em ruột của Tôn Kiên là Tôn Tĩnh, tự Ẩu Đài, thấy anh mình sắp xuất quân, mới dắt cả các con mình ra vái lạy trước ngựa nà can ngăn khuyên giải:
- Nay Đổng Trác chuyên quyền, Thiên tử nhu nhược, nhân dân loạn lạc, các trấn chư hầu mỗi người làm bá một phương. Giang Đông ta mới yên được ít lâu, theo lẽ phải củng cố binh lực, sao anh lại vì một chút giận nhỏ mà động binh? Xin anh xét lại.
Tôn Kiên bảo Tôn Tĩnh
- Thôi, em đừng ngăn cản. Anh đang muốn tung hoành khắp thiên hạ, lẽ nào một mối thù nhỏ mà không báo?
Con trưởng Tôn Kiên là Tôn Sách nói:
- Phụ thân đã quyết đi, con xin cùng đi với.
Tôn Kiên nhận lời, dẫn Tôn Sách lên thuyền kép quân đến đánh Phàn thành. Bấy giờ, Hoàng Tổ đã phục sẵn cung nỏ ở bờ sông, thấy chiến thuyền của Tôn Kiên kéo đến, liền ra lệnh bắn như mưa. Tôn Kiên truyền cho quân sĩ không được vội động, cứ phục sát xuống thuyền, rồi cho thuyền chèo lui để dụ địch, đồng thời đánh

trống thị uy ba ngày liền.
Cứ mỗi ngày thuyền Tôn Kiên lại lượn sát vào bờ, rồi lùi ra xa. Quân của Hoàng Tổ cứ nhắm mắt bắn càn, bắn đến nỗi hết sạch cả tên.
Bấy giờ Tôn Kiên mới ra lệnh thu nhặt số tên của địch bắn dính hai bên ven thuyền, ước độ vài chục vạn mũi. Ngày hôm sau, gặp chiều gió thuận, Tôn Kiên sai bắn lên bờ như mưa.
Quân trên bờ đã hết tên, lại bị phản công bất ngờ nên ùn ùn bỏ chạy.
Tôn Kiên kéo quân lên bờ. Trình Phổ, Hoàng Cái chi ra hai đường đánh thốc vào trại Hoàng Thổ, mặt sau, Hàn Đương cũng kéo tới nơi. Thế là ba mặt đánh dồn lại.
Hoàng Tổ thua to, đành bỏ Phàn thành chạy về Đặng thành.
Tôn Kiên sai Hoàng Cái ở lại giữ các chiến thuyền, còn mình thì thân hành kéo quân truy kích địch.
Hoàng Tổ bị Tôn Kiên đuổi theo quá gấp, phải dùng lại bày trận giữa cách đồng, để nghênh địch.
Tôn Kiên cũng dàn quân thành trận thế, thúc ngựa ra đứng dước cờ.
Tôn Sách, toàn thân khôi giáp gọn ghẽ, cầm giáo đứng sát bên cha.
Bên kia, Hoàng Tổ dẫn hai tướng ra trận. Một tướng là Trương Hổ, người Giang Hạ; một tướng là Trần Sinh, người Tương Dương.
Hoàng Tổ đứng ở giữa, tay cầm roi trỏ Tôn Kiên mắng lớn:
- Lũ chuột Giang Đông ! Sao dám xâm phạm đất đai của bậc tôn thân nhà Hán?
Mắng rồi sai Trương Hổ ra đánh. Bên kia Hàn Đương từ trong trận phi ngựa ra đón lại. Hai tướng đánh nhau đến ba mươi hiệp.
Trần Sinh thấy Trương Hổ có vẻ đuối sức, liền phi ngựa ra trợ chiến.
Tôn Sách thấy thế, vội cặp ngọn giáo và nách, giương cung bắn ra một mũi tên, trúng ngay giữa mặt Trần Sinh.
Trần Sinh té nhào xuống ngựa.
Trương Hổ thấy Trần Sinh bị chết một cách độc ngột như vậy, tay chân bủn rủn, bị Hàn Đương chém một đao bay nửa cái sọ, óc văng ra ngoài.

Thắng thế, Trình Phổ vội tế ngựa sang trận địch, định bắt sống Hoàng Tổ.
Hoàng Tổ không còn tâm trí nào đề nghĩ cánh chống đỡ, vội bở bỏ mũ, bỏ luôn cả ngựa, lẫn trốn vào đám tàn quân tẩu thoát.
Tôn Kiên xua quân chém giết, đuổi đến tận bò sông Hán thủy rồi truyền lệnh gọi Hoàng Cái đem chiến thuyền lên đống ở bến Hán giang, còn Tôn Kiên thì tiếp tục đánh Kinh Tương
Hoàng Tổ thâu thập tàn quân, đến ra mắ Lưu Biểu, nói rõ thế quân của Tôn Kiên mạnh lắm, không sao cự nổi. Lưu Biểu lo sợ, cho triệu Khoái Lương vào bàn. Khoái Lương nói:
- Ta vừa bị thua một trận, quân sĩ đã nản lòng. Vậy chỉ nên đào hào sâu đáp lũy cao cố thủ để tránh mũi giặc, rồi ngầm sai người qua Ký Châu để cầu cứu Viên Bản Sơ giải vây mới được.
Thái Mạo nói:
- Khoái Tử Nhu bàn kế như vậy không xong! Quân giặc nay đã đên sát chân thành mà còn đợi quân cầu cứu, chẳng lẽ chúng ta chờ chết hay sao? Tôi tuy bất tài cũng xinh lãnh binh khai thành quyết một trận tử chiến.
Lưu Biểu thuận lời, Thái Mạo dẫn hơn một vạn quân ra khỏi thành Tương dương, kéo tới chân núi Hiệp sơn bày trận.
Tôn Kiên kéo quân đắc thắng ồ ạt tiến đến. Thấy Thái Mạo cầm quân, Tôn Kiên chỉ vào mặt Thái Mạo nói với các tướng:
- Thằng kia là anh ruột người vợ kế của Lưu Biểu đấy! Ai ra bắt nó cho ta?
Trình Phổ liền vung cây thiết quyền xà mâu đến đánh Thái Mạo.
Thái Mạo mới chỉ đánh đỡ vài hiệp đã đuối sức, quay ngựa chạy dài.
Tôn Kiên xua quân đuổi theo giết quân Kinh tương tơi bời, thây chết nằm ngổn ngang đầy đồng.
Thái Mạo chạy thoát vào thành Tương Dương đóng cửa, không dám nói đến chuyện giao binh.
Khái Lương nói với Lưu Biểu:
- Thái Mạo không nghe lời phải, khiến cho quân đại bại, nay phải chiếu quân luật mà chém đầu làm lệnh.
Lưu Biểu vì mới cưới em gái Thái Mạo, không nỡ gia hình nên bỏ

qua việc ấy.
Tôn Kiên kéo quân đến Tương dươntg liền chia quân vây chặct bốn cửa thành, đánh phá dữ dội.
Trong thành cố thủ không ai dám ra đánh.
Bỗng một hôm có trận gió lốc thổi đến làm gãy ngọn cờ "Súy" ở trung quân.
Hàn Đương thất kinh nói với Tôn Kiên:
-Gãy cờ là điềm chẳng làm, xin Chúa công hãy tạm ban sư.
Tôn Kiên nói:
- Ta đánh trận nào thắng trận ấy, thành Tương dương chỉ sớm tối về tay ta, há vì chuyện gãy cờ mà thu quân sao?
Rồi chẳng nghe lời Hàn Đương, và thúc quân phá thành càng gấp.
Lúc ấy, ở trong thành, Khoái Lương cũng đang bàn với Lưu Biểu:
- Đêm qua tôi xem thiên văn thấy một vì tướng tinh sắp sa xuống. Cứ theo phận dã mà đoán thì vì sao ấy ứng vào Tôn Kiên. Vậy Chúa công nên gấp rút viết thư sang cầu cứu Viên Bản Sơ đi.
Lưu Biểu theo lời viết thư sang cầu cứu Viên Thiệu. Nhưng việc phá vòng vây đem thư ra ngoài là việc khó.
Lưu Biểu hỏi các tướng:
- Ai dám xông ra vòng vây địch đem thư nầy đến Ký Châu?
Có một viên kiện tướng là Lữ Công xin lãnh việc ấy. Khoái Lương bảo Lữ Công:
- Ngươi đã có gan đi thì hãy nghe kế của tay đây: Ngươi hãy lựa năm trăm quân thiện xạ, khi ra lọt vòng vây rồi phải chạy ngay đến núi Hiện sơn mà mai phục. Quân giặc thế nào cũng đuổi theo. Ngươi chia một trăm người lên núi tìm những hòn đá dự bị trên cao, một trăm người khác cầm cung tên vào phục trong rừng. Quân giặc đuổi đến nơi, ngươi chớ chạy thẳng mà phải kéo ba trăm quân chạy quanh co, loanh quanh chân núi, để dẫn giặc vào chỗ có mai phục, cho cung tên bắn ra, đá núi tống xuống. Thắng giặc thì đốt pháo liên châu làm hiệu để trong thành đánh ra tiếp ứng. Nếu giặc không đuổi thì đừng đốt pháo, cứ việc lên đường qua Ký Châu. Đêm nay chắc trăng không sáng lắm đâu. Đợi lúc nhá nhem tối ngươi dẫn quân ra khỏi thành là vừa.
Lữ Công lãnh kế, sắp sẵn binh mã, chờ lúc trời sẫm tối bí mật mở

cửa Đông kéo ra. Bấy giờ Tôn Kiên đang ngồi trong trướng, bỗng nghe có tiếng quân mã di động, vội lên ngựa dẫn ba mươi tên quân kỵ ra khỏi trại để xem xét. Quân thám mã lại đến báo:
- Có một toán quân từ trong thành vừa thoát ra đang chạy thẳng về phía chân núi.
Tôn Kiên sợ bỏ lỡ cơ hội, vội vã tức tốc đuổi theo, không kịp gọi thêm tướng sĩ, chỉ đem có ba mươi tên quân kỵ có sẵn tới đấy.
Lữ Công bấy giờ đã chia quân lên núi và vào rừng mai phục... Tôn Kiên phóng ngựa chạy quá nhanh, nên chỉ chốc lát đã bỏ xa hẳn ba mươi tên quân kỵ lại phía sau. Thấy đằng trước quân giặc không còn cách bao xa, Tôn Kiên hét lớn:
- Muốn sống thì dừng lại!
Lữ Công quay ngựa lại đánh. Nhưng chỉ đánh được một hiệp, Công lại bỏ chạy, lẻn vào trong đường núi quanh co mà trốn.
Tôn Kiên cứ đuổi theo mãi, nhưng khi đến sau núi thì còn thấy Lữ Công đâu nữa. Kiên toan trèo lên núi nhìn xem thì bỗng đâu một hồi cồng nổi lên vang dậy.
Tức thì đá trên núi ném xuống như mưa và tên trong rừng bắn ra như châu chấu.
Than ôi Tôn Kiên! Thân thể bị tên, đá bắn loạn, đầu vỡ phọc óc, một người một ngựa chết ở chân núi. Năm ấy Tôn Kiên mới ba mươi bảy tuổi.
Lữ Công xuống chặn được cả ba mươi lính kỵ mã của Tôn Kiên, liền đánh giết hết, rồi nổi pháo hiệu.
Trong thành nghe tiếng pháo, Khoái Việt, Hoàng Tổ, Thái Mạo mở cửa thành, chia làm ba đạo quân đánh ra.
Quân sĩ Giang Đông náo loạn, không biết đường nào mà chạy.
Hoàng Cái đang giữ thuyền nới mé sông, nghe tiếng quân reo vang trời dậy đất, vội dẫn quân kéo lên bờ gặp ngay Hoàng Tổ.
Mới đánh được vài hiệp, Hoàng Cái đã bắt sống được Hoàng Tổ.
Còn Trình Phổ thấy loạn liền hộ vệ tiểu chủ Tôn Sách tìm đường chạy.
Vừa ra khỏi trại gặp ngay Lữ Công, Trình Phổ tế ngựa lại đánh nhau với Công.
Cũng chỉ vài hiệp, Phổ đã đâm Công một xà mâu chết lăn xuống

ngựa.
Hai bên đánh nhau đến trời sáng mới thu quân về. Quân Lưu Biểu kéo vào thành.
Còn quân Giang Đông kéo về Hán thủy.
Bấy giờ, Tôn Sách mới biết tin cha đã chết vì loạn tên, mà thi thể bị quân Kinh châu khiêng vào thành mất. Sách bèn khóc rống lên rất thảm thiết.
Các tướng sĩ cũng đều rơi lệ. Trình Phổ đến khuyên giải, Tôn Sách gạt lệ hỏi chư tướng:
- Bây giờ biết làm cách nào để lấy được thi thể của phụ thân ta đem về cố quận?
Hoàng Cái nói:
- Tôi có bắt dược Hoàng Tổ đây, nên cho một người vào thành giảng hòa với Lưu Biểu, và hẹn đem Hoàng Tổ đổi lấy thi thể Chúa công.
Cái vừa dứt lời, thì viên Quân lại là Hoàn Khải bước ra thưa:
- Trước đây tôi có quen biết với Lưu Biểu, nay xin lãnh việc nầy đi sứ vào thành.
Tôn Sách bằng lòng. Hoàn Khải vào thành ra mắt Lưu Biểu nói rõ việc giảng hòa và trao đổi.
Lưu Biểu nói:
- Thi hài Văn Đài ta đã cho tẩm liệm tử tế, bỏ vào áo quan rồi. Ngươi về bảo đem Hoàng Tổ đến đây, rồi hai nhà cùng bãi binh, từ nay không xâm phạm bờ cõi nhau nữa.
Hoàng Khải bái tớ ra về, nhưng vừa bước xuống thềm, bỗng có Khoái Lương chạy đến can Lưu Biểu rối rít:
- Không nên! Không nên hòa! Tôi đã có kế lấy Giang Đông rồi. Xin hãy chém đầu Hoàn Khải trước, rồi sau hãy dụng kế của tôi.

Đó chính là

Đuổi địch Tôn Kiên vừa uổng mạng,
Cầu hòa Hoàn Khải lại lâm nguy.

Hồi 8
Vương Tư Đồ Khéo Dụng Liên Hoàn Kế.
Đổng Thừa Tướng Náo Lộng Phượng Nghi Đình.

Khoái Lương nói với Lưu Biểu rằng:
- Ngày nay Tôn Kiên đã chết, các con còn bé, nên thừa thế tiến quân nhanh lên, chỉ đánh một trận là lấy được Giang Đông. Nếu chúa công trả thây Tôn Kiên và bãi binh về, để cho kẻ thù nuôi dưỡng sức khỏe, đó là cái vạ của Kinh Châu về sau vậy!
Biểu nói:
- Ta còn có Hoàng Tổ ở bên ấy, sao nỡ bỏ được?
Lương nói:
- Bỏ một anh Hoàng Tổ vô mưu, mà lấy được cả Giang Đông, việc gì mà còn phải cân nhắc?
Biểu lại nói:
- Ta với Hoàng Tổ là bạn tâm phúc với nhau, bỏ y là trái nghĩa.
Biểu cho Hoàn Khải về, hẹn rằng hễ bên ấy tha Hoàng Tổ, thì bên nầy cho đem xác Tôn Kiên về.
Tôn Sách tha Hoàng Tổ, rồi sang rước linh cữu cha về, rút quân về Giang Đông, táng cha ở gò Khúc A.
Việc tang xong, Tôn Sách dẫn quân về Giang Đông với người hiền, dùng kẻ sĩ; khéo nhún mình trọng người; hào kiệt bốn phương dần dần kéo đến theo Tôn Sách cả. Trong khi ấy, Đổng Trác ở Trường An được tin Tôn Kiên đã chết, mừng mà nói rằng:
- Ta trừ được một mối lo lớn trong lòng!
Trác hỏi con Kiên bao nhiêu tuổi, có người thưa mười bảy tuổi. Trác không cho vào đâu; từ bấy giờ lại càng kiêu căng tự xưng là thượng phụ, khi ra khi vào dùng toàn nghi vệ thiên tử. Trác lại phong em là Đổng Mẫn làm Tả tướng quân, tước vu hầu; cháu là Đổng Hoành làm Thị Trung, coi cả quân cấm binh. Tôn tộc họ Đổng chẳng cử già trẻ, ai cũng được phong tước hầu cả.
Cách Trường An 250 dặm, Trác sai đắp một cái thành gọi là My ,

bắt hai mươi lăm vạn dân phu đắp cao, dày, theo y như kiểu thành Trường An. Trong thành lại làm những cung thất kho tàng, chứa được đủ lương ăn trong hai mươi năm; lại kéo gái thanh tân tám trăm người chứa trong ấy; vàng, ngọc, gấm, vóc, trân châu chất vào không biết bao nhiêu mà kể. Họ hàng Trác đều được đem vào cả trong thành.

Trác thì đi đi về về Trường An, khi nửa tháng một lần, khi một tháng một lần. Công khanh đưa đón thường phải đứng trực ở ngoài cửa Hoành Môn.

Trác nhiều khi đặt trướng ở dọc đường, cùng với công khanh ăn tiệc.

Một hôm Trác ra ngoài cửa Hoành Môn, các quan đi tiễn. Trác mời các quan ở lại uống rượu, đoạn cho gọi mấy trăm hàng binh vừa dụ được ở đất Bắc đến. Trác sai đem ra trước chỗ ăn tiệc, đứa thì đem chặt chân chặt tay, đứa thì đem khoét mắt xẻo mũi, đứa thì đem cắt lưỡi, đứa thì đem bỏ vạc dầu đun. Tiếng kêu khóc vang lừng trời đất.

Các quan đang ăn tiệc, thấy thế người nào người nấy đều run cầm cập, đánh rơi cả đũa. Trác vừa uống rượu vừa cười nói như không.

Lại một hôm khác, Trác ở sảnh đài, hội cả bá quan, ngồi sắp ra hai hàng. Rượu uống được độ vài tuần, thì Lữ Bố đi tắt vào, ghé vào tai Đổng Trác nói thầm mấy câu, rồi thấy Trác cười mà nói rằng:

- Ạ ra thế!

Nói rồi sai Lữ Bố lôi quan Tư Không, tên là Trương Ôn, đang ngồi dự tiệc, đem xuống nhà dưới. Các quan không biết đầu đuôi thế nào đều thất sắc. Một lát thấy quân hầu bưng lên một cái mâm đỏ, giữa để đầu lâu Trương Ôn. Các quan đều sợ mất vía. Đổng Trác cười nói:

- Các quan đừng sợ. Trương Ôn kết liên với Viên Thuật, toan hại ta. Nhân hai đứa gửi thư cho nhau, đưa nhầm cho con ta là Lã Ôn Hầu, nên ta mới đem chém. Các quan không có việc gì, đừng sợ.

Các quan dạ dạ rồi lui về.

Quan Tư Đồ Vương Doãn, hôm ấy về đến phủ, nghĩ đến những việc trông thấy ở trong bữa tiệc, ngồi đứng không yên. Đến đêm khuya, trăng sáng vằng vặc, Doãn chống gậy đi ra vườn sau, đứng

bên cạnh bụi đồ mi, ngẩng mặt lên trời, mà khóc.
Chợt nghe có tiếng người thở dài ở bên cạnh đình Mẫu Đơn. Doãn rón rén lại nhìn xem ai thì là một con hát trong phủ, tên là Điêu Thuyền.
Điêu Thuyền từ thuở nhỏ được kéo vào phủ, học múa học hát, bấy giờ mới mười sáu tuổi, đủ cả tài sắc. Doãn thương yêu như con đẻ.
Doãn đứng nghe một hồi lâu, mắng rằng:
- Con này đã có tư tình gì đây?
Thuyền quỳ xuống thưa rằng:
- Lạy cha, con đâu có dám tư tình.
Doãn hỏi:
- Không có tư tình thì việc gì canh khuya lại ra đứng đây mà thở vắn than dài?
Thuyền nói:
- Lạy cha! Xin cho con bày tỏ nỗi lòng
Doãn nói:
- Con không được giấu giếm, phải nói cho thực.
Thuyền nói:
- Con nhờ ơn cha nuôi nấng, dạy bảo múa hát, lại được hậu đãi, dù thịt nát xương tan, cũng không báo được muôn một. Gần đây con thấy cha mặt thảm mày chau, tất cha có lo việc lớn gì trong nước, con vẫn không dám hỏi. Nhân chiều hôm nay con thấy cha đứng ngồi không yên, cho nên con cũng buồn rầu mà thở dài, không ngờ cha nghe thấy. Nếu cha có việc gì cần sai bảo đến con, dù chết con cũng không ngại.
Doãn đập gậy xuống đất nói rằng:
- Ai ngờ cơ đồ nhà Hán lại ở trong tay con! Hãy theo cha đến nhà gác cha bảo!
Doãn đến đó, đuổi hết tỳ thiếp ra, dắt Điêu Thuyền ngồi lên trên sập, rồi thụp xuống lạy.
Điêu Thuyền sợ hãi, cuối rạp xuống đất, thưa rằng:
- Sao cha lại làm thế?
Doãn nói:
- Con hãy thương lấy sinh linh nhà Hán!
Nói rồi khóc như nước suối chảy. Thuyền thưa:

- Vừa rồi con đã thưa, cha có việc gì sai khiến, dẫu chết con cũng không từ.
Doãn lại quỳ xuống nói:
- Hiện nay trăm họ như bị treo ngược, vua tôi ngất ngưởng như trứng chồng, thật nguy cấp, phi con không ai cứu được. Tặc thần Đổng Trác sắp cướp ngôi vua. Văn võ trong triều không ai nghĩ được kế gì. Đổng Trác có một đứa con nuôi là Lữ Bố, sức khỏe lạ thường. Ta xem hai tên ấy cùng là tuồng hiếu sắc. Nay ta muốn dùng một kế liên hoàn: trước đem con gả cho Lữ Bố, sau lại đem con dâng cho Đổng Trác. Con ở trong, tùy cơ lập kế, ly gián hai bố con hắn, xui khiến thế nào cho Lữ Bố giết Đổng Trác để trừ kẻ đại ác, giữ yên xã tắc, dựng lại giang sơn. Đó là nhờ ở sức con, con nghĩ thế nào?
Điêu Thuyền thưa:
- Con xin thưa, dẫu chết con cũng không từ. Xin đem ngay con dâng cho chúng, con sẽ lập mưu ở trong.
Doãn nói:
- Việc nầy nếu tiết lộ họ nhà ta sẽ chết hết!
Thuyền thưa rằng:
- Xin cha chớ lo. Nếu con không báo đền được nghĩa lớn, con sẽ chết dưới muôn vàn ngọn giáo.
Doãn lạy tạ.
Hôm sau Doãn sai người đem ngọc minh châu, xưa nay vẫn cất kỹ một nơi, gọi thợ khéo, làm một cỗ mũ vàng, mật sai người đem biếu Lữ Bố.
Bố mừng rỡ, thân đến nhà Doãn tạ ơn.
Doãn làm sẵn của ngon vật lạ đợi Bố đến. Doãn ra cửa đón rước vào hậu đường, mời ngồi lên trên.
Bố nói:
- Tôi là một tiểu tướng ở trong phủ, Tư Đồ là là một vị đại thần trong triều, sao lại quá tôn kính như vậy?
Doãn nói:
- Nay thiên hạ không có ai là anh hùng, tôi chỉ thấy duy có tướng quân mà thôi. Tôi tỏ lòng tôn kính, không phải là tôn kính cái chức tước của tướng quân mà là tôn kính cái tài của tướng quân đó.

Bố mừng lắm, Doãn khẩn khoản mời rượu, khen lấy khen để mãi cái đức Đổng Thái Sư và cái tài Lữ Bố.
Bố cười vang và uống rượu thỏa thích. Bấy giờ Doãn mới đuổi đầy tạ lui ra, chỉ để vài người tỳ thiếp đứng hầu rượu. Khi Bố ngà ngà say, Doãn mới truyền rằng:
- Gọi con em nó ra đây!
Một lát hai thị tỳ đỡ Điêu Thuyền trang điểm thật lộng lẫy bước ra.
Lữ Bố trông thấy giật mình, hỏi:
- Người nào vậy?
Doãn nói:
- Đó là con gái nhỏ của lão, tên là Điêu Thuyền. Lão nay được ơn tướng quân có lòng hạ cố mà coi như chỗ chí thân, nên lão sai nó ra để chào tướng quân.
Liền sai Điêu Thuyền bưng chén rượu mời.
Thuyền nâng chén rượu mời Bố. Hai bên nhìn nhau, đầu mày cuối mắt.
Vương Doãn giả tảng say, nói:
- Con cố mời tướng quân uống vài chén con nhé! Cả nhà ta đều trông nhờ vào tướng quân đấy.
Bố mời Thuyền ngồi, Thuyền giả cách thẹn thùng, muốn lui vào, Doãn nói:
- Tướng quân là bạn chí thân với ta, con cứ ngồi đừng ngại.
Thuyền khép nép, ngồi bên cạnh Doãn.
Lữ Bố nhìn Thuyền chòng chọc, không chớp mắt, lại uống thêm vài chén.
Doãn mới trỏ tay vào Thuyền mà bảo Lữ Bố rằng:
- Lão vẫn có ý cho nó hầu hạ tướng quân làm tỳ thiếp, chưa biết tướng quân có bụng hạ cố thương đến không?
Bố nghe nói vội vàng đứng dậy, ra ngoài chiếu, tạ mà nói rằng:
- Nếu được như thế, tôi xin một đời làm khuyển mã để báo đáp ơn sâu.
Doãn nói:
- Nay mai xin chọn ngày lành tháng tốt, đưa nó đến phủ tướng quân.
Lữ Bố mừng hớn hở, đưa mắt nhìn Điêu Thuyền.

Điêu Thuyền cũng liếc mắt đưa tình đáp lại.
Một chốc tiệc tan, Doãn nói:
- Lão phu muốn mời tướng quân nghỉ lại đây chơi, nhưng sợ Thái Sư sinh nghi.
Bố hai ba lần tạ đi tạ lại, rồi lui về.
Được vài hôm, Vương Doãn ở trong triều gặp Đổng Trác, nhân thể không có Lữ Bố ở đấy bèn thụp xuống đất lạy, nói rằng:
- Tôi muốn rước Thái Sư quá bước lại nhà tôi xơi chén rượu, nhưng không biết Thái Sư có lòng hạ cố chăng?
Trác nói:
- Được quan Tư Đồ mời, tôi xin đến ngay.
Doãn lạy tạ, về nhà trang hoàng nhà cửa lịch sự, bày đủ các món sơn hào hải vị; giữa gian sảnh, kê một cái sạp : gấm vóc rải cả xuống đất, trong ngoài trướng rủ màn che.
Buổi trưa hôm sau, Đổng Trác đến, Doãn mặc áo đại trào ra đón, lạy hai lạy rồi mời vào.
Trác xuống xe, tả hữu hơn một trăm người vác kích đi thẳng vào nhà, đứng xếp thành hai hàng. Doãn xuống dưới thềm lạy hai lạy.
Trác sai người dắt Doãn lên ngồi bên cạnh.
Doãn nói:
- Công đức Thái Sư to lắm! Y Doãn, Chu Công ngày xưa cũng không bằng!
Trác mừng lắm. Doãn sai tấu nhạc và dâng rượu, rất là cung kính.
Đến chiều Trác uống rượu đã say, Doãn mời Trác vào nhà trong. Trác quát giáp sĩ lui ra. Doãn bưng một chén rượu, mừng Trác rằng:
- Chúng tôi thuở nhỏ có học thiên văn, đêm xem tượng trời, thấy khí số nhà Hán đã hết. Thái Sư công đức đã vang lừng cả thiên hạ. Ngày xưa, vua Thuấn nối ngôi vua Nghiêu, vua Vũ nối ngôi cho Thuấn. Thế là hợp lòng trời và lòng người lắm.
Trác nói:
- Ta có đâu dám mong như thế!
Doãn nói:
- Xưa nay người có đạo thay người vô đạo, người không có đức nhường người có đức, có gì là không đúng.

Trác cười và nói rằng:
- Nếu mệnh trời về ta, Tư Đồ phải làm nguyên huân.
Doãn lại tạ.
Bấy giờ đèn nến đốt sáng choang, chỉ có mấy đứa hầu gái đứng hầu rượu và dâng đồ ăn.
Doãn nói:
- Phường nhạc không đáng đem ra cung phụng Thái Sư. Nay có một con hát của nhà, xin Thái Sư cho phép được gọi ra hầu.
Trác nói:
- Hay lắm!
Doãn mới sai kéo bức màn ra, đàn sáo vang lừng, Điêu Thuyền đứng ở ngoài mành lượn múa dịu dàng, ở ngoài trông vào thực là ngoạn mục.

Có bài ca khen Điêu Thuyền như sau:

Người ở cung Chiêu Dương đó nhỉ
Cánh hồng bay phớn phở trên tay
Động Đình chừng đã qua bay.
Lương Châu vỗ nhịp nhẹ giầy gót sen
Một cành gió tả hoa mềm
Mùi hương ngào ngạt dày thềm vẻ xuân
Lại có một bài thơ nữa khen rằng:

Én liệng la đà nhịp phách ngà,
Mây bay một áng diễu thềm hoa.
Mày ngài gợi khách sầu man mác.
Vẻ ngọc xui người dạ thiết tha,
Hồ dễ ngàn vàng mua được miệng,
Lọ cùng trăm báu xức vào da?
Rèm cao múa đoạn ai nhìn trộm
Nào biết Tương vương mấy kẻ là!
Điêu Thuyền múa xong. Trác gọi lại gần.
Điêu Thuyền ở ngoài thềm đi vào, lạy hai lạy.
Trác thấy Điêu Thuyền dung nhan xinh đẹp bèn hỏi Doãn:

- Con bé nầy là thế nào?
Vương Doãn thưa:
- Bẩm, nó là con hát ở phủ, tên là Điêu Thuyền.
Trác hỏi:
- Biết hát không?
Doãn sai Điêu Thuyền gõ nhịp hát một bài.

Thật là:

Môi son hé nở cánh đào tân
Ngọc trắng hai hàng nhả ánh xuân
Đầu lưỡi đinh hương đường kiếm sắc
Rắp toan chém cổ kẻ gian thần!
Đổng Trác khen nức nở.
Doãn sai Thuyền dâng rượu.
Trác cầm lấy chén rượu hỏi rằng:
- Xuân xanh năm nay bao nhiêu?
Thuyền thưa:
- Tuổi tiện thiếp vừa đôi tám.
Trác cười nói rằng:
- Thật là người chốn thần tiên!
Doãn đứng dậy thưa rằng:
- Chúng tôi có ý định muốn dâng lên Thái Sư, không biết Thái Sư có nhận cho không.
Đổng Trác nói:
- Ơn ấy ta biết lấy gì báo lại.
Doãn nói:
- Nếu nó được hầu hạ Thái Sư thì thực phúc cho tôi lắm.
Trác cảm tạ hai ba lần. Doãn lập tức sai đưa Điêu Thuyền đến tướng phủ. Trác đứng dậy cáo từ. Doãn đi tiễn Trác đến tận phủ rồi mới về.
Doãn cưỡi ngựa về đến xấp nữa đường, trông thấy hai bên đường có đèn đỏ, ở giữa là Lữ Bố, cưỡi ngựa cầm kích đi lại. Lúc Vương Doãn đến, Bố dừng ngựa, một tay nắm lấy áo Vương Doãn rồi hỏi to rằng:

- Tư Đồ đã gả Điêu Thuyền cho ta, nay lại đem Điêu Thuyền dâng cho Thái Sư, sao lại đùa như thế?
Doãn vội vàng ngăn Lữ Bố, nói rằng:
- Nói chuyện ở đây không tiện, xin ngài hãy quá bước lại nhà lão phu.
Bố theo Doãn về. Hai người dắt nhau vào nhà trong. Chào hỏi xong, Doãn nói:
- Sao tướng quân lại trách lão?
Bố nói:
- Có người nói vại ta rằng Tư Đồ dùng xe đưa Điêu Thuyền vào tận tướng phủ, là cớ làm sao?
Doãn thưa:
- Rõ khổ, tướng quân không biết! Hôm qua ở triều, Thái Sư bảo tôi rằng:
-Ta có một việc phải đến nhà ngươi.
Vậy tôi mới sửa soạn tiệc nhỏ đón tiếp.
Trong khi uống rượu, Thái Sư hỏi:
-Ta nghe ngươi có con gái tên là Điêu Thuyền, đã gả cho con ta là Lã Phụng Tiên. Có thực không? Đem con lão ra đây cho ta coi!
Tôi không dám không vâng lệnh, phải gọi Điêu Thuyền ra lạy bố chồng.
Thái Sư lại truyền rằng:
-Hôm nay tốt ngày, để ta đem Điêu Thuyền về cho Phụng Tiên!
Tướng quân thử nghĩ xem: Thái Sư thân hành đến nơi truyền bảo, lão phu sao dám gàn trở!
Lữ Bố nói:
- Quan Tư Đồ không có lỗi gì, tôi trót nghĩ lầm, ngày mai tôi xin mang roi đến chịu tội.
Doãn lại nói:
- Con tôi có ít nhiều đồ nữ trang. Khi nào nó về phủ tướng quân, tôi sẽ mang đến.
Lữ Bố tạ, rồi về.
Sáng hôm sau, Bố ở nhà nghe ngóng, chẳng thấy tin tức gì, bèn sang tướng phủ, vào thẳng nhà trong hỏi tin những người hầu.
Một người thưa:

- Đêm qua Thái Sư cùng nghỉ với người hầu mới, bây giờ chưa dậy.
Bố giận lắm, lẻn vào sau buồng nằm của Đổng Trác để dò xem. Bấy giờ Điêu Thuyền đã dậy rồi, đang ngồi trong cửa sổ chải đầu, chợt trông xuống ao trước cửa sổ, thấy bóng người cao lớn, đầu đội mũ bịt tóc, biết ngay là Lữ Bố, Điêu Thuyền cố ý chau ngay đôi mày, làm ra dáng buồn bã, tay cầm khăn thỉnh thoảng nâng lên lau nước mắt.
Lữ Bố đứng nhìn hồi lâu rồi trở ra, một lát lại vào.
Đổng Trác ngồi ở trung đường, thấy Bố đến, hỏi rằng:
- Ở ngoài không có việc gì chứ?
Bố thưa:
- Không.
Rồi đứng hầu một bên. Trác ăn cơm, Bố liếc mắt dòm trộm, thấy trong rèm có người con gái đi đi lại lại, hơi thò nửa mặt ngoảnh ra ngoài, liếc mắt đưa tình. Bố biết là Điêu Thuyền, tâm thần mê mẩn.
Trác nhìn thấy dáng điệu của Bố như vậy, trong lòng nghi hoặc liền bảo rằng:
- Phụng Tiên không có việc gì, hãy lui ra!
Lữ Bố bực tức trở ra.
Trác từ khi được Điêu Thuyền, hơn một tháng trời không coi đến việc quan. Một bữa Trác hơi khó ở, Điêu Thuyền hết lòng hầu hạ, mặc áo không lúc nào cởi đai, cố ý chiều chuộng. Trác lại càng yêu quý hơn nữa.
Một hôm Lữ Bố vào hỏi thăm, gặp lúc Đổng Trác đang ngủ, Điêu Thuyền đứng ở sau giường thò nửa người ra, trông thấy Bố, lấy tay trỏ vào tim mình rồi lại trỏ vào Đổng Trác, và luôn luôn gạt nước mắt.
Bố cảm thấy ruột như nát ra.
Trác nằm, hai mắt lim dim, thấy Bố nhìn chòng chọc về phía sau chỗ mình nằm, quay lại thì thấy Điêu Thuyền đứng ở sau giường.
Trác nổi giận mắng Bố rằng:
- Mày ghẹo vợ yêu của tao à?
Bèn sai tả hữu đuổi Lữ Bố ra và từ nay cấm vào nhà trong.

Lữ Bố tức giận trở về, đi đường gặp Lý Nho, kể lại đầu đuôi.
Nho lập tức vào ra mắt Đổng Trác, nói rằng:
- Thái Sư muốn lấy thiên hạ, sao lại vì một việc nhỏ mọn mà trách mắng Lã Ôn Hầu. Nếu y thay lòng đổi dạ, việc lớn hỏng mất.
Trác hỏi:
- Bây giờ nên làm thế nào?
Nho nói:
- Sớm mai gọi y vào, cho vàng lụa, dùng lời ngọt ngào an ủi y, thì sẽ không có việc gì xảy ra nữa.
Trác nghe lời, hôm sau cho gọi Lữ Bố vào nhà trong bảo rằng:
- Hôm qua trong cơn đau yếu, tinh thần hoảng hốt ta có nói mấy câu, nhà ngươi đừng để bụng.
Nói rồi, sai đưa cho Lữ Bố mười cân vàng và hai mươi tấm gấm.
Bố lạy tạ rồi về, nhưng từ lúc ấy tuy đứng hầu ở bên Đổng Trác, mà ruột gan lúc nào cũng vơ vẩn chung quanh Điêu Thuyền.
Khi Trác đã khỏi bệnh, vào triều bàn việc, Bố vẫn cầm kích đi theo.
Một bửa, Trác đang ngồi bàn việc với vua Hiến Đế, Bố vác kích lẻn ra cửa sau, lên ngựa chạy đến tướng phủ, buộc ngựa ở cửa phủ, cầm kích vào thẳng hậu đường, để tìm Điêu Thuyền.
Thuyền bảo:
- Hãy ra vườn sau bên đình Phượng Nghi đợi thiếp!
Bố vác kích đi trước, đứng bên bao lơn ở dưới đình chờ một hồi lâu, thấy Điêu Thuyền rẽ hoa gạt liễu đi đến, chẳng khác gì tiên trên cung trăng.
Thuyền sụt sùi khóc bảo Bố rằng:
- Tiện thiếp tuy không phải Vương Tư Đồ sinh ra, nhưng Tư Đồ coi thiếp như con đẻ. Từ khi gặp tướng quân được nhận cho làm kẻ nâng khăn sửa túi thiếp đã lấy làm mãn nguyện lắm. Ngờ đâu Thái Sư đem lòng bất lương, làm ô nhục thiếp, thiếp giận không chết ngay được, chỉ vì chưa gặp được tướng quân để từ giả lần cuối cùng, cho nên còn nhịn nhục sống đến bây giờ. Nay may được gặp nhau, thế là hả rồi. Tấm thân đã nhơ nhuốc này không xứng đáng thờ người anh hùng, thiếp xin chết ở trước mặt chàng để tỏ rõ tấm lòng thiếp!

Điêu Thuyền nói xong, tay vịn bao lơn, mắt nhìn ra ao sen, định nhảy xuống.
Lữ Bố vội vàng ôm ngay lấy Điêu Thuyền, khóc nói rằng:
- Lòng nàng tôi biết đã lâu, chỉ hiềm chưa được nói với nhau đấy thôi!
Điêu Thuyền gạt tay Lữ Bố ra, nói rằng:
- Kiếp này thiếp không được làm vợ chàng, xin hẹn để kiếp sau!
Lữ Bố nói:
- Nếu kiếp nầy không lấy được nàng, tôi không phải là người anh hùng nữa.
Điêu Thuyền nói:
- Thiếp coi một ngày dài bằng một năm, xin chàng thương mà cứu vớt.
Bố nói:
- Tôi lên đến đây, sợ thằng giặc già nó nghi, tôi phải đi ngay.
Thuyền lôi vớt áo Lữ Bố lại nói rằng:
- Chàng còn sợ thằng giặc già như thế, thiếp này không còn mong có ngày nào được trông thấy trời và đất nữa!
Bố dừng lại nói rằng:
- Đừng vội vàng, để tôi nghĩ cách đã.
Nói rồi vác kích định đi ra.
Điêu Thuyền níu lại nói rằng:
- Khi tôi ở chốn buồng đã được nghe tiếng tướng quân, lừng lẫy như sấm rót vào tai, tưởng rằng ở đời này chỉ có một người như thế chớ không có hai. Ai ngờ tướng quân lới chịu dưới quyền áp chế của người khác!
Nói rồi, nước mắt chảy xuống như mưa.
Lữ Bố thẹn đỏ cả mặt, dựa kích một chỗ, quay lại ôm lấy Điêu Thuyền, dỗ dành an ủi. Hai người quấn quấn quýt quýt không nỡ buông nhau ra.
Đổng Trác ở trên điện, bỗng ngoảnh lại không thấy Lữ Bố trong bụng nghi ngay, vội vàng xin cáo từ lên xe về phủ. Thấy ngựa của Bố buộc trước cửa phủ. Trác bèn hỏi lính canh cửa. Lính canh nói:
- Ôn Hầu vào nhà sau.
Trác mắng quân canh cửa, đi thẳng ngay vào hậu đường, không

thấy Lữ Bố, Trác gọi Điêu Thuyền cũng không thấy thưa. Trác hỏi người hầu gái. Người hầu gái thưa:
- Điêu Thuyền ở trong vườn sau ngắm hoa.
Trác vào vườn sau tìm, thấy Lữ Bố và Điêu Thuyền đang nói chuyện với nhau ở bên Đình Phượng Nghi, họa kích dựng một bên. Trác giận quát to một tiếng.
Bố thấy Trác đến, cả sợ, quay đầu chạy.
Trác vớ ngay lấy ngọn họa kích đuổi theo. Bố chạy nhanh, Trác béo phục phịch, đuổi không kịp, bèn cầm kích ném theo Lữ Bố. Bố gạt rơi xuống đất. Trác nhặt kích lại đuổi, nhưng Bố đã chạy xa. Trác đuổi ra tận cửa vườn, thì một người xăm xăm chạy đến, đâm sầm ngay vào Đổng Trác. Trác ngã quay xuống đất.

Thế rõ thực là:

Khi căm xông thẳng trên mây tía.
Mình béo lăn kềnh đến đất đen.

Chưa biết người ấy là ai, xem hồi sau mới rõ.

Hồi 9
Trừ Hung Bạo, Lữ Bố Giúp Tư Đồ
Chiếm Trường An, Lý Thôi Nghe Giả Hủ.

Người đi va vào Đổng Trác, tức là Lý Nho.
Nho thấy Trác ngã, vội vàng đỡ Trác đứng dậy, dìu vào ngồi trong thư viện.
Trác hỏi Lý Nho:
- Ngươi đến đây làm gì?
Lý Nho thưa:
- Tôi chợt qua cửa phủ, thấy nói Thái Sư giận đi vào vườn sau tìm Lữ Bố, tôi vội vàng chạy vào, thì gặp Lữ Bố chạy ra, kêu lên rằng: Thái Sư giết ta. Bởi thế tôi hấp tấp vào đây để can ngăn Thái Sư, chẳng may chạm phải Thái Sư, thật đáng tội chết!
Trác nói:
- Không thể tha được thằng nghịch tặc ấy! Hắn dám đùa bỡn ái cơ của ta. Thế nào ta cũng giết chết hắn mới nghe.
Lý Nho can rằng:
- Thái Sư không nghĩ cho chín; ngày xưa vua Trang Vương nước Sở, trong bữa tiệc "Dứt dải mũ" đã tha tội cho Tưởng Hùng đã đùa bỡn với người vợ yêu đến sau bị binh nhà Tần làm khốn, được Tưởng Hùng cố sức liều chết cứu thoát được. Nay Điêu Thuyền chẳng qua là một đứa con gái mà Lữ Bố là một mãnh tướng tâm phúc của Thái Sư, nếu Thái Sư nhân dịp này đem Điêu Thuyền cho Bố, chắc Bố cảm ơn lắm, lấy chết báo lại Thái Sư, xin Thái Sư nghĩ đi nghĩ lại.
Trác nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói rằng:
- Ngươi nói cũng phải, để ta nghĩ kỹ xem.
Lý Nho từ tạ rồi ra.
Trác vào ngay hậu đường gọi Điêu Thuyền ra hỏi rằng:
- Sao ngươi có tư tình với Lữ Bố?
Điêu Thuyền khóc thưa rằng:

- Thiếp đang đứng xem hoa, bỗng Lữ Bố đột ngột ở đâu đến. Thiếp vội vàng toan tránh. Bố nói: Tôi là con Thái Sư, việc gì phải tránh? Rồi y cầm kích ép thiếp đến Đình Phượng Nghi. Thiếp thấy y có lòng bất lương, sợ xâm phạm tại mình thiếp, định đâm đầu xuống ao sen tự vận, nhưng lại bị y ôm chặt lấy. Đang lúc giằng co không biết sống chết thế nào, may có Thái Sư chạy lại cứu được tính mệnh.

Trác lại hỏi:

- Nay ta đem ngươi gả cho hắn, ngươi có thuận không?

Điêu Thuyền giật mình, khóc rằng:

- Thiếp đã được vào hầu quý nhân, nay lại đem gả cho thằng ở, thiếp thà chết chứ không chịu được nhục này!

Bèn rút ngay thanh bảo kiếm treo ở vách, toan tự vẫn.

Trác vội vàng giằng lấy thanh kiếm, ôm chặt lấy Điêu Thuyền và nói rằng:

- Ta nói bỡn đấy mà!

Thuyền nằm vào lòng Trác, bưng mặt khóc rằng:

- Đây hẳn là mẹo của Lý Nho, Nho với Bố hai đứa là bạn thân với nhau, nên Nho mới bày ra mẹo này, không kể gì đến thể diện của Thái Sư và tính mệnh của tiện thiếp, thiếp phải xẻ thịt chúng nó ra.

Trác nói:

- Ta sao nỡ bỏ nàng.

Điêu Thuyền lại nói:

- Thái Sư dẫu có lòng thương yêu, cũng không nên ở đây lâu, sợ bị Lữ Bố làm hại.

Trác dỗ dành Điêu Thuyền rồi nói rằng:

- Ngày mai chúng ta về My , cùng hưởng sung sướng, đừng lo gì nữa.

Thuyền mới lau nước mắt lạy tạ.

Hôm sau Lý Nho vào ra mắt, nói rằng:

- Hôm nay tốt ngày Thái Sư nên đem Điêu Thuyền gả cho Lữ Bố.

Trác nói:

- Chuyện ấy ta đã nghĩ rồi. Lữ Bố với ta là quan hệ cha con, làm thế không tiện. Ta tha tội cho Bố, ngươi nên truyền đạt cho Bố biết ý ta và tìm lời an ủi Bố, thế là được rồi!

Nho nói:
- Thái Sư đừng dễ mê hoặc vì một người đàn bà.
Trác giận đổi sắc mặt mắng rằng:
- Thế thì vợ con ngươi, ngươi có đem cho hắn không? Việc Điêu Thuyền cấm được nói động đến nữa, còn nói ta sẽ chém đầu.
Lý Nho trở ra, ngẩng mặt lên trời than rằng:
- Lũ chúng ta chết cả về tay người đàn bà!

Đời sau có thơ rằng:

Tư Đồ khéo mượn khách má đào,
Chẳng dùng gươm giáo, chẳng dùng dao
Hổ Lao ba trận hoài bao sức,
Phượng Nghi chiến thắng ấy lạ sao!

Ngày hôm ấy Đổng Trác hạ lệnh về My , trăm quan đều đi tống tiễn. Điêu Thuyền ngồi trên xe, xa trông thấy Lữ Bố đứng ở trong đám đông người, mắt nhìn vào trong xe.
Thuyền giả cách che mặt làm ra dáng đau khổ bi thảm.
Xe đã đi xa. Lữ Bố còn cầm cương ngựa đứng trên gò đất, nhìn đám bụi mù mịt than tiếc bực dọc. Chợt nghe sau lưng có người hỏi rằng:
- Ôn Hầu sao không theo Thái Sư đi, lại đứng đấy nhìn xe mà than thở?
Bố quay đầu lại xem ai, thì ra là Tư Đồ Vương Doãn.
Chào hỏi xong, Doãn nói:
- Tôi mấy bữa nay, hơi khó ở, không đi đâu, cho nên chưa có dịp gặp tướng quân. Bữa nay Thái Sư về My , nên tôi phải gượng ra tiễn, may sao lại gặp tướng quân. Xin hỏi tướng quân làm sao lại đứng đây thở than?
Bố nói:
- Chỉ vì con gái ông đấy!
Doãn giả cách thất kinh hỏi rằng:
- Từ hôm ấy đến nay con tôi vẫn chưa về với tướng quân à?
Bố nói:

- Thằng giặc già ấy lấy làm thiếp của hắn đã lâu rồi!
Doãn lại giả cách thất kinh:
- Không ngờ lại như thế!
Bố bèn đem chuyện kể lại đầu đuôi cho Vương Doãn nghe. Vương Doãn mặt ngửa lên trời, chân dẫm xuống đất, thừ người ra không nói gì. Mãi hồi lâu, Doãn mới nói rằng:
- Không ngờ Thái Sư lại làm việc cầm thú ấy...
Rồi kéo tay Lữ Bố, nói rằng:
- Xin tướng quân hãy đến nhà tôi nói chuyện.
Bố theo Doãn về, Doãn mời Bố vào nhà trong kín đáo, sai làm rượu khoản đãi.
Bố lại đem việc gặp Điêu Thuyền ở Đình Phượng Nghi kể hết đầu đuôi cho Doãn nghe.
Doãn nói:
- Thái Sư làm nhục con gái tôi, cướp vợ tướng quân. Thiên hạ người ta sẽ chê cười cho, nhưng người ta không chê cười Thái Sư đâu mà người ta chỉ chê cười tướng quân và tôi thôi. Tôi già yếu chẳng kể làm gì, chỉ tiếc thay tướng quân là bậc anh hùng tiếng tăm lừng lẫy một đời, mà phải chịu cái nhục này.
Bố nghe nói, cơn giận bốc lên bừng bừng, nắm tay đấm xuống bàn, kêu một tiếng thật to.
Doãn vội vàng nói rằng:
- Lão trót lỡ lời... xin tướng quân nguôi giận!
Bố nói:
- Ta thề sẽ giết chết thằng giặc già ấy để rửa nhục.
Doãn vội vàng lấy tay bưng miệng Bố can rằng:
- Tướng quân chớ nói, nhỡ ra có liên lụy đến lão.
Bố nói:
- Đại trượng phu sinh ra trong trời đất, lẽ đâu lại cứ ngậm ngùi chịu làm tôi tớ người khác mãi ru!
Doãn nói thêm một câu rằng:
- Tài như tướng quân thì sao Thái Sư có thể kìm hãm được.
Bố lại nói:
- Tôi muốn giết thằng giặc già ấy, nhưng ngại rằng còn vương tình cha con, sợ người sau chê cười chăng?

Doãn tủm tỉm cười nói rằng:
- Tướng quân họ Lữ, mà Thái Sư họ Đổng, thử hỏi lúc Thái Sư cầm kích lao tướng quân ở Đình Phượng Nghi, liệu còn có tình cha con không?
Bố hăng hái đứng lên nói rằng:
- Nếu Tư Đồ không dạy tôi câu ấy, suýt nữa tôi lầm.
Doãn thấy Lữ Bố đã quyết tâm giết Trác bèn bảo Lữ Bố rằng:
- Giúp nhà Hán, tướng quân mới thực là trung thần để tiếng trong sử xanh mãi mãi. Nếu tướng quân giúp Đổng Trác thì là phản thần, sẽ để tiếng xấu muôn đời.
Bố đứng dậy lạy Vương Doãn nói rằng:
- Ý tôi đã quyết rồi. Tư Đồ không nên nghĩ nữa.
Doãn nói:
- Tôi sợ việc không xong thì vạ to.
Bố liền rút con dao đeo ở mình, đâm một nhát vào cánh tay, chảy máu ra để thề.
Doãn quỳ xuống lạy tạ, nói rằng:
- Hương hỏa nhà Hán, nay không đến nỗi mất, đều là ơn tướng quân giữ kín, đừng để tiết lộ ra. Khi nào việc đến nơi tôi sẽ có mưu kế. Lúc đó tôi sẽ xin báo cho tướng quân biết.
Bố khẳng khái nhận lời rồi trở ra.
Doãn lập tức mời quan Bộc Sa là Sĩ Tôn Thụy, quan Tư Lệ Hiệu Úy là Hoàng Uyển đến để bàn việc ấy.
Thụy nói:
- Nay vua mệt mới khỏi, nên sai một người nói khéo đến Mỵ mời Trác vào đây để bàn việc nước. Một mặt lấy mật chiếu của thiên tử trao cho Lữ Bố, sai phục quân trong cửa triều, đợi Trác vào đến nơi sẽ giết đi. Chước ấy là hơn cả.
Uyển nói:
- Nhưng có ai dám đi mời không?
Thụy nói:
- Có quan Kỵ Đô Úy Lý Túc là người cùng quận với Lữ Bố. Vì Trác không thăng chức cho, vẫn mang bụng oán tức, ta sai người ấy đi chắc Trác không nghi ngờ
Doãn cho là phải, bèn mời Lữ Bố đến nhà bàn bạc.

Bố nói:
- Ngày xưa xui ta giết Đinh Nguyên cũng là người ấy. Nay hễ sai mà không đi, ta sẽ chém ngay trước.
Các quan mật sai mời Lý Túc đến. Bố bảo Túc:
- Xưa ông xui tôi giết Đinh Kiến Dương để về với Đổng Trác. Nay Đổng Trác trên dối thiên tử, dưới hại sinh linh, tội ác đã nhiều, cả người và thần đều giận. Vậy ông hãy mang chiếu thiên tử, triệu Trác vào chầu, rồi ta phục binh giết nó đi, cố giúp nhà Hán, cùng làm trung thần nghĩa sĩ, ông tính thế nào?
Túc nói:
- Tôi cũng muốn trừ thằng giặc ấy đã lâu, hiềm vì chưa gặp ai cùng lòng. Nay tướng quân có bụng ấy, là trời giúp tôi đó. Tôi sao dám hai lòng?
Nói đoạn Túc bẻ một cái tên ra thề.
Doãn nói:
- Ông làm nổi việc này, lo gì chẳng được quyền cao chức trọng.
Hôm sau Túc dẫn vài mươi tên kỵ mã đến My , sai người báo tin cho Trác rằng có chiếu thiên tử đến. Trác cho mời vào, Lý Túc vào lạy, Trác nói:
- Thiên tử có chiếu gì?
Túc thưa:
- Thiên tử vừa mệt khỏi, muốn hội văn võ ở cung Vị Ương để bàn nhường ngôi cho Thái Sư, nên sai tôi cầm chiếu này đến đây.
Trác hỏi:
- Ý Vương Doãn thế nào?
Túc thưa:
- Vương Tư Đồ đã sai người đắp đền thụ thiện, chỉ mong đợi Thái Sư về.
Trác mừng rỡ nói rằng:
- Thảo nào đêm ta nằm mộng thấy một con rồng quấn vào mình. Hôm nay quả nhiên có tin mừng. Dịp này không nên để lỡ.
Bèn sai bốn tướng tâm phúc là Lý Thôi, Quách Di, Trương Tế, Phàn Trù lĩnh ba ngàn quân phi hùng giữ My rồi ngay hôm ấy sắp xe kiệu vào kinh.
Trác ngoảnh lại bảo Lý Túc:

- Hễ ta làm vua thì cho ngươi làm chức Chấp Kim Ngô.
Túc lạy tạ, xưng thần.
Trác vào từ giả mẹ. Mẹ Trác bấy giờ đã hơn chín mươi tuổi, hỏi Trác:
- Con đi đâu?
Trác nói:
- Con sắp đi nối ngôi vua nhà Hán. Nay mai mẹ sẽ lên làm Hoàng thái hậu đấy.
Mẹ Trác nói:
- Ta mấy hôm nay cứ nóng ruột giật mình, sợ không phải điềm hay!
Trác nói:
- Mẹ sắp làm quốc mẫu, chẳng trách giật mình!
Nói rồi từ giã mẹ. Đến lúc đi, bảo Điêu Thuyền rằng:
- Ta làm thiên tử, sẽ lập nàng làm quý phi.
Điêu Thuyền đã biết rõ mọi chuyện, giả cách hớn hở mừng rỡ, lạy tạ.
Trác lên xe về Trường An, quân sĩ đi tiễn tiền hô hậu ủng. Đi chưa được ba mươi dặm, tự nhiên xe gẫy một bánh. Trác xuống xe cưỡi ngựa, đi chưa được mười dặm, ngựa tự dưng lồng lên gầm thét dữ tợn, lôi đứt dây cương.
Trác hỏi Lý Túc:
- Xe gẫy bánh, ngựa đứt dây cương, là điềm thế nào?
Túc nói:
- Thế là cái điềm Thái Sư nối ngôi nhà Hán, thay cũ đổi mới. Từ nay Thái Sư sẽ ngồi kiệu ngọc yên vàng.
Trác nghe lấy làm lọt tai.
Hôm sau đương đi bỗng có cơn gió dữ nổi lên ầm ầm, mây kéo nghịt trời, Trác lại hỏi Túc:
- Thế là điềm gì?
Túc nói:
- Chúa công sắp lên ngôi rồng, cho nên mới có những ráng hồng mây tía, để thêm oai trời.
Trác lại mừng không lo gì nữa.
Khi Đổng Trác đến Trường An, trăm quan đều ra đón rước, duy có

Lý Nho cáo bệnh ở nhà không ra đón.
Trác đến tướng phủ, Lữ Bố vào mừng.
Trác nói:
- Hễ ta làm vua, Phụng Tiên sẽ thống lĩnh cả binh mã trong thiên hạ.
Bố lạy tạ rồi nghỉ ngay ở dưới trướng.
Đêm hôm ấy, có một lũ trẻ đi ngoài đường hát rong, gió đưa tiếng hát vào tận màn.

Hát rằng:

Thiên lý thảo
Hà thanh thanh
Thập nhật bốc
Bất đắc sinh!
(Cỏ ngàn dặm
Sao xanh xanh?
Trên mười ngày
Chẳng được sống)

Tiếng hát nghe thực ai oán.
Trác nghe thấy mới hỏi Lý Túc:
- Trẻ hát như thế, hay dở thế nào?
Túc thưa:
- Thế nghĩa là họ Lưu sắp mất, họ Đổng sắp lên.
Mờ mờ sáng hôm sau Trác sai bày ghi vệ, rồi bắt kẻ hầu người hạ, đi theo vào trong triều. Bỗng thấy một đạo quân áo xanh, khăn trắng, tay cầm một cái sào dài trên buộc mảnh vải dài một trượng, hai đầu viết hai chữ khẩu .
Trác lại hỏi Lý Túc:
- Người ấy là người thế nào?
Túc nói:
- Hắn là một thằng rồ.
Rồi bảo tướng sĩ cứ việc đẩy xe đi.
Trác vào đến triều, các quan đều mặc áo trào, đứng đón cả hai bên

đường. Lý Túc tay cầm thanh bảo kiếm, vịn xe Đổng Trác đẩy đi. Đến cửa Bắc Dịch, quân sĩ đều bị ngăn cả lại ở ngoài cửa, chỉ có hai mươi người được đẩy xe đi vào.
Trác vào khỏi cửa, thấy bọn Vương Doãn, ai nấy đều cầm kiếm đứng ở điện, sợ hỏi Lý Túc:
- Họ cầm kiếm là ý gì?
LÝ Túc không trả lời, cứ việc đẩy xe thẳng vào.
Vương Doãn bấy giờ mới thét to lên rằng:
- Phản tặc đã đến đây, võ sĩ đâu?
Hai bên hơn một trăm võ sĩ kéo ra, người cầm gươm, kẻ vác dao, cùng đổ xô lại đâm Đổng Trác. Trác mặc áo giáp ở trong, giáo đâm không thủng, chỉ bị thương ở tay, ngã xuống xe, Trác gọi to lên rằng:
- Con ta Phụng Tiên đâu?
Lữ Bố đứng ở đằng sau, nghe thấy gọi đến tên, bèn thét to lên một tiếng rồi chạy ra nói rằng:
- Nay ta vâng chiếu vua giết thằng giặc này!
Một ngọn kích đâm trúng ngay cổ họng Đổng Trác, Lý Túc liền cắt đầu Trác, lấy tay xách lên.
Lữ Bố tay trái cầm kích, tay phải thò vào bọc, lấy tờ chiếu ra, nói to lên rằng:
- Phụng chiếu vua, giết được tặc thần là Đổng Trác rồi, còn các người khác tha cho cả!
Các tướng sĩ đều reo:
- Vạn tuế!

Đời sau có thơ rằng:

Bá nghiệp thành công hóa đế vương
Không thành cũng vẫn được giàu sang
Ai biết lòng trời không thiên vị
My thành ra đất nát hoang.

Lữ Bố lại hô lên rằng:
- Giúp Đổng Trác làm điều tàn ngược, đều tự Lý Nho cả, ai đi bắt

nó cho ta?
Lý Túc xin đi.
Chợt có tiếng reo ngoài cửa triều rồi có người vào báo rằng:
- Người nhà Lý Nho đã trói Lý Nho đem lại nộp.
Vương Doãn sai điệu Lý Nho ra chợ chém; rồi lại sai đem đầu và thây Đổng Trác đi diễu, loan báo khắp các ngả đường cho mọi người cùng biết.
Thây Trác to béo, quân sĩ lấy mồi cắm vào rốn đốt lửa làm đèn, mỡ chảy đầy cả ra đường cái; nhân dân ai đi qua cũng lấy gạch đá ném vào đầu, lấy chân đạp vào thây.
Vương Doãn lại sai Lữ Bố cùng với Hoàng Phủ Tung, Lý Túc lĩnh năm vạn quân đến My bắt người nhà Đổng Trác và tịch biên gia sản.
Lý Thôi, Quách Dĩ, Trương Tế, Phàn Trù, nghe tin Trác đã chết, mà Lữ Bố thì đến My , liền dẫn quân phi hùng, ngay đêm hôm ấy chạy ra Lương Châu.
Lữ Bố đến My , trước hết tìm Điêu Thuyền.
Hoàn Phủ Tung sai đem những con gái nhà lương thiện bị Đổng Trác bắt hiếp vào làm tỳ thiếp, tha cho về nhà cả. Còn bao nhiêu họ hàng thân thuộc nhà Đổng Trác, không cứ lớn bé già trẻ đều đem ra giết sạch. Mẹ Trác cũng bị giết, em Trác là Đổng Mẩn, cháu Trác là Đổng Huynh cũng bị chém, đầu bêu đi các ngã ba. Lại tịch thu những của cải chứa ở trong nhà, vàng vài mươi vạn lạng, bạc vài trăm vạn lạng, vốc, nhiễu, châu báu, đồ đạc không biết bao nhiêu mà kể. Xong rồi Tung về báo với Vương Doãn biết.
Doãn khao thưởng quân sĩ thực to, mở tiệc yến ở lễ đường tướng phủ, họp cả các quan lại uống rượu ăn mừng.
Đang ăn bỗng có người vào báo rằng:
- Thây Đổng Trác đang phơi ở chợ, bỗng có một người đến cúi xuống thây khóc vang lên.
Doãn giận lắm, quát rằng:
- Giết được Đổng Trác, quan dân ai ai cũng mừng cả, đứa nào lại dám khóc? Võ sĩ đâu, ra trói cổ hắn điệu vào đây ta hỏi?
Một lát quân dẫn người khóc vào, tưởng là ai, hóa ra quan Thị Trung Sái Ung. Doãn tức giận nói:

- Nay trừ được thằng giặc Đổng Trác đi, là may cho xã tắc lắm. Ngươi là bề tôi nhà Hán, đã không mừng cho xã tắc, lại khóc thằng giặc là cớ làm sao?
Ung xin nhận tội nói rằng:
- Tôi tuy chẳng ra gì, cũng có biết đôi điều nghĩa lớn lẽ đâu lại theo Đổng Trác. Nhưng vì tôi với Trác có chút ơn tri ngộ, nên tôi tự cảm xúc thương khóc. Tôi cũng biết như thế là có tội nặng. Nhưng xin ngài hãy rộng thứ cho: nếu bị thích chữ vào mặt, chặt chân nhưng vẫn được sống chép nốt pho Hán sử để chuộc tội, thì may cho tôi quá!
Các quan tiếc Ung là người tài, ai cũng cố sức nói hộ. Quan Thái Phó là Mã Nhật Đề cũng ghé vào tai Doãn nói thầm rằng:
- Sái Ung là người tài, không mấy đời có được. Để cho hắn sống làm nốt pho Hán sử cũng là một điều hay! Vả lại Ung là một người hiếu hạnh, nay đem giết đi, e mất lòng thiên hạ.
Doãn nói:
- Ngày xưa, vua Hiếu Vũ không giết Tư Mã Thiên. Sau để cho Tư Mã Thiên chép nốt sách sử, vì thế cho nên mới có sách sử gièm pha truyền đến bây giờ. Nay đang lúc vận nước suy yếu, chính sự nhầm lẫn, không nên để kẻ nịnh thần cầm bút ở bên mình ấu chúa, chúng ta sẽ bị hắn chê cười.
Mã Nhật Đê không nói gì nữa, đi trở ra, nói riêng với các quan rằng:
- Vương Doãn cũng không toàn mệnh được đâu! Người hiền là rường mối nhà nước, sách sử là điển cố nhà nước. Bỏ cả rường mối, đứt cả điển cố, bền lâu làm sao được?
Doãn không nghe lời Mã Nhật Đê, sai bỏ Sái Ung vào ngục, bắt phải thắt cổ chết.
Các sĩ phu bấy giờ nghe thấy chuyện, ai cũng thương khóc.
Người đời sau bàn rằng Ung khóc Đổng Trác đã là không phải, nhưng Doãn giết Ung thì cũng là quá lắm.

Có thơ than Ung rằng:

Đổng Trác chuyên quyền thật bất nhân

Ung sao rước lấy vạ vào thân?
Bấy giờ Gia Cát nằm trong núi
Đâu chịu ra thờ kẻ loạn thần?

Lý Thôi, Quách Dĩ, Trương Tế, Phàn Trù trốn sang Thiểm Tây, sai người đến Trường An, dâng biểu xin tha tội.
Vương Doãn nói:
- Đổng Trác làm loạn, là bởi bốn đứa giúp cả. Nay tuy đại xá thiên hạ, duy bốn đứa ấy không thể tha được.
Sứ giả về báo Lý Thôi, Thôi nói:
- Xin tha không được, thì cùng đi trốn cả là xong!
Mưu sĩ là Giả Hủ bàn rằng:
- Các ông bỏ quân mà đi trốn một mình thì chỉ một người đình trưởng, cũng bắt trói lại được. Chi bằng ta dụ tập người Thiểm Tây, và quân mã của mình, kéo thẳng vào Trường An đánh báo thù cho Đổng Công. Được ra thì lấy danh nghĩa triều đình mà hiệu lệnh thiên hạ. Ngộ thua, bấy giờ sẽ chạy cũng chưa muộn.
Bọn Lý Thôi lấy làm phải, liền nói phao lên ở Tây Lương rằng:
- Vương Doãn muốn giết sạch cả người ở Tây Lương.
Dân chúng đều sợ hãi.
Lũ Lý Thôi lại nói khích rằng:
- Chịu chết uổng cũng vô ích, có ai theo ta làm phản không?
Dân chúng xin theo cả. Bởi thế lũ Lý Thôi mộ được hơn mười vạn quân, chia làm bốn đường, kéo vào Trường An. Đi đường lại gặp con rể Đổng Trác là Trung Lang tướng Ngưu Phụ, đem năm ngàn quân đi báo thù cho cha vợ.
Lý Thôi hợp hai toán làm một, sai Phụ làm tiền khu đi trước, bốn tướng dần dần kéo đi sau.
Vương Doãn nghe thấy binh Tây Lương kéo đến bèn bàn với Lữ Bố. Bố nói:
- Tư Đồ đừng lo. Tôi coi chúng nó như đàn chuột!
Rồi cùng với Lý Túc đem quân ra. Túc đi trước nghênh địch, cùng Ngưu Phụ đánh nhau một trận.
Phụ chống không nổi, thua chạy.
Chẳng ngờ canh hai đêm hôm ấy, nhân lúc Túc không phòng bị,

Ngưu Phụ kéo quân đến cướp trại Lý Túc. Quân Túc rối rít bỏ trại chạy ra hơn ba mươi dặm, chết mất quá nửa. Túc vào ra mắt Lữ Bố. Bố nổi giận mắng rằng:
- Sao ngươi dám làm mất nhuệ khí của ta?
Nói rồi liền chém đầu Lý Túc, treo đầu ở cửa quân.
Hôm sau Lữ Bố tiến binh, cùng Ngưu Phụ đối địch. Phụ địch sao nổi được Bố, cho nên lại thua chạy. Đêm hôm ấy Ngưu Phụ gọi tướng tâm phúc tên là Hồ Xích Nhi bảo rằng:
- Lữ Bố kiêu dũng lắm, thế khó địch nổi. Sao bằng ta không cho bọn Lý Thôi biết, ngầm giấu vàng bạc, châu báu, đem vài ba người thân tín, bỏ trốn đi.
Hồ Xích Nhi ưng thuận. Ngay đêm hôm ấy Ngưu Phụ nhặt nhạnh vàng bạc, châu báu bỏ trại đi, chỉ đem ba bốn người đi theo. Đi đến một con sông, lúc sắp qua đó, Hồ Xích Nhi trông thấy của cải ngốt mắt, muốn chiếm lấy một mình, liền giết Ngưu Phụ đem đầu Phụ đến dâng Lữ Bố.
Bố hỏi đầu đuôi, người đi theo khai rằng:
- Xích Nhi giết Phụ để lấy của.
Bố giận, lập tức giết ngay Xích Nhi.
Lữ Bố dẫn quân tiến lên, gặp ngay quân mã Lý Thôi kéo đến. Bố không đợi cho bày trận, vác kích tế ngựa thúc quân xông vào, quân Lý Thôi không chống được, lui hơn năm mươi dặm, dựa vào sườn núi cắm trại.
Lý Thôi cho mời Quách Dĩ, Trương Tế, Phàn Trù lại bàn rằng:
- Lữ Bố tuy khỏe nhưng vô mưu, không lo sợ mấy. Nay ta đóng quân ở cửa hang, mỗi ngày ra khiêu chiến một lần. Quách tướng quân thì lĩnh quân đánh ở mặt sau, bắt chước lối Bành Việt quấy rối Sở ngày xưa. Nghe khua chiêng thì tiến binh, nghe đánh trống thì rút quân. Trong khi ấy thì hai ông chia quân ra hai đường đi tắt vào lấy Trường An. Bên nó đầu đuôi không tiếp ứng được nhau, tất nhiên sẽ thua.
Mọi người dùng kế ấy.
Lữ Bố dẫn quân đến dưới núi, Lý Thôi đem binh ra đánh, Bố hầm hầm xông vào trận. Thôi lui chạy lên núi. Trên núi tên đá bắn xuống như mưa, Bố không lên được. Chợt có người báo rằng:

- Quách Dĩ ở đằng sau đánh lại.
Bố vội vàng quay lại đánh, nhưng nghe thấy tiếng trống vang lên, quân Dĩ đã lui rồi. Bố vừa toan thu quân, thì một chiên khua, quân Thôi trên núi lại đánh xuống. Bố chưa kịp đối địch, đằng sau Quách Dĩ lại tiến lên đánh. Khi Lữ Bố trở lại thì Dĩ lại đánh trống rút quân về. Lữ Bố tức đầy ruột, ròng rã bốn hôm, Bố muốn đánh khống đánh được, muốn thôi cũng không thôi được. Đang lúc tức mình có thám mã lại báo rằng:
- Trương Tế, Phàn Trù, hai cánh quân mã kéo vào Trường An, kinh thành nguy cấp lắm!
Bố vội vàng thu quân về, Lý Thôi, Quách Dĩ nhân thế đánh dấn lại. Bố vội quá không tham đánh nữa, chỉ tháo đường chạy về kinh cho nhanh, người ngựa xốn xáo tổn thất khá nhiều. Khi Bố về đến Trường An, thấy quân giặc đông nghịt, chẳng khác mây che mưa phủ, vây kín thành trì, Bố đánh không được. Quân sĩ thấy Bố hung bạo, bỏ đi theo giặc khá nhiều. Bố lo lắm.
Vài hôm sau, dư đảng của Đổng Trác là Lý Mông, Vương Phương ở trong thành làm nội công cho giặc, mở trộm cửa thành, bốn mặt giặc kéo ùa cả vào. Lữ Bố hết sức chống cự không nổi, dẫn vài trăm quân kỵ mã đến trước của Thanh Tòa, gọi Vương Doãn bảo rằng:
- Thế nguy cấp lắm rồi, xin Tư Đồ lên ngựa, cùng ra cửa quan với tôi, ta sẽ tìm kế khác.
Doãn cứ vững vàng nghiêm chỉnh như không, nói rằng:
- May ra nhờ thần linh xã tắc nhà nước được yên là sở nguyện của tôi; nếu không tôi xin đem thân cùng chết với nước. Gặp hoạn nạn mà bỏ trốn tránh để thoát thân, thì tôi không làm. Xin Ôn Hầu vì tôi mà nói với các bạn ở Quan Đông hết sức lo tính việc nước.
Lữ Bố hai ba lần giục. Doãn nhất định không đi.
Được một lúc, các cửa thành lửa cháy ngùn ngụt, Lữ Bố phải bỏ cả vợ con, dẫn hơn một trăm quân kỵ mã chạy ra ngoài cửa ải, đi theo Viên Thuật.
Lý Thôi, Quách Dĩ thả cho quân tha hồ cướp bóc, Quan thái thường khanh Chủng Phất, quan thái bộc Lỗ Quỳ, quan đại hồng lô Chu Hoàn, thành môn hiệu úy Thôi Liệt, việt kỵ hiệu úy Vương

Kỳ đều chết vì nạn nước.
Quân giặc vây kín nội đình. Các thị thần tâu xin vua lên cửa Tuyên Bình để dẹp loạn. Lúc vua lên cửa lũ Lý Thôi trông thấy lọng vàng, liền dừng ngựa lại, miệng hô vạn tuế.
Vua Hiến Đế đứng trên lầu hỏi rằng:
- Các ngươi chưa tâu xin, dám tự tiện vào Trường An, ý các ngươi muốn làm gì?
Thôi, Dĩ ngẫng lên tâu rằng:
- Muôn tâu bệ hạ, Đổng Thái Sư là bầy tôi nhà vua tự dưng bị Vương Doãn mưu giết. Nay chúng tôi đến tìm Vương Doãn để báo thù cho Đổng công, chứ không dám làm phản. Chúng tôi được trong thấy Vương Doãn xin rút quân ngay.
Vương Doãn bấy giờ đứng ở cạnh vua, nghe thấy nói thế, tâu rằng:
- Tôi nguyện vì nước giết Trác. Nay chẳng may sự đến thế này, xin bệ hạ đừng tiếc tôi mà lỡ việc nước ra. Tôi xin xuống gặp hai tên giặc.
Vua dùng dằng không nỡ. Doãn từ trên lầu Tuyên Bình nhảy xuống đất, quát to lên rằng:
- Vương Doãn đây!
Lý Thôi, Quách Dĩ rút gươm ra mắng rằng:
- Đổng Thái Sư có tội tình gì mà ngươi giết?
Doãn nói:
- Tội Đổng Trác đầy trời suốt đất, nói sao cho xiết. Hôm hắn chết ở Trường An, từ quan chí dân, ai là không mừng, các ngươi lại không biết à?
Thôi, Dĩ lại hỏi rằng:
- Ừ, Đổng Thái Sư có tội đã đành, chúng ta thì có tội gì, sao xin tha cũng không được?
Vương Doãn chửi rầm lên mà mắng rằng:
- Nghịch tặc nói làm chi cho lắm! Vương Doãn ta chỉ chờ chết mà thôi.
Thôi, Dĩ giết Doãn ngay dưới lầu.

Sử quan có thơ khen Vương Doãn rằng:

Vương Doãn bày mưu hay,
Gian thần bị giết ngay.
Thương dân nên tức ruột,
Xót nước lại chau mày.
Sao tỏ, lòng trung giãi.
Mây cao, khí nghĩa đầy.
Đến nay hồn vía ấy,
Quanh quất Phượng Lâu này.

Lũ Lý Thôi giết Vương Doãn xong rồi, một mặt sai người bắt cả họ hàng nhà Doãn giết sạch.
Sĩ dân ai nấy đều thương khóc.
Lý, Quách lại bàn nhau rằng:
- Đã đến thế nầy, còn vua không giết nốt để mưu việc lớn, còn đợi đến bao giờ?
Hai đứa cầm gươm reo to, kéo vào trong cung.

Thế rõ thực:

Đầu sỏ tạ tội, tai nạn hết
Gặp quân tặc đảng lại sinh nguy.

Chưa biết tính mệnh vua Hiến Đế ra sao, xem hồi sau sẽ rõ.

Hồi 10
Giúp Nhà Vua, Mã Đằng Khởi Nghĩa.
Báo Thù Cha, Tào Tháo Cất Quân.

Lý Thôi, Quách Dĩ hai đứa muốn giết vua Hiến Đế. Trương Tế, Phàn Trù can rằng:
- Không nên! Nay ta vội giết vua như thế, tôi e rằng thiên hạ không phục. Không bằng cứ để đấy, rồi dụ chư hầu vào trong cửa quan; trước hết trừ hết vây cánh, rồi sau ta sẽ liệu, như thế mới tính xong được việc thiên hạ.
Lý Thôi, Quách Dĩ nghe lời bèn đóng quân lại.
Vua ở trên lầu phán hỏi rằng:
- Vương Doãn đã bị giết rồi, sao quân mã chưa rút?
Lý Thôi, Quách Dĩ thưa rằng:
- Muôn tâu bệ hạ, chúng tôi có công với nhà vua, chưa được phong tước, cho nên chia dám lui quân.
Vua phán hỏi:
- Các ngươi muốn được phong tước gì?
Lý, Quách, Trương, Phàn bốn đứa cầu phong chức hàm gì, đều tự tay viết ra dâng lên, đòi vua phải phong như thế. Vua bắt buộc phải nghe theo:
Lý Thôi là Sa Kỵ tướng quân, Trì dương hầu, lĩnh Chức Tư Lệ Hiệu Úy, được dùng cờ tiết, lưỡi phủ việt.
Quách Dĩ, làm hậu tướng quân, Mỹ Dương Hầu cũng được dùng cờ tiết, lưỡi phủ việt.
Hai người cùng giữ quyền chính trong triều.
Phàn Trù, làm hữu tướng quân, Vạn Niên Hầu.
Trương Tế, làm phiêu kỵ tướng quân, Bình Dương Hầu
Trương, Phàm hai người lĩnh binh ra đóng đồn ở Hoàng Nông.
Còn lũ Lý Mông, Vương Phương đều được phong làm Hiệu Úy.
Vua phong xong, cả bọn tạ ơn, rồi lĩnh binh ra ngoài thành.
Bọn ấy lại sai người đi tìm đầu và thây Đổng Trác. Tìm được ít

nhiều da xương vụn nát, chúng lấy gỗ thơm, khắc thành hình thể, chắp ghép đâu vào đấy, cúng tế thực to, áo mũ quan quách, dùng theo đám ma nhà vua, chọn ngày tốt làm lễ cất đám rước sang táng ở My .
Táng xong, bỗng nhiên trời nổi sấm sét, mưa to gió lớn, mặt đất ngập sâu vài thước. Một tiếng sét đánh vào áo quan Đổng Trác, đầu và thây bật cả ra ngoài.
Lý Thôi đợi tạnh mưa, lại đem táng lại. Đêm hôm ấy trời lại mưa to, sấm sét lại đánh vào áo quan Trác như trước; ba lần cải táng không xong, da xương thịt vụn Đổng Trác bị mấy lần sét đánh tan tành.
Lý Thôi, Quách Dĩ, cầm được quyền chính, tàn đãi dân chúng, trăm họ khổ sở điêu đứng. Chúng lại mật sai những người tâm phúc hầu bên cạnh vua để dò la ý tứ.
Vua Hiếu Đế bấy giờ như ngồi trên chông gai.
Các quan trong triều thăng giáng đều do hai đứa Thôi, Dĩ cả. Muốn thu phục lòng người, chúng mời Chu Tuấn vào triều, phong làm chức Thái Bộc, cho dữ triều chính.
Một hôm có người báo rằng:
- Thái Thú Tây Lương là Mã Đằng, Thái Sử Tịnh Châu là Hàn Toại, hai người dẫn hơn mười vạn quân, kéo đến Trường An, nói rằng vào để đánh giặc.
Hai người ấy vốn đã có sai người vào Trường An, mật kết với Thị Trung là Mã Vũ, gián nghị đại phu là Chủng Thiệu, Tá Trung Lang Tướng là Lưu Phạm, để ba người ấy làm nội ứng. Ba người mật tâu với vua phong cho Mã Đằng làm chinh tây tướng quân, Hàn Toại làm chấn tây tướng quân, trao cho mỗi người một tờ mật chiếu, sai hợp sức nhau lại để đánh giặc.
Lý, Quách, Trung, Phàn nghe tin hai cánh quân ấy sắp đến, họp nhau để bàn. Mưu sĩ là Giả Hủ nói rằng:
- Hai đám quân ấy từ xa đến, chỉ nên đắp thành cao, hào sâu cố thủ để chống lại, bất quá chỉ độ trăm ngày, chúng cạn lương là phải rút. Bấy giờ ta sẽ kéo quân đuổi theo, chắc chắn bắt được.
Lý Mông, Vương Phương nói rằng:
- Kế ấy không hay. Chúng tôi xin lĩnh một vạn tinh binh ra đánh;

lập tức chém đầu Mã Đằng, Hàn Toại dâng dưới cờ.
Giả Hủ nói:
- Hể mà đánh nhau, tất ta thua!
Hai người bảo Hủ rằng:
- Nếu hai chúng tôi thua, xin chịu chém đầu. Nhưng nếu chúng tôi được, ông cũng phải nộp đầu cho chúng tôi.
Hủ mới bảo Lý Thôi, Quách Dĩ rằng:
- Phía Tây Trường An, ngoài hai trăm dặm, có núi Trập Chất, đường ấy hiểm trở, nên sai Trương Tế, Phàn Trù hai tướng ấy ra đóng đồn ở đấy giữ cho vững, rồi hãy để mặc Lý Mông, Vương Phương lĩnh quân ra đánh.
Lý, Quách nghe lời, điểm một vạn rưỡi quân mã giao cho Lý Mông, Vương Phương. Hai người mừng rỡ, đem quân đi, ra khỏi Trường An hai trăm tám mươi dặm hạ trại đóng quân ở đó.
Quân Tây Lương đến, hai người dẫn quân ra đánh. Lúc hai bên dàn trận rồi Mã Đằng, Hàn Toại sóng ngựa cùng ra trước trận, trỏ Lý Mông, Vương Phương mắng rằng:
- Giặc phản nước kia, ai ra bắt lấy nó!
Nói chưa dứt lời, có tướng trẻ tuổi, mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, mình hổ tay vượn, bụng beo lưng sói, tay cầm một ngọn giáo dài, mình cưỡi con ngựa cực đẹp, từ trong trận tế ra.
Tướng ấy vốn là con Mã Đằng, tên là Mã Siêu, tự là Mạnh Khởi, mới có mười bảy tuổi, khỏe mạnh không ai bằng.
Vương Phương thấy Siêu còn bé khinh thường, nhảy ngựa lại đánh. Chưa được mười hiệp, Mã Siêu đâm Phương chết ngã xuống đất, rồi quay ngựa trở về.
Lý Mông thấy Phương chết, tế ngựa theo sau Mã Siêu để đánh trả thù. Siêu cứ lững thững đi trở về làm ra vẻ không biết. Mã Đằng ở cửa trận gọi to:
- Đằng sau có người đuổi theo.
Đằng nói chưa dứt lời, đã thấy Mã Siêu bắt sống Lý Mông ngay ở trên mình ngựa. Té ra Siêu vẫn biết có Mông đuổi, lờ như không trông thấy, đợi cho Mông đến, phóng đao ra đâm. Siêu mới tránh sang một bên. Mông đâm hụt, hai con ngựa giáp nhau. Siêu bấy giờ mời quờ tay vượn ra bắt sống được Mông.

Quân Lý Mông không có chủ, chạy trốn tán lạc cả.
Mã Đằng, Hàn Toại thừa thế đuổi đánh, thắng to, xông thẳng đến cửa thành hạ trại rồi đem Lý Mông ra chém bêu đầu.
Lý Thôi, Quách Dĩ thấy Mông, Phương cùng bị giết cả, mới tin là Giả Hủ có tài biết trước, bấy giờ mới nhất định dùng kế của Hủ, chỉ giữ vững các cửa thành, mặc bên kia khiêu chiến thế nào cũng không ra. Quả nhiên chưa được hai tháng, quân Mã Đằng, Hàn Toại cạn lương, hai tướng phải bàn nhau rút quân về.
Giữa lúc ấy thì ở trong thành, đầy tớ Mã Vũ ra thú với lũ Lý, Quách, kháo rằng chủ nó cùng với Lưu Phạm, Chủng Thiệu liên kết với Mã Đằng, Hàn Toại để làm nội ứng. Lý, Quách giận lắm bắt hết cả già trẻ, bé lớn ba nhà đem ra chợ chém, rồi mang ba đầu lâu ra bêu trước cửa thành.
Mã Đằng, Hàn Toại thấy quân lương đã hết, nội ứng lại bị tiết lộ, phải nhổ trại đem quân về.
Lý, Quách sai Trương Tế đem quân đuổi Mã Đằng, sai Phàn Trù đem quân đuổi Hàn Toại.
Quân Tây Lương thua to, may được Mã Siêu đi hậu quân đánh lùi được quân Trương Tế.
Phàn Trù đuổi Hàn Toại dần dần kịp, gần đến Trần Thương, Hàn Toại quan ngựa lại bảo Trù rằng:
- Tôi với ông người cùng làng với nhau, nay sao vô tình quá thế!
Trù thấy nói, dừng ngựa lại nhìn rồi nói rằng:
- Có lệnh trên sai, ta phải tuân theo!
Toại lại nói:
- Tôi lại đây cũng vì việc nước, sao lại quá bức bách nhau như thế?
Trù nghe xong, quay ngựa lại, thu quân trở về, để cho Toại đi.
Không ngờ có cháu Lý Thôi là Lý Biệt đi theo sau, thấy Phàn Trù tra Hàn Toại, về mách với chú. Thôi giận lắm, muốn đem binh ra đón đánh Phàn Trù.
Giả Hủ lại can rằng:
- Nay nhân tâm chưa được yên, mà cứ dấy binh mãi mãi không nên, sao bằng mở một tiệc rượu, mời Trương, Phàn đến để mừng công, rồi đang cuộc rượu bắt Trù đem chém chẳng phải khó nhọc gì.

Lý Thôi ưng theo kế ấy, bèn mở tiệc mời hai người đến. Trương, Phàn hớn hở đến ăn yến.
Đang giữa tiệc Lý Thôi sầm mặt lại rồi nói rằng:
- Phàn Trù sao dám tư thông với Hàn Toại, định làm phản hay sao?
Trù giật nẩy mình, chưa kịp trả lời thì mấy tay đao phủ đã vào kéo Trù ra, chém ngay trước tiệc.
Trương Tế trong thấy khiếp đảm, cúi rạp xuống tận đất.
Lý Thôi nâng Tế dậy mà nói rằng:
- Trù mưu phản, nên ta phải giết. Ngươi là tâm phúc với ta, việc gì mà sợ.
Nói rồi Thôi đem quân của Trù, giao cho Tế quản lĩnh. Tế dẫn quân về Hoằng Nông.
Từ khi Quách Dĩ đánh được quân Tây Lương, chư hầu không ai dám chống lại, Giả Hủ lại khuyên rằng:
- Phải cốt giữ cho dân được yên; phải tin dùng những người hiền tài.
Từ bấy giờ trở đi, triều đình mới hơi thấy có vẻ dễ chịu.
Nhưng không ngờ lại có đám giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu nổi dậy, tụ quân vài mươi vạn khởi loạn, cướp bóc của dân. Thái Bộc là Chu Tuấn xin tiến cử một người để đi dẹp giặc.
Thôi, Dĩ hỏi ai, Tuấn nói:
- Muốn phá giặc Sơn Đông, phi Tào Tháo không xong.
Lý Thôi nói:
- Bây giờ Tào Tháo ở đâu?
Chu Tuấn thưa:
- Hiện Tháo đang làm Thái Thú Đông Quận, trong tay có nhiều quân sĩ, giá sai người này đi đánh giặc, thì không mấy bữa giặc sẽ tan.
Lý Thôi mừng lắm, ngay đêm hôm ấy thảo tờ chiếu cho người mang ra Đông Quận, sai Tào Tháo cùng với tướng Tế Bắc là Pháo Tín đi đánh giặc.
Tháo vâng chiếu họp với Pháo Tín, cùng tiến quân đánh giặc ở Thọ Dương.
Pháo Tín vào đất giặc, bị giặc giết chết. Còn Tào Tháo đuổi giặc đến tận Tế Bắc, giặc hàng vài vạn người. Tháo lại dùng ngay giặc

làm tiền khu, quân đi đến đâu, giặc hàng đến đấy.
Mới được hơn một trăm ngày chiêu an được hơn bốn mươi vạn quân hàng. Vừa đàn ông, đàn bà kéo lại theo Tháo hơn một triệu người. Tháo tuyển lấy những quân tinh nhuệ, đặt riêng một cánh quân gọi là quân Thạch Châu, còn bao nhiêu đuổi về cho làm ruộng.
Từ đó uy danh Tào Tháo mỗi ngày một lừng lẫy, tiếng đồn về đến tận kinh, triều đình phong cho Tháo làm Chấn Đông tướng quân.
Tào Tháo ở Duyện Châu chiêu mộ thu dùng những người hiền sĩ.
- Làng Dĩnh Âm châu Dĩnh Xuyên, có một nhà hai chú cháu cùng đi theo Tào Tháo. Người chu, họ Tuân tên Túc, tự là Văn Nhược, nguyên là con Tuân Côn. Úc trước đã thờ Viên Thiệu, bây giờ bỏ Thiệu về với Tháo.
Tháo cùng Úc nói chuyện xong rồi mừng lắm nói rằng: Người này là Tử Phòng của ta đây!, rồi cho làm hành quân tư mã.
Người cháu tên là Tuân Du, tên chữ là Công Đạt, vốn có tiếng là một danh sĩ, trước đã làm hoàng môn thị lang, sau bỏ quan về làng, nay theo chú sang với Tào Tháo, Tháo cho làm hành quân giáo thụ.
Tuân Du lại nói với Tháo rằng:
- Tôi nghe ở Duyện Châu có một người hiền sĩ, vốn ở Đông An, họ Trình tên Dục, tự là Trọng Đức, nhưng không biết bây giờ ở đâu? Người ấy chúa công nên dùng.
Tháo nói:
- Ta đã biết tiếng Trình Dục từ lâu.
Nói rồi sai ngay người về tận Đông An để hỏi cho được, thấy họ bảo rằng: Trình Dục đang ở trong núi đọc sách. Tháo cho mời ra, Trình Dục đến bái kiến, Tháo mừng lắm.
Dục lại bảo với Tuân Úc rằng:
- Tôi là người quê kệch, học hành chưa được mấy, không xứng đáng với sự tiến cử của ông. Nay tôi biết có một người cùng làng với ông, tên là Quách Gia, tự là Phụng Hiếu, người ấy thực là hiền sĩ thời nay. Sao ông không triệu ra?
Úc sực nhớ đến nói rằng:
- Suýt nữa tôi quên mất người ấy!
Úc nói chuyện ngay với Tào Tháo. Tháo cho đi mời Quách Gia.

Gia đến Duyện Châu bàn việc thiên hạ với Tào Tháo, rồi lại tiến Tháo một người nữa, dòng dõi vua Quan Vũ, người ở Thanh Đức, họ Lưu tên Hoa, tự là Tử Dương.
Tháo cho mời Hoa đến. Hoa lại tiến hai người nữa, một người ở Sương Ấp, họ Mãn tên Sủng, tự là Bá Ninh; người nữa ở Vũ Thành họ Lã tên Kiều, tự là Tử Khác.
Tháo cũng đã biết tiếng hai người ấy, cho nên đặt ngay làm trung quân tùng sự.
Hai người lại tiến Tháo một người nữa, họ Mao tên Giới ở Bình Kỳ, tự là Hiếu Tiên.
Tháo cũng cho làm tùng sự.
Được ít bữa lại có một tướng nữa, đem vài trăm quân mã lại xin theo Tháo, người ở Cự Binh, tên là Vu Cấm, tự là Văn Tắc.
Tháo thấy người ấy bắn cung cưỡi ngựa giỏi, võ nghệ hơn người, liền cho làm Tiền Quân Tư Mã.
Một hôm Hạ Hầu Đôn lại dắt một người cực to lớn lại ra mắt Tào Tháo.
Tháo hỏi ai, Đôn thưa rằng:
- Người ấy ở Trần Lưu, họ Điển tên Vi, sức khỏe không ai địch nổi. Trước Vi đã theo Trương Mạc, liền giết vài mươi người rồi trốn vào núi ở. Tôi đi săn gặp Điển Vi đang đuổi hổ nhảy qua suối, nay tôi đem về dâng chúa công.
Tháo nói:
- Ta xem người này, tướng mạo khôi ngô, tất là người có sức khỏe.
Đôn lại nói:
- Điển Vi từng báo thù cho bạn, giết người xách đầu ra ngoài chợ, hàng mấy trăm người không dám đến gần. Y sử dụng được hai ngọn kích sắt, nặng tám mươi cân, cắp ngồi trên ngựa, vung múa nhẹ như bay.
Tào Tháo lập tức sai Vi ra thử kích.
Vi cắp đôi kích lên ngựa nhẹ nhàng đi lại như bay. Bỗng bấy giờ có một cơn gió to, lá cờ lớn trồng dưới trướng lung lay sắp đổ. Quân sĩ lại xúm xít ôm giữ không nổi.
Điển Vi thấy vậy, từ trên ngựa nhảy xuống, quát to một tiếng, đuổi quân sĩ lui ra, rồi một tay nắm chắc lấy, cột cờ đứng im phăng phắc

giữa luồng gió.
Tháo thấy thế mừng nói rằng:
- Người nầy thực là Ác Lai ngày xưa đây!
Liền cho làm trướng tiền đô úy, cởi ngay áo gấm đang mặc cho Điển Vi, lại cho thêm một con ngựa thực tốt và một bộ yên chạm.
Từ bấy giờ bộ hạ Tào Tháo, văn có người tài, vũ có tướng giỏi, uy danh Tháo lẫy cả Sơn Đông, Tháo bèn sai Thái Thú Thái Sơn là Ung Thiệu, về quận Lương Gia đón cha là Tào Tung.
Tung trước ở Trần Lưu, từ khi loạn lánh sang ở Lương Gia. Bấy giờ tiếp được thư bèn cùng em là Tào Đức và người nhà hơn bốn mươi người, lại đem hơn một trăm đầy tớ, ngồi mấy trăm xe, kéo nhau về Duyện Châu.
Lúc đi qua Từ Châu, quan thái thú ở đấy là Đào Khiêm, tên chữ là Cung Tổ, người ôn hậu hòa nhã, vốn xưa nay vẫn muốn làm quen với Tào Tháo, nay thấy cha Tào Tháo đi qua địa hạt mình bèn thân hành ra đón chào lạy cung kính, mở tiệc khoản đãi mấy ngày liền.
Lúc Tung đi, Khiêm thân đưa ra khỏi thành, rồi lại sai Đô Úy là Trương Khải đem năm trăm bộ binh đi hộ tống.
Khi Tung và người nhà đi đến địa giới đất Hoa và Phí, bây giờ vào cuối hạ sang thu, bỗng gặp cơn mưa to, phải vào nghỉ nhờ một ngôi chùa. Sư tăng trong chùa ra tiếp. Tung thu xếp cho người nhà nơi ăn chỗ nghỉ rồi sai Trương Khải đem quân mã đóng hai bên hành lang chùa.
Bị mưa ướt cả quần áo và hành trang, quân sĩ đều kêu ca oán thán.
Trương Khải mới gọi những đầu mục thủ hạ đến một chỗ vắng bảo rằng:
- Chúng ta vốn là dư đảng Khăn Vàng, bất đắc dĩ phải đầu hàng Đào Khiêm. Từ ấy đến giờ chưa thấy được lợi lộc gì. Nay của cải nhà họ Tào chất đầy bao nhiêu xe cộ, các anh em muốn phú quý, cũng chẳng khó gì. Canh ba đêm hôm nay, chúng ta bổ cửa chùa vào và giết hết cả nhà Tào Tung, lấy sạch của cải, rồi ta lại cùng nhau về rừng làm nghề lạc thảo, kế ấy anh em nghĩ thế nào?
Quân sĩ đều cùng thuận cả.
Đêm hôm ấy mưa gió chưa dứt. Tung đương ngồi bỗng nghe bên ngoài bốn mặt có tiếng hò reo rầm rĩ, Tào Đức cầm gươm ra xem

việc gì, bị đâm chết ngay.
Tung vội vàng dắt một người thiếp chạy vào buồng phương trượng, định nhảy qua tường đi trốn, chẳng may phải người thiếp to béo không ra lọt. Tung vội vàng cùng người thiếp ẩn vào trong chuồng tiêu, rồi cả hai đều bị loạn quân giết mất.
Ung Thiệu là người Tào Tháo sai đi đón Tào Tung, chạy thoát, sang ở với Viên Thiệu.
Khải giết hết cả nhà Tào Tung, lấy sạch của cải, đốt chùa, đem năm trăm quân trốn về Hoài Nam.

Đời sau có thơ rằng:

A Man vốn có tiếng gian hùng;
Hại cả nhà Sa thật nhẫn lòng.
Bỗng chốc gặp ngay người khác hại,
Lòng trời báo ứng khiếp hay không?

Bấy giờ bộ hạ Ung Thiệu có một người trốn được về báo với Tào Tháo.
háo nghe tin khóc lăn xuống đất, mọi người vực dậy, Tháo nghiến răng lại nói rằng:
- Đào Khiêm hỡi! Dám thả cho quân giết cha ta. Thù này ngươi với ta không đội trời chung được! Nay ta khởi hết đại quân, sang giết sạch cả Từ Châu mới hả được giận này!
Liền sai Tuân Úc, Trình Dục lĩnh ba vạn quân ở lại giữ Nhân Thành, Phạm Huyện, Đông An, còn bao nhiêu quân kéo cả đến Từ Châu, sai Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm, Điển Vi làm tiên phong. Tháo hạ lệnh rằng:
- Hễ đánh được thành trì nào, bao nhiêu dân trong thành đều phải đem giết nhẵn để báo thù cho cha ta.
Bấy giờ có thái thú ở Cựu Giang tên là Biên Nhượng, vốn là bạn thân với Đào Khiêm, nghe thấy Từ Châu có nạn, đem năm ngàn quân lại cứu.
Tháo nghe thấy giận lắm, sai Hạ Hầu Đôn đón đường giết chết Biên Nhượng.

Trần Cung khi ấy làm tùng sự ở Đông Quận, chơi rất thân với Đào Khiêm, nghe thấy tin Tào Tháo khởi binh báo thù cho cha, định giết cả dân Từ Châu, sáng tinh sương hôm ấy đến xin vào ra mắt Tào Tháo.
Tháo biết rằng Cung vào để nói cho Đào Khiêm, đã toan không tiếp sau lại nghĩ đến ân cũ khi xưa, nên phải mời vào. Cung vào nói rằng:
- Nay tôi nghe thấy ông đem đại binh đến Từ Châu, báo thù cho tôn phụ, ông định đi đến đâu giết sạch muôn dân, cho nên tôi đến đây xin trình bày một lời: Đào Khiêm vốn là hiền nhân quân tử, chứ không phải là đồ ham lợi quên nghĩa. Tôn phụ chẳng may bị hại là tội của Trương Khải, chứ không phải tội của Khiêm. Vả lại, dân chúng các châu huyện không có thù gì với tướng quân, xin tướng quân nghĩ lại cho kỹ rồi sẽ làm.
Tháo nổi giận nói rằng:
- Trước kia ông đã bỏ ta mà đi, nay còn mặt nào lại trông thấy nhau? Đào Khiêm hắn giết cả nhà ta, ta thề moi ruột móc gan hắn ra, mới hả được giận. Ông làm thuyết khách cho Đào Khiêm, nhưng ta chẳng nghe, thì làm thế nào?
Trần Cung từ biệt Tào Tháo trở ra, than rằng:
- Chuyến này ta cũng không mặt nào trông thấy Đào Khiêm nữa!
Nói rồi giục ngựa sang với thái thú Trần Lưu là Trương Mạc.
Tào Tháo đi đến đâu cũng cho quân tàn hại dân chúng đến đấy, đào mồ cuốc mả người ta, ai ai cũng sợ.
Đào Khiêm ở Từ Châu nghe thấy Tháo giết dân hại lắm, bèn ngửa mặt lên trời mà khóc rằng:
- Ta để cho dân Từ Châu mắc phải nạn này, phải mang tội với trời đất!
Rồi lập tức họp các quan lại để bàn. Tào Báo nói:
- Quân Tào đã đến nơi, lẽ đâu ta lại ngồi khoanh tay mà chịu chết. Tôi xin giúp sứ quân phá giặc.
Đào Khiêm bất đắc dĩ phải đem quân ra đón, xa trông thấy quân Tháo trắng xóa, tựa hồ như sương sa tuyết tỏa, ở trung quân dựng hai lá cờ trắng, trên đề bốn chữ to: Báo thù rửa hận.
Quân mã dàn thành thế trận, Tào Tháo cưỡi ngựa ra, mình mặc đồ

tang, trỏ roi thét mắng.
Đào Khiêm cũng cưỡi ngựa ra dưới cửa cờ, nghiêng mình, vái mà nói rằng:
- Ta vốn muốn kết hiếu với minh công, nên mới sai Trương Khải đi hộ tống. Không ngờ tướng giặc Trương Khải, ngựa quen đường cũ; đến nỗi xảy ra việc như thế. Quả tình tội oan, xin minh công xét kỹ cho.
Tháo quát mắng rằng:
- Thằng già kia! Ngươi đã giết cha tao, còn dám nỏ mồm? Ai ra bắt sống thằng giặc già kia vào đây!
Hạ Hầu Đôn nhảy ra.
Đào Khiêm vội vàng chạy về trận.
Đôn xong lại.
Tào Tháo thúc ngựa ra đánh.
Hai ngựa đang giao nhau, bỗng đâu nổi trận gió to, sỏi cát bay mù mịt; Hai bên đều thu quân về.
Đào Khiêm vào thành bàn với quân sĩ:
- Quân Tháo thế to, khó địch lắm. Ta nên tự trói mình, thân đến dinh quân Tào, tùy nó hành tội, để cứu lấy dân trong quận Từ Châu!
Khiêm nói chưa dứt lời, có một người tiến lên thưa rằng:
- Sứ quân trấn thủ Từ Châu đã lâu, dân chúng ai cũng cảm phục. Nay quân Tào tuy nhiều, nhưng vị tất đã phá được thành ngay. Sứ quân hãy cứ cùng với trăm họ giữ thành cho vững. Tôi tuy rằng bất tài, nhưng dám hiến một kế nhỏ, làm cho Tào Tháo chết không có chỗ chôn.
Ai nấy giật mình hỏi kế làm sao?

Thế thực là:
Bởi muốn cầu thân nên kết oán
Ai hay đất tuyệt có đường sinh!

Chưa biết người hiến kế là ai, xem đến hồi sau sẽ rõ.

Hồi 11
Lưu Hoàng Thúc Cứu Khổng Dung ở Bắc Hải
Lã Ôn Hầu Phá Tào Tháo Tại Bộc Dương.

Người hiến kế cho Đào Khiêm vốn là người ở Đông Hải, tên là My Chúc, tự là Tử Trọng.

Chúc nguyên là con nhà hào phú, một bữa ra thành Lạc Dương mua bán, đi xe về đến nửa đường gặp một người con gái xinh đẹp xin cho đi xe nhờ. Chúc xuống đi bộ, nhường xe cho người con gái ấy ngồi.

Người ấy cứ nhất định mời My Chúc lên ngồi. Chúc lên xe, ngồi thực nghiêm trang, mắt không trông ngang.

Đi được vài dặm, người con gái xin xuống xe, từ giã My Chúc nói rằng:

- Ta là Hỏa Đức tính quân ở phương Nam, phụng mệnh Thượng Đế xuống để đốt cháy nhà ngươi. Nay thấy ngươi đãi ta có lễ phép, nên ta bảo cho ngươi biết trước. Ngươi nên về nhà mau, dọn dẹp hết đồ đạc đi. Đêm nay ta sẽ đến.

Nói rồi biến mất.

Chúc thất kinh, vội vàng chạy về, trong nhà có gì dọn đi hết. Tối hôm ấy quả nhiên trong bếp phát hỏa, nhà cửa cháy hết.

Chúc cũng vì thế mà đem gia tài phân tán, cứu giúp người nghèo khó. Về sau Đào Khiêm đón về cử làm biệt giá tùng sự.

Bấy giờ My Chúc hiến kế rằng:

- Tôi xin sang quận Bắc Hải cầu Khổng Dung đến cứu. Lại xin sai một người nữa sang Thanh Châu cầu cứu Điền Khải. Hai nơi ấy cho quân mã đến thì Tào Tháo tất phải lui.

Khiêm nghe lời, viết hai bức thư, rồi hỏi:

- Dưới trướng có ai dám sang Thanh Châu không?

Một người xin đi, là Trần Đăng, tự là Nguyên Long, người Quảng Lăng.

Nguyên Long đi rồi, My Chúc cũng đi sang Bắc Hải, Đào Khiêm

tự mang quân giữ thành.
Khổng Dung, tự là Văn Cử, người làng Khúc Phụ, nước Lỗ, là cháu đời thứ 20 đức Khổng Tử; con quan đỗ úy thái sơn là Khổng Trụ. Dung vốn thông minh từ thuở nhỏ. Năm lên mười tuổi, Dung có vào yết kiến quan doãn ở Hà Nam tên là Lý Ung. Lúc đến cửa, quan canh hỏi đi đâu, Dung nói:
- Ta là thông gia với Lý tướng.
Khi vào đến nơi, Lý Ung mới hỏi:
- Tổ ngươi có họ hàng gì với tổ nhà ta?
Dung nói:
- Ngày xưa Khổng Tử từng hỏi Lão Tử về việc lễ, nhà Dung với nhà ông chẳng phải đời đời thông gia với nhau là gì?
Ung lấy làm kỳ.
Được một hồi, có thái trung đại phu là Trần Vĩ đến chơi. Ung trỏ vào Khổng Dung mà nói rằng:
- Đứa bé này là kỳ đồng!
Trần Vĩ bĩu môi nói rằng:
- Những đứa thuở nhỏ thông minh như thế, ngày sau lớn vị tất đã ra gì!
Dung liền ứng đối ngay rằng:
- Thưa ông, hẳn thuở nhỏ ông thông minh lắm!
Cả bọn đi với Trần Vĩ cùng cười ồ lên, mà nói rằng:
- Người này lớn lên tất là người giỏi trong đời.
Từ đấy Dung nổi tiếng, sau làm Trung Lang tướng, dần dần được làm Thái Thú Bắc Hải.
Khổng Dung tính ưa thết khách, thường nói rằng:
- Trên chỗ ngồi lúc nào cũng đông khách, trong hồ lúc nào cũng có rượu, thế là sướng nhất trần gian.
Dung ở Bắc Hải được sáu năm, dân chúng rất là yêu mến.
Hôm ấy Dung ngồi chơi với khách, có người vào báo rằng có My Chúc ở Từ Châu muốn vào hầu.
Dung cho mời vào, hỏi có việc gì, Chúc đưa thư của Đào Khiêm ra, rồi nói rằng:
- Tào Tháo vây gấp lắm, xin minh công sang cứu cho.
Dung nói:

- Ta với Đào Cung Tổ là chỗ chí thân, vả Tử Trọng lại thân hành đến tận đây, lẽ đâu ta lại không cứu; nhưng ta với Tào Mạnh Đức không có thù oán gì. Vậy trước hết ta tưởng hãy nên sai người đưa thư giải hòa đã, nếu Tháo không nghe, bấy giờ ta sẽ khởi binh.
Chúc nói:
- Tào Tháo cậy có nhiều quân, quyết không chịu hòa.
Dung liền sai một mặt thì điểm binh sẵn, một mặt cho người đưa thư cho Tào Tháo.
Lúc đang bàn bạc, chợt có người vào báo rằng:
- Có dư đảng của đám Khăn Vàng ngày xưa, tên là Quản Hợi, đem mấy vạn quân đến định phá thành.
Dung thất kinh, vội vàng điểm quân ra thành để nghênh chiến.
Quản Hợi tế ngựa ra nói rằng:
- Bắc Hải nhiều lương, cho ta vay một vạn hộc, ta sẽ lui quân ngay. Hễ không ta đánh phá thành trì, già trẻ sẽ không một người nào sống sót.
Dung mắng mà nói rằng:
- Ta là bầy tôi nhà đại Hán, giữ đất của nhà đại Hán, có đâu lại đem lương cho giặc.
Quản Hợi giận lắm, múa đao tế ngựa chạy thẳng vào đánh Khổng Dung. Tướng Dung là Tôn Bảo, vác giáo nhảy ra địch, được vài hiệp bị Hợi chém chết, quân Dung rối loạn, chạy cả vào thành, Hợi chia quân ra bốn mặt vây thành.
Dung trong lòng bực tức, My Chúc cũng buồn chán lắm.
Hôm sau, Khổng Dung lên thành trông thấy thế giặc lạn mạnh, càng thêm lo phiền. Chợt thấy một người cưỡi ngựa vác giáo xông vào đám giặc, tả xung, hữu đột như vào chỗ không người, rồi chạy thẳng đến dưới thành, gọi to mở cửa.
Dung không biết là ai, chưa dám mở cửa. Quân giặc xấn đế bờ hào, định vào giết người ấy, nhưng người ấy quay mình lại đâm một lúc chết luôn vài chục đứa ngã ngựa. Chúng phải lui chạy cả.
Dung bấy giờ mới sai mở cửa mời vào. Người ấy xuống ngựa, bỏ giáo, lên thẳng trên mặt thành, chào Khổng Dung, Dung hỏi tên họ, người ấy thưa rằng:
- Tôi là người ở Hoàng Huyện, đất Đông Lai, họ là Thái Sử tên là

Từ, tự là Tử Nghĩa. Mẹ tôi được đội ơn ngày nhiều lắm. Hôm nọ tôi ở Liêu Đông về nhà thăm mẹ.
Nghe tin giặc vây thành, mẹ tôi mới bảo rằng: Ta đã nhiều lần đội ơn ngài, nay con phải đi cứu. Bởi vậy một mình tôi cưỡi ngựa đến đây.
Khổng Dung mừng lắm.
Nguyên khi trước, Dung tuy không biết mặt Thái Sử Từ, nhưng vẫn biết tiếng là anh hùng. Nhân thấy Từ đi vắng xa, có mẹ già ở nhà, nhà cách thành hai mươi dặm, Dung thường sai người đem biếu gấm lụa. Bà mẹ cảm cái đức ấy nên sai con lại cứu.
Dung kính trọng Thái Sử Từ hết lòng, tặng một bộ áo giáp, ngựa và yên. Từ nói:
- Tôi xin mượn ngài một ngàn tinh binh nữa để ra ngoài thành phá giặc.
Dung nói rằng:
- Ông tuy khỏe thực, nhưng thế giặc to lắm, không nên coi thường.
Từ nói:
- Mẹ tôi cảm hậu đức của ngài, nên sai tôi đến, nếu không phá được giặc, tôi cũng không còn mặt nào dám về trông thấy mẹ. Vậy xin cứ để tôi ra, quyết một trận tử chiến.
Dung nói:
- Ta nghe có Lưu Huyền Đức là anh hùng đời bấy giờ. Giá mời được Huyền Đức lại cứu, thì mới giải được vây. Chỉ hiềm chưa biết nhờ ai đi cho được.
Từ nói:
- Xin ngài viết thư, tôi xin mang đi!
Dung mừng, viết thư giao cho Từ.
Từ mặc áo giáp lên ngựa, lưng đeo cung tên, tay cầm giáo, ăn no, sắm sửa đủ, mở cửa thành, phi ngựa ra đi.
Lúc gần đến bờ hào, quân giặc xúm vào đánh. Từ đâm luôn chết mấy đứa, vượt qua vòng vây chạy ra.
Quản Hợi thấy có người ở trong thành ra, tất là đi cầu cứu, liền đem vài trăm quân kỵ đuổi theo, tam mặt vây lại.
Từ dừng ngọn giáo, giương cung đặt tên, bắn cả tám mặt, không phát nào là không có người ngã ngựa, giặc sợ không dám đuổi nữa.

Từ thoát được, ngay suốt ngày đêm đến Bình Nguyên, vào ra mắt Lưu Bị.
Thư lễ xong, Từ nói hết sự tình Khổng Dung bị vây, rồi đưa thư ra. Lưu Bị xem thư xong, hỏi:
- Ông là ai?
Từ nói:
- Tôi là Thái Sử Từ, người nhà quê ở Đông Hải. Tôi với Khổng Dung không phải anh em họ hàng, cũng không phải láng giềng làng mạc; chỉ vì nghĩa khí đối với nhau nên có ý chia xẻ ưu hoạn với nhau.
Nay Quản Hợi bạo loạn, Bắc Hải bị vây, không biết cậy vào đâu, nguy ở sớm tối. Khổng Dung nghe ngài là người nhân nghĩa, hay cứu người khốn, giúp kẻ nguy, nên sai tôi xông pha giữa vòng giáo mác, phá vòng vây đến đây cầu cứu ngài.
Lưu Bị tỏ vẻ tôn kính nói rằng:
- Khổng Bắc Hải cũng biết rằng trong đời có Lưu Bị à?
Lập tức cùng Quan Vũ, Trương Phi điểm ba ngàn tinh binh kéo sang Bắc Hải.
Quản Hợi thấy quân đến cứu, dẫn quân ra đối địch. Lại thấy quân Lưu Bị ít nên khinh thường không sợ.
Lưu Bị cùng với Quan, Trương và Thái Sử Từ cưỡi ngựa đứng ra trước trận. Quân Hợi hăm hở ra đánh.
Từ đang định xông ra. Quan Vũ đã nhảy ra trước.
Hợi địch nổi sao được Quan Vũ; mới được vài mươi hiệp, một nhát thanh long đao đã chém chết ngay Quản Hợi ở dưới chân ngựa.
Từ, Trương hai ngựa cùng ra, hai giáo đều múa, xông vào đám quân giặc, Lưu Bị thúc quân đánh riết.
Khổng Dung ở trên thành trông thấy Từ, Quan, Trương ba người vào trong đám giặc, không ai đương nổi, xông xáo tựa hồ như hổ giữa đàn dê, liền kéo binh ra thành, hai đầu đánh dồn lại, quân giặc thua chạy, đầu hàng vô số, còn bao nhiêu tan vỡ cả.
Khổng Dung đón Lưu Bị vào thành, chào lễ xong rồi, mở một tiệc yến thực to ăn mừng, lại dẫn My Chúc ra chào Huyền Đức.
My Chúc nhân thể nói việc Trương Khải giết Tào Tung, nay Tào Tháo thả binh đến cướp phá Từ Châu, bởi vậy Đào Khiêm sai y

đến cầu cứu Khổng Dung.
Lưu Bị nói:
- Đào Cung Tổ là người quân tử, không ngờ mắc phải oan nầy!
Dung nói:
- Ông là tôn thân nhà Hán, nay Tào Tháo tàn hại trăm họ, cậy khỏe, khinh yếu. Sao ông không cùng với tôi đi cứu Đào Cung Tổ một thể?
Lưu Bị nói:
- Tôi đâu dám từ việc ấy, nhưng tướng ít, binh yếu, lo rằng không làm nổi việc.
Dung lại nói:
- Tôi nay đi cứu Cung Tổ tuy là tình bạn, nhưng cũng vì nghĩa lớn, ông há không có bụng trượng nghĩa hay sao?
Lưu Bị đáp:
- Có phải thế xin Văn Cử hãy đi trước, khoan cho tôi còn sang Công Tôn Toản mượn thêm năm ba ngàn quân mã, rồi sẽ đến sau.
Dung lại dặn:
- Xin ông chớ sai hẹn.
Huyền Đức nói:
- Ông cho tôi là người thế nào! Thánh nhân đã dạy rằng: Xưa nay ai cũng chết, nhưng không có tín thì không ra người. Nay dù mượn được quân hay không, thế nào tôi cũng phải đến cứu Từ Châu.
Dung bằng lòng, sai My Chúc về báo trước cho Đào Khiêm, rồi thu xếp khởi hành.
Thái Sử Từ lạy tạ Khổng Dung, nói rằng:
- Tôi vâng lời mẹ, sang đây giúp ngài. Nay công việc xong xuôi cả rồi, thứ sử Dương Châu là Lưu Do, là người cùng quận với tôi, có thư lại gọi, không đi không được. Xin để khi khác lại có dịp gặp nhau.
Dung đem vàng lụa tạ ơn. Từ không chịu lấy gì cả, ra về.
Mẹ Từ thấy Từ về, mừng nói rằng:
- Mẹ mừng cho con báo được ơn Bắc Hải.
Nói xong lại sai Từ sang Dương Châu.
Nay không nói chuyện Khổng Dung khởi binh sang cứu Từ Châu vội. Hãy nói chuyện Lưu Bị đến gặp Công Tôn Toản và nói

chuyện cả sự tình mình muốn sang cứu Từ Châu.
Toản hỏi rằng:
- Tào Tháo không có thù gì với ông, tội gì ông lại đi giúp bên nọ đánh bên kia?
Lưu Bị nói:
- Tôi đã hứa với người ta rồi, thế nào cũng phải đi.
Toản cho mượn hai ngàn quân mã. Lưu Bị xin cho Triệu Tử Long đi theo. Toản bằng lòng.
Lưu, Quan, Trương dẫn ba ngàn quân bản bộ của mình đi trước, Triệu Vân dẫn hai ngàn quân kéo đi sau, cùng đến Từ Châu.
Trong khi ấy thì My Chúc về báo với Đào Khiêm rằng:
- Khổng Dung đến giúp, lại mời thêm được cả Lưu Bị.
Trần Nguyên Long cũng về báo rằng:
- Điền Khải vui lòng đem quân sang cứu.
Bấy giờ Đào Khiêm mới hơi vững dạ.
Hai cánh quân Khổng Dung, Điền Khải mới đến, sợ quân Tào mạnh thế nên ở đằng xa, dựa vào sườn núi đóng trại chưa dám khinh tiến.
Tào Tháo thấy hai đám quân cứu viện đã đến, cũng chia quân ra giữ, chưa dám kéo cả vào phá thành.
Lưu Bị đến sau, vào ra mắt Khổng Dung, Dung nói:
- Quân Tháo thế lớn lắm, mà Tháo lại khéo dùng mưu mẹo, ta không nên tiến vội, đợi xem tình hình thế nào đã.
Lưu Bị nói:
- Tôi chỉ lo trong thành không có lương, khó giữ được lâu. Nay hãy xin sai Quan Vân Trường và Triệu Tử Long lĩnh bốn ngàn quân ở đây với ông. Tôi thì cùng với Trương Phi kéo qua trại Tào Tháo, đi tắt đến Từ Châu, để vào bàn với Đào sứ quân.
Dung mừng lắm, hẹn nhau với Điền Khải hai người lập thế ỷ giác, còn Vân Trường với Tử Long thì lĩnh binh để tiếp ứng hai bên.
Lưu Bị, Trương Phi hai người dẫn một ngàn quân mã, kéo qua bên cạnh trại Tào Tháo. Quân đang đi thấy trong trại nổi một tiếng trống, quân mã, bộ kéo ra như nước vỡ, Vu Cấm đứng đầu, dừng cương ngựa lại gọi to lên rằng:
- Bọn cuồng đồ xứ nào kéo đi đâu đấy?

Trương Phi chẳng nói chẳng rằng, xông thẳng vào đánh Vu Cấm. Hai bên đánh nhau được vài hiệp, Lưu Bị múa đôi kiếm, kéo quân tràn lên, Vu Cấm thua chạy, Trương Phi đi đầu chém giết, rồi vào thẳng đến dưới thành Từ Châu.
Trên thành trông xuống thấy lá cờ đỏ, viết năm chữ trắng thực to: Bình Nguyên Lưu Huyền Đức. Đào Khiêm kíp sai người mở cửa. Huyền Đức vào thành, Khiêm tiếp đón, mời về phủ nha, thi lễ xong, mở tiệc yến khoản đãi.
Đào Khiêm thấy Lưu Bị diện mạo hiên ngang, nói năng khoán đạt, trong bụng lấy làm mừng rỡ, sai ngay My Chúc đem cả bài, ấn Từ Châu ra, xin nhường chức cho Lưu Bị. Lưu Bị ngạc nhiên hỏi:
- Thế này là ý ngài ra làm sao?
Khiêm nói:
- Nay thiên hạ rối loạn, rường cột nhà vua không cất lên được. Ngài là Tôn thân nhà Hán, nên ra sức giúp nước. Tôi nay già rồi, không làm gì được nữa, ngài chớ có chối. Tôi xin tự viết một bài biểu dân lên triều đình.
Lưu Bị đứng ra ngoài chiếu lạy hai lạy nói rằng:
- Bị tuy là dòng dõi nhà Hán, nhưng công nhỏ, đức mỏng, làm một chức tướng ở Bình Nguyên còn sợ không nổi, nay vì đại nghĩa đến giúp ông, sao ông lại dạy thế? Hay là ông ngờ tôi có bụng tham lam gì chăng? Nếu tôi có bụng thế trời sẽ không thương tôi.
Khiêm nói rằng:
- Xin ngài chớ nghĩ thế, ấy là thực tình của tôi.
Khiêm ba lần nhường, Lưu Bị nhất định không chịu.
My Chúc thấy hai người, kẻ nhường người chối, dùng dằng mãi, bèn tiến lên thưa rằng:
- Nay quân giặc ở dưới thành, xin hai ngài hãy bàn kế phá giặc đã. Khi nào đánh tan được giặc rồi, bấy giờ xin các ngài hãy nhường thành cho nhau.
Lưu Bị nói:
- Tôi hãy đưa thư cho Tào Tháo, khuyên y giải hòa. Nếu y không nghe lời, bấy giờ ta sẽ đánh cũng không muộn.
Bèn truyền hịch cho ba trại hãy đóng binh không được động vội. Rồi sai người đưa thư cho Tào Tháo.

Tháo đương ở trung quân, cùng các tướng bàn việc, bỗng có người vào báo Từ Châu có chiến thư mang đến. Tháo mở ra xem. Thư rằng:
Từ khi Bị được tiếp tôn nhau ở ngoài cửa quan đến giờ, mỗi người một phương, không được gần gũi bên ngoài.
Vừa rồi tôn phụ Tào hầu bị hại, là vì tên Trương Khải bất nhân, chớ không phải là tội Đào Cung Tổ.
Hiện giờ, ngoài thì dư đảng giặc Khăn Vàng quấy nhiễu; trong thì bè cánh Đổng Trác làm loạn.
Xin minh công hãy lo việc triều đình trước, rồi sau hãy nghĩ đến thù riêng, rút quân vây Từ Châu về, để cứu nạn nước, thì Từ Châu may lắm, thiên hạ may lắm!
Tào Tháo xem thư xong, nổi giận mắng rằng:
- Lưu Bị là ai, dám đưa thư lại ngăn ta, trong thư lại có ý mỉa mai?
Nói rồi truyền đem chém sứ đưa thư, rồi ra sức đánh thành.
Quách Gia can rằng:
- Lưu Bị từ xa lại cứu, trước dùng lễ sau dùng binh, chúa công nên lấy lời tử tế đáp lại, làm cho Lưu Bị khinh thường, phòng bị trễ nải, rồi ta sẽ tiến binh đánh thành, mới dễ phá được.
Tháo nghe lời, truyền thết đãi sứ giã, rồi viết thư trả lời.
Đang khi bàn bạc, chợt có ngựa lưu tinh lại báo rằng:
- Lữ Bố đã đánh phá Duyện Châu, hiện đang tiến binh chiếm cứ Bộc Dương.
Nguyên Lữ Bố từ khi gặp loạn Lý Thôi, Quách Dĩ, trốn ra cửa Vũ Quan, định đi theo Viên Thuật. Thuật ghét Bố là người phản phúc không dùng. Bố lại đến với Viên Thiệu, được Thiệu dung nạp. Thiệu cùng Bố đánh tan Thường Sơn. Từ ấy Bố lấy làm đắc chí, khinh nhờn những tướng sĩ của Thiệu. Thiệu giận muốn giết. Bố lại bỏ sang với Trương Dương.
Dương dùng Bố. Bấy giờ Bàng Thư ở Trường An, cứu được vợ con Lữ Bố, sai đưa lại trả. Lý, Quách biết, bèn chém Bàng Thư, rồi đưa thư cho Trương Dương sai giết Lữ Bố. Bố lại bỏ Dương, sang với Trương Mạc.
Giữa lúc ấy thì em Trương Mạc là Trương Siêu đưa Trần Cung lại ra mắt Mặc.

Cung bảo Mạc rằng:
- Nay thiên hạ bị chia xẻ, anh hùng đều nổi dậy, ông có đất ngàn dặm, sao lại chịu ở dưới quyền người khác, há chẳng hèn lắm sao! Nay Tào Tháo đánh mặt đông, Duyện Châu bỏ trống, Lữ Bố là dũng sĩ đời nay, giá ông cùng với Lữ Bố đánh lấy Duyện Châu, thì có thể làm nên nghiệp lớn.
Trương Mạc cả mừng, liền sai Lữ Bố ra phá Duyện Châu, rồi chiếm cả Bộc Dương, chỉ có ba xứ Nhân Thành, Đông An, Phạm Huyện là nhờ có Tuân Úc, Trình Dục lập kế cố giữ được, còn các xứ khác đều bị phá vỡ cả. Tào Nhân đánh nhau mãi, nhưng đánh không nổi, vì thế phải cho đi cấp báo với Tào Tháo.
Tháo nghe tin báo giật mình, nói rằng:
- Nếu Duyện Châu mất, ta sẽ không còn chỗ về nữa. Phải kíp lo toan ngay.
Quách Gia nói:
- Lúc này chúa công nên tỏ chút ân tình với Lưu Bị, rút quân về lấy lời Duyện Châu.
Tào Tháo lấy làm phải, lập tức viết thư đáp lại Lưu Bị, rồi nhổ trại lui binh.
Sứ giả về Từ Châu, vào thành gặp Đào Khiêm, đưa trình thư của Tào Tháo, rồi nói quân Tào đã lui. Khiêm mừng lắm, sai người mời Khổng Dung, Điền Khải, Quan Vũ, Triệu Vân vào thành hội họp.
Yến tiệc xong, Khiêm mời Lưu Bị lên ghế trên, chắp tay thưa rằng:
- Lão phu này tuổi già, hai con lại không có tài, không kham nổi được việc lớn nước nhà. Lưu công là dòng dõi nhà vua, đức rộng tài cao, nên nhận lấy Từ Châu. Lão phu tinh nguyện cáo về dưỡng bệnh.
Lưu Bị nói:
- Khổng Văn Cử sai tôi đến cứu Từ Châu là việc nghĩa. Nay bỗng dưng tôi giữ lấy Từ Châu, thiên hạ tất bảo tôi là người bất nghĩa.
My Chúc nói:
- Nay vận Hán đã suy, đất nước rối loạn, dựng công lập nghiệp chính ở lúc này. Từ Châu của giàu người nhiều, dân đinh kể có trăm vạn. Lưu sứ quân không nên từ chối.

Lưu Bị nói:
- Việc ấy tôi quyết không thể vâng mệnh.
Trần Đăng nói:
- Đào phủ quân nhiều bệnh lắm, không sao coi nổi được công việc, xing minh công đừng từ chối.
Lưu Bị nói:
- Viên Công Lộ bốn đời làm tam công, trong nước ai cũng trong mong. Nay Công Lộ ở Thọ Xuân, sao không tìm mà nhường?
Khổng Dung nói:
- Viên Thiệu là hạng người vô dụng, chẳng khác một bộ xương khô trong mả, còn đáng để làm chi. Nay trời cho sứ quân chẳng lấy, sau có hối lại cũng muộn.
Lưu Bị nhất định không chịu. Đào Khiêm khóc nói rằng:
- Nếu ông bỏ tôi mà đi, tôi chết cũng không nhắm mắt được!
Vân Trường nói:
- Đào Công đã nói hết điều, thực lòng nhường cho, xin anh hãy nhận lấy việc châu.
Trương Phi cũng nói:
- Không phải là mình cố đòi lấy châu quận của người ta. Người ta có bụng tốt nhường cho mình, việc gì cứ phải khăng từ chối?
Lưu Bị nói rằng:
- Các em muốn hãm ta vào việc bất nghĩa hay sao?
Đào Khiêm hai ba lần nhường, Lưu Bị cứ một mực không nghe. Khiêm mới nói:
- Nếu ông nhất định không nghe thì gần đây có một ấp gọi là Tiểu Bái, có thể đóng đồn. Xin ông tạm đóng quân mà ở đó bảo vệ Từ Châu. Ông nghĩ thế nào?
Mọi người đều khuyên Lưu Bị nên ở lại ấp Tiểu Bái, Lưu Bị nhận lời.
Khiêm khao quân xong, Triệu Tử Long cáo từ ra về. Lưu Bị cầm tay Triệu Tử Long rỏ nước mắt từ biệt.
Khổng Dung, Điền Khải cũng cáo biệt, dẫn quân về.
Lưu, Quan, Trương cùng dẫn quân bản bộ đến Tiểu Bái, sửa sang thành quách, phủ dụ dân cư ở đấy.
Tào Tháo kéo quân về, Tào Nhân ra đón, nói rằng:

- Lữ Bố thế to, lại có Trần Cung giúp. Duyện Châu, Bộc Dương mất cả, duy còn có Nhân Thành, Đông An, Phạm Huyện, ba xứ ấy nhờ có Tuân Úc, Trình Dục bày mưu đặt mẹo nên còn giữ được vững.
Tháo nói:
- Ta chắc Lữ Bố có sức khỏe nhưng không có mưu mẹo, chẳng đáng lo lắm. Nay hãy lập trại đâu đấy, rồi sau sẽ bàn.
Lữ Bố biết Tào Tháo đem quân về, đã đến Đằng Huyện bèn cho gọi phó tướng là Tiết Lan và Lý Phong bảo rằng:
- Ta muốn dùng hai người đã lâu, nay mới có dịp. Hai người dẫn một vạn quân, giữ lấy Duyện Châu cho vững, để ta đem quân đi đánh Tào Tháo.
Hai người vâng lệnh. Trần Cung vội vàng hỏi rằng:
- Tướng quân bỏ Duyện Châu, định đi đâu?
Bố nói:
- Ta muốn đóng quân ở Bộc Dương, để thành thế chân đinh.
Cung nói:
- Hỏng mất! Tiết Lan không giữ được Duyện Châu. - phía nam đường này, cách đây một trăm tám mươi dặm, có núi Thái Sơn. Chỗ ấy hiểm lắm, nên đem một vạn tinh binh phục ở đó. Quân Tào Tháo nghe Duyện Châu mất, tất nhiên gấp đường tiến lên, thế nào cũng phải đi qua đó. Ta đợi cho hắn kéo quân qua một nửa, đổ ra đánh một trận có thể bắt sống được Tào Tháo.
Lữ Bố bảo rằng:
- Ta đóng ở Bộc Dương, còn một mẹo hay hơn, ngươi biết đâu!
Bèn không nghe lời Trần Cung, sai Tiết Lan giữ Duyện Châu, còn mình thì đem quân đi.
Khi Tào Tháo đem quân đến quãng đường hẻm ở Thái Sơn, Quách Gia bảo rằng:
- Không nên đi vội. Chỗ này tất có phục binh!
Tháo cười nói rằng:
- Lữ Bố là đồ vô mưu cho nên mới giao Duyện Châu cho Tiết Lan giữ, còn hắn thì kéo quân sang Bộc Dương. Chỗ này chắc không có binh phục. Tào Nhân đâu, hãy lĩnh một cánh quân vây lấy Duyện Châu, để ta kéo quân lên đánh Lữ Bố ở Bộc Dương.

Trần Cung ở Bộc Dương với Lữ Bố nghe thấy quân Tào đã đến gần, bèn thưa với Lữ Bố rằng:
- Quân Tào nay từ xa lại, tất mỏi mệt cả, nên đánh ngay, đừng cho hắn nghỉ ngơi để dưỡng sức.
Bố nói:
- Ta một mình một ngựa tung hoành khắp thiên hạ, có sợ gì Tào Tháo. Cứ để cho hắn đóng trại, ta sẽ bắn hắn cho mà xem.
Quân Tào Tháo gần đến Bộc Dương, lập vững doanh trại. Hôm sau Tháo đem chư tướng ra dàn trận ở ngoài đồng. Tháo cưỡi ngựa đứng dưới cửa sổ, xa trông thấy binh Lữ Bố kéo đến.
Hai bên bày trận xong, Lữ Bố cưỡi ngựa ra trước, hai bên có tám kiện tướng đứng kèm.
1. Trương Liêu, tên chữ Văn Viễn, người ở Mã Ấp, quận Nhạn Môn.
2. Tang Bá, tên chữ Tuyên Cao, người ở Hoa Âm, quận Thái Sơn.
Hai tướng ấy lại dẫn sáu tướng là Hách Manh, Tào Tinh, Thanh Liêm, Ngụy Tục, Tống Hiến, Hầu Thành và năm vạn quân. Trống đánh vang lừng.
Tháo trỏ Bố nói rằng:
- Ta với ngươi không thù hằn gì, sao ngươi lại cướp châu quận của ta?
Bố nói:
- Thàng trì nhà Hán, người nào cũng có phần, có phải của riêng của nhà ngươi đâu?
Liền sai Tan Bá tế ngựa ra đánh.
Bên Tào, Nhạc Tiến ra nghênh địch. Hai ngựa giao nhau, đôi đao đều múa, đánh nhau được hơn ba mươi hiệp, chưa phân được thua. Hạ Hầu Đôn tế ngựa xông vào đánh giúp. Trương Liêu cũng vội ra đánh chẹn lại. Lữ Bố nóng mắt vác kích phi ngựa xông vào trận. Đôn, Tiến đều thua chạy cả, quân Tào thua to, phải lui ba bốn mươi dặm.
Lữ Bố thu quân về.
Tào Tháo thua một trận, về trại, cùng chư tướng luận bàn. Vu Cấm nói:
- Sáng nay lên núi trông thấy phía tây thành Bộc Dương, Bố có

một trại, ước chừng chỉ có một ít quân đóng. Đêm nay tất hắn tưởng ta vừa thua, không phòng bị gì. Ta nên dẫn quân ra đánh. Nếu lấy được trại ấy, quân Lữ Bố tất sợ.
Tào Tháo nghe lời, sai sáu tướng là Tào Hồng, Lý Điển, Mao Giại, Lã Kiền, Vu Cấm, Điển Vi, dẫn hai vạn quân mã bộ liền đêm hôm ấy theo đường nhỏ kéo vào phía tây Bộc Dương.
Hôm ấy Lữ Bố về trại khao quân.
Trần Cung nói rằng:
- Trại mé tây là nơi khẩn yếu, nếu Tào Tháo đến đánh úp thì làm thế nào?
Bố nói:
- Hôm nay hắn mới thua một trận, làm sao còn dám đến!
Cung nói:
- Tào Tháo là một tay dùng binh thực giỏi. Nên đề phòng hắn đánh bất ngờ.
Bố bèn sai Cao Thuận, Ngụy Tục và Hầu Thành dẫn binh đến giữ trại phía tây.
Chập tối hôm ấy, Tào Tháo kéo quân đến trại phía tây, bốn mặt ùa vào, quân giữ trại không chống nổi chạy toán loạn cả.
Tháo cướp được trại, gần đến canh tư, thì bọn Cao Thuận mới kéo quân đến. Tháo dẫn quân ra đánh. Hai bên đánh nhau đến gần sáng. Chợt nghe tiếng trống rầm rĩ, Lữ Bố đem quân đến cứu. Tháo bỏ trại chạy.
Đằng sau Cao Thuận, Ngụy Tục, Hầu Thành đánh thốc lên, mặt trước thì Lữ Bố kéo quân lại, Vu Cấm, Nhạc Tiến, hai người địch Bố không nổi, Tháo cứ trông về phía Bắc mà chạy.
Sau núi có một toán quân kéo ra, tả thì Trương Liêu, hữu thì Tang Bá. Tháo sai Lã Kiền, Tào Hồng ra đánh cũng không lại. Tháo lại quay chạy về phía tây. Đang chạy, chợt lại nghe thấy tiếng reo ầm ầm, rồi thấy một toán quân đến. Đi đầu có bốn tướng là Hách Manh, Tào Tinh, Thành Liêm, Tống Hiến kéo ra chẹn đường Tào Tháo. Các tướng Tào liều chết mà đánh, Tào mới xông lên được trước. Bỗng nghe thấy tiếng mõ đánh, tên bắn ra như mưa.
Tào Tháo không thể nào tiến lên được nữa, không biết có cách gì thoát, vội kêu lớn rằng:

- Ai đến cứu ta?
Giữa lúc ấy, trong đội kỵ mã, có một tướng nhảy ra là Điển Vi, hai tay cầm hai ngọn kích, kêu to lên rằng:
- Chúa công đừng lo!
Nói rồi nhảy tót xuống ngựa, cắp đôi kích dài, lấy vài mươi ngọn đoản kích, nắm trong tay, ngoành mặt lại bảo người đi theo rằng:
- Lúc nào giặc đến cách độ mười bước, hãy gọi ta!
Rồi dang chân, bước nhanh, xông vào mũi tên mà đi. Quân kỵ bên Lữ Bố vài mươi người xông đến, lính hô lên:
- Giặc còn cách mười bước rồi!
Vi nói:
- Cách năm bước hãy gọi!
Quân lại gọi rằng:
- Cách năm bước rồi!
Bây giờ Vi cầm kích ném ra, cứ mỗi ngọn kích là quân Bố chết một người, không sai một ngọn nào, một lúc giết chết vài mươi người. Quân Lữ Bố tan chạy, Vi lại cầm hai thanh kích lớn, nhảy lên ngựa, xông vào đánh. Bốn tướng của Lữ Bố là Hách, Tào, Hẫu, Tống không địch nổi đều chạy trốn cả.
Điển Vi đánh tan quân Lữ Bố, cứu được Tào Tháo.
Các tướng theo sau cũng dần dần kéo đến cùng nhau tìm đường về trại.
Trông trời đã tà tà về chiều, đằng sau lại thấy tiếng reo, Lữ Bố phi ngựa cầm kích, đuổi theo xông đến gọi to lên rằng:
- Thằng giặc Tào Tháo kia, đừng chạy nữa!
Bấy giờ bên Tào người ngựa mỏi mệt, mọi người nhạn nhác trông nhau, ai cũng muốn chạy thoát thân cả.
Thế là:

Đã hay thoát khỏi vòng vây trước,
Còn sợ khôn đường giặc đuổi sau.
Chưa biết phen này Tháo sống chết thế nào, xem hồi sau sẽ rõ.

Hồi 12
Cung Tổ Ba Lần Nhượng Từ Châu
Mạnh Đức Một Phen Đánh Lữ Bố.

Tào Tháo đang chạy luống cuống, may đâu phía Nam có một toán quân kéo đến. Nguyên là Hạ Hầu Đôn dẫn quân lại cứu, chẹn ngang đường đánh nhau với Lữ Bố.
Đánh nhau đến xâm xẩm tối, một cơn mưa to như trút nước xuống, hai bên đều dẫn quân về.
Tháo về đến trại, trọng thưởng Điển Vi, giao cho làm chức Lĩnh Quân Đô Úy.
Lữ Bố về trại, cùng Trần Cung bàn bạc, Cung nói:
- Trong thành Bộc Dương, có một nhà giàu, họ Điền, đầy tớ hàng trăm, ngàn người, có tiếng ở trong quận này. Ta nên khiến nhà ấy mật sai người đưa thư cho Tào Tháo rằng: "Lã Ôn Hầu tàn bạo bất nhân, lòng người rất oán ghét; nay muốn đem quân sang Lê Dương; chỉ còn có Cao Thuận ở trong thành, nên lập tức tiến ngay, ta xin làm nội ứng..." Nếu Tháo đến, dụ cho vào trong thành, rồi bốn mặt phóng hỏa, ngoài đặt quân phục. Tháo tuy có tài ngang trời dọc đất cũng không thoát được.
Lữ Bố nghe theo, mật dụ họ Điền đưa thư cho Tào Tháo.
Tháo nhân lúc mới thua, còn đương lo lắng, chợt có người vào báo họ Điền ở Bộc Dương sai người đưa mật thư đến.
Thư rằng:
"Lữ Bố đi sang Lê Dương, trong thành bỏ không. Xin ngài đến ngay, tôi nguyện làm nội ứng. Trên thành cắm lá cờ trắng, viết to một chữ "nghĩa" làm mật hiệu."
Tào Tháo cả mừng nói rằng:
- Trời cho ta Bộc Dương rồi!
Bèn trọng thưởng cho người đưa thư, rồi lập tức thu xếp khởi binh.
Lưu Hoa nói rằng:
- Lữ Bố tuy vô mưu, nhưng có Trần Cung nhiều mẹo lắm. Tôi chỉ

sợ trong việc này có phần lừa dối; ta phải phòng trước. Minh Công muốn đi thì nên chia quân ra làm ba đội. Hai đội phục ở ngoài thành để tiếp ứng, một đội vào thành, như thế mới được.
Tháo nghe lời chia quân ra làm ba đội, đến thành Bộc Dương. Tháo đi trước nghe ngóng, trông thấy trên mặt thành cờ cắm đặc cả, trên góc cửa tây có một lá cờ trắng có chữ Nghĩa, trong bụng đã mừng thầm.
Giờ ngọ hôm ấy, hai tướng trong thành kéo quân ra đánh, tiền quân là Hầu Thành, hậu quân là Cao Thuận.
Tào Tháo sai Điển Vi cưỡi ngựa ra, xông thẳng vào đánh Hầu Thành. Thành địch không nổi, quay ngựa chạy vào. Vi đuổi xấn đến tận bên cầu hào. Cao Thuận chống không được cũng lui binh vào trong thành.
Trong khi ấy có người trong thành, thừa cơ chạy ra ngoài, đến ra mắt Tào Tháo nói là người họ Điền, đưa trình mật thư, trong thư hẹn rằng:
"Đêm nay, hồi canh một, trên thành khua chiêng làm hiệu thì tướng quân tiến binh vào. Tôi làm nội ứng, dâng thành."
Lý Điển can rằng:
- Chúa công nên đứng ở ngoài thành, để chúng tôi vào.
Tháo nói to rằng:
- Ta không đi thì ai chịu xông lên trước?
Nói rồi tự lĩnh binh xông thẳng vào. Bấy giờ mới đầu canh một, trăng chưa lên, chỉ nghe thấy trên cửa tây có tiếng tù và, rồi lại có tiếng reo. Trên cửa lửa đốt sáng rực; cửa thành mở to; cầu treo bỏ xuống.
Tào Tháo tế ngựa lên trước, đi thẳng đến tận nha thự, trên đường chẳng thấy một người nào cả. Tháo biết là mắc mưu, vội vàng quay ngựa trở lại hô quân lui ra.
Lúc ấy trong châu nha có một tiếng pháo nổ, bốn cửa thành lửa cháy rực trời; trống đánh vanh lừng, người reo rầm rĩ, như sóng cồn bể réo. Mé Đông, Trương Liêu trổ ra, mé Tây Tang Bá chạy lại, hai bên đánh dồn vào. Tháo chạy ra cửa Bắc, lại bị Hách Manh, Tào Tinh đánh cho một trận. Tháo chạy ra cửa Nam, lại bị Cao Thuận, Hầu Thành chẹn đánh, may có Điển Vi trợn mắt nghiến

răng, xông vào đánh cứu. Cao Thuận, Hầu Thành phải chạy ra ngoài thành. Điển Vi đuổi ra đến cầu treo, ngoảnh lại không thấy Tào Tháo.
Vi lại đánh vào trong thành, đến cửa gặp Lý Điển, Vi hỏi:
- Chúa công đâu?
Điển nói:
- Ta cũng tìm không thấy.
Vi bảo Điển:
- Ngươi ra ngoài thúc quân ứng cứu, ta vào tìm chúa công.
Lý Điển đi ra, Điển Vi vào thành, tìm mãi không thấy, lại đánh trở ra, ra khỏi bờ hào gặp Nhạc Tiến. Tiến hỏi:
- Chúa công đâu?
Vi nói:
- Tôi vào ra hai lần rồi, tìm chúa công mãi không thấy.
Tiến nói:
- Hai chúng ta phải cùng đánh vào để cứu chúa công.
Hai người cùng trở vào, đến bên thành, thì hỏa pháo trên thành rơi xuống ngựa, Nhạc Tiến không sao vào được. Điển Vi xông pha khói lửa, lại vào thành đi tìm Tào Tháo.
Tào Tháo nhìn thấy Điển Vi đánh đến tìm mình nhưng Tháo bị bốn mặt quân mã chẹn chung quanh nên không tìm được đường cửa Nam, đành phải chạy về cửa Bắc, thế nào gặp ngay Lữ Bố, nhưng trong bóng lửa nhấp nhoáng, Bố không biết là ai.
Lữ Bố cầm kích tế ngựa lại. Tháo lấy tay che mặt ra roi tế ngựa đi thẳng. Lữ Bố ở đằng sau xấn ngựa lên, cầm ngọn kích gõ vào mũ Tào Tháo hỏi rằng:
- Tào Tháo ở đâu?
Tháo trỏ tay nói rằng:
- Người cưỡi ngựa vàng ở đằng trước kia.
Bố tế ngựa đuổi theo người đằng trước. Tào Tháo quay ngựa lại chạy ra cửa Đông, may gặp ngay Điển Vi.
Vi hộ vệ Tháo, mở một đường máu ra được đến cửa thành.
Chung quanh thành lửa cháy ngùn ngụt, cỏ rác chồng chất khắp cả, chỗ nào cũng có lửa.
Điển Vi cầm kích gạt lửa ra hai bên, tế ngựa xông vào khói lửa ra

trước. Tháo cũng theo sau ra được. Vừa đến cửa thành, có một cái xà cháy trên nhà rơi vào chân ngựa của Tào Tháo, ngựa ngã gục xuống. Tháo lấy tay đẩy cái xà ra, lửa bén vào cả cánh tay và đầu tóc. Điển Vi quay ngựa lại cứu. Vừa may Hạ Hầu Uyên cũng ở đâu đến.
Hai người cứu được Tháo dậy, xông qua lửa chạy ra. Tháo cưỡi ngựa của Uyên, Vi đánh mở đường để chạy.
Đánh nhau mãi đến sáng, Tháo mới về được trại.
Các tướng vào lạy hỏi thăm, Tháo ngoảnh mặt lên cười nói rằng:
- Ta lầm mắc phải kế thất phu, thề rằng thù này thế nào cũng báo được.
Quách Gia nói:
- Có kế gì nên làm ngay!
Tháo nói:
- Nay nên nhân kế của hắn mà làm kế của mình: ta nói phao lên rằng ta bị lửa cháy chết bỏng, Bố tất dẫn quân lại đánh. Ta phục binh ở trong núi Mã Lăng, đợi hắn đến nửa chừng, đổ ra mà đánh thì quyết bắt được Lữ Bố.
Quách Gia nói:
- Thực là một kế hay!
Liền sai quân sĩ phát tang, để trở phao tin đi rằng Tào Tháo đã chết.
Có người đến Bộc Dương báo với Lữ Bố rằng:
- Tháo bị lửa cháy bỏng cả chân tay, về đến trại thì chết.
Lữ Bố lập tức điểm quân mã, kéo đến núi La Lăng. Quân đi gần đến trại Tào, một tiếng trống nổi lên, phục binh bốn mặt ồ ra. Lữ Bố cố đánh, một sống một chết, mới thoát được, tổn hại mất người quân mã, chạy về Bộc Dương giữ vững không dám ra nữa.
Năm nay có một thứ sâu, gọi là sâu hoàng ăn hại lúa má. - vùng Quan Đông (Trường An) mỗi hộc thóc giá năm mươi quan. Dân chúng đói quá phải ăn thịt lẫn nhau.
Tào Tháo nhân hết lương, dẫn quân về đóng ở Nhân Thành. Lữ Bố cùng đem quân về đóng ở Sơn Dương. Vì vậy hai bên cùng tạm bãi binh.
Bấy giờ Đào Khiêm ở Từ Châu đã sáu mươi ba tuổi, chợt bị bệnh,

bệnh mỗi ngày một nặng, bèn mời My Chúc, Trần Đăng đến bàn việc. Chúc nói:
- Quân Tào Tháo bỏ Từ Châu đi, cũng chỉ vì Lữ Bố cướp Duyện Châu mà thôi. Năm nay hắn bãi binh cũng là vì mất mùa. Chắc rằng sang xuân thế nào hắn cũng đến. Phủ quân đã hai lần nhường chức cho Lưu Huyền Đức, bấy giờ phủ quân còn khỏe cho nên Huyền Đức nhất định không chịu nhận. Nay bệnh phủ quân đã nặng, nên lại cho mời Huyền Đức sang mà nhường chức một lần nữa, lần này Huyền Đức chắc không từ chối.
Khiêm mừng lắm, sai người đi mời Lưu Bị lại bàn việc quân. Lưu Bị đem Quan Vũ, Trương Phi và vài mươi tên kỵ mã đến Từ Châu. Đào Khiêm cho mời vào chỗ nằm, Lưu Bị hỏi thăm xong. Khiêm nói:
- Tôi mời ông đến đây không phải có việc gì đâu, chỉ có một việc: tôi bây giờ bệnh đã nguy rồi, không biết sớm tối chết lúc nào. Vậy xin minh công thương lấy thành trì nhà Hán, nhận lấy bài ấn Từ Châu này, thì tôi chết mới nhắm được mắt.
Lưu Bị hỏi:
- Ông có hai con, sao không truyền cho, lại gọi tôi?
Khiêm nói:
- Tôi có hai thằng con, thằng lớn tên Thương, thằng bé tên Ung, hai đứa cùng hèn kém lắm, không sao kham nổi được việc nước. Tôi một mai nhắm mắt lại, cũng trăm nhờ minh công dạy bảo chúng nó, không nên cho chúng nó coi đến việc châu.
Lưu Bị nói:
- Một mình tôi đảm đương sao nổi việc to lớn ấy!
Khiêm thưa:
- Tôi xin cử một người để giúp ông, người ở Bắc Hải, họ Tôn, tên Càn, tự là Công Hựu. Ông nên dùng người ấy làm tùng sự.
Khiêm lại gọi My Chúc bảo rằng:
- Lưu Công là hào kiệt đời nay, ngươi nên thờ cho khéo nhé!
Huyền Đức vẫn còn từ chối...
Lúc ấy Đào Khiêm lấy tay trỏ vào bụng rồi tắt thở.
Các quan làm lễ điếu viếng xong rồi, liền đem bài ấn giao cho Lưu Bị, Lưu Bị nhất định không nhận.

Hôm sau cả dân châu kéo vào đầy phủ, van khóc nói rằng:
- Lưu sứ quân bằng không chịu nhận việc quận này thì dân chúng tôi không sao sống yên được.
Quan, Trương hai người cùng khuyên hai ba lần, Lưu Bị mới chịu quyền lĩnh công việc Từ Châu; dùng Tôn Càn, My Chúc làm phụ tá; Trần Đang làm mạc quan; đem hết quân mã ở Tiểu Bái vào thành, treo bảng khuyên dân yên nghiệp, rồi sắm sửa việc tang, Lưu Bị và quan quân lớn nhỏ, đều để trở. Tế lễ linh đình xong, an táng Đào Khiêm trên bãi cao ở bên Hoàng Hà, rồi đem tờ di biểu của Đào Khiêm dâng lên triều đình.
Tào Tháo ở Nhân Thành, được tin Đào Khiêm đã chết và Lưu Bị lĩnh chức mục Từ Châu, giận lắm nói rằng:
- Thù ta chưa báo xong! Lưu Bị nửa mũi tên không tốn, ngồi yên mà được Từ Châu. Phen này ta quyết trước giết Lưu Bị, sau vằm thây Đào Khiêm để rữa oán cho thân phụ ta!
Lập tức truyền lệnh cất quân sang đánh Từ Châu. Tuân Úc lên can rằng:
- Xưa nay Cao Tổ giữ ở Quan Trung, vua Quang Vũ giữ ở Hà Nội, đều là được sâu rễ bền gốc; tiến lên thì đánh được giặc, lui về thì giữ được thành, cho nên tuy có lúc nguy khốn, nhưng về sau cũng vẫn làm nổi được nghiệp lớn. Minh Công lúc đầu vốn khởi sự ở Duyện Châu, mà đất Hà, đất Tế lại là đất hiểm trong thiên hạ và cũng là Quan Trung, Hà Nội ngày xưa, nay nhược bằng Minh Công sang lấy Từ Châu, để binh ở đây thì Lữ Bố lại thừa cơ đến cướp, thế là bỏ mất Duyện Châu. Nếu Từ Châu lại không lấy được, Minh Công sẽ đi đâu? Nay Đào Khiêm tuy chết, nhưng đã có Lưu Bị giữ. Dân Từ Châu đã quy phục Lưu Bị lắm, tất nhiên cố sức giúp Lưu Bị. Minh Công bỏ Duyện Châu để sang lấy Từ Châu, thì khác nào bỏ cái lớn đi tìm cái nhỏ, bỏ chỗ gốc đi tìm chỗ ngọn, đem sự yên mà đổi lấy sự nguy. Xin Minh Công phải nghĩ cho chín đã!
Tháo nói:
- Năm nay mất mùa, thiếu lương ăn, quân sĩ cứ đóng ở đây cũng không xong.
Tuân Úc nói:

- Không bằng ta kéo sang mặt đông, lấy đất Trần cho quân sang ăn ở đó. Vả lại dư đảng Khăn Vàng là Hà Nghi, Hoàng Thiệu ở Nhữ Nam và Dĩnh Xuyên, cướp bóc châu quận, vàng lụa, lương thực có nhiều. Những giặc cỏ ấy phá dễ như chơi. Phá chúng nó, lấy lương thực để nuôi quân sĩ, như thế triều đình cũng mừng, dân gian cũng hả. Chính là một việc làm thuận lòng trời đó!
Tháo mừng lắm, liền cho Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân ở lại giữ Nhân Thành, mình thì đem quân sang lấy đất Trần, Nhữ Nam, và Dĩnh Xuyên.
Đám dư đảng Khăn Vàng là Hà Nghi và Hoàng Thiệu thấy quân Tào kéo đến, đem binh ra đánh. Hai bên giáp trận nhau ở núi Dương Sơn.
Quân giặc tuy nhiều nhưng toàn là những đồ lăng nhăng, hỗn độn không thành đội ngũ.
Tháo sai lấy cung mạnh, nỏ cứng bắn sang. Điển Vi cưỡi ngựa ra. Hà Nghi sai phó nguyên soái ra đánh, đánh nhau chưa được ba hiệp, bị Vi đâm chết lăn xuống ngựa. Tào Tháo thừa thế dẫn quân xấn qua núi Dương Sơn đóng trại.
Hôm sau Hoàng Thiệu tự dẫn quân lại. Bày trận xong sai một tướng đi bộ ra, đầu đội khăn vàng, mình mặc áo xanh, tay cầm côn sắt, thét to lên rằng:
- Ta là Tiệt Thiên Dạ Sao Hà Man, ai dám ra đây đấu với ta nào?
Tào Hồng quát to một tiếng, phi mình từ trên ngựa nhảy xuống đất, vác đao đi bộ ra.
Hai người ở trước trận đánh nhau ba bốn mươi hiệp, chưa phân thắng bại. Hồng giả cách thua chạy, Hà Man xấn vào. Hồng dùng kế đà đao, quay mình lại chém trúng Hà Man; Hồng lại bồi thêm một nhát nữa, Hà Man chết.
Lý Điển thấy thế phi ngựa thẳng vào trận giặc. Tướng giặc Hoàng Thiệu chưa kịp đề phòng, bị Điển bắt sống.
Quân Tào đánh giết quân giặc, cướp được vô số tiền bạc, lương thực.
Còn Hà Nghi thế cô, dẫn vài trăm quân kỵ chạy về thung lũng Cát Pha.
Lúc đang đi đường, chợt gặp một toán quân ở trong núi kéo ra, một

tráng sĩ đứng đầu, mình cao tám thước, lưng to mười chét tay, cầm thanh đao lớn ra chẹn đường. Nghi vác đao đánh, chỉ mới được một hiệp, đã bị tráng sĩ ấy bắt sống. Quân sĩ luống cuống đều xuống ngựa chịu trói. Tráng sĩ xua cả vào thung lũng Cát Pha.
Điển Vi truy kích Hà Nghi tới Cát Pha, thì có một tráng sĩ dẫn quân ra chặn lại. Vi hỏi:
- Ngươi cũng là giặc Khăn Vàng à?
Tráng sĩ đáp:
- Lũ Khăn Vàng có vài trăm kỵ mã, ta đã bắt nhốt cả trong thung lũng này.
Vi hỏi:
- Sao không đem ra nộp?
Tráng sĩ nói:
- Hễ ngươi địch được vớ thanh đao trong tay này thì ta đem chúng nó ra nộp.
Vi giận lắm, vác đôi kích lại đánh. Hai người đánh nhau từ giờ thìn đến giờ ngọ, không ai thua ai được, hai bên cùng tạm nghỉ. Được một lát, tráng sĩ lại ra thách đánh. Điển Vi cũng ra, đánh nhau đến mãi chiều tối. Hai người cùng mỏi, hai người lại phải tạm nghỉ lần nữa. Quân thủ hạ Điển Vi chạy về báo với Tào Tháo.
Tháo thất kinh, vội vàng dẫn các tướng lới xem.
Hôm sau tráng sĩ lại ra thách đánh nhau.
Tháo trông thấy người ấy oai phong lẫm liệt, trong bụng mừng thầm, dặn Điển Vi rằng:
- Nay ngươi hãy giả cách thua đi!
Vi vâng lời ra đánh, được ba mươi hiệp, Vi giả cách thua chạy về trận, tráng sĩ xấn đến, trong cửa trận cung nỏ bắn ra tua tủa. Tráng sĩ phải quay trở về.
Tháo kíp dẫn quân lùi lại năm dặm, mật sai người đào sẵn một hầm hố, phục sẵn câu thủ.
Hôm sau lại sai Điển Vi dẫn hơn trăm quân kỵ ra.
Tráng sĩ cười mà nói rằng:
- Tướng đã thua, sao lại còn dám đến đánh?
Nói rồi liền phóng ngựa ra đánh.
Điển Vi đánh được vài hiệp lại quay ngựa chạy. Tráng sĩ cố sức

đuổi theo, không ngờ cả người lẫn ngựa cùng sa xuống hố cả, bị quân phục ra trói lại đem về nộp Tào Tháo.
Tháo vội vàng xuống trướng, mắng đuổi quân sĩ, tự cởi trói cho tráng sĩ, sai người lấy áo mặc cho, mời ngồi tử tế, rồi hỏi tên họ làng mạc ở đâu, tráng sĩ nói:
- Tôi là người ở Tiêu Huyện, nước Tiêu, họ Hứa tên Chử, tự là Trọng Khang. Nguyên trước gặp buổi loạn lạc, tụ cả tôn tộc vài trăm người, đắp một cái lũy ở trong thung lũng này để chống cự. Một bữa có giặc đến, tôi sai người nhà lấy đá vụn để sẵn, rồi tôi cầm đá ném ra, chẳng sai hòn nào. Giặc thấy vậy phải chịu lui. Lại một hôm nữa giặc đến, trong thung lũng tôi không có lương, phải hòa với giặc xin đem trâu cày đổi cho chúng, để lấy gạo. Lúc gạo giặc đã đưa đến rồi, giặc dắt trâu ra ngoài cửa thung lũng thì trâu đều chạy ngược trở lại, tôi lấy tay nắm lấy hai đuôi trâu kéo lại đi giật lùi được hơn một trăm bước. Giặc thấy thế đều thất kinh, không dám lấy trâu nữa. Bởi thế tôi mới giữ được ở đây yên ổn, không việc gì.
Tháo nói:
- Ta biết ngươi đã lâu. Nay ngươi có chịu hàng không?
Chử nói:
- Bụng tôi muốn thế đã lâu rồi.
Chử về dẫn cả họ hàng vài trăm người ra hàng Tào Tháo. Tháo cho làm Ịô Úy, thưởng rất hậu rồi đem Hà Nghi, Hoàng Thiệu ra chém. Nhữ Nam, Dĩnh Xuyên, từ ấy đều bình định cả.
Tháo rút quân về.
Tào Nhân, Hạ Hầu Đôn ra tiếp kiến, nói rằng:
- Mấy hôm nay quân đi dò thám về báo rằng ở Duyện Châu, quân sĩ Tiết Lan, Lý Phong ra ngoài đi ăn cướp, thành bỏ trống không, chúa công đem quân vừa thắng trận về mà đánh, chỉ một trận là hạ được thành.
Tháo liền đem quân đi đường tắt đến Duyện Châu.
Tiết Lan, Lý Phong không ngờ có quân đến, chưa kịp phòng bị, nhưng cũng phải đem quân ra ngoài thành để đánh.
Hứa Chử nói:
- Tôi xin bắt hai đứa này để làm lễ ra mắt.

Tháo mừng sai Chử ra trận. Lý Phong vác họa kích lại đánh. Hai ngựa giao nhau mới được hai hiệp, Chử chém Phong chết lăn xuống dưới ngựa.
Tiết Lan vội vàng chạy về. Lý Điển chẹn ngang bên cầu. Lan không dám vào thành, dẫn quân kéo về Cự Giã, đang đi gặp ngay Lã Kiền tế ngựa lại đuổi bắn một phát tên, Lan chết ngã quay xuống đất. Quân Tiết Lan, Lý Phong vỡ tan cả. Tháo lấy được Duyện Châu.
Trình Dục xin tiến binh lấy lại nốt Bộc Dương.
Tháo sai Hứa Chử, Điển Vi làm tiên phong; Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên làm tả quân; Lý Điển, Nhạc Tiến làm hữu quân; Tào Tháo tự lĩnh trung quân; Vu Cấm, Lã Kiền làm hậu quân.
Quân Tào đến Bộc Dương, Lữ Bố muốn ra đánh, Trần Cung can rằng:
- Không nên đánh vội. Đợi các tướng đến đây đầy đủ đã, rồi hãy hay.
Bố nói:
- Ta có sợ ai!
Không nghe lời Trần Cung, Bố cứ đem quân ra trận, cầm ngang ngọn kích thét mắng.
Hứa Chử ra địch, hai bên đánh nhau hai mươi hiệp chưa bên nào được thua. Tháo nói:
- Một người không thắng nổi Lữ Bố được.
Nói rồi sai Điển Vi ra giúp Hứa Chử đánh Lữ Bố.
Hai tướng giáp lại đánh, bên tả thì Đôn, Uyên, bên hữu thì Điển, Tiến, cùng kéo ra, sáu tướng quây quần lại đánh một mình Lữ Bố. Bố chống đỡ không xuể, phải quay ngựa chạy về thành.
Họ Điền ở trên thành thấy Bố thua chạy về, kíp sai người ra kéo cầu lên.
Bố gọi to:
- Mở cửa!
Điền nói:
- Ta đã hàng Tào tướng quân rồi!
Bố chửi to một hồi rồi đem quân sang Định Đào. Trần Cung vội vàng bảo vệ vợ con Lữ Bố mở cửa đông chạy ra ngoài thành.

Tháo lấy được Bộc Dương, tha cho họ Điền các lỗi khi trước.
Lưu Hoa bàn với Tào Tháo rằng:
- Lữ Bố là một con hổ dữ. Nay hắn đang cùng khốn không nên khoan dung cho hắn một chút nào.
Tháo bèn sai Hoa giữ Bộc Dương, tự mình dẫn quân đến Định Đào. Bấy giờ Lữ Bố cùng Trương Mạc, Trương Siêu ở trong thành, còn Cao Thuận, Trương Liêu, Tang Bá, Hầu Thành, đi tuần để kiếm lương chưa về.
Quân Tào Táo đến Định Đào, đợi mấy ngày Lữ Bố không chịu ra đánh, bèn rút quân lui bốn mươi dặm hạ trại. Nhân bấy giờ lúa mạch ở Tế Quận đã chín. Tháo sai quân ra gặt về để ăn.
Quân đi thám về báo với Lữ Bố. Bố đem quân lại, đi đến gần trại Tào Tháo, trông về phía tả thấy rừng rậm um tùm, sợ có quân phục lại phải trở về.
Tháo biết quân Bố quay trở về, bảo với chư tướng rằng:
- Lữ Bố nghi trong rừng có quân phục. Ta nên cắm rõ nhiều tinh kỳ để đánh lừa hắn. Mé tây trại có một dải đường đê không có nước, ta nên đem tinh binh ra phục ở đó. Ngày mai Lữ Bố tất đến đốt rừng, quân phục trở ra đánh tập hậu chắc bắt được Lữ Bố.
Tháo nói xong làm ngay. Trong trại Tháo chỉ để độ năm mươi người đánh trống và bắt bọn trai gái bắt được ở dân thôn hò reo, còn bao nhiêu tinh binh phục cả ở sau đê.
Quả nhiên Lữ Bố nghi trong rừng có quân phục, hấp tấp về kể chuyện với Trần Cung. Cung nói:
- Tào Tháo có nhiều quỉ kế, không nên khinh chiến đâu.
Bố nói:
- Ta dùng mẹo hỏa công, chắc phá được quân phục.
Liền sai Trần Cung, Cao Thuận, giữ thành rồi hôm sau kéo đại quân vào rừng đánh giặc. Đi xa xa đã trông thấy trong rừng có cờ, kéo quân đi xấn lên, bốn mặt sai phóng hỏa. Rừng cháy ngùn ngụt nhưng chẳng thấy người nào; muốn kéo quân về trại Tào Tháo, thì nghe thấy tiếng trống đánh rầm rỉ cả lên. Trong bụng Lữ Bố còn đương nghi nghi hoặc hoặc, thì chợt ở sau trại có toán quân kéo ra. Bố tế ngựa xấn lại. Bỗng nghe thấy một tiếng pháo nổ, rồi quân phục ở sau đê trổ ra.

Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Hứa Chử, Điển Vi, Lý Điển, Nhạc Tiến, tế ngựa kéo ồ cả ra.
Lữ Bố liệu không địch nổi, vội vàng chạy trốn. Tướng Bố là Thành Liêm bị Nhạc Tiến bắn một mũi tên chết. Quân Bố ba phần chết mất hai.
Quân thua có đứa chạy được về báo với Trần Cung. Cung nói:
- Thành trống không, khó giữ, chi bằng hãy bỏ chạy.
Liền cùng với Cao Thuận đưa vợ con Lữ Bố bỏ Định Đào mà đi.
Quân Tào Tháo thừa thắng đánh bừa vào thành, đánh đến đâu được đến đó, dễ như chẻ tre.
Trương Siêu tự vẫn chết, Trương Mạc chạy sang với Viên Thuật.
Một sứ Sơn Đông về tay Tào Tháo cả.
Tháo phủ dụ dân chúng sửa sang thành quách lại.
Lữ Bố đang khi chạy trốn, gặp ngay các tướng đi kiếm lương đã về. Trần Cung cũng vừa tìm đến nơi.
Bố nói:
- Quân ta dù ít, còn đủ phá được Tào Tháo.
Liền lại kéo quân trở lại.

Thế thực là:

Được thua, thua được là thường
Quay binh đánh lại ai lường được đâu!
Chưa biết Lữ Bố phen này được thua thế nào, xem hồi sau mới tỏ.

Hồi 13
Lý Thôi, Quách Dĩ Một Trận Giao Tranh
Dương Phụng, Đổng Thừa Hai Lần Cứu Giá.

Tào Tháo đánh phá được Lữ Bố ở Định Đào. Bố thu nhặt tàn quân mã ở bờ bể, cùng các tướng định quay trở lại đánh nhau với Tào Tháo.
Trần Cung can rằng:
- Nay Tào Tháo binh thế lớn, mình chưa tranh dành được với hắn. Hãy nên tìm xứ nào yên thân, về sau sẽ tính cũng không muộn.
Bố hỏi:
- Ta lại muốn sang với Viên Thiệu, nên không?
Cung nói:
- Hãy nên sai người sang Ký Châu, dò xem tình ý ra sao, rồi hãy đi.
Bố nghe lời.
Bấy giờ Viên Thiệu ở Ký Châu nghe thấy Tào Tháo đánh nhau với Lữ Bố. Mưu sĩ của Thiệu là Thẩm Phối nói rằng:
- Lữ Bố là một giống hổ sói. Nếu hắn lấy được Duyện Châu, tất sang chiếm cả Ký Châu. Bất nhược ta giúp Tào Tháo đánh Lữ Bố, về sau khỏi lo.
Thiệu sai Nhan Lương đem năm vạn quân sang giúp Tào Tháo.
Quân do thám nghe được tin, về báo với Lữ Bố. Bố sợ lắm, bàn với Trần Cung. Cung nói:
- Tôi nghe ông Lưu Bị mới lĩnh đất Từ Châu, ta nên sang nhờ ông ấy.
Bố nghe lời Cung, sang Từ Châu.
Có người báo với Lưu Bị, Bị nói:
- Lữ Bố là người anh dũng đời nay, ta nên ra đón.
My Chúc nói:
- Lữ Bố là giống hổ lang, không nên chứa. Chứa hắn, tất có khi hắn hại người.

Huyền Đức nói:
- Trước kia nếu không có Lữ Bố đánh ở Duyện Châu, thì Từ Châu sao thoát được nạn. Nay hắn thế cùng mà về với ta, thì còn có bụng gì khác nữa.
Trương Phi nói:
- Đại huynh bụng rất tốt. Nhưng phải đề phòng mới được.
Lưu Bị lĩnh quân ra khỏi thành ba mươi dặm để đón Lữ Bố. Hai người cùng sóng đều ngựa đi vào thành, vào đến tận châu nha. Chào mừng xong, mọi người an tọa. Bố nói:
- Từ khi Vương tư đồ giết Đổng Trác, về sau gặp cuộc biến loạn của bọn Thôi, Dĩ, tôi phải long đong ở xứ Quan Đông. Chư hầu nhiều người không dung, gần đây lại gặp Tào Tháo bất nhân, xâm chiếm Từ Châu. May nhờ có sứ quân cố sức cứu Đào Cung Tổ, tôi bấy giờ cũng đánh úp được Duyện Châu, mới chia được thế của Tào Tháo; không ngờ tôi lại mắc phải mưu gian, hao quân tổn tướng. Nay xin về với sứ quân, cùng toan việc lớn. Chưa biết ý sứ quân nghĩ làm sao?
Huyền Đức nói:
- Đào sứ quân mới mất, không có ai quản lĩnh Từ Châu, nên sai tôi tạm quyền cai quản. Nay may có tướng quân đến đây, tôi xin nhường lại.
Nói rồi liền đem bài ấn giao cho Lữ Bố. Bố chực giơ tay đỡ lấy, lại thấy sau lưng Lưu Bị có Quan Vũ, Trương Phi, hai người đều có vẻ mặt tức giận cả. Bố giả cách cười nói rằng:
- Tôi là một đứa dũng phu, làm thế nào được châu mục.
Lưu Bị lại xin nhường.
Trần Cung nói:
- Khách mạnh, không lấn được chủ. Xin sứ quân đừng nghi.
Lưu Bị mới thôi, sai mở tiệc yến khoản đãi, rồi sai dọn dẹp một nơi tươm tất để Lữ Bố nghỉ ngơi.
Hôm sau Lữ Bố làm tiệc mời lại Huyền Đức. Lưu, Quan, Trương cùng đi.
Uống rượu độ nửa chừng, Lữ Bố mời Huyền Đức vào nhà trong. Quan, Trương cùng theo vào. Lữ Bố sai vợ con ra lạy. Huyền Đức hai ba lần khiêm tốn không dám nhận.

Lữ Bố nói:
- Hiền đệ tất phải khiêm nhường.
Trương Phi nghe thấy câu ấy, trợn mắt thét mắng:
- Anh ta là cành vàng lá ngọc. Ngươi là đứa nào dám gọi anh ta là hiền đệ? Lại đây, ta đánh với ngươi ba trăm hiệp.
Lưu Bị vội vàng mắng át đi. Quan Công khuyên Trương Phi đi ra, rồi lấy lời ôn tồn nói với Lữ Bố rằng:
- Em tôi uống rượu say nói càn, xin anh đừng chấp.
Bố lặng yên không nói.
Một hồi, tiệc tan. Lữ Bố tiễn Lưu Bị ra tận cửa, Trương Phi cưỡi ngựa đi ngang ngoài cửa thét to:
- Lữ Bố, ta đánh với ngươi ba trăm hiệp.
Lưu Bị vội vàng sai Quan Công ra bảo Trương Phi phải thôi đi.
Đến hôm sau, Lữ Bố đến từ giã Lưu Bị nói rằng:
- Sứ quân không nỡ bỏ tôi, nhưng chỉ sợ lệnh đệ không dung. Vậy tôi xin đi nơi khác.
Lưu Bị nói:
- Nếu tướng quân đi thì tội tôi chẳng hóa ra to lắm ru. Em tôi hắn hỗn với tướng quân, hôm khác tôi xin bắt hắn đến xin lỗi. Gần đây có ấp Tiểu Bái, khi trước tôi cũng đóng đồn ở đó. Xin tướng quân chớ nề hẹp hòi tạm đến nghỉ ngựa. Lương thực và quân nhu, tôi xin cung ứng cả.
Lữ Bố tạ ơn Lưu Bị, rồi dẫn quân ra đóng ở Tiểu Bái.
Lưu Bị từ bữa ấy chê trách Trương Phi mãi.
Tào Tháo từ khi bình được Sơn Đông, dân biểu tâu về triều đình. Triều đình thăng chức cho Tháo làm Kiến Đức tướng quân, phong làm Phi đình hầu.
Lúc bấy giờ Lý Thôi tự làm Đại Tư Mã. Quách Dĩ tự làm Đại Tướng Quân, hoành hành không còn vị nể ai cả. Triều đình không ai dám mở miệng.
Thái Úy là Dương Bưu, Đại Tự Nông là Chu Tuấn mật tâu với vua Hiến Đế rằng:
- Nay Tào Tháo cầm hơn 20 vạn quân, mưu thần, dũng tướng trong tay có vài mươi người. Nếu được người ấy để phù trì xã tắc, tiêu trừ đứa gian phi, thì thiên hạ may lắm!

Hiến Đế khóc nói rằng:
- Trẫm bị hai đứa giặc ấy khinh nhờn đã lâu. Nếu giết được thì hay lắm.
Bưu tâu rằng:
- Thần có một mẹo, trước làm cho hai đứa tự tàn hại lẫn nhau, rồi sau mới mời Tào Tháo đem binh vào giết, quét sạch lũ giặc để yên triều đình.
Hiến Đế hỏi:
- Kế ấy là kế gì?
Bưu tâu:
- Thần nghe vợ Quách Dĩ rất hay ghen, nay sai người đến xúi vợ hắn, dùng kế phản gián, hai đứa giặc tất giết lẫn nhau.
Vua liền viết tờ mật chiếu, đưa cho Dương Bưu, sai Bưu thi hành kế ấy.
Bưu lập tức sai vợ, lấy cớ có việc đến phủ Quách Dĩ, nhân dịp bảo vợ Dĩ rằng:
- Tôi nghe Quách tướng quân thường cùng với phu nhân Lý Tư Mã có tư tình với nhau, tình thân mật lắm. Nếu quan Tư Mã biết chuyện tất bị tai vạ. Phu nhân nên giữ gìn đừng cho đi lại nữa là hơn.
Vợ Dĩ đem lòng ngờ ngay chồng, nói:
- Thảo nào! Mấy đêm nay nhà tôi không về. Chẳng hóa ra đi làm việc vô sỉ ấy. Giá phu nhân không nói thì tôi không biết, để từ nay tôi xin giữ gìn.
Vợ Bưu từ giã về. Vợ Dĩ ra tiễn, hai ba lần tạ ơn rồi mới trở vào.
Được vài ngày, Quách Dĩ lại sắp sang nhà Lý Thôi ăn yến. Vợ ngại, không cho đi nói rằng:
- Lý Thôi là người bất trắc lắm. Và thời nay hai người anh hùng không chắc đứng lâu được với nhau. Phu quân sang bên ấy, ví dụ trong khi ăn uống, Lý Thôi đánh thuốc độc, thiếp làm thế nào?
Quách Dĩ nhất định không nghe. Vợ hai ba lần ngăn can. Buổi chiều Lý Thôi sai người đem biếu một mâm rượu. Vợ Dĩ bỏ thuốc độc vào đồ ăn rồi mới bưng vào cho chồng. Dĩ định ăn ngay, vợ nói:
- Đồ ăn ở ngoài đưa lại, không nên ăn ngay.

Nói rồi đem đổ mội ít cho chó ăn thử. Chó ăn chết liền.
Từ đấy Quách Dĩ có bụng ngờ Lý Thôi.
Một hôm tan chầu, Lý Thôi lại mời Quách Dĩ về nhà uống rượu. Dĩ cũng đến. Đến đêm tan tiệc, Dĩ say mới trở về. Ngẫu nhiên đêm hôm ấy đau bụng. Vợ thấy vậy mới nói:
- Thôi lại ăn phải thuốc độc rồi!
Nói rồi sai lấy nước phân cho uống. Dĩ uống xong thổ ra hết đồ ăn, thì khỏi đau bụng.
Dĩ giận lắm, nói rằng:
- Ta với Lý Thôi cùng toan việc lớn với nhau, nay bỗng dưng muốn hại ta. Ta không liệu trước tất mắc tay hắn.
Liền sửa sang giáp binh bản bộ mình để đi đánh Lý Thôi. Có người báo với Thôi. Thôi nổi giận nói rằng:
- Quách Dĩ sao dám thế.
Thôi cũng đem giáp binh bản bộ lại đánh
Hai người họp binh vài vạn ở dưới thành Trường An đánh nhau chán rồi, thừa thế cướp bóc của dân.
Cháu Lý Thôi là Lý Tiêm, dẫn quân đến vây cung điện, rồi lấy hai cỗ xe, một cỗ chở thiên tử, mộc cỗ chở Phục hoàng hậu, rồi sai Giả Hủ, Tả Linh đi giám áp xa giá; còn bao nhiêu phu nhân nội thị đều phải đi bộ cả. Trong khi mọi người kéo ra cửa Hậu Tẻ, gặp ngay binh Quách Dĩ đến, bắn nhau tua tủa. Cung nhân bị chết vô số. Lý Thôi từ đằng sau đánh lại, Quách Dĩ phải rút lui, xa giá mạo hiểm ra ngoài thành, không ai phân giải điều gì, bị đưa ngay đến dinh Lý Thôi. Quách Dĩ lui binh vào cung bắt hết cung tần thái nữ đem về trại, rồi phóng hỏa đốt cung điện.
Hôm sau, Quách Dĩ biết Lý Thôi cướp mất thiên tử bèn đem binh đến trước cửa trại đánh nhau.
Vua và hoàng hậu đều sợ hãi lắm.

Đời sau có bài thơ than rằng:

Từ khi Quang Vũ trung hưng
Truyền đời trên dưới, mới chừng mười hai.
Hoàn, Lin, vô đạo nối ngôi,

Hoạn quan chuyên chính, ra đời đã suy,
Tam công Hà Tiến ra gì?
Muốn trừ chuột xã gọi chi gian thần?
Đuổi sài rước hổ vào trong,
Tây Châu giặc Đổng nổi lòng dâm hung
Tư Đồ mưu cậy má hồng
, Khiến cho Đổng, Lữ lẫn cùng giết nhau.
Giặc tan dân đã bớt sầu,
Biết đâu Lý, Quách ra mầu hung hăng!
Kinh thành cỏ rậm gai chằng
Sáu cung đói khát khổ đàng can qua.
Vận trời đến buổi sút sa
Anh hùng chia xẻ sơn hà lìa tan
Vua sau coi đấy nên răn,
Lọ vàng chớ để cho tan mẻ hoài.
Sinh linh gan nát óc lầy,
Máu oan lai láng tràn đầy non sông
Ta xem sử xót thương lòng,
Thử ly thơ trước hãi hùng xưa nay
Bào tang giữ lấy lời này,
Giươm thần cầm vững vẹn bày kỷ cương.

Khi quân Quách Dĩ đến, Lý Thôi ra trại đánh nhau. Quách Dĩ thua rút về. Lý Thôi mới đem xa giá vua và hoàng hậu rời sang My , sai cháu là Lý Tiêm coi giữ, cấm nội sứ, không cho ai vào. Vua tôi ăn uống bữa có bữa không. Thị thần người nào người ấy đói vỡ cả mặt.

Một bữa vua cho người ra hỏi Lý Thôi lấy năm hộc gạo và năm bộ xương trâu để cho kẻ hầu người hạ ăn.

Thôi nổi giận mắng rằng:

- Sớm chiều đã dâng cơm rồi, còn đói gì nữa?

Rồi lấy những thịt thiu cơm vữa đem cho.

Hôi quá không ai ăn được vua mới mắng rằng:

- Nghịch tặc dám khinh ta như thế à!

Quan Thị Trung là Dương Dỳ kíp tâu rằng:

- Quân hắn đã tàn bạo đến thế này, xin bệ hạ hãy nên nhịn, không

nên trêu tức hắn.
Vua cúi đầu không nói gì nữa, tay áo cồn gạt hai hàng nước mắt chứa chan. Chợt thấy tả hữu vào báo rằng:
- Có một đám quân mã, gươm giáo sáng choang, chiêng trống om sòm, lại đây cứu bệ hạ.
Vua sai ra xem ai, thì là Quách Dĩ, lại càng lo thêm.
- Ngoài thung lũng tiếng người reo rầm rĩ tức là Lý Thôi dẫn quân đến đánh Quách Dĩ.
Thôi cầm roi trỏ vào Dĩ mắng rằng:
- Ta đối đãi với ngươi không bạc bẽo gì, sao ngươi lại rắp tâm hại ta, hở Dĩ?
Dĩ trả lời:
- Mày là đứa phản tặc, chẳng giết để làm chi?
Thôi nói:
- Ta bảo vệ vua ở đây, sao lại là phản tặc?
Dĩ nói:
- Thế là bức hiếp vua, sao gọi là bảo vệ vua?
Thôi nói:
- Nói làm chi nhiều, ta với ngươi không dùng quân sĩ, chỉ hai người đánh nhau, người nào thắng thì được đem vua đi.
Hai người liền đánh nhau ngay ở trước trận.
Đánh nhau được mười hiệp, chưa rõ ai được thua, thì thấy Dương Bưu tế ngựa lại gọi to lên rằng:
- Xin hai tướng quân hãy ngừng tay. Tôi đã mời các quan đến đây để giảng hòa.
Hai bên ai về trại nấy.
Dương Bưu và Chu Tuấn hội họp các quan triều thần hơn 60 người, kéo nhau đến trại Quách Dĩ dàn hòa trước. Dĩ bắt các quan giam cả lại. Các quan kêu rằng:
- Chúng tôi đến đây để bàn điều hay, sao lại đối xử như thế?
Quách Dĩ nói:
- Lý Thôi bức hiếp thiên tử, thì ta cũng bức hiếp công khanh, chứ kém gì?
Dương Bưu nói:
- Một người hiếp thiên tử, một người hiếp công khanh là ra làm

sao?
Dĩ nổi giận lên, cầm kiếm toan giết Dương Bưu, có quan trung lang tướng là Dương Mật cố can mãi, Dĩ mới tha cho Bưu và Chu Tuấn, còn các quan thì giam cả lại trong trại. Ra ngoài Bưu bảo với Tuấn rằng:
- Anh em mình làm tôi xã tắc, nay không cứu được chúa, sống ở trên đời cũng là thừa.
Nói xong hai người ôm lấy nhau khóc, ngất ngã lăn xuống đất. Tuấn về nhà lo nghĩ thành bệnh chết.
Từ bấy giờ Thôi, Dĩ cứ mỗi ngày một lần đánh nhau ròng rã hơn 50 ngày trời, quân chết không biết bao nhiêu mà kể.
Lý Thôi tính hay ưa tà đạo và thuật yêu quái, thường thường cho bà cốt lên đồng ở trong quân. Giả Hủ can mãi không nghe.
Quan Thị Trung là Dương Kỳ thấy vậy liền mật tâu với vua rằng:
- Thần xem Giả Hủ, tuy làm tâm phúc Lý Thôi nhưng thực bụng vẫn chưa từng quên vua. Bệ hạ nên bàn với hắn.
Đang nói thì Giả Hủ ở đâu đến. Vua đuổi tả hữu đứng ra xa, rồi khóc bảo Hủ rằng:
- Ngươi có thương nhà Hán mà cứu lấy trẫm không?
Hủ phục xuống đất, lạy thưa rằng:
- Xin bệ hạ chớ nói ra. Bụng thần vốn vẫn muốn thế, thần xin sẽ liệu việc ấy.
Vua gạt nước mắt tạ Hủ.
Được một chốc, Lý Thôi lại đeo kiếm đi thẳng vào. Mặt vua xám ngắt. Thôi nói với vua rằng:
- Quách Dĩ là đứa bất nhân, hắn dám giam giữ các công khanh, lại muốn bức hiếp cả bệ hạ, không có tôi, xa giá bị xiêu dạt rồi.
Vua chắp tay tạ, Thôi mới ra.
Rồi lại có Hoàng Phủ Lịch vào ra mắt, vua biết Lịch là người nói khéo, lại là người làng Lý Thôi, bèn sai Lịch ra giải hòa hai bên.
Lịch vâng chiếu, đến trại Quách Dĩ nói. Dĩ bảo:
- Hễ Lý Thôi có đưa thiên tử ra thì ta tha các công khanh.
Lịch lại đến Lý Thôi bảo rằng:
- Nay thiên tử biết tôi là người Tây Lương, cùng làng với ông, nên sai tôi đến giải hòa cho hai ông. Dĩ phụng chiếu rồi, còn ông thế

nào?
Thôi nói:
- Ta có công đánh được Lữ Bố, làm phụng chính đã bốn năm nay, công trạng rất nhiều. Thiên hạ ai cũng biết. Quách Dĩ bất quá là một đứa ăn trộm ngựa mà thôi, thế mà hắn dám ăn hiếp công khanh, và chống lại ta. Ta thề phên này phải giết hắn. Ông thử trông xem quân sĩ và kế hoạch của ta, có đánh nổi được tên Quách Dĩ không?
Lịch nói:
- Không nên, ông ơi! Ngày xưa Hậu Nghệ ở xứ Hữu Cùng cậy mình bắn giỏi, không biết lo nghĩ, đến nỗi tuyệt diệt. Vừa mới rồi, Đổng thái sư cường thịnh bao nhiêu, rồi sau thế nào, mắt ông đã trông thấy rành rành, Lữ Bố đội ơn Đổng thái sư mà lại giết Đổng thái sư, chỉ trong giây phút, đầu thái sư treo cửa chợ, xem thế thì cường thịnh có vững chắc gì. Tướng quân mình làm thượng tướng cầm phủ việt, cắp cờ tiết, họ hàng con cháu đều ở ngôi cao; ơn nước không phải không hậu. Quách Dĩ hiếp công khanh, ông hiếp vua, thế thì bên nào nhẹ, bên nào nặng.
Lý Thôi giận lắm, rút kiếm ra mắng rằng:
- Thiên tử sai ngươi nổi dậy để làm nhục ta hay sao? Trước hết ta hãy chém đầu ngươi!
Kỵ Đô Úy là Dương Phụng can rằng:
- Nay chưa trừ được Quách Dĩ, lại đem giết sứ nhà vua, tôi e Quách Dĩ vịn cớ để khởi binh, chư hầu ai cũng sẽ giúp hắn.
Giả Hủ cũng cố can, Thôi mới nguôi cơn giận. Hủ đẩy Hoàng Phủ Lịch ra. Lịch kêu to lên rằng:
- Lý Thôi không phụng chiếu, muốn giết vua để lên ngôi báu.
Thị trung là Hồ Mặc vội vàng ngăn nói rằng:
- Đừng nói câu ấy, sợ sẽ không lợi cho bản thân.
Lịch mắng rằng:
- Hồ Mặc! Ngươi cũng là tôi triều đình, sao lại về bè với giặc. Vua nhục thì tôi phải chết. Dù ta bị Lý Thôi giết, là ta trọn đạo làm tôi chứ sao?
Lịch vừa nói vừa mắng mãi không thôi. Vua thấy vậy vội vàng sai Lịch trở về Tây Lương.

Quân Lý Thôi quá nửa là người ở Tây Lương, lại được người ở nước Khương giúp đỡ.
Hoàng Phủ Lịch đến Tây Lương, nói toáng lên rằng:
- Lý Thôi mưu làm phản, hễ ai theo hắn là giặc và tai họa về sau sẽ không lường được.
Nhiều người Tây Lương tin lời của Lịch, lòng quân sĩ của Lý Thôi cũng dần dần nao núng. Thôi nghe tin ấy giận lắm, kíp sai hổ bôn là Vương Sương đuổi theo. Sương biết Lịch là người trung nghĩa, không đi đuổi về báo rằng:
- Không biết Lịch đi đằng nào.
Một mặt thì Giả Hủ dỗ người nước Khương rằng:
- Thiên tử cũng biết các ngươi là trung nghĩa, đánh mãi thì khổ nhọc. Bởi vậy bệ hạ có mật chiếu cho các ngươi về quận, ngày sau sẽ có thưởng to.
Người nước Khương đang oán sẵn Lý Thôi không cho hưởng tước, liền nghe lời Giả Hủ, kéo cả về.
Hủ lại mật tâu với vua rằng:
- Lý Thôi tham mà vô mưu, thấy binh lính bỏ về, bụng đã lo sợ, bệ hạ nên lấy trọng tước mà giữ hắn.
Vua liền hạ chiếu phong Lý Thôi làm đại tư mã, Thôi mừng nói rằng:
- Phúc này thật là thần thánh ban cho ta. Lạy thánh vạn lạy, có cúng có bái cũng có hơn!
Thôi thưởng to cho các đồng cốt, còn quân tướng thì không nói gì đến. Kỵ Đô Úy là Dương Phụng giận lắm bàn với Tống Quả rằng:
- Chúng ta ra sống vào chết, xông pha mũi tên hòn đạn, mà té ra công trạng không bằng mấy mụ đồng bóng.
Tống Quả nói:
- Thế thì sao không giết hắn đi mà cứu thiên tử.
Phụng nói:
- Ngươi ở trong quân đốt lửa làm hiệu, rồi ta ở ngoài kéo binh vào tiếp ứng.
Hai người hẹn nhau canh hai đêm hôm ấy khởi sự. Không ngờ việc không kín, tiết lộ ra có người nghe thấy, báo với Lý Thôi. Thôi giận sai người bắt Tống Quả giết đi. Dương Phụng dẫn binh ở

ngoài chờ mãi không thấy hiệu lửa. Lý Thôi tự đem quân ra, vừa gặp Dương Phụng đến. Hai bên đánh nhau đến canh tư, Phụng không đánh nổi, chạy về Tây An.
Từ đấy, quân thế Lý Thôi mỗi ngày một suy, lại thường thường bị Quách Dĩ đến đánh, quân sĩ bị giết chết rất nhiều, chợt lại có người báo rằng:
- Trương Tế thống lĩnh một cánh đại quân từ Thiểm Tây đến, muốn giảng hòa cho hai bên, nói rao lên rằng: bên nào không nghe thì đánh.
Thôi nhân thể lấy lòng Trương Tế, sai người đến Quách Dĩ cầu hòa. Dĩ cũng phải vâng theo.
Trương Tế dâng biểu mời thiên tử ra chơi ở Hoằng Nông. Vua mừng nói rằng:
- Ta đã lâu nay nhớ Đông Đô lắm. Nay nhân thể được về, lấy làm may lắm.
Liền hạ chiếu phong Trương Tế làm Phiêu Kỵ tướng quân. Tế dâng lương thực, rượu thịt để cung cấp cho các quan. Quách Dĩ cũng tha cho các công khanh ra trại. Lý Thôi cũng thu xếp xa giá để về Đông Đô, sai vài trăm quân ngự lâm, cầm kích đi hộ tống.
Khi loan giá qua Tân Phong đến Bá Lăng, trời về tiết thu, bỗng nổi cơn gió lạnh, nghe thấy có tiếng reo, rồi thấy vài trăm quân đến đầu cầu chẹn đường không cho xa giá đi, quát to hỏi rằng:
- Người nào qua đây?
Thị Trung là Dương Kỳ tế ngựa lên cầu nói rằng:
- Xe vua qua đây, đứa nào dám ngăn trở?
Có hai tướng ra nói:
- Chúng tôi vâng lệnh Quách tướng quân sai giữ cầu này, phòng kẻ gian phi. Có phải xa giá vua đi, xin được trong thấy vua, chúng tôi mới tin.
Dương Kỳ mở rèm châu ra, vua mới dụ bảo rằng:
- Trẫm ở đây, sao các ngươi không lui quân?
Các tướng trông thấy, đều reo: vạn tuế! rồi đứng ra hai bên, để xa giá đi qua. Xe đi rồi, hai tướng về báo với Quách Dĩ.
Dĩ nói:
- Ta ý muốn đánh lừu Trương Tế, bắt xa giá quay về My , sao các

ngươi lại tự tiện tha ngay?
Dĩ liền chém hai tướng rồi khởi binh đi đuổi xe vua.
Xe đi đến huyện Hoa Âm, bỗng nghe đằng sau có tiếng reo vang dậy, gọi to rằng:
- Xa giá đừng đi vội!
Vua khóc bảo với đại thần rằng:
- Vừa thoát hang sói, lại gặp miệng hùm. Bây giờ tính làm sao?
Các quan sợ mất vía. Quân giặc gần đến nơi, chợt nghe đằng sau có tiếng trống đánh, rồi có một tướng đi lên trước, sau có một lá cờ lớn đề bốn chữ Đại Hán Dương Phụng, kéo hơn một ngàn quân ra.
Nguyên Dương Phụng từ khi bị Lý Thôi đánh, dẫn quân đến đóng ở núi Chung Nam, nghe tin vua đi qua đấy nên đến để đi theo hộ giá. Giữa khi ấy quân Dĩ đến nơi. Hai bên dàn thành thế trận.
Tướng Quách Dĩ là Thôi Dũng phóng ngựa ra, mắng Phụng là phản tặc. Phụng giận lắm, ngoảnh đầu lại gọi:
- Công Minh ở đâu?
Một tướng, tay cầm búa lớn, quất ngựa hoa lưu chạy ra, xông thẳng vào đánh Thôi Dũng. Hai ngựa giao nhau, chỉ một hiệp, đầu Dũng đứt rơi dưới chân ngựa.
Phụng thừa thế đánh tràn vào, Quách Dĩ thua to, lui hai mươi dặm.
Phụng thu quân bái kiến thiên tử. Vua dụ bảo rằng:
- Ngươi cứu được trẫm, công thực to!
Phụng cúi đầu lạy tạ. Vua phán hỏi:
- Tướng vừa chém được giặc là ai?
Phụng dắt tướng ấy lại lạy tạ ở dưới xa giá, rồi thưa rằng:
- Người này vốn ở Dương Quận, xứ Hà Đông, họ Từ tên Hoảng, tên chữ là Công Minh.
Vua lấy lời phủ dụ. Dương Phụng hộ vệ xa giá đến đóng ở Hoa Âm. Tướng quân là Đoàn i dâng y phục và đồ ăn uống. Đêm hôm ấy vua nghỉ trong trại Dương Phụng.
Quách Dĩ thua một trận, hôm sau đem quân kéo đến cửa trại thách đánh, Từ Hoảng cưỡi ngựa ra trước. Dĩ thả đại quân vây bọc tám mặt. Vua và Dương Phụng cùng bị khốn ở trong vây. Đương lúc nguy cấp, chợt nghe mé Đông Nam, có tiếng reo nổi ầm, rồi thấy một tướng kéo quân mã đến, phá quân giặc tan vỡ. Từ Hoảng mới

thừa thế đánh ra, quân Dĩ bị thua chạy tan vỡ.
Tướng ấy đến ra mắt vua, đó là quốc thích Đổng Thừa. Vua khóc kể lại chuyện trước.
Thừa tâu rằng:
- Xin bệ hạ đừng lo, tôi xin cùng với Dương tướng quân thề chém hai đứa giặc ấy để yên thiên hạ.
Vua truyền lệnh đi mau đến Đông Đô. Xa giá đi suốt đêm ấy đên Hoằng Nông.
Quách Dĩ thua, kéo quân về, vừa gặp ngay Lý Thôi, Dĩ nói:
- Dương Phụng, Đổng Thừa cứu giá đến Hoằng Nông rồi. Nếu để chúng đi được đến Sơn Đông, có chỗ đứng chân vững vàng, tất nhiên sẽ bố cáo thiên hạ, mời chư hầu đến đánh anh em ta, thì ba họ nhà chúng ta cũng không giữ nổi.
Thôi nói:
- Nay Trương Tế đóng quân ở Trường An, chưa nên khinh động. Ngươi cùng ta nên tụ quân lại một nơi, rồi đến thẳng Hoằng Nông, giết phăng Hiến Đế đi, chia thiên hạ làm đôi mỗi người một nửa thì có hay không?
Dĩ mừng lắm, xin vâng ngay. Hai người họp quân làm một, đi đến đâu cướp bóc vét sạch của dân đến đấy.
Dương Phụng, Đổng Thừa nghe tin quân Thôi, Dĩ kéo đến, liền quay binh trở lại, đánh nhau to ở Đông Giáu.
Thôi, Dĩ bàn với nhau rằng:
- Quân ta nhiều, quân chúng it. Ta cứ đánh bừa đi là được.
Nói xong rồi, Lý Thôi ở tả, Quách Dĩ ở hữu, kéo tràn quân lại, đầy cả núi, lấp cả đồng. Phụng, Thừa hai người cố liều chết mà đánh, chỉ giữ riết lấy xa giá của vua và hoàng hậu còn các quan, các cung nhân và sổ sách, đồ đạc, các thứ của vua dùng, phải vứt bỏ cả.
Quách Dĩ kéo quân vào Hoằng Nông cướp bóc, Đổng Thừa, Dương Phụng hộ xa giá chạy sang Thiểm Bắc. Thôi, Dĩ chia quân hai đường đi đuổi. Thừa, Phụng một mặt sai người cùng với Quách Dĩ giảng hòa, một mặt mật đưa chiếu chỉ đến Hà Đông, kíp với tướng Bạch Ba là Hàn Tiêm, Lý Nhạc và Hồ Tài, đem quân mã ba xứ lại cứu.
Lý Nhạc nguyên là giặc cỏ tụ tập ở núi rừng. Nay bất đắc dĩ cũng

phải triệu đến.
Quân ba xứ được tin vua tha tội, lại cho làm quan, liền đem cả quân sĩ bản doanh của mình đến, phối hợp với Đổng Thừa cùng nhau hội họp làm một lấy lại Hoằng Nông.
Bấy giờ Lý Thôi, Quách Dĩ đi đến đâu, cướp bóc đến đấy, người già yếu đem giết sạch, người khỏe mạnh bắt đi theo làm quân, khi nào đánh nhau bắt dân binh đi trước, gọi là quân cảm tử.
Thế giặc Lý, Quách to lắm. Quân Lý Nhạc đến gặp giặc ở Vị Dương.
Quách Dĩ sai quân đem áo sống, đồ đạc bỏ cả dọc đường. Quân Nhạc thấy áo sống ngổn ngang cả đất, tranh nhau nhặt lấy, nhốn nháo mất cả hàng ngũ. Thôi, Dĩ hai cánh quân đánh dồn lại. Quân Nhạc thua to. Dương Phụng chống chế không nổi, hộ giá chạy sang mặt Bắc. Quân giặc đuổi theo sau lưng. Lý Nhạc nói:
- Việc kíp rồi xin thiên tử lên ngựa đi trước.
Vua nói:
- Ta không nỡ bỏ trăm quan chạy lấy một mình.
Các quân cùng kêu khóc đi theo.
Hồ Tài bị quân giặc giết mất. Phụng, Thừa, thấy giặc đuổi gấp lắm, tâu xin vua xuống xe đi bộ.
Đi đến bờ Hoàng Hà, Lý Nhạc tìm được một chiếc thuyền nhỏ để sang sông.
Bấy giờ trời đang giá rét. Vua và hoàng hậu dắt nhau đến bờ sông, bờ cao quá không xuống được thuyền. Đằng sau giặc sắp đến nơi. Dương Phụng nói rằng:
- Nên cởi cương ngựa ra, chắp nối lại, buộc vào lưng vua, để đưa xuống thuyền.
Trong đám có Quốc Cữu là Phục Đức cắp vài chục tấm lụa trắng, chạy lại nói rằng:
- Trong lúc quân rối loạn, tôi có nhặt được lụa này, xin đem để buộc.
Hành Quân Hiệu Úy là Thượng Hoằng lấy lụa buộc vào lưng vua và hoàng hậu, sai quân sĩ ròng vua xuống thuyền trước.
Lý Nhạc cầm thanh kiếm đứng ở đầu thuyền. Quốc cữu Phục Đức (vốn là anh hoàng hậu) cõng hoàng hậu xuống.

Trên bờ những người chưa được xuống, tranh nhau vịn vào dây neo, Lý Nhạc lấy kiếm chặt dây rơi cả xuống nước. Khi chở được vua và hoàng hậu sang sông, lại đẩy thuyền lại để chở các quan và quân sĩ. Những người tranh nhau xuống trước bị chặt gẫy cả ngón tay kêu khóc rầm trời. Lúc sang được bên kia sông, tả hữu vua chỉ còn có hơn mười người.
Dương Phụng tìm được một cái xe trâu, rước vua đến Đại Dương. Hôm ấy phải nhịn đói. Đến tối mới kiếm được ngôi nhà ngói vào ngủ.
Các bô lão đem cơm dâng, để vua và hoàng hậu xơi, nhưng gạo xấu cơm hẩm, vua và hoàng hậu không sao nuốt được.
Hôm sau vua hạ chiếu phong cho Lý Nhạc làm chinh bắc tướng quân, Hàn Tiêm làm chinh đông tướng quân, rồi lại lên xa giá đi. Lúc đi có hai đại thần tìm đến khóc và lạy ở trước xa giá. Hai người ấy là thái úy Dương Bưu và thái bộc Hàn Dung. Vua và hoàng hậu cũng khóc. Hàn Dung mới tâu rằng:
- Lý Thôi, Quách Dĩ rất tin lời tôi, tôi nguyện liều thân sang dụ chúng bãi binh. Xin bệ hạ giữ lấy long thể.
Hàn Dung đi rồi, Lý Nhạc mời vua vào trại Dương Phụng tạm nghỉ, Dương Bưu lại mời vua về huyện An Ấp. Vua đến An Ấp không có nhà nào cao sạch, vua và hoàng hậu phải vào trọ trong nhà tranh, bốn mặt của ngõ không có, chỉ có rào gai tre. Vua và các quan đại thần vào trong nhà tranh ấy bàn việc. Các tướng đóng quân ở bên ngoài hàng rào để bảo vệ.
Bọn Lý Nhạc từ khi đến giúp vua, ra mặt chuyên quyền. Các quan hơi có ai nói chạm đến, chúng mắng liền ngay trước mặt vua. Chúng lại đưa cho vua ăn uống những rượu đục cơm thô. Vua cũng cứ phải cắn răng mà chịu.
Lý Nhạc và Hàn Tiêm lại có hơn hai trăm đầy tạ bộ hạ, nào thầy cúng, nào thầy thuốc. Hai đứa tâu cho làm hiệu úy, ngự sử cả. Khắc ấn không kịp, lấy dùi vạch gõ ra làm ấn, chẳng ra thể thống gì nữa.
Hàn Dung sang nói vại Lý Thôi, Quách Dĩ. Hai tên giặc ấy cũng nghe, tha cho các quan và những cung nhân được về.
Năm ấy mất mùa to. Trăm họ phải ăn những rau cỏ và ăn táo trừ

bữa, chết đói khắp cả thôn dã.
Thái thú Hà Nội là Trương Dương dâng gạo thịt, thái thú Hà Đông dâng lụa vải, vua cũng hơi được ung dung một chút.
Đổng Thừa, Dương Phụng bàn nhau rằng:
- Ta nên sai người đi sửa lại các cung điện ở Lạc Dương để rước xa giá về Đông Đô.
Lý Nhạc không nghe, Đổng Thừa mới bảo Nhạc rằng:
- Lạc Dương vốn là nơi thiên tử đóng đô. An Ấp là chỗ đất nhỏ, không sao để được xa giá ở đấy. Nay phụng giá về Lạc Dương là phải hơn.
Lý Nhạc nói:
- Có phải thế, các ông cứ việc phụng giá đi, ta cứ đóng ở đây.
Dương Phụng, Đổng Thừa cứ phụng giá đem đi.
Nhạc ở lại, sai người kết liên với Lý Thôi, Quách Dĩ, bàn nhau cùng lại để cướp giá.
Phụng, Thừa với Tiêm biết trước được mưu ấy, liền đêm hôm ấy dàn bày quân sĩ, để gìn giữ giá vua, đi vụt ngay đến Cơ Quan. Lý Nhạc nghe tin ấy, không đợi quân Thôi, Dĩ đến nữa, tự mình dẫn quân mã bản bộ mình đi đuổi xa giá. Đến canh tư đuổi kịp đến dưới núi Cơ Sơn, thét to lên rằng:
- Xa giá không được đi vội. Lý Thôi, Quách Dĩ ở đây!
Vua Hiến Đế sợ run không được.

Thế rõ thực là:

Khi xưa đôi giặc, đôi quân;
Nay thì ba giặc hợp quần với nhau.

Chưa biết vua Hiến Đế phen này làm thế nào mà thoát nạn. Xem đến hồi sau sẽ rõ.

Hồi 14
Tào Mạnh Đức Rời Giá Đến Hứa Đô
Lữ Phụng Tiên Đang Đêm Cướp Từ Quận.

Lý Nhạc đem quân đuổi theo xa giá, trá xưng là Lý Thôi, Quách Dĩ.
Vua giật mình lo sợ, Dương Phụng nói:
- Đây là Lý Nhạc đấy.
Phụng sai Từ Hoảng ra đánh, Lý Nhạc tự mình ra địch.
Hai ngựa giao nhau, mới được một hiệp, Hoảng chém một nhát búa, Nhạc chết ngã dưới chân ngựa.
Bọn giặc còn lại chạy tan tác cả.
Phụng bảo vệ xa giá đi qua Cơ Quan, Thái Thú là Trương Dương đem thóc lúa ra đón ở cạnh đường, vua phong cho Dương làm Đại Tư Mã.
Dương từ tạ vua ra đóng đồn ở Giã Vương.
Vua vào Lạc Dương trông thấy của nhà bị đốt cháy hết cả; đường sá rậm rạp; cỏ mọc cao lấp mắt; trong cung điện chỉ có tường đổ, vách nát. Vua sai Dương Phụng cất tạm một cái cung nhỏ để ở.
Trăm quan vào triều mừng đều phải đứng trong đám gai góc.
Vua hạ chiếu đổi niên hiệu Hưng Bình làm Kiến An năm đầu.
Năm ấy mất mùa to. Dân Lạc Dương còn được vài trăm nóc nhà, cũng không có gì ăn, phải ra ngoài thành, bóc vỏ cây, đào rễ cỏ mà ăn.
Còn các quan thì từ Thượng Thư trở xuống cũng phải ra thành hái rau. Có nhiều người bị đè chết ở những chỗ tường đổ vách nát.
Khí vận đời nhà Hán lúc bấy giờ thực là suy đốn, không khi nào người ta từng thấy những cảnh khổ não nhường ấy.

Đời sau có thơ than rằng:

Máu loang rắn trắng núi Mang Đường

Cờ đỏ tung hoành khắp bốn phương.
Đuổi sộc hươu Tần, gây xã tắc,
Đạp quay ngựa Sở, mở phong cương.
Vua hèn nên để gian tà lắm;
Nước loạn sinh ra giặc giã hoang.
Trông thấy đôi kinh khi vận nạn,
Dẫu rằng dạ sắt cũng sinh thương.

Thái Úy là Dương Bưu tâu với vua rằng:
- Trước bệ hạ đã giáng chiếu, chưa kịp sai ai mang đi. Nay Tào Tháo ở Sơn Đông, binh hùng tướng giỏi. Nên truyền gọi y vào chầu để giúp nhà vua.
Vua nói:
- Trước ta đã giáng chiếu rồi, ngươi không cần phải tâu nữa. Cứ sai người mang đi lập tức là xong.
Bưu lĩnh chỉ, sai ngay người sang Sơn Đông với Tào Tháo.
Tào Tháo ở Sơn Đông, nghe tin xa giá vua đã về đến Lạc Dương, họp những mưu sĩ để bàn.
Tuân Úc nói:
- Ngày xưa, Tấn Văn Công phụng Tương Vương vào làm vua, chư hầu ai cũng phục. Hán Cao Tổ để tang Nghĩa Đế, ai cũng theo. Nay thiên tử mắc nạn, tướng quân nhân dịp này, cất nghĩa binh, phụng thiên tử để theo nguyện vọng của dân chúng, sách lược rất hay. Nếu ta không làm ngay, người khác sẽ làm trước ta.
Tháo mừng rỡ, đang thu xếp để cất quân đi thì có sứ giả nhà vua đem chiếu đến.
Tháo tiếp được tờ chiếu, cất quân đi liền.
Vua ở Lạc Dương, trăm việc còn thiếu thốn cả.
Thành quách đổ nát cũng chưa sửa sang được. Chợt lại có người báo rằng:
- Lý Thôi, Quách Dĩ lại sắp kéo quân đến.
Vua sợ hãi mới hỏi Dương Phụng:
- Sứ Sơn Đông chưa về, nay quân Lý, Quách lại đến, làm thế nào bây giờ?
Dương Phụng, Hàn Tiêm đều nói:

- Hai chúng tôi xin hết sức đánh để bảo vệ bệ hạ.
Đổng Thừa nói:
- Thành quách không bền, binh lính lại ít, đánh ngộ thua thì làm thế nào? Sao bằng rước giá tránh sang Sơn Đông có hơn không?
Vua theo lời. Nay hôm ấy khởi giá sang Sơn Đông. Trăm quan không người nào có ngựa cưỡi, đều đi bộ theo giá.
Vừa ra khỏi Lạc Dương, chưa đi được một bước đường nào, đã thấy ở đằng xa xa, bụi bốc mù trời, chiêng trống vang rầm, không biết cơ man nào là quân mã kéo đến. Vua và Hoàng Hậu run sợ quá không nói được, chợt thấy một tên kỵ mã đến, tức là sứ giả đi Sơn Đông trở về. Sứ giả đến trước giá lạy rồi tâu rằng:
- Tào tướng quân khởi hết cả quân Sơn Đông, vâng chiếu mệnh đến ngay và nghe thấy Lý Thôi, Quách Dĩ xâm phạm vào Lạc Dương, cho nên trước hết sai Hạ Hầu Đôn làm tiên phong, dẫn mười viên tướng giỏi và năm vạn tinh binh lại đây trước để hộ giá.
Vua nghe thấy thế, trong bụng mới hơi yên. Được một lát quả Hạ Hầu Đôn dẫn Hứa Chử, Điển Vi lại lấy quân lễ yết kiến vua.
Vua úy dụ vừa xong, lại có người báo:
- Mặt Đông có một toán quân kéo đến.
Vua sai Hạ Hầu Đôn ra xem ai. Đôn trở về tâu rằng:
- Đó là một bộ quân của Tào Tháo đã đến.
Được một hồi Tào Hồng, Nhạc Tiến, Lý Điển vào ra mắt. Ba người tâu xưng tên tuổi xong, Hồng tâu rằng:
- Anh tôi thấy giặc sắp đến, sợ Hạ Hầu Đôn không đánh nổi, nên sai chúng tôi đi gấp đường đến đây để giúp bệ hạ.
Vua mừng phán rằng:
- Tào tướng quân thế mới thực là bầy tôi xã tắc!
Vua phán rồi sai hộ giá để đi. Giữa lúc ấy lại có thám mã báo rằng:
- Lý Thôi, Quách Dĩ đem quân kéo tràn đến.
Vua sai Hạ Hầu Đôn chia quân làm hai cánh ra đón đánh.
Một bên Đôn, một bên Hồng, chia ra hai đường, quân kỵ đi trước, quân bộ đi sau, đánh nhau rất hăng với Lý Thôi, Quách Dĩ.
Quân Thôi, Dĩ thua to. Đôn, Hồng chém được hơn một vạn đầu giặc; vững thế rồi xin rước vua đi trở lại Lạc Dương. Vua trở về cung, Hạ Hầu Đôn đóng quân ở ngoại thành.

Hôm sau, Tào Tháo tự lĩnh đại đội binh mã kéo đến. Lập trại đâu vào đấy rồi vào ra mắt vua, lạy ở dưới thềm.
Vua cho Tháo đứng dậy, tuyên dụ ôn tồn. Tháo tâu rằng:
Tôi được nhờ ơn nhà nước, lúc nào cũng lo việc báo đền. Nay Lý Thôi, Quách Dĩ hai đứa giặc đầy tội ác. Tôi có hai mươi vạn tinh binh, lấy chính nghĩa đánh gian tà, thế nào cũng thắng, đánh tất phải được. Xin bệ hạ giữ gìn long thể, lấy xã tắc làm trọng.
Vua liền phong cho Tào Tháo lĩnh chức Tư Lệ Hiệu Úy, cho cờ tiết và lưỡi phủ việt, coi tòa thượng thư.
Lý Thôi, Quách Dĩ biết Tháo từ xa mới đến, bàn nhau muốn đánh ngay.
Giả Hủ can rằng:
- Không nên, Tào Tháo binh hùng, tướng dũng. Không bằng đầu hàng may ra thì khỏi phải tội.
Lý Thôi giận mắng rằng:
- Ngươi dám làm nhục nhuệ khí của ta!
Nói rồi rút kiếm toan chém Giả Hủ. Các tướng cố sức ngăn can, mới tha. Đêm hôm ấy Giả Hủ lên ngựa một mình về thẳng quê nhà.
Hôm sau, Lý Thôi đem quân mã đến đánh quân Tào Tháo.
Tháo sai Hứa Chử, Tào Nhân, Điển Vi lĩnh ba trăm quân thiết kỵ đem ra riễu ở trước trận Lý Thôi ba vòng rồi mới bày trận.
- Bên giặc, cháu Lý Thôi là Lý Thiêm, Lý Biệt cưỡi ngựa ra trước.
Chưa kịp nói điều nào, Hứa Chử đã tế ngựa xông vào, đưa một nhát đao, Lý Thiêm chết quay xuống đất.
Lý Biệt trông thấy giật mình cũng ngã ngựa, rồi bị Hứa Chử chém nốt.
Chử xách hai đầu chạy về.
Tào Tháo mừng vỗ vào lưng Hứa Chử nói rằng:
- Anh thực là Phàn Khoái của ta.
Liền sai Hạ Hầu Đôn đem quân ra mặt tả, Tào Nhân lĩnh quân ra mặt hữu, Tháo tự lĩnh trung quân xông vào trận.
Một tiếng trống nổi lên, ba đội quân cùng tiến. Quân giặc chống cự không nổi, thua chạy.
Tháo cầm thanh bảo kiếm thúc quân vào, đuổi giết suốt đêm.

Giặc chết nhiều lắm, xin hàng không biết bao nhiêu mà kể.
Thôi, Dĩ chạy trốn về phía Tây, hạt ha hớt hoảng, như chó lạc chủ; tự biết thân không còn nương tựa vào đâu được nữa, hai đứa cùng trốn vào nơi rừng rú làm giặc cỏ kiếm ăn.
Tào Tháo đem binh về, đóng đồn ở ngoài thành Lạc Dương.
Dương Phụng, Hàn Tiêm hai người bàn với nhau rằng:
- Tào Tháo phen này có công to, tất sẽ nắm trọng quyền, sao còn dung bọn chúng ta?
Bèn vào tâu với vua, rồi mượn tiếng xin đi đuổi Lý Thôi, Quách Dĩ, kéo quân bản bộ của mình sang đóng ở Đại Lương.
Một hôm vua sai sứ vào trại Tào Tháo, để gọi Tháo vào cung bàn việc.
Tháo nghe tin có sứ đến, mời vào đinh thì thấy người ấy mày cong mắt đẹp, tinh thần sảng khoái. Tháo nghĩ thầm rằng:
- Nay ở Đông Quận này trời làm đói kém, từ quân lính cho chí dân, ai ai cũng có vẻ đói, sao người này béo tốt được như thế này.
Nhân mới hỏi ngay rằng:
- Tôi trông mặt ngài đầy đặn lắm, xin dám hỏi điều dưỡng như thế nào mà được như vậy?
Sứ thưa rằng:
- Thưa tôi cũng không có phép gì lạ cho lắm, vốn chỉ ăn nhạt ba mươi năm nay!
Tháo gật đầu hỏi rằng:
- Ngài hiện làm chức gì?
Sứ nói:
- Tôi vốn đỗ khoa Hiếu Liêm, nguyên làm chức Tùng Sự theo Viên Thiệu và Trương Dương. Nay nghe tin thiên tử đã về đô, tôi đến chầu vua, được phong làm Chánh Nghị Lang. Tên tôi là Đổng Chiêu, biểu tự Côn Nhân, quê ở Tế Âm, xứ Định Đào.
Tháo đứng dậy nói rằng:
- Tôi nghe tiếng ngài đã lâu, nay may được thừa tiếp ngài ở đây.
Nói rồi Tháo đặt tiệc rượu ở trong trướng để khoản đãi rồi lại gọi Tuân Úc ra cùng hội kiến.
Chợt tin báo có một đội quân đi sang phía Đông, không biết quân nào.

Tháo hỏi rằng:
- Họ có bụng nghi tôi chăng?
Đổng Chiêu nói:
- Chúng là lũ vô mưu. Minh công hà tất phải lo.
Tháo lại hỏi:
- Thế còn Lý, Quách chuyến này chúng kéo đi thì rồi ra thế nào?
Chiêu thưa:
- Hổ không vuốt, chim gẫy cánh, chẳng mấy lúc sẽ bị minh công bắt được, cần gì phải để ý.
Tào Tháo thấy Đổng Chiêu nói câu nào cũng lọt tai, bèn hỏi đến những việc lớn trong triều.
Chiêu nói rằng:
- Minh công cất quân nghĩa binh để trừ bạo loạn, vào triều giúp thiên tử, ấy là công nghiệp của ngũ bá. Nhưng các tướng mỗi người một bụng, vị tất họ đã theo phục cả. Nay minh công ở mãi đây, tôi e có điều bất tiện. Chỉ có cách rước vua về Hứa Đô là hơn. Nhưng triều đình xiêu dạt mãi, mới về được kinh đô xa gần trông mong, ai cũng muốn được yên ổn một chút. Nay lại rời xa giá đi nơi khác, chắc lòng người cũng không phục. Nhưng ở đời có làm được việc phi thường mới có công phi thường. Xin minh công quyết kế đi.
Tháo cầm lấy tay Chiêu cười nói rằng:
- Ấy vẫn là bản chí tôi đó! Nhưng tôi còn e rằng Đại Lương có Dương Phụng, ở trong triều có các đại thần, đã chắc đâu không sinh biến được!
Chiêu nói:
- Lo chi việc đó! Minh công nên đưa thư sang cho Dương Phụng để cho hắn yên tâm, rồi nói rõ cho các đại thần rằng kinh đô bây giờ không có lương. Rước xa giá sang Hứa Đô để được gần Lỗ Dương, vận lương cho tiện, không đến nỗi xa xôi thiếu thốn như ở đây. Các đại thần nghe rõ, đều vui lòng nghe theo.
Tháo nghe lời Chiêu nói, mừng rỡ quá chừng. Khi Chiêu từ biệt, Tháo lại nắm tay nói rằng:
- Về sau tôi có làm việc gì xin ngài dạy bảo cho!
Chiêu tạ rồi cáo về.

Từ đó, Tào Tháo ngày ngày bàn với mưu sĩ về việc rời đô.
Bấy giờ thái sử lệnh là Vương Lập, một bữa nói riêng với tôn chính là Lưu Ngải rằng:
- Tôi có xem thiên văn từ mùa xuân năm ngoái đến giờ, sao Thái Bạch (sao kim) phạm vào sao Trấn Tinh ở khoảng sau Ngưu và sao Đẩu, rồi lại qua dải Ngân Hà; và sao Thái Bạch gặp nhau ở Thiên Quan. Kim với Hỏa hội với nhau, tất nhiên có vua mới ra. Tôi xem khí vận nhà Hán đã hết, trong đất Tấn, Ngụy tất có người nổi lên.
Vương Lập lại mật tâu với vua rằng:
- Mệnh trời lúc đến, lúc đi, ngũ hành thịnh suy bất thường. Thay Hỏa là Thổ, thay nhà Hán có lẽ là ở đất Ngụy.
Tào Tháo nghe tin ấy, sai người bảo Lập rằng:
- Tôi cũng biết ông trung với triều đình, nhưng thiên cơ huyền bí lắm, xin ông chớ nói nhiều.
Táo đem chuyện ấy thuật lại với Tuân Úc.
Úc nói:
- Nhà Hán vốn lấy đức Hỏa làm vua. Mà Minh Công lại mình Thổ, Hứa Đô cũng thuộc Thổ, đến đấy tất hay. Hỏa sinh Thổ, mà Thổ thì vượng Mộc. Chính hợp với lời Đổng Chiêu, Vương Lập. Minh Công tất sau này phát lớn.
Từ ấy Tào Tháo nhất quyết thiên đô.
Hôm sau Tháo vào ra mắt vua tâu rằng:
- Đông Đô bị tàn phá đã lâu, bấy giờ không sửa sang lại được, vả lại chuyển vận lương thực, vất vả khó nhọc lắm. Hứa Đô gần Lỗ Dương; thành quách, cung thất, tiền lương, người, của cải gì cũng có đủ. Tôi xin rước xa giá về Hứa Đô. Ngửa trông lượng thánh ưng cho.
Vua phải nghe. Các quan ông nào cũng sợ Tào Tháo mạnh thế không ai dám ngăn điều gì, liền chọn ngày để khởi giá. Tháo tự dẫn quân đi trong nom. Các quan cũng đi theo cả.
Đi chưa được vài dặm đến một chỗ gò cao, bỗng thấy tiếng reo ầm ầm, rồi thấy Dương Phụng, Hàn Tiêm kéo quân ra chẹn đường.
Từ Hoảng đứng đầu kêu to lên rằng:
Tào Tháo cướp thánh giá đem đi đâu?
Tháo phóng ngựa ra xem, trông thấy Từ Hoảng uy phong lẫm liệt,

có lòng khen thầm, liền sai Hứa Chử ra trận.
Hai người bên đao bên búa, đánh nhau hơn năm mươi hiệp chưa thấy bên nào được bên nào thua.
Tháo sai gõ chiêng rút quân về, gọi các mưu sĩ lới bàn rằng:
- Dương Phụng, Hàn Tiêm không đáng kể, chỉ có Từ Hoảng thực là tướng tài. Ta không nỡ lấy sức mạnh địch lại, muốn dùng kế chiêu dụ thì hơn.
Hành quân tùng sự là Mãn Sủng nói:
- Chúa công đừng lo. Tôi với Từ Hoảng, có quen biết nhau. Tối hôm nay để tôi giả làm tên lính, lẩn vào trại anh ta, tôi thuyết phục anh ta, anh ta sẽ sang hàng chúa công.
Tào ưng ý lắm, cho Sủng đi.
Đêm hôm ấy Sủng ăn mặc giả làm tên lính, đi lộn vào đội quân bên kia, lẻn đến trước màn Tử Hoảng, thấy Hoảng thắp nến mặc áo giáp đang ngồi. Sủng đánh bạo xông đến tận trước mặt, vái rồi hỏi rằng:
- Cố nhân lâu nay vẫn mạnh khỏe?
Hoảng giật mình đứng dậy, nhìn kỹ Sủng rồi hỏi rằng:
- Anh có phải là Man Bá Minh ở Sơn Dương đó không? Có việc gì đến đây?
Sủng nói:
- Tôi hiện đang làm Tùng Sự ở dinh Tào tướng quân, hôm nay ở trước trận, trông thấy cố nhân, muốn dâng một câu nói, nên liều chết lại đây.
Hoảng mời ngồi, hỏi ý làm sao. Sủng nói:
- Ông là người dũng lược, đời nay hiếm có, sao lại phải khuất thân đi theo bọn Dương Phụng, Hàn Tiêm. Tào tướng quân là đấng anh hùng thời nay, biết yêu người hiền, kính kẻ sĩ, thiên hạ đều biết tiếng. Hôm nay ở trước trận, thấy ông khỏe mạnh, trong bụng mười phần kính yêu, không nỡ sai tướng khỏe ra để giết nhau. Bởi vậy Tào công sai tôi đến đây để mời ông. Xin ông bỏ chỗ tối, qua nơi sáng, để cùng Tào công làm nên nghiệp lớn.
Từ Hoảng nghĩ ngợi một hồi, chép miệng than rằng:
- Ta cũng biết Dương Phụng, Hàn Tiêm không phải là tay lập được nghiệp, nhưng theo đã lâu rồi, bây giờ không nỡ bỏ.

Sủng lại nói:
- Ông há lại không biết rằng: chim khôn tìm cây mà đậu, người hiền chọn chủ mà thờ. Nay ông đã gặp được chủ đáng thờ, bỏ lỡ mất cơ hội tốt sao gọi là người trượng phu?
Hoảng đứng dậy tạ nói rằng:
- Xin nghe lời ngài dạy!
Sủng nói:
- Đã vậy, sao ông không giết ngay Dương Phụng, Hàn Tiêm để làm lễ yết kiến.
Hoảng nói:
- Làm bầy tôi mà giết chủ, điều ấy thực là bất nghĩa, tôi quyết không làm!
Sủng nói:
- Ông thực là người nghĩa sĩ!
Từ Hoảng liền dẫn vài mươi tên kỵ mã, ngay đêm hôm ấy cùng với Mãn Sủng, chạy sang trại Tào Tháo.
Có người báo với Dương Phụng, Phụng giận lắm đem ngay một ngàn kỵ mã đuổi theo, gọi to lên rằng:
- Phản tặc Từ Hoảng đừng chạy nữa!
Trong khi đang đuổi, chợt nghe thấy một tiếng pháo nổ, trên núi dưới đống lửa đuốc sáng choang, quân phục bốn mặt kéo ra. Tào Tháo tự dẫn quân đi trước, quát lên rằng:
- Ta đợi đây đã lâu. Chớ để cho bọn chúng chạy thoát.
Dương Phụng khiếp đảm, chực thu quân về nhưng đã bị quân Tào vây bọc.
May đâu, giữa lúc ấy Hàn Tiêm kéo quân lại cứu.
Hai bên đánh nhau, Phụng chạy được thoát; Tháo thừa thế đánh. Quân sĩ Phụng, Tiêm đầu hàng quá nửa.
Hai người thế cô, nhặt nhạnh quân sót rồi sang với Viên Thuật.
Tháo thu quân về dinh, bấy giờ Mãn Sủng dẫn Từ Hoảng vào ra mắt.
Tháo mừng rỡ, đãi Từ Hoảng rất hậu, rồi rước loan giá về Hứa Đô sửa sang nhà cửa, cung miếu, lập tôn miếu, xã tắc, cùng các tòa, các dinh và các nha môn; lại xây thành quách, lập kho tàng.
Lũ Đổng Thừa cả thẩy ba mươi người, đều được phong làm liệt

hầu.
Thưởng người có công, phạt kẻ có tội, các việc hết thẩy đều do Tào Tháo coi xét.
Tháo tự phong mình làm đại tướng quân, Vũ Bình Hầu; Tuân Úc làm Thị Trung Thượng Thư Lịnh; Tuân Du làm Quân Sư; Quách Gia làm Tư Mã Tế Tửu, Lưu Việp làm Tư Thông Duyện Tào; Mao Giới, Nhiệm Tuấn làm Điểm Nông Trung Lang Tướng, coi về việc thúc đốc tiền lương; Trình Dục làm tướng ở quận Đông Bình; Phạm Thành, Đổng Chiêu làm quan lịnh ở Lạc Dương; Mãn Sủng làm quan lịnh ở Hứa Đô; Hạ Hầu Đôn, Tào Hồng, Tào Nhân đều làm tướng quân; Lã Kiền, Lý Điển, Nhạc Tiến, Vu Cấm, Từ Hoảng đều làm Hiệu Úy; Hứa Chử, Điển Vi làm Đô Úy. Còn bao nhiêu tướng sĩ đều phong quan cả.
Từ đấy quyền to trong nước đều vào tay Tào Tháo. Nội các việc lớn triều đình, trước trình Tào Tháo, sau mới tâu vua.
Khi Tháo đã định xong việc lớn, mới mở một cuộc yến ở hậu đường, họp các mưu sĩ lại bàn rằng:
- Lưu Bị đóng quân ở Từ Châu, tự lĩnh chức, coi việc ở đó. Mới rồi Lữ Bố nhân ta đánh thua, cũng chạy về đấy, Bị cho ở Tiểu Bái. Nếu hai người ấy đồng tâm kéo đến xâm phạm vào Hứa Đô, cũng là một điều nguy, ta vốn trong bụng vẫn lo việc ấy. Các ông có nghĩ được kế gì trừ được hai người ấy không?
Hứa Chử nói:
- Tôi xin lĩnh năm vạn tinh binh, đi chém được đầu Lưu Bị, Lữ Bố đem vào dâng thừa tướng.
Tuân Úc lại can Hứa Chử rằng:
- Tướng quân khỏe thì khỏe thực, nhưng tướng quân không biết dùng mẹo. Nay Hứa Đô mới dựng, chưa được vững vàng, chưa nên hấp tấp cất quân. Tôi xin hiến một kế, gọi là kế Hai Hổ Tranh Ăn. Lưu Bị bây giờ lĩnh ở Từ Châu, nhưng chưa có chiếu mệnh. Vậy minh công nên tâu Hoàng thượng giáng chiếu cho y được thực thụ làm chức mục Từ Châu; nhân thể đưa cho Lưu Bị một bức mật thư sai y giết Lữ Bố. Nếu Lưu Bị tuân lệnh giết được Lữ Bố thì y mất tay phù tá; bằng y không giết nổi thì Lữ Bố giết y. Thế gọi là cái kế hai hổ tranh ăn.

Tào Tháo nghe kế ấy, liền tâu xin chiếu mệnh, rồi sai ngay sứ sang Từ Châu, phong cho Lưu Bị làm Chinh Đông tướng quân, Nghi Thành Đình Hầu, lĩnh Từ Châu mục, lại đưa thêm một phong mật thư.
Lưu Bị ở Từ Châu, nghe tin vua dời đô sang Hứa Đô, sắp sửa dâng biểu chúc mừng, chợt có người báo: có sứ nhà vua đến.
Bị ra đón rước vào thành, lạy tạ ân mạng xong rồi, mở yến thiết đãi sứ giả.
Sứ nói:
- Ngài được ân mạng này, đều là nhờ có Tào Thừa Tướng hết sức tiến cử.
Lưu Bị tạ ân. Sứ bấy giờ mới đưa mật thư ra, Lưu Bị xem xong thư nói rằng:
- Việc này xin để thong thả cho tôi bàn luận.
Tiệc tan, Bị mời sứ giả ra nghỉ ngoài quán khách, đêm hôm đó bàn với các tướng.
Trương Phi nói:
- Lữ Bố là người vô nghĩa, giết hắn đi có ngại gì.
Lưu Bị nói:
- Người ta thề cùng về với ta. Nếu ta giết đi, thế là bất nghĩa.
Trương Phi nói:
- Làm người tốt khó lắm!
Lưu Bị nhất định không nghe.
Hôm sau, Lữ Bố lại mừng. Lưu Bị cho ra mời vào, Bố nói:
Nghe ngài mới được ân mệnh triều đình, nên tôi đến mừng.
Lưu Bị cám ơn. Trong khi ấy Trương Phi cầm kiếm đợi ở cổng đường, định Lữ Bố ra thì giết.
Lưu Bị trông thấy vội vàng ngăn lại.
Lữ Bố kinh hãi, nói rằng:
- Dực Đức chỉ lăm lăm giết ta, là cớ làm sao?
Trương Phi thét lên rằng:
- Tào Tháo bảo ngươi là đứa vô nghĩa, bảo anh ta giết ngươi.
Lưu Bị vội vàng quát Trương Phi ra, mời Lữ Bố vào hậu đường, nói rõ đầu đuôi, rồi đưa mật thư của Tào Tháo cho Lữ Bố xem.
Lữ Bố xem xong thư, khóc nói rằng:

- Ấy là tên giặc Tào hắn muốn cho hai chúng ta không được hòa với nhau đó.
Lưu Bị nói:
- Xin anh đừng lo. Tôi quyết không bao giờ làm điều bất nghĩa ấy.
Lữ Bố hai ba lần bái tạ. Bị giữ Bố lại uống rượu mãi đến chiều mới về.
Lữ Bố về, Quan, Trương mới hỏi Lưu Bị rằng:
- Huynh trưởng làm sao không giết Lữ Bố?
Lưu Bị nói:
- Đó là Tào Tháo hắn sợ ta cùng với Lữ Bố đồng mưu đánh hắn, cho nên hắn dùng kế ấy, để cho hai bên giết lẫn nhau. Sao mình lại có thể để cho hắn lợi dụng được.
Quan Công gật đầu bảo: Phải!
Trương Phi nói:
Tôi chỉ muốn giết tên giặc ấy để khỏi phải lo về sau.
Lưu Bị nói:
- Làm thế sao gọi là trượng phu?
Hôm sau Lưu Bị tiễn sứ giả về kinh; dâng biểu tạ ân và đưa thư trả lời Tào Tháo, nói xin để thong thả sẽ làm.
Sứ về kinh vào ra mắt Tào Tháo, thuật chuyện Huyền Đức không giết Lữ Bố.
Tào Tháo mới hỏi Tuân Úc:
- Kế ấy không xong làm thế nào?
Úc nói:
- Tôi lại có một kế nữa, gọi là kế xua hổ nuốt sói.
Tháo nói:
- Kế ấy thế nào?
Úc nói:
- Tướng quân nên sai người đi hỏi thăm Viên Thuật, rồi mật bảo Thuật rằng: Lưu Bị dâng mật biểu muốn lấy Nam Quận, Thuật tất giận đánh Lưu Bị. Minh công lại đưa chiếu rõ ràng sai Lưu Bị đánh Viên Thuật. Hai bên đánh nhau, Lữ Bố tất sinh bụng khác, thế gọi là: xua hổ cho nó nuốt sói.
Tháo ưng ý lắm, một mặt sai ngay người đến Viên Thuật, một mặt lấy chiếu vua, sai đem đến Từ Châu.

Lưu Bị ở Từ Châu nghe có sứ đến, ra thành mời đón vào.
Bị mở chiếu ra đọc, chiếu sai Lưu Bị khởi binh đánh Viên Thuật.
Lưu Bị vâng lệnh, tiễn sứ về trước.
My Chúc nói:
- Đây lại là kế Tào Tháo!
Lưu Bị nói:
- Đành là kế của Tào Tháo, nhưng lệnh vua thì phải vâng theo.
Nói rồi lập tức điểm quân mã, ngay hôm ấy kéo đi.
Tôn Càn nói:
- Trước hết hãy nên cử người giữ lấy thành.
Quan Công thưa:
- Em xin giữ.
Lưu Bị nói:
- Ta sớm tối lúc nào cũng cần đến em bàn các việc, rời nhau ra làm sao được?
Trương Phi nói:
- Em xin giữ.
Lưu Bị bảo Phi rằng:
- Em thì giữ làm sao được! Một là em rượu vào hung hăng lên, đánh lính tráng, hai là em làm việc gì cũng coi thường, không chịu nghe ai can gián. Ta không đành lòng.
Phi nói:
- Từ giờ trở đi, em xin không uống rượu. Không đánh lính tráng, ai can bảo gì em cũng xin nghe.
My Chúc nói:
- Tôi e rằng bụng nghĩ không được như miệng nói.
Phi giận mắng My Chúc rằng:
- Ta theo anh ta đã lâu năm, chưa từng có thất tín câu nào, sao ngươi dám khinh ta như thế?
Lưu Bị nói rằng:
- Đã đành như thế, nhưng ta vẫn chưa yên tâm. Em nên mời Trần Nguyên Long lại đây để giúp; sớm chiều từ nay em phải bớt uống rượu, đừng để hỏng sự mới được.
Trần Đăng vâng lĩnh lời. Lưu Bị dặn dò đâu đấy cả rồi, dẫn ba vạn quân mã bộ, rời Từ Châu sang Nam Dương.

Viên Thuật nghe thấy tin Lưu Bị dâng biểu muốn lấy châu huyện, giận lắm nói rằng:
- Hắn là đứa dệt chiếu, đóng dép, nay chiếm giữ được quận to, đứng ngang với chư hầu. Ta định đánh hắn, hắn nay lại định sửa ta à? Thực là tức quá!
Thuật nói rồi, liền sai thượng tướng là Kỷ Linh dẫn mười vạn quân kéo sang Từ Châu.
Hai bên gặp nhau ở Vu Thai.
Lưu Bị ít binh, dựa vào cạnh núi, men sông đóng trại.
Kỷ Linh, là người ở Sơn Đông, sử dụng một thanh đao ba mũi, nặng năm mươi cân, hôm ấy kéo quân ra trận, quát mắng rằng:
- Lưu Bị là một đứa thôn phu. Sao dám xâm phạm vào đất ta?
Lưu Bị nói:
- Ta nay phụng chiếu của vua sang đây đánh kẻ nghịch thần. Sao ngươi dám kháng cự. Tội ngươi đáng chết!
Kỷ Linh giận lắm, múa đao xông vào đánh.
Quan Vũ quát rằng:
- Thằng thất phu kia, chớ được cậy khỏe!
Nói rồi tế ngựa ra đánh nhau với Kỷ Linh. Đánh được hơn ba mươi hiệp, chưa phân bên nào được bên nào thua, Kỷ Linh kêu to lên: Hãy nghỉ!.
Quan Công quay ngựa về đứng đợi ở cửa trận.
Kỷ Linh sai phó tướng là Tuân Chính ra.
Quan Công không thèm đánh, bảo rằng:
- Ngươi về gọi Kỷ Linh ra đây!
Chính nói:
- Ngươi là vô danh hạ tướng, không xứng đánh nhau với Kỷ tướng quân.
Quan Công điên ruột, xông vào chém Tuân Chính, chỉ một nhát chết ngay.
Lưu Bị thúc quân đánh tràn vào trận.
Kỷ Linh thua to, lui về giữ ở cửa sông Hoài Âm không dám ra đánh nữa, chỉ sai quân sĩ cướp dinh rình trại, nhưng hễ tên nào ra thì quân Từ Châu đánh giết phải thua chạy.
Nay ta hãy để hai bên chống cự nhau, mà nói chuyện Trương Phi ở

nhà giữ việc Từ Châu.
Từ khi Lưu Bị đi, bao nhiêu việc tạp vụ, Trương Phi giao mặc Trần Đăng coi sóc, còn việc quân cơ lớn thì tự mình suy xét làm lấy.
Một hôm Phi mở một tiệc yến, mời các quan đến ăn. Các quan ngồi đâu đó rồi, Trương Phi mời nói rằng:
Khi anh tôi đi, có dặn nên bớt uống rượu, sợ rằng say sưa rồi hỏng việc, vậy tôi xin mời các quan hôm nay uống một bữa thực say, rồi từ mai trở đi, cấm hẳn, không ai được uống nữa, phải giúp tôi để giữ thành trì. Hôm nay phải uống cho thực say mới được!
Trương Phi nói xong, đứng dậy cầm chén mời các quan. Khi cầm chén đến trước mặt Tào Báo, Báo từ chối rằng:
- Tôi theo thiên giới không uống rượu.
Phi nói:
- Những hảo hán đánh nhau giết người, sao lại không uống rượu. Hôm nay, ta muốn ngươi uống một chén.
Tào Báo sợ quá cố uống một chén.
Trương Phi cầm chén mời tất cả các quan, rồi rót một cốc thực to cho mình, hớp một hớp hết nhẵn, lại rót cốc nữa, làm một chập đủ mười cốc rựu đầy.
Lúc bấy giờ ý chừng say quá, Trương Phi lại đứng dậy cầm chén đi vòng mời các quan, khi đi đến trước Tào Báo, Báo nói:
- Tôi thực không sao uống được nữa.
Phi hỏi:
- Ngươi vừa uống được sao bây giờ lại từ chối.
Báo nhất định không uống.
Trương Phi bấy giờ say rượu nóng tính, nổi giận mắng rằng:
- Ngươi dám trái tướng lệnh ta, đáng đánh một trăm roi.
Trần Đăng can rằng:
- Khi ông Huyền Đức đi dặn ông như thế nào?
Phi nói:
- Ngươi là quan văn, chỉ coi việc văn thôi, đừng có cai quản ta ở đây!
Tào Báo không làm sao được, kêu rằng:
- Xin Dực Đức nể mặt con rể tôi mà tha lỗi cho tôi!
Phi hỏi:

- Rể ngươi là ai?
Báo thưa:
- Lữ Bố!
Phi giận lắm quát rằng:
- Ta vốn không muốn đánh ngươi, nay ngươi lại đem Lữ Bố dọa ta, thì ta đánh, ta đánh ngươi cũng như đánh tên Lữ Bố.
Các quan xô cả lại can cũng không được.
Quân lính lôi Tào Báo ra đánh đến năm mươi roi, các quan năn nỉ ngăn can mãi mới thôi.
Tiệc tan.
Tào Báo trở về, giận quá, ngay đêm hôm ấy sai người cầm phong thư, đi tắt đến Tiểu Bái, vào ra mắt Bố, kể hết đầu đuôi chuyện Trương Phi vô lễ.
Trong thư lại nói rằng:
"Lưu Bị đã sang Hoài Nam, đêm hôm nay nhân Trương Phi say rượu, kéo quân đến đánh úp lấy Từ Châu, là một dịp ít có, không nên để lỡ"
Lữ Bố xem xong thư, cho mời Trần Cung đến bàn, Cung nói:
- Tiểu Bái không phải là nơi ở lâu được. Nay Từ Châu đã có cơ lấy được, không lấy ngay đi, sau hối không kịp.
Bố nghe lời, lập tức mặc áo giáp lên ngựa, dẫn năm trăm kỵ mã đi trước, sai Trần Cung dẫn đại quân đi sau. Cao Thuận cũng kéo quân đến theo.
Tiểu Bái cách Từ Châu có bốn mươi dặm, đi một thôi ngựa thì đến.
Lữ Bố đến dưới thành, lúc đầu canh tư trăng sáng vằng vặc, trên thành không ai biết. Lữ Bố đến tận bên thành gọi rằng:
- Lưu sứ quân có việc cơ mật sai người đến.
Trên thành có quân báo với Tào Báo, Báo lên thành xem rồi sai quân sĩ mở cửa ra. Bấy giờ Lữ Bố mới nổi một tiếng hiệu, quân sĩ đều kéo ùa vào thành, tiếng reo kinh động.
Trương Phi say rượu đang ngủ ở trong nhà. Tả hữu vội vàng lay tỉnh dậy bảo rằng:
- Lữ Bố đã lừa mở được cửa thành, quân hắn kéo cả vào rồi.
Trương Phi giận quá, vội vàng mặc áo giáp, vác ngọn bát xà mâu, vừa ra được cửa phủ lên được mình ngựa, thì quân Lữ Bố đến nơi.

Bấy giờ Phi hãy còn say rượu, không đánh được khỏe. Lữ Bố cũng biết sức mạnh của Trương Phi, không dám đánh ráo riết quá.
Mười tám tướng kỵ mã nước Yên bảo vệ Trương Phi, chạy ra cửa Đông.
Vợ con Lưu Bị ở trong phủ, Trương Phi cũng không kịp nhìn đến.
Tào Báo thấy Trương Phi chỉ còn vài mươi người đi theo, lại khinh y còn say, đem hơn một trăm người ra đuổi.
Phi trông thấy Báo, giận lắm, tế ngựa lại đánh, chỉ ba hiệp, Tào Báo thua chạy.
Trương Phi đuổi đến bờ sông, cầm ngọn mâu từ đằng xa phóng lại, trúng giữa lưng Tào Báo, cả người lẫn ngựa chết lăn xuống sông.
Trương Phi đứng ngoài thành, hò gọi quân sĩ. Người nào ra được đều theo y đi sang Hoài Nam.
Lữ Bố vào được thành, phủ dụ dân rồi sai một trăm quân giữ cửa nhà Lưu Bị, không cho ai được vào.
Trương Phi dẫn vài mươi tên kỵ mã đi thẳng đến Vu Thai vào hầu Lưu Bị, nói hết cả chuyện Tào Báo cùng Lữ Bố, trong ứng ngoài hợp, đang đem đánh úp lấy Từ Châu.
Các quan nghe chuyện ai cũng mất máu mặt, duy Lưu Bị chỉ than có một câu:
- Được cũng chẳng nên mừng, mất cũng chẳng nên lo!
Quan Vũ hỏi:
- Thế còn chị đâu?
Trương Phi nói:
- Hãm cả ở trong thành.
Lưu Bị nín lặng chẳng nói câu gì.
Quan Công dẫm chân mắng rằng:
- Khi trước ngươi đòi giữ thành, nói những câu gì? Anh dặn ngươi như thế nào? Bây giờ thành trì thì mất, chị lại bị hãm, thế ra làm sao?
Phi nghe anh mắng, sợ hãi không biết đường nào, rút ngay kiếm ra định tự vẫn.
Thế thực là:

Nghiên bầu nốc rượu sao vui?

Rút kiếm tự vẫn sự thôi đã rồi!

Chưa biết tính mạng Trương Phi ra sao, xem đến hồi sau sẽ rõ.

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 15
Thái Sử Từ Ham Đả Tiểu Bá Vương
Tôn Bá Phù Hăng Đánh Nghiêm Bạch Hổ

Cuối hồi trước, đang nói chuyện Trương Phi rút kiếm ra sắp tự vẫn, Lưu Bị trông thấy vội vàng bước lên giật lấy kiếm, vứt xuống đất rồi nói rằng:
- Xưa có câu rằng: "Anh em như chân tay, vợ con như áo mặc". Áo rách còn dễ may, chân tay gãy, chắp sao được? Ba anh em ta kết nghĩa với nhau ở vườn đào, đã thề cùng sống chết với nhau. Nay dù mất thành trì, vợ con đi nữa, sao nở để anh em nửa đường chết đi cho đành. Phương chi thành trì không phải của ta, vợ con ta bị hãm ở trong thành, nhưng ta chắc Lữ Bố không nỡ giết, cũng còn nghĩ kế cứu được. Hiền đệ lầm một lúc, việc gì đã đến nỗi quyên sinh?
Lưu Bị nói xong rỏ nước mắt khóc.
Quan, Trương cũng khóc cả.
Viên Thuật biết rằng Lữ Bố đã cướp Từ Châu, sai người đến nói với Bố rằng: Hễ Bố cùng giúp đánh Lưu Bị sẽ đưa cho năm vạn hộc lương, năm trăm ngựa, một vạn lạng vừa vàng vừa bạc, một ngàn tấm vóc nhiễu.
Bố ưng ý lắm, sai ngay Cao Thuận dẫn năm vạn quân đến đánh mé sau Lưu Bị.
Lưu nghe tin ấy, nhân khi mưa dầm, rút quân bỏ Vu Thai chạy, muốn về lấy Quảng Lăng.
Khi Cao Thuận đến nơi, Lưu Bị đã đi rồi.
Thuận vào ra mắt Kỷ Linh, đòi những đồ Viên Thuật đã hứa cho.
Linh nói:

- Ông cứ về. Để tôi vào nói với chúa tôi.
Thuận từ giã Kỷ Linh, về thuật lại với Lữ Bố.
Bố còn đang hồ nghi, chợt có thư Viên Thuật đưa đến, trong thư nói rằng:
"Cao Thuận tuy có đến giúp, nhưng Lưu Bị chưa trừ được. Đợi khi nào bắt được Lưu Bị, bấy giờ tôi sẽ đưa các đồ đã hứa đến cho ngài. "
Bố giận lắm, cho Viên Thuật là đồ thất tín, muốn kéo quân sang đánh, Trần Cung can rằng:
- Không nên! Viên Thuật giữ Thọ Xuân, binh nhiều lương rộng. Chớ nên khinh địch. Không bằng mời Lưu Bị lại đóng ở Tiểu Bái để làm vây cánh cho ta. Về sau sai Lưu Bị làm tiên phong, trước đánh Viên Thuật sau đánh Viên Thiệu rồi có thể tung hoành thiên hạ được.
Bố nghe lời, sai người đem thư đi mời Lưu Bị.
Bấy giờ Lưu Bị đã kéo quân về Đông lấy đất Quảng Lăng, bị Viên Thuật vào cướp trại, quân lính hao hụt quá nửa, gặp sứ của Lữ Bố đến, đưa thư mời về Tiểu Bái.
Lưu Bị mừng lắm. Quan, Trương nói:
- Lữ Bố là đứa bội vông ơn nghĩa, không nên tin.
Lưu Bị nói:
- Hắn lấy bụng tử tế đãi ta, việc gì phải nghi?
Ba anh em lại kéo quân về Từ Châu.
Lữ Bố sợ Lưu Bị còn nghi hoặc, trước hết sai người đưa trả lại gia quyến. Cam phu nhân và My phu nhân về gặp Lưu Bị kể hết sự tình, nói rằng Lữ Bố sai người giữ cửa nhà, không cho ai được vào, lại thường sai thị thiếp đưa đồ ăn, thức dùng đến, không bao giờ phải thiếu thốn.
Lưu Bị mới bảo Quan, Trương rằng:
- Ta đã biết Lữ Bố tất không hại gia quyến ta!
Lưu Bị vào thành để tạ Lữ Bố. Trương Phi không chịu theo vào, đem hai chị về Tiểu Bái trước.
Lưu Bị vào ra mắt lạy tạ Lữ Bố.
Bố nói:
- Tôi không phải muốn cướp thành. Bởi vì Trương Phi ở đây, hay

say rượu giết người, tôi e xẩy ra chuyện bất trắc, nên tôi lại giữ hộ đấy thôi!
Lưu Bị nói:
- Tôi vẫn muốn nhường anh đã lâu.
Bố giả dạng nhường lại cho Lưu Bị. Lưu nhất quyết không chịu, về đóng ở Tiểu Bái.
Quan, Trương trong bụng không bằng lòng.
Lưu Bị nói:
- Nhún mình yên phận, để đợi thời, không thể cưỡng lại số mệnh được!
Lữ Bố thường thường sai người đưa lương ăn và vải lụa đến. Từ bấy giờ hai bên lại hòa thuận với nhau.
Trong khi ấy thì Viên Thuật ở Thọ Xuân mở tiệc yến to, hội tướng sĩ lại ăn uống.
Chợt có người báo rằng:
- Tôn Sách đi đánh Thái Thú Lư Giang là Lục Khang, thắng lợi trở về.
Thuật gọi Sách đến, Sách lạy ở dưới thềm.
Thuật hỏi han chuyện trò xong rồi cho Sách ngồi dự tiệc.
Nguyên Tôn Sách từ khi cha mất, về ở Giang Nam kính người hiền, tôn kẻ sĩ, sau nhân Đào Khiêm cùng với cậu Sách, là Thái Thú Đan Dương tên là Ngô Cảnh không hòa với nhau, Sách mới đem mẹ và gia thuộc về Khúc A, mình thì sang ở với Viên Thuật.
Thuật yêu Sách lắm, thường vẫn than rằng:
- Giá ta có được đứa con như Tôn Lang, chết cũng không ân hận gì nữa.
Thuật cho Sách làm Hoài Nghĩa Hiệu Úy, sai đem binh sang đánh Tổ Lang ở Kinh Huyện.
Sách đánh được.
Thuật thấy Sách giỏi, lại sai sang đánh Lục Khang, cũng đánh được. Bấy giờ trở về.
Sách vào ăn tiệc.
Khi tiệc đã tan, Sách về trại, nghĩ trong tiệc Thuật đãi mình khí ngạo bỉ một chút, trong bụng buồn bực, bèn lẩn đi bách bộ dưới bóng trăng ngoài sân. Nhớ đến sự ngày xưa, cha là Tôn Kiên thì

anh hùng như thế mà mình thì lưu lạc thế này, bất giác hu hu cất tiếng khóc.
Chợt có người ở ngoài đến cười to lên hỏi rằng:
- Bá Phù sao thế? Khi Tôn công còn, việc gì cũng dùng đến ta, nay người có việc gì không quyết, sao chẳng hỏi ta mà lại khóc thế?
Sách trông xem ai, thì là Chu Trị, tên chữ là Quân Lý, người ở Đan Dương; nguyên là tùng sự của Tôn Kiên ngày xưa.
Sách gạt nước mắt mời ngồi nói rằng:
- Tôi khóc là vì tôi giận tôi không nối được chí cha tôi ngày xưa.
Trị nói:
- Sao không nói với Viên Công Lộ, mượn binh kéo sang Giang Đông, mượn tiếng là đi cứu Ngô Cảnh, nhưng sự thực là để mưu đồ nghiệp lớn, sao lại cứ chịu mãi ở dưới người ta?
Hai người đang bàn nhau, chợt lại có một người nữa ở đâu chạy vào nói rằng:
- Các ông bàn nhau việc gì tôi đã biết rồi, nay tôi có trăm quân tinh tráng, xin giúp Bá Phù một tay.
Sách nhìn xem ai thì là mưu sĩ của Viên Thuật tên là Lã Phạm, tên chữ là Tử Hoành, người ở Nhữ Dương.
Sách mừng lắm, mời cùng ngồi nói chuyện.
Lã Phạm nói:
- Tôi chỉ lo Viên Thuật không cho mượn quân.
Sách nói:
- Tôi có một vật báu để làm tin. Vật ấy là truyền quốc ngọc tỉ của cha tôi để lại cho.
Phạm nói:
- Công Lộ thèm được ngọc đó đã lâu.
Hôm sau Sách vào ra mắt Viên Thuật, khóc nói rằng:
- Thù cha tôi chưa báo được, ngày nay cậu tôi là Ngô Cảnh lại bị thứ sử Dương Châu là Lưu Do bức bách. Mẹ già và vợ con ở cả Khúc A, e rằng sẽ bị hại. Vậy tôi xin mượn tướng quân vài ngàn hùng binh để sang sông cứu nạn, và để thăm nhà. Sợ minh công không tin, tôi xin đem ngọc tỉ của cha tôi để lại, để làm tin.
Thuật thấy ngọc tỉ vô ngay lấy xem, mừng lắm nói rằng:
- Ta không phải cầu chi ngọc tỉ của ngươi, nhưng hãy tạm để đây,

ta cho mượn ba ngàn binh, năm trăm ngựa, khi nào bình định rồi phải về ngay. Vả ngươi nay chức nhỏ ngôi thấp, khó giữ được quyền lớn, ta cất cho ngươi lên làm Triết Sung Hiệu Úy, Điển Khấu Tướng Quân.
Ngay ngày hôm đó cho lãnh quân đi.
Sách lạy tạ rồi dẫn quân mã, đem cả Chu Trị, Lã Phạm và tướng cũ của cha là Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương, chọn ngày khởi binh.
Đi đến Lịch Dương, gặp một toán quân, có một người đi trước, dáng điệu phong lưu, nghi dung đẹp đẽ, trông thấy Tôn Sách, nhảy xuống ngựa vái một vái.
Sách nhìn xem ai, thì là Châu Du, tự là Công Cẩn, người ở Thư Thành, quận Lư Giang.
Vốn khi Tôn Kiên đánh Đổng Trác, Du đem gia quyến về ở Thư Thành. Du với Sách hai người cùng một tuổi, chơi với nhau rất thân, kết làm anh em.
Sách hơn Du có vài tháng. Du thờ làm anh.
Chú Châu Du là Châu Thượng, làm thái thú ở Đan Dương.
Bữa ấy Du sang thăm chú, đi đến đó gặp Tôn Sách.
Sách mừng lắm, đem sự tình kể với Du. Du nói:
- Tôi xin hết sức khuyển mã, để cùng huynh mưu toan nghiệp lớn.
Sách nói:
- Ta nay được Du, việc lớn tất phải xong.
Rồi bảo Chu Trị, Lã Phạm cùng đến gặp Châu Du.
Du bảo Sách rằng:
- Huynh nay muốn làm việc to, có biết Giang Đông có hai họ Trương không?
Sách hỏi:
- Ai vậy?
Du nói:
- Một người ở Bành Thành, tên là Trương Chiêu, tự là Tử Bố. Một người ở Quảng Lăng, tên là Trương Hoành, tự là Tử Cương. Hai người ấy đều có tài ngang trời dọc đất, nhân tránh loạn đến ở đấy, sao huynh không đón mời hai ngươi ấy.
Sách sai người đem đồ lễ đến mời Trương Chiêu, Trương Hoành.

Hai người từ chối, không đến. Sách phải thân đến tận nơi, cùng hai người nói chuyện. Sách rất lấy làm bằng lòng, cố mời đi mời lại mãi, hai người mới chịu nhận lời.
Sách cho Trương Chiêu làm Trưởng Sử, kiêm chức Phủ Quân Trung Lang Tướng; Trương Hoành làm tham mưu, Chánh Nghị Hiệu Úy.
Cùng nhau bàn mưu sang đánh Lưu Do.
Lưu Do, tự là Chính Lẽ, người ở Mâu Bình quận Động Lai, cũng là Tôn thân nhà Hán, cháu quan Thái Úy Lưu Sủng, em quan thứ sử Duyện Châu Lưu Đại.
Trước làm Thứ Sử Dương Châu, đóng ở Thọ Xuân, sau bị Viên Thuật đuổi sang Giang Đông, cho nên đến Khúc An ở.
Bấy giờ Lưu Do nghe thấy quân Tôn Sách đến, vội vàng họp các tướng để bàn.
Bộ tướng là Trương Anh nói:
- Tôi xin lĩnh một cánh quân, đóng đồn Ngưu Chử, quân giặc dẫu có trăm vạn cũng không dám đến gần.
Nói chưa dứt lời, dưới trướng lại có một người kêu to lên rằng:
- Tôi xin làm bộ tiên phong!
Các tướng nhìn xem ai, thì là Thái Sử Từ, người ở Đông Lai.
Từ, tự khi giải được vây Bắc Hải cho Khổng Dung, sang với Lưu Do.
Do giữ lại ở dưới trướng.
Do bảo:
- Ngươi còn it tuổi, chưa nên làm đại tướng, hãy nên ở tả hữu ta để nghe mệnh lệnh.
Từ không bằng lòng lùi ra.
Trương An lĩnh quân đến Ngưu Chử, chứa mười vạn hộc lương ở lầu các.
Tôn Sách dẫn quân đến. Trương Anh ra địch.
Hai bên hội quân ở trên bãi sông Ngưu Chử.
Trương Anh ra ngựa chửi mắng, Hoàng Cái ra đánh nhau với Trương Anh, chưa được vài hiệp, bỗng thấy trong quân Trương Anh bối rối, rồi thấy nói: "Trong trại có người phóng hỏa! "
Anh vội rút quân về.

Tôn Sách thừa thế đánh dồn.
Trương Anh thế cùng phải bỏ Ngưu Chử chạy trốn vào trong núi sâu.
Người phóng hỏa ở trong trại nguyên là hai viên kiện tướng.
Một là Tưởng Khâm tự là Công Địch, người ở Thọ Xuân xứ Cửu Giang, một là Chu Thái, tự là Ấu Bình, người ở Hạ Sái xứ Cửu Giang.
Hai người gặp phải thời loạn, tụ quân trong sông Dương Tử, cướp bóc kiếm ăn; vốn nghe tiếng Tôn Sách là người hào kiệt ở Giang Đông, hay cầu người hiền, mời kẻ sĩ, cho nên dẫn đồ đảng hơn ba trăm người đến theo.
Sách mừng lắm, dùng làm trường tiền hiệu úy, thu được hơn bốn ngàn quân hàng, liền tiến binh lên đóng ở Trần Đình.
Trương Anh thua trở về, vào ra mắt Lưu Do.
Do giận muốn đem chém, lại có các mưu sĩ là Trích Dung và Tiết Lễ can mãi mới tha, sai Trương Anh đem quân đóng ở thành Linh Lăng để chống giặc.
Do tự lĩnh quân ra mé nam núi Thần Đình cắm trại.
Tôn Sách đóng ở phía Bắc núi ấy.
Hôm sau Sách gọi người ở đó hỏi rằng:
- Gần đây có miếu nào thờ vua Hán Quang Vũ chăng?
Người ấy thưa:
- Có miếu ở trên đỉnh núi.
Sách nói:
- Đêm ta chiêm bao thấy vua Quang Vũ gọi ta vào tương kiến. Ta định lên miếu ấy cầu.
Trưởng sử là Trương Chiêu can rằng:
- Không nên đi! Mé nam núi này có trại Lưu Do. Ngộ hắn có phục binh thì làm thế nào?
Sách nói:
- Ta đã có thần thánh phù hộ, việc chi còn phải sợ?
Nói xong liền mặc áo giáp, cầm giáo, lên ngựa, rồi đem bọn Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương, Tưởng Khâm và Chu Thái cả thảy 13 người cùng cưỡi ngựa lên núi.
Đến miếu, xuống ngựa, vào thắp hương lễ bái, Sách quỳ xuống

khấn rằng:
- Tôi là Tôn Sách. Xin nguyện rằng nếu lập được nghiệp lớn ở đất Giang Đông, khôi phục lại được cơ đồ của cha tôi ngày xưa, tôi xin sửa sang đình miếu bốn mùa lễ bái.
Sách khấn vái xong đi ra miếu, lên ngựa ngoảnh lại bảo các tướng:
- Ta muốn qua bên kia núi, dòm xem dinh trại Lưu Do đóng ra làm sao?
Các tướng ai cũng ngăn:
- Không nên!
Sách không nghe, cứ việc đi.
Các tướng cũng phải đi theo.
Đến phía Nam núi, đứng trên trông xuống rừng rú và trại Lưu Do đóng. Có quân canh đường, chạy về báo với Lưu Do.
Do nói:
- Đây là mẹo Tôn Sách đến dử mình đây, không nên ra đánh.
Thái Sử Từ nhảy lên nói rằng:
- Lúc này không bắt Tôn Sách thì còn đợi đến lúc nào?
Nói xong không đợi lệnh Lưu Do, tự mặc ngay áo giáp, lên ngựa cầm giáo ra ngoài trại, hô lên:
- Ai có gan thì theo ta!
Các tướng không ai nhúc nhích. Chỉ có một tiểu tướng bước ra nói:
- Thái Sử Từ thế mới gọi là tướng giỏi. Ta nên đi giúp một tay.
Nói rồi lên ngựa đi theo Thái Sử Từ. Các tướng đều tủm tỉm cười.
Tôn Sách ngắm độ nửa giờ mới quay ngựa trở về. Vừa đi qua được đỉnh núi nghe thấy đằng sau có người thét:
- Tôn Sách đừng chạy nữa!
Sách ngoảnh lại thấy hai tướng cưỡi ngựa đến, Sách gạt 12 tướng ra, một mình cầm ngang ngọn giáo, cưỡi ngựa đứng đợi ở dưới núi.
Thái Sử Từ hỏi to:
- Người nào là Tôn Sách?
Sách hỏi:
- Ngươi là đứa nào?
Từ đáp:
- Ta là Thái Sử Từ ở Đông Lai, ta lại đây chỉ cốt để bắt Tôn Sách.

Sách cười nói:
- Đây! Tôn Sách đây! Cho cả hai đứa chúng bay lại đánh một mình ta, ta không sợ. Nếu ta sợ, sao gọi là Tôn Bá Phù?
Từ nói:
- Tất cả các ngươi đều đến, ta cũng không sợ.
Nói xong thúc ngựa múa kích vào đánh Tôn Sách. Sách vác giáo lại địch. Hai ngựa giao nhau, đánh được hơn năm mươi hiệp, được thua chưa phân, lũ Trình Phổ đứng ngoài khen thầm rằng giỏi.
Từ thấy Sách đánh giáo không hở miếng nào. Giả cách thua chạy để dử cho Tôn Sách đuổi ra xa.
Từ không đi đường cũ lên núi, lại rẽ về sau núi mà chạy.
Sách vừa đuổi vừa thét to:
- Chạy không phải là hảo hán!
Từ trong bụng nghĩ thầm:
- Hắn có 12 người đi theo, ta chỉ trọi một mình. Ví dù bắt được hắn, cũng bị chúng cướp mất. Phải dử cho hắn đi một đường nữa, để cho chúng không biết đường nào mà tìm, bấy giờ ta sẽ ra tay.
Bởi thế vừa đánh vừa lùi. Sách cũng cứ đuổi, đuổi nhau mãi đến chỗ bằng phẳng, bấy giờ Từ mới quay lại đánh.
Đánh nhau được 50 hiệp nữa.
Sách phóng ngọn giáo lại.
Từ tránh ngay được, lại trở tay bắt được giáo. Từ lại phóng giáo lại,
Sách cũng tránh được và giơ tay bắt lấy giáo, rồi nắm chặt lấy. Từ chạy lại giằng kích về, hai người kéo co nhau rồi cùng nhảy cả xuống ngựa. Để ngựa chạy đi đâu không biết nữa.
Lôi kéo nhau chán rồi, hai người cùng buông cả giáo ra, túm lấy nhau mà đánh.
Hai bên, bên nào áo chiến cũng rách tan nát.
Sách nhanh tay vạ được cái kích ngắn gài ở lưng Từ; Từ giật ngay được mũ đầu mâu của Sách.
Sách cầm kích đâm Từ; Từ lấy mũ che đỡ.
Giữa lúc ấy có tiếng reo ầm ầm kéo đến, quân tiếp ứng của Lưu Do, ước hơn ngàn người.
Sách đã lấy làm nguy, may đâu bọn Trình Phổ, 12 tướng cưỡi ngựa

cũng vừa tìm được đến.
Hai người bấy giờ mới buông nhau ra.
Từ lên một con ngựa khác, lại cầm lấy giáo trở về.
Ngựa của Tôn Sách, Trình Phổ bắt được, Sách cũng nhặt lấy kích rồi lên ngựa.
Một ngàn quân Lưu Do cùng 12 tướng Tôn Sách hai bên đánh nhau. Đánh lần quanh mãi đến tận dưới núi Thần Đinh.
Bấy giờ lại thấy tiếng reo, Châu Du kéo quân đến, Lưu Do lại dẫn đại quân xuống núi.
Khi ấy trời đã vàng vàng tối, tự dưng nổi cơn mưa gió, hai bên cùng thu quân về.
Hôm sau, Tôn Sách dẫn quân đến trước trại Lưu Do, Do cũng đem quân ra đón.
Khi hai bên bầy trận, Tôn Sách lấy cái kích nhỏ rút được của Từ hôm trước, đem buộc ở đầu giáo, cầm ra giễu ở trước trận, rồi sai quân hô to lên rằng:
- Giá Thái Sử Từ không chạy mau chân thì đã bị kích này đâm chết.
Từ cũng đem mũ đầu mâu của Sách ra trước trận sai quân hô lên rằng:
- Đầu Tôn Sách đã ở đây rồi!
Hai bên nhạo bán lẫn nhau, reo ầm cả lên. Bên cậy khỏe, bên khoe tài.
Thái Sử Từ phóng ngựa ra định cùng Tôn Sách quyết phân thắng bại.
Sách sắp sửa ra, Trình Phổ nói:
- Chúa công lo là phải khó nhọc. Tôi xin ra bắt hắn.
Trình Phổ ra trận.
Từ nói:
- Ngươi không đánh địch với ta. Về gọi Tôn Sách ra đây!
Trình Phổ tức lắm, vác giáo xông vào đánh Từ. Hai ngựa giao đấu được hơn 30 hiệp, bỗng thấy Lưu Do khua chiên thu quân.
Từ hỏi Lưu Do:
- Tôi đã sắp bắt được tướng giặc sao lại thu quân về?
Do nói:

- Có người báo rằng: Châu Du đã đem quân đánh úp lấy Khúc A, vì có người ở Lư Giang, tên là Trần Vũ tiếp ứng cho hắn vào thành. Cơ nghiệp nhà ta đã mất, không nên ở mãi đây; phải kíp sang Mạt Lăng, hội cả quân mã của Tiết Lễ, Trích Dung lại để tiếp ứng.
Thái Sử Từ theo Lưu Do lui quân.
Tôn Sách không đuổi cũng thu quân về.
Trưởng sử Trương Chiêu nói:
- Bên hắn bị Châu Du lừa lấy Khúc A, không dám ham đánh, đêm nay ta nhân thế nên đến cướp trại.
Sách ưng ý, đang đêm chia quân làm năm đường, kéo đến lấy trại Lưu Do. Quân Do thua to, chạy tán loạn cả.
Thái Sử Từ một mình không chống nổi, dẫn hơn mười quân kỵ mã ngay đêm hôm ấy chạy sang Kinh Huyện.
Tôn Sách lại vừa được thêm một tay phụ tá nữa là Trần Vũ tự là Tử Liệt.
Vũ mình cao bảy thước, mắt vàng, con ngươi đỏ, hình dung cổ quái. Sách yêu lắm cho làm hiệu úy, sai đi tiên phong đánh Tiết Lễ. Vũ dẫn hơn mười kỵ mã, xông vào trong trận chém hơn năm mươi đầu giặc.
Tiết Lễ thấy vậy đóng chặt cửa thành không dám ra nữa.
Sách đang đánh phá thành, có người báo rằng:
- Lưu Do hội với Trích Dung sang lấy Ngưu Chử.
Sách giận lắm, tự để đại quân kéo về Ngưu Chử. Lưu Do, Trích Dung hai người cùng cưỡi ngựa ra đón đánh.
Tôn Sách nói:
- Ta nay đã đến đây, sao các ngươi không hàng ngay đi?
- Sau Lưu Do bỗng có một người vác giáo cưỡi ngựa ra, đó là bộ tướng tên là Vu Mi, cùng Sách đánh nhau, chưa được ba hiệp, bị Sách bắt sống rồi quay ngựa trở về trận.
Tướng Lưu Do là Phàn Năng, thấy Vu Mi bị bắt liền vác giáo đuổi theo, ngọn giáo đâm gần chạm đến lưng Tôn Sách, quân Sách thấy vậy mới kêu to lên rằng:
- Sau lưng có người đâm trộm!
Sách quay đầu lại, thấy Phàn Năng đã đến gần, quát to một tiếng,

như tiếng sét.
Phàn Năng khiếp đảm, ngã quay xuống vỡ đầu ra chết.
Sách về đến cửa cờ, đem Vu Mi bỏ xuống đất, thì ra Vu Mi bị cắp ở nách đã chết kẹp từ bao giờ.
Cùng một lúc, cắp chết một tướng, quát chết một tướng, từ đấy ai cũng gọi Tôn Sách là Tiểu Bá Vương. (Hạng Võ ngày xưa là Bá Vương)
Lưu Do thua to. Quân sĩ hàng Sách quá nửa. Sách lại chém được hơn một vạn thủ cấp.
Do và Trích Dung chạy sang Dự Chương, đi theo Lưu Biểu.
Tôn Sách đem quân về lại đánh Mạt Lăng. Đến cạnh bờ hào, Sách đứng chiêu dụ Tiết Lễ hàng, chợt có một mũi tên ở trên thành bắn xuống trúng ngay vào đùi trái Tôn Sách.
Tôn Sách ngã ngựa.
Các tướng vội vàng đến cứu, đỡ Sách dậy đem về trại nhổ tên ra, lấy thuốc dấu dịt vào.
Sách nhân thể cho quân đi nói phao lên rằng bị tên bắn chết. Cả cánh quân làm lễ cử ai, nhổ trại kéo về.
Tiết Lễ tưởng Tôn Sách chết thật, đêm hôm ấy liền khởi cả quân trong thành cùng với kiêu tướng là Trương Anh, Trần Hoành, kéo ra thành đuổi đánh.
Bỗng đâu quân phục bốn mặt trổ ra, Tôn Sách đứng đầu đi trước gọi to lên rằng:
- Tôn Lang ở đây mà!
Quân giặc trông thấy mất vía vứt cả gươm giáo, phục xuống đất lạy, Sách truyền lệnh không được giết một người nào.
Trương Anh quay ngựa chạy về bị Trần Vũ đâm chết.
Trần Hoành bị Tưởng Khâm bắn chết; Tiết Lễ chết ở trong đám loạn quân.
Sách vào Mạt Lăng, phủ dụ cho dân yên nghiệp rồi đem quân sang Kinh Huyện để bắt Thái Sử Từ.
Thái Sử Từ chiêu được hai ngàn quân tinh tráng và quân cũ của mình, toan đi báo thù cho Lưu Do.
Tôn Sách với Châu Du bàn nhau kế bắt sống Thái Sử Từ.
Châu Du ra lệnh bao vây ba mặt, để chừa một mặt cửa đông huyện

cho Từ chạy.
Cách huyện 25 dặm, phục binh ba nơi, Từ ra khỏi thành chạy được đến đấy, người mệt, ngựa mỏi, tất nhiên bị bắt.
Nguyên những quân của Thái Sử Từ dụ được quá nữa là người ở rừng núi, chưa biết kỷ luật nhà binh. Vả thành Kinh Huyện lại không được cao.
Đêm hôm ấy Tôn Sách sai Trần Vũ, mặc áo ngắn cầm đao, trèo lên mặt thành trước đốt lửa. Từ thấy trên thành lửa cháy, lên ngựa chạy ra cửa đông.
Tôn Sách đem quân lại đuổi, đuổi đến ba mươi dặm thì thôi.
Từ chạy được năm mươi dặm, người ngựa đều đã mỏi mệt, giữa lúc ấy trong đám cỏ lau bên đường có tiếng reo nổi lên. Từ vội chạy, hai bên đường chằng chịt những dây, ngựa vướng cẳng ngã gục xuống.
Thái Sử Từ bị bắt sống, giải về trại Tôn Sách.
Lúc quân lính sắp giải Từ đến nơi, Sách biết trước ra tận cửa dinh, quát đuổi quân lính, tự ra cởi trói, rồi đem áo cẩm bào mặc cho Từ, mời vào trong trại nói rằng:
- Ta biết Tử Nghĩa là một đấng trượng phu. Bởi Lưu Do ngu xuẩn, không biết dùng Tử Nghĩa làm đại tướng cho nên đến nỗi có trận thua này.
Từ thấy Sách đối đãi mình tử tế, xin xuống hàng, Sách cầm lấy tay Từ cười nói rằng:
- Khi đánh nhau ở Thần Đình, giá thử ông bắt được tôi, thì có hại nhau không?
Từ cũng cười đáp rằng:
- Cũng chưa biết chừng!
Sách cười ầm lên, mời vào trướng, mời lên ngồi trên, sai mở tiệc yến khoản đãi.
Từ đứng dậy nói rằng:
- Lưu quân mới thua, lòng quân tan rã tôi xin về để thu nhặt tàn quân, để giúp minh công. Không biết minh công có tin không?
Sách đứng dậy tạ mà nói rằng:
- Bụng tôi vẫn ước như thế. Nay xin hẹn với ông, trưa mai tôi xin đợi ông trở lại.

Từ vâng lời rồi đi.
Các tướng ngạc nhiên nói rằng:
- Thái Sử Từ đi chuyến này tất không trở lại đâu!
Sách nói:
- Từ là người tín nghĩa không trái ước với ta.
Các tướng chẳng ai tin. Hôm sau cắm một cây nêu để đo bóng mặt trời ở trước cửa trại, rồi các tướng cùng xúm cả chung quanh để đợi giờ ngọ. Cây nêu vừa đứng bóng, thấy Thái Sử Từ dẫn hơn một ngàn quân đến.
Các tướng đều chịu Tôn Sách là biết người.
Tôn Sách tụ được vài vạn quân, bình trị được Giang Đông, vỗ yên dân chúng, người kéo về theo vô số.
Dân Giang Đông ai cũng gọi Sách là Tôn Lang.
Nghe tin quân Tôn Sách đến, dân chúng đều sợ hãi bỏ chạy cả, nhưng khi Sách đến nơi, không cho phép người nào cướp bóc của dân, cho đến gà chó cũng không kinh động.
Nhân dân thấy thế ai cũng mừng, đem trâu rượu đến trại để mừng. Sách lại đem vàng, đem lụa ra thưởng lại.
Tiếng vui mừng, hân hoan vang khắp đồng nội.
Phàm những quân cũ của Lưu Do, ai muốn theo thì cho theo, ai không muốn theo thì cấp thưởng cho về làm ruộng.
Dân Giang Nam ai cũng khen Tôn Sách là người nhân đức. Bởi vậy quân thế mỗi ngày một thịnh.
Bấy giờ Sách mới rước mẹ, cậu và các em cùng về Khúc A; sai em là Tôn Quyền cùng với Chu Thái giữ Tuyên Thành, Sách thì lĩnh binh sang Nam để lấy Ngô Quận.
Bấy giờ Nghiêm Bạch Hổ tự xưng là Đông Ngô Đức Vương, giữ ở Ngô Quận.
Bạch Hổ sai bộ tướng giữ Ô Trình và Gia Hưng.
Bấy giờ nghe tin quân Tôn Sách đến, Bạch Hổ sai em là Nghiêm Dư đem quân ra.
Hai bên gặp nhau ở Phong Kiều.
Dư vác đao cưỡi ngựa đứng trên cầu.
Sách muốn ra đánh, Trương Hoành can rằng:
- Chủ tướng là vận mệnh của ba quân, ai cũng trông cậy cả vào,

không nên khinh thường quân tiểu khấu. Xin tướng quân tự cẩn thận.
Sách tạ nói rằng:
- Lời tiên sinh nói như vàng đá. Nhưng nếu tôi không chịu xông vào mũi tên hòn đạn thì tướng sĩ ai chịu dùng sức!
Bèn sai Hàn Đương cưỡi ngựa ra.
Khi Hàn Đương đi lên đến cầu, đã thấy Tưởng Khâm, Trần Vũ bơi thuyền nhỏ theo bờ sông, lượn sang được bên kia cầu, bắn tên tua tủa lên quân đứng trên bờ, hai người nhảy lên đánh giết, quân Nghiêm Dư phải lui chạy.
Hàn Đương kéo quân thẳng đến cửa thành.
Giặc chạy cả vào trong thành.
Sách chia quân, đường thủy đường lục cùng tiến, vây bọc cả lấy Ngô Thành.
Vây luôn ba ngày không ai dám ra đánh.
Sách dẫn quân đến dưới cửa thành để chiêu dụ.
Trên thành một viên tỳ tướng, tay trái cầm chắc thanh ván đỡ lên, tay phải trỏ xuống chửi mắng.
Thái Sử Từ ngồi trên ngựa giương cung đặt tên xong rồi ngoảnh lại bảo chư tướng rằng:
- Xem ta bắn trúng vào tay trái tên kia nhé!
Nói chưa dứt lời, dây cung tách một tiếng, quả nhiên trúng giữa bàn tay trái tên tướng trên thành, lại xuyên qua tay cắm chắc vào tấm ván.
Người trên thành dưới thành ai cũng reo ồ lên.
Họ vội vàng cứu tướng ấy đem xuống thành.
Bạch Hổ trông thấy thất kinh nói rằng:
- Quân hắn có người tài như thế, ta địch sao được?
Bàn nhau muốn cùng hòa.
Hôm sau Bạch Hổ sai Nghiêm Dư ra thành, vào ra mắt Tôn Sách.
Sách mời Dư vào trướng uống rượu. Rượu đã say, Sách hỏi Dư:
- Ý lệnh huynh muốn thế nào?
Dư nói:
- Muốn cùng với tướng quân chia đôi Giang Đông.
Sách nổi giận mắng rằng:

- Đàn chuột nhắt lại đòi ngang hàng với ta à!
Mắng rồi thét đem Nghiêm Dư ra chém.
Dư rút kiếm đứng dậy.
Sách phóng kiếm trúng người Nghiêm Dư gục xuống, cắt ngay lấy đầu, sai người đưa vào thành.
Bạch Hổ biết chừng không địch nổi, bỏ thành chạy. Sách kéo quân đuổi theo.
Hoàng Cái đánh lấy được Gia Hưng, Thái Sử Từ đánh lấy được Ô Trình, mấy châu đều bình định cả.
Bạch Hổ chạy về Dư Hàng, cướp bóc ở dọc đường, lại bị thổ dân ở đấy tên là Lăng Tháo đem người làng ra đánh, Bạch Hổ phải thu quân về Cối Kê.
Hai cha con Lăng Tháo lại đi đón Tôn Sách. Sách cho làm tòng chinh hiệu úy, cũng dẫn quân sang qua sông.
Bạch Hổ tụ quân, dàn khắp ở bến sông phía Tây.
Trình Phổ đánh một trận lại thắng đuổi mãi đến thành Cối Kê.
Thái thú Cối Kê tên là Vương Lãng, muốn đem quân ra cứu Bạch Hổ, có người can rằng:
- Không nên cứu, Tôn Sách dùng quân nhân nghĩa; Bạch Hổ là một tướng bạo ngược. Nên bắt Bạch Hổ đem dâng Tôn Sách.
Lãng nhìn xem ai bàn kế ấy; thì là Ngu Phiên, tự là Trọng Tường, người ở Cối Kê, hiện đương làm quận lại.
Lãng giận mắng Phiên. Phiên thở dài trở ra.
Lãng đem binh hội vại Bạch Hổ, dàn quân ở cánh đồng Sơn Âm; hai bên đối trận.
Tôn Sách cưỡi ngựa ra bảo Vương Lãng rằng:
- Ta cất quân nhân nghĩa đi dẹp Triết Giang, sao ngươi dám vào hùa với giặc?
Lãng mắng rằng:
- Bụng ngươi tham không có chừng, đã được Ngô Quận rồi còn muốn chiếm nốt bờ cõi ta. Nay ta quyết báo thù cho họ Nghiêm!
Tôn Sách giận lắm, sắp ra đánh nhau thì Thái Sử Từ ra lúc nào rồi.
Vương Lãng múa đao tế ngựa, đánh nhau với Từ chưa được vài hiệp, tướng Lãng là Chu Hán nhảy ra đánh đỡ.
Bên này Hoàng Cái cũng tế ngựa ra tiếp ứng, đánh với Chu Hân.

Hai bên đánh trống vang lừng, đánh nhau quyết liệt.
Tự nhiên thấy đằng sau trận Vương Lãng bối rối.
Một toán quân đâu từ sau lưng đánh lại.
Lãng thất kinh kíp quay ngựa trở lại đón đánh.
Quân đánh tập hậu ấy là Châu Du và Trình Phổ, trong khi hai bên đánh nhau, đi tắt lẻn mặt sau.
Đằng trước đằng sau đánh dập lại.
Quân Lãng ít không chống xuể, cùng với Bạch Hổ, Chu Hân, cố đánh để mở lấy một đường máu chạy vào thành, cất cầu lên, đóng vững cửa thành lại.
Đại quân Tôn Sách thừa thế, xấn đến mãi dưới thành, chia quân ra bốn cửa.
Vương Lãng ở trong thành thấy Sách đánh kíp lắm, lại muống kéo quân ra quyết đánh một trận sống chết cũng đành. Bạch Hổ can rằng:
- Thế quân Tôn Sách to lắm, túc hạ chỉ nên thành cao hào sâu giữ cho vững. Không đầy một tháng, quân kia hết lương tất phải chạy. Bấy giờ ta thừa thế ra đuổi, có thể chẳng phải đánh cũng phá tan được.
Lãng nghe kế ấy, giữ vững thành không ra.
Tôn Sách đánh luôn mấy hôm không phá được thành, bèn cùng chư tướng bàn mưu kế.
Tôn Tĩnh nói:
- Vương Lãng cậy hiểm giữ thành, khó phá ngay được. Tiền lương đất Cối Kê quá nửa chứa ở Tra Độc. - đây cách đấy chỉ vài mươi dặm, không bằng ta hãy đem binh giữ lấy Tra Độc trước. Trong binh pháp có nói rằng: đánh chỗ không phòng bị, ra nơi không ngờ, là thế đó.
Sách mừng nói:
- Mẹo hay của chú đủ phá được giặc.
Liền hạ lệnh sai các cửa thành đốt lửa giả, cắm cờ hiệu để làm nghi binh, rồi đêm hôm ấy bỏ bao vây, kéo quân sang mặt nam.
Châu Du hiến một kế rằng:
- Chúa công kéo cả quân, Vương Lãng tất ra thành đuổi theo. Nếu hắn ra ta nên dụng kỳ binh mà đánh.

Sách nói:
- Ta đã sắp sẵn cả rồi. Lấy thành chỉ nội đêm nay.
Bèn hạ lệnh cho quân mã đi.
Vương Lãng nghe tin báo Tôn Sách rút quân mã đi, liền dẫn quân lên chòi canh trông xem, thấy dưới thành khói lửa vẫn ngùn ngụt, tinh kỳ đâu vẫn đấy, trong bụng còn nghi hoặc, Chu Hân nói:
- Tôn Sách chạy rồi, bày ra mẹo này để đánh lừa ta đấy thôi, nên đem quân ra đuổi đánh.
Nghiêm Bạch Hổ nói:
- Tôn Sách chuyến này đi, chắc là đến Tra Độc. Tôi xin đem bộ binh cùng Chu tướng quân đuổi theo.
Lãng nói:
- Tra Độc là chỗ ta chứa lương, cần phải đề phòng cẩn thận. Ngươi đi trước, ta theo sau để tiếp ứng.
Bạch Hổ cùng Chu Hân dẫn năm ngàn quân ra thành đuổi theo.
Bây giờ mới canh một. Đi khỏi thành được hơn hai mươi dặm, bỗng đâu trong rừng rậm, có một tiếng trống nổi, rồi lửa đuốc sáng rực cả lên. Bạch Hổ thất kinh, liền quay ngựa trở lại, thì có một tướng chắn ngang đường.
Chính là Tôn Sách.
Chu Hân múa đao lại đánh, bị Sách đâm một mũi giáo chết. Quân thấy thế xuống hàng cả.
Bạch Hổ cố chết mở một đường, rồi chạy về Dư Hàng.
Vương Lãng nghe tiền quân đã thua, không dám vào thành, dẫn bộ binh chạy ra góc bể đi trốn.
Tôn Sách thu quân trở lại, thừa thế lấy ngay thành trì, vỗ yên nhân dân.
Được mấy hôm có người mang đầu Bạch Hổ đến dâng.
Tôn Sách nhìn người ấy, mình cao tám thước, mặt vuông, mồm rộng; hỏi tên họ là gì, thì người ấy xưng tên là Đổng Tập, tự là Nguyên Đãi, người ở Cối Kê.
Sách mừng lắm, cho làm Biệt Bộ Tư Mã.
Từ đó xứ Đông bình định được cả.
Sách sai chú là Tôn Tĩnh giữ ở đấy; sai Chu Trị làm thái thú Ngô Quận, còn mình thì thu quân về Giang Đông.

Em Sách là Tôn Quyền cùng với Chu Thái giữ ở Tuyên Thành. Chợt có giặc núi bốn mặt kéo đến. Bấy giờ đem đã khuya, không kịp chống cự.
Thái ôm Quyền lên ngựa để chạy.
Giặc vác đao xông vào chém.
Thái cởi trần ra, xuống ngựa đi bộ, cầm đao đánh nhau với giặc, một lúc giết luôn được hơn mười đứa.
Sau có một tên giặc, tế ngựa vác giáo nhảy xổ vào để giết Chu Thái.
Thái nắm ngay được giáo, rẩy giặc ngã xuống, cướp được ngựa giặc, đánh riết mở được đường ra, cứu được Tôn Quyền.
Giặc thấy vậy chạy cả.
Thái bị cả thảy mười hai vết thương nặng, sưng lên, gần chết.
Sách nghe tin lo lắm.
Đổng Tập nói:
- Tôi đã nhiều phen đánh nhau với giặc bể, bị thương may có một người quận lại ở Cối Kê, tên là Ngu Phiên, tiến cử một thầy thuốc, chữa cho chỉ nửa tháng là khỏi.
Sách hỏi:
- Ngu Phiên có phải là Ngu Trọng Tường không?
Tập thưa:
- Phải.
Sách nói:
- Người ấy là hiền sĩ, ta nên dùng.
Liền sai Trương Chiêu, Đổng Tập đến mời Ngu Phiên.
Phiên đến.
Sách thết đãi cực hậu, cho làm Công Tào.
Nhân nói chuyện thầy thuốc, Phiên nói rằng:
- Người ấy là người ở Tiêu Quận, nước Bái, tên là Hoa Đà, tự là Nguyên Hóa; thực là thần y bây giờ, tôi xin đưa đến để yết kiến.
Được mấy bữa Phiên đem Hoa Đà đến.
Sách thấy người mặt còn trẻ, mà tóc bạc phơ phơ, tựa như một ông tiên, tiếp đãi làm một thượng khách, rồi mời xem bệnh cho Chu Thái.
Hoa Đà xem rồi nói:

- Bệnh này chữa thực dễ. Cho thuốc rịt một tháng Chu Thái khỏi hẳn.
Sách mừng lắm, hậu tạ Hoa Đà rồi tiến binh tiểu trừ giặc núi. Giang Nam bình định cả.
Sách chia cho các tướng giữ các cửa ải, một mặt viết biểu tâu về triều đình, một mặt kết giao với Tào Tháo, một mặt đưa thư cho Viên Thuật để đòi lại ngọc tỉ.
Viên Thuật từ khi nắm được tỉ phù, có ý muốn giữ lấy để xưng hoàng đế, khi tiếp được thư Tôn Sách, liền đưa thư đáp lại tìm cớ thoái thác không trả, rồi kíp Triệu Trưởng Sử là Dương Đại Tướng; Đô Đốc là Trương Huân, Kỷ Linh, Kiều Di; thượng tướng là Lôi Bạc, Trần Lan, cả thẩy hơn ba mươi người, bàn với nhau rằng:
- Tôn Sách mượn quân mã của ta để khởi sự, nay đã lấy hết được đất Giang Đông, đã quên ơn ta, lại dám đòi lại ngọc tỉ, thực là xấc láo, có phương kế gì trị hắn đi chăng?
Dương Đại tướng nói:
- Tôn Sách giữ chổ hiểm Trường Giang, binh giỏi, lương nhiều, cũng chưa dễ trị được. Nay ta nên hãy đánh Lưu Bị trước để báo thù xưa vô cớ sang đánh ta. Rồi sau ta hãy sửa Tôn Sách, cũng không muộn. Nay tôi xin dâng một kế làm cho Lưu Bị phải bị bắt lập tức ngay bây giờ.

Thế là:

Chẳng tới Giang Đông tìm hổ báo;
Lại sang Từ Quận bắt giao long!
Chưa biết kế của Dương Đại Tướng hiến ra làm sao, xen tới hồi sau sẽ rõ.

Hồi 16
Cửa Nha Môn, Phụng Tiên Bắn Kích
Sông Vị Thủy, Mạnh Đức Thua Quân

Dương Đại-tướng xin dâng một kế để bắt Lưu Bị. Viên Thuật hỏi kế ra làm sao. Đại-tướng nói:
- Lưu Bị đóng quân ở Tiểu Bái. Tuy rằng dễ lấy nhưng còn Lữ Bố giữ ở Từ Châu. Lần trước ta đã hứa đem vàng, lụa, lương và ngựa cho Lữ Bố, nay vẫn chưa đưa thì có lẽ hắn giúp Lưu Bị. Chúa công nên sai người đưa lương cho hắn, trước nữa mua chuộc lấy lòng hắn, để ta có sang đánh Lưu Bị hắn đừng động binh, họa chăng ta mới bắt được Lưu Bị, rồi sau ta đánh Lữ Bố, đánh Lữ Bố rồi sau lấy Từ Châu.
Thuật nghe lời, liền sai Hàn Dận đem hai mươi vạn hộc thóc và một bức mật thư đưa cho Lữ Bố.
Bố mừng lắm, trọng đãi Hàn Dận, Dận về cáo với Viện Thuật.
Thuật sai Kỷ Linh làm đại tướng, Lôi Bạc, Trần Lan làm phó tướng, đem vài vạn quân sang đánh Tiểu Bái.
Lưu Bị nghe tin bàn với chư tướng.
Trương Phi xin ra đánh.
Tôn Càn nói:
- Nay Tiểu Bái binh ít, lương hiếm, nên đưa thư về Từ Châu, cầu cứu Lữ Bố.
Trương Phi nói:
- Lữ Bố nào hắn chịu cứu mình!
Lưu Bị nói:
- Càn nói phải đấy.
Liền đưa thư sang Từ Châu, thư rằng:
Từ khi được nhờ tướng quân nghĩ đến cho tôi nương thân ở đất Tiểu Bái, tôi thực bái phục đức cao của ngài. Nay Viên Thuật muốn báo thù riêng sai Kỷ Linh đem binh đến huyện. Nguy ở sớm tối. Phi tướng quân không ai cứu được.

Xin tướng quân đem quân đến, cứu cho nạn gấp này, thì chúng tôi được hân hạnh lắm.
Lữ Bố xem xong thư, bàn với Trần Cung rằng:
- Mới rồi Viên Thuật đưa lương và gửi thư cho ta để cầu ta đừng cứu Lưu Bị. Nay Lưu Bị lại cầu cứu. Ta nghĩ Lưu Bị đóng ở Tiểu Bái vị tất có bao giờ hại được ta. Chứ Viên Thuật nếu đánh được Lưu Bị, chắn hắn lại kết liên với các tướng ở Thái Sơn để đánh ta, ta sẽ không yên được với hắn. Không bằng đi cứu Lưu Bị.
Nói rồi liền điểm quân đi.
Kỷ Linh cất quân kéo bừa đi, đi đến mé sông Nam huyện Bái, lập doanh trại đóng quân, ban ngày cắm cờ đỏ ối cả trên núi dưới sông; ban đêm đốt lửa sáng choang cả trên trời dưới đất.
Trong huyện Lưu Bị chỉ có hơn năm ngàn người, miễn cưỡng ra ngoài huyện bố trí lập doanh trại. Chợt có người đến báo:
- Lữ Bố dẫn quân đến mé Tây Nam, cách huyện có một dặm, lập trại đóng quân.
Kỷ Linh thấy Lữ Bố đến cứu Lưu Bị, sai ngay người đưa thư trách rằng thất tín.
Lữ Bố xem xong thư cười nói rằng:
- Ta có một kế làm cho Viên, Lưu không bên nào trách được ta.
Nói rồi sai sứ sang mời cả Kỷ Linh và Lưu Bị đến ăn yến.
Lưu Bị thấy Bố mời, muốn đi ngay, Quan, Trương can rằng:
- Anh không nên đi. Lữ Bố có bụng bất lương gì chăng?
Lưu Bị nói:
- Ta đối đãi hắn tử tế, tất hắn không hại ta.
Lưu lên ngựa đi, Quan, Trương cũng đi theo đến trại Lữ Bố. Khi vào chào Bố, Bố nói:
- Nay tôi đến đây để gỡ nạn cho ông. Ngày khác ông đắc chí, đừng quên tôi nhé!
Lưu Bị tạ ơn, Lữ Bố mời ngồi. Quan, Trương cầm kiếm đứng đằng sau, chợt có người báo:
- Kỷ Linh đã đến.
Lưu Bị nghe thấy, giật nẩy mình, muốn lánh mặt đi. Lữ Bố nói:
- Nay ta mời hai ông đến để cùng bàn, không được nghi hoặc gì cả.
Lưu Bị chưa rõ tình ý làm sao, trong bụng nghi nghi hoặc hoặc.

Kỷ Linh xuống ngựa vào trại, trông thấy Lưu Bị ngồi trong trướng cũng mất vía, quay mình trở ra. Lữ Bố bước lên kéo lại, như kéo đứa trẻ con. Kỷ Linh sợ nói rằng:
- Thế ra tướng quân định giết tôi à!
Bố nói:
- Đâu lại thế!
Linh lại hỏi:
- Hay là tướng quân định giết thằng tai to kia?
Bố lại nói:
- Cũng không phải.
Linh lại hỏi:
- Thế thì ra làm sao?
Bố nói:
- Lưu Bị cùng ta như anh em một nhà vậy. Nay bị tướng quân sang đây đe dọa, nên ta đến cứu.
Linh lại sợ, nói rằng:
- Nếu thế thì tướng quân giết tôi rồi!
Bố nói:
- Có lẽ đâu thế. Tính tôi không hay đánh nhau, chỉ muốn làm cho thôi đánh nhau. Tôi nay định giải hòa cho hai ông.
Linh nói:
- Xin dám hỏi cách giải hòa thế nào?
Bố nói:
- Tôi có một phép, nhưng còn tùy lòng trời!
Nói rồi kéo Linh vào trong trướng, để hai người gặp nhau, Lưu Bị, Kỷ Linh đều có lòng nghi kỵ lẫn nhau.
Lữ Bố ngồi giữa, mời Kỷ Linh ngồi bên tả, Lưu Bị ngồi bên hữu, rồi sai mở tiệc yến, uống rượu.
Rượu được vài tuần, Bố nói:
- Hai bên cùng nể mặt ta thì cùng bãi binh cả.
Lưu Bị không nói gì. Kỷ Linh nói:
- Tôi phụng mệnh chúa công tôi, đem sang đây mười vạn quân chỉ cốt bắt Lưu Bị, bãi binh thế nào được?
Trương Phi đứng sau lưng Lưu Bị nghe nói nổi giận, tuốt ngay kiếm ra quát to lên rằng:

- Binh ta tuy ít, nhưng ta coi các ngươi như đàn trẻ mà thôi, ngươi có bằng lũ giặc khăn vàng hàng trăm vạn không, mà dám toan hại anh ta?
Quan Công vội vàng ngăn nói rằng:
- Hãy xem chủ ý của Lữ tướng quân định thế nào, bấy giờ về trại đánh nhau cũng không chậm.
Lữ Bố nói:
- Ta mời hai bên đến để giải hòa, chứ không có mời đến đây để đánh nhau.
Bên này Kỷ Linh tức giận lắm, mà bên kia Trương Phi chỉ lăm lăm muốn đánh. Lữ Bố cũng nổi giận lên mà bên kia Trương Phi chỉ lăm lăm muốn đánh. Lữ Bố cũng nổi giận lên mà truyền rằng:
- Quân đâu! Đem kích ra đây!
Quân đem kích ra đưa cho Lữ Bố. Kỷ Linh, Lưu Bị không biết thế nào, cùng sợ mất vía.
Bố nói:
- Ta can hai bên mãi không nghe. Vậy để tùy lòng trời định quyết việc này!
Không ai hiểu Lữ Bố định làm gì. Lữ Bố sai quân mang họa kích ra ngoài cửa nha môn, cắm tận đằng xa cùng kiệt, rồi ngoảnh lại bảo hai người rằng:
- Từ đây ra đó, cách 150 bước. Ta xin bắn một phát tên, nếu trúng vào ngạnh kích thì hai bên phải bãi binh; nhược bằng bắn không trúng thì mặc ý hai bên đi mà đánh nhau. Ta định như thế, ai không nghe thì ta gồm sức với bên kia để đánh.
Kỷ Linh thấy kích cắm xa thế mười phần chắc cả mười rằng: Lữ Bố tài đến đâu cũng không sao bắn tin được, liền ưng theo ý Lữ Bố.
Lưu Bị thì vẫn đành muốn thế rồi.
Lữ Bố mời hai bên ngồi xuống, mỗi người uống một chén rượu, rượu cạn chén rồi, Bố sai đem cung lại.
Huyền Đức khấn thầm, chỉ muốn cho bắn trúng là hay.
Lữ Bố vén tay áo bào, đặt mũi tên, giương hết sức cung. Dây cung bật đánh tạch một tiếng, tên ra vùn vụt, mười mắt nhìn theo; chớp mắt một cái trúng ngay ngạnh kích. Các tướng trên trướng dưới

thềm đều reo ầm vỗ tay.

Đời sau có thơ khen rằng:
Ôn Hầu bắn giỏi thật diệu kỳ!
Từng ở nha môn gỡ được nguy.
Trời rụng quả nhiên hơn Hậu Nghệ!
Vượn kêu hơn hẳn sức Do Cơ.
Dây gân hổ kéo cung căng thẳng,
Tên cánh diều bay vụt vụt đi.
Đuôi báo lung lây xuyên ngạnh kích.
Hùng binh mười vạn có làm chi?
Lữ Bố bắn trúng họa kích rồi miệng cười ha hả, vứt cung xuống đất, cầm tay Lưu Bị và tay Kỷ Linh nói rằng:
- Ỵy là trời bắt hai bên phải bãi binh đó!
Nói rồi, truyền quân sĩ rót rượu, mời mỗi người uống một cốc to làm bằng sừng trâu rừng.
Lưu Bị trong lòng mừng rỡ. Kỷ Linh thì ngồi ngẩn nửa giờ, rồi nói với Lữ Bố rằng:
- Lời tướng quân dạy thì tôi phải nghe, nhưng bây giờ về nói với chúa công tôi, sao chúa công tôi tin?
Bố nói:
- Để ta viết thư cho Viên Công Lộ thì xong chứ gì?
Rượu uống được vài tuần nữa, Kỷ Linh xin lĩnh thư về trước. Linh về rồi, Bố bảo Lưu Bị rằng:
- Không có tôi thì ông nguy nhé!
Lưu Bị lạy tạ rồi cùng với Quan, Trương trở về. Hôm sau quân mã ba nơi cùng kéo về cả.
Lưu Bị về Tiểu Bái, Lữ Bố về Từ Châu, còn Kỷ Linh về Hoài Nam vào ra mắt Viên Thuật, kể hết Lữ Bố bắn kích ở nha môn để giải hòa, rồi dâng trình thư của Lữ Bố.
Thuật xem thư giận lắm nói rằng:
- Lữ Bố lấy bao nhiêu lương thóc của ta, nay lại lấy trò trẻ con này để mà bênh Lưu Bị. Phen này ta quyết đem đại quân đi đánh Lưu Bị, xong rồi đánh Lữ Bố nhân thể.
Kỷ Linh nói:

- Chúa công không nên vội vàng: Lữ Bố dũng lực hơn người; vả lại có tất cả đất Từ Châu. Ví bằng Lữ Bố, Lưu Bị cả hai người, đầu đuôi cùng cứu giúp lẫn nhau, chưa dễ đánh được hắn đâu. Tôi nghe vợ Lữ Bố là họ Nghiêm có đứa con gái, đã đến tuổi cập kê rồi. Chúa công thì có con trai. Nên sai người sang Từ Châu cầu thân với hắn. Nếu Lữ Bố thuận gả con cho con chúa công, tất y phải giết Lưu Bị, kế ấy gọi là kế: "sơ bất gián thân".
Viên Thuật nghe kế ấy, lập tức sai Hàn Dận đem lễ vật sang Từ Châu cầu hôn.
Dận đến Từ Châu, vào ra mắt Lữ Bố, thưa rằng:
- Chúa công tôi mộ tiếng tướng quân, muốn cầu lệnh ái làm dâu để kết duyên Tần Tấn.
Bố vào bàn với vợ.
Nguyên Lữ Bố có hai vợ, một thiếp. Vốn chỉ có họ Nghiêm làm vợ cả, Điêu Thuyền làm thiếp. Sau đến Tiểu Bái lới lấy con gái Tào Báo làm vợ hai. Họ Tào chết trước không có con; Điêu Thuyền cũng không có con nào. Duy chỉ có họ Nghiêm sinh được một con gái. Lữ Bố yêu con gái ấy lắm.
Khi Bố vào bàn với vợ thì họ Nghiêm nói rằng:
- Tôi nghe Viên Công Lộ trấn Hoài Nam đã lâu, binh nhiều, lương lắm, có thể làm nên thiên tử nay mai. Nếu y thành được nghiệp lớn thì con ta mới có phận làm được hậu phi. Nhưng chẳng biết hắn ta có mấy con?
Bố nói:
- Chỉ có một mống mà thôi!
Vợ nói:
- Như thế thì nên gả đứt đi. Mai sau con ta dầu chẳng hậu phi, Từ Châu ta cũng chắc được vững bền không phải lo gì.
Bố nghe lời vợ, đãi Hàn Dận tử tế, nhận lời gả con.
Hàn Dận về trình với Viên Thuật.
Thuật lập tức sắm đủ đồ sính lễ, lại sai Hàn Dận đưa sang Từ Châu.
Lữ Bố nhận lễ, mở tiệc thiết đãi, lưu ở nhà khách nghỉ ngơi.
Hôm sau Trần Cung đến tận nhà khách, vào chào Hàn Dận, ngồi rồi đuổi tả hữu ra, mà bảo với Dận rằng:

- Ai hiến kế ấy, để Viên Công cùng Phụng Tiên kết dâu gia? Có phải định lấy đầu Lưu Bị chăng?
Dận giật mình, đứng dậy tạ mà nói rằng:
- Xin Công Đài đừng hở chuyện ấy.
Cung nói:
- Ta thì không nói ra, nhưng chỉ sợ việc châm tất có người khác biết thì hỏng mất mà thôi.
Dận nói:
- Thế thì làm thế nào, xin ông dạy cho.
Cung nói:
- Để ta vào hầu Phụng Tiên, nói để đưa ngay con gái y sang. Như thế được không?
Dận mừng lắm, tạ ơn mà nói rằng:
- Nếu được thế thì Viên Công đội ơn ngài nhiều lắm.
Cung từ Dận, vào hầu Lữ Bố mà nói rằng:
- Tôi nghe ông gả con gái cho con Viên Công Lộ, thực là hay lắm. Nhưng bao giờ mới cho cưới?
Bố nói:
- Hãy để thong thả sẽ bàn.
Cung nói:
- Ngày xưa, từ hôm dạm đến hôm cưới bao lâu có định lệ cả; thiên tử thì một năm; chư hầu thì nửa năm; đại phu thì một mùa; thứ dân thì một tháng...
Bố nói:
- Viên Công Lộ, trời cho được quốc bảo, nay mai sắp làm vua, thì theo lệ thiên tử có được không?
Cung nói:
- Không nên.
Bố hỏi:
- Thế thì theo lệ chư hầu?
- Cũng không nên.
- Thế thì theo lệ đại phu?
- Cũng không nên.
Bố tức hỏi rằng:
- Thế anh muốn bảo tôi theo lệ thứ dân hay sao?

- Không phải thế!
- Thế thì ý anh ra làm sao?
Cung thưa:
- Nay chư hầu trong thiên hạ tranh hùng với nhau. Ông cùng Viên Công Lộ kết thân, đã chắc không ai ghen ghét chưa? Nếu mà để lâu còn kén ngày lành tháng tốt, ngộ có người rình lúc giờ tốt ấy, phục binh ở nửa đường, toan chuyện bất lương, thì làm sao? Vậy bây giờ chúa công đã không cho thì thôi, mà đã ưng cho thì nhân lúc chư hầu chưa biết, đưa ngay con gái đến Thọ Xuân, cho ở riêng một biệt quán, rồi sẽ chọn ngày thành thân, thế có phải muôn phần vững cả, không ngại gì nữa?
Bố mừng nói rằng:
- Công Đài nói chí phải.
Bố vào bảo với họ Nghiêm ngay đêm hôm ấy sắm sửa đồ cưới, thu xếp ngựa quý xe thơm; sai Tống Hiến, Ngụy Tục, cùng Hàn Dận, đưa con gái đi, tiếng trống tiếng nhạc rầm rĩ, đưa ra khỏi thành.
Bấy giờ cha Trần Đăng là Trần Khuê, dưỡng lão ở nhà, nghe thấy tiếng nhạc, hỏi đày tạ việc gì, đày tớ kể chuyện cưới xin là thế.
Khuê nói:
- Mẹo đó là mẹo Sơ bất gián thân đó. Lưu Bị nguy đến nơi!
Nói thế rồi tuy bệnh chưa khỏi cũng gắng gượng lại gặp Lữ Bố và nói rằng:
- Tôi nghe tướng quân sắp chết, nên tôi đến viếng.
Lữ Bố giật nẩy mình hỏi:
- Vì sao lại thế?
Khuê nói:
- Bữa trước Viên Thuật cho đem vàng lụa đến biếu ông, là có ý để giết Lưu Huyền Đức, ông mới lấy chuyện bắn kích giải hòa. Nay tự dưng đến cầu kết dâu gia, ấy là muốn lấy con gái ông để làm tin đó. Khi nào con ông đã về nhà y, y lại sang đánh Lưu Bị để lấy Tiểu Bái. Tiểu Bái mất thì Từ Châu cũng nguy. Vả lại khi đã kết thân với y rồi, hoặc có khi đến vay lương, có khi y đến mượn binh. Ông mà cho y mượn ra, thì ông đã vất vả về y, lại còn kết oán với người khác; nếu ông không giúp, thì thân thích lìa nhau và lại gây ra sự đánh nhau. Huống chi ông đã biết rằng Viên Thuật có ý

muốn xưng đế. Muốn xưng đế là làm phản, thế ra ông còn kết thân với phản tặc, thiên hạ ai còn dung ông nữa?
Bố nghe nói thất kinh mà rằng:
- Trần Cung hắn làm lỡ ta!
Vội vàng sai Trương Liêu đem binh đuổi theo, đến ngoài ba mươi dặm, lôi con gái trở về, và bắt Hàn Dận đem giam lại, rồi sai người sang nói với Viên Thuật rằng: Đồ nữ trang sắm chưa đủ. Khi nào sắm sửa xong sẽ đưa con gái sang.
Trần Khuê lại xui Lữ Bố cho giải Hàn Dận sang Hứa Đô nộp cho triều đình. Lữ Bố còn đang tần ngần chưa định bề nào, thì có người đến báo rằng:
- Lưu Bị ở Tiểu Bái chiêu quân tậu ngựa, không biết có tình ý gì.
Bố nói:
- Đó là việc thường của người làm tướng thôi, có lạ gì?
Đang nói chuyện thì Tống Hiến, Ngụy Tục chạy vào báo rằng:
- Hai chúng tôi vâng mệnh minh công sai sang Sơn Đông mua ngựa, có tậu được hơn ba trăm ngựa tốt, đi về đến đầu địa giới huyện Bái, bị kẻ cướp ra cướp mất một nửa. Hỏi dò ra thì đám cướp ấy là Trương Phi, là em Lưu Bị giả làm giặc núi đến ăn cướp.

Lữ Bố giận lắm, lập tức điểm binh đến Tiểu Bái đánh Trương Phi. Lưu Bị nghe thất kinh, vội vàng dẫn quân ra đón. Khi hai bên bày trận rồi, Huyền Đức cưỡi ngựa ra mà hỏi rằng:
- Huynh trưởng có việc gì đem quân đến đây?
Bố trỏ mắng rằng:
- Ở nha môn ta vừa bắn kích để cứu ngươi khỏi được nạn lớn, nay cớ sao ngươi lại cướp ngựa của ta?
Lưu Bị nói:
- Tôi nay thiếu ngựa có sai người ra bốn mặt tìm mua, chứ có đâu dám cướp của huynh trưởng?
Lữ Bố giận mắng rằng:
- Ngươi sai em là Trương Phi ra cướp của ta một trăm rưỡi con ngựa tốt, bây giờ lại chối à?
Trương Phi vác mâu cưỡi ngựa ra nói rằng:
- Chính ta cướp ngựa đấy! Ngươi làm gì nổi ta?

Bố nói:
- Tên giặc mắt tròn kia, ngươi đã bao nhiêu lần khinh ta?
Phi nói:
- Sao ta cướp ngựa của ngươi thì ngươi biết tức, ngươi cướp Từ Châu của anh ta, sao không nói?
Bố vác kích lại đánh Trương Phi. Phi cũng vác mâu lại địch. Hai người đánh nhau hơn một trăm hiệp, chưa phân được thua. Lưu Bị sợ lỡ việc ra, vội vàng khua chiêng thu quân về thành.
Lữ Bố chia quân vây bốn mặt.
Lưu Bị về gọi Trương Phi trách rằng:
- Chỉ tới ngươi cướp ngựa của hắn nên sinh sự thế này. Thế thì ngựa ở đâu?
Phi nói:
- Gởi cả vào các chùa.
Huyền Đức sai ngay người đến trại Lữ Bố, xin đem nộp trả ngựa rồi hai bên cùng bãi binh.
Lữ Bố muốn cho, Trần Cung nói:
- Nay không giết Lưu Bị đi, ngày sau tất hắn hại mình.
Bố lại nghe, không cho nữa lại càng ra riết đánh thành. Lưu Bị về bàn với Tôn Càn, My Chúc, Càn nói:
- Tào Tháo giận Lữ Bố. Không bằng ta bỏ thành chạy sang Hứa Đô, về với Tào Tháo, rồi mượn quân đánh Lữ Bố, kế ấy là hơn cả.
Lưu Bị hỏi:
- Ai dám ra trước, phá vòng vây bây giờ?
Trương Phi xin đi.
Lưu Bị sai Trương Phi đi trước, Quan Công đi sau. Còn mình thì ở giữa, giữ gìn vợ con già trẻ, đương đêm canh ba, nhân bóng trăng sáng, ra cửa Bắc chạy, gặp ngay Tống Hiến, Ngụy Tục. Hai tướng ấy bị Trương Phi đánh một trận phải lui.
Lưu Bị ra khỏi vòng vây.
Mặt sau Trương Liêu chạy đuổi. Quan Công đánh cho phải đứng lại.
Lữ Bố thấy Lưu Bị đi rồi không đuổi theo nữa, vào thành yên dân, rồi sai Cao Thuận giữ Tiểu Bái; mình lại về Từ Châu.
Lưu Bị chạy sang Hứa Đô, đóng trại ở ngoại thành, trước hết sai

Tôn Càn vào ra mắt Tào Tháo, nói rằng:
- Vì bị Lữ Bố đánh, xin đến nương nhờ.
Tháo nói:
- Huyền Đức với ta như anh em.
Liền mời vào tương kiến.
Hôm sau Lưu Bị để Quan, Trương ngoài thành, dắt Tôn Càn, My Chúc vào yết kiến Tào Tháo, Tháo đãi làm bậc khách quý. Khi Lưu kể hết chuyện Lữ Bố, Tháo nói rằng:
- Bố là đồ vô ơn, ta với hiền đệ phải hợp sức lại để trừ hắn mới được.
Lưu Bị tạ ơn. Tháo mở yến thiết đãi, đến chiều tiễn ra về. Tuân Úc vào nói rằng:
- Lưu Bị là người anh hùng. Nay không trừ sớm đi, tất để lo về sau.
Tháo chẳng bảo làm sao, Úc ra, Quách Gia vào. Tháo hỏi:
- Úc xui ta giết Lưu Bị. Nên không?
Gia nói:
- Không nên, chúa công cất quân nghĩa binh, vì trăm họ trừ kẻ hung bạo, giữ điều tín nghĩa, để mời hào kiệt còn lo người ta chẳng đến, nay Huyền Đức có tiếng anh hùng, vì cùng khốn, mới về với ta, nếu lại giết đi, chẳng hóa ra mình hại người hiền. Những người chí sĩ trong thiên hạ nghe thấy sinh ngờ còn ai bước chân vào cửa chúa công nữa, chúa công cùng với ai mà định việc thiên hạ? Trừ được cái lo một người, mà làm cản trở lòng trông ngóng của bốn bể. Cái cơ yên nguy, xin chúa công phải xét mới được.
Tháo mừng nói rằng:
- Người nói chính hợp bụng ta.
Hôm sau Tháo dâng biểu tiến Lưu Bị, xin cho lĩnh chức mục Dự Châu.
Trình Dục can rằng:
- Lưu Bị về sau tất không chịu ở dưới người khác đâu, không bằng giết trước đi.
Tháo nói:
- Nay đương lúc dụng anh hùng, không nên giết một người để mất lòng thiên hạ. Ta với Quách Gia cùng một ý kiến.
Tháo không nghe lời Trình Dục, lại lấy ba ngàn quân và một vạn

hộc lương, giao cho Lưu Bị, sai ra Dự Châu nhận chức, tiến quân đóng ở Tiểu Bái, chiêu tập những binh cũ của mình để rồi đánh Lữ Bố.
Huyền Đức đến Dự Châu, sai người về hẹn với Tào Tháo định ngày cất quân cùng đi đánh Lữ Bố. Khi Tháo sắp đi, có ngựa lưu tinh đến báo rằng:
- Trương Tế từ Quan Trung dẫn quân đến đánh Nam Dương, lỡ phải tên bay bắn chết. Nay cháu Tế là Trương Tú cầm quân, dùng Giả Hủ là mưu sĩ, kết liên với Lưu Biểu đóng quân ở Uyển Thành, muốn đem quân lại phạm cửa Khuyết để cướp giá.
Tháo tức lắm, muống đem binh ra đánh, lại sợ Lữ Bố đến cướp Hứa Đô, mới hỏi Tuân Úc xem có kế gì.
Tuân Úc nói:
- Việc ấy thực dễ, Lữ Bố là đứa vô mưu, thấy lợi thì hoa mắt lên, minh công nên sai sứ sang Từ Châu, thăng quan thưởng hậu cho hắn, bắt hắn phải hòa với Lưu Bị. Lữ Bố được thưởng tất không nghĩ xa xôi gì nữa.
Tháo ưng ý, liền sai Phụng Quân Đô Úy là Vương Tắc đem bằng sắc cùng tờ giải hòa sang Từ Châu. Một đường thì cắt ngay mười lăm vạn quân đi đánh Trương Tú, chia quân ra làm ba đường; cho Hạ Hầu Đôn làm tiên phong, quân mã đến Vị Thủy đóng trại.
Giả Hủ thấy vậy khuyên bảo Trương Tú rằng:
- Quân Tào thế lớn lắm, ta không địch nổi. Chi bằng đem quân đầu hàng.
Tú nghe, sai Giả Hủ đến trại Tháo nói trước, Tháo thấy Giả Hủ ứng đối nhanh nhẩu, có bụng yêu mến, muốn dùng làm mưu sĩ. Hủ nói:
- Tôi trước theo Lý Thôi, mắc tội với thiên hạ; nay theo Trương Tú, tôi nói gì, bày kế gì Trương Tú cũng theo, nên không nỡ bỏ.
Hủ nói rồi ra về; hôm sau đưa Tú vào yết kiến Tào Tháo. Tháo tiếp đãi thực hậu. Tú dẫn binh vào đóng trong Uyển Thành, lập doanh trại liên tiếp nhau, dài hơn mười dặm. - được vài ngày, Tú mỗi hôm mở yến một lần mời Tháo.
Một bữa Tháo uống rượu say, vào giường ngủ, hỏi nhỏ tả hữu rằng:

- Trong thành có kỹ nữ không?
Đứa cháu, con của anh Tháo, tên là Tào An Dân, biết ý Tháo, vào thưa thầm rằng:
- Thưa chú, chiềm hôm qua, cháu trông thấy ở cạnh quán sá có một người đàn bà, mười phần xinh đẹp. Cháu hỏi ra thì là vợ Trương Tế, thím Trương Tú.
Tháo nghe nói, liền sai An Dân đem 50 giáp binh ra đòi vào. Được một lát, binh dẫn vào. Tháo trông ra quả nhiên là xinh đẹp, hỏi họ chi, thì người đàn bà thưa rằng:
- Thiếp họ Châu, vốn là vợ Trương Tế.
Tháo hỏi:
- Phu nhân có biết ta không?
- Thiếp được nghe uy danh Thừa Tướng đã lâu. Nay mới được bái kiến.
- Ta cho Trương Tú hàng cũng vì phu nhân đó, nếu không ta đã giết cả họ hắn rồi.
Thực đội ơn tái sinh của ngài.
Tháo nói:
- Hôm nay trời xui được gặp phu nhân, thực là may quá. Đêm hôm nay xin cùng chăn chiếu, rồi sẽ theo ta về kinh đô, yên hưởng giàu sang. Phu nhân có thuận không?
Châu thị lạy tạ. Đêm hôm ấy cùng ngủ trong trướng. Hôm sau Châu thị nói:
- Thiếp ở lâu trong thành, Trương Tú tất sinh nghi, vả sợ miệng tiếng người ngoài.
Tháo nói:
- Đến mai tôi xin cùng phu nhân ra ở trại ngoài thành.
Hôm sau Tháo ra nghỉ ở ngoài thành, sai Điển Vi canh giữ bên ngoài, ai vào phải báo trước, cho vào mới được vào.
Vì thế, tin tức trong ngoài không thông. Tào Tháo mỗi ngày cùng họ Châu vui thú, không tưởng gì đến về nữa.
Người nhà Trương Tú, có người mật báo với Trương Tú. Tú giận lắm nói rằng:
- Thằng giặc Tháo hắn làm nhục ta quá!
Bèn mời Giả Hủ đến bàn. Hủ nói:

- Việc ấy đừng tiết lộ ra vội. Ngày mai đợi lúc Tào Tháo ra trướng bàn việc, thời nên làm thế này... thế này...
Hôm sau Tào Tháo ngồi ở trong trướng. Trương Tú vào bẩm rằng:
- Những binh lính mới hàng, nhiều đứa đi trốn, xin Thừa Tướng cho đem đồn vào trung quân.
Tháo ưng thuận. Tú liền dời đồn vào, chia làm bốn trại rồi định ngày khởi sự.
Nhưng Tú còn lo Điển Vi khỏe mạnh, khó lòng gần được, bàn với thiên tướng là Hồ Xa Nhi.
Hồ Xa Nhi sức đội được 500 cân, một ngày đi được 700 dặm cũng là một người tài.
Khi ấy Tú hỏi, Hồ Xa Nhi nói:
- Điển Vi chỉ giỏi về đôi thiết kích. Ngày mai chúa công cho mời hắn đến uống rượu, cho uống thực say hãy để về. Bấy giờ tôi sẽ lộn vào đám quân sĩ đi theo hắn, lẻn vào trong phòng, ăn trộm được đôi kích thì không sợ gì hắn nữa.
Tú mừng lắm, sai chuẩn bị cung tên, giáp binh, bảo trước các trại, đến hẹn sai Giả Hủ mời Điển Vi đến chơi, khẩn khoản mời rượu. Vi đến, tối sai về. Hồ Xa Nhi đi lẫn trong đội quân, lẻn vào trong trại.
Đêm hôm ấy, Tào Tháo cùng họ Châu đang uống rượu ở trong trướng, chợt nghe ở ngoài có tiếng xôn xao và tiếng ngựa kêu. Tháo sai người ra coi xem có việc gì, quân vào báo rằng: quân Trương Tú đi tuần đêm.
Tháo không nghi gì nữa.
Đến canh hai ở sau trại lại có tiếng reo, rồi quân lại vào báo rằng:
- Trên những xe cỏ có lửa cháy.
Tháo truyền rằng:
- Ấy là chúng nó lỡ đánh rơi lửa, không ai được xôn xao.
Được một hồi thì bốn mặt lửa cùng cháy cả.
Bấy giờ Tháo mới hoảng sợ, vội vàng sai gọi Điển Vi.
Điển Vi say rượu đang ngủ, trong mơ màng chợt nghe tiếng chiên trống và tiếng người reo hò, giật nẩy mình vùng dậy, sờ đến đôi thiết kích thì không thấy đâu cả.
- Ngoài giặc đã đến cửa. Vi vội vàng giật lấy đao lưng của lính

canh, chạy ra, ở ngoài đã thấy vô số quân mã, cầm chặt giáo dài đánh bừa vào trại.
Vi phải nhất sống nhì chết mà lăn sả vào đám quân ấy, chém giết một lúc chết hơn hai mươi người, quân mã ấy mới lui, lại có quân bộ kéo đến. Hai bên giáo mác tua tủa như ngọn lau, mình Vi không một mảnh giáp, trên dưới bị vài mươi nhát đâm. Vi vẫn cứ lăn sả vào đánh; đao mẻ không dùng được, Vi bỏ đao, hai tay vạ ngay lấy hai người làm khí giới, quăng đập một lúc chết tám chín người. Giặc thấythế không dám đến gần, chỉ đứng đằng xa bắn tên lại. Tên bắn như mưa, Điển Vi vẫn liều chết giữ cửa trại, nhưng quân giặc đã kéo được vào cửa sau, Điển Vi lại bị một mũi giáo đâm trúng giữa lưng. Vi kêu to một tiếng, máu chảy đầy đất rồi chết. Hắn chết được nửa giờ rồi mà vẫn không ai dám đi qua cửa trước. Tào Tháo nhờ có Điển Vi chẹn giữ của trước mới lẻn ra sau trại lên ngựa trốn thoát, chỉ có Tào An Dân đi bộ chạy theo.
Lúc chạy, ngựa Tháo bị một mũi tên, nhưng may được con ngựa tốt, ngựa Đại Uyên, càng đau càng chạy khỏe.
Chạy gần đến bờ sông Dục Thủy thì giặc đuổi kịp. An Dân bị băm nhỏ ra như bùn, Tháo vội quất ngựa lội qua sông mà chạy. Vừa sang đến bờ bên kia, thì giặc bắn một tên, trúng vào mắt ngựa. Ngựa ngã gục xuống đất. May đâu, giữa lúc ấy thì con trưởng Tháo là Tào Ngang đem ngay con ngựa đang cưỡi nhường cho cha. Tháo lên ngựa chạy. Tào Ngang bị tên lạc bắn chết, Tháo đi đường gặp các tướng mới thu thập tàn quân lại.
Bấy giờ, quân Thanh Châu do Hạ Hầu Đôn quản lĩnh, thừa thế về các thôn quê cướp bóc nhân dân. Quan binh lỗ hiệu úy là Vu Cấm đem ngay quân bản bộ dẹp bắt, vỗ yên nhân dân.
Quân Thanh Châu chạy về đón Tào Tháo, khóc lóc lạy xuống đất kêu rằng:
- Vu Cấm làm phản đuổi giết quân mã Thanh Châu.
Tháo thất kinh. Được một hồi thì Hạ Hầu Đôn, Hứa Chử, Lý Điển, Nhạc Tiến đều đến. Tháo truyền:
- Vu Cấm làm phản, chư tướng nên đem quân ra đánh.
Vu Cấm thấy cả bọn Tào Tháo đến, đem quân ra dàn thành góc trận, đào hào cắm trại.

Có kẻ thấy vậy bảo Cấm rằng:
- Quân Thanh Châu vu cho ông làm phản, nay thừa tướng đã đến, ông chưa ra nói cho minh bạch, sao lại lập trại trước?
Vu Cấm nói:
- Nay giặc đuổi ở sau lưng, đã sắp đến nơi. Nếu không phòng bị trước thì lấy gì mà đối địch với giặc. Minh biện là việc nhỏ, đánh giặc là việc quan hệ hơn.
Lập trại vừa xong thì quân Trương Tú hai đường kéo đến. Vu Cấm thân ra trước nghênh địch. Tú vội lui quân. Các tướng thấy Vu Cấm xông lên trước, bèn dẫn quân đánh ào lên, đuổi giết hơn một trăm dặm. Quân Tú thua to.
Tú thế cùng, nhặt nhạnh tàn quân về theo Lưu Biểu.
Tào Tháo thu quân điểm tướng. Vu Cấm vào hầu, kể hết cả chuyện quân Thanh Châu đi ăn cướp, làm mất lòng dân, nên y mạp phải dẹp đi. Tháo hỏi:
- Sao ngươi không nói gì với ta, mà lập trại trước là ý thế nào?
Cấm lại đem lời đã nói trước mà giải thích minh bạch để Tào Tháo nghe. Tháo khen rằng:
- Tướng quân trong lúc bối rối, thế mà nghiêm được binh, bền được lũy, mặc người gièm pha, chịu khó nhọc làm cho đang thua hóa ra được, dù danh tướng đời xưa, vị tất đã có ai hơn.
Tháo thưởng cho Vu Cấm một bộ đồ vàng, phong cho làm Ích Thọ Đình Hầu; lại trách Hạ Hầu Đôn trị quân không nghiêm, rồi làm lễ tế Điển Vi.
Tháo thân ra cúng tế khóc than, rồi ngoảnh lại bảo các tướng rằng:
- Ta mất một con trưởng và một cháu yêu, cũng không thương là mấy, chỉ thương khóc Điển Vi mà thôi.
Các tướng ai cũng cảm thương.
Hôm sau Tháo hạ lệnh rút quân về Hứa Đô.
Nay hãy nói chuyện Vương Tắc đem chiếu đến Từ Châu.
Lữ Bố mời Tắc vào phủ, mở đọc chiếu thư, thì chiếu phong cho Bố làm Bình Đông tướng quân, cho ấn thụ, lại đưa thư riêng của Tháo. Vương Tắc nói đi nói lại mãi với Lữ Bố rằng Tào công kính trọng. Bố mừng lắm. Chợt có người báo Viên Thuật sai người sang. Bố gọi vào hỏi, người ấy nói rằng:

- Viên công nay mai sắp lên ngôi hoàng đế, lập ngôi đông cung, sai tôi sang thúc hoàng phi về Hoài Nam.
Bố nổi giận quát rằng:
- Phản tặc sao dám thế?
Liền giết kẻ sứ của Viên Thuật và đóng gông Hàn Dận, sai Trầng Đăng mang tờ tạ biểu và giải Hàn Dận cùng Vương Tắc đến Hứa Đô để tạ ân vua và đáp thư Tào Tháo, và xin thực thụ chức mục ở Từ Châu.
Tháo biết việc kết hôn Viên Thuật với Lữ Bố đã lỡ làng rồi, mừng lắm, đem Hàn Dận ra chém ngoài chợ.
Trần Đăng nói nhỏ với Tháo rằng:
- Lữ Bố là giống sài lang, khỏe mà vô mưu, khinh đường việc lui và tới, nên sớm liệu trừ đi.
Tháo nói:
- Ta vẫn biết Lữ Bố là một loài sói lòng tham, không nên nuôi lâu. Nhưng phi cha con nhà ông thì không ai dò hết được tình hình hắn. Ông nên cùng với ta mưu toan việc ấy.
Đăng nói:
- Thừa tướng định làm gì, tôi xin nội ứng.
Tháo mừng lắm, biểu tâu cho Trần Khuê là cha Trần Đăng ăn lộc trung nhị thiên thạch và cho Đăng làm Thái Thú ở Quảng Lăng.
Đăng từ tạ rồi về, Tháo cầm tay Đăng dặn rằng:
- Việc ở phương Đông tôi giao phó cho ông đó.
Đăng gật đầu xin vâng, về Từ Châu vào gặp Lữ Bố. Bố hỏi chuyện. Đăng cũng kể việc Tào Tháo cho cha ăn lọc và mình được làm thái thú. Bố giận lắm nói rằng:
- Ta sai ngươi sang để cầu chức mục Từ Châu cho ta, ta chẳng được gì, mà cha con ngươi đều được hiển quý, thế là ta bị cha con ngươi đem bán để làm lợi cho mình.
Lữ Bố nói xong rút kiếm toan chém Trần Đăng. Đăng cười ha hả mà nói rằng:
- Sao tướng quân lại tối hiểu như thế!
Thế nào là tối hiểu?
Đăng thưa:
- Tôi vào gặp Tào công, nói rằng: Nuôi tướng quân như nuôi hổ,

nên cho ăn no thịt, nếu không ăn no thì tất cắn người. Tào công cười nói rằng: Ta đãi Ôn Hầu như nuôi chim cắt, cáo thỏ chưa trừ được chưa dám cho ăn no vội, bởi vì đói thì còn dùng được, chớ no thì bay mất. Tôi hỏi: Cáo thỏ là gì? Tào công nói: Viên Thuật ở Hoài Nam, Tôn Sách ở Giang Đông, Viên Thiệu ở Ký Châu, Lưu Biểu ở Kinh Châu, Lưu Chương ở Ích Châu, Trương Lỗ ở Hán Trung, tuyền là cáo thỏ cả.
Bố nghe nói, ném kiếm xuống đất, cười rằng:
- Tào công thực biết ta đó!
Giữa lúc ấy thì có người lại báo rằng:
- Viên Thuật đem quân đến lấy Từ Châu!
Lữ Bố thất kinh.

Thế thực là:

Hôn nhân gây sự can qua,
Tưởng là Tần - Tấn, hóa là Việt - Ngô.

Chưa biết rồi ra thế nào, xem đến hồi sau sẽ rõ.

Hồi 17
Viên Công Lộ Hưng Binh Bảy Đạo
Tào Mạnh Đức Hội Tướng Ba Miền

Viên Thuật ở Hoài Nam đất rộng lương nhiều, lại có ngọc tỉ của Tôn Sách gửi làm tin, có ý muốn tiếm xưng đế hiệu, hội cả các bầy tôi bàn rằng:
- Xưa Hán Cao Tổ chẳng qua là một người đình trưởng ở Tứ Thượng, thế mà lấy được thiên hạ. Từ bấy giờ đến nay đã bốn trăm năm, khí số đã hết. Trong bốn bể loạn tứ tung như vạc sôi. Mà nhà ta thì bốn đời làm đến tam công, trăm họ ai cũng trông ngóng. Ta muốn ứng vận trời, thuận lòng người, lên ngôi cửu ngũ, các người nghĩ thế nào?
Chủ Bạ là Diêm Tượng can rằng:
- Xưa Hậu Tắc nhà Chu, chứa đức chất công; đến đời Văn Vương, thiên hạ chia ba có hai phần, còn phải thờ nhà Ân. Nay minh công gia thế tuy rằng quý, nhưng chưa được thịnh bằng nhà Chu. Nhà Hán tuy rằng suy, nhưng chưa đến nỗi tàn bạo như vua Trụ nhà Ân. Việc ấy quyết không nên làm.
Thuật giận nói rằng:
- Ta họ Viên do từ họ Trần mà ra, mà họ Trần vốn là cháu vua Đõi Thuấn ngày xưa; thuộc về hành Thổ, lấy Thổ kế vào Hỏa chính ứng vận trời. Vả lại có câu sấm rằng: Thay nhà Hán ấy là chỗ cau ở giữa đường. Tên tự ta là Công Lộ, thế thì chính ứng câu sấm ấy. Lại có ngọc tỉ truyền quốc, nếu ta không làm vua, thì hóa ra trái đạo trời mất. Ý ta đã quyết, ai còn can nữa ta chém.
Lập tức đặt hiệu gọi là Trọng Thị, lập ra các quan, đài, sảnh: cưỡi kiệu long phượng, tế thần Nam Giao, Bắc Giao, lập con gái Phùng Phương làm hoàng hậu, lập con trai làm Đông cung, rồi sai sứ sang Từ Châu để xin cưới con gái Lữ Bố về làm Đông cung phi.
Nhưng nghe nói Lữ Bố đem giải Hàn Dận vào Hứa Đô và đã bị Tào Tháo chém rồi, Thuật giận lắm, liền cử Trương Huân làm Đại

tướng quân thống lĩnh đại quân hơn hai mươi vạn, rồi chia làm bảy đạo sang đánh Từ Châu:
1. Trương Huân đi giữa;
2. Thượng tướng Kiều Dị đi bên tả;
3. Trần Kỷ đi bên hữu;
4. Phó tướng Lôi Bạc đi bên tả;
5. Trần Lan đi bên hữu;
6. Hàng tướng Hàn Tiêm đi bên tả;
7. Dương Phụng đi bên hữu.
Đạo nào cũng thống lĩnh tướng đội, chọn ngày cất quân; lại sai thứ sử Duyện Châu Kim Thượng làm Thái Úy coi vận tiền lương cho bảy đạo quân.
Thượng không nghe, Thuận giết Thượng, lấy Kỷ Linh làm đô cứu ứng sứ để tiếp ứng cho bảy đạo quân.
Thuận tự lĩnh ba vạn quân sai Lý Phong, Lương Cương, Nhạc Tựu làm thôi tiến sứ, để đi lại cứu ứng quân bảy đạo.
Lữ Bố sai người đi dọ thám, biết tin đạo quân Trương Huân đi theo đường cái lớn đến lấy Từ Châu; đạo Kiều Dị thì lấy Tiểu Bái; đạo Trần Kỷ lấy Nghi Đô; đạo Lôi Bạc thì lấy Lương Gia; đạo Trần Lan thì lấy Kệ Thạch; đạo Hàn Tiêm thì lấy Hạ Phì; đạo Dương Phụng thì lấy Tuấn Sơn.
Cả bảy đạo quân mã, mỗi ngày đi được 50 dặm, đi đến đâu cướp phá đến đó.
Bố nghe thám về báo thế, cho đi mời các mưu sĩ lại để bàn.
Trần Cung và cha con Trần Khuê cũng đến cả.
Trần Cung nói:
- Cái vạ Từ Châu này chỉ là do cha con Trần Khuê gây ra, nịnh triều đình để cầu tước lộc, mà để vạ lây đến tướng quân. Nay nên đem hai người ấy chém đi, mang đầu sang nộp Viên Thuật, thì lập tức Thuật rút quân về ngay.
Lữ Bố lập tức sai người lôi cha con Trần Khuê, Trần Đăng ra chém, Trần Đăng cười to lên nói rằng:
- Sao lại hèn thế? Bảy đạo quân Viên Thuật ta coi như cỏ rác mà thôi. Việc gì phải lo cuống lên như vậy?
Bố truyền khoan chém rồi bảo Trần Đăng rằng:

- Hễ ngươi có kế gì phá được giặc thì ta tha cho.
Đăng nói:
- Nếu tướng quân nghe lời tôi, thì Từ Châu quyết không lo ngại gì cả.
Bố nói:
- Thử nói đi!
Đăng nói:
- Quân Thuật tuy nhiều nhưng là quân ô hợp, không thân tín nhau. Nếu ta lấy chính binh mà giữ, lấy kỳ binh mà đánh, tất nhiên thành công. Tôi lại có một kế nữa: không những là giữ vững được Từ Châu lại còn bắt sống được Viên Thuật.
Lữ Bố hỏi kế ra làm sao, Đăng nói:
- Hàn Tiêm, Dương Phụng nguyên là cựu thần nhà Hán; nhân sợ Tào Tháo mà chạy; không có nơi nương tựa cho nên phải theo Viên Thuật. Thuật tất cũng khinh thường họ, mà họ hẳn cũng không vui lòng để cho Thuật sai khiến. Nếu bây giờ ta đưa thư cho hai người ấy, nhử họ làm nội ứng, rồi ta lại nhờ Lưu Bị làm ngoại hợp, chắc là bắt sống được Thuật.
Bố nói:
- Ngươi phải đem thư cho Dương Phụng, Hàn Tiêm nhé?
Đăng xin vâng.
Bố liền dâng biểu đến Hứa Đô, và đưa thư sang Dự Châu cho Lưu Bị, rồi mới sai Trần Đăng dẫn vài quân kỵ, sang trước đường Hạ Phì để đón Hàn Tiêm.
Khi Hàn Tiêm dẫn quân đến, lập trại rồi, Đăng vào yết kiến.
Tiêm hỏi:
- Ngươi là người của Lữ Bố lại đây làm gì?
Đăng nói:
- Ta là công khanh nhà Hán, sao lại gọi là người của Lữ Bố? Như tướng quân trước làm tôi nhà Hán, bây giờ lại làm tôi thằng phản tặc, thế là công cứu giá Quan Trung ngày xưa hóa thành công cốc. Tôi trộm nghĩ lấy làm tiếc cho tướng quân. Vả lại tính Viên Thuật là đứa đa nghi, tướng quân theo hắn rồi sau hại tới thân. Nay không sớm liệu đi, sau hối không kịp nữa.
Tiêm than rằng:

- Tôi cũng muốn về với nhà Hán, ngặt vì không có đường về.
Bấy giờ Đăng mới đưa thư của Lữ Bố ra.
Tiêm xem xong nói rằng:
- Tôi xin lĩnh lời Lữ Ôn Hầu. Xin ông cứ về trước, để tôi cùng Dương tướng quân sẽ trở giáo đánh lới Viên Thuật. Ông về nói với Lữ Ôn Hầu hễ thấy lửa cháy làm hiệu thì đem binh đến tiếp ứng, tất là được.
Đăng từ giã Tiêm về trình với Lữ Bố.
Bố chia quân ra làm năm đạo: Cao Thuận dẫn một đạo tiến lên đến Tiểu Bái để chống với Kiều Dị; Trần Cung dẫn một đạo đến Nghi Đô để địch với Trần Kỷ; Trương Liêu và Tang Bá dẫn một đạo đến Lương Gia để địch với Lôi Bạc; Tống Hiến, Ngụy Tục dẫn một đạo đến Kế Thạch để địch với Trần Lan; Lữ Bố thì tự dẫn một đạo đi ra đường cái lớn để đón Trương Huân. Mỗi đạo đem đi một vạn quân, còn thừa để lại giữ thành.
Lữ Bố ra khỏi thành được ba mươi dặm đóng trại. Quân Trương Huân kéo đến, liệu chừng địch với Lữ Bố không nổi, lùi lại hai mươi dặm đóng đồn để đợi quân bốn đạo tiếp ứng.
Canh hai đêm hôm ấy Hàn Tiêm, Dương Phụng đem quân kéo lại đốt lửa làm hiệu, quân Lữ Bố ùa vào trại Trương Huân.
Quân Huân cuống cuồng.
Lữ Bố thừa thế đánh dấn vào.
Huân thua chạy.
Lữ Bố đuổi vừa đến sáng, gặp quân Kỷ Linh tiếp ứng cho Trương Huân vừa đến.
Hai bên vừa sắp sửa đánh nhau, thì Hàn Tiêm, Dương Phụng hai đạo cùng đánh xô đến.
Kỷ Linh cũng thua chạy nốt.
Lữ Bố đuổi theo đánh.
Bỗng thấy ở mé sau núi có một toán quân kéo ra.
-Ở ngoài có một hàng cờ bay phất phới, trong một đội quân mã, vác những cờ vẽ rồng vẽ phượng, cùng là kiếm vàng búa bạc, mao trắng, việt vàng; ở dưới thì tán tía lọng vàng.
Viên Thuật mình mặc áo giáp vàng, nách đeo đôi đao, cưỡi ngựa đứng trước cửa trận, gọi mắng Lữ Bố là đứa phản chủ.

Bố giận vác kích xông vào.
Tướng Thuật là Lý Phong, vác giáo ra địch. ựánh nhau chưa được ba hiệp, bị Lữ Bố đâm vào cánh tay.
Phong bỏ giáo chạy.
Bố thúc quân vào đánh giết.
Quân Viên Thuật cuống cuồng chạy trốn.
Lữ Bố dẫn quân đuổi theo, cướp giật được ngựa và áo giáp vô số.
Viên Thuật dẫn bại quân chạy, mới được vài dặm, sau núi có một toán quân kéo ra, chẹn ngang đường đi.
Một tướng đứng đầu toán quân ấy là Quan Vân Trường, gọi to lên rằng:
- Phản tặc, không chịu chết đi, còn chạy đâu?
Viên Thuật cắm đầu cắm cổ chạy, quân sĩ tán loạn bị Quan Công đánh một trận thật dữ dội.
Viên Thuật thu nhặt được ít tàn quân chạy về Hoài Nam.
Lữ Bố thắng trận, mời Quan Công, Hàn Tiêm, Dương Phụng về cả Từ Châu, mở một tiệc yến to ăn mừng.
Quân sĩ cùng được khao thưởng cả.
Hôm sau Quan Công từ tạ xin về.
Lữ Bố tâu xin cho Hàn Tiêm làm mục ở Nghi Đô; Dương Phụng làm mục ở Lương Gia. Lúc Bố muốn lưu hai người lại ở Từ Châu, Trần Khuê nói:
- Hai người ấy không nên để ở Từ Châu. Cứ cho họ sang giữ ở Sơn Đông thì tôi chắc chỉ trong một năm, bao nhiêu thành quách đất Sơn Đông đều về tay tướng quân cả.
Bố nghe Khuê, tạm cho hai người ra đóng ở Nghi Đô, Lương Gia để đợi ân mệnh.
Trần Đăng thấy vậy mới hỏi cha rằng:
- Sao cha không để hai người ấy ở Từ Châu, làm tay trong cho mình để giết Lữ Bố.
Khuê nói:
- Thế ngộ hai người cùng hiệp sức giúp Lữ Bố thì có phải hóa ra thêm nanh vuốt cho hổ không?
Đăng phục cao kiến của cha.
Viên Thuật thua về Hoài Nam, sai người sang Giang Đông, hỏi

Tôn Sách cho mượn quân để báo thù.
Sách giận mà nói rằng:
- Ngươi lấy không ngọc tỉ của ta, tiếm xưng đế hiệu, làm phản nhà Hán, xấc láo không biết đạo, ta đang muốn đem quân sang hỏi tội ngươi, đời nào lại đi giúp đứa phản tặc?
Bèn viết thư cự tuyệt Viên Thuật.
Thuật xem thư giận nói rằng:
- Thằng trẻ con miệng còn hơi sữa mà dám xấc à, ta phải đánh trước nó đi mới được.
Trưởng sử là Dương Đại tướng ngăn can mãi Thuật mới thôi.
Tôn Sách từ khi đưa thư, sợ Viên Thuật đem quân đến, điểm binh giữ cửa sông.
Chợt có sứ Tào Tháo đến, đem chiếu chỉ cho Sách làm Thái Thú ở Cối Kê, và sai khởi binh sang đánh Viên Thuật.
Sách bàn bạc với các tướng, muốn khởi binh, Trưởng Sử là Trương Chiêu can rằng:
- Thuật tuy rằng mới thua, nhưng binh nhiều lương đủ, chưa dễ đánh được, không bằng đưa thư cho Tào Tháo, bảo hắn cứ sang đánh trước, rồi ta làm hậu ứng. Hai bên cùng hiệp lại đánh, quân Thuật phải thua, vậy ta chắc được vạn phần, vạn nhất có thua, có Tào Tháo cứu đỡ.
Sách nghe lời, sai sứ giả cứ như thế sang trình với Tào công.
Tào Tháo về đến Hứa Đô thương nhớ Điển Vi lập miếu để thờ, rồi phong cho con Điển Vi là Điển Mãn làm Trung Lang, đem về phủ nuôi.
Bấy giờ có quân báo Tôn Sách sai sứ giả đem thư đến.
Tháo xem xong thư, lại có người báo rằng:
- Viên Thuật thiếu lương ra cướp ở Trần Lưu.
Tháo muốn thừa cơ sang đánh, sai Tào Nhân giữ lấy Hứa Đô, còn bao nhiêu tướng sĩ bắt phải đi cả. Quân mã bộ cả thảy mười bảy vạn người, xe lương hơn một ngàn chiếc, một mặt sai người ra hẹn với Tôn Sách, Lưu Bị, Lữ Bố.
Khi quân đi đến địa giới Dự Châu, Lưu Bị dẫn quân ra đón.
Tháo sai mời vào trại, Lưu Bị vào dâng hai cái đầu.
Tháo giật mình hỏi:

- Đầu nào?
Lưu Bị nói:
- Đây là đầu Dương Phụng, Hàn Tiêm.
Tháo hỏi:
- Sao lại giết hai người ấy?
Lưu Bị thưa:
- Lữ Bố sai hai người quyền coi Nghi Đô, Lương Gia và tâu xin cho được thực thụ chức mục hai nơi ấy. Không ngờ hai người thả quân cho ăn cướp của dân, ai cũng ta thán. Bởi thế tôi có làm một tiệc rượu, mời hai người đến bàn việc. Trong khi uống rượu, tôi ném chén làm hiệu sai Quan, Trương là hai em tôi đem hai người giết đi, bắt hết quân hàng phục. Vì thế nên nay lại thú tội với Thừa Tướng.
Tháo nói:
- Ông trừ hại cho nhà nước, ấy là công to, sao lại gọi là tội?
Tháo thưởng cho Lưu Bị, rồi hai bên cùng hợp binh lại, đến địa giới Từ Châu.
Lữ Bố ra đón.
Tháo lấy lời ngọt ngào dỗ dành Lữ Bố, phong cho làm tả tướng quân, hứa rằng: khi nào về Hứa Đô sẽ đổi ấn khác.
Bố mừng lắm.
Tháo chia quân Lữ Bố ở tả, quân Lưu Bị ở hữu, còn mình tự lĩnh đại quân ở giữa; sai Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm làm tiên phong.
Viên Thuật biết quân Tào đã đến nơi, sai Kiều Dị đem năm vạn quân làm tiên phong.
Hai bên gặp nhau ở giáp giới Thọ Xuân. Kiền Dị tế ngựa ra trước, đánh nhau với Hạ Hầu Đôn, chưa được ba hiệp, bị Đôn đâm chết.
Quân Thuật thua chạy về thành. Giữa lúc ấy lại có người báo rằng:
- Tôn Sách đem thuyền đánh mặt Tây; Lữ Bố đem binh đánh mặt Đông; ba anh em Lưu, Quan, Trương dẫn binh đánh mặt Nam; Tào Tháo thì dẫn mười bảy vạn quân đánh mặt Bắc.
Thuật nghe báo vội vàng họp cả văn võ lại để bàn. Dương đại tướng nói:
- Đất Thọ Xuân luôn mấy năm nay nước lụt rồi nắng to, dân gian đói khát cực khổ. Nếu bây giờ lại cất quân thì nhiễu dân quá, tất

dân oán mình, giặc đến khó lòng mà cự được, không bằng đóng quân ở Thọ Xuân, không đánh nhau với quân địch, đợi quân địch cạn lương tất nhiên sinh biến. Bây giờ bệ hạ hãy nên đem quân ngự lâm qua sông Hoài, trước là sang chỗ lúa chín, sau nữa là hãy tạm lánh thế mạnh của quân địch.
Thuật nghe lời, cho Lý Phong, Nhạc Tựu, Lương Cương và Trần Kỷ, cả thảy bốn tướng với mười vạn quân để giữ Thọ Xuân, còn bao nhiêu tướng giỏi, cùng là vàng bạc châu báu trong kho, thu xếp nhặt nhạnh hết đem qua sông Hoài Nam.
Quân Tào Tháo mười bảy vạn mỗi ngày ăn lương tốn lắm. Các quận lại mất mùa, chuyển vận không kịp.
Tháo thúc quân đánh mau.
Lũ Lý Phong cứ đóng chặt cửa thành không ra. Quân Tháo đánh thành hơn một tháng, lương ăn gần hết.
Tháo đưa thư sang vay Tôn Sách được mười vạn hộc lương. Quan coi lương là Vương Hậu thấy ít quá không đủ phát cho quân, vào bẩm với Tháo, hỏi xem nên làm thế nào?
Tháo nói:
- Đem hộc nhỏ mà phát cho chúng nó, tạm cấp cứu lấy một lúc.
Hậu lại hỏi:
- Thế ngộ quân sĩ kêu ca thì nói thế nào?
Tháo nói:
- Ta đã có cách.
Hậu vâng lệnh, lấy hộc nhỏ đong lương phát cho quân.
Tháo cho người đi dò các trại, chỗ nào cũng thấy quân ta thán rằng: thừa tướng đánh lừa quân.
Tháo thấy vậy mật cho người ra đòi Vương Hậu vào bảo rằng:
- Nay ta muốn mượn ngươi một cái, để dẹp yên lòng quân, ngươi đừng nên tiếc.
Hậu hỏi:
- Thừa tướng muốn dùng cái gì?
Tháo nói:
- Ta muốn mượn cái đầu ngươi để dẹp yên lòng quân.
Hậu thất kinh, kêu oan, Tháo lại nói:
- Ta cũng biết ngươi không có tội, nhưng không giết ngươi thì lòng

quân sinh biến, sau khi ngươi chết, vợ con ngươi ta nuôi cho, ngươi đừng lo.
Vương Hậu muốn nói nữa, nhưng Tháo đã gọi ngay đao phủ vào lôi Hậu ra ngoài cửa chém rồi bêu đầu lên một cái sào dài, yết thị rằng: Vương Hậu cố tình làm đấu nhỏ, để ăn cắp lương vua, nay chiếu quân pháp trị tội.
Bởi thế quân sĩ không oán gì nữa.
Hôm sau Tào Tháo hạ lệnh cho các tướng rằng:
- Hạn cho ba ngày, hễ không cố sức phá được thành, các tướng phải chém cả.
Tháo thân đến tận dưới thành, đốc thúc quân sĩ vận chuyển đất đá để lấp hào. Trên thành tên đá bắn xuống như mưa. Có hai tì tướng sợ hãi lui ra, Tháo rút ngay kiếm chém liền ngay ở dưới thành, rồi xuống ngựa để đỡ lấy đất lấp hố. Bởi thế tướng sĩ lớn nhỏ, ai cũng phải cố lăn vào. Trên thành chống cự không nổi, quân Tào tranh nhau lên thành, chặt gẫy khóa cửa thành, ào ào kéo vào.
Lý Phong, Trần Kỷ, Nhạc Tựu, Lương Cương đều bị bắt sống.
Tháo sai đem cả bốn tướng ra chợ chém, đốt sạch cả đề đài cung miếu, và bao nhiêu những đồ phạm cấm trong thành Thọ Xuân, cho quân cướp lấy sạch.
Tháo bàn muốn tiến binh sang sông Hoài đuổi theo Viên Thuật.
Tuân Úc can rằng:
- Mấy năm nay đói kém, lương thực khan thiếu, nếu lại tiến binh thì nhọc quân và hại dân, vị tất đã có lợi, không bằng tạm về Hứa Đô, đợi sang xuân lúa chín, quân lương đủ dùng, bấy giờ ta sẽ liệu.
Tháo ngầy ngừ chưa quyết, chợt có kỵ mã đến báo rằng:
- Trương Tú nương nhờ Lưu Biểu, nay lại tung hoành lắm. Các huyện Nam Dương, huyện Giang Lăng lại làm phản, Tào Hồng chống vại giặc không nổi, thua luôn mấy trận, nên sai đến cáo cấp.
Tháo đưa ngay thư cho Tôn Sách, sai vượt qua sông bày trận làm nghi binh để Lưu Biểu không dám tiến quân; Tháo thì ngay hôm ấy rút quân về, để bàn việc sang đánh Trương Tú.
Lúc đi, sai Lưu Bị lại về đóng đồn ở Tiểu Bái, cùng Lữ Bố kết làm anh em, phải cứu giúp lẫn nhau, không được xâm phạm nhau nữa.
Lữ Bố đem quân về Từ Châu, Tháo nói thầm với Lưu Bị rằng:

- Tôi sai ông đóng ở Tiểu Bái cũng là mẹo đào hố sẵn để bắt hổ đó. Ông nên cùng với cha con Trần Khuê bàn bạc, đừng để lầm lỡ điều gì, tôi sẽ làm ngoại viện.
Dặn dò xong rồi từ biệt nhau.
Tào Tháo dẫn quân về Hứa Đô, có người báo rằng:
- Đoàn Ai đã giết được Lý Thôi, Ngũ Tập giết được Quách Dĩ, mang đầu lại dâng. Ai lại bắt được họ hàng Lý Thôi, già trẻ hơn hai trăm người, giải vào Hứa Đô đem nộp.
Tháo sai đem chia ra các cửa thành chém bêu đầu; nhân dân ai cũng hả dạ.
Vua lên điện hội tập các triều thần văn võ, mở tiệc yến thái bình ăn mừng, phong cho Đoàn Ai là đảng khấu tướng quân; Ngũ Tập làm điễng lỗ tướng quân, đều đem quân ra trấn thủ Trường An.
Hai người tạ ơn rồi trở ra.
Tháo tâu rằng:
- Trương Tú làm loạn, Tháo xin cất quân ra đánh.
Vua thân ngự loan giá tiễn Tháo.
Bấy giờ về tháng tư năm thứ ba niên hiệu Kiến An. Tháo lưu Tuân Úc ở lại Hứa Đô, sai binh khiển tướng tự thống lĩnh đại quân kéo đi.
Khi quân đi qua một nơi lúa đã chín, dân thấy quân đến chạy trốn không dám ra gặt lúa.
Tháo sai người đi hiểu dụ hết cả phụ lão thôn quê cùng các quan sở tại rằng:
- Ta phụng chiếu vua, đem quân đánh giặc, trừ hại cho dân. Nay đang mùa lúa chín, bắt đắc dĩ phải khởi binh. Quân tướng lớn nhỏ đi qua những ruộng, ai dẫm lên lúa đều bị chém. Quân pháp thực nghiêm, nhân dân không việc gì phải lo sợ cả.
Trăm họ nghe lời hiểu dụ, chỗ nào cũng vui mừng ca tụng, kéo cả ra đường bái vọng.
Quan quân đi qua các ruộng lúa đều phải xuống ngựa, lấy tay đỡ từng bông lúa mạch, lần lượt truyền tay nhau mà đi, không ai dám dẫm bừa.
Tháo cưỡi con ngựa đang đi, bỗng có một con chim gáy ở trong bụi lúa bay vụt ra. Ngựa Tháo giật mình lồng lên, nhảy ngay vào

trong đám lúa, xéo nát cả một vùng lúa mạch.
Tháo lập tức gọi hành quân chủ bạ truyền phải luận tội mình xéo lúa.
Chủ Bạ nói:
- Sao lại có thể kết tội Thừa Tướng?
Tháo nói:
- Ta đặt ra phép, ta lại tự phạm, thì sao chúng phục?
Liền rút kiếm toan tự vẫn. Các tướng vội vàng ngăn lại.
Quách Gia nói:
- Cứ như nghĩa sách Xuân Thu ngày xưa, thì pháp luật không áp dụng với người tôn quý. Thừa Tướng thống lĩnh đại quân, sao lại tự sát?
Tháo dùng dằng một hồi rồi nói rằng:
- Có phải sách Xuân Thu có nghĩa thế, thì ta hãy tạm tha tội cho ta khỏi chết.
Rồi lấy kiếm cắt tóc mình vất xuống đất mà nói rằng:
- Cắt tóc để thay đầu!
Rồi sai người cầm nắm tóc ra, truyền bảo ba quân rằng:
- Thừa Tướng xéo phải lúa, đáng lẽ chém đầu làm hiệu lệnh. Nay hãy cắt tóc để thay!
Quân tướng nghe thấy đều rợn tóc gáy, không ai dám sai phép quân.
Đời sau có thơ rằng:
Mười vạn quân hùng lắm bụng sao?
Một người ra lệnh cấm thế nào?
Thay đầu, cắt tóc, nghiêm quân pháp,
Trí trá Tào Man ấy mới cao!
Trương Tú nghe thấy Tháo dẫn binh đến, đưa ngay thư sang Lưu Biểu, nhờ làm hậu ứng, một mặt cùng với Lôi Tự, Trương Tiên hai tướng, đem quân ra ngoài thành nghênh địch.
Hai trận quây tròn lấy nhau. Trương Tú cưỡi ngựa ra, trỏ vào Tháo mắng rằng:
- Ngươi là đứa giả nhân giả nghĩa, không biết liêm sỉ, sánh với cầm thú không khác gì!
Tháo giận lắm sai Hứa Chử ra. Tú sai Trương Tiên ra tiếp chiến.

Đánh nhau được ba hiệp, Chử chém Trương Tiên chết.
Quân Tú thua to, Tháo đem quân đuổi đánh đến dưới thành Nam Dương.
Tú vào thành đóng cửa không dám ra.
Tháo vây đánh thành, thấy hào rộng nước sâu, khó đến được gần thành, sai quân sĩ đổ đất lấp hào; lại dùng những đẫy vải dựng đất và những củi gỗ cỏ rác, chồng chất lẫn lộn cả ở bên thành, để làm bậc trèo vào; lại làm thang cao để dòm vào trong thành.
Tháo cưỡi ngựa đi diễu chung quanh thành ba hôm để nhìn xem địa thế, rồi truyền quân sĩ chất củi gỗ cỏ rác ở góc cửa tây, hội họp chư tướng, theo góc ấy trèo vào thành.
Giả Hủ ở trong thành, trông thấy quang cảnh như thế bảo với Trương Tú rằng:
- Ta biết ý Tào Tháo rồi, nay nên biến kế hắn thành kế của ta.

Thế thực là:

Đã khôn gặp phải người khôn nữa;
Hay dối trêu ngay kẻ dối hơn.
Chưa biết kế Giả Hủ ra làm sao, xem đến hồi sau mới rõ.

Hồi 18
Giả Văn Hòa Liệu Mưu Quyết Thắng Giặc
Hạ Hầu Đôn Rút Tên Nuốt Con Ngươi

Giả Hủ biết ý Tào Tháo, muốn biến kế Tháo thành kế của mình, bèn bảo Trương Tú rằng:
- Tôi ở trên thành, thấy Tào Tháo đi chung quanh thành xem xét ba hôm nay, hắn thấy gốc Đông Nam màu gạch, đất mới cũ không được đều, hàng rào chông chà đã nát quá nửa, ý hắn muốn đánh vào mặt ấy, nhưng mà giả vờ chứa cỏ rác ở góc Tây Bắc để đánh lừa ta rút quân về giữ Tây Bắc, rồi hắn nhân đêm tối, trèo lên góc Đông Nam tiến quân vào thành.

Trương Tú vội hỏi:
- Thế thì làm thế nào?

Hủ thưa:
- Khó chi việc ấy. Ngày mai nên sai quân tinh tráng ăn cơm no, mặc quần áo chẽn, phục cả trong buồng các trại ở mé Đông Nam, còn dân trong thành thì ăn mặc giả làm lính giữ mặt Tây Bắc. Đến đêm mặc kệ cho chúng nó trèo vào góc Đông Nam, đợi khi chúng nó vào trong thành rồi, thì bắn một phát pháo hiệu, bao nhiêu quân phục đổ ra, Tháo chạy đi đằng trời.

Tú nghe, dùng kế ấy. Quả thực có quân thám, báo với Tào Tháo rằng: Trương Tú rút cả quân về mặt Tây Bắc, hò reo giữ thành, còn mặt Đông Nam bỏ trống.

Tháo mừng mà reo lên rằng:
- Hắn mắc kế ta rồi!

Liền sai quân sĩ sắp sẵn thuổng cuốc để đào thành vào; ban ngày chỉ đem quân đánh mặt Tây Bắc, đến tối vào độ canh hai mới đem cả tinh binh ra góc Đông Nam, lội qua hào, dọn sạch hành rào chông.

Trong thành vẫn im phăng phắc.

Quân Tháo kéo ùa cả vào, bỗng nghe một tiếng súng nổ, quân phục

bốn mặt đổ ra.
Quân Tào vội vàng rút lui.
Trương Tú thúc quân dũng tráng đánh vào.
Quân Tháo thua to.
Tháo ra thành chạy hơn hai mươi dặm.
Tú đánh mãi đến tang tảng sáng mới rút quân về.
Tháo điểm quân mất hơn năm vạn người; xe lương cùng các đồ khí giới mang đi theo mất nhiều lắm; Lã Kiền, Vu Cấm đều bị thương.
Giả Hủ thấy Tháo thua chạy, bảo ngay Trương Tú đưa thư cho Lưu Biểu, sai đem quân ra chẹn đường sau.
Biểu được thư muốn kéo quân đi ngay, chợt có thám mã đến báo rằng:
- Tôn Sách đóng quân ở Hồ Khẩu.
Khoái Lương nói:
- Sách đóng binh ở Hồ Khẩu là mẹo của Tào Tháo đấy. Nay Tào Tháo mới thua, nếu mình không thừa thế đánh ngay, về sau tất rồi sinh lo.
Biểu mới sai Hoàng Tổ giữ vững cửa ải, mình tự đem quân đến huyện An Chúng, chẹn đường Tào Tháo, một mặt giao ước với Trương Tú.
Tú thấy Biểu đã khởi binh, cùng Giả Hủ đem quân đuổi Tào Tháo.
Tào Tháo dẫn quân đi dần dần đến Tương Thành, gần sông Dục Thủy.
Tháo tự dưng ngồi trên ngựa, khóc hu hu lên.
Các tướng ngạc nhiên hỏi vì cớ gì, Tháo nói rằng:
- Ta khóc là vì nhớ năm ngoái đại tướng của ta là Điển Vi chết ở chỗ này. Nghĩ đến, ta lại thương mà khóc.
Tháo lau nước mắt rồi truyền lệnh hãy đóng quân mã lại đó, bày một lễ lớn, tế vong hồn Điển Vi.
Tháo tự mình thắp hương khóc rồi lễ.
Ba quân ai thấy cũng động lòng.
Tế Điển Vi xong rồi, Tháo tế cháu là Tào Dân và con cả là Tào Ngang, rồi lại tế cả những quân lính chết ở đấy năm trước, tế cả đến con ngựa Đại Uyển cùng chết một trận.
Hôm sau Tuân Úc sai người đến báo rằng:

- Lưu Biểu giúp Trương Tú đóng quân ở An Chúng, định chẹn đường ta.
Tháo trả lời Úc rằng:
- Mỗi ngày ta đi có vài dặm. Không phải là ta không biết có quân giặc đuổi theo sau đâu. Ta đã định đâu vào đấy cả rồi. Nếu đến An Chúng, ta chắc phá được quân Tú. Các ngươi chớ lo.
Nói rồi, giục quân đi cho mau đến đầu huyện An Chúng.
Quân Lưu Biểu đã giữ cả những chốn hiểm yếu, đằng sau thì Trương Tú kéo quân đuổi theo.
Tháo sai quân đêm hôm ấy đào những nơi hiểm mở đường mai phục kỳ binh.
Đến sớm hôm sau, Lưu Biểu, Trương Tú, hai bên hội quân với nhau, thấy quân Tháo có ít, tưởng Tháo đã đi trốn rồi, kéo quân vào đường hẻm để đánh.
Bấy giờ Tháo mới thả quân phục ra, đánh vỡ tan cả quân hai nhà, rồi ra khỏi cửa huyện An Chúng, hạ trại ở mé ngoài cửa ải đóng quân.
Lưu Biểu, Trương Tú thua, nhặt nhạnh tàn quân rồi cùng bàn với nhau. Biểu nói:
- Không ngờ lại mắc phải kế Tào Tháo!
Tú nói:
- Để thong thả ta sẽ liệu.
Hai bên cùng đóng quân ở An Chúng.
Tuân Úc do thám được rằng Viên Thiệu muốn đem quân tiến vào Hứa Đô, lập tức sai người đem thư cho Tào Tháo.
Tháo thất kinh, ngay hôm ấy rút quân về.
Quân Trương Tú có đứa do thám thấy thế, về báo với Tú. Tú muốn đuổi theo.
Giả Hủ can rằng:
- Không nên đuổi, đuổi tất thua!
Lưu Biểu không nghe, nói rằng:
- Nay không thừa thế đuổi dấn đi, bỏ phí mất cơ hội hay.
Biểu cố khuyên Tú, cùng dẫn một vạn quân đuổi theo.
Đi được mười dặm, đuổi kịp hậu quân Tào Tháo.
Quân Tào cố sức đánh lại. Biểu, Tú thua to chạy về.

Tú than với Hủ rằng:
- Tại tôi không nghe lời ông, quả nhiên thua thật.
Giả Hủ cười bảo rằng:
- Bây giờ hai ông nên thu quân lại mà đuổi.
Biểu và Tú nói:
- Vừa thua xong, lại còn đuổi làm gì nữa?
Hủ nói:
- Hai ông cứ đuổi đi. Phen này chắc hẳn là được. Hễ thua cứ chặt đầu tôi đi.
Tú tin lời Hủ, Biểu còn nghi hoặc, không chịu đi.
Tú dẫn quân một mình đi đuổi.
Quân Tháo quả nhiên thua to. Xe ngựa lương thảo bỏ đầy cả ra đường mà chạy.
Tú đương đuổi, sau núi bỗng có một cánh quân kéo ra, không dám đuổi nữa, thu quân về An Chúng.
Lưu Biểu thấy Tú được trận về, mới hỏi Giả Hủ:
- Trước đem quân thắng đuổi quân thua ông bảo rằng tất thua; sau đem quân thua đuổi đánh quân thắng, ông lại bảo tất được. Trước sau đều như lời ông cả. Sau cùng hai việc ông nói hai cách đều nghiệm cả, xin ông giảng cho tôi nghe.
Hủ thưa:
- Việc ấy dễ hiểu! Tướng quân dẫu biết dùng binh, nhưng không phải là tay địch nổi với Tào Tháo. Tào Tháo thua chạy tất nhiên phải để những tướng giỏi đi sau để phòng quân đuổi, quân ta dù giỏi cũng không địch nổi, bởi vậy tôi biết tất là thua. Tháo sở dĩ vội lui quân, chắc vì Hứa Đô có việc, khi đã đánh được quân ta, tất nhiên xe nhẹ đi nhanh không phòng bị gì nữa, ta nhân lúc Tháo không phòng bị mà đuổi, chắc là được.
Lưu Biểu, Trương Tú đều phục là cao kiến.
Hủ lại khuyên Biểu về Kinh Châu và Tú giữ lấy Tương Thành để giúp đỡ lẫn nhau. Hai bên đều thu quân về.
Đây nói lúc Tào Tháo đang đi nghe thấy báo:
- Hậu quân bị Trương Tú đuổi đánh.
Tháo liền đem các tướng lại cứu, đã thấy quân Trương Tú rút về rồi, bấy giờ đám hậu quân thua lại bẩm với Tháo rằng:

- Cũng may ở sau núi có toán quân ra chẹn đường, nếu không thì bị bắt hết cả.
Tháo vội hỏi:
- Người nào thế?
Một tướng vác giáo, xuống ngựa vào bái kiến Tào Tháo, thì là Trấn Oai Trung Lang tướng, người ở Giang Hạ, họ Lý tên Thông, tự là Văn Đạt.
Tháo hỏi:
- Anh ở đâu đến?
Thông nói:
- Gần đây tôi giữ Nhữ Nam. Nghe tin Thừa Tướng đánh nhau với Trương Tú, Lưu Biểu, nên tôi đến để tiếp ứng.
Tháo mừng, phong cho Thông làm Kiến Công Hầu, sai giữ mé Tây đất Nhữ Nam để phòng Biểu, Tú.
Thông lạy tạ rồi đi.
Tháo về Hứa Đô, dâng biểu tâu Tôn Sách có công, xin phong làm Thảo Nghịch tướng quân, tước Ngô Hầu, sai sứ cầm chiếu đến Giang Đông, sai phải phòng đánh Lưu Biểu.
Tháo về phủ. Các quan đều đến chào mừng xong cả rồi, Tuân Úc mới hỏi rằng:
- Thừa Tướng đi thong thả đến An Chúng. Sao biết rằng tất phá được giặc?
Tháo nói:
- Quân đi không có đường về, tất sống chết cũng phải cố đánh. Ta đi thong thả là để dử đằng kia hắn đến, vả ta đã có quân phục chỉ chực để đánh. Thế thì làm gì mà không chắc được!
Tuân Úc bái phục.
Bấy giờ Quách Gia mới vào.
Tháo hỏi:
- Sao ông lại chậm thế?
Gia sờ vào trong tay áo lấy ra một phong thư, đưa cho Tào Tháo thưa rằng:
- Viên Thiệu sai người đưa thư cho Thừa Tướng, nói rằng muốn đem quân đánh Công Tôn Toản, đến mượn binh lương.
Tháo nói:

- Ta nghe Thiệu muốn dòm Hứa Đô, nay thấy ta về, nên mới xoay ra cách khác.
Nói rồi mở thư ra xem. Thấy lời lẽ kiêu ngạo, Tháo hỏi Gia rằng:
- Viên Thiệu láo. Ta muốn sang đánh, ngặt vì sức ta không nổi, nên làm thế nào?
Quách Gia thưa:
- Họ Lưu không địch được họ Hạng, ông cũng đã biết, thế mà Hạng Vũ sau bị bắt là vì Cao Tổ có nhiều mưu trí. Nay Viên Thiệu có mười điều thua, còn ông có mười điều được, do đấy quân Thiệu tuy mạnh, nhưng không đáng sợ.
Tính Thiệu hay vẽ vời nghi lễ. Ông thì dễ dãi tự nhiên, thế là được về đạo.
Thiệu hành động trái lẽ. Ông thuận lẽ phải, thế là được về nghĩa.
Từ đời Hoàn, Linh đến giờ, triều chính đổ nát vì quá khoan rộng. Nay Thiệu khoan quá, mà ông thì nghiêm để đưa vào quy củ, thế là được về chính trị.
Viên Thiệu ngoài khoan hòa, mà trong nghi kỵ, lại dùng toàn những người thân thích. Ông thì ngoài giản dị, trong sáng suốt, dùng người toàn là nhân tài, thế là được về độ lượng.
Thiệu nhiều mưu mà ít quyết đoán. Ông được mưu hay là làm ngay, thế là được về mưu lược.
Thiệu hiếu danh. Ông thì lấy bụng thực đãi người, thế là được về đức.
Thiệu nghĩ chỗ gần, quên chỗ xa. Ông thì nghĩ đâu cũng khắp, thế là được về nhân.
Thiệu hay nghe gièm pha, ngờ vực người. Ông thì không tin những đứa sàm nịnh, thế là được về sự sáng suốt.
Thiệu phải trái hồ đồ. Ông thì phép tắc phân minh, thế là được về văn.
Thiệu thích hư trương thanh thế, nhưng không biết cách dùng binh. Ông thì lấy ít đánh được nhiều, dùng binh như thần, thế là được về võ.
Ông có mười điều được ấy, đánh thắng Thiệu có khó gì.
Tháo cười nói rằng:
- Ông nói thế! Tôi sau có đủ được mười điều ấy.

Tuân Úc nói:
- Quách Phụng Hiếu kể mười điều được của ông và mười điều thua của Viên Thiệu, quả là hợp ý tôi lắm. Quân Thiệu dù nhiều cũng không đáng sợ.
Gia lại nói:
- Nay tôi xin lại hiến một kế: Lữ Bố ở Từ Châu là một mối lo trong lòng. Nay Thiệu lên mặt Bắc để đánh Công Tôn Toản. Ta nhân hắn đi xa hãy đánh Lữ Bố trước, quét sạch cõi Đông Nam đã, rồi sẽ đánh Viên Thiệu sau. Thế là hơn cả. Nếu ta đang đánh Viên Thiệu. Lữ Bố thừa cơ xâm phạm Hứa Đô, thì lại hại to.
Tào Tháo cho là phải, bèn bàn việc kéo quân sang Đông đánh Lữ Bố.
Tuân Úc nói:
- Hãy sai người sang hẹn với Lưu Bị, đợi xem về báo thế nào, bấy giờ ta sẽ khởi binh.
Tháo nghe lời, một mặt đưa thư cho Lưu Bị, một mặt hậu đãi sứ Viên Thiệu, tâu cho Thiệu làm Đại Tướng Quân Thái Úy, và Đô Đốc cả bốn châu: Ký, Thanh, U, Tĩnh, lại đưa mật thư nói rằng: ông cứ sang đánh Công Tôn Toản, tôi sẽ giúp ông.
Thiệu được thư mừng lắm, liền sai tiến quân đánh Công Tôn Toản.
- Từ Châu, mỗi lần yến hội tân khách, cha con Trần Khuê cực lực ca tụng Lữ Bố.
Trần Cung không bằng lòng, nhân lúc vắng nói với Lữ Bố rằng:
- Cha con Trần Khuê ngoài mặt nịnh tướng quân, nhưng thâm hiểm khó lường được. Tướng quân phải giữ gìn cho khéo.
Bố giận mắng rằng:
- Ngươi vô cớ gièm pha, muốn hại người tốt hay sao?
Cung trở lui ra than rằng:
- Lời trung chẳng nghe. Lũ ta sẽ mắc nạn cả.
Cung muốn bỏ Lữ Bố đi nơi khác, nhưng không nỡ, lại sợ người ta chê cười, cả ngày buồn rầu, không vui.
Một hôm Cung đem vài mươi quân kỵ đi săn ở Tiểu Bái để giải trí, chợt gặp trên đường cái quan một người cưỡi ngựa trạm phóng ngựa lên trước.
Cung có bụng nghi, bỏ ngay vây săn, đem quân chạy đường tắt

đuổi kịp, hỏi rằng:
- Ngươi là sứ giả của ai?
Người cưỡi ngựa biết Cung là bộ hạ Lữ Bố, sợ lúng túng không nói được.
Cung sai khám trong mình, bắt được một phong mật thư của Lưu Bị trả lời Tào Tháo.
Cung lập tức lôi cả người lẫn thư lại trình Lữ Bố, Bố hỏi người mang thư, người mang thư thưa: Tào thừa tướng sai tôi mang thư đưa đến Lưu Dự Châu, nay được thư trả lời, tôi không biết trong thư nói gì.
Bố mở thư ra xem, thư nói rằng:
- Tôi vâng lời minh công, muốn trừ Lữ Bố, ngày đêm vẫn phải lưu tâm. Ngặt tôi binh mọn tướng ít chưa dám khinh động. Nếu Thừa Tướng cất quân sang đánh tôi xin làm tiền khu. Nay xin sắp binh sửa giáp để đợi mệnh ngài.
Lữ Bố xem xong giận lắm, liền sai đem chém sứ giả, rồi sai Trần Cung, Tang Bá kết liên với giặc Thái Sơn là Tôn Quan, Ngô Đôn, Doãn Lễ và Xương Hi, sang phía Đông đánh các quận Sơn Đông, Duyện Châu.
Bố sai Cao Thuận, Trương Liêu đánh Bái Thành, bắt Lưu Bị; sai Tống Hiến, Ngụy Tục sang phía tây đánh Nhữ Nam, Dĩnh Xuyên; Bố thì thống lĩnh trung quân để cứu ứng ba mặt.
Cao Thuận dẫn quân từ Từ Châu sắp đến Tiểu Bái, có người vào báo với Lưu Bị.
Lưu Bị họp ngay các quan lại bàn.
Tôn Càn nói:
- Trước hết nên cáo cấp ngay với Tào Tháo đã.
Lưu Bị hỏi:
- Ai sang Hứa Đô bây giờ?
- Dưới thềm có một người bước ra xin đi, hỏi ra thì là người cùng làng với Lưu Bị, tên là Giản Ung, tự là Hiến Hòa, hiện đương làm Mạc Tân.
Huyền Đức lập tức viết thư giao cho Ung, sai phải cấp tốc đi cho mau đến Hứa Đô cấp cứu.
Một mặt chuẩn bị khí cụ giữ thành. Lưu Bị giữ cửa Nam, Tôn Càn

giữ cửa Tây, Quan Công giữ cửa Bắc, Trương Phi giữ cửa Đông; lại sai My Chúc và em là My Phương giữ trung quân.
Nguyên My Chúc có em gái gả cho Lưu Bị làm vợ thứ, bởi thế Lưu Bị mới sai giữ ở trung quân để trông nom vợ con.
Khi quân Cao Thuận đến, Huyền Đức đứng trên địch lâu hỏi rằng:
- Ta cùng Phụng Tiên không hiềm khích gì, cớ sao dẫn quân đến đây?
Thuận nói:
- Ngươi kết liên với Tào Tháo, quyết hại chủ ta, nay việc đã tiết lộ, sao không chịu trói ngay!
Thuận nói xong vẫy quân vào thành, Huyền Đức đóng cửa không ra.
Hôm sau Trương Liêu dẫn quân đánh cửa Bắc.
Quan Công đứng ở trên thành bảo Trương Liêu rằng:
- Tôi trông ông nghi biểu cũng không phải người thường, sao lại khuất thân theo giặc?
Trương Liêu nghe nói, cúi đầu xuống, chẳng nói gì cả.
Vân Trường biết rằng người ấy có khí trung nghĩa, không nỡ nói quá, và cũng không ra đánh.
Liêu dẫn quân lui đến cửa Đông.
Trương Phi ra đánh.
Có người báo với Quan Công, Quan Công vội vàng ra cửa Đông xem thì thấy Trương Phi vừa ra thành thì Trương Liêu đã lui quân.
Phi muốn đuổi theo, Quan Công gọi lại bảo vào thành.
Phi nói:
- Hắn sợ mà chạy làm sao không đuổi?
Quan Công nói:
- Võ nghệ người ấy chẳng kém gì hai anh em ta đâu. Vì anh đã lấy lời phải bảo y, nên y có bụng hối không đánh nhau với ta đó.
Phi từ ấy không ra đánh nữa chỉ sai quân sĩ cố giữ lấy thành.
Giản Ung đến Hứa Đô, vào ra mắt Tào Tháo, kể hết đầu đuôi.
Tháo họp mưu sĩ lại để bàn, nói rằng:
- Nay ta muốn sang đánh Lữ Bố, chẳng lo gì Viên Thiệu chẹn nách, nhưng chỉ sợ Lưu Biểu với Trương Tú chúng chực ở đằng sau đánh tập hậu.

Tuân Du nói:
- Hai người ấy mới thua, chưa dám khinh động. Lữ Bố kiêu dũng lắm, nếu để cho hắn kết liên được với Viên Thuật, tung hoành bên vùng Hoài, Từ thì khó lòng trừ được.
Quách Gia nói:
- Nay nhân hắn mới làm phản, bụng quân chưa ai phục, ta nên đánh ngay đi.
Tháo lập tức sai Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Lã Kiền lĩnh năm vạn quân đi trước. Tự mình thống đại quân lần lượt kéo đi sau.
Giản Ung cũng theo về.
Có thám mã báo với Cao Thuận.
Thuận báo vớ Lữ Bố.
Hầu Thành, Hách Manh, Tào Tính dẫn hơn ba trăm quân kỵ tiếp ứng.
Cao Thuận, sai ra đón Tháo ngoài Bái Thành ba mươi dặm.
Lữ Bố tự dẫn đại quân đến tiếp ứng sau.
Lưu Bị ở trong thành Tiểu Bái thấy Cao Thuận lui quân, biết rằng quân Tào đã đến, chỉ để Tôn Càn giữ thành; My Chúc, My Phương giữ nhà, mình thì đem Quan, Trương ra ngoài thành, chia đường đóng trại, tiếp ứng Tào Tháo.
Hạ Hầu Đôn dẫn quân đi lên, vừa gặp ngay Cao Thuận kéo quân đến, lập tức vác giáo cưỡi ngựa ra thách đánh.
Cao Thuận lại địch.
Hai bên đánh nhau bốn năm mươi hiệp.
Cao Thuận chống đỡ không nổi, thua chạy về trận.
Đôn tế ngựa đuổi theo.
Thuận chạy vòng quanh trận.
Đôn không tha cũng chạy vòng quanh đuổi.
Tào Tín đứng trong trận trông thấy hai người đuổi nhau ngầm giương cung đặt tên, nhìn thực đích xác, bắn một phát trúng ngay mắt bên tả Hạ Hầu Đôn.
Đôn kêu to một tiếng, lấy tay rút mũi tên ra, không ngờ cả con ngươi cũng bật ra. Đôn nói rằng: Tình cha huyết mẹ không nên bỏ, rồi đút con ngươi vào mồm nuốt chửng, lại cầm giáo tế ngựa xông vào đánh Tào Tín.

Tín chưa kịp đề phòng bị Đôn đến đâm một nhát vào giữa mặt, chết ngã quay xuống.
Quân sĩ hai bên trông thấy ai cũng khiếp đảm.
Đôn giết được Tín rồi quay ngựa về.
Cao Thuận tự đằng sau đuổi lại vẫy quân kéo ùa cả lên.
Quân bên Tào thua.
Hạ Hầu Uyên hộ vệ anh chạy thoát.
Lã Kiền, Lý Điển rút bại quân về Tế Bắc đóng trại.
Cao Thuận được trận ấy rồi quay về đánh Lưu Bị.
Giữa lúc ấy đại quân Lữ Bố cũng đến.
Bố cùng Trương Liêu, Cao Thuận chia quân làm ba đường tiến đánh...

Thế mới biết rằng:

Mãnh tướng nuốt ngươi tuy đánh giỏi,
Tiên phong trúng đạn khó lâu bền?

Chưa biết Huyền Đức chuyến này ra làm sao, xem đến hồi sau sẽ rõ.

Hồi 19
Đánh Hạ Bì, Tào Tháo dùng kế,
Lầu Bạch Môn, Lữ Bố vong thân

Lữ Bố cử Trương Liêu, Cao Thuận đi đánh Vân Trường, còn Lữ Bố địch với Trương Phi, Huyền Đức thì trợ chiến cho hai em . Lữ Bố đánh thốc hai mũí dùi, Quan Trương phải né tránh Huyền Đức chạy về
Bái Thành, Lữ Bố rượt theo. Cửa thành vội mở đón Huyền Đức, nào ngờ Lữ Bố dẫn quân như bay xông thẳng vào thành. Huyền Đức vội chạy ra cửa Tây, bỏ cả vợ con gia quyến.
Lữ Bố ra lệnh chiêu an.
Mê Trước nói :
- Việc này do Tào Tháo chứ không phải Huyền Đức.
Lữ Bố trả lời :
- Ừ, ta với Huyền Đức là chỗ bạn cũ , sao nỡ làm hại gia quyến người . Nói rồi cho đưa gia quyến Huyền Đức về Từ Châu. Lại khiến Trương Liêu, Cao Thuận ở lại giử Tiểu Bái, còn mình thì qua Diễn Châu và San Đông.
Lúc này , Quan Trương phải vào núi mà ẩn. Còn Huyền Đức đang chạy nghe một người kêu, té ra Tôn Càng.
Tôn Càng khuyên về đầu Tào Tháo.
Huyền Đức y theo và lên đường ngay. Dọc đường đói khát, được dân chúng đem lễ vật đãi đằng.
Ít lâu sau, thấy trước mặt bụi bay mù trời. Té ra là quân của Tào Tháo.
Huyền Đức dắt Tôn Càng vào ra mắt, được Tào Tháo ân cần đón nhận.
Khi binh Tào đến Tế Bắc thì có Hạ Hầu Huyên nghinh đón , Huyên kể việc Hạ Hầu Đôn bị tên trúng mắt hiện còn nằm dưỡng bệnh.
Tào Tháo cho đưa Đôn về Hứa đô. Mặt khác sai quân đi dò tin,

được biết Lữ Bố cùng Trần Cung , Tang Bá đang hoành hành ở Diễn Châu.
Tháo liền sai Tào Nhơn đánh mặt Tiểu Bái còn Huyền Đức cùng mình hiệp nhau đi đánh Lữ Bố.
Dọc đường, Tháo đánh tan đạo quân ăn cướp ở núi Thái San.
Lữ Bố lúc này đã về Từ Châu hay tin liền cùng Trần Đăng đi đánh Tiểu Bái, sai Trần Khuê ở lại giữ Từ Châu.
Khuê dặn rằng :
- Nên nhớ việc Tào Công ủy thác .
Đăng nói :
- Việc bên ngoài xin cứ mặc con, chừng nào Lữ Bố chạy về thì cha đừng cho hắn vào, con đã có kế.
Sau đó Trần Đăng vào nói với Lữ Bố :
- Từ Châu nay bốn mặt đều thọ địch. Vậy nên dời bớt lương về Hạ Bì.
Bố khen phải và cho luôn gia quyến sang Hạ Bì để an tâm hơn.
Sau đó Bố cùng Trần Đăng đi cứu Tiểu Quang.
Nửa đường, Trần Đăng xin đi trước để dò động tĩnh.
Tới Tiểu Quang, Trần Cung rước Đăng vào, Đăng nói dối :
- Ôn Hầu trách các ông sao không tiến tới mà chỉ cố thủ. Thế nào các ông cũng bị quở đó .
Trần Cung nói :
- Tôi thấy binh Tào đang mạnh, nhờ ông thưa lại Chúa Công chỉ nên cố thủ mà thôi .
Trần Đăng giả vờ gật đầu. Sau đó, Đăng lên mặt thành nghe ngóng, thấy binh Tào đã tới, bèn bắn xuống một mũi tên có mang theo bức mật thư.
Hôm sau, Đăng từ giả Trần Cung về thưa với Lữ Bố :
- Chúa Công nên mang binh gấp tới tiếp ứng Trần Cung .
Bố gật đầu và dặn khi cần, Trần Cung hãy nổi hỏa lên làm hiệu.
Sau đó Đăng lại tới bảo Trần Cung :
- Từ Châu đang nguy khốn, ông phải mau về cứu .
Cung liền dẫn quân đi ngay, Trần Đăng liền nổi hỏa làm hiệu. Đêm ấy vì tối trời hai đạo binh Trần Cung và Lữ Bố lầm tưởng nhau là địch, đánh nhau chết hại vô số. Sau đó hai người nhận ra nhau, mới

biết đều mắc mưu Trần Đăng cả, liền kéo đi Từ Châu.
Đến cửa thành thì tên ở trên bắn xuống.
Mê Trước nói xuống :
- Mi đoạt thành của ta thì nay phải trả, đừng vô nữa.
Bố liền cùng Trần Cung định sang Tiểu Bái thì nửa đường đã gặp Trương Liêu và Cao Thuận cũng kéo binh về.
Thì ra Trương Liêu bị Trần Đăng gạt bảo Lữ Bố bị vây ở Từ Châu nên kéo quân đi cứu.
Lữ Bố hét lên như sấm, thề giết Trần Đăng mới thôi.
Sau chót lại kéo quân đi Tiểu Bái cũng đã thấy phất phới lá cờ Tào Tháo rồi.
Lữ Bố chửi mắng Trần Đăng, Đăng ở trên đáp :
- Ta là tôi nhà Hớn, đâu là tôi của mi .
Lữ Bố xông tới đánh thành, gặp Trương Phi.
Cao Thuận ra địch với Trương Phi, không lại, Lữ Bố ra tiếp tay thì bốn phía lại có binh Tào đổ đến.
Lữ Bố chạy về hướng Đông, binh Tào đuổi theo.
Bỗng có một tướng ra chặn đường. Thì ra là Vân Trường.
Đàng sau thì Trương Phi sắp tới, Lữ Bố không dám đánh, chạy gấp về Hạ Bì.
Hầu Thành ra tiếp đón, rước vào thành.
Nói về Quan Công và Trương Phi dắt nhau về ra mắt Huyền Đức, ba anh em mừng mừng tủi tủi. Xảy có Mê Trước báo tin cho Huyền Đức biết cả gia quyến vẫn được bình an. Kế đó, cha con Trần Khuê vào ra mắt Tào Tháo, Tháo truyền mở tiệc khao thưởng hết mọi người.
Sau đó kéo đi đánh Hạ Bì.
Trình Dục thưa :
- Nay Lữ Bố chỉ còn một Hạ Bì này nếu áp bức y lắm, y về với Viên Thuật thì thành một hậu họa. Vả chăng bọn Tang Bá, Tôn Quang ở San Đông cũng chưa bình định được. Vậy thì phải cử một tướng giỏi ngăn chận ở đường tắt Hoài Nam khiến Lữ Bố không tiếp xúc với Viên Thuật mới được .
Tháo liền nhờ Huyền Đức đi ngăn chận đường Hoài Nam.
Huyền Đức để Mê Trước và Giảng Ung ở lại Từ Châu, còn mình

với Quan, Trương và Tôn Càng kéo quân ra đi.
Chính Tào Tháo kéo đại binh đi đánh Hạ Bì.
Lữ Bố ở Hạ Bì thấy lương thực đầy đủ, lại có sông Vị Thủy hiểm trở thì an lòng cố thủ.
Trần Cung bảo :
- Quân Tào mới đến, nên nhân cơ hội dánh cho một trận .
Bố nói :
- Quân ta vừa thua, nên cho dưỡng sức. Chờ binh nó kéo đến đây, ta đánh cũng không muộn. Vả lại chúng khó mà qua được sông Vị Thủy.
Khi Tào Tháo lập trại xong, liền cho quân tới trước thành nhiếc mắng.
Trần Cung lúc đó đứng cạnh Lữ Bố nói rằng :
- Thằng Tào Tháo này quả là đứa gian hùng . Nói rồi bắn một mũi tên, trúng ngay vào cây lọng vàng che đầu Tào Tháo. Tháo tức lắm, truyền đánh thành gấp .
Trần Cung khuyên Lữ Bố rằng binh Tào ở lâu thì thế nào cũng hết lương, vậy Bố nên mang quân ra một nơi ngoài thành, còn trong thành cứ mặc Trần Cung giữ.
Tháo đánh thành thì Lữ Bố đánh bọc hậu, như vậy làm sao mà Tháo lấy được thành.
Lữ Bố khen kế rất hay. Nói rồi sắp sửa ra đi.
Vợ là Nghiêm thị hỏi :
- Chẳng hay phu quân đi đâu ?
Bố đem mưu kế cua Trần Cung ra nói, Nghiêm thị buồn rầu đáp :
- Rủi thành có bề gì thì thiếp biết trông cậy vào ai .
Lữ Bố lại dùng dằng trong khi Trần Cung giục đi gấp vì nghe tin Tào Tháo sắp hết lương mà chặn đường lương, thì thế nào Tháo cũng thua.
Lữ Bố vào nói chuyện với Điêu Thuyền thì Điêu Thuyền cũng nói như Nghiệm Thị, âu cũng là số Lữ Bố sắp hết vậy. Từ đó Bố không đi đâu nữa, cứ cả ngày uống rượu với thê cùng thiếp.
Trần Cung thấy vậy than rằng :
- Tụi này đến chết không có đất mà chôn .
Hứa Tỵ vào thưa với Lữ Bố :

- Xưa kia Tướng Quân còn lời hứa làm suôi với Viên Thuật. Nay nên nhờ Viên Thuật đánh bọc hậu mà
giải nguy .
Bố liền viết thư cho Hứa Tỵ mang đi. Lại sai Trương Liêu và Hích Mạnh dẫn binh để đưa đường.
Đêm ấy, thoát ra khỏi trại Huyền Đức.
Huyền Đức khi hay tin thì đã muộn, Hích Mạnh thì đi theo bảo hộ Hứa Tỵ còn Trương Liêu thì quay về thành, chợt gặp Vân Trường. Hai bên chưa kịp giao phong thì Cao Thuận xông ra đưa Trương Liêu vào thành.
Còn Hứa Tỵ khi đến Thọ Xuân, ra mắt Viên Thuật mà đưa thư.
Viên Thuật xem rồi bảo :
- Ngày trước Lữ Bố giết sứ tuyệt tình suôi gia, nay còn biên thư làm gì ?
Hứa Tỵ thưa :
- Phụng Tiên trước chót nghe lầm đứa nịnh, nay thật lòng ăn năn .
Thuật lại nói :
- Nếu không chịu binh Tào vây, đời nào Bố gả con gái cho con ta .
Sau khi suy nghĩ hồi lâu Viên Thuật quyết định :
- Muốn ta đem binh đi cứu thì hãy đưa con gái của y đến đây trước đã.
Hứa Tỵ đành mang lời nói ấy trở về.
Lữ Bố nói :
- Làm sao mà đưa đi được bây giờ ?
Hứa Tỵ nói :
- Vừa rồi quân Tào bắt được Hích Mạnh, mưu cơ của mình đã lộ .
Vậy phi Tướng Quân thì chẳng ai mang nổi tiểu thư đi. Bố nghe theo, sai quân dọn sẵn một chiếc tiểu xa, rồi dặn Trương Liêu cùng Cao Thuận đi theo hộ tống. Sang canh hai, Lữ Bố kêu con gái ta, lấy lụa nịt kỹ quanh mình, lấy giáp che ở phía ngoài rồi đai con ở sau lưng, cầm kích lên ngựa. Cả đoàn ra khỏi thành, tức thì tiếng pháo nổ vang, Quan Công , Trương Phi cùng xông ra kêu :
- Lữ Bố chớ chạy .
Lữ Bố chỉ mong tìm đường mà đi thì Huyền Đức cũng lại dẫn binh kéo tới.

Lữ Bố tuy sức mạnh vô địch nhưng sợ con bị thương nên không dám xông pha. Lúc đó lại thêm Hứa Chữ , Từ Quang ầm ầm kéo tới .
Lữ Bố đành phải rút vào thành. Từ đó, Lữ Bố càng thêm buồn bực, cả ngày chỉ uống rượu làm khuây.
Tào Tháo đánh mãi Hạ Bì mà không được, chợt nghe tin Thái Thú Hà Nội là Trương Dương muốn đem binh đi cứu Lữ Bố nhưng bị phó tướng là Dương Vu giết đi.
Sau đó Tào Tháo bàn với các tướng :
- Nay Bắc có Viên Thiệu, Đông có Lưu Biểu, Trương Tú , thành Hạ Bì vây mãi không ăn thua, ý ta muốn lui về Hứa đô, phỏng có nên chăng ?
Quách Gia hiến kế :
- Ngăn nước con sông Nghi, con sông Tú, thế nào cũng xong .
Tào Tháo cả mừng, khiến quân ngăn ngay nước hai con sông ấy, rồi dắt các tướng lên chỗ cao xem nước chảy đổ vào thành Hạ Bì . Chẳng bao lâu, chỉ còn cửa Đông thành là khô ráo, ba cửa kia ngập hết.
Quân vào báo Lữ Bố nói :
- Ta có ngựa Xích Thố , chạy được trên nước lo gì. Nói rồi lại uống rượu.
Ngày kia chợt soi gương thấy mình vì tửu sắc mà gầy guộc bèn ra lệnh cấm rượu, hễ ai uống thì chém đầu .
Trong lúc ấy có Hầu Thành mất một số ngựa nay tìm lại được mừng lắm, đặt một ít ruợu để ăn mừng. Nhưng sợ Lữ Bố nên Hầu Thành cầm một bình ruợu đến dâng Lữ Bố mà rằng :
- Tôi mừng tìm được ngựa, muốn đặt chút ruợu để mừng nhưng sợ có lệnh của Tướng Công nên mang bình ruợu này tới để xin phép.
Lữ Bố cả giận truyền quân mang ra ehém. Các tướng đổ xô lại ngăn cản, Lữ Bố mới thôi, nhưng bắt Hầu Thành chịu một trăm roi.
Quân lính thấy vậy lại càng chán nản.
Ngụy Thục nói :
- Nước ngập châu thành, bọn ta không biết sống chết thế nào mà sao Lữ Bố cứ điềm nhiên như không. Tống Hiến nói :
- Tôi muốn bỏ thành mà đi, anh thì sao ?

Ngụy Thục nói :
- Chi bằng ta nên qua đầu Tào Công là hơn .
Hầu Thành nói :
- Hai ông có ý dâng thành đầu Tào Công thì phần tôi ăn trộm con ngựa Xích Thố.
Thương nghị xong, đêm ấy Hầu Thành dắt ngựa Xích Thố đi về hướng Đông, Ngụy Thục mở cửa cho đi. Hầu Thành mang ngựa sang dâng Tào Tháo và nói ý Ngụy Thục ,Tống Hiến muốn dâng thành và sẽ dựng cờ trắng làm hiệu, Tào Tháo mừng lắm, đốc quân phá thành.
Lữ Bố tìm ngựa thì ngựa đã bị mất, liền xách kích đi bốn mặt thành chống giữ, tới tối binh Tào mới lui.
Lữ Bố trong mình đã mệt, liền lên lầu thiu thiu ngủ.
Tống Hiến liền ăn cắp cây kích trước, chờ Lữ Bố ngủ say lấy dây cột luôn Lữ Bố vào ghế.
Lữ Bố thức dậy, kên tả hữu, nhưng chẳng có ai.
Trên thành cờ trắng dựng lên, binh Tào ùa vào như nước.
Tống Hiến quăng cây kích của Lữ Bố xuống làm tin.
Trương Liệu, Cao Thuận , Trần Cung đều bị bắt.
Tào Tháo, Huyền Đức vào thành, lên ngồi trên lầu Bạch Môn.
Các người bị bắt được đưa tới.
Lữ Bố tuy mạnh, nhưng kêu lên :
- Trói chặt quá, xin nới bớt .
Tào Tháo đáp :
- Trói hùm phải trói cho chặc chớ .
Bố nhìn thấy bọn Tống Hiến đứng gần đấy , liền bảo :
- Ta đãi không bạc, sao nỡ phản ta ?
Tống Hiến đáp :
- Chẳng nghe lời tướng sĩ, chỉ nghe vợ con, không bạc là gì ?
Khi dẫn Cao Thuận tới, Tào Tháo hỏi han, Thuận không thèm đáp, tức thời bị chém.
Trần Cung bị dẫn đến .
Tào Tháo hỏi :
- Lâu nay Công Đài có mạnh giỏi không ?
Trần Cung bảo :

- Ngươi thật là kẻ tâm thuật xảo trá nên ta mới bỏ ngươi đó .
Tào Tháo lại hỏi :
- Thế Lữ Bố thì sao ?
Cung đáp :
- Bố vô mưu nhưng không quỉ trá như ngươi đâu .
Tào Tháo lại hỏi :
- Bây giờ ông tính sao đây ?
Trần Cung hét lớn :
- Chỉ còn cái chết, sao cứ hỏi mãi ?
Tháo lại nói :
- Ông chết đã đành, nhưng vợ con ông tính sao ?
Trần Cung đáp :
- Lấy hiếu trị thiên hạ thì không giết mẹ người. Lấy nhân trị thiên hạ thì không giết vợ con người. Đó là việc của ngươi , tùy ngươi đối xử . Nói xong Trần Cung đi thẳng tới pháp trường.
Tào Tháo làm bộ đi theo, rồi than van, rồi khóc lóc, lại nói to với quân sĩ :
- Các ngươi phải đem gia quyến Công Đài về Hứa đô mà cấp dưỡng .
Trần Cung cũng chẳng quay lại, đi thẳng tới chổ chịu chém.
Ai nấy đều sa nước mắt, Tào Tháo truyền phải khâm liệm tử tế.
Trong khi Tào Tháo theo tiễn Trần Cung thì Lữ Bố nói vói Huyền Đức :
- Sao ông chẳng một lời nói giúp nhau .
Huyền Đức gật đầu .
Khi Tào Tháo trở lại, Lữ Bố nói :
- Tha cho tôi ông làm chánh, tôi làm phó thì định thiên hạ có khó gì.
Tào Tháo quay lại hỏi ý kiến Huyền Đức.
Huyền Đức nói :
- Ngài có còn nhớ chuyện Đinh Kiển Dương và Đổng Trác không ?
Lữ Bố hét lên :
- Thằng kia thật chẳng có tín nghĩa gì hết !
Tháo sai quân mang Lữ Bố đi.

Lữ Bố còn nói to :
- Thằng tai lớn kia, mi quên chuyện bắn kích nơi viên môn rồi sao ?
Xẩy có người nói lớn :
- Chết thì chịu chết còn nói làm gì ?
Đó là Trương Liêu .
Ngoài kia , Lữ Bố đã bị quân sĩ thắt cổ chết , rồi đem bêu đầu .
Tào Tháo hỏi Trương Liêu :
- Ai đó như quen mặt ?
Trương Liêu đáp :
- Phải ở Bộc Dương , ta tiếc rằng lửa chưa thiêu chết tên gian hùng như mi .
Tào Tháo rút gươm ra toan chém .

Hồi 20
Tào Tháo Ra Săn Ruộng Hứa Điền
Đổng Thừa Vâng Chiếu Trong Nội Các

Nhắc lại, Tào Tháo rút kiếm toan chém Trương Liêu thì Huyền Đức nắm tay kéo lại, còn Vân Trường quỳ trước mặt khuyên can.
Huyền Đức nói:
- Người này có một tấm lòng son sắt, rất nên lưu dụng.
Vân Trường lại nói:
- Tôi vốn biết Văn Viễn là người trung nghĩa, nên tôi nguyện đem tánh mạng ra để bảo đảm.
Tào Tháo vứt ngay kiếm xuống đất, cười ha hả nói:
- Ta cũng biết Văn Viễn là người trung nghĩa, nên đùa chơi đấy thôi!
Rồi liền tự tay cởi trói và cởi áo mình mặc cho Trương Liêu, lại mời ngồi trên.
Trương Liêu cảm vì mỹ ý nên chịu đầu hàng.
Tào Tháo phong cho Trương Liêu làm Trung Lang tướng, ban tước Quan Nội Hầu, rồi sai chiêu an Tang Bá.
Bấy giờ, Tang Bá nghe Lữ Bố đã chết, Trương Liêu đã hàng nên dẫn quân bản bộ đến quy hàng.
Tháo thưởng cho rất hậu.
Tang Bá lại dụ được Tôn Quan, Ngô Đôn, Doãn Lễ tới hàng.
Chỉ còn Xương Hy chưa quy thuận.
Tào Tháo phong Tang Bá làm Lang gia tướng, bọn Tôn Quan cũng đều được quan chức và được lệnh đóng giữ vùng duyên hải các châu Thanh, Từ.
Tào Tháo truyền đem gia quyến Lữ Bố về Hứa đô, phong tước cho các tướng sĩ mới quy hàng, mở tiệc khao thưởng ba quân.
Kế đó truyền lệnh nhổ trại ban sư.
Khi đi qua đất Từ châu, bá tánh đều thắp hương quỳ thưa:
- Xin để Lưu Sứ quân ở lại trấn nhậm đất Từ châu.

Tào Tháo nói:
- Huyền Đức có công rất lớn, vậy để về triều lãnh tước rồi sẽ trở ra cũng chẳng muộn.
Trăm họ bái tạ, Tháo liền gọi Xa Kỵ tướng quân là Xa Trụ mà giao cho quyền lãnh Từ Châu.
Quân về đến Hứa Xương, Tháo phong thưởng cho các tướng sĩ xuất chinh, lưu Huyền Đức ở trong tướng phủ, nghỉ ngơi trong một cái nhà ở sát bên trái.
Hôm sau, Hiến Đế thiết triều. Tháo tâu rõ quân công của Huyền Đức, Huyền Đức chỉnh tề triều phục lạy trước đan trì. Vua tuyên triệu lên điện hỏi:
- Tổ tiên của khanh là ai?
Huyền Đức tâu:
- Thần là hậu duệ của Trung Sơn Tĩnh Vương, huyền tôn của Hiếu Cảnh Hoàng Đế, cháu Lưu Hùng, con Lưu Hoằng.
Vua liền truyền nội giám đem quyển "Tôn tộc thế phổ" ra xem, rồi sai quan Tông Chánh Khanh tuyên đọc lên như sau:
Hiếu Cảnh Hoàng Đế sinh mười bốn người con trai. Người con thứ bảy là Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng; Lưu Thắng sinh ra Lục Thành Đình Hầu Lưu Trinh; Trinh sinh Bái Hầu Lưu Ngang; ngang sinh Chương Hầu Lưu Lộc; Lộc sinh Nghi Thủy Hầu Lưu Luyến; Luyến sinh Khâm Dương Hầu Lưu Anh; Anh sinh An Quốc Hầu Lưu Kiến; Kiến sinh Quảng Lăng Hầu Lưu Ai; Ai sinh Giao Thủy Hầu Lưu Hiến; Hiến sinh Tổ Ỵp Hầu Lưu Thư; Thư sinh Kỳ Dương Hầu Lưu Nghị; Nghị sinh Lưu Trạch Hầu Lưu Tất; Tất sinh Dĩnh Xuyên Hầu Lưu Đạt; Đạt sinh Phong Linh Hầu Lưu Bất Nghi; Bất Nghi sinh Tế Xuyên Hầu Lưu Huệ; Huệ sinh Đông quận Phạm lệnh Lưu Hùng; Hùng sinh Lưu Hoằng; Hoằng sinh Lưu Bị.
Vua so trong thế phổ thì Huyền Đức thuộc vai chú của vua, mặt rồng hớn hở, bèn mời vào trong Thiên điện lấy lễ chú cháu mà đãi Huyền Đức.
Hiến Đế nghĩ thầm trong lòng rằng:
- Tào Tháo lộng quyền không kể Trẫm ra gì. Nay Trẫm có được người chú anh hùng là Trẫm có kẻ giúp rồi!

Bèn phong cho Huyền Đức làm Tả tướng quân, tước Nghi Thành Đình Hầu, và bày yến tiệc khoản đãi.
Yến ẩm xong, Huyền Đức tạ ơn lui ra.
Từ đó mọi người đều gọi Huyền Đức là Lưu Hoàng thúc.
Tào Tháo về đến phủ, bọn Tuân Húc cùng mưu sĩ đến ra mắt và nói:
- Thiên tử nhìn Lưu Bị là chú, e không lợi cho Minh công.
Tào Tháo lại nói:
- Tuy Thiên tử đã nhìn hắn là Hoàng thúc, song ta lại dùng chiếu vua sai khiến hắn, hắn càng phải tỏ ra hết lòng phục tùng. Huống chi nay ta để hắn ở tại Hứa Đô, tiếng tuy gần vua, kỳ thật là nằm trong tay ta, ta còn sợ gì?
Tào Tháo lại nói:
- Hiện nay ta chỉ sợ có Dương Bưu là chỗ thân thích với Viên Thuật. Nếu hắn làm nội ứng cho hai anh em họ Viên thì hại này chẳng phải nhỏ. Ta phải nên trừ gấp đi mới được.
Liền ngầm sai người vu cáo cho Dương Bưu là tư thông với Viên Thuật rồi bắt Dương Bưu và giao cho Mãn Sủng xử trị.
Lúc ấy có Thái Thú quận Bắc hải là Khổng Dung còn ở lại Hứa Đô mới khuyên can Tháo:
- Nhà Dương công đã bốn đời có thanh đức, nay há vì chuyện họ Viên mà bắt tội cho đành. Huống chi Dương công ngày trước bảo tấu mà rước Thừa Tướng về kinh, nay sao lại làm điều bất nghĩa như vậy, chẳng sợ triều thần chê cười Thừa Tướng hay sao?
Tháo nói:
- Ấy là lệnh của triều đình, chớ ta có can chi
Dung nói:
- Thế thì giả sử xưa kia Văn Thành Vương giết Thiệu Công, phỏng Châu Công cũng nói mình không biết được chăng?
Tào Tháo bất đắc dĩ phải tha chết cho Dương Bưu, nhưng cách quan chức đuổi về quê quán.
Quan Nghị Lang là Triệu Ngạn giận Tào Tháo chuyên quyền, liền làm sớ tâu với vua hạch tội rằng:
- Tào Tháo không có mệnh vua mà dám tự tiện bắt quan đại thần.
Tào Tháo căm tức, liền bắt Triệu Ngạn giết đi.

Từ đó, bá quan đều sợ hãi, im hơi lặng tiếng.
Một hôm mưu sĩ Trình Dục nói với Tào Tháo:
- Thanh thế của Minh công ngày càng mạnh. Sao không nhân lúc này mà mưu việc vương bá đi?
Tào Tháo có vẻ suy nghĩ, nói:
- Ta xem vây cánh của triều đình còn mạnh lắm, để ta mời Thiên tử đi săn để dò thêm động tịnh thế nào.
Bèn lựa chọn ngựa hay, chó săn tốt, dự bị đủ cung tên.
Tập hợp quân lính ở ngoài thành xong rồi, Tháo vào rước Thiên tử đi săn.
Hiến Đế phán:
- Việc săn bắn Trẫm e không phải là chánh đạo?
Tháo tâu:
- Những Đế vương ngày xưa vẫn thường săn bắn bốn mùa: Xuân là sưu, Hạ là miêu, Thu là tiễn, Đông là thú, ra chỗ giao ngoại để biểu dương uy vũ với thiên hạ. Nay đang lúc bốn bể nhiễu nhương, chính nên mượn việc săn bắn để giảng võ.
Hiến Đế không dám không nghe, bèn lên ngựa Tiêu dao, đeo Bửu điểu cung, mang Kim phê tiễn ngự giá xuất hành. Huyền Đức cùng Quan, Trương cũng mang cung dắt tên, trong mình lồng yểm tâm kính, tay cầm binh khí, dẫn vài chục quân kỵ theo vua ra Hứa Điền.
Tào Tháo thì cưỡi ngựa Phi Điện, kéo mười vạn tinh binh, đưa Thiên tử đi săn.
Hôm ấy, quân sĩ bao vây một vòng săn chu vi dài hơn hai trăm dặm.
Tháo cưỡi ngựa đi sát cạnh vua, sụt lại có một đầu ngựa, đằng sau là các tùy tướng tâm phúc của Tháo, còn bá quan văn võ đi xa xa ở phía sau, không dám tiến gần.
Khi vua rong ngựa tới Hứa Điền, vua thấy Huyền Đức dắt ngựa đứng đón bên đường, liền phán:
- Hôm nay Trẫm muốn xem tài bắn Hoàng thúc đây.
Huyền Đức lãnh mạng, lên ngựa đi theo.
Khi đến gần một bụi rậm, bỗng có một con thỏ chạy vụt ra.
Huyền Đức liền bắn một mũi tên, tức thì trúng ngay con thỏ ấy.

Vua hết sức khen ngợi.
Rồi tới cái gò đất, lại thấy một con hươu lớn từ đám cây gai rậm rạp nhảy ra.
Vua giương cung bắn luôn ba mũi tên mà không trúng, bèn ngoảnh lại bảo Tháo:
- Khanh hãy bắn đi!
Tào Tháo xin vua cho mượn cung ngọc với tên vàng, rồi bắn một phát trúng ngay mình hươu.
Hươu ngã lăn xuống đám cỏ.
Các quan, các tướng vội chạy đến xem thấy kim phê tiễn, ngỡ là của vua bắn, đều nhảy nhót reo mừng, hướng về phía vua mà tung hô vạn tuế.
Bỗng Tháo thúc ngựa sấn lên, đứng chắn trước mặt vua để đón lấy những lời chúc tụng ấy.
Hết thảy bá quan, chư tướng, ai nấy đều thất sắc...
Nhưng một tiếng giật mạnh giây cương vẳng lên đâu đó, và một ánh đao lóe lên!
Thì ra Vân Trường ở sau lưng Huyền Đức đã tức giận xung thiên, mắt phượng quắt lên, cặp mày tằm dựng ngược, lăm lăm cây đại đao, giục ngựa sấn ra để chém Tháo!
Huyền Đức thấy thế, hốt hoảng xua tay đảo mắt ra hiệu ngăn lại.
Vân Trường thấy anh như thế, nên không dám ra tay.
Huyền Đức bèn đến trước mặt Tháo, nghiêng mình mừng rằng:
- Xạ thuật của Thừa tướng thần diệu vô cùng, ít ai sánh kịp.
Tào Tháo cười lớn, nói:
- Ấy là nhờ hồng phúc của của Thiên tử đó.
Rồi quay ngựa lại vái mừng vua, nhưng vẫn lờ đi không dâng trả cây cung khảm ngọc, mà đeo luôn bên mình.
Vòng săn đã dẹp, tiệc yến được mở ra giữa rừng.
Yến ẩm xong, vua trở về Hứa Đô.
Mọi người đều về nhà.
Vân Trường liền hỏi Huyền Đức:
- Tào tặc khi quân phạm thượng như vậy, em muốn giết đi để trừ hại cho nước, sao anh lại cản em?
Huyền Đức giảng giải rằng:

- Ném chuột sợ bể đồ quý. Tháo nó ở sát bên vua, chỉ chênh lệch một đầu ngựa. Vả lại, bộ hạ của nó hộ vệ khắp chung quanh. Em vì cơn giận nhất thời mà khi xuất bạo động, nếu việc không thành, lại tổn thương đến Thiên tử, có phải tội lớn đổ về đầu chúng ta không?
Vân Trường băn khoăn nói:
- Nếu chẳng giết đứa phản nghịch ấy, ắt để tai họa về sau.
Huyền Đức khuyên giải:
- Việc đó phải đợi tùy thời. Hãy nên giữ kín điều đó, chớ có hở ra.
Nói về Hiến Đế khi về cung trong lòng buồn bực, khóc với Phục Hoàng hậu rằng:
- Trẫm từ ngày lên ngôi đã gặp nhiều bọn gian hùng áp chế đủ điều. Trước hết là cái vạ Đổng Trác, sau đến cái loạn Lý Thôi, Quách Dĩ, những nỗi khổ mà kẻ thường nhân chưa phải chịu, Trẫm với ái khanh đã phải trải rồi. Sau này được Tào Tháo, những tưởng là bầy tôi rường cột, không ngờ nó chuyên lộng quốc quyền, tự tiện tác oai tác phúc. Mỗi khi Trẫm thấy mặt nó, không khác gì bị chông gai đâm sau lưng! Cho tới hôm nay, giữ chỗ vi trường mà nó dám đứng chắn trước mặt Trẫm để đón lấy lời chúc tụng. Thật là khi quân phạm thượng hết chỗ nói. Sớm tối ắt nó có âm mưu soán nghịch. Vợ chồng ta chưa biết sống chết lúc nào?
Phục hậu buồn bã tâu:
- Cả triều công khanh hưởng lộc nhà Hán mà không lấy có một người cứu được quốc nạn hay sao?
Phục hậu nói chưa dứt lời, bỗng có người ở ngoài cửa bước vào tâu:
- Bệ hạ và Hoàng hậu chớ lo. Thần xin cử một người có thể trừ được họa lớn đó.
Vua xem lại thì người ấy chính là cha của Phục Hoàng hậu, tên là Phục Hoàn.
Vua gạt lệ, hỏi:
- Quốc trượng cũng biết rõ Tào tặc lộng quyền ư?
Phục Hoàn tâu:
- Việc bắn hươu ở Hứa Điền, ai mà không biết. Ngặt vì trong triều đầy dẫy những họ hàng và bộ hạ của Tào tặc cả. Nếu không tìm được người quốc thích thì khó trừ giặc giúp Bệ hạ nữa? Lão thần

không có binh quyền, khó mà làm được việc này.
Vua hỏi:
- Thế việc ấy thì Quốc trượng dạy nên phó thác cho ai?
Phục Hoàn tâu:
- Có quan Xa Kỵ tướng quân là Quốc cựu Đổng Thừa. Bệ hạ có thể phó thác được đấy.
Hiến Đế nói:
- Đổng Quốc cựu đã từng cứu nạn nước. Trẫm biết rõ lắm. Nên tìm vào đây mà cùng bàn việc lớn.
Phục Hoàn liếc mắt nhìn bốn phía rồi lại nói:
- Những người tả hữu của Bệ hạ đều là tâm phúc của Tào tặc. Nếu sự việc tiết lộ thì tai vạ không nhỏ.
Vua hỏi:
- Vậy thì biết làm sao cho được?
Hoàn tâu rằng:
- Thần có một kế này: Bệ hạ hãy sai may một cái áo bào và một đai ngọc đái, mật ban cho Đổng Thừa. Trước khi ban, hãy lồng một tờ mật chiếu vào bên trong đai áo. Về đến nhà, thấy chiếu chỉ, ắt Quốc cựu ngày đêm lo liệu kế sách. Như thế thì quỷ thần cũng không biết được.
Vua khen phải. Phục Hoàn liền từ tại lui ra. Vua bèn tự cắn đầu ngón tay út, lấy máu mà viết một tờ mật chiếu, lại sai Phục Hoàng hậu khâu đính tờ chiếu vào bên trong lạp gấm tía, rồi gấp lại, tự tay lồng vào đai áo ấy. Xong đâu đó, sai nội sứ đi triệu Đổng Thừa.
Đổng Thừa vào cung bái kiến xong, vua phán:
- Đêm qua, Trẫm và Hoàng hậu cùng nhau nhắc lại những ngày khổ cực ở Bá lăng, Hoàng hà, nhạ tới công lớn của Quốc cựu, nên nay tìm vào ủy lạo vậy.
Đổng Thừa liền cúi lạy tạ ơn.
Hiến Đế dẫn Đổng Thừa ra khỏi điện, qua nhà Thái miếu, rồi trèo lên gác Công thần.
Vào trong gác, vua thân đốt hương làm lễ.
Lễ xong, dắt Đổng Thừa lại xem ngắm nghía các bức chân dung.
Trước hết, nhìn vào bức tượng Hán Cao Tổ ở chính giữa, vua hỏi Đổng Thừa:

- Cao Tổ Hoàng Đế nhà ta khởi thân từ đất nào? Mở nghiệp ra sao nhỉ?
Đổng Thừa kinh lạ, tâu:
- Muôn tâu, Bệ hạ phán hỏi thử thần đấy chứ? Việc đức Cao Tổ sao Bệ hạ lại không biết? Cao Hoàng xuất thân từ một vị Đình trưởng trên sông Tứ, cầm ba thước gươm, chém rắn khởi nghĩa, tung hoành bốn bể, ba năm diệt Tần, năm năm phá Sở mà được thiên hạ, lập nên cơ nghiệp muôn đời.
Hiến Đế thở dài than:
- Tổ tiên ta anh hùng như thế mà con cháu hèn yếu thế này. Thật đáng buồn thay!
Rồi vua chỉ hai bức tượng hai bên hỏi:
- Đây có phải là Lưu Hầu Trương Lương và Tạn Hầu Tiêu Hà không?
Đổng Thừa tâu:
- Chính phải. Đức Cao Tổ khi khai cơ sáng nghiệp được là nhờ công đức hai vị này.
Vua quay lại thấy tả hữu đứng cách khá xa, liền hạ giọng bảo nhỏ Đổng Thừa:
- Khanh cũng nên cố gắng như hai vị này mà đứng bên mình Trẫm nhé!
Đổng Thừa nghe phán, áy náy tâu:
- Hạ thần không chút công lao, đâu dám sánh như thế.
Vua an ủi:
- Trẫm nhớ cái công khanh cứu giá ở Tây Đô, chưa phút nào quên mà chẳng có chút gì để ban cho.
Rồi trỏ vào chiếc đai ngọc ở áo bào đang mặc:
- Vậy khanh hãy mặc lấy chiếc áo của Trẫm đây, thắt lấy chiếc đai này, thì lúc nào cũng thấy như ở bên mình của Trẫm vậy.
Thừa cúi đầu lạy tạ.
Vua bèn cởi áo bào, đai ngọc trao cho Thừa mà ân cần dặn dò:
- Khanh về nhà, hãy xem xét lại cho cẩn thận. Chớ phụ lòng Trẫm nhé!
Thừa hiểu ý, bèn mặc áo, thắt đai cẩn thận, rồi bái từ xuống gác.
Nhưng sớm đã có kẻ đi báo Tháo rằng:

- Vua cùng Đổng Thừa lên Công Thần Các nói chuyện gì ấy...
Tháo vội vào triều xem.
Bấy giờ Thừa xuống khỏi gác, vừa ra tới cửa hoàng cung thì gặp Tháo đi tới.
Thừa vội tìm lối tránh mặt, nhưng đã muộn và cũng chẳng có lối nào, đành đứng dẹp ra bên đường, chắp tay thi lễ.
Tháo hỏi:
- Quốc cựu đi đâu đó vậy?
Thừa nói:
- Bẩm, tôi vừa được Thiên tử tuyên triệu vào, ban cho áo gấm, đai ngọc đây ạ.
Tháo hỏi:
- Vì sao mà được ban?
Thừa nói:
- Thiên tử nhớ đến công tôi cứu giá nơi Tây Đô ngày trước nên ban cho thế này.
Tháo nói:
- Mở ngọc đái cho ta coi.
Thừa biết trong cẩm bào và ngọc đái ắt có mật chiếu, sợ Tháo biết được nên cứ dè dặt không muốn mở.
Tào Tháo liền nạt kẻ tả hữu lột hết ra.
Tháo cầm xem kỹ đến nữa canh giờ, rồi nói:
- Quả cái đai ngọc rất quí!
Rồi lại truyền:
- Cởi luôn áo bào ra ta xem.
Đổng Thừa trong lòng sợ hãi chẳng dám trái lời, phải cởi áo dâng lên.
Tào Tháo cầm lấy giơ lên soi qua ánh nắng, xem kỹ từng ly từng tí.
Xem xong xỏ tay mặc luôn vào mình, thắt lưng đai ngọc rồi quay lại hỏi tả hữu:
- Dài ngắn ra sao?
Tả hữu thưa:
- Bẩm, vừa vặn lắm ạ.
Tào Tháo quay lại nói với Đổng Thừa:
- Quốc cựu hãy cho lại ta cẩm bào và ngọc đái này được không?

Đổng Thừa thất kinh liền nói:
- Ơn Thánh thượng đã ban cho tôi, lẽ nào tôi lại dám cho người khác.
Tào Tháo lại hỏi:
- Quốc cựu mà lãnh cẩm bào và ngọc đái này chẳng biết có mưu kế chi không?
Đổng Thừa thở ra, mặt mày biến sắc, liền nói gượng:
- Tôi đâu dám nghĩ việc ấy, nếu Thừa tướng có muốn thì tôi xin nhượng lại cho.
Tào Tháo nói:
- Ông chịu ơn vua, tôi đâu dám có tham vọng như vậy, ấy là tôi muốn nói thử ông chơi đó thôi.
Nói rồi liền cởi áo đưa trả cho Đổng Thừa.
Đổng Thừa hú vía vội vã cúi đầu ra về.
Đêm ấy, Đổng Thừa về đến dinh, ngồi một mình trong thư phòng, đem áo bào ra xem xét kỹ càng.
Nhưng lật đi, lật trở lại mãi, dò tìm rất tỉ mỉ mà tịnh không thấy gì cả.
Thừa trong lòng buồn bã, nghĩ bụng:
- Thiên tử cho ta cẩm bào, ngọc đái lại khiến ta về coi cho kỹ lưỡng, chẳng phải không có việc gì, sao nay ta tìm chẳng thấy dấu tích gì, là nghĩa làm sao?
Nghĩ rồi liền để ngọc đái nơi ghế lật qua lật lại tìm kiếm, nhưng cũng chỉ thấy màu ngọc lung linh óng ánh, có chạm hình con rồng nhỏ bò trong đám hoa, bên trong may gấm tía làm lót, đường kim mối chỉ vuông vắn, thẳng ngay. Và cũng chẳng có dấu vết gì khác lạ.
Thừa nghi hoặc trong lòng, lại đặt lên án thư dán mắt vào mà tìm đi, xét lại. Tìm tòi giờ lâu, mỏi mệt quá, vừa nằm xuống ghế nghỉ, thì bỗng cây đèn trên án chập chờn, ngọc bốc cháy thành hoa, rồi hoa đèn nổ cái "tách", bắn rớt xuống đai áo lửa bén vào lần lót.
Thừa vội vàng lấy tay phủi đi, thì đã cháy thủng một đám nhỏ, lộ ra một tấm lụa trắng, bên trong thấp thoáng có vết máu.
Thừa vội vã lấy dao cắt ra xem, thấy một tờ mật chiếu do chính Thiên tử viết bằng máu.

Chiếu rằng:
Trẫm nghe, trong đạo lạn nhân luân thì cha con làm trọng, trong phận tôn ti thì vua tôi làm trọng. Gần đây giặc Tháo lộng quyền, dối hiếp Quân phụ, kéo bè kết đảng, làm bại hoại Triều cương, mọi việc sắc phong, thưởng phạt đều không do Trẫm làm chủ. Trẫm ngày đêm lo lắng, sợ thiên hạ nguy đến nơi mất. Khanh là đại thần của nước, là người chí thân với Trẫm, nên ghi nhớ công ơn đức Cao Hoàng xưa kia sáng nghiệp gian nan. Hãy cử hợp những liệt sĩ trung nghĩa lưỡng toàn, giết hết gian đảng, phục an xã tắc, thì tông miếu nhà Hán may lắm. Cắn ngón tay lấy máu, Trẫm viết chiếu này trao cho khanh. Khanh phải thận trọng, lo tính cho kỹ, chớ phụ ý Trẫm.
Năm Kiến An thứ tư, mùa xuân, tháng ba. Nay chiếu.

Đổng Thừa đọc xong thì nước mắt trào tuôn lai láng. Lòng sầu đau, suốt đêm chợp mắt không yên.
Rạng ngày ngồi dậy, lại đến thư phòng, đem tờ chiếu ra đọc đi, đọc lại đôi ba lần, tìm mãi không có mưu chi để trừ Tào Tháo liền để tờ chiếu lên án.
Nghĩ mãi mệt óc, bất giác gục xuống ghế ngủ thiếp lúc nào không hay.
Bấy giờ có quan Thị lang Vương Tử Phục đến chơi.
Người canh cửa biết rõ là bạn thiết của Đổng Thừa, không dám ngăn trở.
Tử Phục đi thẳng vào thư viện, thấy Đổng Thừa nằm phục trên ghế mê mệt, tay áo đè lên một tấm lụa trắng để lộ ra một chữ "Trẫm".
Tử Phục nghi ngờ liền rút trộm xem.
Xem xong giấu vào tay áo mình, rồi đánh thức Đổng Thừa dậy:
- Quốc cựu! Quốc cựu! Sao yên tâm ngủ kỹ thế!
Đổng Thừa dậy không thấy tờ chiếu đâu thì hồn bay vía lạc, tay chân run lập cập.
Tử Phục nói:
- A, ông muốn giết Tào Công hả? Tôi phải đi xuất thú mới xong!
Đổng Thừa vừa khóc vừa nói:
- Tử Phục ơi! Nếu ông làm thế thì nhà Hán hỏng mất!

Nhưng Tử Phục nói:
- Ấy là tôi nói chơi đó, cha con tôi đều ăn lộc nhà Hán lẽ nào tôi lại không có lòng ngay. Tôi nguyện giúp sức với ông, cùng diệt trừ đứa quốc tặc.
Thừa lau nước mắt, nói:
- Ông có lòng như thế, thật là đại hạnh cho nước.
Tử Phục nắm tay Đổng Thừa nói:
- Thôi, bây giờ chúng ta hãy cùng vào nhà kín lập tờ "nghĩa trạng" liều lấy ba họ mà báo ơn vua.
Thừa cả mừng, lấy ra một bức lụa trắng, viết mấy lời nghĩa trạng cam kết, rồi ký tên, ghi tự của mình vào trước tiên.
Tử Phục cũng cầm bút ký tên, ghi tự vào theo.
Ký xong, Tử Phục nói:
- Tướng quân Ngô Tử Lan là chỗ chí thân với tôi. Có thể mời cùng mưu việc được.
Đổng Thừa nói:
- Đại thần đầy triều, chỉ có Trường Thủy Hiệu Úy Sùng Tập với Nghị Lang Ngô Thạc là chỗ gan ruột với tôi, ắt có thể cùng chúng ta lo việc này.
Đang bàn bạc, tên gia đồng vào báo:
- Bẩm, có Sùng Hiệu Úy và Ngô Nghị Lang tới thăm.
Thừa nghe tin mừng rỡ nói:
- Đây là trời giúp ta!
Nhưng Đổng Thừa khuyên Tử Phục hãy tạm tránh vào sau bình phong, Thừa ra đón tiếp hai người vào thư viện.
Trà nước xong, Sùng Tập nói:
- Cái việc đi săn ở Hứa Điền vừa qua, ông có tức giận không?
Đổng Thừa giả vờ nói:
- Giận tuy có giận, nhưng làm gì được?
Ngô Thạc giận dữ nói:
- Ta thề giết thằng giặc ấy. Tiếc rằng không có ai giúp ta một tay!
Sùng Tập hăng hái:
- Vì nước trừ hại, dẫu chết tiếc gì thân!
Bỗng Vương Tử Phục từ sau bình phong bước ra dọa:
- Rõ ràng nhé! Hai người đã manh tâm mưu sát Tào Thừa tướng, ta

phải đi xuất thú kẻo vạ lớn! Có Đổng Quốc cựu làm chứng cho ta đây rồi.
Sùng Tập càng giận dữ, mắng:
- Trung thần không sợ chết! Chúng ta chết đi làm ma nhà Hán chớ sống để a tòng dua nịnh thằng quốc tặc như mày sao?
Đổng Thừa bật cười, liền lên tiếng:
- Thôi đi. Chính hai chúng tôi cũng lo làm việc ấy, đang muốn gặp hai ông đây. Vương Thị lang nói đùa đấy!
Nói rồi, Thừa rút một tờ mật chiếu trong tay áo đưa ra cho hai người xem.
Hai người đọc tờ huyết chiếu mà tuôn tràn suối lệ.
Đổng Thừa lại đem tờ nghĩa trạng ra mời ký tên vào.
Tử Phục nói:
- Hai ông hãy ngồi đây lát nữa nhé. Để tôi đi mời Ngô Tử Lan đến luôn.
Nói rồi Tử Phục ra đi.
Đi chưa bao lâu đã mời được Ngô Tử Lan đến ra mắt mọi người.
Rồi cũng đọc chiếu và ký tên vào nghĩa trạng.
Ký xong Đổng Thừa mời tất cả vào hậu đường uống rượu.
Đang đàm đạo, bỗng lại có tin báo:
- Thái Thú Tây Lương Mã Đằng đến thăm.
Đổng Thừa truyền cho Môn lại:
- Bây ra xin lỗi rằng ta đang bịnh không thể tiếp kiến được.
Môn lại vâng lời ra báo như thế. Mã Đằng nổi giận nói:
- Thế là làm sao? Mới hôm qua ta đứng ngoài cửa Đông Hoa, chính mắt ta thấy rõ ràng hắn mặc áo gấm thắt đai ngọc đi ra, bây giờ kêu đau nặng? Ta không phải vô sự mà tới đây. Sao lại cự tuyệt không tiếp?
Người canh cửa lại chạy vào kể rõ lời lẽ và sự giận dữ của Mã Đằng.
Đổng Thừa liền đứng dậy nói:
- Các ông đợi chốc lát để tôi ra xem.
Đổng Thừa đón mời Mã Đằng vào sảnh đường. Chào hỏi an tọa xong.
Đằng trách:

- Tôi mới vào chầu nhận mệnh, sắp phải đi xa, nên tới đây từ giã nhau, sao Quốc cựu lại muốn lánh mặt?
Đổng Thừa nói:
- Thân hèn đau bịnh bất ngờ, không ra đón tiếp được. Thật có tội với Sứ quân.
Mã Đằng nhìn thẳng vào mặt Đổng Thừa nói:
- Vẻ mặt tươi tỉnh hớn hở thế kia, sao gọi là đau?
Đổng Thừa chẳng biết trả lời sao nữa. Đằng rũ áo đứng phắt dậy thở dài một cái, rồi vừa bước xuống thềm vừa nói:
- Những hạng này không phải mặt cứu nước!
Đổng Thừa nghe nói xúc động, níu tay giữ lại hỏi:
- Ông bảo ai là người không đáng mặt cứu nước?
Mã Đằng nghiến răng nói:
- Cái việc băn hươu ở Hứa Điền, tôi còn tức uất gan, đầy phổi đây! Ông là người thân thích của nhà vua mà cũng đắm chìm trong tửu sắc, không nghĩ kế đánh giặc. Như thế đâu phải người phò nạn cứu nguy cho nhà Hán?
Vẫn còn sợ Mã Đằng lừa dối mình, Thừa giả bộ kinh hãi nói:
- Tào Thừa tướng là đại thần rường cột của nước, cả triều đình trông cậy vào, sao ông ăn nói như thế?
Đằng đùng đùng nổi giận mắng:
- Đến ngươi cũng cho thằng giặc Tào là người tốt nữa à?
Thừa nói:
- Ỷ đây tai vách mạch rừng, xin ông nói nho nhỏ chứ...
Đằng càng giận, mắng lớn hơn nữa:
- Thôi, đồ tham sống sợ chết! Không đáng cùng luận bàn việc lớn!
Mắng rồi, lại toan đứng dậy. Thừa biết Đằng là người trung nghĩa, liền bảo:
- Ông hãy nguôi giận. Tôi mời ông vào đây xem cái này...
Đổng Thừa dẫn Đằng vào thư phòng, đem tờ chiếu ra xem.
Mã Đằng đọc xong nộ khí xung thiên, tóc râu dựng ngược, trợn mắt nhíu mày, răng cắn chặt môi, máu chảy đầy miệng! Đoạn bảo Đổng Thừa:
- Khi nào ông ra tay, tôi sẽ đem hết binh mã Tây Lương về tiếp ứng ngay!

Đổng Thừa mời Mã Đằng vào hội kiến với bốn người kia, rồi lấy tờ nghĩa trạng bảo Đằng ký vào.
Đằng tức thì chích máu hòa rượu cùng mọi người uống mà thề:
- Chúng ta thề cùng chết, quyết không phụ lời ước!
Thề xong, Mã Đằng trỏ vào năm người kia nói:
- Nếu được đủ mười người như thế này làm "thập nghĩa" ắt đại sự phải thành.
Đổng Thừa nói:
- Kẻ sĩ trung nghĩa lúc này khó mà được nhiều. Nếu mưu việc với kẻ không ra gì e mang hại.
Bấy giờ Đằng nghĩ cách tìm thêm người, liền bảo Thừa lấy cuốn sổ "Uyên hàng lộ tự" (ghi tên các triều thần) ra xem xét. Khi xem tới tên những người tôn thất họ Lưu.
Đằng bỗng đập tay xuống bàn nói:
- Đây rồi! Sao ta không bàn việc với người này?
Mọi người cũng vội hỏi:
- Ai? Người nào thế?
Mã Đằng không ngần ngại, trỏ tay vào sổ, đọc tên người ấy lên...

Đó chính là:

Đã hay Quốc thích vâng minh chiếu,
Lại có Hoàng thân giúp Hán triều.

Hồi 21
Tào Tháo Uống Rượu Luận Anh Hùng
Vân Trường Lừa Mưu Giết Xa Trụ

Nhắc lại, Đổng Thừa và các bạn hỏi Mã Đằng:
- Ông muốn rủ thêm người nào?
Đằng trỏ tay vào quyển "Uyên hàng, lộ tự" (1), nói:
- Hiện có quan Mục Dự Châu là Lưu Huyền Đức ở đây. Sao ta không mời cùng mưu việc?
Đổng Thừa phân vân nói:
- Người ấy tuy là Hoàng Thúc, nhưng hiện đang nhờ vả, giúp rập Tào Tháo, sao chịu làm việc này?
Mã Đằng nói:
- Bữa hôm đi săn, giữa chốn vi trường, lúc Tào Tháo đón lấy lời chúc tụng, tôi thấy rõ Quan Vân Trường ở sau lưng Huyền Đức đã giơ đao lên, toan chém Tháo, và Huyền Đức đã đưa mắt ngăn lại. Đó không phải Huyền Đức không muốn giết Tháo, chỉ vì ngại nanh vuốt Tháo quá nhiều, e sức không nổi đấy thôi. Ông cứ thử mời xem. Tôi tin chắc Huyền Đức phải hưởng ứng.
Ngô Thạc nói:
- Việc đó không nên vội quá. Hãy thong thả bàn lại xem.
Bàn bạc xong, giải tán, ai về nhà nấy.
Đêm hôm sau, Đổng Thừa ngầm đem tờ chiếu trong mình, đi trong đêm tối đen mịt, lần tới công quán Huyền Đức tạm trú.
Người canh cửa vào báo, Huyền Đức ra đón mời vào các gác nhỏ an tọa. Quan, Trương đứng hầu bên cạnh.
Huyền Đức hỏi:
- Quốc cựu đang đêm tới đây, ắt có việc gì?
Thừa thổ lộ:
- Ban ngày cưỡi ngựa tới thăm, sợ Tháo sinh nghi, nên phải gặp nhau lúc đêm tối này.
Huyền Đức sai lấy rượu ra mời. Thừa nói:

- Hôm trước, giữa chỗ vòng săn, Vân Trường muốn giết Tháo. Tướng quân lại đưa mắt lắc đầu can ngăn, là thế nào?
Huyền Đức sợ hãi, vội hỏi chữa:
- Ai bảo với ngài như thế?
Thừa quả quyết nói:
- Phải, mọi người đều không thấy, chỉ riêng tôi nhìn rõ mà thôi?
Huyền Đức không thể dấu diếm được nữa, bèn nói:
- Quả thật xá đệ thấy Tháo tiếm lễ, vượt Vua, nên bất giác nổi giận như thế.
Thừa lấy tay che mặt, khóc rằng:
- Nếu thần tử triều đình ai cũng được như Vân Trường thì lo gì thiên hạ chẳng yên ổn.
Huyền Đức sợ chính Tháo sai Thừa đến dò thám mình, nên giả tảng nói:
- Tào Thừa tướng trị nước giỏi như thế, sao ngài lại nói thiên hạ không yên?
Thừa biến sắc mặt, đứng dậy trách rằng:
- Thấy ông là vị Hoàng thúc nhà Hán, tôi mới moi gan phơi phổi để ông hay. Sao ông nỡ giả dối thế?
Huyền Đức biện bạch:
- Sợ Quốc cựu có mưu lừa nên tôi thử lòng đó thôi.
Thừa bèn rút tờ "Y đái chiếu" đưa cho xem.
Huyền Đức xem xong, lòng đau như xé, căm giận không nén nổi!
Thừa lại đưa ra tờ "Nghĩa trạng".
Huyền Đức thấy đã có 6 người ký tên là:
1. Xa Kỵ Tướng Quân Đổng Thừa
2. Công Bộ Thị Lang Vương Tử Phục
3. Trường Thủy Hiệu Úy Sùng Tập
4. Nghị Lang Ngô Thạc
5. Chiêu Tín Tướng Quân Ngô Tử Lan
6. Tây Lương Thái Thú Mã Đằng
Huyền Đức bèn nói:
- Ông đã mang chiếu đánh giặc, Bị này dám không đem sức khuyển mã ra giúp sao!
Thừa tạ ơn và mời ký tên vào.

Huyền Đức bèn ghi thêm vào "Nghĩa trạng" mấy chữ: "Tả tướng quân Lưu Bị". Ký tên rồi, trao lại cho Thừa.
Thừa nói:
- Hãy thong thả để tìm thêm ba người nữa cho đủ "Thập nghĩa" mà trừ quốc tặc.
Huyền Đức căn dặn rằng:
- Phản nên từ từ. Chớ khinh xuất mà tiết lậu!
Rồi bàn bạc mãi tới canh năm, Thừa mới cáo về.
Về phần Huyền Đức vẫn đề phòng việc Tháo có thể mưu hại, nên thường ra vườn sau trồng rau, tự tay xới đất tưới cây, làm kể giả ngây giả dại.
Quan, Trương thấy thế, hỏi rằng:
- Huynh trưởng sao không lưu tâm tới việc lớn thiên hạ, lại đi làm cái việc nhỏ mọn của kẻ tầm thường thế này?
Huyền Đức chỉ trả lời vắn tắt:
- Việc này hai em không thể biết được.
Quan, Trương không dám hỏi nữa.
Rồi một ngày kia, Quan, Trương đều đi vắng, chỉ còn một mình Huyền Đức ở nhà, đang tưới rau ngoài vườn, bỗng thấy Hứa Chử, Trương Liêu dẫn vài chục tên quân đi thẳng vào báo rằng:
- Thừa Tướng sai chúng tôi mời Sứ quân đến ngay!
Huyền Đức trong lòng kinh hãi, vội hỏi:
- Có việc gì mà khẩn cấp thế?
Hứa Chử nói:
- Không biết là việc gì. Chỉ thấy sai chúng tôi đến mời.
Huyền Đức đành phải theo hai tướng vào Phủ ra mắt Tháo.
Vừa thấy mặt Huyền Đức, Tháo đã cười, hỏi:
- Hừm! Ông ở nhà lo toan "việc lớn" ghê nhỉ?
Huyền Đức nghe qua, mặt tái như gà cắt tiết! Nhưng Tháo đã nắm lấy tay dắt thẳng vào hậu viên, hỏi rằng:
- Huyền Đức học làm vườn có khó không?
Bấy giờ Huyền Đức mới hiểu ra, bèn ung dung đáp:
- Vì chẳng có việc gì làm, nên bày trò tiêu khiển đấy ạ.
Tháo trỏ tay lên những cây mai xanh tốt nói:
- Vừa rồi, nhân ngắm rặng mai, thấy đầu cành quả xanh đâm mơn

mởn, bỗng xúc cảm nhớ lại năm qua, khi đem quân đi đánh Trương Tú. Hôm ấy giữa đường hết nước uống, tướng sĩ đều khát cháy cổ, ta bỗng nghĩ ra một kế, bèn lấy roi ngựa trỏ bừa về phía trước mà nói lớn: "Kìa! Trước mặt chúng ta có rừng mai đầy quả đấy!" Quân sĩ nghe nói tới quả mai, đều thèm ứa nước miếng. Thế là ai nấy đỡ khát. Nay thấy mai tươi phô quả ngọt, không thể không thưởng thức. Nhân lại mới cất được ít rượu, nên mời Sứ quân tới tiểu đình cùng uống cho vui.
Tâm thần Huyền Đức đã yên định, bèn thong dong theo Tháo vào tiểu đình, thấy đã bày sẵn vò chén; những quả mai tươi mơn mởn đặt trong đĩa giữ mâm, bên cạnh là một vò rượu mới cất thơm tho. Hai người ngồi xuống, cùng nhau nâng chén khề khà thưởng thức. Rượu được nửa chừng, bỗng trên không mây kéo đen kịt, sắp đổ cơn mưa.
Người đứng hầu dưới thềm trỏ tay lên không nói:
- Có rồng lấy nước!
Tháo cùng Huyền Đức ra vịn lan can nhìn xem.
Tháo hỏi:
- Sứ quân có rõ phép biến hóa của rồng chăng?
Huyền Đức thưa:
- Bẩm, chưa hiểu thế nào cả!
Tháo đang sẵn hứng rượu, thao thao nói:
- Con Rồng biến hóa có khi to, khi nhỏ, lúc bay cao, lúc ẩn kín. Khi vươn mình to lớn thì cuộn mây, phun mù. Khi thu hình nhỏ bé để tàng hình ẩn tích. Lên cao thì bay lượn khắp vũ trụ. Tạm ẩn thì chìm lặng dưới ba đào. Nay đang tiết xuân, rồng thừa thời mà biến hóa, cũng như con người gặp khi đắc chí, tung hoành. Con rồng trong loài vật cũng ví như người anh hùng trong đám người. Sứ quân từng lịch duyệt hồ hải, chơi khắp bốn phương, ắt rõ những ai là anh hùng thời nay? Xin nói cho biết?
Huyền Đức thong thả nói:
- Bị này mắt thịt, làm sao nhận biết anh hùng?
Tháo nói:
- Thôi! Xin đừng quá khiêm như thế!
Huyền Đức nói:

- Bị vô tài thiển học, từ lâu sống trong tăm tối, nay nhờ ơn Thừa Tướng, Bị được vào triều làm quan. Quả thật chẳng biết những ai là anh hùng trong thiên hạ...
Tháo gặng hỏi:
- Dù không biết mặt đi nữa, cũng có nghe tiếng chứ?
Bấy giờ, Huyền Đức mới làm bộ suy nghĩ, rồi kể ra:
- Kìa như Viên Thuật ở Hoài Nam, binh nhiều lương đủ, chiếm cứ một phương, có thể gọi là anh hùng?
Tháo cười nói:
- Hắn chỉ là bộ xương khô trong mả! Sớm tối rồi ta bắt sống cho mà xem!
Huyền Đức lại nói:
- Thế thì Viên Thiệu ở Hà Bắc kia, nhà bốn đời làm đến Tam công, quan lại tay chân, cùng môn hạ đầy dẫy khắp nơi, nay chiếm Ký châu như hổ cứ nhất phương, văn quan võ tướng rất nhiều, có thể gọi là anh hùng?
Tháo lại cười nữa:
- Viên Thiệu mặt béo mà gan non, háo mưu mà vô đoán, gánh việc lớn thì tiếc thân, thấy lợi nhỏ lại quên mệnh, không phải là anh hùng!
Huyền Đức lại suy nghĩ giây lát rồi nói:
- Có người kia nổi tiếng là một trong "Tám tay tài tuấn", uy trấn chín châu: đó là Lưu Cảnh Thăng, có thể gọi là anh hùng?
Tháo lắc đầu:
- Lưu Biểu chỉ có hư danh, không có thực tài. Đâu phải là anh hùng!
Huyền Đức nói:
- Thế thì có người này đang độ huyết khí hăng hái, trí dũng kiêm toàn, hiện làm lãnh tụ toàn cõi Giang Đông: như Tôn Bá Phù đã đáng mặt anh hùng vậy.
Tháo vẫn chưa chịu:
- Tôn Sách nhờ tiếng của cha mà được thế. Chưa phải là anh hùng!
Huyền Đức nói:
- Thế thì Lưu Quý Ngọc ở Ích châu có thể gọi là anh hùng chăng?
Tháo nói:

- Lưu Chương tuy là giòng Tôn Thất, nhưng chỉ làm con chó giữ nhà mà thôi! Anh hùng gì?
Huyền Đức nói:
- Vậy còn những người như Trương Tú, Trương Lỗ, Hàn Toại... thì thế nào?
Tháo vỗ tay cười ha hả:
- Chao ôi! Cái lũ tiểu nhân lúc nhúc ấy, đếm xỉa đến làm gì!
Huyền Đức kết thúc:
- Vậy thì ngoài những người vừa kể, Bị chẳng biết có ai nữa.
Tháo dõng dạc nói:
- Người anh hùng ấy à? Phải là người nuôi chí lớn trong tim óc, lại phải có mưu cao kế giỏi, có tài bao tàng cả máy vũ trụ trong lòng, có chí nuối trời mửa đất, ấy mới đáng mặt anh hùng chứ?
Huyền Đức hỏi:
- Ai là người được như thế?
Tháo chẳng úp mở gì nữa, trỏ tay sang Huyền Đức, rồi lại trỏ về ngực mình mà nói thẳng ra rằng:
- Anh hùng trong thiên hạ ngày nay, chỉ có Sứ quân với... Tháo này thôi!
Huyền Đức nghe qua, giật nẩy mình lên! Đôi đũa cầm trên tay bất giác rơi xuống đất!
May thay, lúc ấy trời sắp đổ mưa, vừa vặn có tiếng sấm nổ ran!...
Huyền Đức mới từ từ cúi xuống, vừa lượm đôi đũa vừa nói rằng:
- Oai trời to thật! Vừa nghe một tiếng, đã đến nỗi này...
Tháo cười hỏi:
- Trượng phu mà cũng sợ sấm à?
Huyền Đức nghiêm trang nói:
- Đến Thánh nhân xưa kia, nghe sấm rền gió thét cũng còn biến sắc mặt nữa là tôi!
Thế là Huyền Đức kịp thời thác ra chuyện "sợ sấm" mà che đậy được cái sợ thực của mình.
Tháo thì cho rằng Huyền Đức còn tầm thường, từ đó không nghi ngờ nữa.

Người sau có thơ khen Huyền Đức rằng:

Gượng vào hang cọp tạm nương thân,
Lộ mặt anh hùng, đũa rớt lăn!
Vội vã bầy ra trò sợ sấm,
Tùy cơ ứng biến lẹ như thần.
Cơn mưa vừa dứt, bỗng thấy hai người xông xáo vào hậu viên, tay cầm bảo kiếm lăm lăm, chạy sồng sọc thẳng tại tiểu đình. Tả hữu không sao cản nổi.
Tháo nhìn ra mới biến là Quan Vân Trường và Trương Phi.
Nguyên lai, hôm ấy, Quan, Trương ra ngoài thành săn bắn.
Khi trở về nghe tin Huyền Đức bị Hứa Chử, Trương Liêu mời đi rồi, thì cứ một mạch chạy thẳng vào Tướng phủ, lại nghe nói Huyền Đức đang ở hậu viên, sợ xẩy ra chuyện gì chăng, nên xung đột bất kể mà vào kỳ được.
Bấy giờ thấy rõ Huyền Đức đang ngồi đối ẩm với Tháo, hai ông mới yên tâm, bèn chống gươm đứng lại.
Tháo hỏi:
- Hai người đến đây làm gì?
Vân Trường thưa:
- Bẩm, nghe Thừa tướng cùng gia huynh uống rượu, nên chúng tôi tới xin múa kiếm cho tiệc thêm vui.
Tháo cười nói:
- Đây đâu phải tiệc Hồng môn mà cần đến Hạng Trang, Hạng Bá? (2)
Huyền Đức cũng cười. Tháo bèn gọi quân hầu:
- Hãy lấy rượu cho hai "Phàn Khoái" uống, để hú vía!
Quan, Trương bái tạ. Chốc lát tiệc tan, Huyền Đức cái biệt trở về.
Vân Trường nói:
- Huynh trưởng làm hai em sợ hết hồn!
Huyền Đức đem chuyện đánh rơi đũa thuật lại cho hai em nghe.
Quan, Trương cùng hỏi:
- Như vậy là ý thế nào?
Huyền Đức nói:
- Ta sở dĩ học việc làm vườn, là muốn cho Tháo coi thường anh không có chí lớn. Không ngờ Tháo lại nhận anh làm anh hùng, nên anh giật mình đến nỗi đánh rơi đũa. Anh sợ Tháo sinh nghi, vội

mượn chuyện "sợ sấm" để che đậy...
Quan, Trương cùng bái phục:
- Huynh trưởng thật là cao kiến!
Hôm sau, Tháo lại mời Huyền Đức vào uống rượu nữa. Đang uống bỗng có tin báo:
- Mãn Sủng đi thám thính Viên Thiệu đã trở về.
Tháo cho gọi ngay vào hỏi. Mãn Sủng nói:
- Công Tôn Toản đã bị Viên Thiệu diệt rồi!
Huyền Đức giật mình, vội hỏi:
- Đầu đuôi ra sao? Mong ông kể cho nghe?
Sủng thuật lại rằng:
- Toản đánh nhau với Thiệu, gặp bất lợi, mới đắp lũy cao bao quanh thành hình trôn ốc. Bên trên thì xây lầu cao mười trượng, gọi là lầu Dịch kinh, trữ 30 vạn hộc gạo, làm kế cố giữ lâu dài. Quân sĩ kéo ra kéo vào bất thần. Nếu xảy có toán nào bị quân Thiệu vây, các tướng xin ra cứu thì Toản gạt đi mà rằng: "Nếu cứ cứu như thế, thì sau này mỗi khi ra trận, kẻ nào cũng trông đợi được cứu, không ai chịu tử chiến nữa." Nói rồi cứ bỏ mặc. Vì thế, mỗi khi quân Thiệu đến đánh, quân Toản đầu hàng rất nhiều. Toản cô thế, mới sai người mang thư về đây cầu cứu với Thừa tướng. Không ngờ giữa đường sứ giả bị quân Thiệu bắt được. Toản lại đưa thư qua Trương Yên, ngầm hẹn đốt lửa làm hiệu, trong đánh ra, ngoài đánh vào. Nhưng người đưa thư cũng bị Viên Thiệu bắt nốt. Thiệu bèn nhân kế trong thư, đốt lửa ngoài thành lừa dụ Toản. Toản kéo quân ra đánh thì bị phục binh bốn mặt bổ vây. Quân hao tổn mất quá nửa, Toản phải rút vào thành cố thủ. Sau đó, Thiệu ngầm sai quân đào đường hầm... dần dần vào thẳng bên dưới lầu Toản ở rồi chui lên phóng hỏa. Toản không còn đường chạy, liền đem vợ con ra giết trước, rồi treo cổ tự tử. Thây cả nhà bị lửa cháy thành than. Hiện Thiệu đã thu hết quân của Toản, thanh thế rất lớn. Em Thiệu là Viên Thuật ở Hoài Nam kiêu xa quá độ, không thương quân dân, bị họ làm phản rất nhiều. Thuật đã phải sai người qua nói với Thiệu, xin nhường lại Đế hiệu. Thiệu đòi lấy ấn ngọc, Thuật đã hứa tự mình mang tới nộp. Hiện Thuật đã rời Hoài Nam để qua Hà bắc. Nếu hai anh em y hiệp sức thì ta khó mà trừ được.

Xin Thừa tướng tính gấp đi mới xong.
Nghe tin Công Tôn Toản đã chết, Huyền Đức nhớ tới công ơn tiến cử mình ngày trước, lòng bồi hồi thương cảm. Lại không biết Triệu Tử Long ra sao, lưu lạc về đâu, lòng càng áy náy không yên, nhân nghĩ thầm rằng:
- Nay mình không thừa cơ hội, tìm kế thoát thân, thì biết đợi tới bao giờ?
Bèn đứng dậy nói với Tháo:
- Viên Thuật nếu chạy sang với Thiệu, ắt phải qua lối Từ châu. Xin cho Bị một đạo binh kéo đi triệt đường, có thể bắt được Thuật!
Tháo cười nói:
- Được rồi. Ngày mai tôi sẽ tâu Thiên tử, cho ông khởi binh.
Hôm sau, Huyền Đức vào chầu Vua. Tháo sai Huyền Đức tổng đốc 5 vạn binh mã kéo đi đánh Viên Thuật.
Tháo lại sai hai tướng Chu Linh, Lộ Chiêu cùng đi.
Huyền Đức bái biệt Vua. Hiến Đế ứa lệ tiễn đưa.
Huyền Đức vội vã về nhà trọ, suốt đêm sửa soạn quân khí yên cương, đeo ấn Tướng quân, thôi thúc tướng sĩ lên đường gấp rút.
Đổng Thừa giục ngựa theo ra ngoài trường đình mười dặm tiễn đưa.
Huyền Đức dặn Thừa:
- Xin Quốc cựu yên tâm. Tôi đi chuyến này thế nào cũng báo được ân mệnh.
Thừa nói:
- Ông nên lưu tâm. Chớ phụ lòng Thiên tử.
Hai người chia tay.
Quan, Trương ngồi trên ngựa hỏi anh:
- Huynh trưởng xuất chinh lần này, sao có vẻ vội vàng thế?
Huyền Đức nói:
- Ta đang như chim trong lồng, như cá trong lưới. Ta đi chuyến này cũng như cá ra biển cả, chim lượn trời xanh, không còn bị ràng buộc gì nữa!
Rồi sai Quan, Trương thúc giục Chu Linh, Lộ Chiêu kéo quân đi gấp.
Bấy giờ Trình Dục và Quách Gia đi kiểm giảo tiền lương trở về

Hứa Đô, nghe tin Tháo đã sai Huyền Đức tiến binh ra Từ châu, thì vội vã vào can rằng:
- Thừa tướng sai Lưu Bị kéo quân đi làm gì thế?
Tháo nói:
- Sai đi chặn đường Viên Thuật.
Trình Dục nói:
- Hồi Bị còn làm Dự châu Mục, chúng tôi xin giết đi, Thừa tướng đã không nghe. Nay lại giao cho binh mã, chính là thả rồng ra biển, thả hổ về rừng rồi! Sau này muốn trị, còn làm sao được nữa?
Quách Gia cũng nói:
- Thừa tướng dù không muốn giết Bị, cũng không nên sai đi như thế. Cổ nhân có câu: "Một ngày thả kẻ địch, để mối lo muôn đời". Xin Thừa tướng xét lại.
Tháo nghe lời, bèn sai Hứa Chử đem năm trăm quân khinh kỵ đuổi theo, gọi Huyền Đức trở lại.
Hứa Chử lập tức kéo quân đi.
Huyền Đức đang tiến quân, bỗng thấy phía sau bụi bay mù mịt, bèn bảo Quan, Trương rằng:
- Đây ắt là quân Tào đuổi theo!
Liền cho hạ dinh trại, sai Quan, Trường cầm binh khí đứng chờ sẵn hai bên.
Hứa Chử đến nơi, thấy binh giáp nghiêm chỉnh, bèn xuống ngựa vào dinh ra mắt Huyền Đức.
Huyền Đức hỏi:
- Ông đến đây làm gì?
Chử nói:
- Vâng lệnh Thừa Tướng, mời Tướng quân trở về, có việc cần thương nghị.
Huyền Đức nghiêm nghị nói:
- Tướng ở bên ngoài, có khi mệnh Vua cũng không theo. Hơn nữa, ta đã vào chầu Thiên tử, lại có quân mệnh của Thừa tướng rồi, không còn phải bàn gì nữa. Ông hãy mau trở về, bẩm lại với Thừa tướng dùm ta như thế.
Hứa Chử nghĩ thầm:
- Từ trước, Thừa tướng vẫn chơi thân với y lắm. Nay Thừa tướng

cũng không hề bảo ta đến đây để đánh nhau... Chi bằng cứ trở về bẩm lại như thế, xem ý Thừa tướng sao đã.
Nghĩ vậy, Chử bèn từ biệt, kéo quân về ra mắt Tháo, thuật lại những lời Huyền Đức đã nói.
Tháo do dự chưa quyết định ra sao, thì Trình Dục, Quách Gia cùng nói:
- Lưu Bị không chịu hồi binh, đủ biết lòng sinh biến rồi đấy.
Nhưng Tháo gạt đi mà rằng:
- Ta đã sai Chu Linh, Lộ Chiêu đi kèm, như vậy y vị tất đã dám có lòng kia khác. Huống chi chính ta sai đi, còn hối tiếc thắc mắc làm gì?
Bèn không tính chuyện đuổi theo Huyền Đức nữa.

Người sau có thơ luận Huyền Đức rằng:
Giục ngựa xua quân, vội ruổi rong,
Chiếu vua cài áo, khắc ghi lòng.
Hùm tung cũi sắt, về non hiểm,
Rồng vượt ao tù tới biển Đông.
Bấy giờ Mã Đằng thấy Huyền Đức đã đi khỏi, lại nghe tin biên cảnh cấp báo, cũng vội lên đường về Tây Lương. Huyền Đức đem quân tới Từ châu.
Thứ sử Xa Trụ ra đón. Yến tiệc xong, bọn Tôn Càn, My Trúc cùng đến ra mắt. Huyền Đức về phủ thăm gia đình.
Một mặt sai người đi thám thính xem Viên Thuật ở đâu?
Thám tử về báo rằng:
- Viên Thuật xa xỉ thái quá, bọn Lôi Bạc, Trần Lan phải bỏ Thuật kéo quân ra Tung sơn rồi. Thanh thế đã mất, Thuật viết thư xin nhường Đế hiệu cho Viên Thiệu.
Thiệu ra lệnh triệu Thuật đến.
Thuật thu thập quân mã với những đồ ngự dụng trong cung cấm ra đi, hiện đã gần tới địa phận Từ châu.
Huyền Đức nghe tin Thuật sắp đến, bèn dẫn Quan, Trương cùng Chu Linh, Lộ Chiêu vại 5 vạn quân kéo đi chặn đánh. Đi chưa bao lâu đã gặp ngay Kỷ Linh.
Trương Phi chẳng nói nửa lời, vung xà mâu tới đánh liền.

Đánh chưa hết 10 hiệp, Phi đã thét lên một tiếng như sấm, đâm Linh chết lăn xuống chân ngựa.
Quân Linh thua chạy tơi bời.
Rồi Viên Thuật tự dẫn quân tới.
Huyền Đức chia binh ba đường: Chu Linh, Lộ Chiêu đi bên tả, Quan, Trương đi bên hữu, Huyền Đức lĩnh quân đi giữa.
Thấy mặt Viên Thuật, Huyền Đức dừng ngựa dưới cờ mắng lớn:
- Tên phản tặc bất đạo kia! Nay ta vâng chiếu tới đánh mày, mày hãy khoanh tay chịu hàng ngay đi, mới mong khỏi tội chết!
Viên Thuật mắng lại:
- Thằng dệt chiếu, đóng dép sao dám khinh ta?
Rồi phất cờ vẫy quân đánh sang.
Huyền Đức tạm lui trung quân, dử địch tràn sang, để cho hai đạo hai bên đánh kẹp lại, chém giết quân Thuật một trận khủng khiếp, thây nằm đầy nội, máu chảy thành ngòi. Quân tàn bại bỏ trốn đi vô số.
Thuật lại bị Lôi Bạc, Trần Lan từ trong núi đổ ra cướp hết lương thảo tiền bạc, đang muốn trở về Hoài Nam thì bọn giặc cướp lới tới đánh tập hậu cho một trận nữa, đành phải đóng lại Giang Đình, kiểm điểm thấy chỉ còn hơn một ngàn quân, mà đều là những người già yếu.
Bấy giờ đang tiết trời đang nóng nực, lương thực hết cả, chỉ còn độ 30 hộc gạo mạch, đem phân phát cho quân sĩ. Người nhà Thuật phải nhịn ăn.
Nhiều kẻ đói lả mà chết.
Thuật đói bụng, toan ăn cơm, nhưng vì quen miệng những cao lương mỹ vị, nên cơm gạo xấu không thể nào nuốt được, mới gọi nhà bếp lấy mật để nhắp cho đỡ khát.
Nhà bếp nói:
- Chỉ có... máu, chứ làm gì có mật?
Nghe lời nói cay chua, Thuật đang ngồi trên giường, kêu rống lên một tiếng, ngã quay xuống đất, thổ ra đến một đấu máu rồi chết!
Bấy giờ là năm Kiến An thứ 6, tháng tư.

Người sau có thơ rằng:

Hán mạt binh đao nổi bốn phương,
Ngu như Viên Thuật dám xưng cuồng.
Nối nhà, chẳng giữ lẽ Công Tướng,
Cướp nước, xây liều nghiệp Đế Vương.
Giải thích... sấm truyền, xưng ứng vận,
Tin mê ấn ngọc, cứ khoa trương.
Quân tan, lương hết, đòi chi mật,
Thổ huyết nằm co, rõ... chết đường!

Thuật chết rồi, cháu là Viên Dận đem linh cữu cùng vợ con Thuật chạy về Lư Giang, nhưng bị Từ Cầu đón đường giết hết cả nhà.
Cầu cướp lấy ấn ngọc, đưa về Hứa Đô, dâng Tào Tháo.
Tháo mừng lắm, phong cho Cầu làm Thái Thú Cao lăng.
Thế là "Truyền quốc ngọc tỉ" về tay Tháo.
Huyền Đức nghe tin Viên Thuật đã chết, bèn viết biểu tâu về triều đình.
Lại viết thư trình với Tháo, sai Chu Linh, Lộ Chiêu mang về Hứa Đô, nhưng lưu số binh mã của hai tướng lại, để giữ Từ châu.
Một mặt thân ra ngoài thành, đi chiêu dụ những nhân dân thất tán trở về an cư lạc nghiệp.
Chu Linh, Lộ Chiêu về Hứa đô ra mắt Tháo, nói rõ Huyền Đức giữ hết binh mã ở lại.
Tháo nổi giận, toan chém hai người. Tuân Húc can rằng:
- Quyền ở Lưu Bị. Hai tướng không thể làm gì được!
Tháo mới tha cho hai tướng. Húc lại bày kế:
- Thừa tướng nên viết thư riêng gởi cho Xa Trụ, dặn lừa bịp mà trừ đi.
Tháo y kế, ngầm sai người qua Từ châu gặp Xa Trụ, truyền quân chỉ.
Trụ mời Trần Đăng tới mật bàn việc giết Huyền Đức, Đăng nói:
- Việc này dễ lắm. Hiện Lưu Bị đang ra ngoài thành an dân, chỉ mấy ngày nữa y trở về. Tướng quân cứ cho quân sĩ phục bên thành, gần hai bên cửa, rồi giả tảng ra đón tiếp. Đợi khi tới gần, cứ chém cho một đao. Tôi đứng trên mặt thành sẽ sai bắn xuống đám hậu quân của y. Thế là xong việc lớn.
Xa Trụ nghe lời, sửa soạn.

Trần Đăng về nhà kể rõ đầu đuôi cho cha nghe.
Trần Khuê bắt Đăng phải đi báo trước cho Huyền Đức biết.
Đăng vâng lời cha, phi ngựa đi báo.
Ra khỏi thành được một quãng thì gặp Quan, Trương. Đăng liền báo rõ tình hình như thế...
Số là Huyền Đức đã trở về, nhưng còn đi sau. Quan, Trương về trước.
Trương Phi nghe rõ âm mưu, hăm hở đòi đánh thành ngày.
Vân Trường cản lại:
- Không được! Nó phục binh ở cửa thành rình ta, nếu đến ắt mắc mưu. Ta có kế này, có thể giết Xa Trụ.
Đêm nay, thừa lúc tối trời, ta giả làm quân Tào mới kéo đến Từ châu, lừa Xa Trụ ra đón mà đánh úp, giết ngay đi là xong.
Trương Phi y kế làm ngay.
Nguyên số quân bộ hạ của Quan, Trương lúc bấy giờ vốn sẵn cờ hiệu của Tào Tháo. Áo giáp cũng một kiểu ấy. Vào canh ba đêm đó, kéo tới gần thành, kêu mở cửa.
Quân trên thành hỏi:
- Quân mã của ai?
Dưới thành trả lời:
- Đây là binh mã của Trương Văn Viễn được Tào Thừa tướng sai tới.
Quân báo cho Xa Trụ. Trụ vội mời Trần Đăng tới bàn rằng:
- Không ra đón thì sợ Thừa tướng nghi. Ra đón lại sợ bị lừa. Biết làm sao?
Nói rồi, Trụ lên mặt thành đáp rằng:
- Đêm tối quá, không rõ thực hư thế nào. Hãy tạm đóng bên ngoài, đợi sáng mai sẽ hội kiến!
Dưới thành kêu:
- Quân có việc cơ mật. Nếu để chậm sợ Lưu Bị biết. Mở cửa mau!
Xa Trụ còn dùng dằng chưa quyết. Nhưng ngoài thành một hai kêu cửa gấp quá, Trụ bèn mặc áo giáp lên ngựa, dẫn một ngàn quân, mở cửa thành kéo ra. Ra khỏi cầu treo, gọi lớn:
- Văn Viễn ở đâu?
Nhưng ánh lửa sáng rực lên, chẳng thấy Trương Liêu đâu, mà chỉ

thấy một tướng mặt đỏ râu dài, múa đao giục ngựa sấn tới quát mắng:
- Đồ thất phu kia! Sao dám bầy gian kế hại huynh trưởng ta?
Xa Trụ kinh hồn bạt vía, gượng đánh với Vân Trường chưa được vài hiệp đã quay ngựa chạy về thành.
Nhưng chạy tới đầu cầu treo lại bị Trần Đăng sai quân bắn loạn tên xuống như mưa.
Xa Trụ đành vòng quanh thành mà chạy. Vân Trường đuổi sát tới, vung ngang một đao, chém Trụ chết lăn, rồi cắt lấy thủ cấp, giơ cao lên gọi quân trên thành rằng:
- Xa Trụ là đứa phản tặc, ta đã giết rồi. Ngoài ra, ai nấy đều vô tội. Hãy hàng đi cho khỏi chết!
Quân sĩ đều trở giáo xin hàng. Náo động chỉ chốc lát, rồi quân dân yên ổn ngay.
Vân Trường đem đầu Xa Trụ đi đón Huyền Đức, kể rõ việc Xa Trụ mưu hại nên phải chém đầu.
Huyền Đức kinh hãi mà rằng:
- Nếu Tào Tháo kéo đến thì làm thế nào?
Vân Trường nói:
- Em với Dực Đức sẽ nghênh chiến!
Huyền Đức ân hận mãi, rồi vào thành Từ châu. Phụ lão cùng trăm họ đứng hai bên đường đón tiếp.
Huyền Đức về phủ tìm Trương Phi, thì thấy Phi đã đem cả nhà Xa Trụ ra giết hết!
Huyền Đức than rằng:
- Giết mất người tâm phúc của Tháo, đời nào hắn chịu bỏ qua?
Nhưng Trần Đăng nói:
- Sứ quân khỏi lo. Tôi có một kế đẩy lui quân Tào...

Đó chính là:

Thân cô, đã thoát xa hang cọp, Mẹo giỏi rồi đây tắt khói lang.

Chú thích:
Chim Uyên, chim Lộc đi có hàng, đứng có lối, giống như bá quan

trong triều
Xưa Sở Bá Vương Hạng Vũ có mời Hán Vương Lưu Bang tới Hồng Môn dự tiệc.
Tiệc nửa chừng, Phạm Tăng bảo nhỏ Hạng Trang rút kiếm ra trước xin múa "làm vui", để rồi thừa lúc bất ngờ chém chết Hán Vương.
Nhưntg Hạng Bá biết ý, muốn che chở cho Hán Vương, cũng bước ra múa đôi với Trang, rồi gạt Trang ra một bên, che đỡ không cho hại Hán Vương.
Sau đó, Phàn Khoái biết tin, chạy thẳng đến tiệc Hồng Môn, cứu nguy cho Hán Vương.

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 22
Viên, Tào Khởi Ba Quân Mã Bộ
Quan, Trương Bắt Hai Tướng Vương, Lưu

Nhắc lại, Trần Đăng hiến kế cho Huyền Đức rằng:
- Tào Tháo chỉ sợ Viên Thiệu. Hiện Thiệu như con hổ chiếm cứ bốn châu Tinh, U, Thanh, Ký. Quân giáp sĩ có tới một trăm vạn, văn quan võ tướng rất nhiều, thế lực rất mạnh. Sao Sứ quân không sai người sang đó cầu cứu?
Huyền Đức phân vân nói:
- Thuở nay ta không qua lại với người, phần ta mới hại em người, có lý nào người lại chịu giúp ta.
Trần Đăng nói:
- Ỷ đây có một người thông gia với Viên Thiệu đã ba đời rồi, nếu được bức thư của người ấy, ắt Viên Thiệu không nỡ từ chối.
Huyền Đức hỏi:
- Người nào thế?
Trần Đăng đáp:
- Người này chính là người vẫn được Sứ quân trọng đãi kính lễ hàng ngày đó.
Huyền Đức chợt nhớ ra:

- Là Trịnh Khanh Thành tiên sinh phải không?
Trần Đăng cười đáp:
- Chính phải.
Nguyên Trịnh Khanh Thành tức là Trịnh Huyền, từ nhỏ có tài và hiếu học, từng thụ nghiệp Mã Dung. Mỗi khi Mã Dung ngồi giảng bài thì buông trướng đỏ. Phía ngoài học trò ngồi, phía trong thì đoàn con hát hầu vui. Những cô hầu gái thì đứng hai bên. Trịnh Huyền học với thầy suốt ba năm mà luôn luôn nhìn thẳng, không bao giờ nghiêng mắt liếc ngang một cái. Mã Dung lấy làm lạ, lòng khen thầm. Khi thành tài, Huyền xin nghỉ trở về. Mã Dung than rằng:
- Hết thẩy học trò của ta, chỉ có một mình Trịnh Huyền lãnh hội được cái học bí truyền của ta!
Trong nhà Trịnh Huyền, ai cũng biết chữ. Đến lũ đầy tớ gái cũng thông thuộc Kinh Thi. Một hôm có con hầu ăn nói thất thố làm trái ý Huyền, Huyền bắt quỳ dưới thềm rất lâu. Một con khác đi qua trông thấy, hỏi đùa bớn rằng:
- Vì sao mà sa vào chỗ bùn lầy như vậy? (1)
Con hầu bị phạt đám ngay:
- Chợt khi lỡ lời, gặp phải lúc ông ấy đang giận. (2)
Ấy, đại để nếp nhà phong nhã như thế. Đời Hoàn Đế, Huyền làm quan đến chức Thượng Thư. Sau gặp loạn Thập Thường Thị, Huyền bỏ quan, về làm ruộng ở Từ Châu.
Khi Huyền Đức còn ở Trác quận, đã có học với Trịnh Huyền, đến khi làm quan Mục Từ châu vẫn thường đến nhà thỉnh giáo và kính lễ rất hậu.
Bấy giờ Huyền Đức nhớ ra, mừng lắm, bèn hiệp với Trần Đăng đến nhà Trịnh Huyền nhờ viết thư.
Trịnh Huyền khẳng khái nhận lời, viết một phong thư giao cho Huyền Đức. Huyền Đức liền sai Tôn Càn đi suốt đêm đem qua Hà Bắc.
Viên Thiệu xem thư xong, nghĩ thầm:
- Huyền Đức đã hại em ta, lẽ nào ta lại giúp hắn, ngặt vì có thư của Trịnh Thượng thư, nếu không đi thì không được.
Viên Thiệu liền triệu tập hết các quan văn võ để bàn việc hưng

binh đánh Tào Tháo.
Mưu sĩ Điền Phong can rằng:
- Binh chinh chiến luôn mấy năm, bá tánh đều khổ cực, kho đụn thiếu hụt rồi. Nay không thể khởi đại binh được nữa. Chỉ nên trước sai người về Kinh dâng tin thắng trận lên Thiên Tử. Nếu không báo tiệp được thì hãy dâng biểu kể tội Tào Tháo ngăn đường không cho ta phò Vua. Rồi sau này đem binh ra đóng Lê Dương, tăng thêm chiến thuyền dàn ở Hà Nội, sửa sang khí giới, chia quân tinh nhuệ đi đóng chẹn các chỗ biên giới. Như thế, trong vòng ba năm, việc lớn ắt thành.
Mưu sĩ Thẩm Phối nói:
- Không được! Với tài thần võ của Minh công, lại thêm đất Hà Bắc cường thịnh này thì hưng binh đánh giặc Tào dễ như trở bàn tay. Việc gì phải chờ đợi dềnh dang ngày này qua tháng khác?
Mưu sĩ Thư Thụ lại nói:
- Cái sách lược chế thắng không phải ở sự cường thịnh. Vả lại Tào Tháo giỏi thi hành pháp lệnh, quân sĩ tinh luyện, không như hạng Công Tôn Toản ngồi một xó chịu khốn. Nay nếu bỏ cái kế hay "báo tiệp tâu công" mà đi khởi quân vô danh nghĩa, thiết nghĩ Minh công không nên làm.
Nhưng mưu sĩ Quách Đồ nói:
- Nói thế là sai! Đem binh đánh Tào Tháo, sao gọi là vô danh? Lúc này, Minh công nên kịp thời mưu đại nghiệp. Xin thể theo lời Trịnh Thượng thư, hợp cùng Lưu Bị, nêu cao đại nghĩa, tiêu diệt giặc Tào, trên hợp ý trời, dưới hợp lòng dân. Thực là cơ hội rất tốt.
Thế là bốn mưu sĩ tranh luận giằng co, Viên Thiệu trù trừ chưa biết quyết định ra sao? Bỗng lại có hai mưu sĩ Hứa Du, Tuân Thẩm từ bên ngoài bước vào. Thiệu nói:
- Hai người này có nhiều kiến thức đây. Thử hỏi xem chủ trương thế nào?
Hai người vào thi lễ xong, Thiệu hỏi:
- Có Trịnh Thượng thư gửi thư đến đây, bảo ta giúp Lưu Bị đánh Tào Tháo. Vậy nên khởi binh hay không khởi binh?
Hai người đồng thanh thưa:
- Minh công lấy nhiều phục ít, lấy mạnh đánh yếu, đánh giặc nhà

Hán để phò nhà Hán. Nên khởi binh lắm!
Viên Thiệu cười nói:
- Lời hai ngươi nói rất hợp ý ta!
Liền viết một phong thư phúc đáp, sai Tôn Càn trở về trao cho Huyền Đức, hẹn chuẩn bị sẵn sàng tiếp ứng.
Sau đó, Viên Thiệu sai Thẩm Phối và Phùng Kỷ làm Thống quân; Điền Phong, Tuân Thầm, Hứa Du làm mưu sĩ, còn Nhan Lương và Văn Xú làm Tướng quân, khởi mười lăm vạn mã quân, mười lăm vạn bộ quân, cộng hết là ba mươi vạn tinh binh, nhằm hướng Lê Dương tiến phát.
Thiệu phân phát xong rồi, Quách Đồ tiến lên nói:
- Nay Minh công lấy đại nghĩa mà đánh Tào Tháo. Vậy phải làm hịch loan truyền trong nhân dân, hài tội của Tháo, làm cho rõ cái lẽ khiến ta khởi binh, để cho danh chánh ngôn thuận thì mới có thêm uy lực.
Thiệu nghe lời, sai viên thư ký Trần Lâm thảo tờ hịch.
Nguyên Trần Lâm tự Khổng Chương, tài văn nổi tiếng. Thời Hoàn Đế đã làm quan Chủ Bạ, vì can ngăn Hà Tiến không được, rồi gặp loạn Đổng Trác, chạy loạn lên Ký Châu, được Viên Thiệu dùng làm Ký Thất. Bấy giờ Trần Lâm vâng lệnh cầm bút thảo ngay một bài hịch.
Hịch văn như sau:

Thường nghe rằng: bậc minh chúa gặp nguy mà chế biến, kẻ trung thần lo nạn nước mà tùng quyền. Cho nên, có người phi thường rồi sau mới có việc phi thường. Có việc phi thường rồi mới có công lao phi thường. Người phi thường ấy không phải ai cũng có thể bắt chước làm nổi.
Xưa kia, nhà Tần mạnh gặp lúc vua yếu, Triệu Cao nắm hết quyền bính, chuyên chế việc triều đình, tự mình tác oai tác phúc. Thiên hạ nhiều người oán hận nhưng không ai dám nói gì. Thế mà rồi hắn cũng chết thảm ở cung Vọng Di, tổ tông mang tiếng ô nhục, để tiếng xấu lưu muôn đời.
Cho đến cuối đời bà Lã hậu, hai tên Sản, Lộc chuyên chính, bên trong giữ cả hai quân, bên ngoài thống chế hai nước Lương, Triệu,

lạm quyền quốc sự, quyết việc nơi Cấm đình, dưới lăng loàn, trên suy yếu, bốn bể ai cũng đau lòng. Vì thế Dáng Hầu (3) với Chu Hư Hầu (4) mới hưng binh phẫn nộ, tru di quân nghịch bạo, tôn lập đức Thái Tông (5) làm hưng thịnh lại Vương đạo, bốn cõi quang minh rực rỡ. Đó là cái gương lớn: Đại thần tùng quyền vậy.
Ngày nay có viên Tư Không Tào Tháo làm càn. Ông nó tên Đằng, làm Trung Thường Thị, đã từng thông với bọn Tả Quản, Từ Hoàng làm điều yêu nghiệt, tham tàn càn rỡ, tổn thương phong hóa, tàn ngược nhân dân.
Cha nói tên Tung, vốn con nhà ăn mày được dắt về nuôi, nhờ có của tiền mua lấy chức vị, xe vàng khiêng ngọc đút lót chỗ quyền môn, trộm cắp đỉnh tư, làm nghiêng đổ đồ quốc bảo.
Đến nó tên Tháo, con thằng tôi tớ, cháu tên quan hoạn, nên chẳng có nết na gì, tai quái luông tuồng, ham loạn lạc, vui trong tai vạ của nước non.
Mạc phủ (6) đây, đổng thống quân ưng dương, tảo trừ lũ hung nghịch. Gặp hồi Đổng Trác cướp quyền hại nước, đã vung gươm khua trống, truyền lệnh ra Đông Hạ, chiêu tập anh hùng, không kể người xấu nết hèn, chỉ cốt dùng lấy việc, nên mới để Tào Tháo được cùng mưu việc, cho giữ một cánh quân, tưởng rằng chim ưng, chó săn cũng có chút tài khả dụng.
Không ngờ Tháo là đứa ngu si dốt nát, tiến liều lui bậy, làm tổn quân mã, mất cả nhuệ khí ba quân. Mạc phủ lại phải rèn luyện lại quân binh, sửa sang quân ngũ, rồi tâu xin cho nó sang Đông quận làm Thứ Sử Duyện châu. Thân dê đội lốp cọp, nắm được quyền hành, những tưởng rồi nó sẽ đem thân khuyển mã để báo được trận thua khi trước như quân Tần báo thù Tấn.
Thế mà nó nhân được thể, dám làm trò lợn vượt qua rào, hung hăng tàn bạo, chiếm cứ liên miên, hại người hiền, giết người ngay. Quan cố Thái Thú Cửu Giang Biên Nhượng là bậc anh tài tuấn vĩ, thiên hạ đều biết tiếng, nhìn ngay nói thẳng, không lời dua nịnh, mà cũng bị nó giết hại, đầu bêu ngọn giáo, vợ con bị nạn diệt vong. Từ đó khắp kẻ sĩ ai ai đều tức giận, nhân dân chốn chốn càng xót xa căm hờn. Một người vung cánh tay, trăm họ cùng hưởng ứng, nên quân nó bị phá ở Từ Châu, đất nó mất về tay Lữ Bố. Thân nó

bơ vơ nơi cõi Đông, không biết nương tựa vào đâu?
Mạc phủ nghĩ đến nghĩa "cành mạnh nâng đỡ nhánh mềm", vả cũng vốn không dung đảng giặc, cho nên lại giương cờ, mặc giáp, gióng trống, khua chiêng đem quân tới cứu nó và đánh quân Lữ Bố tan vỡ, cứu cho nó khỏi cái nạn tử vong, lại phục hồi cho nó cái địa vị phương bá. Thế thì, Mạc phủ tuy không có công đức gì với trăm họ Duyện Châu nhưng đã làm phúc lớn cho Tháo lắm vậy.
Về sau, khi loan giá về Đông Đô, bị lũ giặc theo cướp, bấy giờ Ký Châu đang có việc cảnh cấp ở phía Bắc, Mạc phủ chưa thể rời ra được, nên đã sai quan tùng sự Trung lang Từ Huân đến truyền cho Tháo phải vào mà sửa sang chốn tôn miếu, giúp đỡ ấu quân. Thế mà Tháo nó dám rông rỡ làm càn, hiếp vua dời giá ra chỗ khác. Nó khinh nhờn vương thất, làm bại hoại pháp chế, rối loạn kỷ cương, ngồi khuynh loát cả Tam đài, chuyên chế hết cả triều chính, muốn thưởng ai mặc lòng, muốn giết ai cứ nói. Yêu ai thì làm rạng tới ba đời, ghét ai thì giết cả ba họ. Ai tụ tập luận bàn thì bị chém công khai. Ai bí mật dị nghị thì bị giết thầm lén. Trăm quan phải ngậm miệng, người đi đường chỉ đưa mắt cho nhau, không ai dám nói tiếng nào. Chức Thượng Thư chỉ còn biết ghi chép buổi triều hội Công Khanh, ngồi đứng cho có vị. Như cố Thái úy Dương Bưu, trải coi hai Ty, ở địa vị nhất phẩm quốc gia, thì Tháo gườm mắt căm ghét, vu oan tội tình, đánh đập thảm thương, tước hết chức quyền, đuổi ra điền lý. Tháo đã tự ý làm càn, không thèm coi hiến cương ra gì nữa. Văn nghị lang Triệu Ngạn, lòng trung nói thẳng, nghĩa ấy đáng khen, Thánh triều nghe hợp đạo, long nhan vui tươi, gia thưởng tước lộc. Tháo liền ganh tỵ, mê đoạt Thánh minh, chặn lắp đường lối, không cho ai vào chầu Vua, rồi tự tiện bắt Đại thần, không tâu mà giết, Vua chẳng biết gì.
Lại như Lương Hiếu Vương là anh em cùng mẹ với Đức Tiên Đế, lăng tẩm tôn quý, dẫu đến cây dâu cây tử, gốc bá cành tùng cũng đáng được kính trọng thay, thế mà Tháo nó thân đem tướng sĩ quân lính đến khai quan quật mộ, phơi thây giữa trời, cướp lấy vàng bạc châu báu, đến nay Thánh triều còn chưa ráo lệ, sĩ dân vẫn còn đau lòng (7). Nó lại còn đặt ra chức Trung lang tướng đào mả, chức Hiệu úy bại vàng, đi đến đâu tàn hại đến đó, dẫu người chết nằm

dưới đáy mồ vẫn không tha, biết bao nhiêu hài cốt bị bươi móc lồ lộ giữa trời.
Thân ở ngôi Tam công mà nó quen thói trộm cướp, làm nhơ cả nước, làm nhục muôn dân, gây vạ độc địa cho cả vong hồn người chết. Chính sự nó thì tinh ranh thảm khắc, điều luật bầy ra trói buộc khắp mặt, cạm bẫy chăng đầy đường khắp lối, khiến ai nấy giơ tay đụng phải lưới, bước chân mắc phải tròng. Cho nên dân vô tội hai xứ Duyện, Dự đau khổ lầm than, tiếng rên la thấu chốn Đế Đô rất là ai oán. Trải xem sử sách cổ kim, những kẻ làm tôi tham tàn khốc liệt cũng nhiều, nhưng không kẻ nào tai hại bằng tên Tháo ngày nay nữa.
Mạc phủ đang bận hỏi tội đứa ngoại gian, chưa kịp răn trách đến nó tức là còn nấn ná rộng dung, tưởng nó sẽ sửa lầm, cải lỗi đi chăng? Thế mà nó vẫn lòng lang dạ sói, manh tâm gây vạ, muốn đạp đổ rột rường, làm cho nhà Hán thế cô sức yếu. Nó hãm hại người trung, chính là nó muốn củng cố địa vị độc tài để được tự làm ác như con cú độc vậy.
Trước đây, Mạc phủ gióng trống Bắc chinh, trừ tên giặc dữ Công Tôn Toản, phải cầm vòng vây một năm trời, Tháo nhân lúc quân giặc chưa tan, dám ngầm mưu thông với giặc, đưa thư hẹn họp, ngoài mặt giả cách giúp vua, trong lòng rình toan đánh úp. May được kẻ đưa thư tiết lộ, giặc Toản bị bêu đầu, và nọc độc của tên Tháo phải rụt lại, chẳng mưu được điều bội nghĩa. Ngỡ thế là yên, ngờ đâu nó lại dám đóng chẹn Ngao thương, ngăn sông gây việc, toan đem đôi càng con bọ ngựa để cản bánh Long xa!
Mạc phủ nay phụng oai linh nhà Hán đi dẹp bốn phương. Quân có kích dài trăm vạn ngọn, ngựa khỏe nghìn đàn, phấn khích tinh thần như tráng sĩ, sức lực tựa Hoàng, Dục, Hoạch (8), vương thế mạnh nỏ cứng, cung bền. Quân đội Tinh châu vượt núi Thái hàng mà đi. Binh mã Thanh Châu lội ngang sông Tế, Tháp mà tại (9). Đại quân băng qua sông Hoàng hà đánh mặt trước, quân Kinh châu lại tiến vào đất Uyển, Diệp đánh mặt sau. Thế mạnh như sấm ran cọp đuổi vào ổ giặc, thì khác gì nổi lửa lớn mà đốt mớ cỏ khô, dốc nước biển cả để tưới lò than nhỏ! Giặc Tháo thế nào mà chẳng bị tiêu diệt?

Vả lại những quân sĩ của Tháo có thể đánh trận được, đều là những người quê quán ở hai châu U, Ký bị bắt buộc mà phải theo. Ai ai cũng có bụng oán, muốn về quê hương, ứa nước mắt trông về phương Bắc. Ngoài ra, những người Duyện, Dự đều là những quân sĩ của Lữ Bố, Trương Dương còn sót lại, vì bị ức hiếp, tạm thời đi theo, cánh quân nọ thù ghét cánh quân kia, sẵn sàng trở giáo. Nếu ta lên gò cao đánh trống, phất cờ trắng để mở đường cho họ về hàng, tất họ sẽ bỏ chỗ tối, tìm chỗ sáng. Chỉ một trận thì như đất lở ngói tan, không cần phải đâm chém đổ máu.
Hiện nay nhà Hán suy vi, cương duy lỏng lẻo, Thánh triều không có một người nào giúp, tay chân như bị trói, không thể nào vùng vẫy được. Ỷ đất trực thuộc triều đình, những vị giản luyện đều phải cúi đầu xếp cánh, không thể trông cậy vào ai. Tuy có kẻ sĩ trung nghĩa, nhưng bị loạn thần bạo ngược hiếp chế, thì còn phát triển khí tiết của mình làm sao? Hơn nữa, Tháo nó sai hơn bảy trăm tinh binh tay chân ngày đêm vây kín cung khuyết, ngoài mặt giả làm quân túc vệ, kỳ thực là giam cầm nhà Vua.
Mạc phủ sợ rằng cái mầm phản nghịch từ đó mỗi lúc một nẩy nở thêm, lúc này là lúc kẻ trung thần phải đem gan óc báo đền, là cơ hội để các liệt sĩ lập công báo quốc. Há chẳng nên cùng hết sức ru? Tháo nó lại hay giả thác chiếu Vua, sai đi gọi binh các nơi tiếp viện. Sợ rằng các châu quận ở xa không rõ mưu gian, lại tưởng rằng lệnh Thiên Tử thực mà giúp lầm kẻ nghịch, thì hóa ra theo giặc phản Vua, mất hẳn danh nghĩa, để tiếng cười cho thiên hạ sau này. Vậy mà những bậc khôn ngoan ắt không làm như thế!
Nay mai quân Tinh, U, Thanh, Ký, bốn châu cùng tiến (10). Thư đưa tới Kinh Châu mời cùng ra binh với Kiến Trung tướng quân hợp làm thanh thế (11). Các châu quận hãy chấn chỉnh nghĩa binh, liên lạc với nhau nơi cảnh giới, thị vũ dương uy, cùng khuông phò xã tắc, thế là cái công phi thường đã rõ rồi vậy.
Ai lấy được thủ cấp Tào Tháo sẽ được phong Hầu năm mươi vạn hộ, thưởng tiền năm mươi vạn.
Những Thiên, Tỳ, Tướng, Hiệu& ai đem quân đến hàng, đều không bị hỏi han gì cả. Ta sẵn sàng mở rộng đường ân tín, ban thưởng tuyên dương cho ngay.

Nay làm tờ hịch này bố cáo khắp thiên hạ, để bốn phương biết rằng Thánh triều đang bị cái nạn câu thúc nguy cấp!

Viên Thiệu xem xong tờ hịch thì mừng lắm, liền sai người đi đưa đến các châu quận, và yết thị ở bến đò, treo dán khắp các cửa ải. Tờ hịch truyền lan tới Hứa Đô, bấy giờ Tào Tháo đang bị cảm gió nhức đầu, nằm trên giường dưỡng bệnh. Tả hữu đem vào trình, Tháo xem xong, rợn tóc rùng mình, mồ hôi ra như tắm, bất giác thấy hết nhức đầu, ngồi phắt dậy, nhảy xuống đất, quay hỏi Tào Hồng:
- Có biết ai làm bài hịch này không?
Hồng thưa:
- Nghe đâu Trần Lâm chủ bút.
Tháo cười bảo:
- Tài văn còn phải có võ lược đi kèm nữa chứ! Văn Trần Lâm hay, nhưng võ Viên Thiệu kém thì sao?
Nói rồi liền họp các mưu sĩ bàn việc nghênh địch. Khổng Dung hay được việc ấy liền ra mắt Tào Tháo mà can rằng:
- Viên Thiệu thế lực đang mạnh, không nên đánh với hắn, xử hòa thì hay hơn.
Tuân Húc nói:
- Viên Thiệu là đồ vô dụng, hà tất phải dụng hòa?
Dung nói:
- Viên Thiệu có đất rộng dân cường. Bộ hạ như Hứa Du, Quách Đồ, Thẩm Phối, Phùng Kỷ đều là những kẻ sĩ trí mưu. Điền Phong, Thư Thụ là những trung thần. Nhan Lương, Văn Xú đều là những võ tướng dũng lược quán tam quân. Ngoài ra bọn Cao Lâm, Trương Cáp, Thuần Vu Quỳnh đều là những danh tướng đời nay. Sao bảo Thiệu là kẻ vô dụng được?
Húc cười, nói:
- Quân Thiệu nhiều, nhưng không chỉnh. Điền Phong tính cương mà hay phạm thượng. Hứa Du tham lam mà không có trí. Thẩm Phối tự chuyên mà vô mưu. Phùng Kỷ tính quả quyết nhưng vô dụng. Mấy kẻ ấy không thể dung được nhau, ắt sinh nội biến. Còn Nhan Lương, Văn Xú chỉ có cái sức khỏe của kẻ thất phu, đánh

một trận có thể bắt được. Ngoài ra là những bọn lau nhau, lúc nhúc, dẫu có trăm vạn đi nữa đáng kể làm gì?
Khổng Dung lặng thinh không nói nữa. Tháo mừng rỡ nói:
- Thật đúng như luận liệu Tuân Văn Nhược!
Liền lập tức sai Lưu Đại làm Tiền quân, Vương Trung làm Hậu quân dẫn năm vạn binh, kéo cờ hiệu Thừa tướng, tiến ra Từ châu đánh Lưu Huyền Đức. Nguyên Lưu Đại là Thứ sử Duyện châu, sau Tháo kéo đến, Đại xin hàng. Tháo phong cho chức Thiên tướng. Nay cho lãnh binh cùng Vương Trung.
Còn Tháo góp hết các tướng dẫn đại quân hơn hai mươi vạn kéo đến Lê dương cự Viên Thiệu.
Trình Dục nói:
- Sợ e Lưu Đại, Vương Trung làm không nên việc.
Tào Tháo nói:
- Ta cũng biết hai tướng ấy không phải là địch thủ của Lưu Bị, nhưng hãy tạm hư trương thanh thế như vậy. Rồi sau sẽ liệu.
Bèn dặn hai tướng:
- Không được khinh chiến. Phải đợi ta phá xong Viên Thiệu thì sẽ quay binh về đánh Lưu Bị.
Lưu Đại, Vương Trung vâng lệnh kéo đi.
Còn Tháo cũng kéo binh ra Lê dương. Đến nơi, quân hai bên đóng cách nhau chừng tám mươi dặm. Bên nào cũng đào hầm đắp lũy đề phòng chớ không chịu đánh.
Hai bên cầm cự như thế từ tháng tám đến tháng mười. Về phía Hà bắc, vì Hứa Du thấy Thẩm Phối được lãnh binh thì không thích. Thư Thụ cũng giận Viên Thiệu không dùng kế của mình. Các mưu sĩ bất hòa với nhau, nên chẳng buồn nghĩ đến việc tiến thủ gì. Viên Thiệu nghi hoặc trong lòng, cũng không buồn nghĩ tới tiến binh nữa.
Tháo dò biết được, bèn gọi hàng tướng Tang Bá, bộ hạ cũ của Lữ Bố, sai đóng giữ mặt Thanh, Từ; sai Vu Cấm, Lý Điển đóng đồn trên sông, để Tào Nhân tổng đốc đại quân đóng giữ Quan Độ. Tháo tự mình dẫn một cánh quân về Hứa đô.
Nói về Lưu Đại, Vương Trung dẫn năm vạn quân ra đến Từ châu cách chừng một trăm dặm thì hạ trại, hư trương cờ hiệu "Thừa

tướng" nơi trung quân, chưa dám tiến binh, chỉ sai quân đi nghe ngón tin tức mặt trận Hà Bắc.
Huyền Đức không rõ quân Tào Tháo hư thực thế nào nên cũng không dám bạo động, chỉ cho người đi Hà Bắc thám thính xem sao.
Bỗng Tháo sai người tới truyền cho Lưu Đại, Vương Trung tiến đánh. Hai người họp nhau trong trại thương nghị.
Lưu Đại nói:
- Thừa tướng thúc giục đánh thành như vậy ông hãy tiến binh đi trước!
Vương Trung thoái thác:
- Thừa tướng sai ông đi trước, sao ông lại nạnh tôi?
Lưu Đại nói:
- Ta là chủ tướng, lẽ nào lại đi trước?
Vương Trung nói:
- Vậy tôi và ông cùng tiến một lượt vậy.
Lưu Đại nói:
- Thôi, để ta với ngươi bắt thăm, hễ ai bắt trúng thì đi trước.
Khi vò hai mảnh giấy rồi gắp, thì Vương Trung bắt được thăm có chữ "tiên", Đại được chữ "hậu". Vương Trung đành dẫn lấy một nửa quân mã tiến đánh Từ châu.
Huyền Đức nghe binh mã Tào Tháo kéo đến, liền thỉnh Trần Đăng vào thương nghị:
- Viên Bản Sơ tuy đóng binh tại Lê Dương, nhưng vì các mưu sĩ bất hòa nên không chịu ra binh. Còn Tào Tháo lúc nầy không biết hắn ở nơi đâu mà nơi Lê Dương không thấy dựng cờ hiệu của hắn, còn nơi đây lại có, thế là làm sao?
Trần Đăng nói:
- Tào Tháo nó quỷ quyệt lắm. Thế nào hắn cũng coi Hà Bắc là trọng, chắc thế nào hắn cũng có mặt ở đó. Bởi thế, hắn cố ý kéo cờ hiệu ở đây để hư trương thanh thế. Tôi chắc Tháo không có ở đây đâu.
Huyền Đức quay lại hỏi Quan, Trương:
- Hai em, ai dám ra đó thám thính tình hình của giặc không?
Trương Phi liền bước ra nói:

- Em xin đi.
Huyền Đức nói:
- Em tính nóng nẩy, e rằng làm hư việc của anh.
Trương Phi nói:
- Dẫu có thằng Tào Tháo đến nữa, em cũng xin bắt về đây!
Vân Trường lại bước ra nói:
- Xin để em đi xem động tĩnh thế nào?
Huyền Đức nhận lời và nói:
- Vân Trường đi, anh mới an dạ.
Vân Trường liền dẫn ba ngàn quân kéo ra khỏi thành. Bấy giờ tiết trời mới sang đông, mây xám kéo u ám, hoa tuyết bay tơi bời. Người ngựa dàn trận ngoài mưa tuyết xong, Vân Trường cầm đao giục ngựa ra, lớn tiếng gọi Vương Trung ra nói chuyện.
Trung thúc ngựa ra nói:
- Thừa Tướng đã tới đây, sao không hàng đi?
Vân Trường đáp:
- Hãy mời Thừa Tướng ra đây, ta có việc cần đàm đạo.
Vương Trung nói:
- Thừa Tướng há đi hạ mình nói chuyện với một đứa thất phu kia sao?
Vân Trường cả giận, vung đao tới chém. Vương Trung múa giáo đón đánh. Hai ngựa giao kề, đánh chừng vài hiệp, Vân Trường giả thua bỏ chạy. Vương Trung rượt theo. Đến chân núi, Vân Trường hét lên một tiếng quay ngựa trở lại, múa đao chém. Trung chống đỡ không nổi, vội quay ngựa chạy trốn. Vân Trường bèn cắp ngược đao ở tay trái, thúc ngựa đuổi sát rồi đưa tay mặt nắm lấy thắc lưng, lôi xiết Trung khỏi yên ngựa, bắt sống bỏ nằm ngang trên lưng ngựa mà về trận. Quân Vương Trung bỏ chạy tán loạn.
Vân Trường áp giải Vương Trung về Từ Châu nạp cho Huyền Đức. Huyền Đức truyền kẻ tả hữu dẫn vào và hỏi:
- Ngươi là ai? Làm chức gì mà dám mạo xưng là Tào Thừa Tướng?
Vương Trung run lập cập nói:
- Tôi đâu dám man trá. Vì có lệnh Thừa Tướng bắt phải hư trương thanh thế để làm nghi binh như vậy. Quả thực Thừa Tướng không

có ở đây.
Huyền Đức cười thầm, rồi sai lấy áo xiêm cho Vương Trung mặc, lấy cơm rượu cho ăn uống, và rồi sai quân tạm giam lại, chờ bắt được Lưu Đại sẽ hay.
Vân Trường nói:
- Em biết ý anh muốn giải hòa, nên cố bắt sống dẫn về.
Huyền Đức nói:
- Ta e Dực Đức nóng nảy giết mất Vương Trung nên không dám sai đi. Cái hạng người như thế giết làm chi vô ích, cứ để sống mà giảng hòa hay hơn.
Trương Phi nghe qua, hăm hở nói:
- Nhị ca đã bắt được Vương Trung, vậy để em ra bắt Lưu Đại cho.
Huyền Đức nói:
- Lưu Đại trước kia đã từng làm Thứ Sử Duyện Châu. Hồi đánh Đổng Trác ở Hổ Lao quan, hắn đường đường là một mặt chư hầu. Nay hắn lãnh Tiền quân tới đây, không thể khinh địch.
Trương Phi nói:
- Cái đồ chuột nhắt ấy, kể làm gì? Em sẽ làm như nhị ca: bắt sống nó về đây cho kỳ được.
Huyền Đức nói:
- Chỉ sợ em hại mất mạng nó, làm lỡ việc lớn thôi!
Trương Phi cam kết:
- Nếu em giết nó, em đền mạng em cho đại ca.
Buộc lòng, Huyền Đức phát cho Trương Phi ba ngàn quân. Trương Phi mừng rỡ, liền kéo binh ra khỏi thành khiêu chiến. Lưu Đại nghe tin Vương Trung bị bắt, thì sợ hãi chỉ một mực đóng cửa trại không ra.
Trương Phi ngày ngày đến trước trại chửi mắng, khiêu khích. Nhưng Đại nghe cái tên "Trương Phi" với tiếng quát như sấm, thì càng sợ rúm người lại, không dám ló đầu ra!
Qua ba ngày rồi mà Lưu Đại vẫn cố thủ, Trương Phi trong lòng buồn bực, liền nẩy ra một kế, bèn truyền lệnh cho quân sĩ canh hai đêm nay đi cướp trại địch. Ban ngày, Trương Phi vào trướng uống rượu giả tảng say, tìm vạch tội quân sĩ, rồi bắt một tên lính canh, đánh cho một trận thật đau và trói ở trong dinh, lại nói rằng:

- Đợi đêm nay, khi cất quân, sẽ chém đầu nó tế cờ!
Nhưng sau đó, lại bí mật bảo tả hữu thả ra. Tên quân thoát được, trốn ra khỏi trại, chạy ngay sang trại Lưu Đại đầu hàng và báo:
- Trương Phi định đêm nay đến cướp trại Tướng quân đó.
Lưu Đại hay được tin, lại thấy tên quân bị đánh đập tàn nhẫn, thương tích nặng nề, nên tin lời ngay. Đại bèn bỏ trại trống không, đem hết quân ra phục bên ngoài, chờ Trương Phi đến cướp trại thì vùng ra giết.
Đêm ấy, Trương Phi chi quân ba đạo: một đạo ước chừng ba mươi người vào thẳng trại Lưu Đại mà phóng hỏa, còn hai đạo kia lẻn ra phục sau trại, cứ trông lửa hiệu cháy mà hai mặt giáp công.
Đến canh ba, Trương Phi tự dẫn tinh binh đi chẹn hẳn lối sau của Lưu Đại. Khi ba mươi người xông thẳng vào trong trại đốt lửa, quân phục của Lưu Đại vừa toan đánh vào thì hai cánh quân của Trương Phi đã đổ tới đánh ép lại. Quân Lưu Đại náo loạn, không rõ quân Trương Phi nhiều ít thế nào, bỏ trốn tứ tán.
Đại thấy nguy, bèn dẫn một đội quân cướp đường mà chạy. Chạy thế nào lại đụng ngay phải Trương Phi. Đại toan quay ngựa, nhưng Phi đã sấn tới, chỉ vung xà mâu có một hiệp là bắt sống được Đại. Quân Đại xin hàng hết, Phi sai người về Từ Châu trước báo tin thắng trận
Huyền Đức hay được tin ấy, mừng rỡ bảo Vân Trường rằng:
- Tam đệ bấy lâu nay tính tình nóng nảy, nay lại có mưu lược như vậy thật ta hết lo rồi.
Nói rồi liền sai quân ra ngoài thành đón rước. Khi điệu Lưu Đại về, trông thấy Huyền Đức, Trương Phi đắc chí vểnh râu lên nói:
- Bấy lâu nay đại ca chê em lỗ mãng, nay thấy thế nào?
Huyền Đức cười đáp:
- Nếu anh không nói khích, em đâu chịu dùng mưu!
Phi sung sướng cười ha hả, rồi sai dẫn Lưu Đại tới. Khi quân sĩ giải Lưu Đại tới, Huyền Đức vội xuống ngựa, đến mở trói cho Lưu Đại mà tạ rằng:
- Tiểu đệ Trương Phi trót mạo phạm, xin Lưu công tha tội cho!
Bèn mời vào thành, lại truyền thả Vương Trung ra, cùng bày tiệc thết đãi cả hai tử tế.

Huyền Đức lại nói với hai tướng ấy:
- Trước đây Xa Trụ vì mưu hại Bị này, nên không thể không giết. Thừa tướng lại ngờ Bị này bội phản nên cử hai Tướng quân đến đây vấn tội. Bị đã chịu ơn lớn của Thừa Tướng, những mong báo đáp, có đâu dám làm phản. Mong rằng hai Tướng quân về Hứa Đô, sẽ lựa lời phân biện khéo léo giúp cho, thì may cho Bị lắm.
Lưu Đại, Vương Trung cùng nói:
- Đội ơn sâu Sứ quân không giết, vậy khi về cửa Thừa Tướng chúng tôi xin hết sức tìm lời phân biện. Xin Sứ quân cứ an dạ, chúng tôi nguyện đem hết gia quyến ra bảo lãnh việc ấy.
Huyền Đức tạ ơn. Hôm sau, Huyền Đức đem hết binh mã của hai tướng ra trao trả, rồi tiễn ra khỏi thành.
Lưu Đại và Vương Trung đi chưa quá mười dặm, bỗng nghe một hồi trống nổi lên, Trương Phi cầm xà mâu chặn ngang đường thét lớn:
- Anh ta sao lạ thế này? Đã bắt được tướng giặc sao lại thả?
Tiếng thét như sấm khiến Lưu Đại, Vương Trung ngồi trên ngựa run bắn người.
Trương Phi trợn mắt tròn xoe, cầm xà mâu sấn tới, nhưng đã có người phi ngựa đến sau lưng kêu lớn:
- Em không được vô lễ!
Thì ra là Quan Vân Trường. Vương, Lưu hai tướng mới hết sợ.
Vân Trường bảo Trương Phi:
- Huynh trưởng đã tha, sao em không tuân pháp lệnh?
Trương Phi hỏi lại:
- Lần này tha cho, ngày khác chúng lại đến thì sao?
Vân Trường đáp:
- Đợi đến lần nữa thì sẽ giết cũng chưa muộn mà!
Lưu, Vương luôn miệng nói:
- Phen này về Hứa Đô, dù Thừa Tướng giết cả ba họ, chúng tôi cũng đành chịu, quyết không đến đây nữa! Xin Tướng quân tha cho.
Trương Phi trợn mắt nói lớn:
- Cho cả thằng Tào Tháo đem xác tới đây nữa, ta cũng đánh cho không còn mảnh giáp. Thôi hãy gửi tạm hai cái đầu các ngươi đó!

Lưu Đại, Vương Trung ôm đầu lủi thủi thúc ngựa chạy về.
Sau đó, Huyền Đức đòi chư tướng đến nghị việc. Vân Trường nói:
- Tào Tháo thế nào cũng đến đây.
Tôn Càn nói:
- Từ Châu là đất trống trải, không nên ở lâu. Chi bằng chia binh ra đóng Tiểu Bái và giữ Hạ Bì, làm thế ỷ dốc mới mong chống được binh Tào.
Huyền Đức nghe theo, liền sai Vân Trương ra giữ Hạ Bì, đưa Cam, My hai vị phu nhân ra đó. Nguyên Cam phu nhân vốn người Tiểu Bái, còn My phu nhân là em gái My Trúc. Tôn Càn, Giản Ung, My Trúc, My Phương thì giữ Từ Châu. Huyền Đức cùng Trương Phi ra đóng binh nơi Tiểu Bái.
Còn Lưu Đại, Vương Trung về đến Hứa đô ra mắt Tào Tháo, nói quyết rằng:
- Lưu Bị không có ý bội phản.
Tháo nổi giận liền mắng:
- Đồ vô dụng, làm nhục quốc thể, còn để chúng mày làm gì?
Mắng rồi, thét tả hữu lôi hai tướng ra chém.
Đó là:

Chó, lợn dám tranh cùng hổ mạnh?
Cá, tôm sao chọi được rồng thiêng?

Chú thích::

Nguyên văn: "Hồ vi hồ nê trung?" (Kinh Thi)
Nguyên văn: "Bạc ngôn vãng tố, phùng bỉ chi nộ!" (Kinh Thi)
Tức là Chu Bột
Tức là Lưu Chương
Tức là Hán Văn Đế
"Mạc phủ" là lời Viên Thiệu tự xưng
Hồi Tào Tháo đi đánh Từ Châu báo thù cha, có sai quân quật mồ mả bá tánh Từ Châu, trong số này có cả lăng mộ Lương Hiếu Vương.

Trung Hoàng, Hạ Dục, và Ô Hoạch là những đại lực sĩ thời cổ
Cháu của Thiệu là Cao Cán làm Thứ Sử Tinh Châu. Con trưởng của Thiệu là Viên Đàm đóng giữ Thanh Châu
Con thứ của Thiệu là Viên Hy đóng giữ U Châu
Kiến Trung tướng quân tức là Trương Tú

Hồi 23
Nễ Danh Sĩ Lõa Thân Mắng Quốc Tặc
Cát Thái Y Đầu Độc Chịu Thảm Hình

Nhắc lại Tào Tháo nổi giận thét chém Lưu Đại, Vương Trung, thì Khổng Dung can:
- Hai tướng ấy đâu phải là đối thủ của Lưu Bị, nếu chém đi e mất lòng tướng sĩ.
Tào Tháo nghe lời, tha hai người ấy, nhưng cách hết chức tước, rồi muốn tự khởi binh đi đánh Huyền Đức.
Khổng Dung lại can:
- Hiện nay tiết đông thiên, khí trời đang lạnh, hãy đợi sang xuân cũng chẳng muộn. Nay phải sai người chiêu an bọn Trương Tú và Lưu Biểu, rồi sẽ liệu việc sang đánh Từ châu.
Tào Tháo y lời, liền sai Lưu Hoa tới thuyết Trương Tú. Lưu Hoa đến Tương thành ra mắt Giả Hủ trước, kể rõ thịnh đức của Tào Tháo.
Hủ bèn lưu Hoa ở trong nhà.
Hôm sau vào ra mắt Trương Tú, Giả Hủ kể lại việc Tào Tháo sai Lưu Hoa đến chiêu hàng.
Hai người còn đang bàn bạc bỗng lại có tin báo:
- Có sứ của Viên Thiệu đến.
Trương Tú cho mời vào.
Sứ giả trình thư lên.
Tú xem qua, thấy cũng có ý chiêu dụ.
Giả Hủ lại hỏi sứ giả:
- Viên công xuất binh đánh Tào Tháo, thắng bại ra sao?
Sứ giả đáp:
- Gặp tiết đông lạnh lẽo phải tạm bãi binh. Nay chúa tôi thấy Tướng quân cùng Kinh châu Lưu Cảnh Thăng đều là quốc sĩ, nên mới sai tôi đến đây ra mắt.
Giả Hủ bỗng cười rộ, bảo sứ giả:

- Ngươi nên trở về gặp Viên Bản Sơ và nói giùm rằng: "Đến anh em máu mủ còn chẳng dung được nhau, nói chi chuyện bao dung quốc sĩ thiên hạ?"
Rồi xé nát lá thư ngay trước mặt, và thét đuổi sứ giả.
Trương Tú áy náy hỏi:
- Hiện Viên Thiệu đang mạnh, Tào Tháo đang yếu. Nay xé thư đuổi sứ, nếu Thiệu đem quân đến thì làm thế nào?
Giả Hủ nói:
- Viên Thiệu đanh mạnh song binh sĩ bất hòa, ắt bại trận, chi bằng ta theo Tào Tháo là hơn!
Trương Tú hỏi:
- Tào Tháo có mối thù với ta, dung nhau sao được?
Giả Hủ đáp:
- Theo Tào Tháo thì được ba điều lợi: Tháo vâng chiếu Thiên Tử chinh phạt bốn phương, danh chính ngôn thuận, đó là một điều lợi. Thiệu đang mạnh, ta đem sức yếu tới theo, ắt không coi trọng ta. Tháo đang yếu thế, được ta theo ắt mừng, đó là hai điều lợi. Tào công có chí lớn như Ngũ Bá, ắt quên thù riêng để nêu cao đức độ với bốn bể, đó là ba điều lợi. Mong Tướng quân đừng nghi ngại gì nữa.
Trương Tú nghe lời, sai mời Lưu Hoa đến thết đãi ân cần.
Lưu Hoa hết lời ca tụng đức hiền của Tào Tháo, lại nói:
- Nếu Thừa Tướng còn nghĩ đến thù xưa, thì đâu có sai tôi đến đây thỉnh Tướng quân?
Trương Tú mừng rỡ, liền hiệp với bọn Giả Hủ theo Lưu Hoa về Hứa Đô ra mắt Tào Tháo.
Tào Tháo hay được tin, lập tức truyền quân sĩ mời vào.
Trương Tú lạy dưới thềm. Tháo vội đỡ dậy, cầm tay an ủi:
- Thôi, ta có chút lỗi nhỏ, đừng để bụng nhé!
Rồi phong Tú làm Dương Vũ tướng quân, phong Giả Hủ làm Chấp Kim Ngô Sứ.
Tháo lại bảo Trương Tú viết thư dụ hàng Lưu Biểu.
Giả Hủ tiến ra nói rằng:
- Lưu Kiển Thăng tánh hay kết nạp những người danh tiếng, vậy phải chọn một người danh sĩ nổi tiếng đến thuyết phục, mới có thể

chiêu hàng được.
Tào Tháo hỏi Tuân Du:
- Cử ai đi cho được?
Tuân Du nói:
- Khổng Văn Cử có thể đảm đang được việc này.
Tào Tháo cho là phải.
Tuân Du ra về, đi tìm gặp Khổng Dung và nói:
- Thừa tướng hiện cần một danh sĩ có văn tài để đi thuyết hàng. Ông có thể đảm đang được chứ?
Khổng Dung nói:
- Hiện ở đây có một danh sĩ anh tuấn là Nễ Hành, tự là Chính Bình, tài giỏi gấp mười tôi. Người này đáng mặt cận thần, không những chỉ làm sứ giả mà thôi, thật xứng đáng kề bên ngai rồng. Để tôi tiến cử lên Thiên tử mới được.
Liền viết biểu dâng lên Hiến Đế.
Tờ biểu như sau:
Thần trộm nghe: Ơn cửu ngũ như nước hồng thủy tràn lan bốn phương, khiến thiên hạ yên bình, cầu khắp bốn phương để chiêu mộ hiền tài. Xưa đức Thế Tông (1) kế thống, mở mang cơ nghiệp, nhìn rộng thấy xa, khắp nơi kẻ sĩ nức lòng tìm đến.
Nay, Bệ hạ là đấng Duệ thánh, lên nối cư tự, gặp vận long đong, nhân tài đã ít, những nhân tài mỗi lúc già nua. May thay! Khí thiêng sông núi đúc kết, non Nhạc giáng thần, dị nhân xuất hiện. Thần trộm thấy đất Bình nguyên có người xử sĩ họ Nễ tên Hành, tự là Chính Bình, hai mươi bốn tuổi, tư chất nhân hòa, tâm linh rạng rỡ, anh tài trác lạc, học rộng tài cao. Thăng đường xem việc, hiểu được sâu xa, liếc mắt nhìn qua, miệng đã lầu thuộc, tai nghe vừa lọt, đã nhớ nhập tâm. Tính tình hợp đạo, thiên tư có thần. Kỳ tài Hoằng Dương (2), thần trí An Thế (3), nếu so với Hành, chẳng có gì lạ. Lòng trung quả cảm, ham điều thuận như soi gương, ghét điều ác như thù địch. Nết cao thượng Nhâm Tòa (4), tiết tháo sắc son Sử Ngư cũng không bì kịp.
Thần trộm nghĩ: "Đàn diều quạ trăm con, không bằng một con chim ngạc (5)" Nếu có Hành đứng trong triều, thì việc sáng như gương. Tài hùng biện thao thao, chính khí vun vút. Giải điều nghi,

gỡ mối rối, dư tài chế biến phò nguy.
Xưa, Giả Nghị đi tuần thuộc quốc, quở trách Thiền Vu, Chung Quân (6) trẻ măng mà khiên chế nước Việt mạnh, tuổi nhỏ mà khẳng khái, đời trước ngợi khen.
Gần đây, Lô Túy, Nghiêm Tượng cũng nhờ kỳ tài được tiến cử tới tòa Thượng thư. Nễ Hành đáng sánh với kỳ tài ấy. Nếu rồng được vươn tới cửa trời, giương cánh trên sông Ngân, lên tiếng ở tòa Tử vi, tỏa ánh sáng rực rỡ cầu vòng... thì đủ hấp dẫn khắp kẻ sĩ ở gần đại thự, làm rạng uy nghiêm bốn cửa, khiến khắp trời hòa vui, ắt được vẻ đẹp huy hoàng. Nơi Đế thất, Hoàng cư sẽ súc tích được của báu phi thường vậy. Những người như Nễ Hành không thể có nhiều.
Thần trộm nghĩ: "Nghe bản đàn hay như khúc Dương A, thấy lời ca đẹp như thiên Khích Sở, thì người mộ tài phải ham. Thấy ngựa thần Phi thố, Yểu niểu (7) tung gió phi nhanh thì Lương, Nhạc (8) phải thích".
Lũ thần chăm chú lo việc, đâu dám quên rằng bệ hạ để tâm lo tìm kẻ sĩ, ắt phải thử tài. Vậy xin lượng thánh cho Nễ Hành áo vải vào chầu. Nếu mà chẳng ra gì, lũ thần cam chịu tội khi quân trước bệ.

Vua xem tờ biểu xong, giao cho Tào Tháo.
Tháo sai người triệu Nễ Hành tới. Nễ Hành vào lễ xong, Tào Tháo lờ đi không mời ngồi, Nễ Hành ngước mặt lên than:
- Than ôi! Trời đất rộng thế này sao không có lấy một người?
Tào Tháo nói:
- Thủ hạ ta có cả mấy mươi người đều là anh hùng đời nay, sao ngươi nói không có người?
Nễ Hành hỏi:
- Những người ấy là ai? Xin nói cho nghe?
Tào Tháo nói:
- Này là Tuân Húc, Tuân Du, Quách Gia, Trình Dục... cơ thâm trí viễn, dẫu Tiêu Hà, Trần Bình cũng chưa kịp. Trương Liêu, Hứa Chữ, L ý Điển, Nhạc Tiến... sức khoẻ vô địch, dẫu Sầm Bành, Mã Vũ cũng không bằng. Chức Tùng sự như Lữ Kiền, Mãng Sủng; tướng Tiên phong như Vu Cấm, Từ Hoảng đều lỗi lạc hơn người.

Hạ Hầu Đôn lừng danh là phúc tướng thế gian, Tào Nhân nổi tiếng là kỳ tài trong thiên hạ. Sao dám nói là không người?
Nễ Hành cười lớn nói:
- Ông nói sai rồi. Mấy nhân vật này, tôi biết rõ lắm: như Tuân Húc thì có thể sai đi điếu tang thăm bệnh, Tuân Du có thể dùng giử mả canh mồ, Trình Dục có thể coi nhà giữ cửa, Quách Gia có thể sai đọc văn ngâm thơ, Trương Liêu thì đánh chuông đánh trống, Hứa Chử có thể giữ ngựa chăn trâu, Nhạc Tiến thì nên sai đọc chiếu đọc trống, Lý Điển có thể sai đi truyền hịch tống thư, Lã Kiền biết mài dao đúc kiếm, Mãn Sủng có tài uống rượu ăn tấm, Vu Cấm có thể sai vác gạch xây tường, Từ Hoảng nên sai mổ lợn giết chó! Hạ Hầu Đôn có thể gọi là "Tướng quân hoàn thể" và đến như Tào Nhân đật đáng mặt "Thái thú vòi tiền". Ngoài ra đều là hạng giá áo túi cơm, lọ rượu bị thịt hết mà thôi!
Tào Tháo vặn hỏi:
- Còn ngươi có tài gì?
Hành nói ngay:
- Thiên văn, địa lý, không gì không biết. Tam giáo, cửu lưu, không gì không tường. Trên có thể giúp vua được như Nghiêu, Thuấn, dưới có thể sánh với đức Khổng, thầy Nhan, há thèm nghị luận với bầy tục tử sao?
Trương Liêu nghe nói, nổi giận toan rút gươm chém Hành.
Tháo đưa mắt ngăn lại, rồi nói:
- Ta đang thiếu một chức Cổ Lại để sớm tối đánh trống hầu những buổi Triều hạ, yến hưởng. Vậy ngươi hãy giữ chức này.
Hành không từ chối, nhận lời ngay rồi bước ra ngoài.
Trương Liêu hỏi Tháo:
- Tên ấy ăn nói ngạo mạn, sao Thừa Tướng không giết đi?
Tháo nói:
- Vì nó vốn có cái hư danh xa gần đồn đại. Nếu giết nó, thiên hạ sẽ bảo ta hẹp lượng không dung được người. Nó đã cậy mình tài giỏi, thì ta sai làm tên đánh trống cho mà nhục!
Hôm sau, Tào Tháo mở yến tiệc để thết tân khách, rồi sai Nễ Hành ra đánh trống.
Nễ Hành bước ra, tên đánh trống cũ bảo Hành rằng:

- Đánh trống thì phải mặc áo mới vào!
Hành không thèm nghe, cứ mặc áo cũ mà vào, xắn tay đánh ba hồi trống nhịp Ngư dương, âm tiết tuyệt diệu, nghe văng vẳng như có tiếng đá, tiếng vàng ngân theo ai oán. Khách trên tiệc nghe qua, không khỏi bùi ngùi rơi lệ.
Bỗng tả hữu quát nạt Hành:
- Sao không thay áo?
Hành bèn cởi áo, tụt quần trước bàn tiệc, đứng lõa thể trơ trơ như con nhộng, chẳng che đậy gì hết. Trên tiệc, kẻ lấy tay che mặt, người vội vã quay đi. Bấy giờ Hành mới từ từ cúi xuống kéo quần lên, sắc mặt thản nhiên, không hề thay đổi.
Tháo quát mắng:
- Trên chỗ miếu đường, sao mi quá vô lễ?
Hành mắng lại:
- Dối trên lừa dưới mới là vô lễ! Chớ ta để lộ cả thân hình thanh bạch của cha mẹ sinh ra, sao gọi là vô lễ được?
Tháo vặn hỏi:
- Ngươi xưng là thanh bạch, thế ai là nhơ bẩn?
Hành đáp:
- Mày nhơ bẩn chứ ai! Mày không thấy rõ kẻ hiền người ngu là mắt bẩn; không đọc Thi, Thư là miệng bẩn; không nghe lời phải là tai bẩn, không thông chuyện cổ kim là thân bẩn; không dung chư hầu là bụng bẩn; thường nghĩ mưu soán nghịch là tim bẩn! Như ta là danh sĩ thiên hạ mà mày lại dùng làm tên đánh trống, thì cũng giống như Dương Hóa khinh đức Trọng Ni (9), Tang Thương dèm thầy Mạnh Tử. Mày muốn gây nghiệp vương bá mà lại khinh người thế này à?
Bây giờ Khổng Dung ngồi trên tiệc, sợ Tháo giết mất Nễ Hành bèn khoan thai nói:
- Nễ Hành tội đáng làm thằng tù không đủ để Minh công trông đến.
Tháo trỏ mặt Hành mà bảo:
- Nay ta sai ngươi đi sứ qua Kinh châu, nếu thuyết được Lưu Biểu về hàng, sẽ được chức Công khanh.
Hành không chịu đi.

Tháo bắt đóng yên ba con ngựa, sai hai người áp hai bên, bế xốc Hành lên lôi đi.
Lại bảo bọn văn võ tay sai đem rượu ra cửa Đông môn tống tiễn.
Khi ra chờ ngoài thành, Tuân Húc dặn đồng bọn rằng:
- Khi Nễ Hành t ới, cứ ngồi im, đừng ai đứng dậy nhé!
Hành đến nơi, xuống ngựa bước vào.
Bọn Tuân Húc ngồi lặng thinh, Hành bèn ngả người khóc rống lên.
Tuân Húc hỏi:
- Vì sao mà khóc?
Hành nói:
- Ôi chao! Vào chỗ cái quan tài người chết, không khóc sao được?
Cả bọn cùng nói:
- Bọn ta là thây ma, thì mày là thằng cuồng quỷ không đầu!
Hành ngạo nghễ:
- Tao là bề tôi nhà Hán, không thuộc đảng thằng Tào Man, sao lại không có đầu.
Bọn chúng muốn giết đi, Tuân Húc vội ngăn lại:
- Đồ chim sẻ chuột đồng ấy, giết làm gì cho bẩn đao?
Hành mắng lại:
- Tao là chim chuột, còn có tính chất người. Chứ tụi chúng bay chỉ là giun dế, sâu bọ hết!
Bọn chúng tức giận, liền đứng lên giải tán.
Nễ Hành đến Kinh châu ra mắt Lưu Biểu, miệng tuy ca tụng tài đức mà lời vẫn ngụ ý chê bai, châm biếm.
Lưu Biểu mất lòng nhưng không nói ra, chỉ sai Hành đến Giang hạ để ra mắt Hoàng Tổ.
Có người hỏi Biểu:
- Nễ Hành xấc láo với cả Chúa công, sao không giết đi?
Lưu Biểu nói:
- Nễ Hành lăng nhục Tào Tháo biết bao nhiêu, Tháo không giết là sợ mất lòng người. Nay sai đến đây, ý muốn mượn tay ta giết giùm, để ta mang tiếng hại người hiền ấy. Vậy ta sai Hành sang gặp Hoàng Tổ, để Tháo biết rằng ta không phải là kẻ khờ!
Mọi người đều phục là cao kiến.
Lúc ấy lại có sứ của Viên Thiệu sai đến chiêu an Lưu Biểu.

Lưu Biểu liền hỏi Hàn Tung:
- Hai bên đang đối địch, lại đều sai sứ đến đây chiêu an. Vậy ta nên theo bên nào?
Hàn Tung thưa:
- Nay hai bên đang xích mích với nhau. Nếu Tướng quân muốn nên việc lớn thì phải cử quân đi đánh mới mong thành công được. Nay Tào Tháo giỏi dùng binh, người hiền tuấn về theo rất nhiều. Thế tất phải diệt Viên Thiệu trước, rồi kéo quân xuống Giang Đông. Lúc bấy giờ e Tướng quân không ngăn nổi. Chi bằng đem Kinh châu này về đầu Tháo. Tháo ắt trọng đãi Tướng quân.
Lưu Biểu nói:
- Ngươi hãy đến Hứa Đô xem động tĩnh thế nào rồi về đây sẽ bàn lại.
Tung nói:
- Chúa, tôi, ai có phận nấy. Nay Tung thờ Tướng quân, dù bắt vào chỗ nước sôi, lửa bỏng cũng xin vâng mệnh. Nhưng Tướng quân hãy xét mình, nếu có thể trên thờ Thiên tử, dưới thuận Tào công thì hãy sai tôi đi. Nếu còn trì nghi chưa quyết, một khi đến kinh sư, Vua phong cho một chức quan thì Tung sẽ thành bề tôi Thiên tử, không còn được tận tụy sống chết vì Tướng quân nữa!
Nhưng Biểu vẫn nói:
- Ngươi hãy cứ đi một chuyến xem thế nào? Ta đã có chủ ỳ.
Tung bèn từ biệt Biểu, đến Hứa đô, vào ra mắt Tháo.
Tháo phong ngay Tung làm Thị Trung kiêm lĩnh Linh Lăng Thái Thú.
Tuân Húc hỏi nhỏ Tháo:
- Hàn Tung tới đây chỉ có ý dò động tĩnh, chưa chút công lao, sao Thừa tướng lại phong cho chức trọng? Nễ Hành ra đi cũng chưa có tin gì về. Sao Thừa Tướng không hỏi xem đã?
Tháo nói:
- Nễ Hành làm nhục ta thái quá, nên ta mượn tay Lưu Biểu giết đi. Còn hỏi đến nó làm gì?
Bèn sai Hàn Tung trở về thuyết Lưu Biểu.
Tung về đến Kinh châu, ra mắt Biểu, xưng tụng thịnh đức triều đình và khuyên Biểu vào chầu.

Biểu nổi giận mắng:
- Ạ! Mày dám hai lòng như thế sao?
Rồi toan chém.
Tung kêu lớn lên rằng:
- Tự Tướng quân phụ tôi, chứ tôi đâu dám phụ Tướng quân!
Khoái Lương khuyên giải:
- Lúc chưa ra đi, Tung đã nói trước như thế rồi.
Biểu mới tha cho Tung.
Bỗng có người vào báo:
- Hoàng Tổ đã chém Nễ Hành rồi.
Lưu Biểu hỏi:
- Vì cớ gì?
Người ấy đáp:
- Hôm ấy Hoàng Tổ uống rượu với Nễ Hành, cả hai cùng say.
Tổ hỏi Hành: "Ông ở Hứa Đô, có thấy nhân vật nào đáng kể không?".
Hành đáp: "Có thằng Cu lớn Khổng Văn Cử với thằng Cu nhỏ Dương Đức Tổ là tạm được. Ngoài hai tên ấy, chẳng có nhân vật nào nữa!"
Tổ lại hỏi: "Như ta đây thế nào?"
Hành đáp: "Ông như vị thần trong miếu, tuy hưởng đồ cúng tế, mà chẳng linh thiêng chút nào!"
Tổ đùng đùng nổi giận: "Ạ! Mày dám bảo tao là hạng người gỗ, tượng đất à!"
Rồi sai chém đầu. Hành đến chết vẫn chửi Hoàng Tổ không ngớt miệng.
Lưu Biểu nghe nói than tiếc vô cùng, sai người đem chôn Nễ Hành nơi sông Anh vũ (10).
Người sau có thơ rằng:
Hoàng Tổ vô tài, mắt thiếu ngươi,
Nễ Hành vong mạng, hận muôn đời.
Đến nay qua bãi sông Anh Vũ,
Chỉ thấy vô tình ngọn nước trôi.
Nói về Tào Tháo ở Hứa Đô, nghe tin Nễ Hành bị hại, thì cười rằng:
- Đồ hủ nho múa gươm lưỡi! Nay lưỡi mình lại giết mình nhé!

Nhân Tháo chờ mãi không thấy Lưu Biểu về hàng, nên muốn hưng binh vấn tội.
Tuân Húc can rằng:
- Viên Thiệu còn chưa trừ được, Lưu Bị chưa dẹp được mà muốn phát binh ra đánh Giang Hán thì cũng như bỏ cái lớn, lo cái nhỏ. Nay phải trừ cho được Viên Thiệu, sau dẹp Lưu Bị đã, miệt Giang Hán lo chi không trừ được.
Tào Tháo gật đầu khen phải, gác việc đánh Lưu Biểu lại.
Còn Đổng Thừa từ ngày Huyền Đức đi rồi, ngày đêm cùng Vương Tử Phục lo liệu và nghị kế. Nhưng lo mãi mà chẳng được kế gì cả.
Năm Kiến an thứ năm, gặp tiết Nguyên đán (11), các quan vào chầu mừng vua, Đổng Thừa thấy Tháo càng kiêu hãnh, hoành hành hơn trước, thì tức giận đến cảm thành bệnh.
Vua hay tin quốc cựu lâm bệnh, liền sai ngay quan Thái y là Cát Bình đến phủ Đổng Thừa chữa thuốc.
Quan Thái y này vốn là người Lạc Dương, họ Cát tên Thái, tự là Xứng Bình, người đời vẫn gọi ông là Cát Bình, chính là một thầy thuốc nổi tiếng thời ấy.
Cát Bình đến phủ Đổng Thừa đem thuốc điều trị, sớm tối không rời bên giường bệnh, thường thấy Thừa thở ngắn than dài mà không dám hỏi.
Một hôm, nhằm tiết Nguyên tiêu (12), Bình cáo từ xin về, nhưng Thừa giữ lại cùng uống rượu.
Hai bên đối ẩm tới canh khuya, Thừa mệt mỏi quá, mặc cả áo dài mà ngủ.
Bỗng có tin báo Tử Phục bốn người đến.
Thừa vội ra đón vào, Phục hớn hở nói:
- Việc lớn phải xong.
Thừa hỏi:
- Xin nói cho tôi nghe thử.
Tử Phục nói:
- Lưu Biểu đã kết liên với Viên Thiệu, hai nhà hưng binh hơn năm mươi vạn, chia thành mười đường đánh tới.
Mã Đằng thì hợp cùng Hàn Toại, kéo bảy mươi hai vạn quân Tây Lương từ phía Bắc đánh xuống.

Tào Tháo đã khởi hết binh mã Hứa Xương, chia đi hai đầu nghênh địch.
Hiện trong thành bỏ trống.
Nếu chúng ta nhóm hết tôi tớ, gia đinh trong nhà cũng hơn ngàn người, nội đêm nay thừa lúc trong phủ Tháo có đại yến mừng Nguyên tiêu, ta hãy bổ vây bốn mặt, rồi xông vào giết nó đi là xong! Không nên bỏ lỡ cơ hội này!
Đổng Thừa nghe nói mừng rỡ, liền hội hết người nhà sửa soạn binh khí, rồi mặc giáp, cầm thương, lên ngựa, hẹn hội quân ở Nội môn, để cùng tiến vào Tướng phủ.
Đêm ấy, vào canh một, quân năm nhà cùng kéo vào, Đổng Thừa tay cầm bảo kiếm, đi bộ thẳng vào, thấy Tháo đang ăn yến ở hậu đường, liền thét lớn:
- Tào tặc! Mi đến ngày phải đền tội!
Nói rồi liền xông tới chém Tào Tháo đứt làm hai đoạn.
Thừa sướng quá, bỗng... mở choàng mắt dậy. Thì ra đó chỉ là giấc mộng. Miệng còn lào thào mắng: "Tào tặc! Tào tặc!" chưa dứt.
Bấy giờ Cát Bình mới lay dậy, hỏi rằng:
- Quốc cựu muốn giết Tào công phải không?
Thừa sợ hãi, không biết nói sao?
Cát Bình lại nói:
- Quốc cựu đừng sợ. Tôi tuy chỉ là một thầy lang, nhưng vẫn không hề quên nhà Hán. Đã mấy lần thấy Quốc cựu thở dài não ruột, tôi chưa dám hỏi. Vừa đây nghe lời nói trong giấc mơ, mới biết rõ chân tình. Vậy xin chớ dấu nhau. Nếu Quốc cựu dùng được tôi vào việc gì, thì dẫu chết cả chín họ, tôi cũng không oán hận.
Thừa che mặt, khóc rằng:
- Chỉ sợ ông không thực lòng thôi!
Cát Bình đưa tay lên miệng, cắn đứt một ngón tay mà thề.
Bấy giờ, Thừa mới đem tờ "Y đái chiếu" ra cho Bình xem rồi nói:
- Nay mưu việc chưa xong, là vì Lưu Huyền Đức cùng Mã Thọ Thành đều đi khỏi. Tôi vô kế khả thi, lo nghĩ mà thành bệnh vậy.
Cát Bình nói:
- Các ông khỏi cần lao tâm mệt sức. Tánh mạng của Tào tặc ở trong tay tôi rồi

Thừa hỏi mưu kế thế nào, Bình cho biết:
- Tào tặc vốn có chứng nhức đầu, đau vào tại cốt tủy. Mỗi lần đau là mỗi lần triệu tôi vào bốc thuốc uống. Vậy nếu nay mai nó triệu nữa, tôi chỉ việc cho một liều độc dược là nó chết ngay. Hà tất phải dùng đến binh đao?
Đổng Thừa cả mừng:
- Nếu được như vậy thì xã tắc của nhà Hán thật là nhờ tay ông vậy.
Cát Bình cáo từ ra về.
Đêm ấy Thừa lòng mừng rỡ khôn cùng, liền ra vườn thưởng nguyệt.
Bỗng gặp đứa gia nô là Tần Khánh Đồng đang tư tình với con thị nữ Vân Anh, cười rúc rích trong bóng tối, Thừa nổi giận, thét tả hữu bắt hai đứa đem chém.
Nhưng Đổng phu nhân động lòng thương hại xin tha cho chúng.
Thừa nể lời vợ mới sai đánh mỗi đứa bốn chục roi rồi đem Tần Khánh Đồng giam vào lãnh phòng.
Đêm ấy, Tần Khánh Đồng căm tức, nửa đêm bẻ gẫy khóa sắt, trèo tường trốn ra, rồi chạy thẳng tới phủ Tào Tháo, xin báo việc cơ mật.
Tháo sai gọi vào nhà kín hỏi. Khánh Đồng thưa:
- Bẩm Thừa tướng, bọn Vương Tử Phục, Ngô Tử Lan, Sùng Tập, Ngô Thạc và Mã Đằng, năm người thường vào phủ của chủ con bàn kín với nhau, chắc là mưu hại Thừa tướng.
Con thấy chủ con đem ra một bức lụa trắng, không biết có những chữ gì?
Ngày hôm qua, Cát Bình lại cắn ngón tay ăn thề. Chính mắt con thấy rõ như thế.
Tào Tháo nghe qua, liền giấu Khánh Đồng vào trong phủ.
Còn Đổng Thừa thấy Khánh Đồng bỏ trốn tưởng đã đi mất rồi, cũng không truy tầm nữa.
Hôm sau, Tào Tháo lại giả đau đầu, triệu Cát Bình vào để bốc thuốc.
Cát Bình nghĩ thầm:
- Thằng phản tặc này tận số rồi.
Bèn ngầm giắt thuốc độc bên mình, vào phủ thăm bệnh Tháo.

Bấy giờ Tháo nằm trên giường, bảo Bình kê đơn.
Bình xem qua mạc, rồi nói:
- Bệnh này uống chừng một thang thì khỏi.
Rồi bảo đem siêu thuốc ra, sắc ngay trước mặt Tháo.
Khi thuốc đã cạn, còn một nửa, Bình mới lén bỏ thuốc độc vào siêu.
Đoạn rót ra bát, tự tay nâhng lên dâng Tháo.
Tháo đoánbiết trong thuốc có độc, cố ý chậm chớp không uống vội.
Bình giục:
- Xin Thừa Tướng uống nóng, cho mồ hôi rỉ ra thì khỏi ngay.
Bỗng Tháo ngồi dậy, nói:
- Ngươi đã đọc Nho thư, ắt hiểu lễ nghĩa: phàm Vua có bệnh uống thuốc, thì bề tôi phải uống trước. Cha có bệnh uống thuốc, thì con phải nếm trước. Ngươi đã là tâm phúc của ta, sao không uống thử rồi hãy đưa?
Cát Bình biết việc đã bại lộ, liền cười nói:
- Ai có bệnh thì uống thuốc, hà tất phải nếm trước làm gì.
Nói rồi liền bưng chén thuốc sấn đến, nắm lấy tai Tháo dằn ngửa ra mà đổ vào.
Tào Tháo vung tay gạt chén thuốc rơi xuống.
Thuốc đổ đến đâu, gạch sủi bọt nứt nẻ tới đó.
Tháo chưa kịp ra lệnh, tả hữu đã sấn vào bắt giữ lấy Bình.
Tháo nói:
- Ta có bệnh gì đâu! Thử mày đấy thôi! Mày quả có bụng hại ta rồi!
Bèn gọi hai mươi tên ngục tốt khỏe mạnh, lôi Bình ra vườn sau tra khảo.
Tháo ngồi trên đình, sai trói Bình nằm dưới đất.
Sắc mặt Bình vẫn thản nhiên, không hề sợ hãi.
Tháo cười nói:
- Cái ngữ một tên làm thuốc như mày, đâu dám hạ độc ta! Ắc có đứa xúi giục. Vậy hãy khai đứa ấy ra, ta sẽ tha cho mày.
Bình mắng rằng:
- Mày là thằng giặc dối Vua lừa trên! Cả thiên hạ đều muốn giết,

riêng gì một mình tao?
Tháo gặng hỏi ba, bốn lần nữa.
Bình càng giận:
- Chính ta tự ý giết mày, còn ai xúi ta nữa! Nay việc chẳng thành, chỉ còn một chết mà thôi.
Tháo căm giận, sai lính ngục đánh thật đau. Nhưng đánh đập suốt hai giờ đến nát da, xé thịt, máu chảy đầu đất mà Bình vẫn không khai.
Tháo sợ đánh quá tay chết Bình thì không còn người đối chứng, bèn sai ngục tốt khiên vào chỗ vắng, tạm để cho nghỉ.
Hôm sau, Tào Tháo lại truyền bày yến tiệc, rồi thỉnh hết các đại thần đến uống rượu. Các quan đều đến, duy có Đổng Thừa cáo bệnh không đi.
Bọn Vương Tử Phục thì vẫn sợ Tháo sinh nghi, nên đều phải tới dự.
Ăn yến ở hậu đường, rượu được vài tuần, Tháo lên tiếng nói:
- Trong tiệc không có gì vui. Vậy ta có một người có thể giúp vui cho các quan, để ta bày cuộc này cho các quan thưởng thức.
Rồi gọi bọn ngục tốt:
- Điệu ra đây cho ta!
Chốt lát đã thấy Cát Bình cổ đeo cái gông thật lớn, bị lính điệu tới dưới thềm.
Tháo nói:
- Các quan chưa biết: tên này kết liên ác đảng, toan phản triều đình, mưu hại Tào mỗ. Nay thiết yến mời các quan đến, cùng nghe lời khai vậy.
Dứt lời liền sai quân đánh một trận, Bình đau quá ngất lăn ra đất. Quân lính lấy nước phun vào mặt.
Bình dần dần tỉnh lại, trợn mắt nghiến răng mắng rằng:
- Tào tặc! Không giết ta đi, còn đợi tới bao giờ?
Tháo hỏi:
- Trước đã có sáu đứa đồng mưu. Đến mày nữa là bảy, phải không?
Bình chỉ một mực mắng lớn.
Bọn Vương Tử Phục ngồi chết điếng, như ngồi trên bàn chông vậy.

Tháo lại sai đánh, rồi lại phun nước, Bình ngất đi tỉnh lại mấy lần, mà không hề có ý xin khoan.
Tháo thấy Bình không chịu xưng, sai dẫn đi giam lại.
Mãn tiệc, các quan đều xin lui về hết.
Tào Tháo lại mời riêng bọn Tử Phục bốn người ở lại, nói rằng để dự... dạ yến.
Bọn Vương Tử Phục, hồn bay phách lạc, đành phải ở lại.
Tháo bảo bốn người:
- Vốn cũng không muốn giữ lại làm gì, ngặt vì có chuyện muốn hỏi: Chẳng hay bốn ông đã cùng Đổng Thừa bàn tính việc gì?
Vương Tử Phục chối:
- Tịnh không bàn tính việc gì cả.
Tháo lại hỏi:
- Thế thì những chữ trong bức lụa trắng nói về việc gì?
Bọn Tử Phục đều giữ kín, cố chối.
Tháo bèn sai gọi Tần Khánh Đồng ra đối chứng.
Tử Phục hỏi Đồng:
- Mày ở đâu mà nhìn thấy?
Khánh Đồng nói:
- Các ông giữ kín, không cho ai vào. Rồi sáu người ngồi trong nhà xúm lại viết ngầm với nhau. Còn chối sao được?
Tử Phục bảo Tháo:
- Thằng giặc này thông gian với thị nữ của Đổng Quốc cựu, bị phạt tột nên thù mà vu cho chủ như thế, thật không nên nghe nó.
Tháo nói:
- Cát Bình hạ độc ta, không phải Đổng Thừa sai nó thì ai xúi?
Bọn Tử Phục đều chối không biết, Tháo nói:
- Nội trong đêm nay hãy thú đi, còn có thể tha thứ. Nếu để sự thực phát ra, thì không thể dung được nữa!
Bọn Vương Tử Phục đều vẫn một hai chối rằng không có âm mưu ấy.
Tháo thét tả hữu đem bốn người giam lại.
Hôm sau, Tháo thân đem mọi người đến thẳng nhà Đổng Thừa thăm bệnh.
Thừa phải ra nghinh tiếp.

Tháo hỏi:
- Chiều hôm qua sao Quốc cựu không đến dự yến?
Thừa nói:
- Tôi vì còn bệnh, không dám khinh xuất. Xin Thừa tướng lượng thứ cho.
Tháo cười mai mỉa:
- Ta biết đó là bệnh quốc gia phải không?
Thừa tỏ vẻ ngạc nhiên không hiểu.
Tháo hỏi:
- Quốc cựu đã biết việc Cát Bình chưa?
Đổng Thừa đáp rằng không, Tháo cười nói:
- Lẽ nào Quốc cựu lại không biết!
Nói rồi, thét tả hữu:
- Điệu nó vào đây để Quốc cựu xem cho đỡ bệnh!
Thừa chết điếng người, chẳng còn biết làm sao.
Phút chốc, tên ngục tốt điệu Cát Bình tại dưới thềm.
Cát Bình lại gào thét lên, mắng Tháo là thằng nghịch tặc.
Tháo trỏ Bình bảo Thừa:
- Tên này khai ra bọn Vương Tử Phục bốn người. Ta đã sai bắt giao cho quan Đình úy rồi. Chỉ còn một người chưa bắt được!
Rồi quay xuống hỏi Cát Bình:
- Ai sai mày bỏ thuốc độc hại ta? Mau khai ra lập tức!
Bình mắng lớn:
- Trời sai ta giết đứa nghịch thần đó!
Tháo nổi giận, lại sai đánh, khắp mình Bình không còn chỗ da thịt nào lành nữa. Thừa ngồi trên trông xuống, lòng đau như cắt.
Tháo lại hỏi Bình:
- Trước kia mày có đủ mười ngón tay, sao giờ chỉ còn chín?
Cát Bình đáp:
- Ta đã cắn đi để thề với trời đất quyết giết thằng quốc tặc là mày đó.
Tháo sai lấy dao, ghè tay Bình xuống thềm, chặt hết luôn chín ngón còn lại, rồi bảo:
- Chặt hết chín ngón tay này để mày có sức mà thề.
Bình chửi:

- Ta còn miệng để nuốt sống được tên phản tặc, còn lưỡi đây để chửi vào mặt tên phản tặc.
Tháo lại truyền xẻo lưỡi! Nhưng Bình kêu lên rằng:
- Chớ vội ra tay! Giờ ta đau quá rồi, không chịu hình được nữa. Để ta cung khai. Hãy cởi trói cho ta!
Tháo bèn sai mở trói. Bình đứng dậy, hướng về Cung khuyết, bái lạy mà tâu vọng vua rằng:
- Hạ thần không trừ được giặc cho nước, thật là tại số trời. Mong Thánh Hoàng hiểu thấu cho lòng này.
Tháo còn căm hận, sai phân thây Cát Bình làm lệnh. Bấy giờ là năm Kiến An thứ năm, tháng giêng.

Sử quan có thơ rằng:
Nhà Hán suy vi, khí sắc tàn,
Cát Bình làm thuốc cứu giang san.
Quyết thề một dạ phò vua yếu,
Hạ độc, liều thân giết tướng gian.
Dẫu chịu cực hình, luôn mắng giặc,
Cam đành thảm tử chẳng kêu than.
Hãi hùng mười ngón tay tuôn máu,
Rạng rỡ ngàn thu một lá gan...
Cát Bình đã chết.
Tháo lại gọi tả hữu dẫn Tần Khánh Đồng đến trước mặt, rồi hỏi Đổng Thừa:
- Quốc cựu có biết tên này không?
Thừa nổi giận nói:
- Thằng ở phản chủ bỏ trốn? Hãy giết ngay nó đi!
Tháo nói:
- Nó có công cáo giác bọn mưu phản, nay tới đây đối chứng. Ai dám giết nó?
Thừa nói:
- Khánh Đồng là đứa tớ phản phúc, sao Thừa Tướng lới nghe lời vu cáo của nó?
Tháo hăm dọa:
- Ta đã tra hỏi bọn Tử Phục rồi. Ngươi còn chối cãi gì nữa?

Liền thét tả hữu bắt Đổng Thừa, rồi sai vào thẳng phòng trong khám xét.
Chốc lát, bắt được tờ huyết chiếu và tờ nghĩa trạng.
Tháo xem xong, cười nói:
- Bọn chuột nhắt này lớn gan thật.
Lập tức sai bắt cả nhà Đổng Thừa già trẻ trai gái giam lại, không để một người nào chạy thoát.
Tháo hầm hầm về phủ hội các mưu sĩ, đưa tờ huyết chiếu cho xem, tỏ ý muốn truất phế Hiến Đế, lập vua khác.

Đó chính là:

Mấy hàng chiếu máu thành hư vọng!
Một bức tiên thề rước khốn nguy... chư tướng, trù tính việc phế vua.

Chú thích:
Tức là Hán Vũ Đế
Tang Hoằng Dương, người thời Hán Vũ Đế
Trương An Thế, người thời Tuyên Đế
Nhâm Tòa ở thời Ngụy Văn Hầu
Xưa gọi là chim "Thư cưu".
Chung Quân, người đời Hán Vũ Đế, ở đất Tế Nam, làm quan Bác Sĩ rồi Gián Nghị Đại Phu, khiên chế được nước Việt. Khi chết mới hơn hai mươi tuổi. Người đời gọi là Chung Đồng (kỳ đồng).
Sách "Lã thị Xuân Thu" chép rằng ngựa thần Phi thố mỗi ngày đi vạn dặm. Ngựa Yểu niểu mỗi ngày chạy một vạn tám ngàn dặm.
Tức là Vương Lương và Bá Nhạc
Trọng Ni tức là Khổng Tử
Bãi này được mang tên "Anh vũ" là nguyên do trong một buổi tiệc uống rượu trên bãi này, Nễ Hành làm ra bài phú "Anh vũ"
Ngày một tháng giêng
Ngày rằm tháng giêng

Hồi 24
Quốc Tặc Hành Hung Giết Quý Phi
Hoàng Thúc Thua Chạy Đầu Viên Thiệu

Tào Tháo lấy được tờ huyết chiếu, liền thương nghị với bọn mưu sĩ muốn phế Hiến Đế, chọn người có đức lập làm vua. Trình Dục can rằng:
- Minh công được oai lừng bốn bể ấy cũng nhờ lấy danh nghĩa của nhà Hán, nay nếu phế vua trong lúc bốn bể chưa bình ắt sanh họa lớn.
Tào Tháo lại thôi. Chỉ sai áp giải bọn Đổng Thừa năm người cùng năm nhà già trẻ, trai gái ra các cửa xử trảm hết. Cộng tất cả hơn bảy trăm người phải rơi đầu. Quan, dân trong thành ai ai trông thấy đều sa nước mắt.

Người sau có thơ than Đổng Thừa:
Chiếu lồng đai áo, gắng lo toan,
Gác vắng, vua, tôi lệ ứa tràn...
Nghĩ lại năm xưa từng cứu giá,
Cảm lòng ngày ấy được ban ân.
Say mê cứu nước, mang tâm bệnh,
Khao khát trừ gian, kết mộng hồn...
Thiên cổ treo cao gương nghĩa liệt,
Ngoài ra thành, bại... sá chi bàn?
Lại có thơ than bọn Vương Tử Phục rằng:
Một tờ lụa máu đã ghi tên,
Quân phụ tình thâm, phải báo đền.
Gan sắt dẫu tan trong chốc lát,
Lòng son rạng rỡ đến thiên niên
Giết hết gia quyến bọn Đổng Thừa, Tào Tháo vẫn chưa hả giận. Lại đeo gươm vào cung để giết Đổng Quý phi. Quý phi là em gái Đổng Thừa, được vua Hiến Đế thương mến, hiện đang mang thai

năm tháng.
Hôm ấy, vua đang ngồi trong hậu cung, cùng Phục Hoàng hậu bàn kín về việc Đổng Thừa, lòng áy náy vì chưa được tin tức gì.
Bỗng thấy Tháo đeo gươm đột ngột bước vào, vẻ mặt hầm hầm.
Vua kinh hãi thất sắc.
Tháo hỏi:
- Đổng Thừa mưu phản, Bệ hạ đã biết chưa?
Vua giả vờ hỏi lại:
- Đổng Trác đã bị tru diệt rồi mà?
Tháo thét lạn:
- Không phải Đổng Trác! Đổng Thừa kia mà!
Vua run sợ nói:
- Quả thật Trẫm không biết.
Tháo hỏi mỉa:
- Mới cắn ngón tay ra viết chiếu, đã quên rồi ư?
Vua không biết trả lời ra sao nữa? Tháo thét võ sĩ bắt Đổng Quý phi đem ra.
Hiến Đế vội vàng kêu lên:
- Đổng phi đã có thai năm tháng. Xin Thừa tướng thương tình...
Tháo trợn mắt nói:
- Không nhờ số trời, ắt tôi đã bị hại rồi! Há còn để người con gái này lại mà chuốc hậu hoạn sao?
Phục Hoàng hậu cũng kêu rằng:
- Xin giam vào lãnh cung, đợi cho sinh nở rồi hãy giết cũng chưa muộn!
Tháo không nghe, sẵng tiếng gắt:
- Còn muốn giở cái nòi phản nghịch ấy, để báo thù cho mẹ nó sao?
Bấy giờ, biết số mạng đã định, Đổng phi sụt sùi khóc rằng:
- Xin cho được toàn thi thể mà chết. Đừng bắt phơi thân lộ thể...
Tháo mới sai người đem lụa bạch tới.
Hiến Đế vừa khóc vừa nói với Đổng phi:
- Khanh xuống Tuyền đài, đừng oán Trẫm nhé!
Dứt lời, lệ tuôn như mưa. Phục hậu cũng oà lên khóc lớn.
Tháo nổi giận nói:
- Lại còn giở trò đàn bà trẻ con thế nữa à!

Rồi thét võ sĩ lôi Đổng phi ra thắt cổ ở bên ngoài cung môn.

Người sau có thơ than Đổng phi rằng:
Đầu xuân mưa móc cũng bằng không,
Liễu nát, hoa rơi trước bệ rồng.
Thiên tử cũng đành tuôn suốt lệ,
Trông theo từng bước quặn ôm lòng.
Giết Đổng phi rồi, Tháo truyền bảo quan Giám cung:
- Từ nay trở đi, bất cứ người ngoại thích, tôn thân nào, nếu không được phép ta mà tự tiện vào cung, đều phải chém đầu! Canh giữ không nghiêm cũng chịu đồng tội!
Sau đó, Tháo nói với Trình Dục:
- Tuy nay đã giết bọn Đổng Thừa rồi, song còn Mã Đằng và Lưu Bị cũng trong số ấy, không thể không diệt trừ.
Trình Dục nói:
- Mã Đằng hiện nay đóng binh ở Tây Lương, binh thế cũng mạnh chưa nên đánh vội. Phải vỗ về hắn rồi gởi chiếu triệu về kinh mà giết đi mới được. Còn Lưu Bị hiện nay đang chiếm giữ Từ Châu làm kế ỷ dốc thì cũng không nên đánh. Huống chi nay Viên Thiệu còn đang đồn quân ở Quan độ, có ý dòm ngó Hứa Đô. Phỏng như kéo quân sang Đông để đánh Lưu Bị, thế tất Bị cầu cứu Thiệu. Viên Thiệu thừa lúc tới xâm phạm Hứa Đô, ta làm sao đương nổi?
Tào Tháo áy náy nói:
- Chẳng phải vậy đâu, Lưu Bị là tay nhân kiệt trong thiên hạ. Nếu không trừ trước, để cho hắn có đủ lông, đủ cánh thì khó mà trừ được. Còn như Viên Thiệu tuy có nhiều binh lực song cứ hay hoài nghi bất quyết, hay làm hỏng việc, chẳng có đáng sợ gì?
Đang lúc thương nghị bỗng có Quách Gia đến, Tháo liền hỏi Quách Gia:
- Ta muốn hưng binh đi dánh Lưu Bị, ngặt còn sợ Viên Thiệu xâm phạm Hứa Đô, ông nghĩ thế nào?
Quách Gia nói:
- Viên Thiệu tính chậm chạp mà hay đa nghi. Các mưu sĩ lại ghen ghét lẫn nhau, nội bộ tranh giành nghi kỵ nhau, không cần phải sợ. Lưu Bị hiện đang chỉnh đốn binh mã, tích thảo đồn lương, quân

binh chưa thuần thục, nếu kéo binh đến đó đánh một trận có thể dẹp yên.
Tào Tháo cả mừng liền nói:
- Chính hợp ý ta!
Bèn khởi đại binh hai mươi vạn chia làm năm đạo đi đánh Từ Châu.
Quân tế tác dò thám được, báo về Từ Châu.
Tôn Càn ở Từ Châu lập tức qua nơi Hạ Bì báo cho Quan Vân Trường rõ rồi lại qua Tiểu Bái cho Huyền Đức hay.
Huyền Đức bàn tính với Tôn Càn:
- Việc này phải đến cầu cứu Viên Bản Sơ mới giải được mối nguy này!
Bèn viết một phong thư, sai Tôn Càn mang đi.
Càn đến Hà Bắc vào ra mắt Điền Phong trước, nói rõ tình hình và nhờ dẫn tiến.
Phong lập tức dẫn Càn vào ra mắt Viên Thiệu và trình thư lên.
Nhưng thấy Viên Thiệu hình dung tiều tụy, áo mão xốc xếch,
Phong ngạc nhiên hỏi:
- Hôm nay Chúa công làm sao vậy?
Viên Thiệu đáp:
- Ô hay! Ta sắp chết rồi!
Điền Phong thất kinh nói:
- Chúa công nói chi lời gở thế!
Viên Thiệu nói:
- Ta có năm đứa con, chỉ có thằng con út là ta cưng nó lắm. Nay nó lại đau ghẻ nặng, bệnh nguy đến nơi. Nếu nó có bề nào thì ta chết mất.
Điền Phong nói:
- Hiện Tào Tháo đã hưng binh đi đánh Huyền Đức, Hứa Đô bỏ trống, chúng ta nên thừa cơ hội ấy đem nghĩa binh đánh vào, trên cứu được Thiên tử, dưới cứu được muôn dân. Thật là dịp may hiếm có vậy. Chỉ chờ Minh công định đoạt.
Viên Thiệu nói:
- Ta cũng biết cơ hội này rất tốt. Ngặt vì con ta đau bệnh, lòng ta hoảng hốt, e việc không lợi.

Điền Phong hỏi:
- Việc gì mà Chúa công phải hoảng hốt?
Viên Thiệu đáp:
- Trong năm đứa con, chỉ có đứa nhỏ đĩnh ngộ khác thường. Nếu không may nó có bề nào ắt ta cũng không sống nổi nữa!
Viện Thiệu quay lại nói với Tôn Càn:
- Ngươi hãy về nói lại với Huyền Đức, ta vì cớ ấy không thể ra binh được. Nếu Huyền Đức có bề nào đến đây tá túc, ta lo liệu phương tiện giúp đỡ cho.
Điền Phong nghe nói, uất ức đập cây gậy xuống đất kêu rằng:
- Được thời cơ hiếm có như thế này, mà vì mấy mụn lở của một đứa con mà bỏ lỡ cơ hội thật là đáng tiếc! Đáng tiếc!
Nói rồi giậm chân than dài mà lui ra.
Tôn Càn thấy Viên Thiệu không chịu phát binh, liền chạy suốt đêm về Tiểu Bái ra mắt Huyền Đức, kể rõ đầu đuôi. Huyền Đức thất kinh họp hết chư tướng thương nghị.
Trương Phi hăng hái hiến kế:
- Đại ca đừng lo gì. Quân Tào Tháo ở xa mới đến, binh tướng còn mỏi mệt. Ta nhân lúc chúng vừa chân ướt, chân ráo đến đây, hơi thở chưa đều, cứ xông ngay sang cướp trại, ắt phá được chúng.
Huyền Đức nói:
- Vẫn tưởng tam đệ chỉ là kẻ dũng phu, ai ngờ trước đã biết dùng mưu bắt Lưu Đại, nay lại bày kế này, thì cũng biết phép dùng binh lắm!
Bèn nghe lời Trương Phi, chia binh sẵn sàng, đợi đến đêm sang cướp trại Tào Tháo.
Bấy giờ Tào Tháo kéo binh qua Tiểu Bái.
Lúc đang tiến binh, bỗng có trận gió thổi tới, rồi nghe tiếng nổ vỡ đánh "rắc"! Thì ra cây đại kỳ bị gẫy cán.
Tháo vội ra lệnh cho quân sĩ tạm dừng bước, rồi họp các mưu sĩ hỏi xem lành dữ thế nào.
Tuân Húc hỏi:
- Gió từ phương nào tới? Thổi gẫy cờ sắc gì?
Tháo nói:
- Cuồng phong thừ phía Đông Nam thổi tới, đánh gẫy cây giác nha

kỳ (1). Cờ này gồm xanh, đỏ hai màu.
Húc nhẩm tính, rồi đoán:
- Chẳng phải điều gì khác! Hẳn đêm nay ắt có Lưu Bị đến cướp trại.
Tháo gật đầu.
Bỗng Mao Giới bước vào cũng hỏi:
- Vừa rồi, gió Đông Nam thổi gẫy lá giác nha kỳ hai đầu xanh, đỏ. Chúa công cho rằng lành hay dữ?
Tháo hỏi lại:
- Theo ý ông thế nào?
Mao Giới nói:
- Theo ngu ý, ắt là điềm có người tới cướp trại!

Người sau có thơ than Huyền Đức rằng:
Thương thay Hoàng thúc thế cô cùng,
Muốn cướp dinh Tào, khởi thế công.
Cờ địch gẫy lìa, cơn gió bão,
Trời già chi tựa kẻ gian hùng?
Bấy giờ, Tháo bảo các tướng:
- Trời đã báo điềm cho ta, vậy đêm nay ta phải đề phòng cẩn mật. Bèn chia binh ra làm chín đạo, cho một đạo tới trước để lập dinh trại, còn bao nhiêu chia ra làm mai phục khắp tám mặt.
Đêm ấy, trăng khi mờ khi tỏ, Huyền Đức đi bên tả, Trương Phi đi bên hữu chia quân ra làm hai đường tiến phát.
Chỉ để mình Tôn Càn ở lại giữ Tiểu Bái.
Riêng Trương Phi bấy giờ lấy làm đắc kế, dẫn toàn quân khinh kỵ thẳng tiến.
Khi đến trước trại Tào, Phi liền giục ngựa xông vào.
Nhưng chỉ thấy đèn đuốc leo lét, quân Tào lơ thơ thưa thớt...
Còn đang hoài nghi thì bỗng một tiếng pháo lệnh nổ vang, bốn bề lửa cháy bùng lên sáng rực!
Tiếng reo hò tám mặt nổi lên như trời long đất lở...
Phi biết mình đã trúng kế, liền quày ngựa toan thoát lui ra khỏi trại Tào, nhưng mặt Đông đã có Trương Liêu, phía Tây có Hứa Chử, chính Nam có Vu Cấm, chính Bắc có Lý Điển, phía Đông Nam thì

có Từ Hoảng, Tây Nam có Nhạc Tiến, Đông Bắc có Hạ Hầu Đôn, Tây Bắc thì Hạ Hầu Uyên tám tướng dẫn quân mã đánh ập vào.
Một mình Trương Phi tả xông, hữu đột, đỡ trước, gạt sau...
Nhưng nguy hơn nưa là số quân của Phi lại là quân thủ hạ cũ của Tháo.
Bấy giờ chúng thấy sự thế nguy cấp, đều hạ khí giới đầu hàng hết.
Phi hăng máu, lồng lên như con hổ dữ, đang đâm chém túi bụi thì Từ Hoảng tới đánh cho một trận.
Mặt sau, Nhạc Tiến lại đuổi tới.
Phi mở một đường máu ra thoát vòng vây mà chạy. Ngoảnh mặt lại thấy chỉ còn hơn mươi quân kỵ chạy theo.
Trương Phi muốn trở về Tiểu Bái, nhưng đường đã bị chẹn mất.
Muốn sang Từ Châu, Hạ Bì lại sợ quân Tào mai phục đón đường.
Nghĩ không ra lối, Phi đành trông về núi Mang Đường mà chạy.
Còn Huyền Đức khi dẫn quân vừa đến trại, toan xông qua cửa đã nghe tiếng reo hò vang trời.
Một cánh quân Tào nổi dậy sau lưng, đánh cắt ngang mất một nửa quân mã, và chặn lối về.
Rồi Hạ Hầu Đôn xông ra đón đường.
Huyền Đức vội phá vòng vây mà chạy.
Hạ Hầu Uyên lại đuổi theo sau, đánh cho một trận nữa.
Ngoảnh lại thấy chỉ còn hơn ba mươi quân kỵ chạy theo, toan chạy về Tiểu Bái, nhưng nhìn về phía thành trì đã thấy lửa cháy rực trời.
Huyền Đức vội rẽ cương, định chạy về Từ Châu hoặc Hạ Bì, nhưng đã thấy quân Tào đổ ra đầy đồng khắp núi đón chặn.
Huyền Đức thấy hết cả lối về, lại nhớ tới lời Viên Thiệu dặn:
- Nếu có bề gì thì cứ đến tá túc...
Bèn nghĩ bụng:
- Nay ta đã binh tan thế cùng, chi bằng ta hãy tạm qua Hà Bắc nương thân, rồi sau này sẽ tính kế khác.
Nghĩ rồi, Huyền Đức trông thẳng hướng Thanh châu mà chạy.
Chạy được một quãng lại gặp Lý Điển chặn đường.
Huyền Đức vùng lên thoát thân, rồi cứ trông về phía Bắc mà chạy tiếp.
Ba mươi quân kỵ bị Lý Điển bắt nốt.

Thế là chỉ còn trơ một mình một ngựa chạy nạn, mỗi ngày phải đi hơn ba trăm dặm.
Khi đến dưới thành Thanh châu, Huyền Đức bèn kêu mở cửa.
Quân canh hỏi tên họ, rồi chạy vào báo với quan Thứ Sử hay.
Nguyên quan Thứ Sử này là con trưởng của Viên Thiệu, tên là Viên Đàm.
Đàm vốn có lòng hâm mộ Huyền Đức lắm, bấy giờ nghe tin:
- Lưu Dự Châu một người một ngựa chạy đến ngoài thành.
Viên Đàm vội sai mở cửa, thân ra đón tiếp, rước vào công đường, hỏi tường tận sự thể.
Huyền Đức thuật rõ việc bại binh và ngỏ lời xin nương tựa.
Đàm liền mời tới nhà quán dịch nghỉ ngơi, rồi viết thư báo cho cha hay.
Một mặt sai quân hộ tống Huyền Đức đến biên giới Bình Nguyên.
Viên Thiệu nghe tin, dẫn văn võ bộ hạ ra ngoài Nghiệp Đô ba mươi dặm nghinh tiếp.
Huyền Đức xuống ngựa bái tạ.
Thiệu vội vàng đáp lễ, nói:
- Vừa qua, vì trẻ thơ mắc bệnh, không tiếp viện được Sứ quân, lòng vẫn áy náy không yên. Nay hân hạnh được gặp, thật đã thỏa lòng mong ước.
Huyền Đức nói:
- Bị này là kẻ cô cùng, đã muốn tới nương nhờ dưới cửa ngài từ lâu, nhưng chưa có dịp. Nay bị Tào Tháo đánh phá, vợ con bị hãm, gia đình thất tán cả rồi. Lòng nghĩ Tướng quân rộng lượng dung nạp kẻ sĩ bốn phương, nên không ngại thẹn mà tới theo. Mong Tướng quân thu nạp, thề sẽ có ngày báo đáp.
Viên Thiệu mừng rỡ, liền thết đãi rất hậu rồi để Huyền Đức ở lại Ký châu.
Nói về Tào Tháo đêm ấy lấy Tiểu Bái xong rồi, lập tức đến lấy Từ Châu.
My Trúc và Giản Ung ngăn cản không nổi phải bỏ thành chạy.
Trần Đăng bèn dâng thành cho Tào Tháo.
Tháo kéo đại quân vào.
Vỗ an dân chúng xong, Tào Tháo lại nhóm hết chư tướng để bàn

kế đi đánh Hạ Bì.
Tuân Húc nói:
- Quan Vũ bảo vệ vợ con của Lưu Bị, ắt liều thân quyết giữ thành ấy, nếu chẳng đánh cho mau e Viên Thiệu sang cướp mất.
Tào Tháo nói:
- Ta vốn rất yêu Quan Vũ là nhân tài lỗi lạc, võ nghệ siêu quần, muốn thu phục để dùng. Chi bằng nay cử người tới thuyết, nếu y chịu hàng thì hay lắm.
Quách Gia nói:
- Quan Vũ là người nghĩa khí cao sâu, ắt không chịu hàng đâu. Cử người đến thuyết, sợ bị hại mất.
Nhưng một người bước ra nói:
- Tôi với Quan Vũ vốn có quen nhau. Nay tôi xin đi dụ hàng.
Mọi người nhìn lại, thì ra Trương Liêu. Trình Dục nói:
- Văn Viễn tuy quen biết Quan Vũ, nhưng tôi xem người ấy không thể lấy lời lẽ suông mà dụ được. Tôi có một kế này, trước làm cho Quan Vũ hết đường tiến thoái, rồi sẽ cho Văn Viễn đến dụ hàng. Bấy giờ là y phải về hàng Thừa Tướng.

Đó chính là:
Rắp đem cung mạnh bắm hùm dữ,
Soạn sẵn mồi thơm dử cá ngao.
Chú thích:
Cờ một ngọn gọi là "giác kỳ". Cờ đôi gọi là "môn kỳ".

Hồi 25
Núi Thổ San, Quan Công Giao Ba Việc
Thành Bạch Mã, Tào Tháo Mở Trùng Vây

Lúc ấy Trình Dục dâng kế:
- Vân Trường sức đánh muôn người, không dùng kế khó thắng. Nay phải sai quân của Lưu Bị mới đầu hàng vào Hạ Bì ra mắt Quan Công, và nói dối là: "Trốn được mà về", rồi dùng chúng làm nội ứng. Lại sai người khiêu chiến dụ hắn đến một chỗ xa, chận đường về mới mong dụ hắn được.
Tào Tháo nghe theo kế ấy liền sai mấy mươi binh Từ Châu trở về Hạ Bì đầu Quan Công.
Quan Công thấy binh của mình, lưu dùng ngay không nghi ngờ gì cả.
Hôm sau, Hạ Hầu Đôn dẫn năm ngàn binh đến khiêu chiến, Quan Công không thèm ra.
Hạ Hầu Đôn truyền quân sĩ đứng ngoài thành kêu Quan Công nhiếc mắng cả ngày.
Quan Công tức giận dẫn ba ngàn quân ra thành đánh.
Đánh được chừng vài mươi hiệp, Hạ Hầu Đôn quày ngựa bỏ chạy.
Quan Công rượt theo được chừng hai mươi dặm, sợ Hạ Bì sơ thất nên quày ngựa trở lại không theo nữa. Nhưng đã muộn!
Một tiếng pháo lệnh nổ vang.
Bên tả có Từ Hoảng đổ ra, bên hữu có Hứa Chữ đánh chận. Hai cánh quân bít hẳn đường về.
Quan Công mở đường máu thoát thân, nhưng hai bên cung nỏ đã chực sẵn, bắn như mưa, không sao qua thoát.
Quay binh lại thì Từ Hoảng, Hứa Chữ lại tiếp chiến kịch liệt.
Quan Công ráng sức đánh vùi, hai tướng phải lui, rồi toan dẫn quân về Hạ Bì.
Nhưng Hạ Hầu Đôn lại chận đường tiếp đánh Quan Công đánh từ sáng đến tối, không tìm ra đường về, đành lên chót núi Thổ San

đóng binh lại đó tạm nghỉ.
Binh của Tào Tháo trùng trùng điệp điệp kéo đến vây chặt Thổ San.
Quan Công đứng trên núi, trông về Hạ Bì thấy trong thành ánh lửa rực trời.
Thì ra, lúc ấy quân trá hàng đã mở trộm cửa.
Tào Tháo thân hành đem đại quân tiến vào thành, sai đốt lửa, cốt làm cho Quan Công nao lòng rối ruột.
Quả nhiên, Quan Công thấy lửa cháy ở Hạ Bì rất sợ hãi, một đêm xung sát mấy lần xuống núi, nhưng đều bị loạn tên từ dưới bắn lên không sao thoát khỏi vòng vây.
Đến lúc mờ sáng, lới toan xông xuống phá vây nữa, bỗng thấy một người cỡi ngựa chạy lên.
Nhìn ra mới biết là Trương Liêu, Quan Công đón hỏi:
- Ngươi là tướng của Tào Tháo, đến đây đánh với ta chăng?
Trương Liêu liền bỏ thương xuống đất, bước xuống ngựa thi lễ, trả lời:
- Không phải.
Quan Công lại hỏi:
- Như vậy thì ngươi đến đây để giúp ta chăng?
Trương Liêu trả lời:
- Không phải.
Quan Công lại hỏi:
- Như vậy ngươi đến đây để dụ ta chăng?
Trương Liêu nói:
- Cũng không phải nữa.
Quan Công đang ngạc nhiên chưa biết ý định của Trương Liêu như thế nào, Trương Liêu đã nói:
- Vì cảm nghĩ ngày trước anh cứu tôi nên tôi đến đây đem tin cho anh rõ.
Quan Công hỏi:
- Tin gì vậy?
Trương Liêu nói:
- Hoàng thúc hiện nay lưu lạc nơi đâu chưa rõ, còn Trương Phi chẳng biết mất còn. Hôm qua Tào Tháo lại lấy được thành Hạ Bì

rồi, binh dân đều không bị hại. Gia quyến của Hoàng thúc lại được Tào Tháo bảo vệ tử tế, nên em đến đây đưa tin.
Quan Công nổi giận hét lớn:
- Người lại dám đến đây dụ ta sao? Ta thà chết chớ nhất định không đầu hàng ai cả. Ngươi hãy lập tức về đi, nếu nói một lời nào nữa, ta chém đầu ngay đấy.
Trương Liêu cười, nói:
- Anh nói như vậy anh không sợ người ta cười hay sao? Tôi vì thiên hạ cười anh, đến đây nói cho anh rõ chứ đâu dám dụ anh hàng.
Quan Công hỏi:
- Ngươi nói thiên hạ cười ta việc gì?
Trương Liêu nói:
- Tôi biết anh dõng lực có thừa, song hiện nay thế binh của anh đã tan vỡ, nếu liều chết thật là có tội.
Quan Công hỏi:
- Ta bình sanh không chịu nhục, nay ta ra trận quyết ăn thua với địch, nếu chẳng may thất cơ, ta liều chết để đền nợ nước, sao lại có tội?
Trương Liêu nói:
- Nếu anh liều chết, anh sẽ phạm ba tội.
- Là tội gì, nói thử ta nghe?
Trương Liêu bắt đầu thuyết:
- Anh thử nghĩ xem, Hoàng thúc hiện nay thất lạc, nhưng chí cả chưa đoạt, thế nào cũng cần người nghĩa dũng, nếu sau này Hoàng thúc cần đến mà không có anh tức là anh có tội thứ nhất. Hoàng thúc đã phó thác gia quyến cho anh, nay anh liều chết để mất chỗ nương tựa, không có ai bảo vệ, ấy là tội thứ hai. Anh là một kẻ võ nghệ siêu quần há lại không khuôn phò nhà Hán để danh muôn thuở lại liều thác như thế phỏng có ích gì, đó là tội thứ ba vậy.
Quan Công nghe Trương Liêu nói, thở dài, suy nghĩ giây lát rồi hỏi:
- Ngươi nói ta có ba tội, vậy anh bảo bây giờ ta phải làm thế nào?
Trương Liêu nói:
- Nay bốn phía đều có binh của Tào Công, nếu chống cự e sơ thất,

chi bằng hãy tạm đầu hàng Tào Công để nghe ngóng tin tức của Hoàng thúc. Nếu người còn ở nơi nào, anh sẽ đến đó tìm người. Như vậy, một là bảo vệ được hai vị phu nhân, hai là chẳng phụ lời ước thệ ngày xưa, ba là để dành được cái thân hữu dụng này ngày sau giúp nhà Hán. Ba điều ấy xin anh xét lại.
Quan Công nói:
- Ngươi nói ba điều tiện, ta lại có ba điều ước. Nếu Thừa Tướng bằng lòng khứng chịu, ta sẽ cởi giáp hàng, bằng thiếu một điều, ta quyết liều chết mà thôi.
Trương Liêu nói:
- Thừa Tướng độ lượng lắm, có điều chi mà người chẳng chịu.
Quan Công nói:
- Một là, ta với Hoàng thúc có thề với nhau một lòng giúp nhà Hán, nay ta có đầu là đầu Hán đế chớ chẳng phải đầu Tào Tháo. Hai là, xin lấy bổng lộc của Hoàng thúc cấp cho nhị tẩu của ta, lại không một ai được bén mảng đến chỗ ở của nhị tẩu ta. Ba là, khi nào hay được tin anh ta ở đâu, ta lập tức đến đó, dù đường xa ngàn dặm.
Trương Liêu ưng chịu, liền trở về ra mắt Tào Tháo và nói:
- Quan Công chịu đầu song bắt buộc Thừa Tướng nhận chịu ba điều: Thứ nhất là "Đầu Hán chứ chẳng đầu Tào".
Tào Tháo cười:
- Ta làm Thừa Tướng cho nhà Hán, đầu Hán tức là đầu ta, việc ấy không can hệ gì.
Trương Liêu lại nói:
- Thứ nhì là xin bổng lộc của Hoàng thúc cấp dưỡng cho nhị tẩu của hắn, lại cấm không cho một kẻ nào được bén mảng đến chỗ ở của nhị tẩu hắn.
Tào Tháo cũng cười, nói:
- Ta sẽ cấp cho gấp hai lần bổng lộc của Hoàng thúc! Còn như việc nghiêm cấm trong ngoài, thì gia pháp xưa nay vẫn thế. Còn phải nghi ngại gì nữa?
Trương Liêu kể tiếp:
- Điều thứ ba là lúc nào hắn nghe được Lưu Bị ở đâu, hắn đi ngay dù cho đường xa muôn dặm.

Tào Tháo ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
- Điều ấy thực là khó! Nếu hay được tin Huyền Đức ở đâu, hắn ra đi, như thế ta nuôi hắn có ích gì?
Trương Liêu lại nói:
- Quan Công sở dĩ trung thành với Huyền Đức là vì hắn cảm cái tình đối xử của Huyền Đức mà thôi! Nay nếu Thừa Tướng đối đãi với hắn cũng như Huyền Đức thì hắn ắt mến phục Thừa Tướng như đã mến Huyền Đức vậy.
Tào Tháo suy nghĩ một hồi rồi nói:
- Lời Văn Viễn nói rất hay! Ta ưng thuận ba điều ấy.
Tào Tháo liền sai Trương Liêu đến thỉnh Quan Công về.
Trương Liêu liền đến thuật hết các việc cho Quan Công nghe, Quan Công liền nói:
- Tuy vậy, xin Thừa Tướng hãy lui binh, để ta trở về thành hỏi ý kiến của nhị tẩu ta đã rồi sẽ đầu hàng.
Trương Liêu về nói lại. Tào Tháo truyền lui binh hơn hai mươi dặm.
Tuân Húc thất kinh, vào nói với Tào Tháo:
- Không nên, tôi e nó trá hàng chăng?
Tào Tháo nói:
- Vân Trường là người nghĩa khí, hắn chẳng dối gạt đâu.
Quan Công dẫn binh về Hạ Bì thấy nhân dân đâu đó bình yên liền đi thẳng vào phủ ra mắt nhị tẩu.
Cam phu nhân và My phu nhan hỏi:
- Chẳng hay Hoàng thúc nay ở chỗ nào?
Quan Công nói:
- Chưa biết anh ấy chạy về đâu.
Rồi Quan Công đem hết đầu đuôi việc Tào Tháo dụ hàng kể cho nhị tẩu rõ, và lại kể ba điều ước hẹn cho nhị tẩu nghe. Rồi hỏi ý kiến.
Cam phu nhân nói:
- Hôm qua, quân Tào vào thành, chúng tôi tưởng đã không toàn thân. Không ngờ chúng không phạm đến cái tơ cái tóc. Không một tên quân nào dám tại cửa. Nay thúc thúc đã hứa với họ, cứ việc mà làm. Hà tất phải hỏi chúng tôi là bọn đàn bà đâu biết việc lợi hại

trong quân binh. Song chúng tôi e ngày sau biết được tin của Hoàng thúc rồi, Tào Tháo không cho đi thì làm sao?
Quan Công nói:
- Việc ấy em đã có cách.
Quan Công từ tạ lui ra, dẫn vài tên quân kỵ vào ra mắt Tào Tháo.
Tào Tháo bổn thân ra khỏi viên môn nghinh tiếp.
Quan Công xuống ngựa thi lễ rồi nói:
- Tôi là tướng bại binh, mong ơn ngài không giết.
Tháo nói:
- Tôi ái mộ Vân Trường đã lâu, nay được gặp nhau, thật phỉ tình hoài vọng.
Vân Trường nói:
- Tôi nhờ Văn Viễn xin Thừa Tướng ba điều, ngài đã khứng rồi chớ?
Tào Tháo nói:
- Tôi đã hứa thì có bao giờ nuốt lời?
Quan Công nói:
- Sau này, nếu tôi nghe tin đại ca tôi ở đâu, dù vùi thân trong chỗ nước lửa, tôi cũng phải theo, chừng ấy sợ từ tạ không kịp, cúi xin miễn chấp.
Tào Tháo nói:
- Nếu Huyền Đức còn, chừng đó ông sẽ đi, nhưng tôi e Hoàng thúc bị loạn quân rồi, xin ông an lòng thủng thỉnh lo liệu.
Quan Công bái tạ.
Tào Tháo liền bày yến tiệc thết đãi.
Hôm sau, Tào Tháo liền truyền lệnh thâu quân về Hứa Xương.
Quan Công liền thỉnh nhị tẩu lên xe rồi tự mình đi theo hộ vệ.
Khi quân đi đến trạm dịch, Tào Tháo truyền quân đóng lại nghỉ ngơi, lại truyền Quan Công ở chung một nhà với nhị tẩu. Ý muốn để cho Quan Công loạn nghĩa quân thần.
Nhưng đêm ấy, Quan Công cầm đuốc đứng trước cửa suốt đêm canh chừng cho nhị tẩu.
Tào Tháo biết được kính phục vô cùng.
Về đến Hứa Xương, Tháo truyền dọn một tư dinh cho gia quyến Huyền Đức ở.

Quan Công liền phân ra hai viện.
Phía cửa trong đặt mười tên quân canh giữ, còn Quan Công ở nơi nhà ngoài.
Tào Tháo lại dắt Quan Công vào triều yết kiến Hiến Đế.
Hiến Đế phong cho làm chức Thiên Tướng quân.
Quan Công tạ ơn rồi lui ra.
Hôm sau, Tào Tháo lại truyền bày tiệc lớn thết đãi.
Bá quan tề tựu đủ mặt.
Tháo liền mời Quan Công ngồi trên.
Tiệc tan; lại sai đem gấm vóc, vàng bạc và đồ trang hoàng ra tặng.
Quan Công đem về giao hết lại cho nhị tẩu.
Từ đó, cứ cách ba ngày Tào Tháo bày một tiệc nhỏ, bảy ngày một tiệc lớn khoản đãi Quan Công.
Lại đưa hai mươi người con gái đẹp đến hầu hạ.
Quan Công liền sai đem vào cho nhị tẩu.
Cứ ba ngày, Quan Công vào một lần đứng vòng tay nơi phía ngoài cửa hỏi:
- Nhị tẩu mạnh chăng?
Nhị tẩu hỏi thăm tin tức của Hoàng thúc xong, rồi nói:
- Thúc thúc cứ tự tiện.
Chừng ấy Quan Công mới lui ra. Tào Tháo hay được việc ấy khen phục Quan Công vô cùng.
Một hôm, Tào Tháo thấy Quan Công mặc chiếc áo màu lục đã bạc màu, liền sai thợ phỏng theo vóc của Quan Công, lựa gấm tới may một chiếc cẩm bào rồi đem cho Quan Công.
Quan Công lãnh lấy đem về rồi mặc vào trong, còn chiếc áo cũ mặc ở ngoài.
Tháo thấy vậy hỏi:
- Sao Vân Trường tiết kiệm thế?
Vân Trường nói:
- Chiếc áo cũ này là của anh tôi cho. Tôi mặc nó ra ngoài cũng như thấy mặt anh tôi vậy. Chẳng dám vì cái áo mới Thừa Tướng vừa ban, mà quên cái cũ của anh cho! Vì thế tôi mặc áo mới vào trong.
Tào Tháo nghe qua khen:
- Thật là nghĩa sĩ!

Tuy ngoài miệng nói thế chớ trong lòng chẳng vui.
Một hôm Quan Công đang ngồi ở Phủ, bỗng có tin báo:
- Hai vị phu nhân chẳng biết có chuyện chi mà khóc lóc nằm lăn dưới đất.
Quan Công vội chỉnh tề khăn áo, vào quỳ phía ngoài cửa hỏi:
- Bẩm nhị tẩu, chẳng hay có việc gì mà bi thương như vậy?
Cam phu nhân sụt sùi nói:
- Đêm hôm qua, ta nằm chiêm bao thấy Hoàng thúc bị sa dưới hầm, e người đã chết rồi, nên ta buồn và khóc than đó thôi.
Quan Công tìm lời khuyên giải:
- Việc trong mộng mị không thể tin được. Chẳng qua là chị quá tưởng nhớ anh nên mộng mị như vậy. Xin hai chị chớ ưu sầu có hại cho sức khỏe.
Đang lúc trò chuyện có quân Tào Tháo đến mời Quan Công đi dự yến.
Quan Công từ giã nhị tẩu rồi đến nơi yến đình.
Tào Tháo thấy Quan Công buồn bã liền hỏi:
- Vân Trường có việc chi chẳng được vui.
Quan Công nói:
- Lâu ngày xa cách nên hai chị tôi nhớ anh tôi mà khóc lóc, cho nên tôi cảm động trong lòng.
Tào Tháo nghe nói liền cười, rồi kiếm lời khuyên giải cho khuây lãng, và mời uống rượu.
Qua vài tuần rượu, Vân Trường ngồi nhìn trời, tay vuốt râu nói:
- Sống làm trai mà chẳng được phụng sự quốc gia, bội nghĩa cùng anh, thật uổng thay một đời người!
Tháo thấy Vân Trường buồn liền khéo léo tìm câu hỏi cho khuây:
- Vân Trường có đếm thử râu ước độ được bao nhiêu sợi chăng?
Vân Trường nói:
- Ước chừng vài trăm sợi. Qua tiết đông thiên thường hay rụng nên phải lấy cái túi the bọc ngoài cho nó khỏi rụng.
Tào Tháo liền lấy gấm bông may cho Vân Trường một cái đảy để bọc râu.
Ngày nọ trong buổi chầu, vua thấy trước ngực Vân Trường có đeo một cái đảy gấm, làm lạ hỏi:

- Thiên Tướng quân đeo cái đảy ấy chi vậy?
Vân Trường thưa:
- Râu thần dài lắm nên Thừa Tướng ban cho cái đãy để bọc lại.
Vua bảo mở ra cho xem, Vân Trường mở ra, thấy chòm râu dài khỏi bụng.
Vua khen:
- Đúng là Mỹ nhiệm công!
Bởi thế Vân Trường có tên Mỹ nhiệm công (ông râu đẹp).
Một ngày kia, Tào Tháo mời Vân Trường đến dự yến, Tháo thấy ngựa Vân Trường ốm mới hỏi duyên cớ.
Vân Trường đáp:
- Vì người tôi hơi nặng, nên cỡi con nào cũng chóng gầy.
Tào Tháo lập tức sai quân dẫn đến một con ngựa sắc đỏ như than lửa, hình thù cực kỳ hùng vĩ, chỉ cho Vân Trường xem và nói:
- Vân Trường biết con ngựa này chăng?
Quan công xem rồi nói:
- Nó là con Xích Thố của Lữ Bố.
- Chính là nó đấy.
Nói rồi sai đem yên cương ra đóng, tặng cho Quan công, Quan công phục lạy tạ ơn.
Tháo tỏ vẻ không bằng lòng, hỏi:
- Ta đã bao phen trao tặng nào là mỹ nữ, nào là vàng bạc, nào là gấm vóc, sao chẳng thấy Vân Trường vui, nay cho con ngựa này mà Vân Trường lại tạ ơn hậu như vậy?
Quan công nói:
- Tôi biết con ngựa quý này ngày đi ngàn dặm. Nay được ơn ban, nếu biết anh tôi ở đâu, tôi có thể đi một này là gặp.
Tháo nghe qua sực tỉnh, bấy giờ mới thấy hối tiếc.
Quan công từ tạ lên ngựa ra về.
Người sau có thơ khen: ????
Sau khi cho ngựa, Tháo hối hận, buồn rầu hỏi Trương Liêu:
- Ta chẳng hề bạc đãi Vân Trường, sao hắn cứ nghĩ đến chuyện ra đi mãi là cớ chi?
Trương Liêu nói:
-Xin để tôi dọ hỏi thử lòng hắn coi.

Hôm sau, Liêu đến thăm Quan công, thi lễ xong, Liêu hỏi:
- Từ khi tôi tiến cử anh với Thừa Tướng, anh có điều gì bất như ý chăng?
Quan công đáp:
- Tôi rất cảm hậu ân của Thừa Tướng, chẳng còn thiếu gì. Chỉ hiềm thân tuy ở đây, mà lòng quá nhớ Hoàng thúc không phút nào quên được!
- Anh nghĩ thế là sai. Bậc trượng phu xử thế phải biết cân nhắc khinh trọng. Huyền Đức đãi anh vị tất đã hậu bằng Thừa Tướng. Sao anh chỉ nghĩ đến việc ra đi?
Quan công nói:
- Tôi vẫn biết Tào công đãi tôi quá hậu, hiềm vì tôi đã chịu ơn Hoàng thúc từ xưa, thề cùng sống chết, không thể đổi lòng. Thế nào rồi tôi cũng không ở đây lâu, nhưng tôi phải lập chút công báo đáp Thừa Tướng đã, rồi mới ra đi.
Trương Liêu vội hỏi:
- Nếu Huyền Đức đã qua đời thì anh về đâu?
- Đành theo xuống tuyền đài!
Liêu biết không thể nào giữ nổi Vân Trường, liền cáo từ, trở về nói lại với Tào Tháo. Tháo tuy chẳng vui song lòng khâm phục. Tháo nói:
- Thờ chúa chẳng quên căn bổn, ấy thật là người nghĩa sĩ trong thiên hạ.
Tuân Húc nói:
- Vân Trường nói sẽ lập công rồi mới đi. Vậy ta đừng để hắn trả ơn thì hắn chưa đi được.
Tào Tháo khen phải. Sau đó bá quan ai về dinh nấy.
Nói về Huyền Đức từ khi về ở với Viên Thiệu, ngày ngày buồn bực không an. Viên Thiệu thấy vậy hỏi:
- Huyền Đức có gì buồn bực vậy?
Huyền Đức đáp:
- Hai em tôi lâu nay chẳng biết tin tức, vợ con lại ở trong tay Tào tặc chẳng biết lành dữ ra sao. Trên chẳng được đền nợ nước, dưới giữ chẳng được cửa nhà lẽ nào lại không lo.
Viên Thiệu nói:

- Nay tiết xuân hòa hườn, tôi muốn cử binh đi đánh Tào Tháo ước có được chăng?
Điền Phong nghe nói liền bàn:
- Lúc trước Tào Tháo mắc đi đánh Từ châu, Hứa Đô bỏ trống, sao không nhân cơ hội ấy mà đánh. Nay nó đã lấy được Từ châu rồi, tướng sĩ thêm mạnh, ta chớ nên khinh động.
Viên Thiệu nói:
- Để ta nghĩ lại xem thế nào!
Rồi hỏi Huyền Đức:
- Điền Phong khuyên ta cố thủ, nên chăng?
Huyền Đức nói:
- Tào Tháo là đứa khi quân, nếu Minh công không đánh để giành lấy đại nghĩa, tôi e mất cơ hội?
Viên Thiệu khen phải, liền muốn hưng binh.
Điền Phong lại cản nữa.
Thiệu tức giận mắng:
- Bọn ngươi cứ khoe việc văn không kể gì đến việc võ. Ngươi làm cho ta mất việc đại nghĩa.
Điền Phong cứ cản mãi, Viên Thiệu nổi giận toan đem chém.
Huyền Đức can rằng:
- Xin Minh công chớ nóng giận, làm hại mưu sĩ không hay.
Viên Thiệu liền truyền đem hạ ngục.
Thư Thọ thấy Điền Phong bị hạ ngục, liền về hội họp cả nhà cùng anh em họ hàng, rồi đem gia sản chia hết cho mọi người, dặn dò như vĩnh biệt:
- Tôi theo đại quân đi phen này, nếu thắng uy danh lừng lẫy, còn như bại ắt không có đất chôn.
Cả họ đều ứa nước mắt tiễn đưa.
Bấy giờ Viên Thiệu sai đại tướng Nhan Lương làm tiên phong đến đánh thành Bạch Mã.
Thư Thọ lật đật cản ngăn:
- Nhan Lương tánh không được rộng rãi, tuy có sức mạnh song gánh vác việc lớn một mình không được.
Viên Thiệu đáp:
- Ta biết tài của tướng ta lắm, ngươi làm sao biết được?

Quan Thái thú Đông quận là Lưu Giêng hay được tin ấy liền sau người về Hứa Xương cấp báo với Tào Tháo.
Tào Tháo liền thương nghị hưng binh cự địch.
Quan Công vào trướng phủ thưa cùng Tào Tháo:
- Nghe Thừa Tướng khởi binh nên xin đi tiền bộ.
Tào Tháo nói:
- Tôi chưa dám phiền đến Tướng quân. Vậy lúc nào cần thì sẽ nhờ đến.
Quan Công liền lui về.
Tháo liền dẫn binh mười lăm vạn, chia ra làm ba đội kéo đi. Đi dọc đường lại gặp thơ của Lưu Giêng cấp báo liền liền. Tháo vội đem năm vạn quân đi trước đến thành Bạch Mã.
Khi đến nơi thấy tướng của Viên Thiệu là Nhan Lương bày binh bố trận, binh giáp đâu đó chỉnh tề.
Tào Tháo khen thầm, rồi hỏi:
- Hàng tướng sĩ có ai dám ra đánh với Nhan Lương chăng?
Tống Hiến bước tới xin đi, Tào Tháo mừng rỡ nói:
- Ngươi là đại tướng của Lữ Bố, nếu ra trận ắt thành công.
Tống Hiến lãnh mạng đề thương lên ngựa xông ra trước trận gặp Nhan Lương đánh chưa đầy hai hiệp, Nhan Lương đã chém Tống Hiến một đao rơi đầu xuống đất.
Quân chạy về phi báo, Tào Tháo thất kinh nói:
- Nhan Lương quả là một tay dũng tướng, lời đồn chẳng sai.
Ngụy Tục bước ra nói:
- Nó đã giết bạn của tôi, vậy xin cho tôi ra báo thù.
Tháo liền cho đi. Ngụy Tục lên ngựa xông ra trước trận.
Đánh chưa đầy hai hiệp, Nhan Lương cầm đao nhắm ngay đầu Ngụy Tục xáng xuống.
Ngụy Tục đỡ không nổi nhào xuống ngựa chết.
Tào Tháo kinh hãi nói:
- Thật là dũng tướng đó.
Rồi quay lại hỏi các tướng:
- Còn ai dám ra trận nữa không?
Từ Hoảng bước tới xin đi. Tào Tháo nhận lời.
Từ Hoảng liền cầm thương lên ngựa xông ra.

Nhan Lương cũng chẳng thèm hỏi tên họ cứ việc cầm đao xông tới đánh.
Đánh vừa được mười hiệp Từ Hoảng cũng không chịu nổi phải quày ngựa chạy tuốt vào thành.
Tào Tháo thấy thiệt luôn hai tướng trong lòng buồn bực, nói:
- Nếu có Nhan Lương cầm binh, e binh ta khó thắng được.
Trình Dục nói:
- Tôi xin tiến cử một người ắt trừ Nhan Lương được:
Tào Tháo hỏi ai, Trình Dục liền nói:
- Nếu không sai Quan Công đi thì chẳng ai dám đánh.
Tào Tháo nói:
- Người ấy có hứa là khi lập được công rồi sẽ đi, nay nếu sai người ấy ra trận mà thắng được, ắt người ấy không chịu ở.
Trình Dục lại nói:
- Huyền Đức nếu còn ắt đầu Viên Thiệu. Ta sai Quan Công ra trận giết tướng của Viên Thiệu, thế nào Viên Thiệu cũng nghi mà giết Huyền Đức.
Nếu Huyền Đức không còn, sợ gì Quan Công đi nữa.
Tào Tháo khen phải vỗ tay cười, rồi liền cho người đi thỉnh Quan Công đến.
Quan Công tiếp được lệnh liền vào từ giã hai chị. Hai vị Phu nhân nói:
- Thúc thúc đi chuyến này, nhớ dò la tin tức Hoàng Thúc nhé!
Quan Công vâng dạ rồi lui ra, tay cầm Thanh Long đao, lên ngựa Xích Thố dẫn vài người tùy tùng thẳng đến thành Bạch Mã ra mắt Tào Tháo.
Tào Tháo nói:
- Nhan Lương giết luôn hai tướng, chẳng ai dám đánh nên phải mời Vân Trường đến đây bàn định.
Quan Công nói:
- Để tôi nhìn qua một chút xem sao.
Tháo truyền bày rượu thết đãi. Đang uống, bỗng có tin báo Nhan Lương kéo quân ra thách đánh.
Tháo liền dẫn Quan Công lên núi để quan sát.
Tháo mời Quan Công cùng ngồi, các tướng đều đứng hai bên.

Tháo thấy Nhan Lương đã bày trận thế, cờ bay rợp trời, bào giáp rực rỡ, đao thương sáng loáng, người như rừng gươm, liền trỏ tay xuống bảo Quan Công:
- Tướng quân coi, binh mã Hà Bắc hùng tráng thế đấy!
Quan Công khẽ nghiêng mắt nói:
- Theo ý tôi thì đó cũng chỉ như loại thảo mộc có chi phải lo.
Tháo lại trỏ tay lần nữa nói:
- Người mặc áo vàng, cầm đao dừng ngựa dưới đám tàn lộng kia, chính là Nhan Lương đấy.
Quan Công đưa mắt nhìn qua một chút rồi bảo Tháo:
- Tôi xem Nhan Lương như đứa dựng nêu bán đầu vậy.
Tháo nói:
- Nó tài lắm đó, chớ có khinh thị.
Quan Công liền đứng dậy nói:
- Tôi tuy bất tài song cũng xin ra trận lấy đầu Nhan Lương đem về nạp cho Thừa Tướng.
Trương Liêu nói:
- Giữa chốn ba quân không nên nói đùa!
Quan Công hăng hái nhảy phóc lên ngựa chạy thẳng xuống núi, trợn đôi mắt phụng, dựng cặp mày tằm, vẹt dùa quân Hà Bắc dường như sóng ngã, gió tan.
Nhan Lương đang đứng dưới cây lọng, thấy Quan Công đến vừa muốn hỏi thì ngựa Xích Thố đã đến trước mặt rồi. Nhan Lương chưa kịp trở tay, Quan Công đưa lưỡi Thanh Long đao chém một đao, Nhan Lương ngã lăn xuống ngựa. Quan Công nhảy xuống đất, cắt lấy thủ cấp, treo dưới cổ ngựa, rồi lại phi thân lên yên, vung đao ra khỏi trận, dễ dàng như vào chỗ không người.
Binh tướng Hà Bắc sợ nhốn nháo cả lên, chưa đánh đã rối loạn. Quân Tào thừa thế đánh tràn sang, chém giết tơi bời, cướp được lừa ngựa, khí giới vô số.
Quan Công phi ngựa lên núi, các tướng đều hết lời khen mừng.
Tào Tháo nói:
- Tướng quân thật là thần nhân đó.
Quan Công nói:
- Tôi đây đã thấm vào đâu. Em tôi là Trương Dực Đức, nơi chốn

trăm muôn binh sĩ, lấy đầu thượng tướng như thò tay vào túi lấy đồ.
Tào Tháo nghe nói thất kinh, liền day lại dặn các tướng sĩ:
- Nếu sau có gặp Trương Dức Đức, chớ nên đánh với hắn.
Lại truyền mỗi người lấy viết biên nơi bâu áo cho nhớ.
Bấy giờ quân tàn bại của Nhan Lương bỏ chạy về giữa đường, gặp Viên Thiệu liền báo cáo:
- Bẩm Chúa công, có một dũng tướng mặt đỏ râu dài, cầm đạo đao cỡi ngựa xông vào trận, chém mất Nhan Tướng quân rồi!
Thiệu thất kinh hỏi:
- Kẻ nào thế?
Thư Thọ nói:
- Mặt đỏ râu dài, hẳn là Quan Vũ, em Huyền Đức chứ ai? Thiệu đùng đùng nổi giận, trỏ mặt Huyền Đức nói:
- Em người giết mất tướng yêu của ta, hẳn các ngươi đồng mưu với nhau rồi! Còn để ngươi làm gì nữa?
Mắng rồi thét đao phủ lôi Huyền Đức ra chém!

Hồi 26
Viên Bản Sơ hao binh tổn tướng
Quan Vân Trường treo ấn tìm anh

Viên Thiệu muốn chém thì Huyền Đức ung dung nói :
- Em tôi thất lạc mải đâu, làm sao tôi biết ? Lại còn thiên hạ thiếu gì người mặt đỏ râu dài mà lại nhứt định buộc là em tôi ?
Viên Thiệu vốn tánh tình bất nhất nghe vậy lại trách Thơ Thọ :
- Nếu nghe ngươi, suýt nữa xử người vô tội rồi !
Bỗng có một tướng ra trước trướng mà rằng :
- Tôi là bạn thân Nhan Lương xin vì bạn mà báo thù .
Nhìn lại thì ra Văn Xú.
Viên Thiệu mừng rỡ, cấp cho mười ngàn binh sĩ ra thành. Đồng thời, Viên Thiệu cũng cho binh sang qua sông Huỳnh Hà.
Huyền Đức thưa :
- Tôi mang ơn Minh Công đã lâu, nay xin cho tôi đi nghe ngóng tin tức .
Viên Thiệu liền cho Huyền Đức cùng Văn Xú tiến quân lên .
Huyền Đức đi sau, Văn Xú mang đại đao lên ngựa đi trước khiêu chiến. Lúc đó Quan Công được Tào Tháo dâng biểu lên Vua phong chức Hớn Thọ Đình Hầu, lại đúc ấn ban cho.
Quân vào báo Viên Thiệu lại sai đại tướng Văn Xú tới đánh nữa, binh mã đã vượt Huỳnh Hà rồi.
Tào Tháo liền truyền hậu quân thành tiền quân, tiền quân thành hậu quân mà đi tới phía Tây Hà.
Lữ Kiền lấy làm lạ sao Thừa Tướng lại cho lương thảo đi trước, trong lòng hồ nghi lắm. Hỏi thì Tào Tháo chỉ cười trừ.
Đi gần tới Giang Tân, nghe phía trên la hét ầm ầm. Hỏi thì quân bảo là đại quân của Văn Xú sắp tới nơi, và quân ở phía trước của Tào Tháo đang bị rối loạn.
Tháo truyền rút hết quân lên núi đất tạm lánh và hạ trại.
Khi Văn Xú tới , Tào Tháo lại bảo quân cứ cởi giáp tháo yên nghỉ

ngơi !
Lữ Kiền dậm chân than trời, Tào Tháo bảo :
- Ngươi cứ yên, ta dùng mồi nhử giặc đó . Nói rồi nháy Tuân Du mà cười.
Quân Văn Xú tới, thấy xe lương thảo bỏ bừa bãi thì tan rã hàng ngũ mà thi nhau tranh cướp.
Lúc đó Tào Tháo mới nổi mật lệnh, bao nhiêu tinh binh mai phục đổ ra, chém giết quân Viên Thiệu không sao kể xiết !
Văn Xú đành phải chạy dài.
Tào Tháo nhìn thấy hỏi :
- Có ai ra bắt Văn Xú danh tướng Hà Bắc cho ta ?
Từ Quảng, Trương Liêu cùng xông ra, Văn Xú lấy cung bắn một mũi tên trúng vào chóp mũi Trương Liêu, lại bắn mũi nữa, con ngựa của Trương Liêu quỵ xuống. May có Từ Quảng chạy tới, Văn Xú đối địch luôn và đuổi Từ Quảng phải thua chạy, chợt một tướng mặt đỏ râu dài xuất hiện, chặn đường Văn Xú mà rằng .
Tướng giặc chớ chạy !
Văn Xú quát mắng :
- Ngươi chờ xem ta trả thù cho Nhan Lương đây .
Nói rồi hai bên đánh vùi, hồi lâu Văn Xú không cự nổi Quan Công, toan chạy thì đã bị một nhát thanh long đao, đầu bay khỏi cổ .
Quân Hà Bắc phần bị giết, phần rớt xuống sông vô số .
Huyền Đức lúc đó đi tới thì có quân báo :
- Lại tướng mặt đỏ râu dài giết mất Văn Xú rồi !
Huyền Đức mừng thầm chạy tới nhìn xa xa thấy một tướng chạy đi chạy lại như bay, lại có phất phới cờ hiệu Hớn Thọ Đình Hầu Quan Vân Trường.
Huyền Đức thầm tạ ơn trời đất là quả thực em mình vẫn còn sống .
Huyền Đức định kêu gọi thì lại thấy quân Tào ào ào kéo tới nên phải lui về.
Quách Đồ và Thẩm Phối về trình lại Viên Thiệu :
- Đúng là Vân Trường vùa chém mất đại tướng Văn Xú .
Viên Thiệu lại hô lôi Huyền Đức ra chém.
Huyền Đức kêu oan biện bạch :
- Tào Tháo rất ghét tôi, thấy tôi ở với Minh Công nên sai Vân

Trường ra giết Nhan Lương , Văn Xú để Minh Công nổi giận mà giết tôi. Riêng Vân Trường không được biết tôi ở đây vậy để tôi viết thư, thể nào em tôi cũng về với Minh Công.
Viên Thiệu cả mừng, rồi lui binh đóng tại Võ Dương, không đánh nữa.
Tào Tháo cũng mệt mỏi chỉ để Hạ Hầu Đôn giữ Hải Khâu, còn mình thì lui về Hứa đô.
Sau đó Tào Tháo mới kể những mưu kế của mình cho Lữ Kiền biết, mọi người đều khen phục.
Tào Tháo mở tiệc đãi tướng sĩ thì lại có quân vào báo : tại Nhữ Nam, cướp bóc nổi dậy, Tào Hồng dẹp không nổi nên phải cho người về xin cúu viện.
Quan Công xin đi dẹp bọn cướp.
Tào Tháo nói :
- Tướng Quân cần nghỉ ngơi, việc này không dám phiền tới .
Quan Công lại thưa :
- Tôi ở không, e tôi sanh bịnh.
Tào Tháo lấy làm lạ, lại cho đi, truyền Vu Cấm , Nhạc Tấn theo làm Phó tướng .
Tuân Úc lại rỉ tai Tào Tháo :
- Vân Trường đang có ý tìm Lưu Bị , đừng nên cho y đi xa nhiều.
Tào Tháo bảo :
- Thắng trận này, ta không cho y đi nữa .
Còn Vân Trường tới Nhữ Nam thì quân sĩ bắt đuợc hai người tình nghi đưa tới.
Quan Công nhìn lại, thất kinh, thì ra một trong hai người là Tôn Càng.
Tôn Càng, kể chuyện lênh đênh trôi nổi, sau về với Lưu Tích, và hỏi vì sao Quan Công về với Tào Tháo ?
Quan Công cũng đem chuyện mình nói lại.
Tôn Càng tiếp :
- Tôi nghe Lưu Hoàng Thúc ở bên Viên Thiệu mà chưa có dịp sang tìm .
Quan Công nói :
- Nếu anh tôi ở bên Viên Thiệu thì tôi phải đi ngay. Hiềm vì mới

giết một hai đại tướng của y , e rằng y không chịu .
Tôn Càng liền bảo :
- Vậy để tôi đi trước coi tình hình thế nào đã .
Quan Công bảo :
- Được thấy anh tôi thì muôn thác tôi cũng không ngại .
Tôn Càng đi ngay đêm hôm đó .
Hôm sau, Quan Công ra trận thì gặp Cung Đỗ.
Quan Công hỏi vì sao mà bội phản triều đình ?
Cung Đỗ trả lời :
- Ngươi mới là kẽ bội chúa, Huyền Đức đang ở bên Viên Thiệu, sao ngươi lại theo Tào Tháo ?
Quan Công hươi đao tới, Cung Đỗ lại chạy.
Chạy một quãng. Cung Đỗ ngưng lại rồi nói :
- Ơn Chúa cũ ông chớ quên, mau tấn binh, tôi để lại Nhũ Nạm cho ông .
Nói xong, bỏ đi mất. Quan Công liền ào quân tới chiếm xong Châu Huyện, an dân rồi trở lại Hứa Xương.
Tào Tháo thăng thưởng và khao quân sĩ .
Sau đó Vân Trường về trình hai chị tin tức Huyền Đức.
Hai chị mừng rỡ dặn Vân Trường phải hành động cho khéo.
Từ đó Quan Công đêm ngày lo kế thoát thân.
Chợt có Truơng Liêu tới nói :
- Nghe anh được tin của Hoàng Thúc, tôi xin có lời mừng .
Quan Công nói :
- Đâu đã gặp mà mừng.
Truơng Liêu lại hỏi :
- Anh với Huyền Đức và anh với tôi khác nhau ra sao ?
Quan Công nói :
- Anh với tôi là bậu bạn, Huyền Đức với tôi là anh em, lại thêm tình tôi chúa nữa .
Liêu hỏi liệu Quan Công có sang Hà Bắc không ?
Quan Công đáp :
- Lời thưa với Thừa Tướng trước đã rõ ràng minh bạch rồi.
Trương Liêu về trình lại Tào Tháo, Tháo bảo không lo, vì đã có kế cầm chân Quan Công rồi .

Lúc đó có người vô trình có khách nhận là bạn cũ tới thăm.
Mời vô Quan Công chưa nhận được ra ai thì khách nói là bộ hạ của Viên Thiệu mang thư tới.
Người ấy là Trần Chấn, lấy thư của Huyền Đức đưa ra.
Quan Công xem, cảm động khóc rồi nói :
- Chỉ vì em chưa biết anh ở đâu đó thôi chứ đâu dám quên nghĩa cũ !
Trần Chấn giục Quan Công nên đi sớm.
Quan Công đáp :
-Xưa tôi đường đường chính chính tới đây nay tôi đi cũng phải như vậy. Xin ông về thưa với anh tôi để tôi
đi từ giã Tào Tháo, sau đó đưa nhị tẩu của tôi qua ngay .
Trần Chấn lo :
- Nếu Tháo không cho đi thì sao ?
Quan Công đáp :
- Như vậy thì chết chớ không ở đây nữa .
Sau đó Quan Công viết thư cho Trần Chấn mang về .
Rồi sau đó Quan Công vào yết kiến Tào Tháo.
Tào Tháo hay tin, đã cho treo bảng Hồi ty trước cổng để lánh mặt.
Quan Công một mặt cứ sai sắm sửa xe để phò nhị tẩu đi, một mặt niêm phong hết của cải vàng bạc ấn trả lại Tào Tháo. Sau mấy lần đến yết kiến Tháo đều gặp bảng Hồi ty.
Quan Công đành viết phong thư để lại và treo ấn Hán Thọ Đình Hầu ngay trên cỗng, rồi dẫn vài tên quân cũ của mình mà theo xe hai chị.
Kẻ giữ cửa toan ngăn, thấy Quan Công lăm lăm cây thanh long đao nên phải bỏ cửa mà né, sau đó ra lệnh đẩy xe hai chị đi trước.
Nói về Tào Tháo còn đang đắc ý thì quân mang phong thư và ấn tín vào trình.
Tào Tháo thở dài :
- Quan Công đi mất rồi !
Lại có quân về báo Quan Công chỉ dắt có vài tên quân đi ra cửa Bắc.
Sau lại có quân về trình bao nhiêu của cải vàng bạc Quan Công niêm phong và để lại hết, cả các thị tỳ cho trước đây cũng chẳng

mang theo người nào cả.
Ai nấy, người thì ngạc nhiên, người thì khen ngợi, duy có một tướng đứng lên xin đi bắt Quan Công , mọi người nhìn xem ai ; thì là Thái Dương.

Hồi 27
Qua ải, Quan Công chém sáu tướng
Đưa chủ, Xích Thố lướt ngàn trùng

Thái Dương xưa nay thấy Quan Công được trọng đãi thì ghét lắm.
Tào Tháo nói :
- Không quên chúa cũ, đó là bậc trượng phu , các người nên lấy đó làm gương .
Trình Dục nói thêm :
- Được Quan Công thì Viên Thiệu như hùm thêm cánh , giết đi là phải .
Tháo nói :
- Ta đã hứa, không nên thất tín .
Lại quay sang Trương Liêu :
- Vân Trường chẳng ham vàng ham bạc, ta thật mến y . Vậy ngươi đi theo ta, gọi là tiễn va và tặng va chút lễ vật hầu va ghi nhớ lại sau này .
Nói rồi cùng Trương Liêu đi ngay.
Vân Trường đang đi , chợt nghe tiếng gọi :
- Xin hãy chậm lại .
Quay lại nhìn thì ra Trương Liêu, Quan Công liền bảo quân đẩy xe đi trước, còn mình hoành đao đứng lại hỏi :
- Văn Viễn có việc chi vậy ?
Trương Liêu nói :
- Thừa Tướng sắp tới để tiễn anh, anh nên đợi môt chút .
Quan Công nói :
- Thừa Tướng mà mang thiết kỵ bắt tôi thì tôi cũng xin liều thác mà thôi !
Nói rồi, đứng trên cầu mà đợi .
Phút chốc, Tào Tháo cùng vài mươi quân kỵ đi tới , theo sau là Hứa Chữ, Từ Quảng, Vu Cấm, Lý Điển. Tháo ra lệnh cho chư tướng dừng lại, Quan Công thấy không ai mang theo khí giới thì

mới an tâm.
Tào Tháo hỏi han :
- Vân Trường sao gấp lắm vậy ?
Quan Công nghiêng mình thi lễ mà rằng :
- Tôi đã có trình Thừa Tướng trước rồi , nay anh tôi ở Hà Bắc nên tôi xin đi gấp. Dám mong Thừa Tướng nhớ lại lời hứa khi xưa .
Tào Tháo nói :
- Ta muốn thủ tín với thiên hạ, lẽ nào quên lời đã hứa. Tuy nhiên ngại tướng quân dọc đường thiếu thốn nên có chút lộ phí tiễn hành .
Nói rồi cho tùy tướng dâng vàng bạc.
Quan Công thưa :
- Cảm nghĩa bấy lâu vẫn còn đủ dùng, xin Thừa Tướng lưu lại mà khao tướng sĩ .
Tháo lại nói :
- Thì chấp chi chút vật mọn so với công lao to lớn bấy lâu !
Quan Công thưa :
- Có chút công khó nhọc , không đáng Thừa Tướng quan tâm .
Tào Tháo nghĩ rồi nói :
- Ta giận mình phúc bạc không cầm được Tướng quân lại. Thôi thì có chiếc cẩm bào xin tặng Tướng quân làm vật lưu niệm vậy .
Nói rồi sai tướng đệ áo lên, Quan Công vẫn còn ngại sanh biến nên cứ ở trên lưng ngựa lấy thanh long
đao vích áo lên đặt ngang trên mình ngựa, rồi nghiêng mình tạ từ Tào Tháo : Đội ơn Thừa Tướng, tôi chẳng dám quên .
Tạ xong, giục ngựa nhắm hướng Bắc mà đi tới.
Các tướng giận nói :
- Vân Trường vô lễ , sao không bắt lại ?
Tào Tháo bảo :
- Người đó một mình, chúng ta mấy chục người , có đề phòng là việc tự nhiên. Còn điều ta đã hứa thì phải giữ.
Nói rồi cũng ra về.
Quan Công đi lên, chẳng thấy xe nhị tẩu đâu, bỗng có người trên núi chạy xuống , cỗ ngựa có đeo một thủ cấp, đến trước Quan Công mà thưa :

- Tôi là Liêu Hóa từ nhỏ bị lưu lạc phải cướp giết mà sinh sống , nay đồng đảng của tôi bắt được hai vị phu nhơn, sau mới hay là gia quyến của Lưu Hoàng Thúc. Tôi hối hận, chém đầu nó để tạ tội .
Nói rồi đưa Quan Công lên núi và đẩy xe hai vị phu nhơn ra trả.
Quan Công vòng tay xin hai chị miễn thứ.
Hai phu nhơn nói :
- Nếu chẳng có Liêu Hóa, at chúng tôi đã bị nhục rồi .
Quan Cộng nghe nói lạy tạ Liêu Hóa .
Liêu Hóa có ý đem lâu la đi theo.
Quan Công nghĩ là cho dư đảng giặc Huỳnh Cân đi theo cũng bất tiện nên kiếm lời từ chối khéo .
Quan Công lại phò nhị tẩu mà đi. Trời tối, vô xóm hỏi thăm một nhà để xin tạm nghỉ.
Ông chủ nhà hỏi thăm danh tính , Quan Công nói thực. Ông già mừng rỡ và truyền đặt tiệc thết .
Lại khiến vợ con mời hai vị phu nhơn vào nhà trong rồi nói :
- Tôi là Hồ Hoa, có con là Hồ Bang làm bộ hạ với Viên Thục, Thái Thú Vĩnh Dương . Tôi gửi một
bức thư nhờ Tướng Quân đưa cho nó thì tôi cảm ơn vô cùng.
Quan Công lãnh thư rồi nghỉ. Rạng hôm sau lại phò hai chị lên đường.
Tới ải Đông Lãnh, tướng trấn nhậm là Khổng Tú ra ngoài thành đón.
Quan Công xuống ngựa đáp lễ.
Khổng Tú hỏi thăm đi đâu.
Quan Công nói đi Hà Bắc để tìm anh.
Khổng Tú nói :
- Viên Thiệu là thù địch, chẳng lẽ Thừa Tướng để Tướng quân sang đó hay sao?
Quan Công đáp :
- Đúng vậy, Thừa Tướng đã hứa với tôi rồi mà .
Khổng Tú lại nói :
- Vậy xin cho tôi xem văn bảng .
Quan Công nói :
- Vì vội đi không kịp xin văn bằng.

Khổng Tú lập tức trở vào thành nai nịt rồi nhóm binh sĩ trở lại ngoài thành mà bảo Quan Công :
- Không có văn bằng ta không để cho đi, vậy ngươi dám qua thành không ?
Quan Công liền hươi thanh long đao đánh ngay.
Khổng Tú đánh đỡ không lại giây lát đã bị đầu rơi xuống đất.
Sau đó, Quan Công lại phò nhị tẩu đến Lạc Dương, quân vào báo tướng giữ ải là Hàng Phước hay .
Hàng Phước nhóm thủ hạ lại thương nghị .
Mạnh Đang nói :
- Sức như Văn Xú còn thua, huống hồ chúng ta , vậy phải dùng mưu. Tôi xin ra đánh rồi giả thua chạy. Tướng quân dùng cung mà lén bắn thì hạ được nó .
Bàn xong, Hàng Phước dẫn Mạnh Đang ra chặn đường Quan Công để hỏi văn bằng.
Quan Công nói đi vội nên không có.
Hàng Phước bảo vậy thì phải quay trở lại.
Quan Công nói :
- Khổng Tú ngăn ta nên bị hại, nguoi cũng muốn ngăn sao ?
Hàng Phước liền hô chư tướng ra đánh, tức thì Mạnh Đang ra đối địch, được ba hiệp, liền bỏ chạy. Nào hay ngựa Xích Thố phi như bay , mưu hay chưa thấy đâu đã thấy một loáng đao, Mạnh Đang chết đứt làm hai đoạn.
Hàng Phước núp ở cỗng thành bắn ra một mũi tên , trúng cánh tay trái Quan Công.
Quan Công cắn tên giựt ra, máu chảy dầm dề, rồi đó Quan Công giục ngựa lại đánh Hàng Phước.
Phước né không kịp, bị ngay một đao chết không kịp trối.
Rồi Quan Công lại tiếp tục phò nhị tẩu tới ải Nghi Thủy.
Tướng giử ải là Biện Hỷ, cũng là dư đảng Huỳnh Cân ngày trước, nghĩ kế mai phục giáp binh ở Trấn Quốc Tự để hại Quan Công.
Bày xong kế Biện Hỷ ra nghênh đón Quan Công.
Quan Công kể việc chém Khổng Tá, Hàng Phước cho Biện Hỷ nghe.
Biện Hỷ làm ra vẻ cảm thông rồi nói :

- Sau này, tôi sẽ thưa lại để Thừa Tướng rõ.
Nói xong mời Quan Công vào chùa mà thết đãi cơm chay. Trong chùa có Phổ Tịnh Thiền Sư, người cùng làng với Quan Công, hay biết mưu kế Biện Hỷ liền nói nhỏ cho Quan Công rõ.
Quan Công liền khiến quân tâm phúc cầm khí giới theo luôn bên mình.
Đang ăn uống, bỗng Biện Hỷ làm ám hiệu, Quan Công liền hỏi :
- Tướng quân mưu hại ta chăng ?
Biện Hỷ cứ hô tả hữu xông tới.
Quan Công vung gươm chém chết hết.
Biện Hỷ bỏ chạy quanh phương trượng cũng bị Quan Công chém một nhát chết.
Xong rồi, Quan Công vào tìm Phổ Tịnh tạ ơn .
Phổ Tịnh nói :
- Tôi cũng bỏ chùa này mà đi vân du, ngày sau có dịp, ta lại gặp nhau .
Rồi Quan Công lại phò hai chị qua Vĩnh Dương.
Thái Thú Vĩnh Dương là Vương Thực là suôi gia với Hàng Phước, nay mưu để trả thù , nên sai dọn quán dịch tử tế, rồi đích thân ra nghênh tiếp Quan Công mà nói rằng :
- Nghe đại danh bấy lâu, nay mới được gặp, thật là vạn hạnh kính mời Tướng Quân ở lại nơi quán dịch nghỉ ngơi.
Quan Công cảm tạ, thỉnh hai chị đi trước, còn mình theo sau.
Nghĩ ngơi ở quán dịch xong, Vương Thực lại mời Quan Công đi phó yến.
Quan Công kiếu không đi, Vương Thực liền cho quân mang rượu thịt đến tận nơi thết đãi, mặt khác, Vương Thực ra lệnh cho Hồ Bang lén chất củi , đồ dẫn lửa sau quán dịch chờ sang canh ba thì đốt.
Hồ Bang được lệnh nghĩ thầm :
- Bấy lâu nghe danh Quan Công mà chưa biết mặt . Nghĩ rồi lén lại gần chỗ Quan Công đang xem sách mà ngó.
Nghe tiếng động Quan Công hỏi ai ?
Hồ Bang thi lễ rồi nói :
- Tôi là Hồ Bang tòng sự tại huyện này !

Quan Công liền hỏi :
- Có phải con của Hồ Hoa không ?
Hồ Bang thưa phải, Quan Công liền trao cho thư của Hồ Hoa.
Đọc xong Hồ Bang thất kinh nghĩ thầm : suýt nữa ta hại người có nghĩa khí rồi !
Nghĩ rồi mách lại tất cả đầu đuôi âm mưu của Vương Thực cho Quan Công rõ.
Quan Công cảm ơn, rồi mời hai chị đi trước, mình cũng nai nịt theo sau.
Hồ Bang lại nói cửa thành đã mở, xin đi ngay kẻo có hại.
Quan Công nghe lời đi gấp, giây lát quay lại thấy quán dịch đã bị lửa cháy ngất trời.
Chợt một đạo binh theo tới, đi đầu chính là Vương Thục.
Vương Thực kêu :
- Quan Công chớ chạy, có ta bắt ngươi đây !
Vương Thực nói rồi xông tới chém, Quan Công đón đỡ, chỉ một đao, Vương Thực đã bị bay đầu.
Dọc đường, Quan Công thầm cảm tạ Hồ Bang.
Tới Hượt Châu, quân vào báo cho Lưu Diên hay, Lưu Diên ra thành nghinh đón.
Quan Công thi lễ mà rằng :
- Từ khi cách biệt nhau quan Thái Thú vẫn đặng mạnh chớ !
Lưu Diên cảm ơn rồi hỏi :
- Chẳng hay ngài đi đâu ?
Quan Công đáp :
- Tôi từ giã Thừa Tướng để đi tìm anh tôi.
Lưu Diên lại hỏi :
- Huyền Thúc đang ở bên Viên Thiệu mà Viên Thiệu là kẻ thù, sao Thừa Tướng lại cho anh đi ?
Quan Công bảo đã có lời giao ước trước.
Lưu Diên lại nói :
- Bộ hạ của Hạ Hầu Đôn là Trần Kỳ đang giữ ải Huỳnh Hà, e rằng không cho anh đi đâu.
Quan Công nghe xong, cứ đẩy xe đi tới.
Tới bến đò Huỳnh Hà thì Trần Kỳ tới hỏi :

- Ai đó ?
Quan Công đáp :
~Tôi là Quan Công từ giã Thừa tướng đi tìm anh tôi .
Trần Kỳ hỏi có văn bằng gì không, Quan Công đáp đi vội nên không có.
Trần Kỳ bảo :
- Không có văn bằng thì không qua đặng .
Quan Công nói :
- Ngươi không nghe ta giết các tướng mà qua ải rồi sao ?
Trần Kỳ đáp :
- Gặp ta thì ngươi không làm khó được đâu , nói rồi xông tới đánh.
Quan Công vung một đao, Trần Kỳ đã rụng đầu xuống đất.
Liền đó Quan Công lấy thuyền, mời hai chị qua sông.
Khỏi Huỳnh Hà thì tới phần đất của Viên Thiệu.
Tính từ Hứa đô tới đây Quan Công đã phải vượt qua năm cửa ải và giết mất sáu tướng của Tào Tháo. .Nghĩ tới đó thì Quan Công ngậm ngùi không vui, sau lại tự bảo mình đâu muốn thế, chẳng qua là vì bó buộc mà thôi.
Còn đang suy đi nghĩ lại thì có một người phi ngựa tới.
Quan Công vội nhìn xem thì ra là Tôn Càng.
Tôn Càng kể :
- Hiện Lưu Tích đã chiếm đoạt đất Nhũ Nam , tôi phải đi qua Hà Bắc để cùng Viên Thiệu bàn kế phá Tào. Nào ngờ tới nơi mới biết nội bộ bên Viên Thiệu thiệt là lủng củng, ai cũng nghi kỵ lẫn nhau, quân sĩ trở thành chểnh mảng. Vì vậy Huyền Đức đã bỏ Viên Thiệu mà qua Nhữ Nam, người e tướng quân về với Viên Thiệu cho nên sai tôi đón chờ Tướng quân ở đây .
Quan Công khiến Tôn Càng ra , mắt hai vị phu nhơn, Tôn Càng lại kể chuyện đã mấy lần Viên Thiệu toan giết Huyền Đức, hai Phu nhơn nghe xong đều khóc lóc.
Quan Công nghe theo lời chỉ dẫn của Tôn Càng liền quay xe hai chị đi về hướng Nhữ Nam.
Chợt bụi bay mù trời một đoàn hùng binh kéo tới, đi đầu chính là đại tướng Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn vừa tới đã kêu lớn :
- Vân Trường đừng chạy nữa , có Đôn tới bắt ngươi đây !

Hồi 28
Chém Thái Dương, anh em đoàn tụ,
Đến Cổ Thành, tôi chúa an vui

Hạ Hầu Đôn dẫn năm trăm quân kỵ chạy tới và nói :
- Thừa lệnh Thừa Tướng, ta trấn giữ nơi đây, làm sao ngươi lại xông pha chém giết thủ hạ của ta như vậy ?
Nói rồi xông lại đánh với Quan Công.
Chợt có người mang chiếu của Tào Tháo tới, kêu lớn :
- Chớ giao chiến với Vân Trường nữa !
Rồi người đó mở chiếu đọc :
- Thừa Tướng kính mến tấm lòng trung nghĩa của Vân Trường, lại e dọc đường bị ngăn cản nên có chiếu này truyền tướng quân thâu binh .
Hạ Hầu Đôn hỏi :
- Vậy chớ chuyện qua ải chém tướng, Thừa Tướng đã rõ chưa ?
Người ấy đáp chưa.
Tức thời Hạ Hầu Đôn nói :
- Vậy ta phải bắt Vân Trường mới được !
Nói rồi lại xông vào, Quan Công cũng nổi giận nạt rằng :
- Dễ ta sợ ngươi sao !
Hai người lại đánh vùi, được ba hiệp có một tướng phi ngựa như bay tới.
Hai bên nhìn lại xem ai, thì ra Trương Liêu.
Trương Liêu kêu Hạ Hầu Đôn mà rằng :
- Thừa Tướng được báo cáo việc Quan Công chém sáu tướng rồi , nhưng vì có lời giao ước, lại vì cảm nghĩa, nên Thừa Tướng truyền cho Tướng quân phải bãi binh .
Hạ Hầu Đôn nói :
- Trần Kỳ là cháu Thái Dương, vậy nói làm sao ?
Trương Liêu nói :
- Anh để tôi khuyên giải chắc Thái Dương sẽ nguôi.

Hạ Hầu Đôn đành phải lui binh .
Trương Liêu hỏi Quan Công nay định đi đâu.
Quan Công đáp :
- Huyền Đức hiện không ở với Viên Thiệu nữa nên tôi đang đi tìm.
Trương Liêu khuyên nếu vậy hãy trở lại với Tào Tháo đã.
Vân Trường đáp :
- Lẽ nào có thể như vậy được nữa. Sau đó hai bên giã từ nhau.
Quan Công đi hồi lâu, gặp cơn mưa rất lớn nên phải xin vào một nhà gần đó tá túc.
Một ông già ra nghênh tiếp và nói :
- Tôi là Quách Thường, nghe đại danh đã lâu . Nói xong sai dọn cơm nước tử tế khoản đãi, lại mời hai phu nhơn an nghỉ trong hậu đường, còn Vân Trường và Tôn Càng mời nghỉ ở nhà ngoài.
Bỗng có một thanh niên đi ngang qua, Quách Thường buồn rầu nói :
- Đó là con tôi, mà tánh tình du đảng, ngày ngày giao du với bọn thảo khấu, thiệt là vô phước cho nhà tôi . Quan Công cũng buồn lòng dùm.
Canh ba đêm đó, có tiếng người la ngựa hí.
Quan Công, Tôn Càng vội cầm gươm ra xem thì thay dưới dất có một người dãy dụa, còn đám gia binh đang đánh nhau với một toán người . Thì ra con Quách Thường đem người tới trộm ngựa, bị ngựa đá nên nằm lăn ra đó .
Quách Thường cũng chạy tới, rầy la con không ngớt và xin lỗi Quan Công.
Quân cướp lui rồi, sáng hôm sau, Quan Công từ giã Quách Thường cùng Tôn Càng phò hai chị lên đường .
Đi được hai mươi dặm, chợt gặp một tốp quân sĩ mấy trăm người có hai tướng dẫn đầu, một mặc chiến bào, lại có con Quách Thường đi theo .
Tướng mặc chiến bào nói :
- Muốn đi thì để con ngựa Xích Thố lại cho ta .
Quan Công hỏi :
- Ngươi là ai mà hống hách làm vậy ?
Tướng kia đáp :

- Ta là bộ hạ Trương Giác tức Ngươn Thiệu đây .
Quan Công lại bảo :
- Ngươi theo Trương Giác mà không biết Lưu , Quan , Trương là ai ?
Ngươn Thiệu đáp :
- Ta vẫn nghe tả người mà chưa gặp bao giờ .
Quan Công tức thì mở túi râu ra, tướng kia liền xuống ngựa mà rằng :
- Tôi lở xúc phạm đại nhân dám xin tha thứ .
Quan Công hỏi :
- Làm sao mà ngươi nghe danh ta ?
Người ấy đáp :
~Trên núi Ngọa Ngưu San có một người quê ở Quảng Tây, tên là Châu Thương sức mạnh phi thường cứ nhắc đến ngài luôn nên tôi mới biết .
Quan Công nói :
- Chốn lục lâm chẳng phải là nơi nương thân của hào kiệt, sao chẳng về theo ta .
Người kia đáp xin vâng, thì đàng xa một người đen thui phi ngựa như gió tới dẫn theo hàng ngàn lâu la , thấy Quan Công thì quì xuống mà rằng :
- Tôi nghe oai danh tướng công bấy lâu, những mong được theo phò tá, ngặt vì nương tựa chốn sơn trại bấy lâu, e tướng công không thâu dụng; may mà được gặp tướng công nơi đây dám xin lượng tình mà cho tôi đi theo hầu là may lắm .
Quan Công hỏi han tên họ .
Người kia trình tên là Châu Thương.
Quan Công cảm tấm lòng thành khẩn mà cho đi theo .
Lúc đó Cam phu nhân mới nói :
- Thúc thúc vì chị em tôi mà một mình chịu khó , lúc trước Liêu Hóa có xin theo mà không cho, nay lại cho Châu Thương, dù sao mọi việc chúng tôi cũng hoàn toàn xin nghe theo thúc thúc hết ?
Quan Công quay lại bảo Châu Thương :
- Chẳng phải ta vô tình, tuy nhiên mọi việc cần được các tẩu tẩu của ta chấp thuận đã. Vậy ngươi hãy tạm trở lại núi, chờ ta kiếm

được anh ta rồi hãy hay.
Châu Thương lại năn nỉ :
- Thì xin cho tôi theo một mình vậy, bao nhiêu lâu la xin để lại cho Nguơn Thiệu hết .
Quan Công trình lại hai chị, hai chị bằng lòng, thế là Châu Thương theo Quan Công mà đi.
Dọc đường , Châu Thương cho biết có một ngôi Cổ Thành; cách đây vài tháng có người xưng là Trương Phi chiếm cứ, hiện có hơn bốn ngàn người ngựa.
Quan Công mừng rỡ mà rằng :
- Từ khi lạc lõng ở Từ Châu, ta chẳng rõ em ta ở đâu, nay có tin này, thiệt là Trời run rủi .
Bèn cho Tôn Càng đi thông báo Trương Phi mau xuống để đón tiếp hai chị.
Nguyên Trương Phi trước đó có đến Tri Huyện Cổ Thành mượn lương, viên này không cho, Trương Phi giết luôn rồi đoạt Cổ Thành.
Ngày kia đang còn ngồi toan tính thì có quân báo Tôn Càng tới. Trương Phi vội ra đón.
Tôn Càng kể chuyện Quan Công phò nhị tẩu rồi giục Trương Phi ra nghênh đón.
Trương Phi tức thời lên ngựa mà đi tay còn cầm lăm lăm cây thương.
Tôn Càng chẳng hiểu ra sao cả.
Quan Công thấy Trương Phi thì đưa đao cho Châu Thương giữ rồi giục ngựa bước tới, mừng mừng rỡ rỡ :
- Hiền đệ mau mở cửa thành đón hai chị vào.
Chỉ thấy Trương Phi mắt trợn tròn, râu đứng thẳng như râu cọp đằng đằng sát khí nạt rằng :
- Ngươi gạt huynh trưởng, đầu Tào Tháo lãnh ấn công hầu nay lại tới gạt ta nữa chăng ?
Quan Công vội nói :
- Khoan đã em. Việc ấy khá dài, xin hãy đón nhị tẩu vào thành rồi nhị tẩu sẽ kể cho em nghe .
Lúc đó, hai vị phu nhân vừa kịp nghe thấy vội vén rèm xe mà nói :

- Bớ tam thúc, làm gì vậy ?
Trương Phi liền thưa :
- Bây giờ thì hai chị hết ngại rồi, để em giết thằng giặc này xong rồi rước hai chị nhập thành .
Nhị vị phu nhân lại hết lời năn nỉ :
- Trước đây ở bên Tào Tháo là ở đỡ để nghe tin Hoàng Thúc. Nay biết tin thì đi ngay, tạm thúc chớ nghi ngờ gì .
Quan Công cũng nói theo :
- Sao em lại ngờ oan cho anh ?
Chợt đàng sau Quan Công, có một đám binh mã kéo hiệu cờ Tào Tháo đi tới.
Trương Phi hét lên :
- Đúng là mi tới định bắt ta đây !
Quan Công liền nói :
- Hiền đệ chờ ta đón đánh tướng kia sẽ rõ hư thực .
Trương Phi tức thời lên thành quan sát.
Tướng vừa tới là Thái Dương trông thấy Quan Công thì cả giận mắng ngay :
- Mi giết cháu ta là Trần Kỳ nay ta đến đây bắt mi đền mạng .
Nói rồi hươi thương xông vào chém .
Quan Công cũng giục ngựa quất thanh long đao một nhát, đầu Thái Dương đã rụng xuống đất.
Trương Phi khi đó mới tin lòng Quan Công, mở rộng cỗng thành đón hai chị và Quan Công
vào . Chợt có quân báo cáo có người phi ngựa tới rất gấp. Nhìn ra thì là Mê Trước và Mê Phương.
Mê Trước nói :
- Từ ngày thất lạc ở Từ Châu, chẳng nghe tin tức gì . May bửa trước có nhóm thương khách cho biết Tướng Quân ở Cổ Thành nên vội tìm lại .
Nói xong hai người ra mắt nhị vị Phu nhơn và Vân Trường.
Lúc đó anh em mới ngõ tâm sự cùng nhau, mọi điều thông cảm, ai nấy đều rơi lụy.
Ngày sau, Vân Trường bảo Trương Phi bảo vệ cho hai chị ở Cổ Thành, còn mình cùng Tôn Càng đi nghe ngóng tin Huyền Đức ở

Nhữ Nam.
Tới Nhữ Nam thì Lưu Tích cho hay vì ở đây binh lương quá ít nên Huyền Đức lại trở về Hà Bắc rồi.
Quan Công nghe xong, lấy làm buồn rầu, Tôn Càng đề nghị cùng sang Hà Bắc bên Viên Thiệu xem sao.
Hai người lật đật trở lại Cổ Thành báo tin, Trương Phi cũng đòi đi theo sang Hà Bắc.
Vân Trường nói :
- Cái thành này rất quí, nó là chỗ an thân cho ta, em phải kiên thủ mà chờ đợi tin ta. Sau Quan Công ra lịnh cho Châu Thương về chiêu binh mã nơi Bùi Nguơn Thiệu, sau rồi ra đường lớn mà chờ.
Châu Thương y lịnh.
Quan Công liền cùng Tôn Càng qua Hà Bắc, Tôn Càng xin đi trước một mình nghe ngóng.
Quan Công đồng ý.
Tôn Càng đi rồi, Quan Công lững thững bước tới một túp nhà tranh, có ông già bước ra chào hỏi.
Quan Công kể qua công việc của mình.
Ông già nói :
- Tôi là Quan Định, có hai con đứa lớn học văn, đứa nhỏ học võ, tôi muốn cho đứa nhỏ theo hầu ngài có đặng chăng ?
Quan Công hỏi bao nhiêu tuổi.
Quan Định thưa lên mười.
Quan Công bảo :
- Tôi chưa có con, vậy tôi nhận cháu làm nghĩa tử được không ?
Quan Định mừng rỡ kêu Quan Bình ra lạy Quan Công làm cha, sau đó Quan Định lưu Quan Công ở lại.

Nói về Tôn Càng ra mắt Huyền Đức.
Huyền Đức nói :
- Giảng Ung cũng có nơi đây, vậy để kêu va cùng thương nghị.
Giảng Ung tới, Huyền Đức hỏi mưu chước để thoát thân.
Giảng Ung nói :
- Mai Ngài vô xin Viên Thiệu cho qua Kinh Châu để bàn cùng Lưu Biểu việc đánh Tào, thế nào y cũng cho đi . Huyền Đức lại mời

Giảng Ung cùng đi .
Ung nói :
- Ngài chớ lo, tôi sẽ có cách.
Hôm sau Huyền Đức cứ y như vậy vào trình Viên Thiệu.
Viên Thiệu nói :
- Trước đây tôi đã cho ông qua đó một lần mà Lưu Biểu đâu có chịu xuất quân .
Huyền Đức thưa :
- Tôi sẽ lấy tình đồng tông mà nói khéo, chắc lần nầy Kiển Thăng sẽ chịu .
Viên Thiệu liền ưng thuận cho đi cùng với Tôn Càng.
Lúc đó Viên Thiệu lại nói thêm :
- Nghe tin Vân Trường sắp qua Hà Bắc. Ta giận vụ Nhan Lương , Văn Xú lắm phen nầy không thể tha y được .
Huyền Đức nói :
- Minh Công mà được Vân Trường còn gấp bội lần Nhan Lương , Văn Xú nữa !
Viên Thiệu liền cười mà rằng :
- Nếu vậy, ông hãy gọi va lại đây .
Huyền Đức xin vâng.
Khi Huyền Đức sắp đi thì Giảng Ung đến thưa với Viên Thiệu :
- Minh Công cho tôi đi theo canh chừng Huyền Đức.
Viên Thiệu mừng lắm, y lời.
Huyền Đức ra khỏi Hà Bắc liền cho Tôn Càng đi đón Quan Công.
Quan Công liền dắt Quan Bình vào ra mắt.
Anh em gặp nhau nỗi mừng không sao kể xiết.
Quan Bình được gọi Huyền Đức là bác. Sau đó Quan Công theo đường lớn tới Ngọa Ngưu San.
Tới nơi thì thấy Châu Thương dẫn vài tên quân bị thương mách rằng có một tướng mặt mũi khôi ngô và mạnh lắm đánh chết Nguơn Thiệu và chiếm luôn san trại. Tôi đánh với y cũng không lại .
Quan Công hỏi :
- Tướng đó tên chi ?
Châu Thương đáp không biết, chỉ biết dung mạo đẹp đẽ lắm.

Quan Công liền cùng Huyền Đức đi tới chân núi.
Châu Thương liền đứng ra kêu lên núi mà mắng.
Lập tức từ trên núi, một tướng xách thương phi ngựa xuống.
Huyền Đức nhìn ra Triệu Tử Long liền kêu lên :
- Tử Long, có ta đến tìm đây !
Tử Long liền xuống ngựa quì ở bên đường.
Huyền Đức cùng Quan Công đều xuống ngựa mà mừng nhau.
Tử Long kể là muốn tìm Huyền Đức ở bên Viên Thiệu, ngặt vì có vài thù hiềm xa xưa với Viên Thiệu nên chưa đi. Nay gặp Sứ Quân ở đây tôi nguyện theo phò tá .
Rồi đó Tử Long cho đốt hết san trại, kéo lâu la theo Huyền Đức mà về Cổ Thành.
Tới nơi hai vị phu nhơn, Trương Phi, Mê Phương, Mê Trước đều ra nghinh đón.
Huyền Đức gặp lại gia quyến thì vô cùng mừng rỡ, rồi đó anh em cho làm một tiệc lớn mừng ngày đoàn viên.
Kiểm điểm quân sĩ cũng được vài ngàn.
Huyền Đức bèn bàn việc bỏ Cổ Thành qua Nhữ Nam chiêu binh mãi mã mà lo việc lớn.
Về Phần Viên Thiệu thấy Huyền Đức không về thì muốn hưng binh qua Nhữ-Nam.
Quách Bỗ nói :
- Nay bên Giang Đông , Tôn Sách oai danh lừng lẫy, nên hiệp với va trước thì có lợi hơn .

Hồi 29
Tôn Sách bất bình giết Vu Kiết
Tôn Quyền nối nghiệp trấn Giang Đông

Nói về Tôn Sách binh ròng tướng mạnh trấn giữ một cõi Giang Đông .
Tào Tháo nghe tin , buột miệng than rằng :
- Sư tử con ai ngờ nay lại lớn mạnh thế . Nghĩ rồi có ý đem em gái gả cho Tôn Sách.
Tôn Sách lúc đó dâng biểu về xin chức Đại Tư Mã , nhưng trước đã bị Tào Tháo chối từ nên hãy còn giận, toan cử binh đánh Tào .
Thái Thú Ngô Quận là Hứa Công liền báo cáo cho Tào Tháo hay, nào ngờ sứ giả lại bị binh Tôn Sách bắt được .
Tôn Sách mời Hứa Công đến , ném thư vào mặt và mắng là đo phản phúc. Xong hô quân chém tức thì.
Thủ hạ Hứa Công có ba người từ đó thề báo thù cho chủ.
Một buổi kia, Tôn Sách đi săn hươu, bị một bọn ba tên mai phục bắn một mũi tên vào gò má.
Tôn Sách rút được tên ra rồi xông lại chém hết bọn kia, quân sĩ xem mặt biết là bọn thủ hạ của Hứa Công .
Tôn Sách về, có học trò của Hoa Đà tới chữa bịnh.
Thầy thuốc nói mũi tên có tẩm thuốc độc, phải tĩnh dưỡng lâu ngày mới khỏi. Còn nếu cứ tức giận thì khó mà qua khỏi.
Tôn Sách bình sinh làm gì là muốn làm ngay, nay nghe vậy thì bực lắm.
Lúc đó lai có Trương Huyền ở Hứa đô về kể lại bên đó ai cũng khiếp oai Tôn Sách , duy có Quách Gia là không phục.
Tôn Sách hỏi không phục là thế nào ?
Huyền thưa :
- Quách Gia bảo Chúa Công hay nóng nảy khinh việc nhỏ nên không chịu phòng ngừa, ít mưu kế, chỉ là kẻ thất phu hữu dũng vô mưu.

Tôn Sách nghe vậy hét to lên :
- Nó dám khinh miệt ta như vậy, ta phải đi lấy đầu nó mới xong .
Tướng sĩ vội can :
- Thầy thuốc dặn phải tỉnh dưỡng. Chúa Công làm vậy e có hại đó .
Kế đó lại có Trần Chấn tới, dâng thư của Viên Thiệu muốn hiệp lực đánh Tào.
Tôn Sách liền họp tướng sĩ bàn chuyện xuất quân.
Trong lúc đang bàn bạc, bỗng thấy mọi người rỉ tai nói nhỏ với nhau rồi lần lượt xuống lầu.
Tôn Sách hỏi có việc gì vậy thì tả hữu thưa vì có Vu Kiết chân nhân đi qua nên mọi người xuống lạy mừng.
Tôn Sách liền tựa lan can nhìn xuống, thấy một đạo sĩ mặc áo choàng trắng, xách cây gậy đứng bên đường, còn mọi người thì thi nhau đốt hương quì lạy.
Tôn Sách bất bình nạt lớn :
- Loài yêu đạo mê hoặc nhân dân .
Rồi truyền quân giải Vu Kiết tới .
Tôn Sách mắng Vu Kiết :
- Mi dùng tà đạo mê hoặc lòng dân, tội đáng chết !
Vu Kiết nói :
- Bần đạo hái thuốc, chữa trị cho dân, lễ vật không lấy, sao lại bảo làm mê hoặc ?
Tôn Sách hỏi lại :
- Không lấy của dân, vậy chớ áo mặc đó ở đâu ra ?
Nói rồi toan chém. Các quan hết lòng can gián, Tôn Sách truyền hãy giam Vu Kiết vào ngục.
Sau đó Tôn Sách về dinh, mẹ là Ngô Thái Phu nhơn bảo rằng :
- Mẹ nghe nói con cầm tù Vu Kiết. Vị đó được coi như thần nhân giáng hạ, chữa bệnh cho dân chúng , con đừng làm vậy mà mất nhân tâm .
Tôn Sách thưa :
- Nó dùng yêu thuật mà mị dân nên con phải trừ mới được.
Phu nhơn lại khuyên giải nữa. Hôm sau , Tôn Sách truyền dẫn Vu Kiết vào.
Nguyên tên ngục tốt không đeo gông cho Vu Kiết ở trong nhà

giam , khi nào bị kêu ra thì mới lấy gông tra vào cổ Vu Kiết.
Có người mách lại Tôn Sách .
Tôn Sách truyền đánh tên ngục tốt mấy chục trượng rồi bắt xiềng chặt Vu Kiết lại.
Các quan lại rủ nhau ký tên vào một tờ bảo lãnh dâng lên Tôn Sách.
Sách xem qua tên các quan rồi nói :
- Các quan là các người học thức mà sao lại tin tà đạo thế này ! Ngày xưa Trương Tân xuất quân đều bắt lấy bao đỏ bịt đầu để thần thánh trợ oai mà sau vẫn bị chết.
Việc đó cũng đủ thức tỉnh mọi người. Nay ta trừ Vu Kiết là trừ mê tín trong nhân dân, sao lại cứ ngăn cản ta ?
Lữ Phạm thưa :
- Vu Kiết có tài đảo võ, bây giờ hạn hán, nếu y làm được thì đủ cho chuộc tội
Tôn Sách đành phải nghe theo.
Lúc đó dân chúng xúm lại để coi.
Vu Kiết nói :
- Ta cầu mưa có được thì tánh mạng ta cũng không an !
Nói rồi Vu Kiết tự trói mình mà quì dưới trời đang nắng . Đến giờ ngọ, gió thời vi vu, mây đen vần vũ.
Tôn Sách chờ tới đó thì mắng rằng :
- Đúng ngọ mà mây thì có , mưa thì không, đúng là yêu đạo !
Rồi khiến quân bỏ Vu Kiết vào đống củi đã nhóm lửa sẵn. Lửa cháy bốc lên, một đường khói xẹt lên không , có tiếng nổ vang rồi thì mưa xuống như trút.
Vu Kiết vẫn nằm yên trên đống củi đã tắt, các quan đỡ Vu Kiết xuống rồi một lượt thảy đều quì xuống giữa bãi sình lầy rồi xưng tụng Vu Kiết, không kể gì áo bào mũ mãng lấm bê bết. .
Tôn Sách thấy cảnh tình như vậy càng thêm bất mãn mà rằng :
- Mưa hay không là do trời sanh ra, sao các ngươi quá tin làm vậy ?
Nói rồi mặc cho các quan lật đật van xin, Tôn Sách rút gươm chém một nhát.
Vu Kiết đầu rơi xuống đất. Sau đó lại khiến bỏ thây Vu Kiết giữa

chợ mà răn người mê tín dị đoan.
Sáng hôm sau, quân vào báo thây Vu-Kiết đã mất biến đâu .
Cùng lúc Tôn Sách nhìn ra cỗng thấy có một người đúng là Vu Kiết .
Tôn Sách toan chém thì xây xẩm mặt mày, té lăn xuống đất.
Ngô Thái phu nhơn hay tin cho rằng con mình giết phải thần tiên nên mới bị như vậy.
Tôn Sách tỉnh lại thưa cùng Phu nhơn :
- Con theo thân phụ xông pha trận mạc từ nhỏ, làm gì có chuyện yêu quái. Ý con chỉ muốn trừ họa cho dân mà thôi .
Phu nhơn sau đó buồn bực lui ra.
Canh ba đêm đó, Tôn Sách nghỉ ngơi trong trướng, thấy thấp thoáng ở dưới đèn, nhìn ra lại là Vu Kiết. Tôn Sách hét lớn :
- Bình sinh ta rất ghét ma quỉ, sao nguơi dám bén mảng tới hoài !
Rồi phóng gươm vào Vu Kiết, Vu Kiết lại biến mất .
Vì có hiếu vói mẹ, Tôn Sách tuy đau nặng vẫn gắng gượng ra vẻ mạnh mà tới hầu Phu nhơn.
Phu nhơn hết lòng bảo rằng :
- Con giết oan nên người ta báo oán, vậy mẹ đã đặt lễ tại Ngọc Thanh Quán, con phải tới đó lễ mà cầu an.
Tôn Sách không dám trái lệnh, tới nơi, đạo sĩ mời đốt hương.
Tôn-Sách đốt, nhưng không chịu lạy. Bỗng đám khói tỏa lên có hình nhà lầu, Vu Kiết ngồi ở trên.
Tôn Sách bỏ đi ra. Tới cỗng lại có Vu Kiết chặn lại.
Tôn Sách phóng gươm trúng ngay Vu Kiết, khi nhìn lại thì ra tên quân đã bắt Vu Kiết ngày trước.
Tôn Sách cho chôn cất tử tế .
Tôn Sách lại nói :
- Nơi nầy có yêu quỷ tá túc, còn để làm chi , rồi truyền đạo sĩ phải dọn ra, rồi cho phóng hỏa đốt.
Lửa cháy thì lại có Vu Kiết đứng ngồi bên trong, về tới dinh cũng thấy Vu Kiết bên cỗng,
Tôn Sách liền ở trại ngoài thành.
Đêm ấy Tôn Sách lại thấy Vu Kiết hiện lên trong trại khiến Tôn Sách quát mắng ầm ầm.

Ngô phu nhơn thấy hình dạng Tôn Sách trở nên tiều tụy thì âu lo lắm, Tôn Sách khuyên giải mẹ là sống chết có số , yêu quỷ làm gì được.
Vừa nói xong thì Vu Kiết lại hiện ra, Tôn Sách hét lên một tiếng, vết thương nơi má bị xé rách, máu tuôn dầm dề, Tôn Sách lăn ra bất tĩnh.
Hồi lâu tỉnh lại, Tôn Sách than rằng :
- Ta chắc chẳng còn sống được bao lâu . Bèn gọi em ruột là Tôn Quyền và Trương Chiêu vào mà trối
rằng :
- Thiên hạ đang loạn, nay giữ được cửa sông Tam Giang bền vững thì sẽ gây được cơ nghiệp .
Lại nắm tay Trương Chiêu mà rằng :
- Tử Bố ráng giúp cho em ta .
Sau đó trao ấn tín cho Tôn Quyền mà rằng :
- Như điều binh khiển tướng tranh giành cùng thiên hạ thì em không bằng ta, nhưng biết dùng người hiền, trọng kẻ tài đức giữ vững được Giang Đông thì ta không bằng em. Vậy em phải tưởng công đức của cha
lsi nhớ lời anh mà cố gắng lo liệu .
Tôn Quyền khóc rồi lãnh ấn thọ, Trương Chiêu cũng nước mắt ròng ròng mà hứa hết sức phò tá cho Tôn Quyền.
Tôn Sách lại thưa với Phu nhơn :
- Số con đã hết, con đã trao ấn thọ cho em con, dặn nó phụng dưỡng mẫu thân thay con .
Phu nhơn khóc. Em con còn nhỏ quá .
Tôn sách gượng cười mà rằng :
- Em con thật là hơn con nhiều. Ngoài ra, việc trong nhà, xin hỏi Trương Chiêu, việc bên ngoài thì hỏi Châu Du, tiếc rằng Châu Du không có ở đây cho con trối lại .
Rồi lại kêu các em khác dặn rằng :
- Các em phải giúp đở Trọng Mưu, không ai được sanh dị tâm, nếu có thì tất cả phải trừ .
Mấy người em đều xin vâng.
Lại gọi vợ là Kiều phu nhơn mà rằng :

- Ta với khanh giữa đàng đứt gánh, thực là chua xót Khanh ở lại ráng làm dâu thảo. Khi nào em gái khanh vào thăm, nhớ dặn người nói lại Châu Lang phải gắng phò tá em ta, đừng phụ lòng hậu đải của ta xưa nay .
Nói rồi Tôn Sách thở hắt ra mà lìa trần !
Tôn Quyền lại khóc rống .
Trương Chiêu ngăn lại, bảo không phải là lúc khóc, rồi chia cho Tôn Tịnh lo việc cử tang, rước Tôn Quyền ra điện cho bá quan vào ra mắt.
Kế đó có tin Châu Du vừa về.
Tôn Quyền cả mừng nói :
- Công Cẩn đã về thì ta bớt lo ngại .
Châu Du về khóc lạy trước linh cửu Tôn Sách, Ngô Phu nhơn đem các lời trối của Tôn Sách nói lại .
Châu Du khóc lớn mà rằng :
- Tôi xin lấy thân khuyễn mã mà đền ơn tri ngộ .
Tôn Quyền nói với Châu Du :
- Anh ta di ngôn lại việc trong cậy Tử Bố, việc ngoài nhờ Công Cẩn . Xin Tướng quân giúp ta giữ gìn cơ nghiệp .
Châu Du xin vâng và tiến cử thêm một người là Lỗ Túc, quê Đông Xuyên, bụng chứa kinh luân.
tuổi trẻ , mồ côi cha, thờ mẹ rất hiếu.
Tôn Quyền nhờ Châu Du đi thĩnh, Lỗ Túc biết tiếng nhà họ Tôn nên bèn theo Châu Du ra mắt Tôn
Quyền.
Tôn Quyền từ đó cả ngày bàn bạc cùng Lỗ Túc mà không thấy mỏi .
Lỗ Túc bàn với Tôn Quyền :
- Nhà Hớn đã suy, Tào Tháo khó mà trừ ngay . Chúa Công phải giữ Giang Đông cho chắc làm thế chân vạc mà nghe ngóng. Nay nên trừ Huỳnh Tổ, đánh Lưu Biểu chiếm trọn miệt Trường Giang rồi sẽ lập hiệu Đế Vương mà lo thâu thiên hạ sau nầy .
Tôn Quyền cả mừng nghe theo.
Lỗ Túc lại tiến cử Gia Cát Cẩn tự Tử Dũ với Tôn Quyền.
Sau đó Tôn Quyền tuyệt giao với Viên Thiệu.

Tào Tháo khi nghe Tôn Sách mất thì toan cử binh đi cướp Giang Đông.
Trương Thuận can :
- Lúc người ta có tang mà đánh thì thiên hạ không ai còn phục nữa .
Tào Tháo khen phải, hôm sau lại tâu vua phong cho Tôn Quyền làm Cối Kê Thái Thú.
Tôn Quyền lên chức lại có Trương Huyền đầu, Trương Huyền lại tiến cử thêm Cố Ung.
Từ đó, Tôn Quyền oai lừng Giang Đông, binh hùng tướng mạnh, nhân dân mến phục.
Còn Viên Thiệu nghe Tào Tháo kết liên với Tôn Quyền thì đùng đùng dấy binh đi đánh Tào Tháo.

Hồi 30
Viên Thiệu Thất Trận Tại Quan Độ
Tào Tháo Thiếu Lương Cướp Ô Sào

Thấy Viên Thiệu tới Quan Độ , Hạ Hầu Đôn liền phi báo Tào Tháo.
Tháo lập tức cất bảy vạn binh, cho Tuân Úc ở lại giữ Hứa đô.
Bổn Sơ chia quân bốn đạo Đông Tây Nam Bắc, chu vi hơn chín mnơi dặm.
Thơ Thọ thưa với Bổn Sơ :
- Binh Tào mạnh nhưng lương ít, binh ta yếu mà lương nhiều, xin cứ trì hoãn sẽ thắng.
Viên Thiệu giận lắm nói rằng :
- Binh ta như vậy mà ngươi bảo là yếu, hay ngươi có ý cản ta chăng ?
Rồi khiến giam Thơ Thọ lại. .
Quân thám thính hay được báo tin cho Tào Tháo .
Tháo chỉ cười .
Tuân Du nói :
- Binh ta lương ít xin đánh gấp.
Tào Tháo y lời kéo binh tới trại địch.
Viên Bổn Sơ cũng kéo quân ra đối địch. Lại khiến Thẩm Phối mai phục ba ngàn quân sẵn sàng cung tên nghe hiệu thì kéo tới. Xong rồi Viên Thiệu đầu đội kim khôi, mình mang kim giáp đi ra , có hai hàng tướng đi theo là Trương Hấp , Cao Lãm, Hàng Mãnh, Thuần Vu Quỳnh .
Còn bên Tào Tháo cũng có các tướng tùy tùng như Hứa Chữ , Trương Liêu , Từ Quáng , Lý Điển.
Tào Tháo chỉ roi vào Viên Thiệu mà rằng :
- Ta bảo tâu với Thiên Tử cho ngươi làm Đại tướng quân, nay sao lại phản phúc làm vậy ?
Viên Thiệu trả lời :

- Ngươi mới là đứa giặc của nhà Hớn, sao dám nói ta là bội phản ?
Tào Tháo nói :
- Ta có chiếu dẹp ngươi đây !
Viên Thiệu cũng nói :
- Ta cũng dâng đái chiếu mà trừ bọn ngươi đây .
Bên Tào Tháo có Trương Liêu xông ra, tức thì Trương Hấp cản lại, đánh năm mươi hiệp bất phân thắng bại. Hứa Chữ phi ngựa ra trợ chiến thì Cao Lãm cũng ra đón đánh.
Sau đó Tào Tháo cho luôn Hạ Hầu Đôn và Tào Hồng cùng xung trận .
Tham Phối liền phát pháo hiệu binh phục dùng tên ná bắn ra tua tủa , binh Tào cự không lại bị Viên Thiệu giết một trận vô số.
Tào Tháo rút về Quan Độ.
Viên Thiệu lại nghe lời Thẩm Phối để mười vạn binh ở Quan Độ rồi đắp thật nhiều núi đất, cho quân lên cao bắn xuống.
Quân Tào muốn xông ra đánh nhưng bị Thẩm Phối chặn các yếu lộ.
Binh sĩ vội báo với Tào Tháo .
Lưu Hoa nói :
- Nó dùng tên thì ta dùng đá mà trừ , vậy phải làm phát thạch xa mà đánh .
Tào Tháo cho lệnh làm ba trăm cổ xe bắn đá.
Khi binh Viên Thiệu vừa bắn tên thì đá bắn lại, quân Viên Thiệu bị chết rất nhiều.
Thẩm Phối bảo Viên Thiệu :
- Bây giờ phải đào hầm qua chân núi mà vào trại địch .
Viên Thiệu y theo, quân thám thính lại phi báo với Tào Tháo.
Lưu Hoa nói :
- Nó đánh sáng không được nay trở đánh tối đó.
Xin Thừa Tướng cho đào hào xung quanh trại thì kế nó vô dụng .
Quả nhiên quân Viên Thiệu đào hầm lại gặp phải hào, hầm không còn ích lợi gì nữa.
Tào Tháo giữ Quan Độ mãi thì sức quân cũng mệt, Tuân Úc khuyên cố gắng ít nữa mà chờ cơ hội.
Bỗng quân bắt được một tên dọ thám bên Viên Thiệu và dẫn vào.

Tên nầy khai đi dò đường để vận lương.
Tào Tháo cả mừng, cho người đi cướp lương.
Từ Quáng xin đi, Tháo y lời.
Từ Quáng liền cùng bộ hạ là Sử Hoán lên đường.
Tào Tháo còn cho Húa Chữ , Trương Liêu đi tiếp hậu.
Hàng Mãnh đang đưa mấy ngàn xe lương . Khi qua chân núi, có Từ Quáng đón đánh, Hàng Mãnh đánh lại. Bộ hạ Từ Quảng thừa cơ đốt mấy xe lương, lửa cháy ngất trời, Hàng Mãnh bỏ chạy.
Viên Thiệu ở trong trại thấy lửa bốc ở hướng Tây Bắc đã thất kinh, kế nghe báo lương thảo đã bị cướp hết, liền sai Trương Hấp , Cao Lãm đi tiếp cứu.
Hai tướng vừa tới lại bị Từ Quáng , Trương Liêu, Hứa Chữ đánh cho một trận cả thua.
Viên Thiệu giận muốn chém Hàng Mãnh, các quan can gián mãi mới thôi.
Kế đó sai Thẩm Phối về Nghiệp Đô mà đôn đốc lương thảo, sai Thuần Vu Quỳnh , Mục Nguơn Tân , Hàng Lư Tử, Lữ Oai Hạng , Triệu Hiền ra giữ Ô Sào.
Thuần Vu Quỳnh tánh hay uống ruợu, từ khi ra Ô Sào thì say liên miên.
Tào Tháo ở Quan Độ lâu ngày cũng viết thư đốc thúc Tuân Úc lo gấp việc tiếp tế.
Tên quân mang thư lại bị quân Viên Thiệu bắt được đem về nạp Hứa Nhu .
Hứa Nhu bàn cùng Viên Thiệu :
- Hứa đô bỏ trống chỉ có Tuân Úc ở đó. Nay ta đánh úp Hứa đô thì giặc Tào sẽ hết đất sống .
Viên Thiệu không nghe mà rằng :
- Tào Tháo nhiều quỉ kế lắm, có thể đó là mưu mẹo của hắn không chừng .
Sau Viên Thiệu lại nghe lời dèm pha của Thẩm Phối mà đuổi Hứa Nhu ra .
Hứa Nhu than rằng :
- Cơ nghiệp này suy rồi nên khiến va chỉ nghe lời siểm nịnh mà gạt bỏ lời hay . Than rồi toan tự vận.

Có người ngăn lại mà rằng :
- Sao Tướng quân lại phí bỏ mạng mình như vậy ! Thừa Tướng trước kia đã biết Tướng Quân nay chắc không quên đâu .
Hứa Nhu suy nghĩ . Sau đó qua đầu Tào Tháo.
Khi vào ra mắt, Hứa Nhu nói :
- Tôi tới để hỏi thăm sức khoẻ của Thừa Tướng , mong Thừa Tướng chớ ngại .
Tào Tháo cũng hỏi thăm lại :
- Bấy lâu nghe Tướng Quân ở bên Viên Thiệu, không rõ có bình an không ?
Hứa Nhu liền tình thực kể hết chuyện mình chán ngán Viên Thiệu , Tào Tháo nghe nhưng chưa tin.
Tới khi Hứa Nhu kể lời khuyên Viên Thiệu nên đánh úp lấy Hứa đô mà Viên Thiệu không nghe.
Tào Tháo cả kinh mà nói :
- Nếu hắn nghe ông chắc tôi nguy rồi !
Sau đó mới tin lời Hứa Nhu.
Hứa Nhu hỏi :
- Thừa Tướng còn bao nhiêu lương thực ?
- Tháo nói vài ngàn xe.
Hứa Nhu cười :
- Ý tôi là muốn giúp ông, sao ông lại giấu tôi ?
Tào Tháo vội chữa :
- Thực ra chỉ còn năm tháng lương mà thôi .
Hứa Nhu đứng dậy, bỏ đi mà rằng :
- Ông không tin thì tôi ở đây làm gì .
Tào Tháo liền kéo áo Hứa Nhu lại mà rằng :
- Tôi nói chơi, chứ chỉ còn ba tháng thôi .
Hứa Nhu lắc đầu mà nói :
- Hết nhẵn cả rồi !
Tào Tháo hoảng kinh hỏi làm sao mà biết.
Hứa Nhu liền đưa phong thư bắt được khi trước.
Tào Tháo ngửa mặt lên trời tạ ơn :
- Trời còn thương ta .
Sau đó hậu đãi Hứa Nhu .

Hứa Nhu hiến kế :
- Lương thảo của Viên Thiệu đều chất ở Ô Sào do Thuần Vu Quỳnh giữ, mà Quỳnh hay uống rượu say sưa, ông nên sai quân giả làm quân Viên Thiệu mang cờ hiệu Trương Kỳ, đến vận lương rồi thừa cơ đốt cướp thì chỉ vài ngày quân Viên Thiệu phải thua .
Sau đó Tào Tháo khiến Tuân Du, Giả Hủ, Tào Hồng, Hứa Nhu giữ trại, sai Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Huyên phục binh ở phía Tây, Tào Nhơn, Lý Điển phục binh ở phía hữu, Trương Liêu, Hứa Chữ thì đi trước,
Từ Quáng, Vu Cam theo sau, Tào Tháo thì lãnh trung qnân cùng tiến đến Ô Sào .
Đêm ấy, người ngậm tăm, ngựa bỏ nhạc , lại kéo cờ hiệu Viên Thiệu mà đi .
Thơ Thọ đang ở trong ngục, thấy ngoài cửa trên trời có nhiều sao tỏ rạng, liền xin cai ngục dẫn ra xem, xem rồi kêu lên :
- Họa tới nơi rồi ! Rồi xin ra mắt Viên Thiệu .
Viên Thiệu cho vào .
Thơ Thọ nói :
- Sao Thái Bạch đi ngược lên chỗ sao Quý , sao Liễu ắt có họa . Xin cho quân đi tăng cường ở Ô Sào và giữ các đường hiểm yếu kẻo nguy .
Viên Thiệu đang uống rượu, nghe nói thì nổi giận mắng :
- Mi ở trong ngục mà còn muốn nhát ta . Nói rồi sai bắt bỏ Thơ Thọ vào ngục.
Thơ Thọ than :
- Quân ta ắt chết nay mai, còn xác ta cũng biết về đâu !

Nói về quân Tào đi gần đến trại quân Viên Thiệu.
Quân bên trong hỏi :
- Quân nào vậy ? Bên ngoài đáp : Binh Trương Kỳ đến hộ lương .
Quân bên trong nhìn ra thấy cờ hiệu phe mình thì cứ để cho đi .
Quân Tào vô tới trại chính ở Ô Sào thì canh đã sang tư, liền phóng hỏa đốt.
Thuần Vu Quỳnh cùng bộ hạ còn đạng say thì đã bị câu móc té xuống đất hết.

Mục Ngươn Tân và Triệu Hiền bị tử trận.
Tào Tháo sai nổi lửa, bao nhiêu kho trại của Viên Thiệu bị cháy rụi .
Thuần Vu Quỳnh bị bắt dẫn vào, Tào Tháo sai cắt tai cắt mũi, cột lên ngựa thả cho về để làm nhục Viên Thiệu .
Còn chính Trương Kỳ đi vận lương thực thì bị Trương Liêu, Hứa Chữ chặn đánh giết chết.
Viên Thiệu nghe tin nguy khốn liền họp hết các tướng mà thảo luận.
Trương Hấp bàn nên kéo gấp sang Ô Sào .
Quách Đô thì khuyên Tào Tháo mắc ở Ô Sào nên đem binh cướp trại của hắn đang bỏ trống là hơn cả.
Trương Hấp lại nói :
- Tào Tháo quỉ quyệt, nhỡ nó mai phục thì sao ?
Lúc nầy Viên Thiệu còn chưa hoàn hồn, chẳng biết quyết định ra sao nên cứ cho Trương Hấp , Cao Lãm đi cướp trại Tào Tháo, còn Châu Cam thì đem binh tiếp cứu Ô Sào.
Châu Cam đi được nửa đường thì bị Trương Liêu , Hứa Chữ giết chết .
Trương Hấp, Cao Lãm đi cướp trại Tào quả nhiên bị binh phục của Hạ Hầu Đôn, Tào Nhơn, Tào Hồng .
Binh Trương Hấp , Cao Lãm thua to chạy dài.
Viện Thiệu khi đó chỉ còn hơn phân nửa quân số.
Quách Đô một mặt nói với Viên Thiệu là Trương Hấp , Cao Lãm có ý theo Tào đã lâu nên mới thua như vậy, mặt khác lại báo cho hai tướng này là Viên Thiệu có ý hại họ.
Hai tướng liền sang đầu Tào Tháo.
Hạ Hầu Đôn nói :
- Họ đầu giả hay thiệt, chưa biết thì chưa nên tin .
Tào Tháo nói :
- Ta lấy ân huệ mà đãi, chắc họ không sanh tâm đâu .
Nói rồi cho hai người về đầu.
Hứa Nhu lại khuyên Tào Tháo tiến binh lên.
Tào Tháo liền sai Trương Hấp, Cao Lãm đi cướp trại.
Đêm ấy binh Tào chia làm bốn đạo áp đến, bên Viên Thiệu cũng

chia quân ra đối ứng, đánh tới sáng, binh
của Viên Thiệu lại hao mất phân nửa.
Hứa Nhu lại khuyên Tào Tháo :
- Ta nên cho phao ngôn lên rằng binh ta chia làm hai, một đánh Nghiệp Quận, một đánh Lê Dương,
quân Viên Thiệu cứ nghe cũng đủ sanh loạn. Lúc nó loạn rồi, ta đánh rốc một trận sẽ toàn thắng .
Tào Tháo nghe theo , cho quân đồn rầm lên tin trên.
Viên Thiệu hay tin thì cả kinh, sai Viên Thượng đi giữ Nghiệp Quận, Tân Minh ra cứu Lê Dương.
Tào Tháo hay tin, chia đại binh làm tám đạo nhất tề đánh phá doanh trại của Viên Thiệu.
Binh Viên Thiệu không còn lòng dạ nào đánh nữa nên chạy tán loạn hết.
Viên Thiệu bỏ cả giáp mão, dẫn con nhỏ lên ngựa mà chạy, chỉ có năm trăm quân kỵ đi theo qua sông, vàng bạc châu báu mất hết.
Binh Tào đuổi theo chém giết tính ra binh Viên Thiệu mất hơn tám vạn, thây nằm chật đất, máu chảy thành sông ! Lúc đó quân sĩ bắt Thơ Thọ mang nạp Tào Tháo.
Tào Tháo và Thơ Thọ vốn có biết nhau trước.
Thơ Thọ kêu lên :
- Ta không đầu đâu.
Tào Tháo đáp :
- Viên Thiệu vô mưu, không nghe lời Tướng quân nên mới mang họa , còn Tướng quân sao lại chấp nê làm vậy, về với ta thì ta may mắn biết chừng nào !
Sau đó hậu đãi Thơ Thọ, nào ngờ Thơ Thọ lại toan trốn về với Viên Thiệu.
Tào Tháo bèn cho đem giết, đến chết Thơ Thọ vẫn không biến sắc mặt.
Thơ Thọ chết, Tào Tháo thương tiếc hồi lâu.

Hồi 31
Tào Tháo Đại Phá Viên Bổn Sơ
Huyền Đức Tạm Lánh Bên Lưu Biểu

Viên Thiệu thua đau mấy phen vội thâu tàn quân, về Ký Châu dưỡng bệnh, thường than vãn vì chẳng nghe lời Điền Phong mới ra nổi này. Nghĩ vậy lại sợ xấu mặt với Điền Phong nên ngầm sai người đi giết Điền Phong.
Khi đó Điền Phong đang ở trong ngục nghe Viên Thiệu đại bại trở về thì nói rằng :
- Mạng ta hết rồi !
Canh ngục lấy làm lạ hỏi :
- Chúa Công mà bại thì phải phục tài tiên đoán của ông, cớ sao ông lại lo sợ ?
Điền Phong nói :
- Chúa Công bụng dạ hẹp hòi, thể nào cũng xấu hổ mà hại ta.
Vừa dứt lời, quả nhiên có mật lệnh tới sai giết Điền Phong.
Điền Phong liền tự vận.
Viên Thiệu về rồi, vẫn âu lo buồn bã, vợ khuyên nên lập sẳn người kế nghiệp.
Viên Thiệu có 3 con : lớn là Viên Đàm giữ Thanh Châu, kế là Viên Hy giữ U Châu, ba là Viên Thượng con bà vợ sau là Lưu Thị. Ý Viên Thiệu muốn bỏ cả lập thứ là Viên Thượng, mặc dầu Quách Đồ hết sức can ngăn. Lúc đó có Viên Đàm và Viên Hy dẫn quân về trợ chiến cho cha, lập tức Viên Thiệu nhập binh đi đánh Tào Tháo phục hận.
Lúc đó Tào Tháo cũng dàn quân ở bờ sông để đối địch, dân chúng mang thực phẩm tới tiếp tế.
Trong đám lại có các bô lão tóc đã bạc.
Tào Tháo hỏi han :
- Lão trượng niên kỷ bao nhiêu ?
Thưa rằng :

- Gần được một trăm .
Tào Tháo tạ lỗi :
-Làm kinh động tới các vị , lòng ta chẳng được an .
Mấy bô lão nói :
- Lâu nay có Ân Quì ở Liêu Đông xem thiên văn nói sao Huỳnh Tinh hiện nơi ngôi Càn Trượng soi vào nơi này tất sẽ có chơn nhơn dấy nghiệp ở Lương Bái.
Viên Bổn Sơ thâu thuế nặng , nhân dân lầm than. Nay Thừa-Tướng vừa ra dẹp một trận Quan Độ, diệt quân của Viên Thiệu năm trăm muôn, nghĩ ra câu của Ân Quì chỏ vào Thừa Tướng xét ra rất đúng .
Tào Tháo tạ từ :
- Ta đâu dám ví như lão trượng nói !
Nói xong truyền đem lễ vật ra tặng các bô lão, lại truyền quân sĩ ai cướp của dân sẽ bị xử trảm.
Nhân dân cả vùng đều cảm phục.
Hôm sau hai bên dàn binh bố trận.
Tào Tháo mắng Viên Thiệu :
- Mi sức đã cùng , nên đầu hàng mau .
Viên Thiệu hỏi các tướng có ai ra đánh.
Viên Thượng liền giục ngựa chạy ra.
Tào Tháo hỏi tả hữu :
- Kẻ đó là ai ?
Tả hữu thưa :
- Đó là con út Viên Thiệu tên Viên Thượng .
Tào Tháo hỏi ai ra đánh, Sử Hoán liền xông ra, đánh mấy hiệp, Viên Thượng chạy, Sử Hoán đuổi theo bị Viên Thượng bắn một phát tên trúng mắt , Sử Hoán té chết.
Viên Thiệu thắng trận này rồi hai bên thâu quân .
Về trại Trình Dục hiến kế Tào Tháo :
- Ta lui binh về mé sông, binh sĩ sợ chết cố đánh ta sẽ thắng .
Tào Tháo liền chia 5 đạo binh :
- Hạ Hầu Đôn, Trương Liêu, Lý Điển, Nhạc Tấn, Hạ Hầu Huyên về phía tả - chia 5 đạo : Tào Hồng, Trương Hấp, Từ Quáng, Vu Cấm, Cao Lãm về phía hữu. Lại cho Hứa Chữ làm tiên phuông, tất

cả rần rần kéo đi mai phục.
Tào Tháo cho Hứa Chữ giả cướp trại, quân Viên Thiệu đổ ra một lượt, Hứa Chữ dắt quân chạy về mạn sông .
Tào Tháo liền la lớn :
- Trước mắt là địch , sau lưng là sông, không liều thác mà đánh còn đợi bao giờ ! Tức thì quân Tào quay trở lại, liều chết đánh, binh sĩ Viên Thiệu không đở nổi, một mình Hứa Chữ chém mười mấy tướng của Viên Thiệu, binh Viên Thiệu chạy dài, lại gặp Hạ Hầu Huyên, Cao Lãm , chạy thêm mười dặm lại gặp Nhạc Tấn, Vu Cấm, một đoạn nữa lại gặp Từ Quáng, Lý Điển, thôi thì quân Viên Thiệu phần chết, phần tán lạc , về đến trại, kẻ nào còn lại đều kinh hồn táng đởm, lo nấu cơm mà ăn .
Đang ăn lại bị Trương Hấp, Trương Liêu cướp trại, cha con Viên Thiệu và thủ hạ lại chạy thì gặp Tào Hồng, Hạ Hầu Đôn !
Viên Thiệu hô lớn :
- Tất cả hãy liều chết mở vòng vây.
Ra được vòng vây, bao nhiêu binh mã thác hết, Viên Thiệu ôm ba con mà khóc ngất.
Sau đó còn lại binh sĩ thủ hạ nào thì ra lệnh lui về hết .
Sau đó Viên Đàm lại về Thanh Châu, Viên Hy về U Châu , Viên Thiệu và Viên Thượng về Ký Châu .
Tào Tháo đại thắng khao thưởng binh sĩ thật lớn, rồi cho đi dọ thám thì biết cha con Viên Thiệu ai về châu nấy.
Bỗng nghe quân về báo Lưu Bị đóng binh ở Nhữ Nam, có Lưu Tích giúp vài vạn binh , đang muốn xâm phạm Hứa đô.
Tào Tháo cho Tào Hồng ở lại, còn mình kéo quân sang Nhữ Nam ngăn Lưu Bị.
Huyền Đức từ ngày hiệp với Lưu Tích và Cung Đô thì thanh thế lừng lẫy, cho Lưu Tích , Cung Đô ở lại giữ Nhữ Nam, còn thì kéo đánh Hứa đô, đến Nhưỡng San thì gặp binh Tào .
Huyền Đức chia quân ba cánh Vân Trường ở Đông Nam , Trương Phi ở Tây Nam, Huyền Đức và Triệu Vân thì chánh Nam.
Binh Tào đến, Huyền Đức kéo ra nghênh địch.
Tào Tháo mắng Huyền Đức :
- Ta đãi người làm bậc thượng tân, sao đi phản phúc làm vậy ?

Huyền Đức nói :
- Ơn của ngươi ta luôn nhớ , song tội gian hùng của ngươi thì không tha thứ được !
Tào Tháo sai Hứa Chữ ra, Triệu Vân đón đánh, chưa phân được thua thì hai cánh quân Vân Trường,
Trương Phi đổ ra, binh Tào mới tới nên mỏi mệt phải bỏ chạy.
Huyền Đức thắng trận rồi về dinh.
Hôm sau, Triệu Vân lại tới khiêu chiến. Binh Tào không ra.
Hơn một tuần như vậy .
Huyền Đức chưa biết tính sao thì có tin Cung Đô vận lương đã bị Tào Tháo đón đánh.
Trương Phi được lệnh đi tiếp cứu.
Lại có quân báo Hạ Hầu Đôn thừa cơ đánh Nhữ Nam, Lưu Tích không chống nổi đã bỏ trốn.
Quan Công lại được lệnh đi cứu Nhữ Nam.
Chưa đầy một ngày quân thám thính báo cáo về Quan Công và Trương Phi đang bị vây chặt .
Nghe tin, Huyền Đức muốn rút quân, lại sợ có quân mai phục của Tào Tháo.
Đồng thời lại thấy Hứa Chữ tới khiêu chiến.
Huyền Đức chẳng dám ra, sau đó chờ đêm tối thoát khỏi vòng vây.
Đi được một quãng, lại thấy lửa đuốc sáng trưng, có tiếng hô :
-Đừng để Lưu Bị chạy thoát !
Triệu Vân thưa :
- Xin Chúa Công chớ lo và chạy theo tôi . Nói rồi hươi thương giục ngựa mở đường.
Bên kia Hứa Chữ, Vu Cám, Lý Điển ào tới đánh, Triệu Vân cự với cả ba, Huyền Đức thừa cơ chạy thoát.
Gần sáng, gặp quân Lưu Tích bảo vệ gia đình Huyền Đức chạy tới trong có cả Tôn Càng, Giảng Ung, Mê Phương, Mê Trước.
Lưu Tích kể chuyện Hạ Hầu Đôn quá mạnh, không chống nổi, may có Quan Công tới nên mới chạy thoát.
Huyền Đức lại hỏi Vân Trường đâu, Lưu Tích khuyên nên chạy đã rồi sẽ tính sau.
Nói chưa dứt thì một đạo binh Tào lại xuất hiện, nhìn ra là Trương

Hấp.
Trương Hấp kêu lớn :
- Lưu Bị chớ chạy, có ta tới lấy đầu ngươi !
Lưu Bị định trở lui thì lại có Cao Lãm chặn đường.
Huyền Đức cả kinh than rằng :
- Phen này mạng chúng ta hết rồi .
Lưu Tích có rán cự địch, bị Trương Hấp chém một đao bay đầu.
Đang khi nguy khỗn, xảy một tướng xuất hiện tựa thiên thần đánh vùi với Cao Lãm rồi chém Cao Lãm chết tốt.
Thì ra Triệu Vân xông tới cứu Huyền Đức, Trương Hấp đánh không nổi phải rút lui.
Triệu Vân thừa thắng xông lên thì lại bị quân Tào vây bọc bốn phía.
May thay lúc đó Vân Trường cùng Châu Thương, Quan Bình kéo tới, đánh một trận, quân Tào bị chết vô số, thì lại vừa gặp Trương Phi.
Trương Phi báo Cung Đô đã chết về tay Hạ Hầu Đôn rồi.
Tất cả sau đó họp binh lại ra mắt Huyền Đức .
Tào Tháo thấy Huyền Đức chạy mất thì cũng thâu quân.
Lúc ấy binh Huyền Đức chẳng còn đủ ngàn người, cờ quạt tan tác, Huyền Đức than rằng :
- Ta quả là bất tài để liên lụy đến bao nhiêu người !
Các tướng sĩ ai cũng rơi lụy.
Tôn Càng nói :
- Hỏng một lần, ta chớ ngã lòng.
Sau đó tất cả bàn sang với Lưu Kiển Thăng ở Kinh Châu.
Huyền Đức lo ngại Lưu Kiển Thăng không chịu.
Tôn Càng xin đi trước để xem tình hình.
Rồi đó Tôn Càng tìm ra mắt Lưu Biểu.
Lưu Biểu hỏi :
- Ông theo Huyền Đức, nay tới đây làm gì ?
Tôn Càng thưa :
- Lưu Huyền Đức là anh hùng trong thiên hạ, nay vì bại binh nên có ý qua đầu Tôn Quyền.
Tôi can rằng còn có Chúa Công đây cùng họ, sao không tìm Chúa

Công mà giúp sức lựa là phải tìm đâu. Huyền Đức nghe ra cho nên sai tôi tới đây bái yết .
Lưu Biểu liền mừng rỡ mà rằng :
- Huyền Đức là hàng em ta,
Ta muốn gặp từ lâu, nay lại có ý theo ta thì hay lắm.
Thái Mạo nói :
- Huyền Đức chẳng tốt gì đâu, theo Lữ Bố rồi lại theo Tào, vừa rồi quay đầu Viên Thiệu. Nay dung nạp y sẽ mất lòng Tào Tháo.
Tôn Càng cãi lại :
- Lưu Sứ Quân há lại đem sánh với Lữ Bố, Viên Thiện sao ?
Nay ta luận lời để người về cùng Chúa Công là nghĩ đại sự về sau, há có phải bọn ta sợ chết đâu .
Lưu Biểu cũng bảo Thái Mạo :
- Lòng ta đã chấp thuận, ngươi đừng nói nữa .
Tôn Càng về kể lại, Huyền Đức liền cùng Quan, Trương, Triệu Vân ra mắt Lưu Biểu.
Lưu Biểu đón tiếp về Kinh Châu.
Tào Tháo hay tin muốn kéo quân đánh ngay.
Trình Dục can rằng :
- Viên Thiệu chưa trừ xong, vậy ta nên về Hứa đô dưỡng quân sang thu thì đánh lấy Hà Bắc .
Tào Tháo y theo.
Qua năm Kiến An thứ tám, Tào Tháo lại bàn chuyện đánh Viên Thiệu.
Sai Hạ Hầu Đôn, Mãng Lũng trấn Nhữ Nam để Phòng Lưu Biểu, cho Tào Nhơn, Tuân Úc giữ Hứa đô, còn bổn thân tiến sang Quan Độ.
Nói về Viên Thiệu nhờ quân các quận kéo về chỉnh đốn nên đã tạm yên.
Nhắc lại Viên Đàm, Viên Hy đem về giúp cha hơn 10 vạn binh, Viên Thiệu mừng lắm, toan đánh Hứa Xương, nhưng Thẩm Phối can binh chưa hồi phục hẳn, chớ nên khinh động. Còn đang bàn thì quân về báo Tào Tháo đã mang đại binh tới.
Mọi người đều lo thì có Viên Thượng, con út Viên Thiệu, xin ra

ngăn quân Tào.
Viên Thiệu ưng thuận, Viên Thượng liền dẫn ba vạn binh kéo đi.

Hồi 32
Viên Thượng Tranh Dành Đất Ký Châu
Hứa Nhu Định Kế Khơi Chương Hà

Viên Thượng từ khi nghe cha muốn cho mình nối nghiệp thì vừa lo hai anh, lại vừa tự phụ nên một mình xuất quân ra Lê Dương.
Bên Tào có Trương Liêu ra đón đánh, chừng vài hiệp thì Viên Thượng đã núng thế chạy miết về hướng Ký Châu .
Viên Thiệu thất kinh, ói ra máu rồi té lăn xuống đất.
Lưu phu nhơn thấy bệnh tình nguy ngập nên kêu Thẩm Phối, Phùng Kỹ vào thảo luận.
Viên Thiệu lúc đó không nói được nữa .
Lưu Phu nhơn hỏi có nên lập Viên Thượng không, Viên Thiệu gật đầu.
Thẩm Phối liền làm di chúc cho Viên Thượng, xong xuôi Viên Thiệu la lên mấy tiếng , thở hắt ra mà chết.
Bọn Thẩm Phối lo việc tang ma, Lưu phu nhơn vốn tánh hay ghen bắt năm tiểu thiếp của Viên Thiệu đem ra giết hết. Lại còn sợ vong hồn xuống âm ty gặp Viên Thiệu nên sai băm mặt năm người nầy nát như tương .
Phùng Kỷ, Thẩm Phối phò Viên Thượng lên làm Đại Tư Mã, thống lãnh ba quân .
Lúc đó Viên Đàm ở U Châu họp Quách Đồ , Tân Bình lại thương nghị .
Viên Đàm nói :
- Bây giờ thì biết liệu sao ?
Quách Đồ nói :
- Xin hãy đóng binh ngoài thành chờ động tĩnh, Tôi xin vào trước tham dò đã .
Quách Đồ vào Ký Châu ra mắt Viên Thượng .
Viên Thượng bảo :
- Nay ta vâng theo di chúc của cha ta, sao anh ta chưa về ?

Quách Đồ thưa :
- Vì thân thể bất an nên chưa đi được.
Viên Thượng kế đó phong cho Viên Đàm làm Xa Kỵ Tướng quân, khiến Viên Đàm đi đối địch với Tào Tháo. Lại sai Phùng Kỹ đem ấn tín giao cho Viên Đàm.
Khi Phùng Kỹ đem ấn và lệnh ra quân cho Viên Đàm thì Viên Đàm giận lắm, muốn chém.
Quách Đồ can :
- Nay binh Tào làm dữ, ta hãy để Phùng Kỹ lưu lại đây cho an lòng Viên Thượng, phá Tào xong thì ta sẽ tranh Ký Châu cũng không muộn .
Đàm bèn y theo .
Đến Lê Dương , gặp binh Tào Tháo, Viên Đàm sai Uông Chiêu ra đánh.
Từ Quáng ra nghênh địch, mới vài hiệp đã chém chết Uông Chiêu.
Viên Đàm đại bại về cầu cứu Viên Thượng .
Viên Thượng nghĩ nên mượn binh Tào mà trừ Viên Đàm cho khỏi hậu họa nên không chịu phát quân. Viên Đàm tức quá chém luôn Phùng Kỹ rồi bàn việc hàng Tào.
Quân thám thính về báo với Viên Thượng .
Viên Thượng lo Viên Đàm đầu Tào nên đành mang quân đi tiếp cho Viên Đàm .
Hai tướng Lư Khoán và Lư Tường xin đi tiên phuông.
Viên Đàm được tin Viên Thượng đến cứu thì thôi đầu Tào, đồn binh trong thành.
Còn Viên Thượng thì ở ngoài thành làm kế ỷ giác.
Một ngày sau lại có Viên Hy và Cao Cán đến tiếp ứng.
Sau đó hàng ngày hai bên đánh nhau, bên họ Viên thua luôn, bên Tào thì thắng mãi.
Sau đó Viên Thượng bại một trận lớn, chạy về Ký Châu, Viên Đàm cố thủ, còn Viên Hy lo tiếp viện.
Quách Gia bàn với Tào Tháo :
- Viên Thiệu bỏ cả lập thứ, con cái bất hòa . Nay ta cứ trì huỡn tự khắc chúng nó sẽ lo trừ lẫn nhau.
Bây giờ nên qua Kinh Châu đánh Lưu Biểu .

Tào Tháo khen phải và kéo quân qua Kinh Châu.
Viên Thượng nghe tin thì vật trâu bò mà ăn mừng.
Còn Viên Đàm thì bảo Quách Đồ :
- Cha ta nhường lại cho em ta, thực là bất công !
Quách Đồ nói :
- Muốn trừ Viên Thượng thì mời y ra ngoài thành mà phó yến rồi giết, có khó gì .
Viên Đàm y kế, cho người sang mời Viên Thượng .
Thẩm Phối biết rõ mưu Quách Đồ, bèn bày mưu cho Viên Thượng nên nhân kế tựu kế mà trừ Viên Đàm. Nghe lời, Viên Thượng liền mang quân đi đánh Viên Đàm.
Đàm thấy cơ mưu bại lộ thì cũng mang quân ra đánh.
Hai anh em đánh nhau mấy ngày thì Viên Đàm thua chạy về Bình Nguyên cố thủ.
Thẩm Phối bảo Viên Thượng nên thừa thắng kéo thẳng sang Bình Nguyên mà diệt Viên Đàm cho dứt. Viên Thượng y theo, vây đánh Bình Nguyên thật gấp.
Quách Đồ liền bàn với Viên Đàm :
- Nay chi bằng đầu Tào để Tào đánh Viên Thượng.
Viên Thượng tất phải rút thì lúc đó ta lại lo chống Tào .
Viên Đàm nghe theo và viết thư cho Tào Tháo.
Tào Tháo đang đồn binh ở Tân Bình để đánh Kinh Châu.
Lưu Biểu sai Huyền Đức đi chống cự.
Đang lúc đó thì Tào Tháo nhận được thư của Viên Đàm.
Trình Dục thưa :
- Đây chẳng qua là y bị Viên Thượng đánh bại nên mới cầu mình, chứ y không thực. Nay ta cứ lo đánh Kinh Châu đã .
Tuân Du nói :
- Ý đó chưa hẳn là hay. Theo tôi Lưu Biểu là kẻ không tài ngồi mà bám vào địa vị, có chi là đáng lo . Còn đất Hà Bắc, hai thằng con nít nó đánh nhau, đây là dịp Trời cho để lấy Ký Châu, nếu chậm để người khác lấy thật uổng !
Tào Tháo khen phải và vời Tân Tỷ vào hỏi.
Tân Tỷ thưa :
- Họ Viên làm mất lòng dân, tình hình điều đúng, binh thì thua

luôn, anh em bất hòa, dù kẻ ngu cũng biết họ Viên sẽ bị đào thải. Nay chỉ có Hà Bắc là đất lớn, Chúa Công thâu đặng thì nghiệp bá phải nên. Còn Kinh Châu đang nước hòa dân thuận, chưa phải là lúc đả động .
Tào Tháo khen Tần Tỷ không hết lời rồi đem binh qua Ký Châu. Huyền Đức thấy tự nhiên binh Tào kéo đi thì sanh nghi, chẳng dám đuổi theo và cũng rút binh về ra mắt Lưu Biểu.
Viên Đàm thì dẫn hai tướng Lữ Khoán, Lữ Tường ra mắt Tào Tháo.
Tháo hứa sẽ gả con gái cho Viên Đàm, sau đó Tháo mới lo chở lương thảo đầy đủ và cho quân đi dọc theo sông Tế Hà, sông Kỳ Thủy vào Bạch Câu. Lại sai Viên Đàm giữ Bình Ngnyên, còn Tháo dẫn quân tới Lê Dương, cho Lữ Khoán, Lữ Tường đi theo để điều động.
Quách Đồ bàn với Viên Đàm :
- Tháo hứa gả con gái cho Chúa Công là kế của y chớ không thực bụng đâu. Cho Lữ Tường, Lữ Khoán
theo là mua chuộc lòng dân Hà Bắc. Nay Chúa Công sai làm hai ấn Tướng quân ban cho anh em họ Lữ, bảo họ làm nội ứng, chờ phá xong Viên Thượng thì khởi sự .
Nào ngờ anh em họ Lữ được ấn xong liền vào báo cho Tào Tháo.
Tháo cả cười mà nói :
- Việc ấy để ta lo liệu .
Từ đó Tào Tháo có ý muốn giết Viên Đàm.
Viên Thượng thì bàn với Thẩm Phối :
- Tào Tháo đang chờ lương , y không đánh gấp đâu. Ta nên lập tức đánh Viên Đàm trước rồi lo Tào Tháo sau thì mới yên . Nói rồi cho Thẩm Phối và Trần Lâm giữ Ký Châu, còn mình đem quân đi Bình Nguyên.
Viên Đàm liền thông báo ngay sự thể cho Tào Tháo.
Tào Tháo cả cười khi nghe tin và nói :
- Thằng con nít thiệt vô dụng. Lần nầy Ký Châu về tay ta rồi .
Đang bàn luận thì Hứa Nhu từ Hứa Xương về nói :
- Tình hình chín mùi rồi mà Thừa Tướng không lấy Ký Châu, đợi cho Trời đánh Viên Đàm, Viên Thượng. hay sao ?

Tào Tháo đáp :
- Ta đã lo liệu rồi .
Xong lập tức cho quân bổ vây Ký Châu.
Thẩm Phối ở trong hết sức cố thủ .
Tào Tháo cho đắp núi đất cao quanh thành, dưới thì đào hầm để vô thành, nhưng bên trong hết sức canh phòng cẩn mật. Một bữa có tên Phùng Lễ đi tuần ở cửa Đông, vì say rượu nên trể nải, bị Thẩm Phối mắng mỏ nặng lời nên qua đầu Tào Tháo và mách Tào Tháo ở phía cửa Đông nhiều đất mà ít đá, đào vô thì tất thành công.
Thẩm Phối ngày đêm cố thủ, chợt nhìn thay ngoài thành chẳng thấy ánh sáng chi hết, đi đến cửa Đông thì biết là có kẻ đào hầm, liền cho đem đá lấp kín, Phùng Lễ chết ở dưới.
Tào Tháo về đóng quân ở Viên Thủy.
Viên Thượng hay tin Ký Châu bị vây thì đem quân về cứu ứng .
Mã Diên khuyên nên đi đường nhỏ cho khỏi phục binh.
Quân dọ thám báo cho Tào Tháo biết, Tào Tháo bèn sắp đặt xong phương kế .
Viên Thượng tới cách Ký Châu 20 dặm thì đóng trại, và dạy quân chất củi, rơm đến tối thì làm hiệu cho Thẩm Phối, lại sai Lý Phu giả làm binh Tào đến bên thành và báo Thẩm Phối nên giả cho một ít quân
già đầu Tào, rồi khi Tào không phòng ngừa thì đánh úp, tất thành công.
Thẩm Phối đồng ý.
Ngày hôm sau trên thành có biên đề mấy chữ : Bá tánh Ký Châu đầu hàng.
Tào Tháo nói :
- Đây là nó thiếu lương, cho bá tánh hàng để thừa dịp đổ binh ra .
Bèn cho Trương Liêu, Từ Quáng mai Phục hai bên cửa . Khi thành mở thì dân chúng dắt nhau, cầm cờ trắng mà đi ra. Khi bá tánh ra vừa hết , Tào Tháo ra hiệu tức thì Trương Liêu, Từ Quáng xông vào đánh, binh Thẩm Phối vội lui vào thành, Tào Tháo cho đuổi theo gấp thì bị một mũi tên bắn vào mão, gần lủng tới đầu .
Tào Tháo quay về chỉnh đốn lại hàng ngũ rồi kéo tới đánh Viên Thượng.

Viên Thượng thua chạy, sai đi gọi Mã Diên, Trương Dĩ tới cứu, nào ngờ hai tướng này đã được chiêu dụ về hàng Tào rồi.
Viên Thượng thua luôn, thấy giữ không nổi hạ trại ở đâu cũng bị đánh thì sai Thứ Sử Dự Châu là Ân Quì sang bên Tào xin hàng.
Tào Tháo giả cho, nhưng nội đêm ấy cho cướp trại Viên Thượng.
Thượng bỏ cả ấn tín, đơn thương độc mã chạy vào núi trốn.
Riêng Thẩm Phối cố thủ Ký Châu rất nghiêm nên binh Tào chưa chiếm được.
Hứa Nhu hiến kế nên đào hào sâu dẫn nước sông Chương Hà vào cho thành bị lụt .
Tào Tháo y kế.
Thẩm Phối cho là quân Tào đào không sâu thì không lo ngại nên không đề phòng. Nào ngờ đêm ấy
binh Tào bội phần gắng sức đào sâu hơn hai trượng, nước Chương Hà tràn vào thành ngập tới mấy thước. Lúc đó quân sĩ trong thành đều gần chết đói, Tân Kỳ ra chiêu an dân chúng để cùng đầu hàng thì bị Thẩm Phối chém chết, liệng thủ cấp ra ngoài.
Thẩm Vinh là bạn Tân Kỳ tức thời mở rộng các cửa thành, quân Tào tràn vào; Thẩm Phối bị Từ Quáng bắt trói giải ra.
Tào Tháo dụ hàng , Thẩm Phối không chịu, thà làm ma cho họ Viên.
Tào Tháo đành cho giết nhưng thương tiếc là nguời trung nghĩa nên làm ma chay tử tế.
Tào Tháo sắp sửa dẫn quân vào thành thì lại thấy giải một người tới nhìn xem là Trần Lâm.
Tào Tháo hỏi :
- Lúc trước mi làm tờ hịch kể tội ta hay lắm, nhưng nói ta là đủ, sao lại nói đến cả ông bà ta làm gì .
Trần Lâm nói :
- Ở trên cung không bung không được !
Kế đó vì mến tài mà Tào Tháo không chém, lại cho làm chức Tùng Sự.
Nói về con trai lớn của Tào Tháo là Tào Phi vừa mười tám tuổi.
Khi sanh Phi thì có vầng mây xanh đỏ tròn như cái tàn bao phủ cả nhà.

Phi thông minh, giỏi thơ, kỵ xạ, múa gươm đều hay. Lúc đó Phi cũng có mặt ở Ký Châu.
Bữa nọ, dạo chơi vào phủ Viên Thiệu thấy có hai người đàn bà đang khóc thì vung gươm toan chém. Chợt có một luồng hào quang đỡ lại .

Hồi 33
Tào Phi ham sắc nạp Danh Thị
QuáchGia tính kế định Liêu Đông

Tào Phi liền ngừng tay hỏi :
- Hai người là ai ?
Hai người thưa là Lưu Thị vợ Viên Thiệu và Danh Thị vợ của Viên Hy.
Tào Phi kêu Danh Thị lại gần, thay mặt mũi lọ lem lấy tay áo mà lau, thay lồ lộ một sắc đẹp mê hồn.
Tào Phi liền bảo Lưu Thị :
- Ta là con Thừa Tướng sẳn lòng bảo vệ cho các người, xin đừng buồn !
Khi đó Tào Tháo vào Ký Châu; tới cửa thành có Hứa Nhu cầm roi chỉ Tào Tháo mà nói :
- A Man, không có ta, liệu có vô được cửa thành nầy chăng ?
Chư tướng đều giận tím mặt, Tào Tháo cười, tảng lờ.
Đến phủ Viên Thiệu, hỏi có ai ở trong không ?
Quân thưa :
- Có Công Tử ở trong .
Tháo bước vào, Lưu Thị vội quì ra mắt, Tháo cũng đáp lễ, rồi nạt Tào Phi :
- Ai cho ngươi vào đây ?
Lưu Thị vội nói :
- Nhờ Công Tử mà chúng tôi được an toàn nên đã nguyện cho Danh Thị đây theo hầu Công Tử .
Tào Tháo nhìn Danh Thị rồi chấp nhận.
Sau đó Tào Tháo lại viếng mộ Viên Thiệu, cúng tế đàng hoàng.
Ngày kia, Hứa Chữ qua cửa thành; Hứa Nhu lại nói :
- Không có ta, bọn ngươi có vào được thành này không ?
Hứa Chữ cho luôn một gươm rồi xách đầu Nhu vào trình Tào Tháo.

Tào Tháo làm ra vẻ thương tiếc một hồi. Sau đó, Tháo cho rao khắp Ký Châu để chiêu nạp người hiền. Có Thôi Đạm là người hay hiến kế hay cho Viên Thiệu mà Viên Thiệu không chịu nghe, nay Tháo vời ra ban cho chức Biệt Giá Tùng Sự .

Nói về Viên Thượng khi đó thì qua đầu Viên Hy.
Còn Viên Đàm từ ngày theo Tào thì đóng quân ở Bình Nguyên, ngày kia được Tào Tháo gọi về Ký Châu nhưng nghi ngại lần chần không đi nên Tào Tháo đến vấn tội .
Viên Đàm lại chạy về Nam Bì và viết thư cầu cứu Lưu Biểu.
Lưu Biểu mời Huyền Đức thương nghị .
Huyền Đức nói :
- Anh em họ Viên như vậy, giúp chỉ mất công tôi, Tào Tháo thì hay dòm ngó Kinh Châu, vậy dưỡng quân chờ thời là hơn .
Lưu Biểu liền bác đơn cầu viện của Viên Thượng.
Tào Tháo thì đuổi theo Viên Đàm tới tận Nam Bì , vây thành rất ngặt.
Viên Đàm lại ra hàng nữa, và cho Tân Bình đến nói trước với Tào Tháo.
Tháo mắng :
- Thằng đó phản phủc quá lắm , rồi đuổi Tân Bình về.
Quách Đồ bảo :
- Mai đành cho bá tánh đi trước, binh theo sau, liều chết một phen mà giải vây.
Hôm sau cứ y vậy mà làm, nào ngờ Tào Tháo đánh luôn, bá tánh chết lây vô số.
Quách Đồ bị tên mà thác.
Tháo vào Nam Bì vỗ an dân chúng , chém Viên Đàm, bêu đầu làm lịnh.
Chợt có một người ôm thây Viên Đàm mà khóc. Tra hỏi thì ra Vương Tu, làm Biệt Giả ở Thanh Châu. Tào Tháo hỏi thì Vương Tu đáp xin chôn cất cho chủ là Viên Đàm rồi chịu chết.
Tào Tháo than rằng :
- Đất Hà Bắc nhiêu người giỏi, tiếc thay Viên Thiệu không biết dùng !

Bèn cho Vương Tu chôn cất Viên Đàm, lại phong cho Tu làm Trung Lang Tướng.
Tào Tháo hỏi Vương Tu muốn bắt Viên Hy thì làm thế nào ? Vương Tu nín thinh.
Tào Tháo lại khen mà không bắt tội .
Sau đó Tháo cho các tướng cũ của họ Viên là Tiêu Xúc, Trương Nam, Lữ Khoán, Lữ Tường đánh U Châu, sai Lý Điển, Nhạc Tấn, Trương Yên đánh Tịnh Châu .
Sau đó cả Viên Thượng, Viên Hy chạy qua Liêu Đông đầu hàng.
Thứ Sử U Châu là Ô Hoàng Xúc bàn việc phản họ Viên mà đầu Tào .
Hàn Thành nói :
- Chúa bại nước suy thì làm tôi không cứu được đã thiếu nghĩa rồi, có đâu mà lại đầu hàng .
Ô Hoàng Xúc nói :
- Việc này là việc lớn, một người không chịu cũng không sao .
Nói rồi cho Hàn Thành đi và tự kéo quân sang đầu .
Tào Tháo phong Ô Hoàng Xác làm Trấn Bắc tướng quân.
Sau đó Tháo kéo đại binh sang Tịnh Châu .
Các tướng bàn kế trá hàng.
Tào Tháo y theo cho Lữ Khoán, Lữ Tường dẫn quân đến bên thành mà kêu :
- Chúng ta là bộ tướng của Viên Thượng nay chạy được về đây giúp Cố Chúa .
Tướng giữ Tịnh Châu là Cao Cáng cho gọi vào .
Hai người vào quì lạy rồi thưa :
- Quân Tào mới đến còn mỏi mệt, đêm nay chúng tôi xin đi cướp trại, ắt thành công .
Cao Cáng tin lời .
Đêm ấy họ Lữ đi trước. Cao Cáng đi sau, tới trại Tào thì pháo lệnh nổ vang, Cao Cáng biết trúng kế định lui binh thì Nhạc Tấn, Lý Điển đã đoạt mất thành.
Cao Cáng tìm đường mà chạy .
Qua bờ cõi Thuyền Vu gặp Vua Phiên là Tả Hiền vương.
Cao Cáng quì mà thưa :

- Tào Tháo tóm thâu thiên hạ, nay lại có ý xâm phạm quí quốc.
Tả Hiền Vương nạt rằng :
- Tào Tháo với ta chẳng có chuyện gì, . ngươi lại muốn xua ta vào vòng binh lửa hay sao ?
Túng thế, Cao Cáng về đầ Lưu Biểu đi nửa đường thì bị Vương Đạm giết, mang thủ cấp dâng Tào Tháo .
Tháo phong cho Vương Đạm làm Liệt Hầu .
Lấy xong Tinh Châu, Tháo quay sang Liêu Tây để đánh Viên Hy, Viên Thượng .
Tào Hồng thưa :
- Bọn chúng bại trận luôn, xô đẩy tới cùng thì chúng chạy ra Sa Mạc. Phỏng như Lưu Bị, Lưu Biểu thừa cơ đánh Hứa đô ta quay về không kịp thì làm sao ?
Quách Gia đáp :
- Ông nói sai rồi, quân Sa Mạc nó ỷ đường sá cản trở không phòng bị kỹ. Ta đánh thì toàn thắng .
Tào Tháo y lời, nhắm Sa Mạc mà tiến quân. Đường trường vất vả, Quách Gia thọ bịnh, Tào Tháo thương cảm lắm có ý quay về.
Quách Gia can và nói :
- Nay cần tiến mau nữa, chỉ lựa binh khoẻ mang theo ít đồ, có hướng đạo giỏi đi đường tắt thì thành công đến nơi .
Tào Tháo y theo và để Quách Gia ở lại dưỡng bệnh, lại lựa Điền Trù ,nguyên bộ hạ của họ Viên , thông thạo đường lối làm hướng đạo.
Điền Trù mách nên cho quân trở lui và đi dọc theo vàm Lư Long khỏi truông Bạc Đầu ra tới đất trống thì thấy Liễu Thành, đánh úp thì toàn thắng.
Tào Tháo nghe lời, kéo binh đi, gần tới thì quân báo có quân Mạc Đặt do Viên Hy và Viên Thượng dẫn đầu đang tập trung ở đây.
Tháo lên chỗ cao xem, thấy quân Mạc Đặt vô kỷ-luật bèn truyền lệnh đánh ngay.
Trương Liêu, Vu Cấm, Từ Quáng, Hứa Chữ cùng đánh, quân Mạc Đặt rối loạn hàng ngũ, tướng Mạc Đặt qui hàng hết.
Viên Hy, Viên Thượng lại chạy qua Liêu Đông.
Trận ấy, Tào Tháo bắt được hàng ngàn ngựa tốt, rồi rút binh về.

Về tới Dịch Châu, Tào Tháo nói với tướng sĩ :
- Lúc trước ra quân đường xa cũng là kế liều, nay được thành công, đó là nhờ tất cả mọi người đồng lao cộng tác, khổ sở vô cùng ; chớ một mình ta thì có làm gì được đâu . Nói rồi mở kho lấy tiền bạc khao thưởng tướng sĩ ba quân, ai nấy đều vui mừng hả dạ.
Về tới nơi thì có tin báo Quách Gia đã chết, linh cữu còn quàng ở công quán.
Tào Tháo tế lễ, khóc nói với chư tướng :
- Các ông với ta cùng một tuổi. Duy có Phụng Hiếu nhỏ hơn cả, những tưởng giúp nhau còn lâu, nào ngờ mới đây mà Trời đã hại ta, thiệt là đau đớn . Lại có quân dâng một búc thư của Quách Gia di ngôn lại khi gần chết.
Tào Tháo xem thư rồi gật đầu, các quan chẳng hiểu thư nói gì hết.
Hôm sau Hạ Hầu Đôn vào trình :
- Viên Hy, Viên Thượng đã đầu Thái Thú Liêu Đông là Công Tôn Khương .
Công Tôn Khương bấy lâu vẫn không có ý phục ta, xin Thừa Tướng cho tôi đi dẹp quách ?
Tào Tháo cười :
- Các ông khỏi nhọc sức, Công Tôn Khương sắp mang đầu họ Viên tới để các ông coi !
Các tướng cười thầm không tin.
Nói về anh em họ Viên qua đầu Công Tôn Khương.
Công Tôn Khương nhóm tướng sĩ thương nghị.
Công Tôn Cung nói :
- Trước đây Viên Thiệu luôn dòm ngó Liêu Đông. Nay anh em họ Viên lại có ý nhờ đất ta mà dụng võ. Thâu nạp chúng thì Liêu Đông nguy. Chi bằng giết phứt đi mà dâng Tào Tháo, ấy là lợi nhứt .
Công Tôn Khương nghe lời, cho đao phủ mai phục rồi gọi anh em họ Viên vào.
Vừa vào đã bị quân đao phủ ào ra chém cả hai.
Đầu Viên Hy, Viên Thượng được bỏ vào quách nhỏ đem dâng Tào Tháo.
Ngày nọ, Tào Tháo đang ngồi nghỉ thì Trương Liêu vào thưa xin

cho về Hứa đô để phòng Lưu Biểu.
Tào Tháo thủng thỉnh nói :
- Chờ đầu anh em họ Viên đã .
Bỗng quân vào báo Công Tôn Khương cho mang đầu họ Viên đến dâng nạp .
Chư tướng đều thất kinh.
Tào Tháo cười nói :
- Không khỏi tiên đoán của Quách Phụng Hiếu !
Sau đó Tào Tháo phong cho Tôn Khương chức Tả tướng quân. Rồi mới lấy thư của Quách Gia cho mọi người xem. Thư rằng :
" Hy , Thượng đầu Liêu Đông. Chúa Công khỏi đi đánh vì Công Tôn Khương thù họ Viên bấy lâu, nay sẽ giết anh em họ Viên mà cầu cạnh đến Chúa Công, xin Chúa Công cứ bình tâm chờ kết quả " .
Mọi người đều khâm phục Quách Gia.
Sau đó Tháo thâu quân về Ký Châu.
Bọn Trình Dục thưa :
- Nay mạn Bắc đã yên, xin lo việc đánh Giang Nam .
Tào Tháo nói :
- Đó cũng là ý ta .
Đêm ấy, Tào Tháo nhìn sao sáng trên trời, thấy Phương Nam có vương khí thì nói :
- Chưa nên đánh Giang Nam .
Chợt có một luồng sáng từ đất bay lên.
Tuân Du thưa :
- Nhất định có của báu ở nơi đó.
Sai người cứ chỗ ấy đào thì lấy đuọc một con chim sẻ bằng đồng.
Du thưa :
- Mẹ Vua Thuấn mơ thấy chim sẻ vào bụng mà sanh Vua Thuấn, nay Thừa Tướng bắt được chim sẻ, ấy là điềm tốt .
Tào Tháo cả mừng, sai làm đền Đồng Tước ở bên sông Chương Hà, toà giữa cao nhất gọi là Đồng Tước, bên tả gọi là Ngọc Long, bên hữu gọi là Kim Phượng, cỏ hai cái cầu bắc vào chính giữa, làm theo kiểu do Tào Thực là con nhỏ của Tào Tháo phác họa.
Tháo định sẽ vui tuổi già ở đây .

Hồi 34
Thái Phu nhơn lén nghe chuyện mật
Lưu Huyền Đức qua vực Đàn Khê

Tào Tháo cho Tào Phi , Tào Thực ở lại hoàn thành đền đài, còn thì kéo cả về Hứa đô.
Sáu mươi vạn tàn quân của Viên Thiệu từ nay tay Tào Tháo và sự nghiệp Viên Thiệu kể như chấm dứt.
Huyền Đức thường ngày thương nghị với Lưu Biểu, ngày kia có tin Tào Tháo dẹp xong họ Viên, kéo về Hứa đô ; thanh thế thực lẫy lừng.
Lưu Biểu hỏi nếu Tào Tháo đem binh tới Giang Nam thì phải làm sao ?
Huyền Đức thưa phải sai ngay bọn hổ tướng đi trấn các nơi hiểm yếu đã.
Lưu Biểu đồng ý.
Thế là Vân Trường đi trấn Cố Tử Thành, Trương Phi trấn Nam Việt, Triệu Vân giữ Tam Giang, còn Lưu Bị ở lại Kinh Châu.
Thái Mạo lén nói với Thái phu nhơn :
- Lưa Bị ở Kinh Châu ắt sẽ gieo họa .
Thái phu nhơn đêm đó nói với Lưu Biểu :
- Tôi nghe nhiều người lui tới với Huyền Đức, nay nên sai va đi chỗ khác thì hơn.
Lưu Biểu không nghe.
Qua bữa sau, Lưu Biểu thấy Huyền Đức cỡi con ngựa tốt, Lưu Biểu khen, Huyền Đức liền dâng ngay cho Lưu Biểu .
Lưu Biểu cởi về.
Khoái Việt nói :
- Ngựa có đốm ở mắt, Chúa Công cỡi sẽ mang hại.
Hôm sau, Lưu Biểu liền trả lại ngựa cho Huyền Đức .
Huyền Đức tạ ơn lãnh về.
Lưu Biểu lại sai Huyền Đức đi trấn nhậm huyện Tân Giả.

Huyền Đức vâng chỉ đi ngay.
Trấn nhậm ở Tân Giả, dân tình được an cư lạc nghiệp.
Ngày kia nghe tin Tào Tháo bận việc quân phương Bắc, Huyền Đức thưa với Lưu Biểu nên đánh Hứa Xương.
Lưu Biểu nói :
- Ta có Kinh Châu hơn 9 quận còn đánh Hứa đô làm chi !
Huyền Đức lại bỏ về Tân-Giả.
Một ngày kia, có sứ của Lưu Biểu mời Huyền Đúc về hội kiến.
Huyền Đức đi ngay, tới nơi Lưu Biểu mời vào ăn uống , rồi nói :
- Tào Tháo đang dưỡng bịnh ở Hứa đô ý muốn dòm Kinh , Tương. Anh rất tiếc không nghe em lúc trước.
Huyền Đức nói :
- Cơ hội chưa phải là hết, sau này anh chịu nghe theo thì cũng không muộn .
Lưu Biểu chợt sa lụy, Huyền Đức vội hỏi vì sao.
Lưu-Biểu nói :
- Anh có chuyện riêng, nhưng chưa tiện nói .
Huyền Đức lại nói :
- Anh có gì căn bảo em, dù chết em cũng không ngại .
Lưu Biểu liền kễ :
- Anh có hai vợ. Vợ lớn là Trần Thị sanh đặng Lưu Kỳ. Vợ nhỏ là Thái Thị sanh đặng Lưu Tông, tánh chất thông minh, anh muốn cho nó kế nghiệp mà còn trù trừ chưa quyết .
Huyền Đức thưa :
- Bỏ cả ìập thứ, e sanh nhiều chuyện .
Lưu Biểu lại hỏi :
- Em bình sanh chí cả, vậy ở đây có dự định gì chưa ?
Huyền Đức thưa :
- Em chưa có căn bản nên phải chờ thời cơ .
Huyền Đức thì nghĩ sao nói vậy, mà Lưu Biểu thì không vui.
Thấy vậy Huyền Đức giả say rồi xin về.
Thái phu nhơn tỉ tê cùng chồng rằng :
- Lưu Bị có ý đoạt Kinh Châu chứ chẳng không. Phu quân liệu mà trừ va cho sớm .
Biểu không nói gì. Thái Phu nhơn triệu Thái Mạo vào hỏi .

Mạo nói :
- Tôi xin đến quán dịch trừ va cho rồi, sau sẽ báo chúa công rõ.
Phu nhơn gật đầu.
Canh ba đêm đó, Lưu Bị còn đọc sách thì có người xin vào xem ra Y Tịch.
Y Tịch biết ý của Thái Mạo nên báo gấp cho Huyền Đức.
Huyền Đức nói :
- Chưa từ biệt Kiển Thăng, sao mà đi được ?
Y Tịch nói :
- Chờ từ biệt thì ông nguy rồi !
Huyền Đức nghe ra liền cùng tâm phúc lên ngựa chạy miết về Tân Giả.
Thái Mạo chạy tới, thấy Huyền Đưúc đã trốn, nghĩ một lát rồi đề bài thơ lên vách :

Lúng túng nữa đời
Thẹn với đất trời
Rồng kẹt nơi vũng
Cũng chỉ chờ thời

Sau đó Thái Mạo mời Lưu Biểu đến đọc thơ, Thái Mạo nói :
- Y ý phản phúc nên lời thơ bày ra đó .
Lưu Biểu vẫn chưa tin mà nói :
- Xưa nay Huyền Đức có thi phú gì đâu .
Thái Mạo liền chạy tót về thưa lại Thái phu nhơn, sau nghĩ ra trò phó yến để hại Huyền Đức.
Hôm sau Thái Mạo trình Lưu Biểu :
- Năm nay được mùa, nên mời hết các quan ở Châu Quận về thết đãi, đồng thời để lưu ý họ đến nhiệm vụ mỗi người .
Lưu Biểu nói :
- Vậy cũng đặng, nhưng ta trong mình không khoẻ vậy nên mời Huyền Đức đại diện cho ta .
Thái Mạo mừng quýnh, thưa lại Thái phu nhơn rồi mời Huyền Đức qua Tương Dương phó yến.
Huyền Đức từ khi lỡ lời với Lưu Biểu thì còn ân hận mãi . Nay

nghe có sứ mời, thì triệu hai em vào thương nghị.
Vân Trường nói :
- Lưu Biểu chưa hẳn nghi ngờ anh, vậy anh nên đi nếu không, mối nghi kia sẽ thành sự thực.
Trương Phi nói :
- Hội hè không tốt thì đi làm gì !
Triệu Vân thì nói :
- Tôi xin lãnh 300 quân kỵ đi theo bảo vệ Chúa Công .
Huyền Đức nói :
- Triệu Vân đi theo thì an tâm rồi .
Kế đó cùng Triệu Vân đi phó yến.
Tới Tương Dương, đã có mặt các quan chín quận, bốn mươi mốt châu, lại có hai vị công tử Lưu Kỳ, Lưu Tông cùng tham dự với Thái Mạo.
Lưu Kỳ thưa :
- Cha tôi bị yếu nên nhờ chú thay mặt .
Huyền Đức nói :
- Đúng ra Chú không dám đại diện như vậy, nhưng Lưu Chúa Công đã dạy thì phải tuân lời .
Bửa sau, Thái Mạo bàn việc cùng Khoái Việt.
Thái Mạo nói :
- Lưu Bị có manh tâm nên phải trừ đi mới được .
Khoái Việt e sợ mất lòng tin cậy của dân chúng. Mạo h n đưa mật chiếu ra, Việt mới đồng ý tiến hành mưu kế.
Mạo nói :
- Phía Đông, ta cho Thái.Hòa chặn giữ, phía Nam thì có Thái Trung, Phía Bắc có Thái Huân , duy phía Tây thì không cần cử ai vì có sông Đàng Khê ngăn rồi, có cánh cũng không thoát .
Khoái Việt nói :
- Tôi thấy có Triệu Vân đem ba trăm quân theo hộ vệ gắt lắm .
Mạo nói :
- Đừng lo vì ta cho phục tới năm ngàn quân ở bên trong rồi.
Ngày ấy, tiệc yến rất lớn, Huyền Đức tới, các quan tiếp đón ngồi vào giữa, hai công tử hai bên, còn Triệu Vân thì cầm guơm đứng sau Huyền Đức.

Lúc ấy Vương Oai và Văn Sánh vào mời Triệu Vân ra dự tiệc với các tướng bên ngoài.
Triệu Vân không đi thì Huyền Đức lại bảo cứ đi nên Triệu Vân phải tuân lời .
Rượu vài tuần thì có Y Tịch nháy Huyền Đức.
Huyền Đức giả vờ xin ra thay áo thì Y Tịch bảo ngầm :
- Quân Thái Mạo mai phục tứ phía, ông đi ngay, chớ có chần chờ ;
Y Tịch lại dặn chạy ra cửa Tây, nơi ấy không có quân phục.
Huyền Đức thất kinh, ra vườn nhảy tót lên ngựa, theo cửa Tây mà chạy.
Quân báo Thái Mạo, Mạo vội đem quân đuổi gấp.
Khi tới Đàng Khê .
Huyền Đức than rằng :
- Con sông nầy thì hết mong qua rồi !
Đàng sau thì binh mã Thái Mạo ầm ầm rượt tới, Huyền Đức phen này chắc chết, bèn giục ngựa chạy thẳng xuống sông, người ngựa đều ngập nước.
Huyền Đức bỗng nhiên giơ roi thật cao rồi hô lớn :
- Đích Lô ! Đích Lô ! Kim nhựt phòng ngô.
Tức thời con ngựa bỗng nhảy vọt lên cao, bay tuốt sang bờ bên kia .
Huyền Đức nhắm mắt mà như ngồi trên mây trên gió.
Qua được bờ, áo xiêm còn ướt mà vẫn ngờ chiêm hao, tâm trí như ngây. Ngó sang bờ bên kia, thấy Thái Mạo và quân sĩ đang ngơ ngơ ngác ngác.
Huyền Đức hỏi vói :
- Cớ gì mà ông cứ định giết tôi như vậy ?
Thái Mạo nói thác :
- Giữa tiệc, sứ quân bỏ đi nên tôi đi tìm đó chớ . Nói vậy mà tay thì giương cung sắp bắn .
Huyền Đức vội chạy tuốt.
Thái Mạo không làm gì được, nói với thủ hạ :
- Hay là có thần nhân giúp va chăng ?
Nói rồi toan về thì chợt Triệu Vân dẫn quân Kỵ chạy tới hỏi lớn :
- Chúa Công tôi đâu ?

Thái Mạo nói :
- Vừa thấy ở đây, mà không biết đi đâu rồi .

Hồi 35
Huyền Đức vui mừng gặp ẩn sĩ
Đơn Phước có dịp hầu anh quân

Triệu Vân liền nạt Thái Mạo :
- Ngươi mời Chúa Công ta phó yến mà sao lại ruợt theo như vậy ?
Thái Mạo nói :
- Đông đủ văn võ chín Quận, ta là thượng tướng mà không theo bảo vệ Lưu sứ quân chăng ?
Nghe nói có lý, Triệu Vân liền bỗ đi kiếm, kiếm hoài không thấy thì trở về Tân Giả.
Huyền Đức vượt Đàng Khê thì gặp một mục đồng liền hỏi thăm đường về Tân Giả.
Mục đồng hỏi :
- Ông có phải là Huyền Đức không ?
Huyền Đức lạ lắm, hỏi làm sao mà biết.
Đứa trẻ nói :
- Thầy tôi có khách là cứ bàn đến tên ông và tả hình dạng mặt mày .Tôi thấy giống nên hỏi vậy thôi .
Huyền Đức hỏi thầy là ai, mục đồng nói :
- Tư Mã Huy, tự Đức Thái, hiệu là Thủy Kính tiên sanh.
Huyền Đức lại hỏi , thầy chơi với ai.
Mục đồng nói :
- Chơi với Đức Công và Bàng Thống đều ở Tương Dương.
Huyền Đức hỏi thăm nhà, mục đồng chỉ bụi cây um tùm xa xa mà nói : ở đấy .
Huyền Đức nói :
- Ta chính là Huyền Đức , vậy đưa ta ra mắt thầy ngươi .
Mục đồng đưa về nhà thì ở trong tiếng đàn văn vẳng khoan thai.
Bỗng tiếng đàn im , có người bước ra nói :
- Tiếng đàn nổi âm thanh khác, chắc có anh hùng lén nghe .
Mục đồng chỉ nói :

- Thủy Kính tiên sanh đó .
Huyền Đức vội thưa :
- Tôi là Huyền Đức xin bái yết tiên sanh .
Kính hỏi luôn :
- Nghe ông bấy lâu ôm chí cả, chẳng hay nghiệp lớn nên chưa ?
Huyền Đức thưa rằng vận hạn đang gặp gian nguy.
Thủy Kính nói :
- Đó là vì tả hữu thiếu người giúp đỡ .
Huyền Đức kể tên Tôn Hoàng, Mê Trước, Giảng Ung, Quan Công, Trương Phi, Triệu Vân.
Thủy Kính đáp :
- Quan, Trương. Triệu sức đánh muôn người nhưng thiếu người điều khiển. Tôn Càng , Mê Trước v. v . . . đều là bạch diện thơ ainh, chưa phải là kinh luân tế thế .
Huyền Đức hỏi phải làm sao.
Thủy Kính nói :
- Ở đây nhiều người tài, ông nên tìm cho ra .
Huyền Đức hỏi là ai và xin được chỉ bảo.
Thủy Kính nói :
- Phục Long, Phụng Sồ, được một trong hai vị ấy thì an thiên hạ .
Huyền Đức lại hỏi :
- Phục Long, Phụng Sồ là ai ? Thì Thủy Kính cười, vỗ tay mà khen : Tốt ! Tốt !
Rồi Thủy Kính bảo mai sẽ chỉ dẫn cho. Nói rồi giữ Huyền Đức ngủ lại.
Huyền Đức tới canh ba cũng chưa ngủ được, lắng nghe có người nói chuyện với Thủy Kính :
- Nghe Lưu Kiển Thăng chiêu hiền, tôi toan đến tìm nhưng lại e va là người nhu nhược nên lại đang tìm nơi khác .
Thủy Kính đáp :
- Tài như ông thì sao lại tìm hạng người như Kiển Thăng . Có hào kiệt ở đây sao ông không rõ ?
Người ấy đáp :
- Phải .
Huyền Đức nghe vậy thì mừng lắm.

Sáng ra Huyền Đức buột miệng hỏi :
- Đêm qua, tiên sinh nói chuyện với ai thế ?
Thủy Kính đáp :
- Đó là bạn tôi, hiện đã đi tìm minh chúa rồi .
Huyền Đức hỏi là ai, thì Thủy Kính lại reo lên : Tốt ! tốt ! .
Huyền Đức lại năn nỉ Thủy Kính ra giúp mình.
Thủy Kính nói :
- Tôi là kẻ thích ở ẩn, sẽ có người tài hơn ra giúp.
Đang đàm đạo thì tiểu đồng vào thưa có một đạo binh mã ~ór.
Huyền Đức ra xem thì là Triệu Vân.
Triệu-Vân mừng rỡ thưa :
- Tôi họi thăm mãi mới biết Chúa Công ở đây .
Huyền Đức liền từ giã Thủy Kính, cùng Triệu Vân về Tân Giã.
Nữa đường lại gặp Vân Trường và Trương Phi kéo đến.
Huyền Đức kễ chuyện bay ngựa qua sông Đàng Khê, mọi người đều lấy làm lạ.
Tôn Càng nói :
- Phải viết thư về vụ này cho Kiển Thăng biết.
Huyền Đức liền viết thư và cho Tôn Càng mang sang Kinh Châu.
Lưu Biểu đọc rồi gọi Thái Mạo vào mà nặng lời khiển trách.
Trong khi tức giận, Luu Biểu rút gươm toan chém, may có Thái phu nhơn chạy ra xin, Thái Mạo mới thoát.
Lưu Biểu liền sai Lưu Kỳ sang tạ lỗi với Huyền Đức.
Hai chú cháu tâm sự cùng nhau.
Lưu Kỳ kễ là Thái Phu nhơn tức mẹ ghẻ cũng có ý hại mình nữa.
Nói rồi oà khóc.
Huyền Đức khuyên cứ giữ trọn đạo làm con thì nạn nào cũng qua.
Sau đó Lưu Kỳ tạ từ chú mà về.
Huyền Đức tiễn cháu đi xong thì gặp một người bịt khăn đen, mình mặc áo vải, vừa đi vừa hát :

Sơn hà ngửa nghiêng
Đền đài muốn đổ
Trên núi người hiền
Ai là minh chúa ?

Huyền Đức nghĩ đây hẳn Phục Long hay Phụng Sồ. Nghĩ rồi mời luôn về huyện, hỏi thăm danh tánh.
Người ấy nói :
- Tôi là Đơn Phước ở Dĩnh Thượng vốn nghe tiếng ngài nên muốn tìm đến phò tá .
Huyền Đức mừng lắm, tiếp đãi vào bậc thượng tân.
Đơn Phước nói :
- Sứ Quân có con ngựa sát chủ, cỡi nó sẽ mang họa.
Huyền Đức nói :
- Nó vừa cứu mạng tôi ở Đàng Khê .
Đơn Phước nói :
-Dù vậy cũng sát chủ sau này. Tôi có một phép trừ đặng .
Huyền Đức hỏi phép gì ?
Đơn Phước nói :
- Sứ quân có ai là thù thì tặng cho họ cởi, người thù ấy chết rồi thì cõi rất quí .
Huyền Đức tỏ vẻ không bằng lòng mà rằng :
- Chết, sao tiên sanh lại dạy tôi điều thiếu nhơn đức ấy .
Đơn Phước cả cười mà rằng :
- Tôi thử đó thôi !
Huyền Đức cũng chợt hiểu rồi tạ lỗi, phong cho Đơn Phước làm quân sư.

Nói về Tào Tháo lấy xong Ký Châu thì dòm ngó Kinh Châu nên sai Tào Nhơn, Lý Điển, dẫn Lữ Khoáng, Lữ Tường ra Phàn Thành dò la tin tức Kinh Châu.
Lữ Khoáng nói với Tào Nhơn rằng :
- Lưu Bị đang chiêu binh mãi mã nơi Tân Giả, phải lo trừ y cho sớm .
TàoNhơn hỏi tình hình binh lực Huyền Đức ra sao, Lữ Khoáng nói hiện nay cũng chưa đáng lo và xin cùng Lữ Tường ra binh, mang đầu Huyền Đức về nạp.
Tào Nhơn liền cho đi.
Lữ Khoáng, Lư Tường kéo binh ngay sang Tân Giả.

Huyền Đức vời Đơn Phước vào thương nghị.
Đơn Phuớc nói :
- Chớ để giặc lấn bờ cõi. Nên khiến Quan Công dẫn binh qua phía tả đánh vào trung lộ của nó. Trương Phi bên hữu đánh hậu lộ. còn Chúa Công dẫn Triệu Vân đánh tiền lộ của nó.
Huyền Đức y lời mà phát binh.
Giữa đường, gặp binh Tào kéo tới, Huyền Đức mắng :
- Ngươi là chi mà xâm phạm bờ cõi của ta ?
Lữ-Khoáng đáp :
- Ta là đại tướng vâng mạng Thừa Tướng đến lấy đầu ngươi .
Triệu Vân thúc ngựa ra đánh, được vài hiệp thì Lữ Khoáng đã rụng đầu.
Lữ Tường chống đỡ không nỗi , binh Tào cả loạn rút lui.
Binh phục của Vân Trường lại xông ra, binh Lữ Tường hao hơn phân nửa.
Chạy một quãng lại bị Trương Phi hươi xà mâu chém, Lữ Tường hồn về âm phủ.
Huyền Đức đại thắng rồi thâu quân về Tân Giả.
Binh thua về báo, Tào Nhơn hoảng sợ mời Lý Điển đến thảo luận.
Lý Điển nói :
- Binh Huyền Đức ít mà tinh nhuệ cả. Phải báo cáo Thừa Tướng thì mới xong.
Tào Nhơn tức lắm nói :
- Tân Giả nhỏ thế nầy mà phải cầu cứu Thừa Tướng, hãy coi ta mai đây bắt chúng nó .
Lý Điển lại can :
- Tướng quân đi thì Phàn Thành trống trải, e rất nguy hiểm .
Tào Nhơn tức giận nói lớn :
- Cầm binh mà cứ e dè sợ sệt như vậy thì nên trò trống gì ?
Nói rồi cứ kéo quân đi, Lý Điển không can được, đành phải đi theo.
Đơn Phước bên này nói với Huyền Đức :
- Chúa công chờ xem, thế nào Tào Nhơn nó cũng tới đây mà đánh ta .

Hồi 36
Lưu Bị định kế đoạt Phàn Thành
Từ Thứ tiến cử Gia Cát Lượng

Đang thương nghị thì có quân báo cáo Tào Nhơn đánh Tân Giả.
Huyền Đức hỏi thì Đơn Phước ghé tai thì thầm . . . cứ làm như thế, như thế.
Rồi Huyền Đức ra thành nghênh địch .
Tào Nhơn xông tới thì Triệu Vân ra đón đánh.
Được ít hiệp, Tào Nhơn thấy cự không lại nên lui binh.
Triệu Vân rượt tới, nhưng bị Lý Điển cho bắn tên ra như mưa nên Triệu Vân cũng phải rút về.
Tào Nhơn về trại bảo Lý Điển :
- Giặc quả là tinh nhuệ, để mai ta bày trận thì thì mới thắng được nó .
Lý Điển khuyên hãy nên rút về giữ Phàn Thành cho chắc, sau đó báo cáo lên Thừa Tướng tình hình thì hơn.
Tào Nhơn không chịu, bảo Lý Điển :
- Sao ông coi thường binh pháp của tôi như vậy ?
Hôm sau, Tào Nhơn kéo đại binh tới chân núi bầy binh bố trận, cờ xí rợp trời, khí thế mạnh mẽ lắm, xông tới bên Huyền Đức mà khiêu chiến.
Huyền Đức lúc đó cùng Đơn Phước lựa chỗ cao nhìn xuống xem Tào Nhơn lập trận.
Đơn Phước bảo Huyền Đức :
- Đây là trận Bắc Môn Kim Tỏa, gồm tám cửa, muốn phá phải vào cửa Đông Nam tức cửa sanh, rồi đánh qua chánh Tây mới đặng.
Trận nầy lợi hại, song Tào Nhơn lập trận thiếu chủ trì .
Huyền Đức sai Triệu Vân đánh vào cửa Đông Nam mà tiến tới.
Quả nhiên, binh Tào bị xao động, đạp nhầu lên nhau mà chạy, chết vô kể.
Triệu Vân lại tìm cửa chánh Tây mà đánh ra y theo lời dạy của

Đơn Phước.
Tào Nhơn thấy trận đồ bị phá thì thất kinh nói với Lý Điển :
- Nhất định bên Huyền Đức có người tài phù tá.
Nói rồi lui binh, Huyền Đức toan rượt theo, nhưng Đơn Phước ngăn lại.
Binh Tào Nhơn khi kiểm lại thì mười phần hao tới bảy phần .
Trong lúc đó Tào Nhơn buồn bã nói với Lý Điển :
- Vì chẳng nghe lời ông nên mới bị cớ sự như vầy .
Nói rồi cùng nhau trở về Phàn Thành kêu cửa thì quân trên hô lớn : Phàn Thành đã bị lấy lâu rồi !
Nhìn lên thì quả có Quan Vân Trường !
Tào Nhơn cấm cỗ chạy tuốt về Hứa Xương.
Đi dọc đường hỏi thăm mới biết Huyền Đức đang dùng Đơn Phước làm quân sư.
Huyền Đức dẫn quân vào Phàn Thành, có quan lịnh là Luu Bật mời về nhà đãi yến.
Huyền Đức thấy có một người khôi ngô đứng hầu thì hỏi thăm.
Lưu Bật thưa :
- Đó là cháu tôi tên Lưu Phong, mỗ côi cả cha lẫn mẹ nên theo tôi nương tựa.
Huyền Đức bèn nói :
- Ông có khứng cho nó làm con nuôi tôi không ?
Lưu Bật mừng rỡ vâng lời, cho Lưu Phong ra lạy Huyền Đức nhận làm cha.
Sau đó Huyền Đức bàn với Đơn Phước để Triệu Vân lãnh một ngàn quân giử Phàn Thành, còn lại bao nhiêu kéo hết về Tân Giả .
Còn Tào Nhơn, Lý Điển chạy về Hứa đô thì tìm vào yết kiến Tào Tháo để tạ tội.
Tào Tháo bảo :
- Việc binh thắng bại lẽ thường, các ngươi chớ lo .
Tào Nhơn lại kể sở dĩ bị thua là vì bên địch có Đơn Phước làm quân sư.
Tào Tháo hỏi các mưu sĩ :
- Đơn Phước la ai ?
Trình Dục cười mà rằng :

- Thực ra người ấy không phải là Đơn Phước, mà đích thị Từ Thứ, lúc nhà ham học, lớn lên làu thông thế sự, hay chơi với Tư Mã Huy.
Tào Tháo hỏi :
- Tài ông so với Từ Thứ thế nào ?
Trình Dục thưa :
- So với y tôi là kẻ bất tài !.
Tháo lại hỏi làm sao mà vời Từ Thứ về được với mình.
Trình Dục nói :
- Từ Thứ là con chí hiếu, chỉ còn mẹ. Nay sai bắt mẹ y, bảo bà ấy viết thư gọi con về là Từ Thứ phải vâng lời .
Tào Tháo liền cho đi bắt Từ mẫu đưa về, đối đãi rất trọng hậu rồi hỏi han :
- Tôi nghe con bà là người hào kiệt trong thiên hạ, nay lại đem tài phò kẻ phản phúc triều đình là Huyền Đức, vậy xin bà viết bức tâm thư bảo Từ Thứ về đây tất triều đình sẽ trọng đãi.
Từ mẫu lại hỏi tánh tình Lưu Bị ra sao ?
Tào Tháo nói :
- Nó là kẻ tiểu tốt, mạo nhận họ nhà vua, bề ngoài ra vẻ quân tử mà trong thì lòng dạ tiểu nhơn .
Nghe xong, Từ mẫu liền quát lớn :
- Huyền Đức là dòng dõi nhà Hán, vua cũng gọi là hoàng thúc, lại là kẻ anh hùng, thiên hạ đều biết tiếng, con ta phò người thì lựa đáng minh chúa, còn ngươi mới thiệt là gian thần phản trắc đó .
Tào Tháo đã toan cho đem chém thì Trình Dục vội can ?
Từ mẫu dám nói lớn là cầu cho được chết để trọn nghĩa.
Từ mẫu mà chết thì Từ Thứ sẽ hết lòng giúp Lưu Bị. Vả lại còn Từ mẫu là còn có cách cho Từ Thứ quay về.
Sau đó Trình Dục tự nhận là bạn của Từ Thứ đến thăm viếng Từ mẫu luôn luôn, Từ mẫu cảm động có viết thư để cảm tạ.
Trình Dục liền bắt chước tuồng chữ của Từ mẫu viết cho Từ Thứ một bức thư rằng .
" Từ khi em con là Từ Khương khuất bóng theo thân phụ mẹ ở lại đây vò võ một mình. Nay vì tin con bội phản, chống lại triều đình, mẹ bị Thừa Tướng cho bắt mang về Hứa đô. May thay có bọn

Trình Dục bảo lãnh, nay nếu con quay về mau thì mẹ được thư thả ngày bắt được thư này, mong con nhớ nghĩa cù lao trở về cùng mẹ cho trọn hiếu đạo. Mẹ không cần viết nhiều, vì nếu con trái lời mẹ không về đầu thì tánh mạng của mẹ cũng như chỉ mành trước gió mà thôi !".
Từ Thứ được thư thì nước mắt tuôn xuống như mưa, vào ra mắt Lưu Bị mà rằng :
-Tôi , chẳng phải Đơn Phước mà là Từ Thứ, vốn muốn dốc lòng phò Chúa Công, nhưng nay mẹ già bị Tào Tháo bắt giử, mẹ tôi lại viết thư cho tôi nên không thể không về cứu mẹ. Vậy xin Chúa Công cho tôi về báo đền ơn mẹ, sau này gặp nhau lại không biết .
Huyền Đức khóc róng mà nói :
-Tình nào cho bằng tình mẹ con, còn làm sao mà nói nữa. Xin quân sư đừng lo gì cho tôi nữa mà ráng tròn chữ hiếu .
Từ Thứ toan đi ngay, Huyền Đức xin hãy nán lại một đêm thôi.
Đêm ấy Tôn Càng lén khuyên Huyền Đức :
- Việc binh cơ của ta,Từ Thứ biết hết, chớ để va đi.
Huyền Bức nói :
- Tào Tháo giết Từ mẫu rồi , mình dùng con, đó là mình bất nhơn. Không cho đi để tình mẹ con không trọn, đó là bất nghĩa . Đừng bảo ta làm điều quấy .
Rồi sau đó Huyền Đức và Từ Thứ chuyện trò khóc lóc tới sáng thì quân sĩ bày tiệc tiễn hành.
Từ Thứ bước đi, Huyền Đức đi theo mãi rồi mới chịu lên ngựa.
Huyền Đức lại dặn :
- Tôi vô Phước chẳng đặng tiên sanh giúp . Vậy về với tân chúa, xin rán lập công danh để tiếng ngàn đời .
Từ Thứ khóc nói :
- Tội dù có buộc ở bên Tào cũng nguyện không bao giờ giúp Tào một mưu kế nào hết .
Nói rồi Từ Thứ ra đi, Huyền Đức khóc trông theo mãi.
Chợt Từ Thứ quay lại dặn Lưu Bị rằng :
- Lòng tôi rối rắm, quên dặn Chúa Công gần đây có kỳ sĩ ở cách Tương Dương hại mươi dặm, sao Chúa Công không tìm vị đó ?
Huyền Đức vội nhờ Từ Thứ thỉnh dùm.

Từ Thứ nói :
- Bổn thân Chúa Công phải đi cầu, may ra mới được.
Tài người đó chẳng khác Lữ Vọng, Trương Lương .
Huyền Đức lại hỏi :
- So với tiên sanh thế nào ?
Từ Thứ đáp :
- Cũng như loan so với quạ, kỳ lân mà sánh ngựa hèn .
Huyền Đức lại hỏi tên ho.
Từ Thứ đáp :
- Người ấy vốn quê ở Lang Nha, tên Gia Cát Lượng, tự Khổng Minh, lại có tên hiệu là Ngọa Long tiên sanh .
Huyền Đức lại hỏi :
- Có phải Phục Long , Phụng Sồ đó không ?
Từ Thứ lại đáp :
-Phụng Sồ là Bàng Thống ở Tương Dương, còn đây chính là Phục Long Gia Cát Khổng Minh đó .
Huyền Đức mừng rỡ khôn xiết mà rằng :
- Thế mà tôi không biết, may mà gặp được tiên sanh chỉ dẫn cho thực là may mắn !
Nói xong thì Từ Thứ đã tạ từ ra đi.
Huyền Đức trở về Tân Giả cùng Quan Trương sắm sửa lễ vật đặng đi cầu Khổng Minh.
Từ Thứ vừa đi vừa ngại Khổng Minh không khứng giúp Lưu Bị nên vội ghé tới thăm Khổng Minh.
Khổng Minh hỏi có việc gì ?
Từ Thứ đáp :
- Tôi đã quyết phò Lưu Dự Châu, nhưng Tào Tháo bắt giữ mẹ tôi, mẹ tôi lại biên thư kêu tôi về nên cực chẳng đã phải từ giã Lưu Bị. Tuy nhiên tôi đã tiến cử tiên sanh với Lưu Dự Châu, vì Lưu Dự Châu quả là người có đức lớn. Thế nào cũng tìm tới tiên sanh bây giờ, dám xin tiên sanh nhận lời là may mắn cho tôi . Khổng Minh không vui mà đáp :
- Ông muốn đem tôi làm vật hy sinh hay sao ? Nói rồi quay vào .
Từ Thứ cũng thẹn thùng mà tiếp tục lên đường về Hứa đô tìm mẹ cho tròn đạo hiếu.

Hồi 37
Tư Mã hai lần cử danh sĩ
Lưu Bị ba Phen tới thảo lư

Hay tin Từ Thứ tới Hứa Xương.
Tào Tháo bèn ra khỏi thành mà nghênh đón.
Từ Thứ vào tận phủ bái yết rồi xin đi thăm mẹ.
Tào Tháo dò ý Từ Thứ :
- Bậc cao minh như tiên sinh sao thờ Lưu Bị làm vậy ?
Từ Thứ nói .
- Tôi luân lạc giang hồ, gặp được Huyền Đức kết bạn rất thân . Nay mẹ tôi ở đây thì lại mong ơn Thừa Tướng, thiệt chẳng dám quên.
Tháo nói :
- Ông thì phụng dưỡng mẹ già, tôi lại được nghe lời ông chỉ bảo .
Từ Thứ liền tới hầu mẹ, lạy khóc ở dưới chân.
Tù Thứ bẫm :
- Được thư mẹ, con xin về hầu.
Từ mẫu ngạc nhiên và nỗi giận :
- Ôi thôi, mi thờ đặng minh chúa mà mi không hiểu câu trung hiếu khó lưỡng toàn sao ?
Tào Tháo là đứa dối vua hại dân, Lưu Bị là bậc nhơn đức, dòng dõi nhà Hớn. Nay lại tin ở mấy chữ giả dối mà về đây, thiệt còn mặt nào mà ngó tới ai nữa !
Từ Thứ chỉ lạy phục không dám ngó lên.
Từ mẫu xô bàn rồi bước vào nhà trong.
Từ Thứ cứ quì mà chờ lệnh giây lát gia nhân hớt hơ hớt hãi chạy ra báo :
- Lão phu nhân treo cỗ tự vận rồi !.
Từ Thứ thất kinh vào đỡ thây mẹ mà khóc rống.
TàoTháo hay tin lật đật cho đem lễ vật trọng hậu đem tới phúng điếu.

Từ mẫu được chôn ở phía Nam thành Hứa Xương, Từ Thứ cư tang giữ mộ. Phàm ai có tặng chi cũng chẳng thiết nhận.

Nói về Lưu Bị tới Ngọa Long San cầu Gia Các Lượng, mới ra cỗng đã có quân báo, có một đạo nhơn đang đi tới.
Huyền Đức vội vã ra rước, té ra bạn Thủy Kính tiên sanh tức Tư Mã Huy.
Huyền Đức vội rước vào dinh và tạ từ vì quá bận không năng lui tới viếng thăm được.
Tư Mã Huy nói :
- Tôi nghe Từ Thứ ở đây nên tới thăm người .
Huyền Đức nói :
- Tào Tháo cầm tù mẹ Từ Thứ nên người phải đi Hứa Xương rồi .
Tư Mã Huy kêu lên :
- Thế là trúng kế Tào Tháo.
Từ mẫu khi nào viết thư như vậy. Đó là thư giả, Từ Thứ không về thì mẹ còn, mà về thì mẹ chết .
Huyền Đức hỏi cớ vì sao ?
Tư Mã Huy nói :
- Bà sẽ không chịu nhục đâu .
Huyền Đức đem việc cầu Khổng Minh hỏi Tư Mã Huy và dò xem tánh tình Khổng Minh ra sao ?
Tư Mã Huy nói :
- Ta thường ví mình như Quản Nhạc. Nhưng thực ra va hơn thế nữa, có thể ví như Khương Tử Nha, Trương Lương vậy .
Nói rồi Tư Mã Huy ra đi, tới cỗng than thở một mình :
- Gặp Chúa xong không gặp thời. Tiếc thay !
Hôm sau, Huyền Đức cùng Quan, Trương và thủ hạ lên núi ngó xa xa có mấy nông dân vừa cày vừa hát.
Lưu Bị hỏi một người :
- Bài ca của ai vậy ?
Người kia đáp :
- Của Ngọa Long tiên sanh.
Huyền Đức hỏi :
- Tiên sanh ở đâu ?

Người kia nói :
- Trước mặt có hòn núi Ngọa Long Cang. Một bên có khoảng rừng. Cứ vào đó, gặp túp lều thì chính là nhà tiên sanh đó .
Huyền Đức dẫn cả đoàn đi, xa xa phong cảnh thật hữu tình.
Vào rừng, tìm được nhà bèn gõ cửa. Tiểu đồng chạy ra.
Huyền Đức nói :
- Ta là Dự Châu Mục, Hoàng thúc nhà Hớn đến cầu ra mắt tiên sanh .
Tiểu đồng nói :
- Thầy tôi đi từ sớm rồi, mà cũng không biết là đi đâu.
Huyền Đức từ biệt mà về và dặn tiểu đồng :
- Tiên Sanh về, xin nói dùm có Lưu Bị tới thăm .
Được vài dặm, Lưu Bị thấy một ông già cốt cách, đầu bịt khăn tiêu diêu, mình mặc áo vải xám , cầm gậy lê từ phía đường nhỏ đi ra.
Huyền Đức cho là Khổng Minh bèn gò ngựa lại cung kính mà hỏi :
- Tiên sanh phải chăng là Ngọa Long ?
Người kia hỏi lại. :
- Ông là Huyền Đức chăng ?
Huyền Đức thưa :
- Chính tôi là Lưu Bị !
Người ấy nói :
- Tôi là bạn của Khổng Minh tên là Châu Bình. Chẳng hay tướng quân tìm tới Ngọa Long Cang có việc chi ?
Huyền Đức thưa :
- Lúc này thiên hạ đại loạn, dân tình lầm than. Tôi cầu Gia Các Khổng Minh để xin dạy bảo về kế an bình thiên hạ vậy .
Châu Bình nói :
- Mong dẹp yên loạn lạc là có lòng nhơn đó. Song từ xưa tới nay, hết loạn rồi đến trị, trị lâu rồi lại loạn, ấy cũng là cơ trời. Nay thiên hạ thanh bình đã lâu thì sanh loạn, mà cái thế loạn nầy còn kéo dài, chưa dễ hưng được. Cứ thuận lòng trời mà tùy cơ khu xử, hà tất cầu cạnh làm chi .
Huyền Đức thưa :
- Lời tiên sanh dạy thật quí báu, tuy nhiên tôi cũng trong tôn tộc nhà Hớn, chẳng lẽ khoanh tay mà nhìn sao ?

Châu Bình thấy mình nói cũng lỡ lời nên nói cho xuôi rằng :
- Chẳng qua tướng quân hỏi nên tôi mạn phép bình luận đấy thôi .
Dọc đường, Trương Phi càu nhàu :
- Khổng Minh chẳng thấy mà lại còn gặp hủ nho nói lôi thôi quá !
Huyền Đức về Tân Giả rồi hàng ngày vẫn cho dò tin Khổng Minh.
Bữa nọ được tin Khổng Minh về nhà rồi, nên Huyền Đức lật đật sắm sửa ra đi .
Trương Phi nói :
- Cầu với cạnh mãi, cứ sai quân kêu y tới đây là được .
Huyền Đức nạt :
- Cầu người hiền mà không theo đạo lý y như muốn vào nhà mà cửa đóng bít. Khổng Minh là bậc đại hiền mà ngươi nói vậy nghe sao được !
Nói rồi lại cùng Quan, Trương đi cầu phen nữa .
Lần này nhằm tiết đông , sương sa mù mịt, nước trắng tràn đồng.
Trương Phi nói :
- Trời đông lạnh buốt, việc binh cũng còn phải đình mà lại đi tìm một người khùng như vậy !
Huyền Đức nói :
- Ta muốn Khổng Minh thấy rõ tâm thành của ta, còn các em rét thì cứ việc ra về, mặc anh .
Trương Phi nói :
- Chết còn chẳng sợ thì đâu sợ rét, sợ là sợ công toi mà thôi !
Huyền Đức la :
- Thôi thôi im đi, cứ theo ta, đừng nói nữa .
Khi tới Mạc Lư, bỗng từ trong quán bên đường có tiếng ca ngâm.
Huyền Đức dừng lại nghe thì thấy một người thứ hai cũng vỗ ghế ca tiếp.
Huyền Đức lại chắc có Ngọa Long ở đây nên xuống ngựa vào ra mắt , thấy một người mặt trắng râu dài, một người tướng mạo thanh kỳ .
Huyền Đức chắp tay thưa :
- Tôi tìm Ngọa Long để xin chước cứu dân.
Người râu dài đáp :
- Chúng tôi là bạn của Ngọa Long, vị này là Mạnh Công Oai, còn

tôi là Thạch Quảng Nguyên.
Huyền Đức thỉnh hai người cùng đi lên Ngọa Long Cang.
Quảng Nguyên nói :
- Bọn tôi quê mùa không biết gì tới việc trị nước. Xin chúc ông tìm được Ngọa Long .
Huyền Đức lại ra đi, khi tới trước lều thì hỏi thăm đồng tử :
- Tiên sanh có nhà không ?
Đồng tử đáp :
- Đang đọc sách.
Huyền Đức rón rén đi vào thì có tiếng ca ngâm ở trong vọng ra, nhìn kỹ thì đó là một thiếu niên đang nhịp đầu gối mà hát.
Huyền Đức bước vào mà rằng :
- Bị nầy hâm mộ tiên sanh đã lâu, nay mới được yết kiến, thiệt là vạn hạnh .
Thiếu niên lật đật đáp lễ rồi hỏi :
- Ngài có phải là Lưu Dự Châu muốn tìm anh tôi chăng ?
Huyền Đức nói :
- Tiên sanh không phải là Ngọa Long ?
Thiếu niên đáp :
- Tôi là Gia Các Quân, em của Ngọa Long. Anh của tôi là Gia Các Càn hiện phò tá Tôn Quyền, Khổng Minh là anh thứ hai .
Huyền Đức được lưu lại uống trà.
Gia Các Quân nói :
- Anh tôi hôm nay có việc nên vừa đi, xin để khi khác vậy .
Trương Phi giục Lưu Bị :
- Về đi thôi, ngồi đây mệt quá !
Huyền Đức nạt rồi nói :
- Phải để lời chi lại mới đặng .
Lưu Bị liền viết phong thư để lại Khổng Minh, thư rằng :
- Bị tài hèn hâm mộ tiên sanh đã lâu, hai lần thăm viếng, hai lần phước bạc không được gặp. Nay Hớn trào nguy khốn, gian hùng nắm quyền, trăm họ lầm than, mong tiên sanh lấy tài Lữ Vọng, Trương Lương mà ban lời chỉ dẫn cho kẻ này thì thật may cho thiên hạ. Kính đề thư này, xin bái yết sau.
Rồi Huyền Đức từ biệt ra về , tới cỗng gặp ông già cỡi lừa, theo

sau có một tiểu đồng.
Lưu Bị tưởng là Ngọa Long, té ra là Huỳnh Thừa Ngạn, cha vợ Ngọa Long tới thăm con rễ.
Thi lễ rồi Huyền Đức lại ra về .
Lúc ấy tuyết rơi thật đẹp, Huyền Đức ngoái nhìn phong cảnh Ngọa Long Cang mà xúc động bồi hồi.

Hồi 38
Chia Thiên Hạ, Long Trung Vạch Kế
Đánh Trường Giang, Tôn Thị Báo Thù

Nhắc lại Huyền Đức sau hai phen đi cầu Khổng Minh mà không được, hôm ấy lại sửa soạn đi nữa.
Quan Vân Trường can rằng:
- Huynh trưởng đã hai phen đến khấu đầu cầu khẩn, như thế cũng đã là trọng lễ thái quá rồi. Có lẽ Gia Cát Lượng không có thực học, chỉ là kẻ hư danh, nên mới sợ mà trốn tránh. Sao huynh trưởng cảm mộ người ấy một cách quá đáng vậy?
Huyền Đức nói:
- Không phải vậy đâu. Xưa Tề Hoàn Công muốn gặp một kẻ quê mùa nơi Đông Quách mà cần phải đi năm lần mới được thấy mặt, huống chi ta muốn ra mắt một bậc đại hiền?
Trương Phi nói:
- Đại ca luận như thế không đúng. Sá gì một gã nông phu mà đại ca gọi là đại hiền? Lần này đại ca chẳng cần phải đi làm gì cho mệt. Nếu hắn không chịu đến thì em sẽ chỉ đem một sợi giây thừng đi trói cổ hắn, lôi về đây cho đại ca.
Huyền Đức nạt lớn:
- Đừng nói bậy! Em không nghe việc Văn Vương đi tìm Khương Tử Nha sao? Rất đỗi như Văn Vương là bậc chúa thánh mà còn kính trọng người hiền sĩ, huống hồ ta chỉ là kẻ tài hèn. Lần này em không cần đi nữa, để ta với Vân Trường đi cũng xong.
Trương Phi nói:
- Hai anh đã ra đi, nở nào bắt em phải ở nhà?
Huyền Đức nói:
- Nếu em muốn đi thì không được thất lễ.
Trương Phi đành phải vâng lời. Rồi ba anh em lên ngựa, dẫn đoàn tùy tùng lên đường thẳng đến Ngọa long cương.
Khi còn cách thảo lư độ nửa dặm đường, Huyền Đức xuống ngựa

đi bộ.
Đang đi bỗng gặp Gia Cát Quân, Huyền Đức vội thi lễ, rồi hỏi:
- Lệnh huynh hôm nay có ở nhà không?
Quân thưa:
- Thưa có. Mới về chiều hôm qua. Tướng quân hôm nay có thể hội kiến cùng gia huynh.
Dứt lời, vùn vụt đi thẳng.
Huyền Đức mừng rỡ nói:
- Phen này thật là may mắn, có thể gặp mặt tiên sinh rồi.
Trương Phi gườm gườm nhìn theo Gia Cát Quân, tức giận nói:
- Tên này vô lễ quá! Đáng lẽ hắn mời mình đến nhà mới phải, sao lại bỏ đi như vậy?
Huyền Đức gạt đi:
- Ai cũng có công việc nấy, em đừng nên trách móc người ta.
Ba người đến trước trang viện gọi cửa. Cậu tiểu đồng hôm nọ ra mở cửa.
Huyền Đức nói:
- Lại phiền tiên đồng vào báo: "Có Lưu Bị xin bái kiến tiên sinh" nhé!
Tiểu đồng nói:
- Hôm nay tiên sinh có ở nhà, song ngủ muộn chưa dậy.
Huyền Đức nói:
- Nếu thế thì em hãy thong thả, đừng thông báo vội.
Dứt lời sai Quan, Trương ra ngoài cửa đứng chờ, còn mình thì rón rén bước vào.
Vừa qua khỏi ngưỡng cửa, Huyền Đức đã thấy Khổng Minh đang nằm ngửa trên giường ngáy pho pho.
Huyền Đức vội chắp tay đứng đợi trên thềm.
Đứng như thế đã hơn nửa canh giờ nhưng Khổng Minh vẫn chưa dậy.
Quan, Trương đứng chờ ngoài cửa đã lâu, không thấy động tĩnh gì cả, liền rón rén vào xem thì thấy Huyền Đức đứng chắp tay hầu.
Trương Phi đùng đùng nổi giận, bảo Quan Vân Trường:
- Lão này thật khi dễ chúng ta quá, lão thấy đại ca đứng hầu dưới thềm, lại ngửa mặt lên cao giả đò ngủ không chịu dậy. Thôi, để em

ra sau nổi lửa đốt chòi, xem lão có thức dậy hay không?
Vân Trường cản ngăn lắm Trương Phi mới thôi.
Huyền Đức nghe tiếng xì xào, quay lại thấy vậy vội sai hai người hãy lui ra ngoài mà chờ.
Bỗng Khổng Minh trở mình một cái như sắp trở dậy, Huyền Đức đã mừng...
Nhưng rồi Khổng Minh lại quay mặt vào vách ngủ nữa.
Đồng tử thấy đã lâu quá, toan bước đến đánh thức, nhưng Huyền Đức ngăn lại:
- Ấy, cứ thong thả... đừng làm kinh động!
Rồi lại kiên nhẫn đứng chờ... Chờ mãi, qua suốt một canh giờ nữa, Khổng Minh mới tỉnh giấc.
Vừa mở mắt đã ngâm mấy câu rằng:
Mộng lớn ai người sớm tỉnh ra?
Bình sinh ta vẫn biết mình ta.
Lều tranh no giấc, bừng con mắt!
Bóng ác ngoài song đã xế tà...
Ngâm dứt, quay mình lại hỏi tiểu đồng:
- Có tục khách đến nhà chăng?
Tiểu đồng thưa:
- Có Lưu Hoàng thúc đến đây đứng chờ thầy đã lâu.
Khổng Minh vội ngồi dậy quở tiểu đồng:
- Sao ngươi không đánh thức ta? Để ta còn vào thay áo đã.
Dứt lời, vội đi thẳng vào nhà trong.
Độ nửa giờ sau, Khổng Minh mới chỉnh tề khăn áo bước ra đón Huyền Đức.
Huyền Đức thấy Khổng Minh mình cao tám thước, mặt đẹp như bạch ngọc, mắt sáng tợ sao sa, đầu đội khăn xếp cuốn, mình khoác áo lông hạc, phiêu phiên đường bệ mà có phong thái thần tiên.
Huyền Đức vội thi lễ mà rằng:
- Một đứa cháu hèn kém của nhà Hán, một kẻ ngu phu ở Trác quận, nghe tiếng tiên sinh đã từ lâu như sấm vang tai, vừa đây đã hai lần đến đây bái yết mà vẫn chưa được gặp, nên có ghi tên hèn gửi lại trên văn kỷ. Chẳng hay tiên sinh đoái nhìn chưa?
Khổng Minh nghiêng mình đáp lễ, nói:

- Tôi là một kẻ quê mùa ở Nam Dương, tính lười nết xấu, được Tướng quân mấy lần chiếu cố, thực tôi lấy làm hổ thẹn vô cùng.
Thi lễ xong, Khổng Minh mời Huyền Đức chia ngôi chủ khách mà ngồi đàm đạo.
Lát sau, tiểu đồng bưng trà lên, hai người dùng qua vài chung, rồi Khổng Minh nói:
- Tôi xem y thư hôm nọ, thấy đại ý của Tướng quân muốn làm việc đại nghĩa, cứu dân độ thế. Song tiếc rằng Lượng này ít tuổi, vô tài, chỉ làm nhọc công Tướng quân đó thôi.
Huyền Đức ân cần nói:
- Lời của Từ Nguyên Trực và Tư Mã Đức Tháo há nói sai sao? Xin tiên sinh chớ chê Bị này bỉ tiện mà dạy bảo cho...
Khổng Minh lắc đầu:
- Đức Tháo, Nguyên Trực mới là những bậc cao sĩ trên đời, còn Lượng chỉ là một gã nông phu có tài cán chi mà bàn việc thiên hạ? Sao Tướng quân lại bỏ ngọc đẹp để đi tìm đá sỏi như vậy?
Huyền Đức nghiêng đầu tha thiết nói:
- Đại trượng phu có kỳ tài kinh bang tế thế, há lại sống vất vả vô ích nơi suối hoang, rừng rậm, để tài lớn mai một đi chăng? Xin tiên sinh hãy thương lấy sinh linh thiên hạ, mà dạy bảo mở mang cái trí ngu cho Bị.
Khổng Minh khẽ mỉm cười, hỏi:
- Xin cho nghe cái chí nguyện của Tướng quân?
Huyền Đức bèn ngồi ngay ngắn lên, trịnh trọng đáp:
- Nay nhà Hán nghiêng đổ, bị kẻ gian hùng chiếm đoạt, Bị này không kể sức, muốn cử binh diệt trừ loài phản tặc, như trí thuật kém cỏi, không thể làm được việc nên nhờ tiên sinh vạch đường cho, để cứu khỏn phò nguy, thật là vạn hạnh.
Khổng Minh trầm tư một lúc, rồi nói:
- Từ khi Đổng Trác phản nghịch, hào kiệt nổi dậy khắp thiên hạ. Tào Tháo thế kém hơn Viên Thiệu, cuối cùng thắng được Viên Thiệu, đó không phải chỉ nhờ số trời mà cũng nhờ mưu người đó. Nay Tào Tháo đã nắm trăm vạn quân trong tay, lấy Thiên tử để sai khiến chư hầu. Như thế, thật khó tranh giành lại được. Tôn Quyền chiếm Giang Đông nối nghiệp đã ba đời, nước hiểm trở, dân thuận

phục. Vậy cũng chỉ nên kết làm ngoại viện, chứ không thể mưu chiến. Còn Kinh châu phía Bắc có sông Hán, sông Miện; nguồn lợi phía Nam đến tận Nam hải; mặt Đông liền với Ngô Hội; phía Tây thì thông với Ba Thục, chính là đất dụng võ. Nếu chẳng phải chân chúa thì khó mà giữ được. Đó là chỗ trời dành cho Tướng quân đó, chớ nên bỏ. Đất Ích châu hiểm trở, ngàn dặm đồng lầy, nổi tiếng là "cái kho nhà trời". Xưa vua Cao Tổ cũng nhờ vào đó mà nên đế nghiệp. Nay Lưu Chương nhu nhược, dân đông nước giàu, lại chẳng biết lo giữ vững. Những kẻ trí năng đều chán nản, chỉ mong mỏi được thờ một đấng minh quân. Nay Tướng quân là dòng dõi nhà Hán, tín nghĩa sáng rỡ khắp bốn bể, lại biết thu phục anh hùng, cầu người hiền như khát nước, nếu gồm được châu Kinh, châu Ích mà giữ vững thế hiểm, thì phía Tây hòa với các rợ Nhung, phía Nam vỗ yên các xứ Di, Việt, rồi bên ngoài kết liên Tôn Quyền, bên trong sửa sang chính lý. Chờ khi thiên hạ có biến, hãy sai một Thượng tướng kéo quân Kinh châu lên miền Uyển Lạc. Còn Tướng quân thì thân đem đại binh Ích châu ra mặt Tần Xuyên. Thử hỏi trăm họ bốn phương, nơi đâu lại không đem giỏ cơm, bầu nước ra đón Tướng quân?

Đó, Lượng này vì Tướng quân mà vạch kế như thế đấy. Tướng quân hãy lo mà làm đi.

Rồi gọi tiểu đồng đem ra một bức địa đồ, treo lên giữa nhà, Khổng Minh trỏ tay bảo Huyền Đức:

- Đây là bản đồ năm mươi bốn huyện Tây Xuyên. Tướng quân muốn dựng nghiệp Đế thì phía Bắc phải nhường cho Tào Tháo chiếm thiên thời. Phía Nam nhượng cho Tôn Quyền chiếm lấy địa lợi. Còn Tướng quân phải chiếm lấy nhân hòa. Vậy trước phải lấy Kinh châu làm nhà, sau lấy Tây Xuyên mà khai cơ nghiệp, tạo thành cái thế chân vạc rồi sau mới mưu đồ đến cái đất Trung nguyên.

Huyền Đức nghe nói, đứng dậy cung kính xá một cái và tạ rằng:

- Lời vàng ngọc của tiên sinh đã mở mang óc ngu tối, khiến Bị như rẽ được mây mù, trông thấy trời xanh. Ngặt vì Lưu Cảnh Thăng ở Kinh châu và Lưu Quỵ Ngọc ở Tây Xuyên đều là người trong tôn tộc nhà Hán, Bị nỡ nào thâu đoạt cho đành?

Khổng Minh nói:
- Đêm qua, tôi xem thiên tượng thấy Lưu Biểu chẳng còn sống bao lâu nữa, còn Lưu Chương không phải là người nối nghiệp, cơ nghiệp này ngày sau ắt cũng về tay Tướng quân.
Huyền Đức cúi đầu bái tạ.
Thế là chỉ qua một câu chuyện ngắn ngủi ấy, đủ thấy Khổng Minh chưa ra khỏi lều tranh mà đã dư biết "Thiên hạ chia ba" sau này. Thật là bật kỳ tài quán thế, vạn cổ chỉ có một không hai vậy.

Người sau có thơ rằng:
Dự châu đang lúc vận gieo neo,
May gặp danh nhân dưới mái lều.
Thiên hạ chia ba, rồi sẽ thấy,
Tiên sinh cười trỏ bản đồ treo.
Huyền Đức ngỏ lời bái thỉnh Khổng Minh:
- Bị này tuy danh hèn đức mỏng, xin tiên sinh chớ nệ, xuất sơn giúp cho, Bị này nguyện chắp tay nghe theo lời chỉ dạy.
Khổng Minh từ tạ:
- Lượng này đã vui nghề cày cuốc, lười biếng việc đời từ lâu. Thật không thể vâng lời Tướng quân được.
Huyền Đức ngẹn ngào năn nỉ:
- Nếu tiên sinh không ra giúp thì thiên hạ biết chừng nào mới êm ấm được và sinh linh còn trông mong ai cứu vớt nữa?
Dứt lời, lệ tuôn ướt đầm cả tay áo.
Khổng Minh thấy lòng của Huyền Đức quả thật chân thành, bèn nhận lời:
- Tướng quân có lòng đoái tưởng thì tôi xin nguyện đem hết sức hèn này mà báo đáp ân tình.
Huyền Đức vui mừng khôn xiết, liền gọi Quan, Trương vào bái kiến và dâng lễ vật, vàng lụa.
Khổng Minh từ chối không nhận.
Huyền Đức nói:
- Đây không phải là lễ ra mắt đại hiền. Chỉ gọi là một chút vật mọn để tỏ tấm lòng của Bị này thôi.
Khổng Minh thấy không thể từ chối được, sai tiểu đồng đem lễ vật

vào trong.
Thế rồi Huyền Đức cùng mọi người ngủ lại trong thảo trang một đêm.
Sáng hôm sau, Gia Cát Quân trở về, Khổng Minh dặn:
- Anh chịu ơn Lưu Hoàng Thúc ba lần họ cố, không thể không ra giúp. Em hãy ở nhà chăm lo cày ruộng, chớ để ruộng rẫy hoang rậm nhé. Một ngày kia thành công rồi, anh sẽ trở về đây nương tựa.

Người sau có thơ rằng:
Thân chưa bay nhảy, tính lui rồi,
Ngày khác thành công, hẳn nhớ lời.
Bởi Chúa nghiêng lòng đem phó thác,
Trận tiền gió lạnh, ánh sao rơi...
Lại có bài thơ cổ phong như sau:
Cao Hoàng vung kiếm thần ba thước,
Rắn trắng Mang đường đổ máu loang.
Diệt Sở, bình Tần, xây xã tắc,
Hai trăm năm lẻ, dứt triều cương.
Lạc dương, Quang Vũ kế ngai rồng,
Truyền đến Hoàn, Linh lại lở long.
Hiến Đế dời đô về huyện Hứa,
Bốn phương hào kiệt nổi như ong!

Chuyên quyền Tào Tháo được thiên thời,
Mở nghiệp, Tôn Quyền cũng vững nơi.
Huyền ức riêng mình không đất đứng,
Nương thân Tân Dã tạm thời thôi...

Nam Dương Gia Cát ẩn tài danh,
Bụng chứa kinh luân với giáp binh.
Từ Thứ ra đi, vừa tiến cử,
Lưu Quân ba lượt đến lều tranh!

Tiên sinh hăm bảy tuổi đương xuân,
Thu xếp cầm thư, giữ ruộng vườn.

Tây Thục, Kinh châu trời sẵn để...
Cho người mở rộng túi kinh luân.

Một lời đầu lưỡi, nổi ba đào,
Muôn kế tung ra, sấm sét gào!
Rồng cuộn, hổ vờn yên bốn cõi,
Muôn đời ai dễ sánh tài cao?

Rồi sau đó, Huyền Đức, Quan, Trương từ biệt Gia Cát Quân, rồi cùng Khổng Minh trở về Tân Dã.

Từ ngày được Khổng Minh, Huyền Đức kính trọng như bậc thầy, ăn cùng mâm, ngủ cùng giường, suốt ngày bàn luận việc thiên hạ.

Một hôm, Khổng Minh nói:

- Nghe Tào Tháo đào ao Huyền Vũ ở Ky châu để luyện tập thủy quân, ắt đã có bụng xâm phạm Giang Nam rồi. Vậy thì Chúa công cũng nên cho người sang sông dò xem hư thật ra sao?

Huyền Đức theo lời, sai quân sang đất Giang Đông dọ la.

Nhắc lại Tôn Quyền từ ngày thừa kế sự nghiệp của Tôn Sách, giữ vững Giang Đông, rộng lòng thâu nạp hiền sĩ, mở quán nghênh tân ở Ngô Hội, sai Cố Ung và Trương Hoành túc trực đón tiếp tân khác bốn phương.

Luôn mấy năm, cứ người này tiến cử người kia, người kia lại tiến cử người nọ, số mưu sĩ tề tựu mỗi lúc một đông.

Bấy giờ đã được thêm Hám Trạch tự Đức Thuận ở Cối Kê, Nghiêm Tuấn tự là Man Tài người Bành thành, Tiết Tổng tự là Kính Văn ở Bái huyện, Trình Bỉnh tự là Đức Khu người Nhữ Nam, Châu Hoàn tự là Hưu Mục ở Ngô quận, Lục Tích tự là Công Kỷ ở Hoài Nam, Trương Ôn tự là Huệ Thứ người đất Ngô, Lăng Thống tự là Công Trực ở Cối Kê, Ngô Xán tự là Khổng Hưu ở Ô Trình... Những người này ở khắp nơi kéo về Giang Đông, được Tôn Quyền kính lễ hậu đãi.

Sau đó, lại còn có thêm mấy tướng giỏi nữa đến phò như Lữ Mông tự là Tứ Minh người Nhữ Dương, Lục Tốn tự là Bá Ngôn ở Ngô quận, Từ Thịnh tự là Văn Hưởng người Lang gia, Phan Cương tự là Văn Khuê ở Đông quận, Đinh Phụng tự là Thừa Uyên ở Lư Giang...

Văn thần võ tướng đều hợp sức phò tá, cho nên Giang Đông bấy giờ mới được tiếng là nhiều nhân tài.
Năm Kiến An thứ bảy, Tào Tháo phá xong Viên Thiệu xong, thanh thế càng ngày càng lẫy lừng, binh hùng tướng mạnh không sao kể hết.
Tào Tháo lại sai sứ qua Giang Đông bảo Tôn Quyền đem con vào triều tùy giá.
Tôn Quyền do dự mãi, chưa biết nên xử trí thế nào?
Ngô Thái phu nhân cho đòi Trương Chiêu và Châu Du vào thương nghị, bàn tính
Trương Chiêu nói:
- Tào Tháo khiến Chúa công cho con vào triều tùy giá tức là lối "khiên chế chư hầu" đó. Nhưng nếu Chúa công không tuân theo thì Tháo sẽ hưng binh sang đánh Giang Đông. Với khí thế của Tào Tháo hiện nay, chúng ta cự sao lại!
Châu Du nói:
- Chúa công thừa kế nghiệp của cha anh để lại gồm sáu quận, binh tinh lương đủ, tướng sĩ hết lòng theo mệnh lệnh, có gì bức bách mà phải đưa con vào làm tin nơi xứ người? Hễ đưa con sang tức là phải liên hòa với Tháo, mỗi khi Tháo ra hiệu lệnh gì cũng phải nghe theo. Phỏng như Tháo lại triệu Chúa công vào chầu, chẳng lẽ Chúa công không tuân. Như thế thì ta tự lấy dây buộc mình rồi. Chi bằng cứ để thong thả, xem hạ giở trò gì rồi sẽ dùng kế mà đối phó.
Ngô Thái phu nhân khen:
- Lời Châu Du nói rất phải.
Tôn Quyền nghe theo, liền từ khước sứ giả, không chịu gửi con mình vào triều. Tào Tháo bất bình, có ý đánh Giang Nam từ đó, ngặt vì phía Bắc chưa yên, nên chưa thể xuất quân Nam chinh được.
Năm Kiến An thứ tám, vào tháng mười một, Tôn Quyền lại dẫn binh sang đánh Hoàng Tổ.
Hai bên giao chiến trên sông Đại giang (1). Quân Hoàng Tổ thua chạy.
Một bộ tướng của Quyền là Lăng Tháo phóng thuyền nhẹ đi trước,

đánh đuổi tới Hạ khẩu, bị bộ tướng của Tổ là Cam Ninh bắn một mũi tên mà chết.
Con của Lăng Tháo là Lăng Thống, bấy giờ mới mười lăm tuổi, rán sức đoạt thuyền cướp thây cha đem về.
Quyền thấy xuất sư không lợi nên bãi chiến, tạm thu quân về Đông Ngô.
Bấy giờ có người em trai Quyền là Tôn Dực làm quan Thái Thú quận Đan Dương.
Dực vốn tánh cương cường nóng nảy, lại hay uống rượu.
Mỗi khi say, thường đánh đập quân sĩ tàn nhẫn.
Viên Đốc tướng Đan Dương là Qui Lãm cùng viên Quận thừa là Đái Viên có bụng mưu sát Dực.
Hai người mới kết thông với người tùy tùng của Dực là Biên Hồng để sát hại Dực.
Hôm ấy, chư tướng cùng các vị huyện lệnh về hội hợp đông đủ tại Đan Dương.
Tôn Dực cho bày yến tiệc thết đãi. Vợ của Dực là Từ thị xinh đẹp và thông minh, rất giỏi về khoa bói Dịch.
Bấy giờ nàng gieo thử một quẻ, thấy "tượng" rất xấu, liền khuyên chồng đừng ra tiếp khách.
Nhưng Dực không nghe, cứ đi cùng các quan ra công đường chủ tọa buổi tiệc.
Đến chiều, tiệc mới tan, Biên Hồng ngầm giấu con dao trong mình theo chân Dực ra cửa, bất thình lình rút dao đâm Dực chết ngay tại chỗ.
Qui Lãm, Đái Viên liền đổ tội cho Biên Hồng, sai quân lôi ra chợ chém đầu.
Rồi hai tên thừa thế cướp của cải và thị thiếp của Tôn Dực.
Qui Lãm thấy Từ thị nhan sắc diễm lệ, động lòng dục, liền bảo nàng:
- Ta đã báo thù chồng cho nàng xong, vậy nàng hãy về với ta, nếu cãi lời, ta e tánh mạng nàng khó toàn.
Từ thị khóc lóc nói:
- Chồng thiếp mới chết, chưa tiện theo Tướng quân ngay. Xin đợi đến tối ba mươi này, thiếp cúng "trừ phục" xong, rồi chúng ta sẽ

thành thân cũng chưa muộn.
Qui Lãm nghe nói, sung sướng ưng lời, lui ra chờ đợi.
Từ thị liền bí mật triệu hai viên tướng tâm phúc của Dực là Tôn Cao và Phó Anh vào phủ mà khóc lóc rằng:
- Lúc tiên phu còn sống thường ca tụng hai người là bậc trung nghĩa. Nay hai tên giặc Đái, Qui mưu sát chủ, lại đổ tội cho Biên Hồng, cướp hết của cải, tôi tớ mà chia nhau. Qui Lãm còn cưỡng bức, bắt tôi phải làm hầu thiếp cho nó. Tôi đành phải giả tảng ưng lời cho yên lòng nó. Vậy hai Tướng quân một mặt sai người báo tin cho Ngô Hầu biết, một mặt lập mưu kế để trừ hai thằng phản tặc ấy, để rửa thù nhục này, thì người chết được ngậm cười, mà kẻ sống đội ơn muôn thuở.
Dứt lời, Từ thị lại cúi đầu lạy hai lạy. Tôn Cao, Phó Anh vội trả lễ, đôi mắt người nào cũng đẫm lệ.
Hai người nói:
- Chúng tôi mang ơn tri ngộ của Phủ quan rất nhiều, nay Phủ quan bị tặc thần hãm hại, mà chúng tôi chưa thể chết theo là còn muốn lập kế báo thù cho chủ. Giờ phu nhân sai khiến, chúng tôi há dám không hết sức?
Dứt lời, hai người viết mật thư, sai người tâm phúc đem cấp báo với Tôn Quyền.
Qua đến đêm ba mươi, Từ thị sai Tôn, Phó hai tướng phục sẵn trong màn the nơi phòng kín.
Đoạn bày lễ tế chồng ngoài nhà thờ.
Tế chồng xong, Từ thị trút bỏ hết đồ hiếu phục, vào phòng riêng tắm gội nước hương, trang điểm thật lộng lẫy, cười nói tươi vui.
Qui Lãm hay tin, sung sướng như mở cờ trong bụng.
Đến đêm, Từ thị cho con hầu ra mời Lãm vào phủ, bày tiệc giữa nhà chuốc rượu.
Khi Lãm đã say, Từ thị dìu vào phòng the.
Qui Lãm sung sướng mê mẩn, vì sắp được cùng người đẹp thành thân, lại đã nồng hơi men, chếch choáng theo vào.
Vừa bước vào phòng, Từ thị thét lớn:
- Tôn, Phó hai Tướng quân đâu?
Tức thì hai tướng từ sau màn nhảy ra chận đường, làm cho Qui

Lãm không còn đường chạy, luýnh quýnh bị Phó Anh chém một đao nhào xuống đất.
Tôn Cao vội bồi thêm một nhát nữa, chết ngay.
Xong, Từ thị sai hai người núp vào bên cửa, khiến con hầu đi mời Đái Viên vào dự tiệc. Viên vừa bước vào phủ, vừa bước lên nhà, cũng bị Phó Anh và Tôn Cao chém tới, chết liền tại chỗ, không kịp kêu la một tiếng.
Giết xong hai tên phản nghịch, Phó Anh và Tôn Cao sai quân đi bắt và giết hết già trẻ thân thuộc của hai tên Qui Lãm và Đái Viên cùng dư đảng của chúng.
Thù chồng đã trả, Từ thị mặc đồ tang phục, cắt lấy thủ cấp của hai tên giặc đem ra trước bàn thờ tế chồng.
Qua ngày hôm sau, Tôn Quyền đích thân đem binh mã đến Đan Dương, thấy em dâu đã giết được hai tên giặc Đái, Qui, mừng rỡ vô cùng, liền phong Tôn Cao và Phó Anh làm Nha Môn tướng, đóng giữ Đan Dương, và đón Từ thị về nhà dưỡng lão.
Khắp Giang Đông, ai nghe tin này cũng phải chắc lưỡi khen Từ thị là người tiết liệt.

Người sau có thơ khen nàng rằng:
Tài đức gồm hai tuyết giá trong,
Tru di nghịch tặc, rửa hờn chồng.
Tôi hèn bó gối, tôi trung chết,
Thua hẳn Đông Ngô một má hồng.
Bấy giờ khắp Đông Ngô, các nhóm giặc cỏ, giặc núi đều bị dẹp tan.
Trong sông Đại Giang có dư bảy ngàn chiến thuyền.
Tôn Quyền liền bái Châu Du làm Đại Đô Đốc, thống lãnh quân mã thủy lục Giang Đông.
Tháng mười, năm Kiến An thứ mười hai, vào tiết Đông, mẹ ruột của Tôn Quyền là Ngô Thái phu nhân lâm bệnh nặng, liền đòi Châu Du và Trương Chiêu về nói:
- Ta vốn người đất Ngô, cha mẹ mất sớm, nên theo em trai là Ngô Cảnh sang ở Việt Trung. Sau về làm dâu họ Tôn, sinh được bốn trai. Con trưởng là Sách, lúc mang thai ta nằm mơ thấy nuốt mặt

trăng vào bụng. Con thứ hai là Quyền, lúc hoài thai lại thấy nuốt mặt trời vào bụng. Bốc sư đã nói rằng mộng thấy "nhật nguyệt nhập hoài" ắt sinh quý tử... Không may Sách mất sớm, đem cơ nghiệp Giang Đông giao phó cho Quyền. Vậy nếu ta có thác đi, hai tướng phải gắng hết sức phò tá Quyền giữ gìn sự nghiệp của cha anh để lại.
Đoạn, Ngô Thái phu nhân quay qua nói với Tôn Quyền:
- Con phải đãi Tử Bố với Công Cẩn như thầy con vậy, không được khinh thường nhé! Em gái của mẹ cùng kết hôn với cha con thì con cũng phải coi như mẹ ruột của con vậy. Đứa em gái của con, con phải nuôi dạy hết lòng, rồi lựa nơi xứng đáng, kén người giai tế mà gả chồng cho em.
Hơi nói yếu dần, Ngô Thái phu nhân cố ngoi đầu lên quan sát mọi vật lần cuối cùng, rồi ngã người ra, nhắm mắt tắt thở. Tôn Quyền ôm mẹ khóc than một hồi, đoạn sai các quan lo việc tang chế...
Qua năm sau, nhằm tiết xuân, Tôn Quyền thương nghị muốn kéo quân đi đánh Hoàng Tổ.
Trương Chiêu can:
- Chúa công còn ở trong tang chế, không nên động binh.
Nhưng Châu Du nói:
- Báo thù rửa hận, cần gì phải đợi hết tang!
Tôn Quyền còn đang do dự chưa quyết định, chợt có quan Bắc Bình Đô Úy Lữ Mông về xin ra mắt, rồi thưa:
- Tôi trấn thủ ở cửa sông Long Thu, ngày vừa qua bỗng thấy bộ tướng của Hoàng Tổ là Cam Ninh dẫn quân tới xin hàng. Tôi đã dò la kỹ lưỡng được biết rằng Ninh tự là Hưng Bá, người ở Lâm Giang thuộc Ba quận. Người thông hiểu về kinh sử, có sức mạnh hơn người, tính lại thích lãng du, thường chiêu tập bọn du đảng, lưng đeo chuông đồng, tung hoành khắp thiên hạ. Ai ai nghe tiếng chuông đều kinh hãi ù té bỏ chạy trốn. Ninh còn lấy gấm Tây Xuyên làm buồm thuyền, vì thế người ta gọi là "giặc buồm gấm". Về sau, Ninh hối hận việc làm của mình nên cải tà quy chánh, dẫn thủ hạ đến đầu Lưu Biểu. Thấy Biểu không làm nổi việc lớn, Ninh muốn sang theo Đông Ngô ta, nhưng lại bị Hoàng Tổ giữ lại ở Hạ Khẩu. Trước đây, quân ta tiến đánh, Tổ đã nhờ Cam Ninh mới giữ

được thành. Về sau, Tổ lại bạc đãi Ninh. Viên Đô Đốc là Tô Phi đã hai, ba lần tiến cử Ninh để Hoàng Tổ trọng dụng. Nhưng Hoàng Tổ nói: "Hắn là một tên cướp sông, trọng dụng làm gì!" Do đó, Cam Ninh oán giận Hoàng Tổ. Tô Phi biết được, liền bày tiệc rượu mời Cam Ninh dùng, và nói: "Tôi đã mấy lần tiến cử, nhưng Chúa công không trọng dụng. Ngày tháng thoi đưa, đời người mấy chốc... ông nên tính rộng mưu xa là hơn. Nay tôi cử ông làm chức Trưởng ở Ngọc huyện để tiện cho ông hành động, muốn ở hay đi thì tùy ý..." Nhờ thế Cam Ninh mới thoát được Hạ Khẩu, muốn sang hàng Giang Đông ngay, nhưng còn sợ Giang Đông thù về việc mình đã giết Lăng Tháo cứu Hoàng Tổ ngày trước. Tôi có nói: "Chúa công tôi mong người hiền như khát nước, không oán hận đâu. Vả lại, khi lâm trận ai cũng phải hết lòng vì chủ, có gì đáng oán ông đâu?" Ninh vui mừng hớn hở kéo quân qua sông chờ bái kiến. Vậy xin Chúa công định đoạt.

Tôn Quyền mừng rỡ nói:

- Nếu ta có Cam Hưng Bá giúp sức, ắt phá được Hoàng Tổ.

Dứt lời, sai Lữ Mông dẫn Cam Ninh vào. Ninh tham bái xong, Quyền nói:

- Hưng Bá đến đây, ta mừng vô hạn, đâu còn nghĩ đến chuyện cũ? Xin đừng nghi ngờ gì cả, và xin Tướng quân chỉ giáo cho kế sách phá Hoàng Tổ.

Ninh thưa:

- Nay vận Hán đến ngày tàn, thế nào Tào Tháo cũng cướp ngôi. Đất Nam kinh Tháo không thể để yên ngồi ngó. Lưu Biểu thì không biết tính xa, con cái lại ngu hèn, làm sao giữ nổi sự nghiệp. Minh công nên sớm khắc phục Kinh châu, nếu chậm e Tháo tính trước mất. Nay trước hãy phá Hoàng Tổ. Tổ đã già yếu, lại chỉ biết tham lợi, vơ vét của dân, làm cho lòng dân vô cùng oán hận. Đã vậy, chiến cụ lại không sửa sang, quân sĩ không kỷ luật. Nếu Minh công mà tới đánh, ắt thế như trẻ tre. Phá Hoàng Tổ rồi, gióng trống kéo quân qua phía Tây chiếm lấy cửa Sở quan mà mưu đồ Ba Thục. Được vậy, nghiệp bá ắt thành.

Tôn Quyền nói:

- Thật là lời vàng ngọc, làm cho ta sáng mắt lên.

Liền sai Châu Du làm Đại Đô Đốc, quản thủ hết thủy binh và bộ binh, Lữ Mông làm Tiền bộ tiên phong, dt và Cam Ninh làm Phó tướng, còn Tôn Quyền thì thống lãnh đại quân mười vạn kéo đến đánh Hoàng Tổ.
Quân tế tác dò biết, phi báo về Giang Hạ (2).
Hoàng Tổ vội nhóm hết các tướng thương nghị rồi phong Tô Phi làm Đại tướng, Trần Tựu và Đặng Long làm Tiên phong, rồi kéo hết binh mã Giang Hạ ra nghênh địch.
Trần Tựu, Đặng Long mỗi tướng điều khiển mỗi đội chiến thuyền tới đóng chận nơi cửa sông Miện.
Trên thuyền chuẩn bị hơn ngàn cung bền nỏ cứng, lại lấy giây chạc lớn buộc các thuyền lại với nhau vững chắc trên mặt nước.
Khi nghe quân Đông Ngô đến, nghe trên thuyền Giang Hạ gióng lên một hồi trống, rồi cung nỏ bắn ra loạn xạ.
Thuyền của Đông Ngô không dám tiến, phải lui về mấy dặm đồn quân trên sông Trường giang.
Cam Ninh thấy vậy, nói với dt:
- Sự thể đến nước này không tiến cũng không xong.
Liền chọn hơn một trăm thuyền nhỏ, mỗi chiếc chở hơn năm mươi quân tinh tráng, thì hai mươi tay chèo thuyền, còn ba mươi người đều mặc giáp sắt, tay cầm đao bén.
Hiệu lệnh truyền ra, tất cả chiến thuyền nhất tề xông sang, không kể tên đá, cứ phóng sát vào thuyền địch, chém đứt những chiếc dây chạc của thuyền địch.
Thế là thuyền Giang Hạ quay ngang mũi lại, tan rã.
Cam Ninh vươn mình phóng qua thuyền Đặng Long, chém Đặng Long một đao chết ngay.
Trần Tựu thấy thế thất kinh, quay thuyền bỏ chạy.
Lữ Mông thấy vậy nhảy qua một chiếc thuyền nhỏ, tự tay chèo lái vạt đến, xông thẳng vào đoàn thuyền địch mà phóng hỏa.
Trần Tựu vội nhảy lên bờ tẩu thoát. Lữ Mông liều mạng nhảy lên theo, đuổi sát đến nơi, chém Tựu một nhát ngang lưng chết luôn.
Khi Tô Phi dẫn quân đến bờ sông tiếp ứng, thì quân Đông Ngô đã kéo ồ lên bộ cả rồi, không sao địch nổi.
Quân Hoàng Tổ thua chạy, Tô Phi hốt hoảng thúc ngựa bỏ chạy,

bỗng gặp ngay đại tướng Đông Ngô là Phan Chương. Hai ngựa giao đầu vài hiệp thì Phi bị Chương bắt sống đem xuống thuyền, điệu về nạp cho Tôn Quyền.
Tôn Quyền khiến quân đem Tô Phi giam vào cũi, chờ bắt được Hoàng Tổ rồi sẽ giết một thể.
Rồi thôi thúc ba quân, không kể ngày đêm, hết sức đánh phá Hạ Khẩu.

Đó là:
Tướng ngu chẳng dụng tay "buồm gấm",
Thuyền chiến tan hoang đứt "chạc ràng".
Chú Thích:
Đại giang, Trường giang, Thanh giang, Dương tử giang chỉ là một con sông Giang vậy.
Giang Hạ tức đất Vũ Xương ngày nay, là một địa điểm chiến lược vô cùng quan trọng, cho nên thời nào có chiến tranh, cửa Hạ Khẩu cũng vẫn là chỗ chiến trường gay go.

Hồi 39
Thành Kinh Châu, Lưu Phong Cầu Kế
Đổi Bác Vọng, Gia Cát Dụng Binh

Nhắc lại Tôn Quyền đốc thúc quân tướng công phá Hạ Khẩu, Hoàng Tổ binh thua tướng thiệt, liệu thế địch không nổi, liền bỏ thành Giang Hạ, trốn chạy về phía Kinh châu.
Nhưng Cam Ninh đã đoán chắc Tổ sẽ chạy như thế nên phục binh chờ sẵn ngoài cửa Đông.
Quả nhiên Hoàng Tổ vừa dẫn mấy mươi quân kỵ từ trong cửa chạy vụt ra...
Chạy được một đoạn thì có tiếng hò reo nổi lên vang dậy.
Cam Ninh sấn ra đón đường.
Hoàng Tổ ngồi trên ngựa bảo Cam Ninh:
- Trước đây ta chưa hề bạc đãi ngươi, sao ngươi nỡ tâm phản phúc?
Cam Ninh mắng rằng:
- Trước đây ở Giang Hạ, ta đã lập biết bao nhiêu chiến công, thế mà ngươi không thấy lòng trung liệt của ta, coi ta như một kẻ cướp sông, thế thì ngươi bảo ta thờ ngươi làm sao?
Hoàng Tổ biết có năn nỉ cũng không xong, liền quất ngựa bỏ chạy.
Cam Ninh liền rẽ quân sĩ ra, chạy xông lên trước, đuổi bắt đến kỳ cùng.
Đang đuổi, bỗng đằng sau có tiếng reo hò nổi lên, có một tướng dẫn vài mươi tên quân kỵ xông đến.
Xem lại, tướng đó là Trình Phổ.
Cam Ninh sợ Trình Phổ cướp mất công mình, liền rút tên bắn Hoàng Tổ một phát.
Hoàng Tổ trúng tên ngã lăn xuống ngựa.
Cam Ninh mừng rỡ vội chạy đến cắt lấy thủ cấp, quay ngựa lại cùng Trình Phổ hợp binh làm một, kéo về ra mắt Tôn Quyền.
Tôn Quyền sai bỏ thủ cấp Hoàng Tổ vào trong một chiếc hộp đem

về Giang Đông bày trước bàn thờ tế cha.
Kế đó, Tôn Quyền trọng thưởng ba quân, thăng chức Cam Ninh làm Đô Úy, rồi họp các tướng bàn tính, có ý muốn chia quân giữ thành Giang Hạ.
Trương Chiêu can:
- Một cái thành trơ trọi này không thể nào giữ nổi đâu, chi bằng kéo quân về Giang Đông nghỉ ngơi. Hoàng Tổ bị giết, thế nào Lưu Biểu cũng kéo quân sang đánh báo thù, chừng ấy ta lấy binh khỏe mạnh mà cự với binh mệt mỏi thì tất thắng.
Tôn Quyền nghe theo, bèn bỏ Giang Hạ rút về Giang Đông.
Lúc bấy giờ, Tô Phi đang bị giam trong xe tù, ngầm sai người đến báo với Cam Ninh, nhờ cứu mạng.
Cam Ninh được tin, nói ngay:
- Chẳng cần Tô Tướng quân cầu khẩn, ta cũng phải lo. Đâu dám quên ân nhân?
Khi đại quân về đến Ngô Hội, Tôn Quyền sai đem Tô Phi ra chém, Cam Ninh vào lạy, khóc lóc nói:
- Trước kia nếu tôi không được Tô Phi che chở thì đã nát thịt tan xương rồi, nay đầu còn được vâng lệnh dưới cờ Tướng quân nữa. Tội Tô Phi đáng chết, nhưng nghĩ đến ân tình ngày trước, tôi xin nạp hết chức tước để chuộc tội cho Tô Phi.
Tôn Quyền nói:
- Tô Phi đã làm ơn cho Tướng quân thì ta cũng vì Tướng quân mà tha chết cho Tô Phi. Nhưng tha chết cho hắn rồi hắn bỏ trốn thì sao?
Cam Ninh nói:
- Tô Phi không bị giết, mang ơn Chúa công rất trọng, lẽ nào còn bỏ trốn. Nếu Tô Phi trốn, tôi xin dâng đầu tôi để đền tội.
Tôn Quyền liền tha Tô Phi, chỉ đem đầu của Hoàng Tổ bày trước bàn thờ cha mà tế.
Tế xong, lại bày tiệc mời các quan văn vỷ đến ăn mừng.
Đang lúc tôi chúa đang ăn uống vui vẻ, bỗng có một người ngồi nơi hàng bên võ tướng khóc rống lên, rồi đứng dậy tuốt kiếm lăm lăm, sấn tới chém Cam Ninh.
Cam Ninh vội đưa chiếc ghế đang ngồi lên đỡ.

Tôn Quyền ngạc nhiên, xem lại thì người toan chém Cam Ninh là Lăng Thống.
Vì trước đây, Cam Ninh đã bắn chết cha Lăng Thống là Lăng Tháo nơi Giang Hạ, nay gặp nhau, Lăng Thống không thể cùng với kẻ thù ngồi chung một mâm được, nên muốn báo thù.
Tôn Quyền lập tức ngăn lại, khuyên giải luôn miệng, và bảo Lăng Thống rằng:
- Ngày trước Hưng Bá bắn thân phụ khanh bởi lẽ "ai vì chủ nấy", không thể không hết lòng. Nay hai người đã thành anh em một nhà rồi, còn giữ cừu hận làm chi? Thôi, trăm việc các khanh hãy vì ta mà xóa bỏ đi cho.
Lăng Thống rạp đầu xuống đất khóc lớn nói:
- Thù cha không chung đội trời, lẽ nào lại không báo!
Tôn Quyền cùng các quan ai nấy khuyên giải hết lời, nhưng Lăng Thống vẫn cứ trừng trừng đôi mắt nhìn Cam Ninh như muốn banh gan xé thịt.
Tôn Quyền không biết làm sao, ngay hôm ấy cấp cho Cam Ninh năm ngàn quân, một trăm chiến thuyền, sai ra trấn giữ Hạ khẩu, để hỏi đụng chạm với Lăng Thống.
Cam Ninh bái tạ, lãnh binh ra đi.
Tôn Quyền lại gia phong Lăng Thống làm chức Thừa Liệt Đô Úy để phủ dụ.
Thống đành nuốt hận tạ ơn.
Từ đó Đông Ngô đóng thêm rất nhiều chiến thuyền, chia quân tuần hành khắp các mặt sông.
Tôn Quyền lại sai Tôn Tĩnh dẫn một đạo binh trấn giữ Ngô Hội, còn mình đem đại binh trở về Sài Tang.
Bấy giờ, Huyền Đức cho người qua Giang Đông dọ thám, và được tin:
- Đông Ngô đã dẹp yên Hoàng Tổ, hiện có Châu Du tập luyện thủy quân nơi Ba Dương hồ, còn Tôn Quyền thì trở về Sài Tang rồi.
Huyền Đức mời Khổng Minh đến thương nghị.
Đang lúc bàn bạc, bỗng có sứ giả của Lưu Biểu sang mời Huyền Đức về Kinh Châu nghị sự.
Khổng Minh nói:

- Chắc là Giang Đông đánh phá Hoàng Tổ, nên Lưu Cảnh Thăng mời Chúa công đến để bàn kế sách trả thù.
Việc này tôi phải đi với Chúa công để tùy cơ ứng biến...
Tôi đã có kế rồi.
Huyền Đức nghe theo lời, để Quan Vân Trường ở lại giữ Tân Giã, sai Trương Phi đem năm trăm quân kỵ, cùng đến Kinh châu.
Dọc đường, Huyền Đức ngồi trên ngựa hỏi Khổng Minh:
- Nay sang yết kiến Cảnh Thăng nên đối đáp làm sao?
Khổng Minh nói:
- Trước hết phải trần tạ việc phó hội Tương Dương, và xin nhớ kỹ, nếu Lưu Biểu sai Chúa công sang đánh Giang Đông thì chớ nên đi, chỉ nên trì hoãn, bảo là về Tân Giã chỉnh đốn binh mã đã.
Huyền Đức theo lời. Đến Kinh châu, Huyền Đức để Trương Phi đóng quân ngoài thành, rồi cùng Khổng Minh vào ra mắt Lưu Biểu.
Thi lễ xong, Huyền Đức phục dưới thềm tạ tội việc phó hội Tương Dương.
Lưu Biểu vội mời Huyền Đức lên ngồi và nói:
- Ta đã rõ biết việc hiền đệ bị mưu hại. Ngay lúc ấy đã truyền chém đầu Thái Mạo để hiến tạ hiền đệ, nhưng vì nhiều người kêu xin nên mới tạm tha cho. Mong hiền đệ đừng buồn trách ta nhé!
Huyền Đức nói:
- Việc ấy không có quan hệ gì đến Thái Tướng quân. Có lẽ do những kẻ dưới tay làm bậy đó thôi.
Lưu Biểu nói:
- Nay Giang Hạ thất thủ, Hoàng Tổ bị hại, nên ta mời hiền đệ đến đây cùng ta bàn kế báo thù.
Huyền Đức nói:
- Chỉ vì Hoàng Tổ nóng tánh, không biết dùng người nên mới sanh ra việc ấy. Nay ta hưng binh đánh Giang Đông, là Tào Tháo kéo quân đến xâm phạm Kinh châu thì thế nào?
Lưu Biểu phân vân một lúc rồi nói:
- Nay ta tuổi già sức yếu, không đảm đương nổi công việc, hiền đệ đến đây lo việc với ta... Khi ta chết đi, hiền đệ thay ta mà trấn giữ Kinh châu.

Huyền Đức nói:
- Sao hiền huynh lại nói như thế? Bị này tài hèn sức mọn, đâu dám đảm đương việc lớn.
Khổng Minh ngồi gần Huyền Đức vội đảo mắt ra hiệu bảo Huyền Đức nên nhận lấy.
Huyền Đức không biết nghĩ sao, nói chữa lại rằng:
- Xin hiền huynh hãy khoan tâm, để tiểu đệ nghĩ một kế cho vẹn toàn.
Nói rồi từ biệt bước ra, trở về quán dịch.
Khổng Minh hỏi Huyền Đức:
- Vừa rồi Lưu Cảnh Thăng muốn đem Kinh châu giao phó cho Chúa công, sao Chúa công lại từ chối.
Huyền ức nói:
- Lưu Cảnh Thăng hậu đãi ta từ lâu, ta nỡ nào nhân lúc Cảnh Thăng suy yếu mà cướp đất cho đành.
Khổng Minh than:
- Chúa công quá nhân từ!
Hai người đang trò chuyện thì có tin báo:
- Công tử Lưu Kỳ đến thăm.
Huyền Đức đón vào. Thi lễ xong, Lưu Kỳ khóc lóc nói:
- Ngày nay, kế mẫu quyết tình không dung. Tính mạng cháu chỉ treo trong sớm tối! Xin thúc phụ thương tình cứu mạng tiểu điệt.
Huyền Đức thở dài than:
- Đó là việc riêng của cháu. Cháu hỏi như vậy thì ta biết làm sao được!
Thấy Khổng Minh ngồi bên cạnh chỉ mỉm cười, Huyền Đức liền hỏi kế.
Khổng Minh vội từ chối:
- Đó là việc riêng của nhà Công tử, Lượng đâu dám dự vào.
Lưu Kỳ khóc sướt mướt. Huyền Đức tiễn Lưu Kỳ ra ngoài cửa, và dặn nhỏ:
- Ngày mai ta sai Khổng Minh đến đáp lễ, cháu cứ làm như thế... như thế... thì Khổng Minh sẽ có mưu giúp cho.
Lưu Kỳ vui mừng bái lạy Huyền Đức rồi ra về.
Hôm sau, Huyền Đức giả đau bụng, sai Khổng Minh thay mặt

mình đến nhà Lưu Kỳ đáp lễ.
Khổng Minh vâng lời tìm đến nhà riêng của Lưu Kỳ ra mắt.
Lưu Kỳ mời vào hậu đường.
Trà nước xong, Lưu Kỳ ngỏ lời:
- Kỳ này bị kế mẫu không dung, xin tiên sinh dạy cho một lời cứu mạng.
Khổng Minh lắc đầu, nghiêm sắc mặt nói:
- Lượng là người khách tạm trú ở đây, đâu dám can dự vào việc cốt nhục của kẻ khác? Nếu tiết lậu tai vạ không nhỏ...
Nói xong đứng dậy xin cáo từ. Lưu Kỳ vội nói:
- Đã được gót ngọc chiếu cố, kẻ ngu này quá hân hạn, đâu dám thờ ơ bỏ một cơ hội vàng ngọc.
Rồi Lưu Kỳ nhất định cầm Khổng Minh ở lại cho được, mời vào hậu đường uống rượu.
Uống được vài chén, Lưu Kỳ lại khẩn khoản năn nỉ:
- Kẻ tiện hạ này đang bị kế mẫu mưu hại, mong tiên sinh dạy cho một lời để cứu tánh mạng, ơn đức ấy xin trọn đời ghi dạ.
Khổng Minh vẫn lắc đầu:
- Việc ấy tôi quyết không dám bàn đến.
Dứt lời, lại toan đứng dậy từ biệt. Lưu Kỳ vội níu lại nói:
- Thôi, tiên sinh đã không bày bảo, Kỳ này chẳng dám này nhưng việc gì lại vội vàng như thế?
Khổng Minh mới ngồi nán lại chút nữa.
Bỗng Lưu Kỳ nói:
- Vãn sinh may mắn được bộ sách cổ hay lắm, mời tiên sinh xem qua một chút.
Nói rồi mời Khổng Minh lên một cái lầu nhỏ.
Vừa trèo lên đến nơi, Khổng Minh hỏi:
- Bộ sách ấy đâu thưa Công tử?
Lưu Kỳ phục lạy khóc nức nở nói:
- Kế mẫu tôi sắp ra tay, mạng tôi chỉ còn trong sớm tối, tiên sinh nỡ nào không dạy một lời cứu nguy.
Khổng Minh sa sầm nét mặt, đứng phắt dậy bước ra, toan xuống khỏi lầu, nhưng thang gác đã bị lấy mất rồi.
Lưu Kỳ lại nói như van lơn:

- Vãn sinh cầu xin lương kế mà tiên sinh sợ tiết lộ nên không chỉ dạy. Hiện giờ thang gác đã lấy rồi, nơi đây chỉ còn có một mình tiên sinh và Kỳ tôi mà thôi. Trên không đến trời, dưới không đến đất. Miệng tiên sinh nói ra, tai Kỳ nghe riêng lấy. Còn ai biết nữa? Xin tiên sinh chớ ngại mà dạy bảo cho...
Khổng Minh vẫn vùng vằng không chịu, nói:
- Xin Công tử nên nhớ rằng: "Người dưng không chia rẽ tình thân của kẻ khác." Tôi làm sao mà bày mưu cho Công tử được.
Thấy cầu khẩn mãi vẫn không được, Lưu Kỳ vừa khóc vừa nói:
- Tiên sinh quyết chẳng chịu dạy bảo, mạng này ắt chẳng giữ được. Thôi, thà Kỳ này chết trước mặt tiên sinh cho xong.
Dứt lời, rút kiếm tự tử.
Khổng Minh vội giằng lấy kiếm nói:
- Tôi đã có kế này, Công tử đừng nóng tính.
Lưu Kỳ mừng rỡ hỏi:
- Kế gì, xin tiên sinh dạy bảo cho?
Bấy giờ Khổng Minh mới nói:
- Công tử há không nhớ chuyện Thân Sinh với Trùng Nhĩ khi xưa? Thân Sinh ở bên trong thì chết, Trùng Nhĩ ở ngoài mà được an toàn... Nay Hoàng Tổ vừa bị phá ở Giang Hạ, thiếu người trấn giữ, sao Công tử không xin lãnh binh ra đóng ở Giang Hạ? Ra đấy ắt tránh được tai vạ.
Lưu Kỳ vui mừng, lạy hai lạy tạ ơn, rồi gọi người nhà đem thang tới bắc vào, tiễn Khổng Minh xuống lầu.
Khổng Minh từ biệt, trở về gặp Huyền Đức kể rõ việc ấy. Huyền Đức rất mừng.
Hôm sau, Lưu Kỳ xin cha cho ra trấn đóng Giang Hạ, Lưu Biểu do dự không quyết, liền mời Huyền Đức vào bàn.
Huyền Đức nói:
- Giang Hạ là nơi trọng địa, không thể giao cho người ngoài được. Nếu Công tử ra trấn đóng thì còn gì tín nhiệm hơn. Thôi thì các mặt Đông Nam cha con huynh cáng đáng lấy, còn mặt Tây Bắc thì đã có đệ đây.
Lưu Biểu nghe lời và hỏi thêm:
- Gần đây nghe Tào Tháo đào ao Huyền Vũ ở Nghiệp quận, luyện

binh ắt có ý đánh Giang Nam. Vậy chúng ta phải đề phòng mới được.
Huyền Đức nói:
- Tiểu đệ đã biết việc ấy rồi, xin hiền huynh cứ an tâm, để đệ lo liệu.
Huyền Đức từ giữ ra về. Lưu Biểu sai Lưu Kỳ lãnh ba ngàn quân ra đóng nơi Giang Hạ.
Nhắc lại Tào Tháo từ khi dẹp yên phương Bắc rồi, liền bãi bỏ chức Tam Công, lấy chức Thừa Tướng của mình kiêm nhiệm luôn ba tòa ấy.
Lại phong cho Mao Giới làm Đông Tào Duyện, phong cho Thôi Diệm làm Tây Tào Duyện, Tư Mã Ý làm Văn Học Duyện.
Nguyên Tư Mã Ý tự là Trọng Đạt, người đất Ôn, thuộc quận Hà Nội, là cháu nội quan Thái Thú Dĩnh châu Tư Mã Tuấn, là con quan Kinh triệu doãn Tư Mã Phòng, và là em quan Chủ Bạ Tư Mã Lãng.
Các văn quan đều đông đủ, và rất có khả năng. Tào Tháo lại hợp các võ tướng bàn chuyện Nam chinh.
Hạ Hầu Đôn bước ra nói:
- Gần đây, nghe Lưu Bị ở Tân Giã ngày ngày thao luyện quân sĩ, mưu tính gây vạ về sau. Vậy phải trừ Lưu Bị trước đã.
Tào Tháo nói:
- Lưu Bị tuy là kẻ anh hùng, nhưng thế lực không có là bao, trừ hắn trước cũng phải.
Liền sai Hạ Hầu Đôn làm Đô Đốc; Vu Cấm, Lý Điển, Hạ Hầu Lan, Hàn Hạo làm Phó tướng, quản thủ mười vạn tinh binh, kéo thẳng đến đồi Bác Vọng để tiến đánh huyện Tân Dã.
Tuân Húc can:
- Lưu Bị là tay anh hùng, nay lại mới được Gia Cát Lượng theo phò làm Quân sư, chúng ta không nên khinh địch.
Hạ Hầu Đôn nói:
- Lưu Bị chỉ là lũ chuột nhắt, nay chui chỗ này, mai trốn chỗ kia, quân sĩ có bao mà sợ. Tôi quyết bắt sống Lưu Bị đem về nạp cho Thừa Tướng.
Từ Thứ nói:

- Tướng quân chớ coi thường Lưu Bị. Nay Lưu Bị có thêm Gia Cát Lượng thì chẳng khác nào hổ thêm cánh vậy.
Tào Tháo hỏi:
- Gia Cát Lượng là người như thế nào?
Từ Thứ nói:
- Lượng tên chữ là Khổng Minh, đạo hiệu là Ngọa Long tiên sinh, có tài ngang trời dọc đất, có cơ mưu quỷ khốc thần kinh, thật là một kỳ sĩ trên đời nay, không thể coi thường được.
Tào Tháo hỏi:
- Khổng Minh so với tài của ông thì sao?
Từ Thứ nói:
- Tôi đâu dám sánh với Khổng Minh. Tôi chỉ như con đom đóm lập lòe, Khổng Minh chẳng khác mặt trăng giữa đêm rằm vậy.
Hạ Hầu Đôn hăng hái nói:
- Sao Nguyên Trực lại quá nhún mình, đề cao người khác như vậy? Gia Cát Lượng như đồ cỏ rác, có gì đáng sợ? Tôi chỉ đánh một trận là bắt sống Lưu Bị, trói tay Gia Cát Lượng! Nếu không làm được, xin nạp thủ cấp dưới trướng mà tạ tội với Thừa tướng.
Tào Tháo nói:
- Được rồi. Khanh hãy mau mau báo tin thắng trận về cho ta yên lòng.
Thế là Hạ Hầu Đôn từ biệt Tào Tháo, hăm hở kéo quân lên đường.
Nhắc lại từ ngày được Khổng Minh làm Quân sư, Huyền Đức rất mừng rỡ, lễ sư phó mà đãi.
Quan, Trương thấy thế nên không bằng lòng, thường nói:
- Khổng Minh tuổi trẻ, tài học được bao nhiêu mà huynh trưởng quá trọng vọng như vậy? Vả lại, từ ngày ra khỏi lều tranh đến nay, Khổng Minh cũng chưa làm được điều gì tài giỏi mà?
Huyền Đức nói:
- Anh được Khổng Minh cũng như "cá gặp nước". Hai em đừng nói nhiều nữa.
Quan, Trương nghe nói, lẳng lặng lui ra, nhưng lòng vẫn không phục Khổng Minh.
Một hôm, có người đem đến biếu cho Huyền Đức một cái đuôi con tê ngưu.

Huyền Đức tự tay đem ra đan một cái mũ.
Khổng Minh bước vào thấy thế, liền nghiêm sắc mặt hỏi:
- Minh công chỉ trọng đến vật quý này mà không còn nghĩ đến chuyện xa xôi nữa hay sao?
Huyền Đức vội vứt cái mũ đi, rồi tạ rằng:
- Ta tạm lấy việc đan mũ để bớt nổi lo lắng trong lòng đấy thôi.
Khổng Minh hỏi:
- Minh công lượng sức mình với Tào Tháo thì thế nào?
Huyền Đức nói:
- Ta tự biết còn kém xa.
Khổng Minh nói:
- Quân số của Minh công hiện nay chỉ được vài ngàn, nếu Tào Tháo đem quân đến đánh thì làm sao đủ sức nghênh địch?
Huyền Đức thở dài:
- Đó chính là mối lo hiện nay của ta.
Khổng Minh nói:
- Thế thì phải mộ thêm dân binh ngay đi. Lượng xin ra sức luyện tập để có thể đem chống giặc được.
Huyền Đức nói:
- Ta cũng có nghĩ đến chuyện ấy, nhưng chỉ sợ thì giờ quá ít, không đủ để luyện dân binh thành thuộc.
Khổng Minh nói:
- Chúa công chớ lo. Những binh sĩ này không cần tài đánh giặc mấy, mà chỉ cần chạy cho thật giỏi.
Huyền Đức mỉm cười, theo lời Khổng Minh chiêu mộ một số dân binh độ ba ngàn người, giao cho Khổng Minh sớm tối hết sức lo luyện tập theo trận pháp.
Chẳng bao lâu, có tin báo:
- Hạ Hầu Đôn kéo quân đến đánh, đang thẳng tiến về hướng Tân Giã.
Trương Phi nghe tin, bảo Vân Trường:
- Chuyến này cứ để Khổng Minh đánh trước, xem hắn nghênh địch như thế nào?
Hai tướng đang trò chuyện thì có tin Huyền Đức gọi vào.
Huyền Đức nói với Quan, Trương:

- Hạ Hầu Đôn kéo binh mười vạn đến đánh Tân Giã, hai em có mưu kế gì chăng?
Trương Phi hỏi lại:
- Sao đại ca không sai "nước" ra nghênh địch?
Huyền Đức cau mày:
- Trí lược thì nhờ Khổng Minh, dũng lược thì cậy có hai em! Đừng phân bì như vậy.
Quan, Trương không dám nói nữa, lẳng lặng lui ra.
Huyền Đức lại mời Khổng Minh vào thương nghị. Khổng Minh nói:
- Chỉ sợ hai tướng Quan, Trương không chịu nghe lệnh của tôi thôi. Nếu Chúa công muốn để tôi hành binh thì phải ban cho tôi ấn kiếm mới được.
Huyền Đức lấy ấn kiếm trao cho Khổng Minh.
Khổng Minh liền tụ tập chư tướng lại truyền lệnh.
Trương Phi nói với Vân Trường:
- Anh em ta cứ đến đó nghe lệnh, xem hắn điều khiển ra sao?
Các tướng hợp mặt đông đủ, Khổng Minh hạ lệnh:
- Bên trái đồi Bác Vọng có trái núi Dự Sơn, bên phải có khu rừng An Lâm, hai nơi đó là chỗ mai phục quân rất tốt. Vân Trường hãy dẫn một ngàn quân đến phục dưới núi Dự Sơn. Khi địch tới, im lặng để cho chúng đi qua. Những xe nặng chở quân nhu, lương thảo ắt đi phía sau. Hễ thấy mặt Nam có lửa cháy, lập tức thả quân xông ra đánh và đốt hết lương thảo ấy. Dực Đức thì dẫn một ngàn quân đến phía sau rừng An Lâm, mai phục trong hang núi. Hễ thấy phía Nam có ánh lửa bốc cháy, lập tức kéo binh đến đồi Bác Vọng, phóng hỏa đốt lương thảo quân địch ở đấy. Quan Bình, Lưu Phong hãy dẫn năm trăm quân, dự bị những đồ dẫn hỏa, ra phía sau đồi Bác Vọng, chia hai ẩn núp, đợi đến canh một khi giặc kéo tới, nổi lửa đốt rừng lau! Lại phải sai người đến Phàn Thành gọi Triệu Vân về, cho đi tiên phong, không cần đánh lấy được, chỉ cần đánh lấy thua. Còn Chúa công thì lảnh một đạo quân làm hậu viện. Các tướng nên theo kế, chớ nên sơ xuất.
Nghe xong, Vân Trường hỏi:
- Chúng tôi đều phải đi nghinh địch. Vậy chẳng hay Quân sư làm

việc gì?
Khổng Minh điềm nhiên đáp:
- Ta chỉ ngồi giữ huyện thành này.
Trương Phi cười ha hả nói:
- Chúng tôi đều phải lăng lưng vào chỗ chém giết, còn Quân sư thì ngồi nhà, thung dung dữ a?
Khổng Minh giơ gươm lên, lớn tiếng nói:
- Ấn kiếm ở đây, nếu ai sai lệnh, ta sẽ chém đầu.
Huyền Đức nói xen vào:
- Há không hiểu rằng:
- Người ngồi bày mưu trong màn trướng mà có thể quyết thắng ở ngoài ngàn dặm sao? Hai em không được trái lệnh!
Trương Phi cười nhạt, không muốn nói.
Vân Trường bảo:
- Chúng ta thử xem cái kế của thằng hủ nho này có ứng nghiệm hay không rồi sẽ về chất vấn hắn cũng chưa muộn.
Thế là hai người kéo quân đi.
Còn các tướng cũng chưa hiểu thao lược của Khổng Minh như thế nào, nên tuy vâng lệnh song ai nấy lòng đầy nghi hoặc.
Khổng Minh bảo Huyền Đức:
- Hôm nay Chúa công nên dẫn binh đến chân đồi Bác Vọng mà đóng. Sẩm tối ngày mai, ắt quân địch cũng đến. Chúa công nên bỏ trại mà chạy. Hễ thấy lửa cháy thì lập tức quay binh lại đánh. Tôi cùng với Mê Trước, Mê Phương lãnh năm trăm quân giữ huyện. Tôn Cành , Giản Ung thì lo chuẩn bị tiệc mừng công và sắp sẵn sổ sách ghi công lao cho tướng sĩ.
Khổng Minh điều bát đâu đấy xong xuôi, từ giả Huyền Đức vào trong.
Còn Huyền Đức tuy lòng còn áy náy, song vẫn dẫn binh đến chân đồi Bác Vọng hạ trại.
Bấy giờ Hạ Hầu Đôn với bọn Vu Cấm, Lý Điển dẫn binh đến gần Bác Vọng, liền chia quân làm hai, một làm tiền bộ, một đi hậu tập và bảo vệ lương thực.
Lúc này nhằm vào tiết thu, trời trong trăng tỏ, gió thổi vèo vèo. Bỗng thấy phía trước bụi bay ngất trời.

Hạ Hầu Đôn lập tức dàn quân ra sẵn sàng, và hỏi quan Hướng đạo:
- Đây là nơi nào?
Quan Hướng đạo thưa:
- Trước mặt kia là đồi Bác Vọng, mặt sau là cửa sông La Xuyên.
Hạ Hầu Đôn sai Vu Cấm, Lý Điển ở sau điều khiển quân sĩ, còn mình thì giục ngựa tới trước chờ địch. Tức thì trong đám bụi mù, có một đội binh mã kéo đến.
Hạ Hầu Đôn nhìn qua, ngửa mặt lên trời cười ngất. Chư tướng thấy vậy, ngạc nhiên hỏi:
- Tướng quân cười việc gì thế?
Hạ Hầu Đôn đáp:
- Ta cười là cười cho Từ Nguyên Trực lúc ở trước mặt Thừa Tướng dám khoe:
- Gia Cát Lượng là một người có tài như người nhà trời!
Nay xem hắn dụng binh, đem binh mã thế kia cho làm tiền bộ tiên phong để đối địch với ta, như vậy chẳng khác nào đem bầy dê ra chống chọi với hổ báo. Lời hứa của ta trước mặt Thừa Tướng là sẽ bắt sống Lưu Bị và Gia Cát Lượng đem về nạp, thì nay quả là thành công mỹ mãn.
Dứt lời, liền giục ngựa xông tới. Triệu Vân thấy quân Tào tràn đến, cũng giục ngựa xông ra.
Hạ Hầu Đôn chỉ vào mặt Triệu Vân mà mắng rằng:
- Chúng bây theo Lưu Bị thì chẳng khác gì những cô hồn đi theo quỷ sứ mà thôi.
Triệu Vân nổi giận, giục ngựa vung thương đâm tới. Hai ngựa quần nhau chừng hai hiệp, Triệu Vân giả thua bỏ chạy. Hạ Hầu Đôn giục ngựa đuổi theo.
Triệu Vân chạy được hơn mười dặm, quay lại đánh nữa.
Đánh qua vài hiệp lại bỏ chạy.
Hàn Hạo thấy thế, giục ngựa tới trước can Hạ Hầu Đôn:
- Triệu Vân có vẻ dụ địch! Sợ có mai phục đấy.
Hạ Hầu Đôn đang hăng máu, nói:
- Cái thứ quân mã như cỏ rác thế kia thì dầu có mai phục mười mặt, ta cũng không sợ.
Rồi không nghe lời Hàn Hạo, Hạ Hầu Đôn xua quân đuổi thẳng

đến đồi Bác Vọng.
Bỗng một tiếng pháo nổ vang, Huyền Đức tự dẫn quân ra đánh, tiếp ứng Triệu Vân.
Hạ Hầu Đôn thấy thế, cười ha hả, quay lại nói với Hàn Hạo:
- Đó, quân mai phục thế đó chứ gì? Chiều nay ta phải vào thành Tân Giã cho kỳ được. Nếu không, ta thề không nghỉ quân.
Huyền Đức và Triệu Vân giục quân xông vào xáp chiến.
Hai bên đánh được ba hiệp, Huyền Đức ra lệnh rút lui, rồi cùng Triệu Vân chạy miết.
Lúc này trời đã tối, mây phủ mịt mù che khuất bóng trăng.
Buổi chiều gió đã nổi, đến đêm gió càng thổi mạnh...
Hạ Hầu Đôn chỉ một mực cắm đầu, cắm cổ cứ việc giục quân đuổi theo.
Vu Cấm, Lý Điển đi sau, chạy đến một chỗ hẹp, lau lách mọc um tùm, lòng nghi hoặc.
Lý Điển nói:
- Hễ khinh địch là thua. Phía Nam đường quá chật hẹp, bờ sông sát chân núi, rừng rậm lau cao thế này, nếu địch dùng hỏa công thì biết liệu làm sao?
Vu Cấm tỉnh ngộ, khen rằng:
- Lời ông nói rất đúng, tôi phải chạy đến trước nói với Đô Đốc, còn ông thì lập tức truyền dừng binh lại.
Lý Điển bèn gò cương ngựa trở lại hô lớn:
- Đạo binh sau chớ có vội lắm.
Lúc này người ngựa đang chạy cuồn cuộn, nghe kêu dừng lại làm sao được?
Còn Vu Cấm thì giục ngựa đến trước kêu lớn:
- Tiền quân Đô Đốc xin hãy dừng binh ngay!
Hạ Hầu Đôn đang thúc quân chạy gấp, bỗng nghe gọi, rồi thấy Vu Cấm ở đằng sau chạy tới, liền hỏi vì cớ gì?
Vu Cấm nói:
- Mặt Nam kia đường hẹp, sông núi sát nhau, lau cao rừng rậm, xin Đô Đốc đề phòng địch dùng hỏa công.
Hạ Hầu Đôn lúc này giật mình tỉnh ngộ, vội quay ngựa hạ lệnh cho quân sĩ dừng lại.

Nhưng vừa dứt lời thì đã nghe tiếng kêu la lẫn tiếng reo hò vang dậy, phía sau ánh lửa bùng lên sáng rực.
Rừng lau bắt lửa, rồi lan đến hai bên đường.
Và chỉ trong chốc lát, bốn phương tám hướng lửa bốc cháy ngập trời.
Lúc này, trời lại gió lạnh, lửa bốc cháy càng nhiều, quân Tào thất kinh, hàng ngũ hoảng loạn, người ngựa đạp nhầu lên nhau, chết vô số kể.
Bấy giờ Triệu Vân mới quay ngựa lại đánh úp.
Hạ Hầu Đôn xông khói đạp lửa chạy trốn.
Mặt sau, Lý Điển thấy tiền quân lâm nguy, vội bỏ chạy vào thành Bác Vọng.
Chạy được một lúc, lại thấy trước mặt bỗng hiện ra một đạo quân chận lại đánh, viên tướng đi đầu là Quan Vân Trường.
Lý Điển túng thế, phải vọt ngựa xông vào xáp chiến cướp đường mà chạy.
Vu Cấm thấy các xe lương bị cháy hết, lửa cháy ngập trời, vội rẽ vào ngõ tắc chạy trốn.
Hạ Hầu Lan, Hàn Hạo xông ngựa tới cứu xe lương thì gặp phải Trương Phi.
Hai bên đánh nhau mới được vài hiệp, Trương Phi đã đâm Hạ Hầu Lan một xà mâu nhào lăn xuống ngựa chết tốt.
Hàn Hạo thất kinh cướp đường chạy mất.
Quân Tân Dã đánh đuổi mãi tới sáng, giết quân Tào thây nằm đầy đồng, máu chảy thành sông.

Người sau có thơ khen Khổng Minh như sau:
Bác Vọng ra tay dụng hỏa công,
Đàn cao điều khiển dễ như không.
Binh Tào một trận tan hồn vía,
Ra khỏi lều tranh lập đầu công.
Hạ Hầu Đôn thua một trận thảm bại, mới thu thập ít tàn quân, chạy về Hứa Xương.
Khổng Minh đắc thắng thu quân, Quan Vân Trường và Trương Phi bảo nhau:

- Khổng Minh thật là bậc anh kiệt!
Hai người vừa đi vừa bàn tán với nhau chưa đầy vài dặm thì đã thấy trước mặt cờ bay phất phới.
Mê Trước, Mê Phương dẫn một toán quân đẩy một cỗ xe nhỏ tới. Trên xe có một người ngồi chễm chệ, hai người nhìn kỹ, thì ra đó là Khổng Minh.
Quan, Trương liền xuống ngựa, sập lạy trước xe, tỏ ý bái phục mưu cao vừa thắng trận.
Một lúc sau, Huyền Đức, Triệu Vân, Lưu Phong, Quan Bình cùng kéo đến, tụ tập chư quân, đem những xe lương cướp được chia thưởng cho tướng sĩ, rồi ban sư về huyện thành.
Nhân dân trăm họ Tân Giã đổ xô ra đường lạy mừng thắng trận và nói:
- Sinh mạng chúng tôi được bảo toàn là nhờ ở Sứ quân được người hiền phò tá.
Khổng Minh về đến huyện, nói với Huyền Đức:
- Tuy Hạ Hầu Đôn đã thua chạy, nhưng Tào Tháo ắt tự kéo đại quân đến.
Huyền Đức hỏi:
- Như vậy phải tính thế nào?
Khổng Minh nói:
- Tôi có một kế để đối phó với quân Tào.

Đó chính là:
Phá giặc còn chưa yên vó ngựa,
Ngăn thù đã sẵn liệu mưu cao.

Hồi 40
Thành Kinh Châu, phu nhơn muốn hiến
Nơi Tân Giả, Gia Cát lửa thiêu

Khổng Minh nói :
- Đất nầy tôi đã nói với Chúa Công không dụng võ được. Ta phải có Kinh Châu thì mới xong .
Huyền Đức lắc đầu :
- Tôi thọ ơn Lưu Biểu đã nhiều, sao mà dòm ngó đất của y cho được ?
Khổng Minh nói :
- Chúa Công còn băn khoăn điều nàv thì về sau hối không kịp nữa .
Huyền Đức vẫn không nghe, Khổng Minh đành tạm gác vấn đề qua một bên.
Còn Hạ Hầu Đôn tới Hứa đô thì tự trói mình tạ tội với Tào Tháo :
- Tôi bị Khổng Minh đánh hỏa công bị thua, nay xin về thọ tội .
Tào Tháo bảo :
-Ngươi là tướng lão thành mà sao còn mắc kế hỏa công ?
Hạ Hầu Đôn thưa thiệt vì không nghe lời Vu Cấm, Lý Điển nên mới ra nỗi nay.
Tào Tháo liền thưởng cho hai tướng và tha cho Hạ Hầu Đôn.
Xong rồi Tào Tháo điểm 50 vạn binh hùng, đạo thứ nhứt giao cho Tào Nhơn , Tào Hồng, đạo thứ hai giao cho Trương Hấp , Trương Liêu, đạo thứ ba giao cho Hạ Hâu Đôn , Hạ Hầu Huyên, đạo thứ tư giao cho Lý Điển, Vu Cấm, còn chính mình thống lãnh đạo binh thứ năm. Chức tiền bộ tiên phuông thì giao cho Hứa Chữ.
Khổng Dung nói với Tào Tháo :
- Theo ý tôi, nên huỡn huỡn, vì Lưu Bị cũng như Tôn Quyền đều là kẻ địch đáng xem xét cho kỹ rồi hãy đánh . Nào ngờ Tào Tháo sắp cất quân, nghe can thì nổi trận lôi đình, truyền mang Khổng Dung ra chém lập tức , âu cũng là Khổng Dung đã tận số rồi vậy.
Sau đó cho Tuân Úc ở lại giữ Hứa đô, còn đại binh rần rần kéo đi.

Tại Kinh Châu, Luu Biểu đau nặng, e khó sống nên mời Huyền Đức tới nói :
- Anh có thác rồi, em phải giữ lấy Kinh Châu mới đặng .
Huyền Đức thưa :
- Em sẽ lo giúp cháu, chứ không dám nghĩ vậy .
Đang bàn tán thì có tin cấp báo đại quân Tào Tháo kéo tới.
Huyền Đức xin về Tân Giả ngay để lo đối địch còn Lưu Biểu thì vội làm di chúc cho con lớn là Lưu Kỳ. Thái phu nhơn vời Thái Mạo tới bàn kế.
Còn Lưu Kỳ nghe tin cha trở bịnh nặng thì kéo quân về thăm, nào ngờ Thái Mạo đóng chặt cỗng thành, không cho vào, bảo rằng Lưu Biểu ra lệnh cho Lưu Kỳ trở lại Giang Hạ lập tức.
Lưu Kỳ đành lui về, còn Lưu Biểu chờ con mãi, không thấy về thì thở hắt ra mà thác .
Thái Phu nhơn làm di chúc giả cho con mình là Lưu Tôn lên kế, sau rồi phát tang.
Lưu Tôn mới mười bốn, nói với tả hữu rằng :
- Ta còn quá nhỏ, phỏng chú ta, anh ta đem binh về hạch tội thì ta biết làm sao . Nói rồi tỏ vẻ không thiết tha gì tới việc nối nghiệp cả.
Thái phu nhơn cả giận nên Lưu Tôn đành phải nghe mẹ.
Lúc dó có Lý Khuê ra vẻ chống đối việc lập con thứ, truất con cả, nên bị Thái Mạo giết hại.
Thái.Mạo tôn Lưu Tôn lên xong rồi, giòng họ Thái thi nhau mà chuyên quyền ở Kinh Châu.
Lúc đó có tin Tào Tháo dẫn binh gần tới Tương Dương, Lưu Tôn hợp các tướng thương nghị.
Tào Truyện là Phó Tốn nói :
- Tôi thấy cần phải lo chống Tào, lại cần phải lo đại công tử Lưu Kỳ nữa , vì vậy tôi có kế này là đâu đó êm hết : đó là đem Kinh , Tương chín quận mà đầu Tào thì địa vị chắc còn mà Lưu Kỳ chẳng làm gì được.
Lưu Tôn tuy nhỏ nhưng rất khí khái kêu lên :
- Sự nghiệp cha ta để lại một lúc mà đem cho người sao ?
Khoái Việt cũng ép :

- Lời Phó Tốn nói là phải, chọi vào Tào Tháo như đem trứng chọi đá, đầu là hơn .
Lưu Tôn vẫn không chịu mà rằng :
- Nhục đó e cả thiên hạ chê cười !
Thái Phu nhơn ở trong nghe lóng lúc này bước ra bảo Lưu, Tôn :
- Lời các tướng bàn là chánh đáng, sao các con chẳng nghe theo e hối không kịp !
Lưu Tôn đành bấm bụng viết hàng thư cho Tống Trung đi sứ mang qua bên Tào.
Tào Tháo ở Huyền Thành xem thư rồi mừng rỡ, truyền cho Lưu Tôn mau tới ra mắt.
Tống Trung lãnh mạng ra về, qua sông thì xảy gặp Quan Công.
Quan Công biết Tống Trung nên gạn hỏi mọi việc ở Kinh Châu, Tống Trung đối đáp loanh quanh khiến Vân Trường nỗi giận.
Tống Trung khiếp vía khai ra sự thực .
Vân Trường lập tức giải Tống Trung về cho Huyền Đức .
Huyền Đức nghe chuyện khóc ròng.
Trương Phi nói :
- Đến nước này thì phải diệt họ Thái, trừ Lưu Tôn mà lấy Kinh , Tương rồi mới lo cự Tào được .
Huyền Đức bảo để bàn với Khổng Minh đã, sau đó tha tội cho Tống Trung.
Xảy có Y Tịch vào thưa :
- Bọn Thái Mạo phản phúc, tôi vâng lệnh công tử Lưu Kỳ về thảo luận cùng Ngài về việc vấn tội bọn chúng .
Huyền Đức liền đem chuyện Lưu Tôn viết thư dâng Kinh , Tương cho Y Tịch hay.
Y Tịch nói :
- Vậy xin Ngài giả đi điếu tang mà trừ diệt bọn chúng mới xong .
Khổng Minh khen lời đó rất phải.
Huyền Đức cứ khóc mà không chịu, sau nói rằng :
- Ta nên dọn lánh qua Phàn Thành mà chờ xem sự việc đã .
Khổng Minh cũng đành phải nghe theo.
Lúc đó lại có tin cấp báo đại quân Tào Tháo đã tiến tới Bác Vọng rồi.

Khổng Minh nói :
- Lần trước, tôi chỉ dùng một mồi lửa mà binh của Hạ Hầu Đôn phải tan tành. Lần này tôi cho chúng mắc mưu nữa.
Xin Chúa Công cho bá tánh di cư sang Phàn Thành ngay.
Sau đó Khổng Minh cho Quan Công dẫn ngàn binh đi mai phục phía bờ sông Bạch Hà. Mỗi tên quân mang sẳn một bao cát để khi có lịnh thì ngăn nước sông. Khi quân Tào tới đi qua thì xả nước cho nước cuốn chảy xuống. Lại khiến Trương Phi mai phục ở Bác Lăng và dặn :
- Chỗ đó nước cạn, hễ quân Tào băng qua thì xông ra mà đánh . khiến Triệu Vân chia quân ba mặt, Đông , Tây , Nam, chừa phía Bắc cho quân Tào chạy. Hễ có hiệu lửa thì mới xông ra mặt Bắc mà đánh.
Lại truyền cho quân mang đồ dẫn lửa để sẳn trong nhà bá tánh sau khi bá tánh đã di cư sang Phàn Thành rồi. Lại sai Mê Trước, Mê Phương chạy đi chạy lại làm nghi binh.
Sau đó Huyền Đức cùng Khổng Minh lên lầu cao uống rượu.
Tiên Phuông , Tào Nhơn, Tào Hồng kéo tới Tân Giả thấy chân núi có hai đạo quân của Mê Trước, Mê Phương thì đồn binh lại. Hứa Chữ cũng không tiến lên. Sau khi xem xét, Tào Nhơn cho là nghi binh nên
truyền tiến lên.
Đi sâu vào rừng chẳng có ai, xảy nhìn lên cao thấy Huyền Đức đang uống rượu với Khổng Minh !
Hứa Chữ xông lên bắt thì gỗ đá lăn xuống nên không lên được.
Còn Tào Nhơn thẳng tiến chiếm Tân Giả, thay cửa thành mở rộng bèn vô thành thì thấy bá tánh bỏ đi hết rồi. Lúc ấy tất cả đầu mỏi mệt và nấu cơm ăn để nghỉ ngơi.
Bỗng đêm đó, có lửa cháy phía sau, chưa nhận định rõ lại có tin báo lửa cháy khắp ba phía còn lại.
Tào Nhơn thất kinh chạy ra thì thấy cả vùng lửa cháy ngút trời.
Quân Tào thi nhau chạy trốn, chết không biết bao nhiêu.
Tào Nhơn, Tào Hồng đang tìm đường thoát thân thì gặp quân của Triệu Vân ùa ra giết, đang lúc nguy cấp thì quân dọ thám cho hay phía Bắc không có quân mai Phục nên quân Tào đổ ùa sang phía

Bắc mà chạ□y .
Chạy một quảng, Tào Nhơn kiểm điểm binh mã thấy hao phân nửa, Phần còn lại thì cháy quần cháy áo thiệt là thảm thương. Chạy một hồi nữa lại có con sông trước mặt, nhưng nước cạn nên quân Tào không lo nữa, dừng quân lại nghỉ và qua sông sau .
Quan Công phục ở mé trên, thay quân Tào đã tới, bèn cho quân xả nước xuống, thôi thì nước chảy xuống như thác vỡ bờ, quân Tào lại một phen chết trôi vô số .
Tào Nhơn , Tào Hồng dẫn tàn binh trốn chạy, bỗng đâu pháo lịnh nổ vang, Trương Dực Đức cầm xà mâu chặn đường kêu :
- Tào Nhơn, Tào Hồng, mau để thủ cấp lại !

Hồi 41
Huyền Đức đưa bá tánh sang sông
Triệu Vân liều chết cứu minh chúa

Trương Phi gặp ngay Hứa Chữ.
Hứa Chữ chẳng còn hơi sức đâu mà đánh, tìm đường trốn chạy.
Sau đó Huyền Đức, Khổng Minh và các tướng thẳng tới Phàn Thành.
Tào Nhơn dẫn đám bại binh về ra mắt Tào Tháo.
Tào Tháo tức giận Khổng Minh lắm, kéo đại binh tới ngay Tân Giả để báo thù.
Mặt khác chia quân xẻ đường băng núi mà tới gấp Phàn Thành.
Lưu Hoa nói :
- Muốn đặng lòng dân, xin Thừa Tướng chiêu dụ Lưu Bị trước đã. Y không chịu thì ta mới đánh .
Tào Tháo cho là phải, bèn sai Từ Thứ đi dụ Lưu Bị.
Từ Thứ đi rồi, Lưu Hoa hỏi tại sao lại sai Từ Thứ ?
Tào Tháo cười nói :
- Ai đi thì Lưu Bị cũng không hàng đâu. Còn Từ Thứ thể nào cũng trở về .
Khi Từ Thứ tới thì Huyền Đức và Khổng Minh ra tiếp rước .
Huyền Đức cảm động kể hết nỗi lòng luyến tiếc.
Từ Thứ nói :
- Tào Tháo sai tôi đi chiêu dụ là lấy tiếng với thiên hạ mà thôi . Thực ra nó đã chia binh tám đội để diệt Phàn Thành, theo tôi nên rút thì hơn .
Từ Thứ xin về , Huyền Đức giữ mãi không được.
Từ Thứ nói :
- Tôi suốt đời quyết không giúp mưu kế gì cho Tào Tháo. Còn Sứ quân đã có Khổng Minh thì cũng đủ an tâm rồi .
Từ Thứ về trình với Tào Tháo là ý Huyền Đức không muốn hàng.
Tào Tháo không e ngại nữa, truyền lịnh tấn binh.

Từ Thứ đi rồi, Khổng Minh bảo Huyền Đức phải bỏ Phàn Thành mà qua Tương Dương.
Huyền Đức liền truyền rao ai muốn đi theo thì đi ai muốn ở lại thì ở.
Dân chúng một lòng xin đi theo, rồi đó kẻ cõng mẹ người dắt cha ào ào xuống thuyền.
Huyền Đức khóc mà rằng :
- Vì ta mà khổ lây bao người.
Tới Tương Dương Huyền Đức kêu Lưu Tôn :
- Xin cho trăm họ vào nương tựa, chú không dám có ý gì khác .
Lưu Tôn không chịu. Thái Mạo lại sai bắn tên xuống, bá tánh ở ngoài kêu la than khóc.
Lúc đó trong thành có Ngụy Diên dẫn mấy trăm quân lên dịch lầu mà la lớn :
- Thái Mạo là kẻ phản quốc. Sứ quân là người nhân đức, các ngươi nên mở cửa thành mau .
Cửa thành liền mở, Ngụy Diên kêu vào thì Thái Mạo xông tới.
Hai bên đánh nhau, cả thành náo loạn.
Huyền Đức than :
- Muốn cứu dân mà té ra hại dân. Biết vậy thì tới đây làm chi !
Khổng Minh nói :
- Giang Lăng là nơi hiểm trở, ta hãy qua Giang Lăng đã .
Huyền Đức nghe lời, tướng sĩ, bá tánh lại lục tục đi theo.
Còn Ngụy Diên sau đó bỏ sang Trường Sa ẩn nấp .
Huyền Đức đưa bá tánh đi, ông già bà cả con nít chậm chạp, mỗi ngày được ít dặm đường, chư tướng có người lo :
- Tào Tháo thừa thế chiếm Phàn Thành nên quân nó đang hăng, đuổi thật gấp, xin Chúa Công lưu bá tánh lại mà mang quân tới Giang Lăng cho kịp .
Huyền Đức nói :
- Bá tánh tự ý theo ta vì mến đức, nay lại chạy tháo thân, bỏ bá tánh lại cho mũi tên hòn đạn sao ?
Ta thề cùng chết với bá tánh .
Bá tánh nghe thấy rất đỗi cảm động rồi cứ như vậy mà dắt nhau chạy.

Khổng Minh bảo phải cấp báo cho Lưu Kỳ mang thuyền tới Giang Lăng.
Huyền Đức liền sai Vân Trường, Tôn Càng đi cầu cứu, lại khiến Trương Phi đi đoạn hậu, còn gia quyến thì được Tử Long bảo vệ.
Vào Phàn Thành, Tào Tháo kêu Lưu Tôn đến yết kiến.
Vương Oai lén nói với Lưu Tôn nay nhân lúc Tào Tháo không đề phòng thì nên thỉnh hắn vào Tương Dương rồi phục binh mà giết.
Lưu Tôn định nghe theo thì Thái.Mạo nói :
- Vương Oai là đồ phản tặc, xúi công tử làm trái lòng Trời đó !
Rồi đó Thái Mạo và Trương Doãn sang ra mắt ngay Tào Tháo.
Tháo Phong cho Thái Mạo làm Trấn Nam, Hầu Đô Đốc, Trương Doãn làm Trợ Thuận Hầu.
Lại bảo Thái Mạo về nói với Lưu Tôn sẽ tâu Thiên Tử cho làm chúa ở Kinh Châu.
Tuân Du khẽ bảo Tào Tháo :
- Hai tướng đó là phường gian nịnh, phong chi tước lớn như vậy ?
Tháo chỉ cười không đáp. . .
Qua hôm sau, Thái phu nhơn và Lưu Tôn đem ấn tín đến nạp Tào Tháo.
Tháo vỗ về an ủi hai mẹ con, sau đó đóng quân bên ngoài thành Tương Dương, bá tánh nghe lời Thái
Mạo thắp hương mà đón rước Tào Tháo.
Sau đó Tháo được rướt trọng thể vào thành, đóng ở phủ chánh, phong Khoái Việt làm Thái Thú Giang Lăng, sau phong cho Lưu Tôn làm Thái Thú Thanh Châu và bảo phải đi ngay.
Hai mẹ con vội lãnh mạng ra đi.
Tào Tháo sau đó gọi Vu Cấm tới bảo phải dẫn quân kỵ đuổi theo giết cả hai mẹ con Lưu Tôn để trừ hậu họa.
Vu Cấm đi liền, gặp Thái phu nhơn và Lưu Tôn thì giết luôn, mang thủ cấp về nạp.
Vu Cấm được trọng thưởag.
Bình xong Tương Dương, Tuân Du thưa với Tào Tháo :
- Lưu Bị hiện ở Giang Lăng, nên trừ y ngay .
Lại có tin Lưu Bị dắt bá tánh đi chẳng được mau, Tào Tháo lập tức điểm năm ngàn binh kỵ đuổi theo.

Huyền Đức khi đó chờ tin Vân Trường mãi, bèn bảo Khổng Minh :
- Lưu Kỳ trước thọ ân quân sư, nay quân sư đích thân đi chắc mới xong .
Khổng Minh lãnh mạng đi ngay.
Hôm đó, Huyền Đức nhìn ra thấy bụi bay mù trời, gió thổi rất lớn.
Giảng Ung thưa :
- Đây là điềm rất xấu, nội đêm nay, Chúa Công phải bỏ bá tánh mà chạy mới được .
Huyền Đức mới nghe đã khóc, sau hỏi Giảng Ung :
- Đây là đâu ?
Giảng Ung thưa :
- Đây là Dương Dương, phía trước là núi Cảnh San .
Huyền Đức truyền lên núi hạ trại.
Lúc đó gió lạnh căm căm, bá tánh kêu khóc, bỗng nửa đêm lại có quân reo vang lừng tứ phía. Rồi binh Tào kéo tới, Huyền Đức được Trương Phi đưa chạy thoát ra khỏi vòng vây.
Tới sáng, nhìn lại còn có ngót trăm kỵ binh, còn thì Triệu Vân, Giảng Ung, Mê Phương, Mê Trước cùng trăm họ lạc mất hết.
Còn đang lo sợ thì Mê Phương, mặt còn bị cắm mũi tên, chạy tới kêu lớn :
- Triệu Vân đầu Tào rồi !
Huyền Đức không tin.
Trương Phi nói :
- Để em qua lai xem sao . Nói rồi hầm hầm xách xà mâu dẫn vài quân kỵ đi ngay.
Mới tới cầu Trường Bản ngó xa xa đã thấy binh Tào đông như kiến, gươm giáo cờ xí như rừng.
Trương Phi vụt nghĩ ra kế hay, bèn lấy mấy cành cây cột vào đuôi ngựa, rồi đánh cho ngựa chạy đi chạy
lại bụi bay mù trời mù đất. Sau đó giao cho hai tên quân cỡi còn mình thì hoành thương đứng trên cầu mà chờ.
Còn Triệu Vân thì lạc mất Huyền Đức, hai Phu nhơn cũng chẳng thấy đâu, thì nghĩ rằng :
- Chúa Công giao phó gia quyến cho ta, nay còn mặt mũi nào về .
Nghĩ rồi xông xáo đi tìm, nơi nào cũng nghe trăm họ kêu khóc như

ri, xác chết thì ngổn ngang nào dân nào lính.
Triệu Vân đang chạy thì thay Giảng Ung nằm trên mặt đất liền hỏi :
- Hai vị phu nhơn đâu ?
Giảng Ung đáp :
- Hai Phu nhơn bồng A Đẩu chạy với một nhóm bá tánh. Tôi bị thương, lại mất ngựa nên phải nằm đây . Tử Long liền kiếm một con ngựa cho Giảng Ung, rồi bảo hai tên quân đưa Giảng Ung mà tìm đường chạy. Lại dặn Giảng Ung :
- Nếu gặp Chúa Công, xin thưa dùm là tôi đang tìm A Đẩu và nhị vị phu nhơn. Nói rồi chạy về phía cầu Trường Bản.
Bỗng gặp một tên quân bộ hạ của Huyền Đức thưa rằng Cam phu nhơn bỏ tóc xõa đang chạy về hướng Nam. Rồi lại một đoàn bá tánh chạy qua, Tử Long cũng hỏi thăm thì may thay có Cam Phu nhơn ở trong.
Tử Long lật đật xuống ngựa tới đỡ rồi nói :
- Để chủ mẫu bị nạn, thật là lỗi ở tôi .
Cam phu nhơn nói :
- Ta với Mê phu nhơn cùng chạy, thì quân Tào đánh tới, chị em thất lạc, chẳng rõ Mê phu nhơn có làm sao không ?
Còn đang hỏi han thì thấy một đạo binh ùa tới, có một tướng bị trói nhìn xem là Mê Trước, còn viên đại tướng đi đầu là Tào Nhơn.
Triệu Vân hét lên rồi giục ngựa ra đánh.
Tào Nhơn cũng hết sức đánh, nhưng không lại nên phải rút lui, Triệu Vân thừa thế cứu được Mê Trước . Triệu Vân liền mời Cam phu nhơn cùng Mê Trước về phía cầu thì thấy Trương Phi đang sừng sững đứng trên đó.
Trương Phi thét :
- Bớ Tử Long, sao dám phản anh ta !
Triệu Vân đáp :
- Tôi vừa tìm được một vị phu nhơn, sao lại nói là phản ?
Rồi Triệu Vân hỏi lại :
- Chúa Công đâu ?
Trương Phi đáp :
- Ở đàng kia, cũng chẳng xa lắm .

Triệu Vân liền bảo Mê Trước giữ gìn Cam phu nhơn, còn mình quay lại tìm Mê phu nhơn và A Đẩu.
Đang cấm đầu chạy tìm thì gặp tướng Tào là Hạ Hầu Ân, tùy tướng của Tào Tháo có mang cây gươm quí là Thanh Hồng kiếm. Triệu Vân đánh liền, giết được Hạ Hầu Ân, đoạt báu kiếm rồi lại chạy.
Có người mách :
- Mê phu nhơn bị thương, bồng con ngồi ở bức tường phía trước .
Triệu Vân vội vã chạy lại quả nhiên thấy Mê phu nhơn đang ngồi bồng con mà khóc .
Triệu Vân lại gần quì thưa :
- Để chủ mẫu như vậy, thật là tội của Vân này .
Mê phu nhơn gạt nước mắt nói :
- Tôi bị thương nặng lắm, khó sống, xin tướng quân đoái tưởng tới phu quân tôi mà giúp cho mạng A Đẩu được an toàn .
Triệu Vân mời phu nhơn ráng ngồi lên ngựa để mình chạy theo đỡ.
Phu nhơn gạt đi mà rằng :
- Tôi xin giao A Đẩu cho tướng quân.
Triệu Vân vừa đỡ thì phu nhơn nhãy ngay xuống giếng mà thác.
Triệu Vân vừa khóc, vừa đẩy vách tường đổ xuống che lấp miệng giếng lại. Rồi cột A Đẩu vào người rồi lên ngựa phóng đi, gặp tướng Tào là Yên Minh, Triệu Vân đâm chết rồi lại chạy.
Một đạo binh ở đâu xông ra, dẫn đầu là Trương Hấp.
Đang đánh thì Trương Hấp bỏ chạy.
Triệu Vân rượt theo thì ầm một tiếng, cả người lẫn ngựa bị sa xuống hầm.
Bỗng dưới hầm có một đạo hào quang vụt lên, đưa Triệu Vân ra khỏi hầm .
Trương Hấp thất kinh nên không dám theo.
Triệu Vân lại gặp một đạo binh Tào khác, liền hươi thương mà đánh tới tấp, đánh tới dâu thì binh Tào chết dãn ra tới đó.
Triệu Vân thoát ra khỏi vòng vây.
Tào Tháo ở trên Cảnh San thấy vậy hỏi quân sĩ :
- Tướng giặc bên kia tên chi ?
Tào Hồng nghe vậy hỏi lớn :

- Này tướng của Lưu Bị tên chi đó ?
Triệu Vân nghe hỏi thì đáp :
- Ta là Thường Sơn Triệu Tử Long .
Tào Hồng nghe rồi trình Tào Tháo.
Tào Tháo khen :
- Thiệt là anh hùng hảo hán !
Lúc ấy thì Triệu Vân thoát ra được trùng vây, áo bào nhuộm đỏ máu.
Đi một quãng gặp hai tướng, kẻ cầm đại phủ, người hươi họa kích. Đó là Chung Tấn và Chung Thân.
Triệu Vân chẳng nói đánh ngay, giết được cả hai rồi chạy tới cầu.
Trương Phi nói :
- Chạy mau, để tôi giữ cầu cho .
Tính ra trận này, Triệu Vân chém năm mươi viên tướng lớn nhỏ của bên Tào.

Hồi 42
Trương Dực Đức Đại Náo Cầu Trường Bản
Lưu Dự Châu Thua Chạy Cửa Hán Tân

Lại nói Trung Tấn, Trung Thân chặn đường Triệu Vân. Vân hoa giáo đâm, Tấn giơ búa đỡ.
Hai ngựa giao nhau, chưa được ba hiệp, Tấn bị Vân đâm một nhát giáo ngã nhào, rồi Vân cướp đường chạy.
Trung Thân vác kích đuổi theo, sắp đến sau lưng, ngọn kích chỉ còn cách mnh Triệu Vân có vài tấc.
Vân quay đầu ngựa lại, thì hai người chạm vào nhau.
Vân tay trái lấy giáo gạt họa kích, tay phải rút gươm báu ra, chém một nhát, Thân đứt phăng nửa mũ và nữa mặt.
Trung Thân chết lăn xuống ngựa, quân lính chạy tan cả.
Triệu Vân thoát được, chạy về cầu Trường Bản; lại nghe thấy đàng sau có tiếng reo, thì là Văn Sính dẫn quân đuổi tới. Vân đến đầu cầu thì người ngựa đã mỏi mệt, vẫn thấy Trương Phi cưỡi ngựa đứng trên cầu, liền kêu to:
- Dực Đức cứu ta với!
Phi nói:
- Tử Long cứ chạy cho mau, còn quân đuổi để mặc ta chống cự.
Vân tế ngựa qua cầu, đi được hơn hai mươi dặm, thì gặp Huyền Đức cùng mọi người đương nghỉ dưới gốc cây.
Vân xuống ngựa thụp xuống đất khóc.
Huyền Đức cũng khóc.
Vân thở hổn hển, nói:
- Tội Vân chết vạn lần cũng còn nhẹ. My phu nhân vì bị thương nặng, không chịu lên ngựa, nên gieo mình xuống giếng tự vẫn. Vân phải đạp đổ bức tường đất để lấp giếng đi. Bụng mang công tử, mình phá vòng vây, nhờ hồng phúc của chúa công, may mắn thoát nạn. Vừa nãy công tử còn oe oe ở trong bọc, bây giờ không thấy động đậy gì nữa, hay là thế nào rồi đây...

Vân vội cởi bọc ra xem, thì A Đẩu vẫn ngủ say, Vân mừng rỡ nói:
- May quá, công tử không việc g!
Rồi hai tay nâng đưa cho Huyền Đức.
Huyền Đức đỡ lấy A Đẩu, rồi ném phịch xuống đất, nói:
- Vì ngươi, suyt nữa ta mất một viên đại tướng!
Triệu Vân vội vàng cúi xuống đất ôm lấy A Đẩu, khóc lạy, nói:
- Vân dù gan óc lầy đất, cũng không đủ báo được!

Người sau có thơ rằng:
Hổ thiêng vùng vẫy trong quân Tháo,
Rồng nhỏ nằm trong bọc Tử Long
Trung ấy lấy gì yên ủi được,
Ném con thu lấy bụng anh hùng
Lại nói, Vân Sính đem quân đuổi theo Triệu Vân đến cầu Trường Bản, thì gặp Trương Phi, râu hùm vểnh ngược, hai mắt trợn trừng, tay cầm xà mâu, cưỡi ngựa đứng sững trên cầu.
Lại thấy sau rừng ở mé Đông cầu bụi bay mù mịt, Sính tưởng có quân phục, dừng ngay ngựa lại, không dám tiến nữa. Một lát, Tào Nhân, Lý Điển, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến, Trương Kiên, Hứa Chử lũ lượt kéo đến.
Trương Phi vẫn cứ trợn mắt, cầm ngang ngọn mâu đứng sững trên cầu.
Tướng Tào thấy vậy, ai cũng sợ là mẹo Khổng Minh không dám tiến gần nữa và bày thành thế trận.
Các tướng Tào đứng dàn hàng chữ nhất ở bên Tây cầu, rồi sai người phi ngựa báo với Tào Tháo.
Tháo nghe tin cũng lật đật lên ngựa chạy đến.
Trương Phi trợn mắt tròn xoe trông thấy hậu quân có tán vóc vàng, mao, việt, tinh, kỳ: đoán biết là Tào Tháo hoài nghi nên đến xem, Phi bèn thét lên một tiếng cực to rằng:
- Ta là Trương Dực Đức nước Yên đây! Ai dám cùng ta quyết một trận tử chiến nào?
Tiếng Phi to như tiếng sấm, quân Tào nghe thấy run cầm cập.
Tào Tháo vội sai cụp tàn tán xuống, ngoảnh lại bảo tả hữu:
- Bây giờ ta mới nhớ lời Vân Trường nói khi trước rằng Trương

Dực Đức ở trong đám quân trăm vạn, lấy đầu thượng tướng như thò tay vào túi lấy đồ vật. Nay gặp Dực Đức, không nên khinh địch.
Nói chưa dứt lời, Trương Phi lại trợn mắt quát một tiếng nữa:
- Trương Dực Đức người nước Yên đây! Ai dám cùng ta quyết một trận tử chiến nào?
Tào Tháo thấy Trương Phi kiêu dũng như thế, có ý muốn lui.
Trương Phi thấy sau trận Tào hơi rục rịch, lại vác mâu quát to:
- Đánh cũng không đánh, lui cũng chẳng lui, là cớ làm sao?
Phi quát chưa dứt tiếng, Hạ Hầu Kiệt ở bên cạnh Tào Tháo khiếp sợ quá, đứt ruột và gan, ngã nhào xuống ngựa.
Tháo liền quay ngựa chạy.
Quân tướng Tháo thấy vậy cũng nhằm phía Tây chạy cả.
Thật là: ứa con nít miệng còn hơi sữa chịu làm sao được tiếng sấm sét; kẻ tiều phu ốm yếu sao chịu nổi tiếng gầm của hổ báo?
Lúc ấy, người vứt giáo, kẻ rớt mũ, không biết bao nhiêu mà kể. Người như nước trào, ngựa như núi lở, quân lính giày xéo lên nhau.

Đời sau có thơ rằng:
Trường Bản cầu này sát khí sinh,
Ngang mâu, chững ngựa, mắt long lanh.
Bên tai một tiếng vang như sấm,
Khiếp vía quân Tào vội rút nhanh.
Tào Tháo sợ oai Trương Phi, tế ngựa về Tây, mũ trâm rơi cả, đầu tóc rũ rượi.
Trương Liêu, Hứa Chử phải chạy lên giữ lấy giây cương.
Trương Liêu thấy Tào Tháo rụng rời, hết vía bèn nói rằng:
- Thừa Tướng đừng sợ, Trương Phi chỉ có một mình thôi! Giờ ta quay binh lại đánh, chắc bắt được Lưu Bị.
Tháo bấy giờ mới hoàn hồn, sai ngay Trương Liêu, Hứa Chử trở lại cầu Trường Bản xem ra sao.
Nói về Trương Phi thấy quân Tào xô nhau chạy cả, không dám đuổi theo, liền truyền cho hai mươi tên kỵ mã đương tế ngựa sau rừng, cởi những cành cây buộc ở đuôi ngựa ra, chặt phá cầu đi, rồi

về ra mắt Huyền Đức, thuật lại việc chặt cầu.
Huyền Đức nói:
- Em ta dũng cảm thì dũng cảm thực, nhưng tiếc vì mưu mẹo kém.
Phi hỏi sao, Huyền Đức nói:
- Tào Tháo khôn lắm, em chặt cầu đi, tất hắn sắp đem quân đuổi đến bây giờ.
Phi nói:
- Tôi quát mấy tiếng, đẩy lui hắn mấy dặm, đâu còn dám quay đầu lại?
Huyền Đức nói:
- Giá em để nguyên cái cầu, thì hắn tưởng có quân mai phục tất không dám sang. Nay chặt cầu đi, hắn biết mnh ít quân sợ hãi, tất hắn đuổi theo. Mà quân hắn hàng trăm vạn, dẫu có qua sông Trường Giang, sông Hàn Thủy thì lấy người mà lấp cũng được, một cái cầu gãy có coi ra mùi gì?
Nói xong, lập tức dẫn cả bọn theo đường nhỏ đi tắt ra Hán Tân theo lối Miện Dương.
Trương Liêu, Hứa Chử đi dò xem tin tức cầu Trường Bản, về báo rằng:
- Trương Phi đã chặt cầu và đi rồi.
Tháo nói:
- Nếu hắn chặt cầu tức là có ỵ sợ rồi.
Bèn truyền ngay lệnh, sai một vạn quân dựng ba nhịp cầu nổi, đến đêm hôm ấy phải xong.
Lý Điển nói:
- Tôi sợ đó là mưu Gia Cát Lượng chăng, không nên khinh tiến.
Tháo nói:
- Trương Phi là một đứa dũng phu, có mưu mẹo gì mà sợ!
Bèn truyền lệnh hỏa tốc tiến quân.
Huyền Đức đi gần đến Hán Tân, bỗng thấy phía sau bụi bay mù mịt, trống đánh vang trời, tiếng reo dậy đất, liền nói:
- Trước mặt có sông to ngăn trở, sau lưng có quân đuổi theo, làm thế nào bây giờ?
Vội vàng sai Triệu Vân chuẩn bị cự địch.
Tào Tháo truyền lệnh trong quân rằng:

- Nay Lưu Bị như cá trong chậu, như hổ trong cũi, nếu không bắt sống lúc này th khác nào thả cá xuống biển, đuổi hổ về rừng, các tướng nến cố sức!
Quân tướng nghe vậy, ai cũng ra sức đuổi riết.
Bỗng sau núi tiếng trống nổi lên, một đội quân mã kéo ra, gọi to lên rằng:
- Ta đợi đây đã lâu rồi!
Tướng đi đầu là Vân Trường, tay vác đao thanh long, cưỡi ngựa xích thố, sang Giang Hạ mượn được một vạn quân mã, về đến nửa đường dò biết được tin đánh nhau ở Đương Dương, Trường Bản, nên từ đường ấy đánh lại.
Tào Tháo trông thấy Vân Trường, lập tức dừng ngựa, ngoảnh lại bảo các tướng rằng:
- Lại mắc mẹo Gia Cát Lượng rồi!
Liền cấp tốc truyền lệnh đại quân rút lui.
Vân Trường đuổi theo hơn mười dặm, rồi trở lại bảo vệ bọn Huyền Đức đến Hán Tân.
Tới nơi, thấy bè đã trực sẵn rồi, Vân Trường mời Huyền Đức, Cam phu nhân và A Đẩu xuống ngồi yên ổn dưới thuyền.
Vân Trường hỏi rằng:
- Chị hai sao không có ở đây?
Huyền Đức bèn thuật lại chuyện ở Đương Dương. Vân Trường than rằng:
- Khi trước săn ở Hứa Điền, nếu theo ý tôi, bây giờ đâu có tai họa này!
Huyền Đức nói:
- Ta biết vậy, nhưng lúc đó "ném chuột sợ vở đồ quý" đó thôi.
Còn đương trò chuyện, bỗng thấy trên bờ phía Nam trống trận thùng thùng, thuyền bè như kiến, thuận buồm xuôi gió đương vùn vụt kéo đến.
Huyền Đức giật mình. Khi thuyền lại gần, thấy một tướng mặc bào trắng, giáp bạc, đứng trên mũi thuyền lên tiếng hỏi rằng:
- Thúc phụ lâu nay mạnh khỏe chứ? Cháu thật có tội to!
Trông ra thì là Lưu Kỳ.
Kỳ sang thuyền khóc lạy nói:

- Được tin thúc phụ bị khốn với Tào Tháo, nên cháu đem quân lại tiếp ứng.
Huyền Đức mừng lắm. Hai bên hội quân làm một rồi phóng thuyền đi.
Đương đi, bỗng lại thấy phía Tây Nam có một đội chiến thuyền xếp hàng chữ nhất theo gió lướt tới.
Lưu Kỳ giật mnh nói:
- Quân Giang Hạ cháu đã huy động hết đến đây rồi, nay lại có chiến thuyền đến chặn đường, nếu không là quân Tào Tháo tất là quân Giang Đông thôi, làm thế nào bây giờ.
Huyền Đức ra mũi thuyền đứng trông thì thấy một người khăn lượt, áo bào ngồi ở mũi thuyền, té ra là Khổng Minh, có Tôn Càn đứng sau lưng.
Huyền Đức vội mời sang thuyền, hỏi sao lại đến đây.
Khổng Minh nói:
- Lượng đến Giang Hạ trước hết sai Vân Trường về Hán Tân để lên bộ tiếp ứng. Tôi cũng đoán Tào Tháo thế nào cũng đuổi theo, chúa công th không đi về Giang Lăng là gì, tất thế nào cũng tìm đường tắt về Hán Tân; nên tôi mời công tử đến trước để tiếp ứng, còn tôi thì ra Hạ Khẩu đem hết quân lại đây giúp đỡ .
Huyền Đức mừng rỡ , hội quân làm một, rồi bàn kế phá Tào Tháo.
Khổng Minh nói:
Thành Hạ Khẩu hiểm trở, lại nhiều lương thảo có thể giữ được lâu. Xin chúa công hãy đến đóng đồn ở đó. Công tử về ngay Giang Hạ, thu xếp chiến thuyền, sắm sửa khí giới làm thế ỷ dóc, mới có thể chống cự được Tào Tháo. Nếu về cả Giang Hạ, thì cô thế lắm!
Lưu Kỳ nói:
- Quân sư dạy rất phải, nhưng tôi lại muốn mời thúc phụ hãy tạm đến Giang Hạ, thu xếp quân mã đâu đó đã, rồi sẽ về Hạ Khẩu cũng vừa.
Huyền Đức nói:
- Cháu nói cũng phải!
Rồi sai ngay Vân Trường lĩnh năm ngàn quân đến giữ Hạ Khẩu; Huyền Đức, Khổng Minh và Lưu Kỳ cùng sang Giang Hạ.
Hãy nói, Tào Tháo gặp Vân Trường chặn mất đường, nghi có quân

phục, không dám đuổi theo; lại sợ đường thủy bị Huyền Đức cướp mất Giang Lăng trước, nên cấp tốc kéo quân đến Giang Lăng.
Quan thị trung là Đặng Nghĩa và quan biệt giá là Lưu Tiên đã biết hết việc Tương Dương rồi, liệu không địch nổi với Tào Tháo, bèn dẫn quân dân Kinh Châu ra hàng.
Tào Tháo vào thành yên dân xong, tha cho Hàn Tung bị giam và phong cho làm Đại Hồng Lô.
Các quan viên đều được phong thưởng cả. Tào Tháo bàn với các tướng rằng:
- Nay Lưu Bị đã sang Giang Hạ, sợ hắn cấu kết với Đông Ngô, thì càng khó trị, phải tìm kế trừ ngay đi mới được.
Tuân Du nói:
- Nay nên huy động đại quân để ra oai rồi sai người đưa hịch đến Giang Đông, mời Tôn Quyền hội săn ở Giang Hạ, cùng bắt Lưu Bị, chia sẻ Kinh Châu và kết đồng minh vĩnh viễn với nhau. Tôn Quyền tất sợ hãi lại hàng, thì việc của ta chắc thành công.
Tháo nghe kế ấy, lập tức ra hịch sai sứ sang Giang Đông, một mặt điểm quân mã, quân bộ và quân thủy, cả thẩy tám mươi ba vạn, lại nói thăng lên những một trăm vạn quân: thủy, lục đều tiến, quân thuyền quân kỵ cùng đi, theo dọc bờ sông Trường Giang kéo đến: phía Tây nối liền với đất Kinh Giáp, phía Đông tiếp giáp Kỳ Hoàng, doanh trại nối nhau dài hơn ba trăm dặm.
Nói về Giang Đông, Tôn Quyền đương đóng quân ở quận Sài Tang, được tin đại quân Tào Tháo đến Tương Dương. Lưu Tôn đã ra hàng, mà quân Tào lại sớm khuya đi gấp đường đến lấy Giang Lăng.
Quyền bèn họp các mưu sĩ lại bàn kế phòng thủ.
Lỗ Túc nói:
- Kinh Châu tiếp giáp nước ta, giang sơn hiểm trở, nhân dân giàu có, nếu chiếm được đất ấy th đủ để xây nghiệp đế vương. Nay Lưu Biểu mới chết, Lưu Bị mới thua, tôi xin phụng mệnh sang Giang Hạ viếng tang, nhân tiện bảo Lưu Bị phủ dụ các tướng của Lưu Biểu, đồng tâm hiệp lực với ta để phá Tào Tháo, nếu Bị vui lòng nghe theo thì việc lớn phải xong.
Quyền đồng ý, lập tức sai Lỗ Túc đem lễ vật sang Giang Hạ viếng

tang.
Lại nói Huyền Đức đến Giang Hạ cùng với Khổng Minh và Lưu Kỳ bàn việc.
Khổng Minh nói:
- Tào Tháo thế to lắm, khó lòng địch nổi, không bằng ta sang nhờ Tôn Quyền ở Giang Đông để làm ứng viện. Nam, Bắc hai bên giữ miếng với nhau, ta ở giữa kiếm lợi, có gì mà chẳng được.
- Giang Đông lắm mưu thần giỏi, nhìn xa thấy rộng, sao họ chịu dung nạp ta!
Khổng Minh cười đáp rằng:
- Nay Tào Tháo dàn quân trăn vạn, chiếm cứ Giang Hán; tất nhiên Giang Đông phải cho người lại đây dò xem hư thực thế nào? Nhược bằng có sứ đến, tôi xin mượn một cánh buồm thuận gió đến thẳng Giang Đông, chỉ ba tấc lưỡi đủ làm cho hai quân Nam Bắc thôn tính lẫn nhau. Nếu quân Nam được, ta cùng đánh Tào Tháo, lấy đất Kinh Châu. Nếu quân Bắc được, ta thừa thế tính lấy Giang Nam cũng nên.
Huyền Đức nói:
- Kế ấy rất hay, nhưng làm thế nào khiến cho Giang Đông sai người đến đây được?
Vừa nói dứt lời, có tin báo rằng:
- Tôn Quyền ở Giang Đông sai Lỗ Túc lại viếng tang, thuyền đã ghé bờ.
Khổng Minh cười, nói:
- Việc to chắc xong!
Rồi hỏi luôn Lưu Kỳ:
- Ngày trước Tôn Sách mất, Tương Dương có sai người sang viếng không?
Kỳ đáp:
- Giang Đông với nhà tôi có tử thù, đâu có đi lại hiếu hỉ?
Khổng Minh nói:
- Thế th ì Lỗ Túc đến đây, không phải để viếng tang mà là để dò xét tình hình ta đó thôi.
Lại bảo với Huyền Đức rằng:
- Hễ Lỗ Túc hỏi đến việc động tĩnh của Tào Tháo thì chúa công cứ

một mực nói không biết. Hễ hỏi đến hai ba lần, thì bấy giờ chúa công bảo hắn hỏi Gia Cát Lượng.
Bàn định xong xuôi bèn sai người ra đón Lỗ Túc vào.
Túc vào viếng tang xong, Lưu Kỳ nhận đồ phúng rồi mời Túc đến gặp Huyền Đức.
Huyền Đức rước vào nhà trong uống rượu, Túc nói:
- Lâu nay, nghe thấy đại danh hoàng thúc, nhưng chưa có dịp nào được bái kiến, nay được gặp, thực là hân hạnh. Mới đây, Hoàng Thúc đánh nhau với Tào Tháo, tất biết rõ tình hình. Dám hỏi quân Tào ước được độ bao nhiêu?
Huyền Đức đáp:
- Tôi binh mọn tướng ít, Tháo đến là chạy, còn biết gì đến tình hình bên ấy thế nào.
Túc nói:
- Tôi nghe Hoàng Thúc dùng mưu của Khổng Minh, hai phen đánh hỏa công làm cho Tào Tháo kinh hồn lạc phách, sao Hoàng Thúc lại bảo không biết?
Huyền Đức nói:
- Họa chăng hỏi Khổng Minh thì mới biết được rõ.
Túc nói:
- Khổng Minh ở đâu, xin cho được gặp một chút.
Huyền Đức sai mời Khổng Minh ra. Túc vái chào, rồi hỏi:
- Xưa nay vẫn mộ tài đức tiên sinh, chưa được bái kiến bao giờ. Nay may mắn được gặp, xin cho biết việc an nguy ngày nay.
Khổng Minh nói:
- Mưu gian của Tào Tháo, tôi đã biết cả, chỉ giận sức mình chưa đủ, nên còn tạm lánh đó thôi.
Lúc lại hỏi:
- Hoàng Thúc nay định ở đây hay đi đâu?
Khổng Minh đáp:
- Sứ quân tôi có quen thái thú Ngô Thần ở Thương Ngô, nay sắp sang đó để nhờ.
Túc nói:
- Ngô Thần lương khan binh ít, giữ mình còn chẳng nổi, cho ai nhờ được?

Khổng Minh nói:
- Chỗ ấy tôi cũng biết không ở lâu được, nay hãy nương tạm, rồi sẽ liệu kế khác.
Túc nói:
- Tôn tướng quân tôi hùng cứ sáu quận, binh giỏi lương nhiều, lại kính hiền trọng sĩ, anh hùng miền Giang Đông nhiều người quy phục. Nay xin hiến ông một kế. Chi bằng tiên sinh sai người tâm phúc sang liên kết với Đông Ngô để cùng mưu toan việc lớn.
Khổng Minh nói:
- Lưu sứ quân cùng với Tôn tướng quân xưa nay không được quen nhau, sợ uổng mất lời. Vả lại, không có ai là tâm phúc có thể sai đi được.
Túc nói:
- Lệnh huynh Gia Cát Cẩn hiện đương làm tham mưu ở Giang Đông, đêm ngày mong được gặp tiên sinh. Tôi tuy không có tài, xin cùng tiên sinh vào ra mắt Tôn tướng quân để bàn việc lớn.
Huyền Đức nói:
- Khổng Minh là thầy ta, rời ra một lúc không xong, đi thế nào được?
Túc cố nài ba bốn lần, Huyền Đức cứ giả vờ không nghe.
Khổng Minh nói:
- Việc đã kíp rồi, tôi xin phụng mệnh đi một chuyến.
Huyền Đức bấy giờ mới đồng ý.
Lỗ Túc đứng dậy từ biệt Huyền Đức, Lưu Kỳ, rồi cùng với Khổng Minh lên thuyền đến quận Sài Tang.

Ấy là:

Chỉ bởi con thuyền Gia Cát chạy
Khiến cho tướng sĩ giặc Tào tan.

Chưa biết Khổng Minh đi chuyến này ra thế nào, xem đến hồi sau sẽ rõ.

Hồi 43
Gia Cát Lượng Trổ Tài Hùng Biện
Lỗ Tử Kính Ra Sức Luận Bàn

Lỗ Túc từ biệt Huyền Đức và Lưu Kỳ rồi dẫn Khổng Minh qua Sài Tang.
Khi xuống thuyền, hai người đàm đạo một hồi, Lỗ Túc liền dặn nhỏ Khổng Minh:
- Khi tiên sinh ra mắt Tôn tướng quân, xin chớ nói thiệt quân Tào Tháo có nhiều nhé!
Khổng Minh gật đầu nói:
- Tử Kính chớ lo, tôi sẽ có lời đối đáp.
Khi đến Sài Tang, Lỗ Túc liền mời Khổng Minh lên quán dịch tạm nghỉ, rồi vào trước ra mắt Tôn Quyền.
Lúc ấy Tôn Quyền đang nhóm hết các tướng để thương nghị, nghe Lỗ Túc về liền triệu vào hỏi:
- Tử Kính qua Giang Hạ thăm dò thế nào?
- Lỗ Túc nói:
- Tôi đã biết qua đại lược, xin để thủng thỉnh sẽ bẩm Chúa công nghe.
- Tôn Quyền lại trao hịch văn cho Lỗ Túc xem và nói:
- Tào Tháo mới sai sứ đem hịch văn này qua đây, bảo ta hiệp binh săn bắn nơi Giang Hạ để bắt Lưu Bị rồi chia đất Kinh, Tương ra mà chiếm cứ. Ý ta chưa quyết.
- Túc đỡ lấy tờ hịch, thấy đại khái như sau:
"Ta vâng mệnh Thiên tử đi đánh kẻ có tội. Cờ mao trỏ xuống miền Nam, Lưu Tông phải bỏ chạy, quân dân Kinh, Tương đều theo gió quy hàng. Nay ta thống xuất trăm vạn quân, ngàn viên thượng tướng, muốn cùng Tướng quân qua Giang Hạ hội binh cùng đánh Lưu Bị, chia đôi đất đai, kết hòa hiếu mãi mãi. Xin chớ nghi ngờ, kíp gởi hồi âm phúc đáp..."
- Túc xem xong rồi hỏi lại:
- Ý Chúa công thế nào?
- Tôn Quyền nói:

- Ý ta chưa quyết
- Trương Chiêu tiến lên nói:
- Tào Tháo xua binh trăm vạn, lại lấy danh nghĩa Thiên tử chinh phạt bốn phương. Ta chống cự thì danh không thuận. Vả lại Chúa công có thể cự với Tào Tháo được là nhờ có sông Trường Giang hiểm yếu. Nay Tào Tháo đã chiếm Kinh châu, thì cái hiểm của sông Trường giang Tháo đã chia mất của ta một nửa, vì thế ta chẳng nên đánh. Theo ngu ý không gì bằng hiệp binh với hắn để rồi chia đất. Đó là kế vạn toàn...
- Các mưu sĩ đồng thanh nói:
- Lời Tử Bố nói rất phải.
Tôn Quyền cứ làm thinh trầm ngâm không nói.
Trương Chiêu lại nói tiếp:
- Chúa công chớ có nghi ngại, nếu hàng Tào Tháo thì Đông Ngô được an, sáu quận đất Giang Nam cũng đều giữ được.
- Tôn Quyền cũng cứ ngồi trầm ngâm không đáp.
Sau đó, Tôn Quyền đứng dậy vào nhà trong.
Lỗ Túc bước theo.
Tôn Quyền hiểu ý liền quay lại hỏi Lỗ Túc:
- Ý của khanh như thế nào?
- Lỗ Túc nói:
- Lời mọi người vừa bàn đó, thực làm hỏng việc của Chúa công. Các người ấy hàng là phải, nhưng Chúa công thì không thể nào hàng được.
- Tôn Quyền hỏi:
- Vì cớ gì vậy?
- Lỗ Túc nghiêm trang đáp:
- Như bọn Túc này mà hàng Tháo, vẫn được làm quan, thế nào Tháo lại chẳng ban cho mỗi người một chức Châu, Quận hoặc tương đương. Nhưng Tướng quân mà hàng Tháo thì... ôi, còn biết về đâu? Ngôi chẳng qua đến phong Hầu. Xe bất quá được một cổ, ngựa bất quá được một con, quân hầu nhiều lắm được năm bảy tên. Như thế phỏng còn quay mặt hướng Nam mà xưng "Cô", xưng "Quả" được chăng? Lời mại người nói ra đều là vị kỷ. Ai cũng chỉ biết có thân họ, vợ con họ mà thôi... Thật không nên nghe! Tướng

quân nên sớm lo kế lớn mới được.
- Tôn Quyền nghe xong than:
- Nghị luận của mọi người quả làm cho ta hết trông cậy. Tử Kính nói ra kế lớn, chính hợp lòng ta. Thật là Trời đem Tử Kính ban cho ta vậy. Ngặt binh Tào Tháo đã được binh của Viên Thiệu, lại mới thắng Kinh châu, ta e khó cự địch với hắn.
- Lỗ Túc thưa:
- Tôi đến Giang Hạ, có đưa được người em của Gia Cát Cẩn về đây. Chúa công nên mời vào hỏi xem, để biết rõ hư thực của quân Tào.
- Tôn Quyền nghe nói mừng rỡ hỏi:
- Ngọa Long tiên sinh có đây sao?
- Lỗ Túc đáp:
- Hiện còn ở nơi quán dịch.
- Tôn Quyền nói:
- Hôm nay trời đã tối, khoan ra mắt đã. Ngày mai họp hết các tướng văn võ rồi mới hắn vào để cho hắn thấy nhân vật ở đất Giang Đông ta, sau đó sẽ lên công đường bàn việc.
- Lỗ Túc vâng mệnh lui ra.
Hôm sau Lỗ Túc đến quán dịch mời Khổng Minh rồi lại ân cần dặn nhỏ:
- Tiên sinh vào ra mắt Chúa tôi, xin chớ nói binh Tào nhiều mạnh nhé!
- Khổng Minh cười nói:
- Chừng đó tôi sẽ tùy cơ ứng biến.
- Khi Lỗ Túc đưa Khổng Minh đến trước trướng, đã thấy bọn Trương Chiêu, Cố Ung ngồi cùng một đám văn võ hơn hai mươi người, áo mão rực rỡ.
Khổng Minh liền ra mắt từng người, hỏi thăm tên họ xong, lại ngồi nơi khách vị.
- Bọn Trương Chiêu thấy Khổng Minh tướng mạo đoan trang, có một vẻ thầm lặng, biết ngay là người du thuyết, liền kiếm lời ghẹo trước:
- Tôi là bọn sĩ phu hèn mạt bên Đông Ngô có nghe tiên sinh đã lâu, nằm ở trên cao là chốn Long Trung, thường sánh mình như Quản

Trọng, Nhạc Nghị. Điều đó có quả vậy chăng?
- Khổng Minh mỉm cười đáp:
- Đó chỉ là câu ví tầm thường hồi Lượng này còn nhỏ tuổi.
- Trương Chiêu lại nói:
- Mới đây tôi có nghe Lưu Dự Châu đi cầu tiên sinh ba phen nơi thảo lư, mới hân hạnh được tiên sinh ra giúp, coi như "cá gặp nước", những tưởng ra tay một chút là quét sạch đất Kinh châu. Nay Kinh châu phút chốc bỗng về tay Tào Tháo! Chẳng hiểu chủ kiến tiên sinh thế nào?
- Khổng Minh thầm nghĩ:
- Trương Chiêu là một tay mưu sĩ thứ nhất của Tôn Quyền, nếu trước chẳng phục được hắn thì làm sao nói cho Tôn Quyền nghe được.
- Liền đáp:
- Ta coi việc lấy đất Hán thượng như trở tay, ngặt vì Chúa ta là người nhân nghĩa, chẳng nỡ đoạt cơ nghiệp của người đồng tông, nên khước từ không chịu. Lưu Tông là đứa trẻ thơ, nghe lời xiểm nịnh lén đầu Tào Tháo, nên Tào Tháo mới lộng hành như vậy. Nay Chúa ta đóng binh nơi Giang Hạ còn nhiều kế hay, những kẻ tầm thường không sao hiểu được.
- Trương Chiêu lại nói:
- Nếu vậy, lời nói với việc làm không đi đôi với nhau. Tiên sinh thường ví như Quản Trọng với Nhạc Nghị. Quản Trọng làm Tướng quốc nước Tề, giúp Hoàn Công đánh dẹp thiên hạ dựng nên nghiệp bá. Còn Nhạc Nghị giúp nước Yên là một nước nhỏ yếu, mà hạ được Tề hơn bảy mươi thành. Hai người ấy mới thật là có chân tài tế thế. Chớ như tiên sinh cứ trong chốn thảo lư cười trăng ngạo gió, ôm gối ngâm thơ. Nay ra phò Lưu Dự Châu thì lúc chưa có tiên sinh vẫn còn tung hoành trong thiên hạ, chiếm cứ được thành trì. Nay được tiên sinh, người người trông cậy, những tưởng hùm đữ thêm cánh, ắt quét sạch binh Tào không có chỗ đất mà ở, ai cũng trông đợi tiên sinh sẽ quét sạch mây mù trên trời cao để thấy rõ ánh sáng của mặt trời, mặt trăng. Ngờ đâu, Lưu Dự Châu được tiên sinh rồi, binh Tào vừa kéo ra đã quăng thương bỏ giáp chạy dài, trên chẳng giúp được Lưu Biểu cho an dân thứ, dưới chẳng giúp

được kẻ mồ côi giữ gìn cương thổ, lại bỏ Tân dã chạy qua Phàn Thành, thua nơi Tương Dương chạy qua Hạ Khẩu, không còn chỗ đất dung thân. Ấy là lúc Lưu Dự Châu đã được tiên sinh rồi sao lại không bằng lúc trước vậy? Quản Trạng, Nhạc Nghị có như thế sao? Lời tôi nói ngay xin tiên sinh chớ chấp.
- Khổng Minh nghe nói cười ngất đáp:
- Chim bằng bay muôn dặm, bầy chim sẻ há hiểu được cái chí hay sao? Việc lớn gặp nguy nan cũng ví như người đau bệnh nặng, trước phải dùng nước cháo loãng cho ăn, rồi hòa thuốc cho uống. Đợi chừng phủ tạng điều hòa, cơ thể tạm yên mới dám dùng cá thịt tẩm bổ, lấy thuốc mạnh cho uống, thì căn bệnh mới dứt. Nếu chẳng chờ mạnh, cứ đổ thuốc mạnh vào thì e khó sống. Chúa tôi là Lưu Dự Châu lúc bại binh nơi Nhữ Nam qua Lưu Biểu, binh không đầy một ngàn, tướng chỉ có Quan, Trương, Triệu mà thôi, ấy rõ là bệnh đang lúc ngặt nghèo đó. Thành Tân dã là chỗ rừng núi hẹp hòi, nhân dân rất ít, lương thực không đủ, Lưu Dự Châu bất quá là tạm dung thân, há đi giữ chỗ ấy làm gì? Trong lúc binh giáp không đủ, lương thực không có, thành quách không bền mà đốt được binh giặc nơi Bác Vọng, dùng nước nhận chìm quân địch nơi Bạch Hà, làm cho bọn Hạ Hầu Đôn và Tào Nhân tan hồn vỡ mật. Xét như Quản Trọng và Nhạc Nghị dụng binh cũng không được như vậy. Đến như Lưu Tông đầu Tào Tháo, Lưu Dự Châu cũng chẳng hay, lại cũng chẳng nỡ nhân lúc loạn mà đoạt cơ nghiệp của đồng tông, ấy là người đại nhân đại nghĩa đó. Lại lúc kéo binh đi nơi Tương dương cũng vì quyến luyến bá tánh chẳng nỡ bỏ, nên ngày đi chỉ mười dặm, để bảo vệ bá tánh ấy cũng là việc đại nghĩa đó. Ít không địch nổi nhiều, thua được, được thua cũng là chuyện thường. Như xưa kia, đức Cao Hoàng thua luôn Hạng Vũ bao nhiêu trận, mà sau nơi Cai Hạ đánh một trận nên công ấy chẳng phải là mưu hay của Hàn Tín hay sao? Mà Hàn Tín phò Cao Tổ đã lâu, nào đã mấy khi thủ thắng? Thế mới biết những kẻ chủ mưu đều xét đến quốc gia đại kế chớ chẳng phải nhìn vào một chút việc nhỏ để tự đắc khinh người. Khi yên bình ngồi bàn to luận lớn thì không ai bì kịp, khi lâm cơn ứng biến th ì trăm điều không có một điều hay, ấy mới bị người ta cười chê.

- Khổng Minh nói luôn một thôi như thế, khiến cho Trương Chiêu tái mặt không có một lời đáp lại.
Cũng trong đám ấy có một người ứng tiếng nói:
- Tào Tháo đóng binh trăm vạn, chiến tướng ngàn viên, muốn đến nuốt đất Giang Hạ, ông thấy thế nào?
- Khổng Minh xem lại người ấy là Ngu Phiên, liền đáp:
- Tào Tháo thu được những quân ong bầy kiến của Viên Thiệu, cướp được những binh ô hợp của Lưu Biểu, thì dẫu có mấy trăm vạn cũng không đáng sợ.
- Ngu Phiên cười lạt nói:
- Binh bại nơi Tương Dương, thế cùng nơi Hạ Khẩu, nay phải khúm núm đi cầu người ta mà còn nói là không sợ, thật là lời khoe khoang và khinh người đó.
- Khổng Minh nói:
- Lưu Dự Châu với vài ngàn quân nhân nghĩa địch sao lại trăm vạn quân bạo tàn? Nay phải lui về giữ Hạ Khẩu là để đợi thời cơ. Chớ như Giang Đông binh hùng tướng mạnh lại thêm có sông Trường Giang hiểm trở mà họ còn khuyên chúa họ đầu giặc, không nghĩ đến việc thiên hạ chê cười, ấy mới là đáng chán! Cứ xem thế thì quả Lưu Dự Châu không sợ binh Tào vậy.
- Ngu Phiên đối lại không được. Trong đám ấy lại có người lên tiếng hỏi:
- Tiên sinh muốn bắt chước Tô Tần, Trương Nghi, đem ba tấc lưỡi sang du thuyết Đông Ngô sao?
- Mọi người nhìn lại, thì ra Bộ Chất (tên tự là Tử Sơn). Khổng Minh mỉm cười:
- Tử Sơn chỉ coi Tô Tần, Trương Nghi đều là biện sĩ, mà không biết Tô, Trương chính là những người hào kiệt, hết lòng vì xã tắc: Tô Tần đeo Tướng ấn sáu nước, Trương Nghi hai phen phò chúa nên nghiệp lớn. Hai người như thế không thể đem sánh với hạng sợ mạnh hiếp yếu, trốn đao tránh gươm như vậy đâu? Các ông mới nghe Tào Tháo bày lời dối trá đã sợ xin đầu. Vậy mà dám cười Tô Tần và Trương Nghi sao?
- Bộ Chất làm thinh. Bỗng có một người ứng tiếng hỏi nữa:
- Tiên sinh cho Tào Tháo là người thế nào?

- Khổng Minh quay lại thấy Tiết Tổng, liền đáp:
- Tào Tháo là đứa giặc của nhà Hán, còn phải hỏi gì nữa?
- Tiết Tổng nói:
- Lời nói đó sai rồi. Nhà Hán truyền xuống tới nay đã hơn bốn trăm năm, số trời đã gần hết, nay Tào công đã có trong tay hai phần ba thiên hạ. Lưu Dự Châu chẳng biết thời trời, ý muốn cường tranh, cũng như lấy trứng chại đá, lẽ nào chẳng bại?
- Khổng Minh vùng nói lớn:
- Tiết Kính Văn sao lại nói lời không cha, không chúa như vậy? Phàm làm người đứng trên trời đất, phải lấy trung hiếu làm gốc lập thân. Ông đã làm tôi nhà Hán, thấy có kẻ trái đạo thần tử như thế, thì phải thề với lòng, tìm kế tru diệt nó đi, mới là đúng đạo làm tôi chứ? Như Tào Tháo, tổ tông đời đời ăn lộc Hán, mà chẳng lo báo đền lại mưu đồ soán nghịch, thiên hạ đều oán hận, ông lại cho là thiên số. Thật rõ ràng là người không chúa không cha, xin đừng nói nữa.
- Tiết Tổng thẹn đỏ mặt, ngồi câm miệng hến.
- Chợt có người cất tiếng vặn hỏi:
- Tào Tháo tuy hiếp Thiên tử, sai khiến chư hầu, nhưng cũng là dòng dõi của Tướng quốc Tào Tham. Còn Lưu Dự Châu tự xưng là dòng dõi Trung Sơn Tĩnh Vương mà chẳng có gì làm bằng cứ! Hiện mắt trông thấy, chỉ là một kẻ dệt chiếu, đóng giày thì có đủ chi mà tranh với Tào Tháo?
- Khổng Minh xem lại, người ấy là Lục Tích, liền cười ha hả:
- Ông có phải là Lục Lang ăn cắp quít của Viên Thuật lúc nọ đó không? (1). Xin ngồi lại để tôi nói một lời. Tào Tháo là dòng dõi của Tào Tung, thế thì đời đời phải làm tôi nhà Hán. Nay nó lại chuyên quyền, rõ ràng là không chúa không cha, chẳng những trái với triều đình mà cả với dòng họ nữa. Như vậy Tào Tháo chẳng những là tôi loàn của nhà Hán, mà còn là con giặc của họ Tào nữa. Còn Lưu Dự Châu đường đường thuộc dòng vương thất, chính Đức Đương Kim Hoàng Đế, tra vào Hoàng tộc thế phổ mà gọi là Hoàng thúc, ban cho danh tước rành rành, sao ông lại bảo là không căn cứ? Vả lại, Đức Cao Tổ cũng xuất thân là một viên Đình trưởng, sau lại được thiên hạ, tưởng cái việc dệt chiếu, đóng giày

không phải là hèn mạt vậy. Cái kiến thức của ông thật là tuồng trẻ con, không đáng đàm luận với bậc cao sĩ.
- Lục Tích nghẹn họng không nói được nữa. Kế có một người đứng dậy nói:
- Những lời Khổng Minh vừa nói ra, chẳng qua là cưỡng từ đoạn lý, chớ không phải là lời luận chánh yếu. Nhưng thôi, hà tất phải cãi vã làm gì. Để tôi hỏi Khổng Minh một câu: chẳng hay tiên sinh bình nhật chuyên nghiên cứu kinh điển gì?
- Khổng Minh xem ra là Nghiêm Tuấn liền đáp:
- Phàm nói ra mà tìm từ bài, lựa từ câu, ấy là học trò dốt, nào phải người giúp nước. Còn như ông Y Doãn cày ruộng nơi đất Sằn, ông Tử Nha câu cá nơi sông Vị, với những ông Trương Lương, Trần Bình, Cảnh Cam, Hạng Vũ đều là những người biết tế thế an bang, tùy cơ ứng biến, vậy ai biết họ đã dùng kinh điển gì? Hay là bắt chước bọn thư sinh mặt trắng, mới biết đua đòi việc bút nghiên đã khua môi uốn lưỡi, múa văn giỡn mực, vậy đâu phải là người tài.
- Nghiêm Tuấn xấu hổ làm thinh. Lại có người nói:
- Ông ưa lý luận theo thời sự mà thôi, chưa chắc là người có học cao, e bị học trò nhỏ cười.
- Khổng Minh biết người ấy là Trình Bỉnh (tự là Đức Khu), vốn người xứ Nhữ Nam, nên nói:
- Trong Nho giáo cũng có chia ra hai hạng: quân tử nho và tiểu nhân nho. Quân tử nho là kẻ biết phò vua, giúp nước, thương dân, ưa chánh ghét tà, lo cho ngày nay mà còn phải để danh thơm cho hậu thế. Còn tiểu nhân nho là kẻ lo giàu lo nghèo, lúc xuân xanh ưa làm thơ, khi già cố xem cho hết sách viết ra để tỏ mình là người lưu loát, chớ trong lòng không được một kế. Như Dương Hùng là người có danh trong làng văn, lại hạ mình thờ Vương Mãng chẳng khỏi có ngày phải gieo đầu từ lầu cao xuống đất mà chết, đó gọi là tiểu nhân nho. Thử hỏi: dù đi ít bước làm được bài thơ, hay là một ngày làm được muôn bài cũng chẳng ít lợi g ì?
- Trình Bỉnh nghẹn lời, đối lại không được.
- Ai nấy thấy Khổng Minh đối đáp như nước chảy, mọi người đều thất sắc.
- Lúc ấy có Trương Ôn và Lạc Thống còn muốn hỏi nữa, bỗng từ

ngoài có một võ tướng chạy vào, nói lớn như quát lên:
- Khổng Minh là bậc kỳ tài trong thiên hạ, các ông lại dùng miệng lưỡi vấn nạn như vậy sao gọi là giữ lễ. Nay đại binh của Tào Tháo đã đến, các ông không lo kế chống ngăn, cứ ngồi đấu khẩu với nhau như vậy ích gì?
Mọi người xem lại, mới biết người ấy là Hoàng Cái (tự là Công Phúc), vốn quê ở Linh Lăng, hiện đang làm chức Lương Quan tại Đông Ngô.
- Trách bọn mưu sĩ xong, Hoàng Cái bảo Khổng Minh:
- Tôi thiết nghĩ: "Nhiều lời mà không có ích lợi chẳng bằng làm thinh không nói". Sao ông không lấy lời kim thạch luận bàn với Chúa tôi, lại biện bạch làm chi với mấy người ấy?
- Khổng Minh nói:
- Mấy người ấy không biết thời vụ, cứ theo vấn nạn, tôi không thể không đáp.
- Sau đó, Hoàng Cái và Lỗ Túc dắt Khổng Minh vào trong, bỗng gặp Gia Cát Cẩn.
Khổng Minh vừa thi lễ, Gia Cát Cẩn đã hỏi:
- Hiền đệ đã qua đến Giang Đông, sao không đến thăm anh vậy?
- Khổng Minh nói:
- Em đã phò Lưu Dự Châu rồi, phải lo việc công trước, rồi sau mới đến việc tư. Nay mới đến đây, việc công chưa xong, chẳng dám nghĩ đến việc tư, xin anh miễn chấp.
- Gia Cát Cẩn nói:
- Nếu vậy, hiền đệ ra mắt Ngô Hầu, việc xong rồi đến nhà chuyện vãn cùng anh.
- Cẩn dặn rồi liền đi ra ngoài.
- Lỗ Túc lại dặn Khổng Minh:
- Những điều tôi dặn dò, mong tiên sinh chớ quên.
- Khổng Minh cũng gật đầu. Vào đến nơi, Tôn Quyền bước ra nghinh tiếp rất ân cần cung kính, lại mời Khổng Minh lên ngồi trên, còn các quan đứng hai bên hầu.
Lỗ Túc cũng đứng một bên Khổng Minh nghe luận đàm câu chuyện.
- Khổng Minh liếc nhìn sắc diện Tôn Quyền, mắt xanh râu đỏ,

tướng mạo đường đường, nghĩ thầm:
- Người này phải lấy lời lẽ nói khích chớ không thể nói khéo được!
Tả hữu dâng trà nước xong, Tôn Quyền nói với Khổng Minh:
- Thường nghe Tử Kính khen tài túc hạ, nên cô muốn gặp mặt song chưa có kịp, nay được gặp ở đây, thật là điều may mắn.
- Khổng Minh nói:
- Lượng là người trí mọn, tài hèn, có đủ chi mà Tướng quân dạy thế.
- Tôn Quyền nói:
- Túc hạ giúp Lưu Dự Châu đánh với Tào Tháo nơi Tân Dã, chẳng biết binh tướng của Tào Tháo hư thực như thế nào?
- Khổng Minh đáp:
- Lưu Dự Châu binh ít tướng thiếu, vả lại Tân Dã thành nhỏ, không lương thì làm sao chống cự cho lại.
- Tôn Quyền hỏi:
- Binh Tào cộng hết ước được bao nhiêu?
- Khổng Minh đáp:
- Binh bộ, binh kỵ, và binh thủy ước chừng độ hơn trăm vạn.
- Tôn Quyền nói:
- Có phải là dối chăng?
- Khổng Minh đáp:
- Không phải tôi dối đâu. Tào Tháo từ lúc ở Duyện châu đã có sẳn quân Thanh châu hơn hai mươi vạn, khi đánh được Viên Thiệu rồi lại được thêm năm, sáu mươi vạn. Còn thêm binh mới mộ ở Trung nguyên được ba, bốn mươi vạn. Nay lại được binh Kinh châu hai, ba mươi vạn nữa. Cứ thế mà tính thì ít ra Tháo có trên 150 vạn binh. Tôi nói như vậy là nói ít đi, vì sợ làm cho tướng sĩ Giang Đông nản lòng đó thôi.
- Lỗ Túc thấy Khổng Minh nói như vậy thất kinh, liền đứng một bên nháy nhó.
Khổng Minh giả vờ không thấy.
- Tôn Quyền lại hỏi nữa:
- Bộ hạ, chiến tướng của Tào Tháo được bao nhiêu?
- Khổng Minh nói:
- Những kẻ sĩ túc trí đa mưu với chiến tướng quen xung trận ước

chừng trên vài ngàn người.
- Tôn Quyền lại hỏi:
- Nay Tào Tháo lấy được Kinh châu rồi, liệu còn mưu tính gì xa nữa không?
- Khổng Minh nói:
- Nay hắn đóng trại dài theo mé sông, sắm sửa chiến thuyền, nếu chẳng muốn lấy Giang Đông thì đi lấy xứ nào?
- Tôn Quyền lại hỏi:
- Nếu hắn có ý tóm thâu Giang Đông thì phải đánh hay không đánh, xin túc hạ quyết định giùm cho ta.
- Khổng Minh nói:
- Lượng có một lời muốn nói, nhưng sợ Tướng quân không chịu nghe mà thôi...
- Tôn Quyền nói:
- Xin cứ cho nghe lời cao kiến?
- Khổng Minh nói:
- Trước đây, thiên hạ đại loạn, lệnh tôn lấy nơi Giang Đông, còn Lưu Dự Châu tụ chúng nơi Hán Nam để tranh thiên hạ với Tào Tháo. Nay Tào Tháo đã trừ được đại nạn, đâu đó đã bình. Mới đây lại lấy được Kinh châu oai danh rúng động, dầu ai có chí anh hùng đi nữa cũng không có đất dụng võ, nên Lưu Dự Châu mới lánh ra Hạ Khẩu. Vậy còn một Tướng quân, xin hãy nên xét lại lực lượng của mình. Nếu dùng được binh Ngô-Việt chống nhau với Trung quốc, thì phải tuyệt giao ngay. Bằng liệu thế không kham thì thôi cứ nghe theo lời các mưu sĩ mà bỏ giáp, bỏ thương quay mặt về hướng Bắc, đầu hàng phứt đi cho rồi.
- Tôn Quyền lúng túng chưa biết đáp ra sao, Khổng Minh lại nói tiếp:
- Tướng quân bề ngoài giỏi tiếng phục tùng, nhưng bên trong còn nghi kỵ, toan tính nước đôi. Việc đã cấp bách mà không dứt khoát, thì họa đến không biết ngày nào đó.
- Tôn Quyền thấy Khổng Minh biết được ý mình, thất kinh nói:
- Nếu như túc hạ nói thì sao Lưu Dự Châu không hàng Tào đi cho rồi, còn chống cự lại làm chi?
- Khổng Minh nói:

- Xưa Điển Hoành là một tay tráng sĩ nước Tề, vậy mà còn giữ nghĩa chẳng chịu nhục thay, huống chi nay Lưu Dự Châu là dòng vương thất, tiếng anh hùng lừng lẫy trên đời, hiền sĩ xa gần đều trông ngóng, dẫu việc không thành cũng là tại số trời, đâu bao giờ chịu nhục đầu hàng đứa giặc.
- Tôn Quyền nghe Khổng Minh nói lời ấy, bất giác sa sầm nét mặt, vùng đứng dậy bỏ đi vào. Các quan đều mỉm cười, bỏ ra về hết.
- Lỗ Túc trách Khổng Minh:
- Tiên sinh sao lại nói như vậy, may là Chúa tôi có đức khoan hồng độ lượng, không quở trách ngay trước mặt. Lời tiên sinh nói đó thiệt là khinh bạc Chúa tôi.
- Khổng Minh liền ngước mặt lên cười nói:
- Sao mà độ lượng hẹp hòi quá vậy? Tôi có kế phá Tào, tại người chẳng hỏi nên tôi không nói.
- Lỗ Túc nói:
- Nếu tiên sinh có kế hay, tôi phải vào thỉnh Chúa công ra đây đàm đạo mới xong.
- Khổng Minh nói:
- Ta coi trăm vạn quân Tào không khác gì đàn kiến. Ta chỉ ra tay một cái là chúng tan như cám!
- Lỗ Túc nghe nói thế, lập tức vào hậu đường xin bẩm Tôn Quyền. Bấy giờ Tôn Quyền còn đang tức giận chưa nguôi, thấy Lỗ Túc đi vào liền bảo:
- Gia Cát Lượng thật bậy! Y coi thường ta quá lắm!
- Lỗ Túc nói:
- Tôi cũng trách Lượng như thế, thì y lại cười Chúa công hẹp lượng dung người, chứ kế phá Tào y vẫn có sẵn, nhưng không chịu khinh xuất mà nói ra đấy thôi. Sao Chúa công không ngỏ lời mà hỏi?
- Tôn Quyền nghe nói, hết cả giận, vui mừng lên ngay:
- Thì ra Khổng Minh vốn có kế hay, nên mới nói khích ta như thế. Vì ta nông nổi chốt lát hiểu lầm, suýt nữa hỏng mất việc lớn.
Rồi lập tức cùng Lỗ Túc trở ra mời Khổng Minh ngồi lại đàm nghị.
- Tôn Quyền tạ lỗi rằng:
- Vừa rồi lỡ mạo phạm uy nghiêm, xin tiên sinh thứ lỗi!

- Khổng Minh nói:
- Lượng nói năng thất thố xin Tướng quân thứ cho.
- Tôn Quyền mời Khổng Minh trở vào hậu đường bày tiệc rượu thết đãi. Uống được vài tuần, Tôn Quyền liền hỏi:
- Tào Tháo bình sinh chỉ sợ có Lữ Bố, Viên Thiệu, Viên Thuật, Lưu Biểu, Lưu Dự châu với cô mà thôi. Nay mấy tay hùng lược kia đã bị diệt, chỉ còn lại Dự châu và Cô Gia. Cô Gia há lại đi hàng nó hay sao? Ý Cô Gia đã quyết, nếu chẳng có Lưu Dự Châu, thì ai mà cự nổi Tào Tháo. Ngặt vì Lưu Dự Châu mới bị thua đây, chẳng hay còn đủ sức lo nạn nầy không?
- Khổng Minh nói:
- Lưu Dự Châu tuy mới thua trận thật, nhưng Quan Vân Trường còn đang xuất lãnh hơn hai muôn binh hùng, Lưu Kỳ còn đang thống lãnh chiến thuyền ở Giang Hạ không kém một vạn người. Binh Tào tuy đông, nhưng ở xa mới đến đã quá mệt mỏi. Như mới đây, vì cố đuổi theo Lưu Dự Châu mà quân khinh kỵ một ngày một đêm phải chạy tới ba trăm dặm. Như thế, dù quân tinh tráng tới đâu cũng phải suy yếu, khác nào cây cung cứng bị giương quá sức đã oằn, đem bắn bức lụa căn cũng khó thủng. Vả lại quân miền Bắc lâu nay chuyên về đường bộ, không thiện nghệ đánh đường thủy thì cũng không đáng lo. Còn quân dân Kinh châu theo Tháo, chẳng qua vì bức bách chẳng phải thực tâm đâu. Nay nếu Tướng quân thật quyết tình đồng tâm hiệp lực với Lưu Dự Châu, ắt phá binh Tào như chơi. Khi binh Tào Tháo lui rồi. Đông Ngô với Kinh châu chẳng những trở thành thế mạnh, lại tạo thành cái hình "Thiên hạ chia ba chân vạc"! Cái cơ thành bại chính ở lúc này. Chỉ còn đợi Tướng quân quyết định.
- Tôn Quyền mừng rỡ nói:
- Lời tiên sinh nói đó như vạch mở chông gai, ý ta đã quyết chẳng còn nghi ngờ. Ngay ngày hôm nay phải bàn việc khởi binh, chung sức diệt Tào Tháo.
- Nói rồi sai Lỗ Túc đem ý ấy truyền dụ cho khắp văn quan võ tướng hay, và đưa Khổng Minh về quán dịch nghỉ ngơi.
- Trương Chiêu nghe Tôn Quyền muốn đem binh đi đánh Tào Tháo, bàn với các mưu sĩ rằng:

- Chúa công đã trúng kế Gia Cát Lượng rồi!
- Liền dắt nhau đến ra mắt Tôn Quyền nói:
- Chúng tôi nghe Chúa công sắp hưng binh giao chiến với Tào Tháo, nên xin có mấy lời bẩm bạch: Chúa công sánh với Viên Thiệu thế nào? Viên Thiệu binh hùng tướng mạnh, thanh thế vang lừng, còn thua thay, huống chi Tào Tháo nay đem cả trăm vạn quân đánh miền Nam. Chúng ta khinh địch sao được? Nếu nghe lời Gia Cát Lượng mà hất tấp dùng binh, chẳng khác nào lấy bổi khô chữa lửa vậy!
- Tôn Quyền thấy các mưu sĩ can ngăn, chẳng nói gì. Cố Ung cũng nói:
- Lưu Bị bị Tào Tháo đánh bại, nên muốn mượn binh lực Giang Đông ta để chống đ ỡ đấy. Chúa công lẽ nào để cho người ta lợi dụng như thế? Xin nghe lời Tử Bố là hơn.
- Tôn Quyền vẫn trầm ngâm không nói, ngần ngừ chưa quyết ra sao?
- Bạn Trương Chiêu ra khỏi, Lỗ Túc lại vào ra mắt Tôn Quyền và nói:
- Vừa rồi bọn Tử Bố lại can Chúa công đừng động binh, cố ý khuyên hàng như thế, thật là bọn bề tôi chỉ lo giữ thân xác bảo toàn vợ con, mưu kế vị kỷ đã rành rành, xin Chúa công chớ nghe họ.
- Tôn Quyền vẫn đăm đăm suy nghĩ. Lỗ Túc lại giục:
- Nếu Chúa công còn dùng dằng, ắt hư việc lớn.
Tôn Quyền nói:
- Thôi khanh hãy tạm lui ra, để ta suy tính thật kỹ càng đã.
- Lỗ Túc lui ra. Bấy giờ các quan đang tụ họp bàn tán. Các v õ tướng có những người muốn chiến, còn bọn quan văn đều muốn hàng, thành ra tranh luận ồn ào chẳng đi đến đâu cả.
- Tôn Quyền trở vào cung, nghĩ ngợi nhiều quá, ngồi đứng chẳng an, ăn ngủ không được, phờ phạc cả người mà vẫn chưa biết quyết định ra sao?
- Ngô Quốc Thái thấy vậy liền hỏi:
- Con có việc chi, coi bộ lo lắng quá vậy?
- Tôn Quyền nói:
- Nay Tào Tháo đồn binh nơi Giang Hán, có ỵ dòm ngó Giang

Nam, con hỏi các quan văn võ thì kẻ khuyên hàng, người khuyên đánh, ý kiến không đồng.
- Ngô Quốc Thái hỏi:
- Vậy ý con thế nào?
- Tôn Quyền thưa:
- Ý con chưa quyết. Đánh thì sợ binh ít đánh không lại, mà hàng thì lại e Tào Tháo chẳng dung. Vì thế còn do dự chưa quyết...
- Ngô Quốc Thái nói:
- Mấy lời dặn dò của anh con khi lâm chung, con quên rồi sao?
- Tôn Quyền nghe nhắc như rượu say mới tỉnh, như thức giấc sau cơn mơ.
- Đó chính là:

Nhớ lời Quốc mẫu khi lâm biệt
Cho được Chu lang lập chiến công

Chú thích:

Hồi ấy, Viên Thuật ở Hoài Nam mở riêng một tiệc dành cho trẻ con các gia đình có tiếng, đặt tên là tiệc Tiểu Diên.
Lục Tích đến dự, vì ăn cắp mấy quả quít đem về cho mẹ, mà được ghi tên vào cuốn "Nhị thập tứ hiếu".

Hồi 44
Khổng Minh Dùng Trí Khích Châu Du
Tôn Quyền Quyết Chí Đánh Tào Tháo

Nhắc lại Ngô Quốc Thái thấy Tôn Quyền lo nghĩ phân vân, thì bảo rằng:
- Khi mẹ con sắp mất có dặn rằng lúc Bá Phù lâm chung đã trối trăn: "Việc trong không quyết thì hỏi Tử Bố, việc ngoài phân vân thì hỏi Công Cẩn." Sao nay con không gọi Công Cẩn về mà hỏi?
Tôn Quyền nghe Ngô Quốc thái nói xong, mừng rỡ tươi tỉnh ngay, liền nói:
- Con vì bận trí nên đã quên lời di chúc, nếu chẳng có mẹ nhắc lại, con đã làm sai rồi.
Tôn Quyền lập tức viết thư đến Ba dương hồ mời Châu Du về thương nghị.
Châu Du ngày ấy đang ở tại Ba Dương Hồ tập luyện thủy binh, bỗng nghe có tin đại quân Tào Tháo đã đến Hán Thượng, Du bèn vội vã lên đường đi suốt đêm về Sài Tang để bàn việc quân cơ. Thành ra sứ giả chưa kịp đi triệu thì Du đã về đến nơi.
Lỗ Túc vốn là bạn thân thiết với Du, nghe tin Du về nên lật đật tìm đến gặp trước, và đem đầu đuôi mọi việc thuật lại một lượt cho Du nghe.
Du nói:
- Tử Kính chớ lo, tôi đã có chủ trương rồi. Bây giờ việc cần kíp là mời ngay Gia Cát Lượng tới tương kiến.
Lỗ Túc lập tức lên ngựa đi mời.
Châu Du vừa nghỉ ngơi được chốc lát thì có tin báo:
- Trương Chiêu, Cố Ung, Trương Hoành, Bộ Chất bốn người đến thăm.
Du đón vào nhà mời ngồi. Thăm hỏi hàn huyên xong, Trương Chiêu hỏi:
- Đô Đốc có hay việc lợi hại ở đất Giang Đông ta chăng?

Châu Du giả tảng đáp:
- Chưa hay!
Trương Chiêu nói:
- Hiện Tào Tháo xua binh hơn trăm vạn, đóng tại Hán Giang, lại sai người đem hịch qua mời Chúa công ta hội săn ở Giang Hạ. Tuy là có ý thôn tính đấy, nhưng chưa tỏ lộ hành động gì. Chúng tôi đây đều khuyên Chúa công nên nhận hàng đi, để tránh tai vạ cho Giang Đông. Không ngờ Lỗ Tử Kính lại qua Giang Hạ dắt ngay quân sư của Lưu Bị là Gia Cát Lượng về đây. Vì Lượng có ý muốn rửa hờn cho chủ nên đem ba tấc lưỡi du thuyết, nói khích Chúa công, mà Tử Kính vẫn chấp mê chưa tỉnh! Chúa công hiện chỉ còn đợi Đô Đốc về đây quyết đoán việc này.
Châu Du hỏi:
- Các ông ý kiến có đồng nhau chăng?
Bọn Trương Chiêu đáp:
- Chúng tôi đã bàn kỹ, và đồng ý kiến.
Châu Du nói:
- Ý tôi cũng muốn hàng Tào đã lâu! Thôi, xin các ông cứ an lòng về nghỉ. Sáng mai vào ra mắt Chúa công, ta sẽ quyết nghị.
Bọn Trương Chiêu đi rồi, tiếp đến có bọn Trình Phổ, Hoàng Cái, Hàn Đương cùng các võ tướng lại vào thăm.
Du đón vào, ngỏ lời thăm hỏi xong, Trình Phổ nói:
- Đô Đốc có hay đất Giang Đông nay mai sẽ về tay người khác không?
Châu Du cũng giả vờ đáp:
- Chưa hay!
Trình Phổ nói:
- Chúng tôi từ khi theo Tôn Tướng quân mở cơ lập nghiệp, lớn nhỏ trải trăm chiến trận, nằm gai nếm mật, vào sinh ra tử mới có được sáu quận này. Nay Chúa công lại nghe lời các mưu sĩ muốn đem đất Giang Đông mà hàng Tào Tháo. Đó là mối hận ngàn kiếp, cái nhục muôn đời. Chúng tôi thà chết còn hơn chịu nhục. Mong Đô Đốc hãy khuyên Chúa công khởi binh. Chúng tôi thề quyết tử chiến.
Châu Du hỏi:

- Ý kiến các tướng có đồng nhau chăng?
Hoàng Cái hăng hái đứng dậy, vỗ ngực đáp:
- Đầu này có thể chặt, thề quyết chẳng hàng Tào!
Các tướng cũng đều nói một lượt:
- Thà chết chứ không hàng!
Du nói:
- Được rồi. Ý ta cũng quyết chiến một phen với Tào Tháo, chớ có lý nào lại hàng tên giặc ấy được. Thôi xin các ông về nghỉ. Ngày mai ta vào yết kiến Chúa công, sẽ có nghị quyết...
Bọn Trình Phổ ra về chưa được bao lâu, lại đến bọn Gia Cát Cẩn, Lữ Phạm và bọn văn quan vào thăm.
Du đón vào, chào hỏi xong, Gia Cát Cẩn nói:
- Xá đệ Gia Cát Lượng từ Hán Thượng sang đây, ngỏ lời Lưu Dự châu muốn kết liên với Đông Ngô cùng đánh Tào Tháo, các quan văn vỷ thương nghị chưa xong. Vì sứ giả là xá đệ, nên Cẩn không dám dự bàn. Chỉ chờ Đô Đốc về quyết định...
Châu Du hỏi:
- Còn ý ông thì sao?
Gia Cát Cẩn nói:
- Hòa thì dễ yên, chiến thì khó giữ.
Châu Du cười nói:
- Ta đã có chủ trương, ngày mai chúng ta đồng vào đô đường rồi sẽ nghị định.
Bọn Cẩn từ biệt lui ra, thì bọn Lữ Mông, Cam Ninh lại kéo một đoàn vào yết kiến.
Du tiếp đón, rồi cũng hỏi về việc ấy.
Người muốn đánh, kẻ lại muốn hàng... tranh luận chẳng quyết.
Châu Du nói:
- Các ông bất tất phải nói nhiều. Ngày mai cùng đến đô đường, chúng ta sẽ bàn định.
Mấy người ra về rồi, Châu Du cứ chúm chím cười mãi. Qua chiều tối lại có quân vào báo:
- Có Lỗ Tử Kính dẫn Gia Cát Lượng đến ra mắt.
Châu Du lập tức ra rước vào. Thi lễ xong, chi ngôi chủ khách mà ngồi, Lỗ Túc hỏi Châu Du trước:

- Nay Tào Tháo xua binh xâm lấn cõi Nam, một là đánh, hai là hòa, hai lẽ ấy Chúa công chưa quyết, còn để đợi Tướng quân, vậy Tướng quân ý kiến thế nào?
Châu Du nói:
- Tào Tháo lấy danh nghĩa Thiên tử mà xuất sư, ta kháng cự thì trái lẽ. Vả chăng thế quân Tào quá mạnh, ta đánh thì dễ thua, hàng thì yên ổn, ý tôi đã quyết, ngày mai tôi vào ra mắt Chúa công xin sai sứ đi cầu hàng.
Lỗ Túc sững sốt, liền hỏi:
- Lời Tướng quân nói sai rồi. Cơ nghiệp đất Giang Đông đã trải qua ba đời, nay trong một phút lại bỏ cho người khác sao? Tôn Bá Phù khi chết có phó thác cho Tướng quân. Nay chính là lúc trông cậy vào Tướng quân ra tay bảo toàn quốc thổ như nương tựa vào núi Thái sơn. Sao Tướng quân lại nghe theo bọn dung phu hèn yếu mà làm như vậy?
Châu Du nói:
- Sinh linh ở sáu quận đất Giang Đông này có tội tình gì, nếu khởi binh ắt làm cho bá tánh đồ thán. Rồi sau này lại quy tội cho một mình ta. Vì thế ta muốn cầu hòa cho an bá tánh.
Lỗ Túc nói:
- Không phải vậy đâu. Lấy cái việc anh hùng của Tướng quân, và cái việc hiểm trở của đất Giang Đông này, cộng với sự binh hùng lương đủ thì binh Tào chắc gì đã xâm phạm được bờ cõi mà nản lòng như vậy?
Thế là hai bên tranh luận kịch liệt. Khổng Minh thấy thế chỉ khoanh tay ngồi cười. Châu Du thấy vậy hỏi:
- Sao tiên sinh lại cười?
Khổng Minh đáp:
- Nào Lượng dám cười ai đâu! Lượng chỉ cười Tử Kính không biết được thời thế đó thôi.
Lỗ Túc hỏi:
- Sao tiên sinh bảo tôi không hiểu thời thế?
Khổng Minh nói:
- Công Cẩn muốn đầu Tào Tháo, ấy là phải lẽ.
Châu Du nói:

- Khổng Minh là bậc sĩ thức thời vụ, đồng ý kiến với ta là phải.
Lỗ Túc nén giận nói:
- Tiên sinh sao lại nói như thế?
Khổng Minh nói:
- Tào Tháo dùng binh hay lắm, ai dám cự với nó. Ngày trước có Lữ Bố, Viên Thiệu, Viên Thuật, Lưu Biểu mới cự được. Nay những người ấy đã chết rồi, trong thiên hạ còn ai nữa đâu? Chỉ còn mình Lưu Dự Châu không biết thời vụ, miễn cưỡng tranh chọi, nay cô thân nơi Giang Hạ, chưa biết sống chết ra sao. Nếu Tướng quân thiệt kế hàng Tào thì bảo tồn được vợ con, không mất giàu sang. Còn vận nước có đổi dời ra sao, cứ phó mặc cho số trời! Mình có thiệt gì mà tiếc?
Lỗ Túc đùng đùng nổi giận, mắng Khổng Minh:
- Ngươi định xúi Chúa công ta uốn gối chịu nhục với thằng quốc tặc Tào Tháo à?
Khổng Minh vẫn thản nhiên nhưng không, bỗng dõng dạc nói:
- Lượng này có một kế, chẳng nhọc công dắt dê khiêng rượu, dâng đất và nạp ấn xin hàng, cũng khỏi phải đem thân qua sông bái yết Tào Tháo. Chỉ sai vài tên quân quèn, chèo một chiếc thuyền con, đưa hai người qua cho Tào Tháo. Tào Tháo được hai người ấy rồi, trăm vạn quân cũng đều bó giáp, hạ cờ mà lui về hết.
Châu Du ngạc nhiên hỏi:
- Dùng hai người nào mà lui binh Tào được như thế?
Khổng Minh còn văn hoa nói thêm:
- Đất Giang Đông mất hai người ấy, tỷ như cây lớn rụng đi hai chiếc lá, kho đầy bớt đi hai hạt thóc. Còn Tào Tháo được hai người ấy thì coi quý như ngàn vàng, sung sướng vô cùng, ắt lui binh.
Châu Du càng lấy làm lạ, lại hỏi:
- Nhưng phải dùng hai người nào?
Khổng Minh khoan thai nói:
- Lúc Lượng này còn ở Long Trung, có nghe Tào Tháo lập một cái đài ở mé sông Chương Hà, gọi là đài Đồng Tước. Đài ấy cực kỳ tráng lệ. Tháo sai trang hoàng tô điểm lộng lẫy, rồi tuyển nhiều gái đẹp trong thiên hạ để đưa về đấy. Vả lại, Tào Tháo là đứa háo sắc, nghe nói bên Giang Đông này có Kiều công nào đó sinh đặng hai

người con gái, cô chị là Đại Kiều, cô em là Tiểu Kiều, cả hai đều có dung nhan chim sa cá lặn với vẻ yểu điệu nguyệt thẹn hoa nhường. Nên Tào Tháo thề rằng: "Ta một là dẹp an bốn biển, lập nên Đế nghiệp. Hai là lấy được hai nàng Kiều bên Giang Đông đem về để vào đài Đồng Tước, dùng vui lúc tuổi già, dầu có thác ta cũng chẳng hờn." Nay Tào Tháo tuy dẫn binh trăm vạn, lườm lườm như cọp gầm, muốn nuốt Giang Đông, chứ thật ra chỉ vì hai người con gái ấy mà thôi. Sao Tướng quân chẳng đi tìm Kiều công, bỏ ra ngàn lượng vàng, mua lấy hai người con gái ấy, rồi đem sang sông nạp cho Tào Tháo. Tháo được hai mỹ nữ ấy, ắt hả hê vui sướng mà rút quân lập tức. Đó là cái kế "Phạm Lãi dâng Tây Thi", nên làm ngay đi thôi!

Châu Du nghe qua, tái mặt, vặn hỏi:

- Tào Tháo muốn được hai nàng Kiều, vậy có gì làm bằng chứng?

Khổng Minh nói:

- Con trai nhỏ của Tào Tháo là Tào Thực tự là Tử Kiến, có tài hạ bút thành văn. Khi xây xong đài Đồng Tước, Tào Tháo có sai làm một bài phú gọi là Đồng Tước đài phú. Trong bài phú ấy, ý hắn muốn làm Thiên tử, lại thề bắt hai nàng Kiều.

Châu Du hỏi:

- Tiên sinh có nhớ bài phú ấy không?

Khổng Minh đáp:

- Vì lời văn rất hoa mỹ, tôi đọc thấy cũng thích, nên đã thuộc lòng.

Châu Du liền nói:

- Xin tiên sinh đọc thử xem nào.

Khổng Minh liền hắng giọng đọc bài " Đồng tước đài phú" một thôi như sau:

Noi gương đức Thánh quân sáng rỡ,
Lên đài cao hớn hở mộng tình.
Xưa kia Thái Thú hòa mình,
Chăn dân đem lại thái bình nơi nơi.
Dựng lên giữa lưng trời bát ngát,
Một đài cao uy khí hiên ngang.
Trập trùng một vẻ mỹ quang,
Gác cao, hồ rộng nhìn sang hướng Đoài.

Giòng Chương thủy chảy dài uốn khúc,
Dưới vùng cây hoa quả tốt tươi.
Hai bên sừng sững hai đài,
Ngọc long, kim phượng sáng ngời ánh dương.

Tìm hai Kiều phương Nam về sống,
Vui cùng nhau giấc mộng hồi xuân.
Trên cao nhìn xuống cõi trần,
Đế đô mấy lớp, mây tầng bao quanh.

Mừng thấy cảnh hùng anh tụ họp,
Nhớ tích xưa, uy dũng Văn Vương.
Đài cao, ngọn gió đưa hương,
Muôn chim chào đón, gió sương chan hòa.

Cảnh đẹp tợ một tòa cung điện,
Phúc nhà may ứng hiện về sau.
Huy hoàng vũ trụ nhiệm màu,
Hết lòng cung kính, nguyện cầu thế nhân.

Noi Tần, Tấn nghĩ mình hưng thịnh,
Phò Thánh minh cùng sánh công lao.
Đẹp như hoa gấm, trời sao,
Ơn sâu nhuần thấm, đức cao xa đồn.

Phò tán đấng chí tôn gìn giữ,
Xây thái bình thịnh trị muôn nơi.
Phép trời không vẻ đổi đời,
Âm dương chiếu rọi, nơi nơi an hòa.

Tôn quý ấy truyền xa mãi mãi,
Vẫn trường tồn mãi với chúa Xuân.
Long kỳ ngự buổi an nhàn,
Hoặc khi vội vã, xe loan trở về.

Ơn giáo hóa tràn trề bốn biển,
Vui mừng thay quốc thái, dân an.
Đài cao mãi mãi hiên ngang,
Điểm tô kim cổ son vàng thắm tươi.
Bài phú này thực ra đã bị Khổng Minh sửa đổi câu thứ bảy.
Nguyên văn câu này của Tào Thực là:

Bắc hai cầu Đông, Tây nối lại,
Như cầu vồng sáng chói không gian...

Nhưng Khổng Minh muốn chọc tức Châu Du nên đã đã đổi ra là:

Tìm hai Kiều phương Nam về sống,
Vui cùng nhau giấc mộng hồi xuân...

Châu Du nghe xong bài phú, đùng đùng nổi giận, đứng phắt dậy trỏ tay về phía Bắc, nghiến răng trợn mắt mắng lớn:
- Thằng giặc già dám khinh ta như thế à! Ta thề giết nó!
Khổng Minh làm bộ đứng dậy can:
- Xin ngày đừng nóng giận. Xưa mọi Đơn Vu mấy phen xấm lấn bờ cõi, Thiên tử nhà Hán còn phải đem công chúa mà hòa thân thay, huống chi nay chỉ có hai người con gái của dân gian, giá đáng là bao nhiêu mà tiếc như vậy?
Châu Du uất ứ nói:
- Ông có nhiều chỗ chưa hiểu, Đại Kiều là chính phối của Tôn Bá Phù tướng quân, còn Tiểu Kiều chính là vợ của tôi đấy!
Khổng Minh giả bộ sợ hãi, vội chắp tay nói:
- Quả tình Lượng không biết! Trót mở miệng nói càn, tội thật đáng chết! Đáng chết!
Châu Du căm gan tím ruột, nghiến răng nói:
- Ta thề không đội trời chung với thằng Tào tặc!
Khổng Minh còn cố khích thêm một câu:
- Việc này phải nghĩ cho chính đã. Chớ nóng nảy mà hối về sau.
Châu Du hăng máu lên, nói:

- Ta vâng lời Bá Phù ký thác, lẽ nào đi uốn mình hàng giặc Tháo! Những lời ta nói hồi nãy là để thử ý nhau đấy chứ! Ngay từ lúc rời Ba Dương Hồ về đây, ta đã có chủ trương Bắc phạt rồi. Dẫu dao búa kề đầu, ta quyết không đổi chí. Mong tiên sinh giúp cho một tay, cùng phá giặc Tháo.
Khổng Minh lòng vui như mở cờ, liền nói:
- Nếu như Đô Đốc đã quyết lòng, tôi nguyện ra sức khuyển mã, sớm tối bày mưu dưới trướng để trừ Tào tặc.
Châu Du nói:
- Ngày mai vào yết kiến Chúa công, lập tức thương nghị việc khởi binh vấn tội Tào Tháo.
Khổng Minh và Lỗ Túc đều từ tạ Châu Du mà lui ra, rồi chia tay nhau về.
Hôm sau, trời vừa hừng sáng, Tôn Quyền thăng đường tụ tập các quan văn võ. Bên tả có bọn quan văn Trương Chiêu hơn ba mươi người sắp hàng. Bên hữu có bọn võ tướng Trình Phổ, Hoàng Cái, cũng trên ba mươi người, ai nấy đều áo mũ chỉnh tề, gươm đeo sủng soảng, theo thứ tự mà đứng.
Được một lát, Châu Du vào bái kiến.
Tôn Quyền hỏi thăm ủy lạo mấy lời xong, Châu Du liền hỏi:
- Vừa rồi, nghe Tào Tháo đem quân đóng nơi Hán Thượng, lại sai người đem hịch sang đây chiêu dụ. Chẳng hay tôn ý của Chúa công như thế nào?
Tôn Quyền nói:
- Văn võ nghị kế không đồng, còn ta thì chưa quyết nên mới mời Tướng quân về đây để thương nghị.
Nói rồi Tôn Quyền liền đưa tờ hịch cho Châu Du xem.
Châu Du đọc xong, rồi cười nhạt, nói:
- Tào tặc coi Giang Đông không người sao mà dám vô lễ làm nhục chúng ta thế này?
Tôn Quyền hỏi:
- Ý khanh thế nào?
Châu Du hỏi lại:
- Chúa công đã thương nghị với các quan văn võ chưa?
Tôn Quyền nói:

- Có, nhưng kẻ thì khuyên hàng, người lại khuyên đánh, ta chưa biết nên thế nào, nên phải chờ Công Cẩn về quyết định cho.
Châu Du nét mặt hơi giận nói:
- Ai khuyên Chúa công hàng?
Tôn Quyền nói:
- Bọn Trương Tử Bố đều một ý khuyên thế.
Châu Du quay lại vặn hỏi Trương Chiêu:
- Xin cho nghe cái lý luận chủ hàng ra sao?
Trương Chiêu nói:
- Tào Tháo hiếp Thiên tử để đánh dẹp bốn phương, động một chút là lấy danh nghĩa triều đnh. Mới đây, Tào Tháo lại chiếm được Kinh châu, oai thế lừng lẫy. Giang Đông ta chỉ trông cậy sông Trường giang để chống Tháo. Nay Tháo đã có trăm ngàn chiến thuyền, hai mặt thủy lục cùng tiến, ta chống sao nổi? Chi bằng hãy cứ cầu hàng, rồi sau sẽ tính kế.
Châu Du nói như mắng vào mặc Trương Chiêu:
- Ấy là lời luận của bọn hủ nho đó. Đất Giang Đông kế nghiệp đã ba đời rồi, lẽ nào không đánh một trận lại dâng cho kẻ khác?
Tôn Quyền hỏi:
- Như vậy ý khanh như thế nào?
Châu Du nói:
- Chúa công đừng lo. Tào Tháo tuy mang danh nghĩa Hán tướng, nhưng kỳ thực là Hán tặc. Với hùng tài thần võ, Chúa công nối nghiệp của cha anh, có sẵn đất Giang Đông binh tinh lương đủ, đáng lý còn phải vùng vẫy dọc ngang thiên hạ, trừ tàn diệt bạo cho xã tắc nữa, lẽ nào lại hàng giặc bao giờ? Vả lại, Tháo đem quân đến đây, đã phạm nhiều điều kỵ của nhà binh. Nhất là phía Bắc chưa yên, Mã Đằng, Hàn Toại đang chờ cơ hội để đánh úp Hứa Đô, Tào Tháo lại quên mối lo ấy, kéo đi Nam chinh lâu ngày, đó làm một điều kỵ. Binh Bắc không quen thủy chiến, Tào Tháo lại bỏ yên cương xuống thuyền khai chiến với Đông Ngô, đó là hai điều kỵ. Nay lại đến tiết đông lạnh lẽo, ngựa thiếu cỏ ăn, ấy là ba điều kỵ. Lùa hết sĩ tốt bên Trung quốc sang đây, lặn lội sông hồ, bất phục thủy thổ, bệnh tật sẽ phát sinh truyền nhiễm, đó là bốn điều kỵ. Binh Tào chịu bốn điều kỵ như vậy, dầu có mạnh đến đâu

cũng không đáng lo. Lúc này chính là cơ hội để Chúa công bắt sống Tào Tháo. Du này quyết vì Chúa công, xin dẫn ít vạn quân tiến đóng nơi Hạ Khẩu mà phá tan quân giặc.
Tôn Quyền nghe xong, vùng đứng dậy, lớn tiếng nói:
- Tào Tháo là đứa nghịch thần, muốn phế bỏ nhà Hán để tự lập từ lầu, nhưng còn sợ có hai nhà họ Viên, Lữ Bố, Lưu Biểu, và Cô Gia này, nên nó chưa dám. Nay mấy tay hùng lược kia đã mất, chỉ còn một mình Cô Gia. Cô Gia thề không cùng đứng trên đời với tên giặc Tháo. Khanh nói nên đánh, rất hợp ý Cô Gia. Thật là trời đã đem khanh mà ban cho Cô Gia vậy.
Châu Du nói:
- Tôi nguyện vì Chúa công, quyết một trận huyết chiến với giặc để bảo vệ bờ cõi, dù muôn thác cũng không nề. Chỉ sợ Chúa công còn hồ nghi chưa quyết mà thôi.
Tức thì Tôn Quyền rút thanh bảo kiếm đang đeo, chém sạt một góc cái bàn trước mặt, nói:
- Từ nay nếu ai có ý muốn hàng Tào Tháo thì như cái bàn này!
Nói rồi trao cho Châu Du thanh gươm ấy, lại phong cho Châu Du làm Đại Đô Đốc, Trình Phổ làm Phó Đô Đốc, Lỗ Túc làm Tham Quân Hiệu Úy, còn các văn quan võ tướng, ai mà chẳng tuân theo hiệu lệnh, cứ dùng gươm ấy mà chém đi hết.
Châu Du thọ lãnh gươm rồi liền quay lại nói với các tướng:
- Nay ta vâng lệnh Chúa công xuất quân đánh Tào, ngày mai các tướng phải tề tựu đủ mặt tại hành dinh ngoài bờ sông để nghe lệnh. Nếu ai trái lệnh hoặc sơ sót, cứ chiếu theo bảy điều cấm lệnh với năm mươi bốn tội tử hình trong đó mà thi hành.
Nói rồi Châu Du liền từ tạ Tôn Quyền, ra khỏi Tướng phủ, còn các quan văn võ cũng đều làm thinh, ai về dinh nấy.
Châu Du về dinh sai người mời Khổng Minh đến bàn việc.
Khổng Minh vừa đến nơi, Du hỏi:
- Hôm nay cuộc công nghị tại Tướng phủ đã xong. Xin tiên sinh giúp cho kế sách phá Tào Tháo.
Khổng Minh nói:
- Trong lòng Tôn Tướng quân còn chưa yên, thì chưa thể quyết định mưu kế gì bây giờ được.

Châu Du hỏi:
- Thế nào là lòng chưa yên?
Khổng Minh đáp:
- Lòng Tôn Tướng quân còn ngại binh Tào nhiều, binh mình ít, nên sợ địch không lại. Vậy Đô Đốc hãy vào phủ, nói rõ quân số của Tào Tháo cho hết nghi ngờ, thì việc lớn mới thành được.
Châu Du nói:
- Lời tiên sinh rất phải. Tôi phải vào nói lại mới xong.
Liền vào ra mắt Tôn Quyền trong lúc đêm khuya. Tôn Quyền hỏi:
- Công Cẩn có việc chi cần lại vào lúc này?
Châu Du nói:
- Ngày mai xuất binh đánh Tào Tháo, Chúa công có điều gì nghi ngại không?
Tôn Quyền thực thà đáp:
- Ta chỉ lo một điều là binh số ta kém hơn Tào Tháo, e đánh không lại. Ngoài ra không còn điều chi nghi ngại nữa.
Châu Du mỉm cười nói:
- Thật quả như lời tôi dự đoán. Bởi Chúa công thấy hịch văn của Tào Tháo nói binh bộ, binh thủy của hắn hơn trăm vạn, nên Chúa công cứ nghi ngại mãi trong lòng. Nếu xét ra cho đúng, bên Trung quốc, hắn đem qua độ mười lăm vạn mà thôi, nhưng vì đi xa quá nhiều, nay binh đó đã mệt mỏi hết sức lực. Còn binh Viên Thiệu được bảy, tám vạn là cùng, nhưng chúng chưa thật hàng phục. Xét hai điều ấy, dù binh Tào có nhiều đi chăng nữa cũng không đáng sợ. Ta xuất năm vạn binh cũng dư sức thủ thắng. Xin Chúa công an dạ.
Tôn Quyền vỗ vào lưng Châu Du mà nói:
- Lời Đô Đốc thật đáng ngàn vàng, nay ta đã hết lo ngại rồi. Bọn Tử Bố vô mưu, làm cho ta thất vọng quá. Duy có khanh và Tử Kính là đồng tân với ta thôi. Vậy khanh hãy cùng với Tử Kính, Trình Phổ cứ phát binh tiến trước ngay đi. Ta sẽ đem quân mã tiếp viện và tải nhiều lương thảo tới làm hậu ứng cho khanh. Nếu như tiền quân của khanh gặp điều gì bất như ý thì đã có ta. Ta quyết liều thân tử chiến với Tào tặc một phen cho hắn hết khinh dễ.
Châu Du từ tạ lui về và thầm nghĩ:

- Gia Cát Lượng biết tận đáy lòng Ngô Hầu, tài trí lại hơn ta, sau này ắt là mối nguy cho Giang Đông. Chi bằng ta giết quách hắn đi thì hay hơn.
Nghĩ rồi ngay đêm ấy Châu Du liền cho người mời Lỗ Túc đến và nói:
- Ta xem Gia Cát Lượng là người tài năng xuất chúng, nếu để hắn ắt sau này có hại cho Đông Ngô. Chi bằng giết quách hắn đi để khỏi sanh hậu hoạn.
Lỗ Túc nói:
- Không nên đâu. Binh Tào chưa trừ được, nay Đô Đốc lại đòi giết hiền sĩ thì có khác gì mình tự chặt cánh tay?
Châu Du do dự:
- Nhưng để hắn giúp Lưu Bị, ắt gây hậu hoạn cho Giang Đông.
Lỗ Túc vội nói:
- Tôi có một kế ắt chinh phục Khổng Minh về giúp ông Ngô được.
Châu Du hỏi:
- Kế ấy như thế nào?
Lỗ Túc nói:
- Nay Đông Ngô có Gia Cát Cẩn là anh của hắn, đang lãnh chức Tham mưu. Vậy phải sai Gia Cát Cẩn đến đó dùng tình cốt nhục mà dụ hắn về giúp cho chúng ta thì hay hơn.
Châu Du nói:
- Nếu kế ấy thành công thì hay lắm.
Sáng hôm sau, Châu Du tới hành dinh, bước lên ngồi cao trên trướng trung quân, quân đao phủ đứng dàn hàng hai bên. Các quan văn võ tề tựu dưới trướng nghe lệnh.
Bấy giờ chỉ có Trình Phổ vì lớn tuổi hơn Châu Du mà phải ở dưới quyền Du nên trong lòng bất bình, hôm ấy cáo bệnh không đến, sai con trưởng là Trình Tư đi thay.
Châu Du hạ lệnh cho chư tướng:
- Quân pháp không kể tình thân, chư tướng ai phải giữ bổn phận nấy. Hiện nay Tào Tháo lộng quyền quá Đổng Trác ngày trước, giam cầm Thiên tử ở Hứa Xương, kéo bạo quân tới bờ cõi. Nay ta vâng mệnh chinh phạt, các tướng phải cố gắng quyết chiến. Đại quân đến đâu, không được nhiễu dân, thưởng công phạt tội, nhất

nhất đều phải công minh, không được tư vị ai cả.
Châu Du truyền lệnh xong rồi liền sai Hàn Đương, Hoàng Cái làm Tiền bộ tiên phong, thống lãnh bản bộ chiến thuyền, nhổ neo ngay hôm ấy, kéo đến Tam giang khẩu hạ trại trước để chờ tướng lệnh.
Lại sai Tưởng Khâm, Châu Thái lãnh đội thứ hai.
Lăng Thống, Phan Chương lãnh đội thứ ba.
Thái Sử Từ, Lữ Mông lãnh đội thứ tư.
Lục Tốn, Đổng Tập lãnh đội thứ năm.
Lã Phạm, Chu Trị làm Tứ phương tuần cảnh sứ, đi đốc thúc quan quân khắp sáu quận.
Quân thủy lục cùng tiến, hẹn ngày hội họp đông đủ.
Điều khiển xong rồi, các tướng ai lo phần nấy, về sắm sửa chiến thuyền và quân cụ để lên đường.
Trình Tư về nhà thuật lại cho cha biết:
- Châu Đô Đốc điều động binh tướng đúng phép tắc như thế.
Trình Phổ nghe qua, giật mình nói:
- Trước nay ta vẫn coi Châu lang là kẻ thư sinh nhu nhược, không thể làm chủ tướng, thế mà nay biết điều bát như vậy thật giỏi thay! Thật đáng tài đại tướng, lẽ nào ta chẳng phục tùng?
Liền thân hành tới dinh tạ tội. Châu Du cũng khiêm tốn tạ lại.
Hôm sau, Châu Du cho mời Gia Cát Cẩn tới, nói:
- Lệnh đệ Khổng Minh thật có tài đồ vương định bá, sao lại khuất thân đi thờ Lưu Bị, thật là đáng tiếc! May thay, nay đã tới Giang Đông, vậy muốn phiền ông tới thuyết dụ cho lệnh đệ bỏ Lưu Bị, về thờ Đông Ngô. Như thế Chúa công được người tài phò tá, mà anh em ông được sớm tối gần nhau, há chẳng hay lắm ru? Xin ông đi giúp cho việc này.
Gia Cát Cẩn nói:
- Từ khi Cẩn này đến Giang Đông, hổ vì chưa lập được chút công. Nay Đô Đốc đã sai khiến, há dám không hết sức?
Gia Cát Cẩn nói rồi liền từ giữ Châu Du, lên ngựa đi thẳng đến quán dịch tìm gặp Khổng Minh.
Khổng Minh hay được tin, rước vào khóc lạy. Anh em vừa hàn huyên mấy câu, Cẩn đã rưng rưng nước mắt, sụt sịt khóc, hỏi rằng:
- Em biết việc Bá Di, Thúc Tề chăng?

Khổng Minh thầm nghĩ:
- Đây chắc là Châu Du sai anh ta đi dụ ta đây!
Nghĩ rồi liền đáp:
- Thưa anh, Di, Tề là hai người hiền xưa.
Gia Cát Cẩn lại nói:
- Bá Di, Thúc Tề tuy phải chết đói dưới núi Thủ Dương mà anh em không n ỡ lìa nhau. Nay anh em ta cùng ruột cắt ra, cùng chung sữa mẹ, mà mỗi người lại thờ một chúa, cách biệt đôi nơi, sớm tốt không được thấy mặt nhau, sánh với Bá Di, Thúc Tề thì chẳng hổ lắm sao?
Khổng Minh đáp:
- Lời anh nói đó là tình, còn việc em giữ đây là nghĩa. Anh với em đều là tôi của nhà Hán. Nay Lưu Hoàng thúc là con cháu tôn thất, nếu anh bỏ được Đông Ngô về làm tôi Hoàng thúc, thì trông lên không hổ thẹn là kẻ bề tôi nhà Hán, mà trông lại thì anh em chúng ta sẽ được gần gũi nhau, tình nghĩa vẹn toàn cả hai. Chẳng hay ý anh ra sao?
Gia Cát Cẩn ngao ngán nghĩ thầm:
- Ta đến dụ hắn, té ra ta lại bị hắn dụ!
Đành ngồi im, chẳng biết nói sau nữa. Lát sau, Cẩn đứng dậy từ biệt, về gặp Châu Du, cứ thật thà kể lại những lời Khổng Minh đã nói.
Châu Du hỏi:
- Ý ông như thế nào?
Cẩn thưa:
- Tôi thọ ơn Tôn Tướng quân rất hậu, lẽ đâu lại bội phản?
Châu Du nói:
- Ông có lòng trung thờ chúa như thế là hay lắm rồi. Thôi, chẳng phiền ông phải khó nhọc nữa. Ta đã có kế thu phục Khổng Minh...

Đó chính là:

Trí với trí, dễ bề hòa hợp,
Tài gặp tài, khó nỗi dung nhau.

Hồi 45
Cửa Tam Giang, Tào Tháo thất trận
Quần Anh Hội, Tương Cán mắc mưu

Trong lòng Châu Du càng muốn trừ Khổng Minh.
Tới ngày sau phát binh, Tôn Quyền nói :
- Ta sẽ theo ngay sau phòng khi tiếp ứng .
Châu Du mời Khổng Minh cùng đi theo.
Tới Hạ Khẩu, Châu Du hạ trại cách Tam Giang năm sáu chục dăm.
Khổng Minh xin cho ở dưới thuyền, Châu Du chuẩn y.
Ngày sau , Châu Du nói với Khổng Minh :
- Xưa binh Tào ít, nhưng biết đoạt lương ở Ô Sào nên thắng Viên Thiệu binh đông. Nay lương của Tào để ở Tú Di San, tôi muốn nhờ tiên sanh cùng Quan, Trương, Triệu đi đốt lương của nó .
Khổng Minh biết đây là kế nó muốn giết mình, song vẫn nhận để còn tùy cơ sau này .
Khổng Minh đi rồi, Lỗ Túc hỏi Châu Du vì sao cử Khổng Minh đi cướp lương ?
Châu Du nói :
- Ta muốn nhờ tay Tào Tháo giết dùm Khổng Minh để trừ hậu họa .
Lỗ Túc tới xem ý tứ Khổng Minh ra sao, thì thấy Khổng Minh chẳng lo gì cả, lại còn nói :
- Bọn tôi đánh thủy, đánh bộ, đánh xe đều thành thạo, không như các ông chỉ giỏi đánh thủy mà thôi .
Lỗ Túc về kể với Châu Du, Châu Du nỗi nóng mà rằng :
- Để ta đi thế Khổng Minh cho y biết tài ta !
Lỗ Túc lại đi nói với Khổng Minh .
Khổng Minh bảo :
- Lúc này chỉ có Ngô Hầu. . . và Lưu Sứ Quân mới địch được Tào Tháo, sao có một chút Công Cẩn đã ganh tỵ như vậy ? Rồi nói thêm :

- Tào Tháo giữ lương kỹ lắm, ai đi cướp dễ bị nó vây bắt .
Lỗ Túc lại đi nói với Châu Du.
Châu Du dậm chơn kêu :
- Kiến thức Khổng Minh hơn ta nhiều, không trừ được va thì ta nguy lớn .
Lỗ Túc khuyên :
- Lúc này hãy lấy quốc sự làm trọng, vụ Khổng Minh xin để về sau cũng không muộn .
Châu Du cho là phải.
Còn Huyền Đức mong tin Khổng Minh chẳng thấy, xảy quân về báo bên Giang Nam cờ xí gươm đao hàng hàng lớp lớp, Huyền Đức biết là Đông Ngô sắp đánh nhau với Tào Tháo, liền khiến Mê Trước
đi dò la tin tức.
Mê Trước sang Giang Nam, ra mắt Châu Du trình lễ vật.
Châu Du mời trà xong xuôi, Mê Trước hỏi thăm tin Khổng Minh.
Châu Du nói :
- Khổng Minh đang lo mưu kế với tôi, xin cho ở nán ít lâu sẽ về . Còn tôi cũng muon gặp hoàng thúc để cùng bàn luận, ngặt vì cầm quân chẳng bỏ cho đi được. Vậy xin nhờ ông cảm tạ hoàng thúc dùm tôi và mời hoàng thúc qua phó yến thì may cho tôi lắm .
Mê Trước về thưa, Huyền Đức liền sai lấy thuyền để đi Giang Nam ngay hôm đó.
Vân Trường nói :
- Châu Du đa mưu túc kế, sao huynh trưởng vội đi vậy ?
Huyền Đức nói :
- Ta kết liên với Đông Ngô, đánh Tào. Nếu cứ nghi kỵ nhau như thế làm sao mà nên việc lớn .
Vân Trường và Trương Phi xin đi theo .
Huyền Đức chỉ cho Vân Trường đi mà thôi, lưu Trương Phi, Triệu Vân ở lại giử Ngạc Huyện.
Huyền Đức tới bến, quân vào thông báo Châu Du là Huyền Đức chỉ đi một chiếc thuyền nhỏ thôi.
Châu Du nghĩ thầm :
- Mạng Huyền Đức sắp hết rồi . Liền truyền cho đao phủ mai phục,

rồi mời Huyền Đức vào.
Huyền Đức cùng Vân Trường và hai mươi lính hầu vào ra mắt Châu Du .
Châu Du lật đật mời Huyền Đức ngồi trên cao.
Huyền Đức tạ từ nói :
- Tướng quân danh vang bốn bể, tôi đâu dám !
Hai bên bèn phân ngôi chủ khách mà ngồi, Châu Du truyền dọn tiệc yến linh đình thết đãi .
Khổng Minh đang ở mé sông, nghe tin Huyền Đức tới cả kinh chạy vào xem động tĩnh, thấy mặt Châu Du có sát khí, hai bên thấp thoáng quân mai phục, lo sợ không biết làm sao chợt nhìn sau lưng Huyền Đức
thấy có Vân Trường thì bao nhiêu nỗi lo tiêu tan hết.
Khổng Minh trở ra mé sông chờ.
Châu Du còn đang mời mọc Huyền Đức, chợt thấy một người đầy hào khí , oai phuông lẫm liệt đứng sau Huyền Đức thì hỏi ai ?
Hnyền Đức nói :
- Đó là em tôi tên Vân Trường .
Châu Du hỏi :
- Phải đó là người đã chém Nhan Lương, Văn Xú không ?
Huyền Đức thưa phải, Châu Du toát mồ hôi như tắm, vội đổi sắc diện đưa chén rượu mời Vân Trường uống. Lúc đó Huyền Đức xin gặp Khổng Minh .
Châu Du nói để phá binh Tào xong đã, Huyền Đức nghe thôi không hỏi nữa.
Vân Trường nháy mắt ra hiệu, Huyền Đức hiểu ý liền cáo từ về.
Châu Du thấy mưu kế không xong nên cũng không lưu Huyền Đức lại.
Tới mé sông, Huyền Đức chợt thấy Khổng Minh đợi ở trong thuyền.
Khổng Minh kể cho Huyền Đức rõ tai nạn vùa thoát khỏi.
Huyền Đức cả sợ và mời Khổng Minh nên cùng về thì hơn.
Khổng Minh thưa :
- Tôi ở chốn hang hùm, nhưng mệnh vững như bàn thạch.
Chúa Công cứ về, ngày hai mươi tháng chạp Chúa Công sai Triệu

Vân đem thuyền lá nhẹ sông Nam Ngạn, tôi chờ ở đó, xin chớ quên. Chúa Công hãy trông chừng, lúc có gió Đông nỗi lên là tôi về đó .
Huyền Đức đành ra về với Vân Trường. Giữa đường thấy một đoàn thuyền ngược lại, trên một chiếc thấy có Trương Phi đứng cầm xà mâu lướt sóng tới rước.
Anh em gặp nhau mừng rỡ vô cùng.
Bên này Châu Du nói với Lỗ Túc :
- Sở dĩ không thể giết Huyền Đức là vì có hổ tướng Vân Trường đứng bên, thôi chờ dịp khác vậy .
Lổ Túc cũng cả kinh.
Lúc đó có sứ Tào Tháo sai tới, dâng thư ngoài đề :
" Hớn đại Thừa Tướng truyền Châu Đô Đốc mở coi " thì xé thơ , rồi truyền chém luôn sứ Tào để thị oai .
Sau đó phong Cam-Nmh làm Tiên phuông, Hàng Đương làm Tả dực, Trương Khâm làm Hữu dực, còn bổn thân thống lãnh chư tướng đi sau tiếp ứng.
Tào Tháo hay tin Châu Du xé thư, chém sứ thì cho gọi bọn Thái Mạo, Trương Doãn kéo quân tiền bộ đi ngay, bổn thân dẫn đạo chiến thuyền đi Tam Giang khẩu .
Vừa tới đã thấy bên thủy trại của Đông Ngô xao động, Cam Ninh cỡi thuyền xông ra .
Bên này em Thái Mạo là Thái Huân lướt tới đã bị Cam Ninh bắn một mũi tên nhào xuống nước.
Rồi hai đạo quân Trương Khâm, Hàng Đương kéo hai ngã bao vây binh Tào, quân Tào không quen
thủy chiến té nhào xuống nước rất nhiều .
Giữa lúc đó đại quân Châu Du lướt tới, binh Tào đại bại, thuyền đắm, quân chết không kể xiết.
Tào Tháo vội cho thâu binh, kiểm điểm thấy hao phân nữa thì bảo bọn Thái Mạo :
- Đó là các ngươi không hết lòng đánh giặc !
Thái Mạo vội thưa :
- Xin cho tôi lập thủy trại luyện quân sĩ thì không còn lo gì binh Ngô .

Tào Tháo bèn Phong Thái Mạo làm Đô Đốc .
Thái Mạo lập hai mươi bốn thủy trại, tập luyện quân binh đêm đó khói lửa mù trời, còn trại trên bộ cũng chạy dài 300 dậm.
Châu Du nghe tin cũng ra xem, lòng khen thầm rồi hỏi . Bên Tào ai tập luyện thủy quân nầy ?
Các tướng thưa :
- Thái Mạo và Trương Doãn, tướng Kinh Châu về đầu Tào Tháo dạo nọ .
Châu Du nghĩ :
- Phải làm sao trừ được hai người này mới xong.
Đang thám thính thì quân Tào tên bắn qua như mưa , Châu Du liền quay về.
Bên kia quân báo với Tào Tháo là có Châu Du tới dọ thám.
Tào Tháo bèn hội tướng sĩ lại thương nghị.
Tương Cán bước ra nói :
- Tôi là bạn chí thân của Châu Du, xin để tôi qua dó dùng lời hơn lẽ thiệt thuyết va về đầu Thừa Tướng .
Táo Tháo mừng rỡ :
- Tử Dục kéo hắn về đây được, ta chẳng bao giờ quên ơn .
Tương Cán liền sang trại Châu Du, nhằm lúc Châu Du đang ngồi trong trướng với tả hữu.
Châu Du hay tin nói với chư tướng :
- Thuyết khách đã tới, phải làm như vầy . . như vầy . .
Các tướng lãnh mạng xong, Châu Du liền ra nghênh đón Tương Cán. Hai người hỏi han sức khỏe lẫn nhau, xong Châu Du nói :
- Tử Dực sang làm thuyết khách cho Tào Tháo chăng ?
Tương Cán nói :
- Cách biệt nhau quá lâu, mới hội ngộ cớ sao đã gán cho tôi làm thuyết khách ?
Châu Du cười nói :
- Chẳng qua tôi lắng tiếng đờn ca mà đoán vậy thôi.
Tương Cán làm vẻ giận toan về, Châu Du níu áo mà bảo :
- Thì ở lại đây chơi, việc gì gấp vậy ?
Rồi gọi chư tướng vào chỉ Tương Cán nói :
- Đây là bạn cố tri của ta, hôm nay gặp nhau, chỉ nói chuyện vui.

Thái Sử Từ giử lấy gươm này hễ ai nói chuyện thời thế binh đao thì chém ngay tức khắc .
Thái Sử Từ lãnh gươm y lệnh.
Châu Du liền truyền. dọn tiệc rượu uống với Tương Cán.
Uống nửa chừng, Châu Du đứng dậy, hai hàng cận tướng cũng vội đứng lên, khí thế xem thiệt là hùng dũng.
Châu Du dắt Tương Cán đi dạo ngoài trại, Tương Cán thay lương thảo đầy dẫy như núi.
Rồi lại ăn tiệc, Tương Cán toan xin thôi thì Châu Du nắm tay bảo :
- Tri kỷ ơi lâu mới gặp nhau, tối nay hãy ngủ cùng trướng với ta cho thỏa lòng khao khát .
Tương Cán không từ chối được. Nằm một lúc nghe Châu Du ngáy đều đều, có vẻ say không biết gì . Tương Cán thì không sao chợp mắt được, nhìn trên án, có một bộ binh thơ. Rón rén đến coi thì thấy dưới sách có thư từ, chợt thấy một bức đề :
- Thái Mạo, Trương Doãn èan phong .
Tương Cán run lên bần bật, vội mở thư xem, thư rằng :
" Bọn tôi thực ra không chủ tâm hàng Tào, mà là dùng mưu gạt cho nó một trận thua liểng siểng. Nay bọn tôi lại còn gạt nhốt hết bọn chúng vào thủy trại, chờ dịp tới đây sẽ đem đầu Tào Tháo sang nạp Đô Đốc. Sẽ có tin sang tiếp, xin Đô Đốc an tâm .
Trong khi đó Châu Du thỉnh thoảng lại nói mê :
- Tử Dục, Tử Dục, cho ta xem cái đầu Tào Tháo nào .
Tương Cán vội lấy bức thư giấu trong mình. Sáng hôm sau, từ biệt Châu Du về thật sớm.
Ra mắt Tào Tháo, Tương Cán nói :
- Châu Du cao kỳ, không thể dùng lời dụ được. Nhưng tôi bắt được thư này bù vào. Nói rồi lấy bức thư ra trình Tào Tháo.
Tào Tháo xem xong, tức giận liền vời Thái Mạo, Trương Doãn vào chỉ mặt hét :
- Ta chờ các ngươi tập luyện xong thì mạng ta không còn nữa . Rồi không nghe lời hai người phân giải, Tào Tháo thét quân mang ra chém lập tức.
Chém tướng xong, Tào Tháo suy nghĩ, dậm chân than :
- Ta mắc mưu Châu Du rồi !

Đoạn, phong Mao Giới và Vu Cấm thay thế Thái Mạo, Trương Doãn.
Quân thám thính về báo các tin trên cho Châu Du hay, Châu Du cả mừng.
Lổ Túc khen :
- Đô Đốc có tài biến hóa như vậy còn lo gì giặc Tào .
Châu Du lại khiến Lỗ Túc đi thăm dò xem Khổng Minh có biết gì không.

Hồi 46
Dùng Chước Lạ, Khổng Minh Mượn Tiễn
Dâng Kế Mật, Hoàng Cái Chịu Đòn

Nhắc lại, Lỗ Túc vâng lệnh Châu Du đi thẳng xuống thuyền Khổng Minh để dò ý tứ.
Khổng Minh liền rước lên thuyền cùng nhau ngồi trò chuyện
Lỗ Túc nói:
- Luôn mấy hôm bận việc quân vụ, nên không đến thăm tiên sinh để nghe lời dạy bảo.
Khổng Minh nói:
- Chính Lượng cũng chưa kịp đến mừng Đô Đốc đấy.
Lỗ Túc hỏi:
- Mừng về chuyện chi?
Khổng Minh nói:
- Thôi đây, chính Công Cẩn sai tiên sinh đến đây dọ thử coi Lượng có biết hay không, sao mà còn dấu nhau?
Nhưng việc ấy thì đáng mừng lắm.
Lỗ Túc nghe nói giật mình sửng sốt hồi lâu mới hỏi:
- Vì đâu mà tiên sinh biết được?
Khổng Minh mỉm cười:
- Kế ấy chỉ lừa được Tưởng Cán mà thôi, còn Tào Tháo tuy lầm trong chốc lát, song cũng tỉnh ngộ lại ngay, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu nhận là mình trúng kế. Nay Thái Mạo, Trương Doãn đã chết, Giang Đông đã trút được mối lo rồi. Như vậy thì sao lại không ăn mừng? Tào Tháo lại sai Vu Cấm, Mao Giới làm Thủy sư Đô Đốc, ắt hai tay ấy chỉ làm uổng mạng mấy vạn thủy quân của Tào Tháo mà thôi.
Lỗ Túc nghe qua liền ngẩn người, mở miệng không ra, đành kiếm vài lời chống đỡ, nói chuyện hồi lâu rồi cáo từ ra về.
Khổng Minh lại dặn:
- Khi về trước mặt Công Cẩn, xin Tử Kính chớ nói Lượng biết rõ

việc này từ trước nhé! Kẻo rồi Công Cẩn lại đem lòng ngờ ghét, kiếm chuyện hại Lượng đấy.
Lỗ Túc gật đầu xin nhớ. Nhưng khi về gặp Châu Du, Túc lại đem hết sự thật kể ra.
Châu Du kinh hãi nói:
- Người này thật không nên để, ta quyết giết hắn đi mới xong.
Lỗ Túc can:
- Nếu giết Khổng Minh, e rằng bị Tào Tháo cười cho.
Châu Du nói:
- Không sao! Ta sẽ lấy việc công đạo giết hắn, khiến hắn chết mà không thể oán ta...
Lỗ Túc hỏi:
- Dùng công đạo như thế nào mà giết được y?
Châu Du mỉm cười:
- Tử Kính đừng hỏi nữa. Ngày mai sẽ thấy...
Hôm sau, Châu Du triệu tập các tướng dưới trướng, rồi sai quân thỉnh Khổng Minh đến bàn việc.
Khổng Minh hớn hở đến liền.
Khi mọi người ngồi yên đâu đấy, Châu Du liền hỏi Khổng Minh:
- Nay đã gần ngày giao chiến với binh Tào. Vậy trên mặt nước cần lấy binh khí nào làm trọng?
Khổng Minh đáp:
- Đánh nhau trên sông lớn, cần lấy cung tên làm chính.
Châu Du nói:
- Lời tiên sinh rất hợp ý ta. Ngặt vì hiện nay trong quân bị thiếu tên dùng. Vậy phiền tiên sinh đứng ra đốc xuất việc làm tên chống giặc. ây cũng là việc công, xin tiên sinh chớ từ chối.
Khổng Minh nói:
- Đô Đốc đã phó thác, tôi đâu dám từ nan. Vậy chẳng hay cần bao nhiêu tên, trong thời hạn bao nhiêu ngày?
Châu Du nói:
- Chừng mười vạn mũi tên, trong chừng mười hôm, liệu được chăng?
Khổng Minh đáp:
- Binh Tào gần đến nay mai, nếu đợi trong mười ngày thì hư việc

lớn mất.
Châu Du hỏi:
- Vậy tiên sinh liệu chừng mấy hôm thì xong?
Khổng Minh đáp:
- Trong ba hôm, sẽ đem nạp mười vạn mũi tên cho Đô Đốc.
Châu Du nghiêm trang nói:
- Giữa chốn ba quân, xin tiên sinh chẳng nên nói chơi.
Khổng Minh nói:
- Tôi đâu dám nói chơi với Đô Đốc, nếu không tin xin cứ lấy Quân lệnh trọng. Trong ba ngày nếu không xong, tôi xin chịu tội.
Châu Du cả mừng, liền gọi quan Quân Chánh Tư đem giấy bút tới để Khổng Minh làm tờ Quân lệnh trạng trước mặt chư tướng, rồi bày rượu thết đãi, và nói:
- Chừng việc binh rãnh rồi, tôi sẽ tạ ơn khó nhọc của ngài.
Khổng Minh nói:
- Hôm nay không kịp, để ngày mai sẽ khởi sự. Qua ngày thứ ba, Đô Đốc sai năm trăm quân xuống dưới mé sông chở tên mang về...
Khổng Minh uống vài chén rồi từ biệt lui về.
Lỗ Túc ngơ ngác hỏi Châu Du:
- Y nói dối chăng?
Châu Du nói:
- Rõ ràng là hắn tự muốn tìm cái chết. Ta có bức bách gì hắn đâu? Nay hắn đã làm Quân lệnh trạng trước mặt chư tướng, dù hai chân hắn có mọc cánh mà bay cũng chẳng khỏi phen này. Ta chỉ việc dặn bọn lính thợ cố ý làm chậm, vật liệu thì không cung cấp đủ, ắt hắn phải sai hẹn. Bấy giờ bắt y ra trị tội, còn cãi làm sao? Bây giờ thì Tử Kính hãy tới dò xem hắn hành động thế nào, rồi về cho ta biết...
Lỗ Túc lãnh mạng đến thăm Khổng Minh.
Khổng Minh trách ngay:
- Tôi đã dặn Tử Kính giấu dùm đừng nói thật với Công Cẩn, sợ Công Cẩn ganh tỵ mà hại tôi. Ai ngờ Tử Kính không giữ cho. Quả nhiên hôm nay xảy ra cơ sự. Trong vòng ba ngày, tôi làm sao chế kịp mười vạn mũi tên? Thôi, Tử Kính đành phải cứu ta vậy.
Lỗ Túc thở dài nói:

- Tại ông chuốc lấy họa vào mình, tôi cứu làm sao được?
Khổng Minh nói:
- Thôi thì Tử Kính giúp dùm tôi cho mượn hai mươi chiếc thuyền, mỗi chiếc có chừng ba mươi quân sĩ, trên thuyền dùng vải xanh làm màn che xung quanh, lại bó cỏ với rơm cho nhiều, tôi sẽ có chước hay.
Lỗ Túc không biết Khổng Minh muốn làm gì, liền hỏi:
- Sao tiên sinh không lo việc làm tên cho đủ, lại nghĩ việc gì thế?
Khổng Minh nói:
- Trong ba ngày, tôi sẽ có mười vạn thì thôi chớ. Xin Tử Kính nhớ kỹ một điều là đừng nói gì với Công Cẩn nhé. Nếu Công Cẩn biết rõ, thì chước của tôi sẽ hỏng ngay.
Lỗ Túc nhận lời, nhưng vẫn không hiểu Khổng Minh định làm gì? Rồi về ra mắt Châu Du.
Châu Du hỏi:
- Khổng Minh đã đốc quân sĩ làm tên chưa?
Lỗ Túc nói:
- Thấy hắn cứ ngồi uống rượu cả ngày, lại nói rằng không cần dùng đến tre gỗ, lông chim, sơn nhựa, hay vật liệu gì cả... cứ nói rằng: "Sẽ có cách làm xong việc."
Châu Du cười nói:
- Cái chết đã kề một bên mà không lo. Để quá ba ngày rồi sẽ coi hắn phúc bẩm ra sao?
Còn Lỗ Túc thì đem những người thân tín đi lựa hai mươi chiến thuyền nhanh và nhẹ, mỗi thuyền cắt đặt hơn ba mươi người chèo chống, lại căng vải xanh, buộc bó cỏ, mọi đồ sắp sẵn đầy đủ để Khổng Minh điều dụng.
Qua ngày thứ nhất, chẳng thấy Khổng Minh hành động chi hết.
Đến ngày thứ hai, Châu Du lại sai Lỗ Túc đến để thăm dò hư thiệt.
Lỗ Túc đến thấy Khổng Minh đang ngồi uống rượu.
Lỗ Túc cũng về báo lại với Châu Du.
Châu Du chỉ cười, không biết như thế nào?
Dến ngày thứ ba, vào đầu canh tư, Khổng Minh bỗng bí mật cho mời Lỗ Túc đến uống rượu.
Lỗ Túc thất kinh hỏi Khổng Minh:

- Công việc đã gấp rồi, sao tiên sinh cứ ngồi uống rượu mãi như vậy?
Khổng Minh nói:
- Uống vài chén cho vui rồi sẽ đi lấy tên cũng chẳng muộn.
Lỗ Túc hỏi:
- Đi lấy ở đâu?
Khổng Minh cười:
- Tử Kính đừng hỏi nữa. Cứ ra đi rồi sẽ thấy...
Sau đó, lại sai người lấy dây chạc dài, buộc hai mươi chiếc thuyền liền lại với nhau, rồi bảo quân nhắm bờ phía Bắc thẳng tới.
Đêm ấy, sương mù xuống mịt trời.
Trên mặt nước Trường Giang sương lại càng dày đặc hơn nữa, giáp mặt không trông thấy nhau.
Khổng Minh thúc đoàn thuyền lướt tới thẳng tới phía Bắc, như tiến vào chỗ mù mịt vô tận vậy.
Người xưa có bài phú "Sương mù Trường giang" như sau:
Sông Trường giang vĩ đại thay!
Mân nga (1) muôn dặm trời Tây bắt nguồn.
Quanh co sóng nước trào tuôn,
Xuống Tam Ngô để đổ dồn về Đông.
Bắc phương trút chín cửa sông,
Thêm trăm nhánh nhỏ, nước cùng ra khơi.
Sóng dân đã trải ngàn đời,
Rồng thiêng uốn khúc khi rời Thủy cung.
Cá kình trăm trượng vẫy vùng,
Thuồng luồng ba miệng, ngô công chín đầu.
Muôn loài thủy tộc đâu đâu,
Cùng về tụ họp, dòng sâu thỏa tình.
Quỷ thần càn rõ oai linh,
Anh hùng cát cứ, nương mình nơi đây.
Bốn phương binh lửa tơi bời,
Âm dương hỗn loạn, đêm ngày khôn phân.
Trời xanh xanh ngắt mấy tầng,
Bỗng đâu cuồn cuộn, sương dâng mịt mùng.
Dẫu thuyền trước mặt khó trông,

Chỉ nghe chiêng trống đùng đùng bên tai.
Mịt mờ từ lúc sơ khai,
Núi Nam hổ báo nép vai ẩn hình.
Dần dần đông đặc như mành,
Buông chìm đáy nước, nghê, kình hôn mê...
Cuối cùng trời đất liền kề,
Sương dày như thể thời kỳ Hỗn mang.
Hỗn mang vô tận không gian,
Kình, nghê vọt nước sóng tràn nhấp nhô.
Giảo long sủi bọt đáy sâu,
Sương dầy quyện nước, đục ngầu núi sông.
Như rừng mơ đắp đầy sông,
Như hơi khói rượu đang đông giữa vò.
Mịt mùng một cỷi hư vô,
Phía Đông trùm kín bến bờ Sài tang.
Phía Nam trông lại ng ỡ ngàng,
Còn đâu Hạ khẩu, núi ngàn nhấp nhô?
Chiến thuyền ngàn chiếc thấy đâu?
Sóng rung muốn nuốt thuyền câu giữa giòng.
Chỉ còn một khối mông lung,
Rạng đông bỗng hóa hoàng hôn bất ngờ.
Trời liền với nước đục lờ,
Dẫu tài Đại Vũ (2) khôn dò nông sâu.
Mờ mờ ảo ảo một màu,
Nhn ra một thước, dễ hầu thấy chi?
Sóng im nhờ phép Bằng Di (3),
Nhờ thần Bình Hệ (4) dễ bề lập công.
Cá rùa chìm lỉm đáy sông,
Chim muông ẩn tích biệt tung hết rồi.
Bồng lai tiên đảo cách vời,
Sương vây kín cả cửa Trời ngất ngư.
Đùng đùng kéo tới như mưa,
Cuộn tròn như thể mây thưa trộn dầy.
Độc xà dễ ẩn nơi đây,
Khí sinh chướng lệ bệnh lây nặng nề.

Chứa đầy yêu quỷ gớm ghê,
Rình chờ gieo họa bất kỳ cho dân.
Ải quan gió lộng bất thần,
Người thường trúng bệnh, đại nhân cảm hoài.
Vo tròn một khối đất trời,
Sương gây hỗn loạn như thời Hồng hoang...

Đầu canh năm đêm ấy, tiến sát đến thủy trại của Tào Tháo, Khổng Minh sai thủy thủ dàn ngang đoàn thuyền ra, đầu bên Đông, đuôi bên Tây, rồi đánh trống vang trời, hò reo ầm ĩ.

Lỗ Túc sợ hãi nói:

- Nếu binh Tào kéo ra thì liệu làm sao?

Khổng Minh cười đáp:

- Tôi liệu trời đang sương mù, Tào Tháo chẳng dám ra, chúng ta cứ việc uống rượu chơi cho vui. Đợi tan sương hãy về.

Bấy giờ, Tào Tháo đang ở trong trại, chợt nghe trống đánh, quân reo vang dậy ngoài sông, thì giật mình.

Rồi hai tướng Mao Giới, Vu Cấm lật đật chạy vào cấp báo.

Tào Tháo bèn truyền lệnh:

- Sương mù mờ mịt, chúng bất thần kéo đến, ắt có phục binh, không nên khinh mà ra đánh. Phải truyền quân sĩ dùng cung nỏ bắn cho nhiều.

Hai tướng vâng lệnh lui ra. Tào Tháo lại sai người thẳng lên trại bộ đòi Trương Liêu và Từ Hoảng, mỗi người phải đem ba ngàn quân cung tên sẵn sàng bắn giúp.

Bấy giờ Vu Cấm, Mao Giới sợ Nam quân đánh rấn vào thủy trại, đã huy động thủy quân dàn ra trước mà bắn như mưa. Chốc lát, quân trên trại bộ lại kéo đến giúp sức.

Thế là hai quân thủy bộ hơn một vạn người cứ nhắm ra mặt sông, chỗ có tiếng reo hò mà bắn loạn xạ!

Ai nấy giang thẳng cánh, hì hà hì hục bắn tên như mưa rào.

Khổng Minh đợi một lát, lại ra lệnh cho đoàn thuyền trở mình, đầu quay về Tây, đuôi lộn về Đông, rồi sấn gần mãi vào trại Tào, đưa hông bên kia ra... chịu bắn! Lại sai đánh trống mạnh liên hồi, hò thét dữ dội hơn nữa.

Quân Tào càng hoảng sợ, càng bắn nhanh, bắn loạn bội phần.

Cho đến khi mặt trời lên cao, sương mỏng rồi tan dần, Khổng Minh liền truyền quân lui thuyền ra xa lập tức.
Bấy giờ, hai "bức thành cỏ" trên hai mươi chiếc thuyền đã cắm chi chít những tên như lông chim.
Quân Tào xem lại thì chỉ thấy chừng hai chục chiếc thuyền toàn là rơm với cỏ.
Vu Cấm tức giận muốn đuổi theo, nhưng lúc đó thuyền của Khổng Minh đi đã lướt theo đà nước chạy về như bay, cách xa hơn hai mươi dặm, không tài nào đuổi kịp nữa.
Khổng Minh lại sai hết thảy quân sĩ trong thuyền hô lớn lên một loạt rằng:
- Tạ ơn Thừa Tướng đã tặng tên.
Tào Tháo nghe quân báo lại, tức giận vô cùng.
Còn Khổng Minh thu thuyền về đến bến, bảo Lỗ Túc:
- Trên mỗi chiếc thuyền ước chừng năm, sáu ngàn mũi tên. Thật là bên Giang Đông chẳng nhọc sức tí nào mà có hơn mười vạn mũi tên. Nay mai đem bắn "trả lại" quân Tào thì chẳng tiện lợi lắm ư?
Lỗ Túc tấm tắc khen:
- Tiên sinh thật là thần nhân đó! Làm sao lại biết trước đêm nay có sương mù lớn?
Khổng Minh nói:
- Làm tướng mà không biết xem thiên văn, không thông địa lý, không có thuật lạ, không biết âm dương, không thạo binh thư, không biết trận đồ, không rõ binh thế... đó là tướng dỡ. Trước ba ngày, Lượng này coi khí tượng và đã đoán biết đêm nay có sương mù dày đặc, nên mới dám chịu một thời hạn gấp như vậy. Chứ Công Cẩn cho ta mười ngày để làm tên, mà thợ thuyền bê trễ, vật liệu không cấp đủ, thì mấy tháng cũng không xong! Rõ ràng Công Cẩn muốn giáng cho ta cái tội "phong lưu" vạ miệng, cố ý giết ta, nhưng làm sao hại ta được? Số mệnh ta tại trời!
Lỗ Túc hết lòng bái phục. Lúc thuyền về đến bến, thì đã thấy năm trăm quân lực lưỡng của Châu Du đến nơi mé sông để chở tên về.
Khổng Minh liền chỉ tay xuống thuyền bảo:
- Chúng bây xuống đó nhổ tên đem về nạp cho Đô Đốc.
Ba quân tuân lệnh, xuống thuyền nhổ hết, cộng cả thấy hơn mười

vạn, rồi chở về nạp cho Châu Du.
Lỗ Túc lại trở về ra mắt Châu Du, và thuật lại việc Khổng Minh đi lấy tên bên Tào Tháo cho Châu Du nghe.
Châu Du kinh ngạc, ngước mặt than:
- Gia Cát Lượng thật là thần cơ diệu toán, ta thật không bằng!

Người sau có thơ rằng:
Trường giang sương đặc, đất trời mờ,
Giáp mặt khôn nhìn, tựa giấc mơ.
Tên bắn như mưa vào chiến hạm,
Chu lang đã phục Khổng Minh chưa?
Sau đó, Khổng Minh lại vào trướng ra mắt Châu Du.
Châu Du vội vã ra rước vào và nói:
- Tiên sinh toán liệu như thần, ai cũng kính phục.
Khổng Minh nói:
- Cái quỷ kế nhỏ mọn ấy, có gì là lạ?
Châu Du lại mời Khổng Minh vào ngồi cùng uống rượu rồi nói:
- Hôm qua Chúa công tôi sai sứ tới thúc giục tiến binh. Nhưng Du chưa có kế gì lạ. Mong tiên sinh dạy bảo cho?
Khổng Minh nói:
- Lượng là kẻ tầm thường, làm gì có diệu kế?
Châu Du ngẫm nghĩ... rồi hạ giọng bảo:
- Hôm trước, tôi quan sát thủy trại của quân Tào, thấy thật là nghiêm chỉnh đúng phép, không dễ mà phá được. Tôi có nghĩ được một kế mà không biết có nên dùng chăng? Xin tiên sinh quyết định dùm cho...
Khổng Minh vội nói:
- Ấy, Đô Đốc đừng nói vội. Ta hãy cùng viết vào bàn tay rồi giơ ra xem thử coi có hợp ý nhau chăng?
Châu Du mừng rỡ, liền bảo đem nghiên bút ra, rồi m ngầm viết vào lòng bàn tay mình, rồi đưa bút cho Khổng Minh. Khổng Minh cũng bí mật viết một chữ vào tay mình. Xong rồi, hai người cùng nhích lại gần, xòe tay ra cho nhau xem, bất giác cùng cười ha hả. Thì ra cái chữ trong lòng bàn tay Châu Du là chữ "hỏa", và Khổng Minh cũng đã viết vào tay mình một chữ "hỏa".

Châu Du đắc ý cười ngất, nói:
- Ý kiến của hai ta đã giống nhau, không còn ngại gì nữa, vậy xin chớ tiết lộ nhé.
Khổng Minh nói:
- Việc công tối hệ trọng của hai nhà, lẽ nào để tiết lộ? Lúc tôi còn ở Tân Dã đã dùng lửa đốt binh Tào đã hai phen, song đến nay nó vẫn chưa đề phòng. Đô Đốc cứ dùng cho hết sức là phải được.
Uống rượu xong, hai bên chia tay. Các tướng thấy thế, chẳng hiểu là mưu định việc gì?
Nói về Tào Tháo, từ ngày mất một lúc mười lăm, mười sáu vạn mũi tên, lòng buồn rầu vô cùng.
Tuân Du dâng kế rằng:
- Bên Đông Ngô có Gia Cát Lượng và Châu Du, hai người hợp trí bầy mưu, thực khó đánh gấp cho được. Vậy phải sai người qua Đông Ngô trá hàng để làm nội ứng, để thông báo tin tức chắc chắn về, rồi mới mong phá giặc được.
Tào Tháo nói:
- Lời ấy rất hay, ngươi liệu thử xem trong quân đây, ai có thể làm kế ấy được?
Tuân Du nói:
- Thái Mạo bị giết, mà anh em họ Thái còn ở đây cả. Hiện có Thái Trung, Thái Hòa là hai anh em họ của Mạo đang làm Phó tướng. Thừa tướng nên thỉnh hai người đến hậu đãi, và sai đến trá hàng, ắt địch không nghi ngờ gì.
Tào Tháo y kế, ngay đêm ấy bí mật truyền đòi Thái Trung, Thái Hòa vào trướng an ủi, dặn dò:
- Hai anh em ngươi hãy dẫn chừng một ít binh sĩ sang Đông Ngô trá hàng, dò la động tĩnh, kễ có tin gì thì cho người mật báo về. Sau khi việc thành, sẽ được trọng thưởng rất lớn. Chớ có hai lòng nhé!
Hai người bẩm:
- Vợ con, quyến thuộc chúng tôi đều ở Kinh châu cả, đâu dám hai lòng? Xin Thừa Tướng đừng ngờ. Hai chúng tôi quyết chém đầu Châu Du, Gia Cát Lượng về dâng nạp dưới trướng.
Tháo thưởng cho rất hậu. Hôm sau, hai người đem năm trăm quân với vài chiếc thuyền, thuận buồm xuôi gió, lướt sang bờ phía Nam.

Hôm ấy, Châu Du đang họp chư tướng nghị kế khởi binh, bỗng có quân vào báo:
- Thuyền bên Giang bắc có hai người đều xưng là em của Thái Mạo là Thái Trung và Thái Hòa đến xin đầu hàng.
Châu Du truyền quân đòi vào.
Hai người vào đến nơi khóc lạy nói:
- Anh tôi là Thái Mạo chẳng có tội chi, mà Tào Tháo nỡ giết đi. Hai chúng tôi muốn báo thù cho anh, xin tới bái hàng, mong được Đô Đốc thu dùng. Chúng tôi tình nguyện đi tiền bộ.
Châu Du mừng ra mặt, liền trọng thưởng hai người, rồi sai Cam Ninh dẫn hai người ấy theo làm Tiên phong.
Hai người lạy tạ và nghĩ thầm:
- Châu Du đã trúng kế ta.
Châu Du lại lén đòi Cam Ninh đến dặn nhỏ:
- Hai tên ấy không đem vợ con theo, tức là không thực bụng đầu hàng, ắt là Tào Tháo sai đến đây trá hàng. Nay ta muốn "nhân kế nó làm kế mình", để cho chúng thông báo tin tức. Ngươi phải ân cần đối đãi chúng nó cho tử tế, và cũng phải đề phòng chúng nó thật cẩn thận. Đợi đến ngày xuất quân rồi sẽ chém đầu hai đứa làm lễ tế cờ. Ngươi phải lưu tâm cẩn mật, chớ để lỡ việc...
Cam Ninh lãnh mạng lui ra. Lỗ Túc vào nói với Châu Du:
- Thái Trung và Thái Hòa hàng đây là dối trá, chớ có thâu dụng.
Châu Du nạt:
- Chúng nó bị Tào Tháo giết anh, nên đến đây hàng ta để lo kế báo cừu, còn dối trá vào đâu! Tử Kính cứ đa nghi như thế, còn dung kẻ sĩ thiên hạ sao được?
Lỗ Túc lặng thinh lui ra, rồi qua nói với Khổng Minh.
Khổng Minh chỉ cười không đáp.
Lỗ Túc hỏi:
- Cớ chi tiên sinh không nói, lại cười như vậy?
Khổng Minh nói:
- Tôi cười Tử Kính không rõ kế của Công Cẩn. Sông Trường giang rộng lớn mênh mông, đôi bờ xa cách, quân tế tác khó đi lại, nên Tào Tháo sai hai tướng ấy giả hàng để dò trộm việc quân của ta. Công Cẩn đã "tương kế tựu kế", để cho chúng nó thông báo tin

tức... theo ý mình. Việc binh càng lừa dối được nhiều thì càng hay. Ấy là mưu của Công Cẩn đó.
Chừng ấy, Lỗ Túc mới biết mình lầm.
Một đêm kia, Châu Du đang ngồi trong trướng, bỗng thấy Hoàng Cái vào ra mắt. Châu Du hỏi:
- Công Phúc đêm hôm đến đây chắc có mưu kế hay dạy ta chăng?
Hoàng Cái đáp:
- Hạ đông mình ít, cự sao cho lại. Sao không dùng lửa đốt chúng nó cho rồi?
Châu Du liền hỏi:
- Ai dạy ông dâng kế ấy?
Hoàng Cái đáp:
- Xuất ý tự tôi, chẳng ai dạy cả.
Châu Du nói:
- Ta muốn làm kế ấy nên để bọn Thái Trung, Thái Hòa ở đây thông tin tức, ngặt vì chẳng có người nào làm kế trá hàng cho ta.
Hoàng Cái hăng hái nói:
- Tôi xin chịu làm kế ấy cho.
Châu Du nói:
- Nếu chẳng chịu đòn thì làm sao cho Tháo tin được?
Hoàng Cái nói:
- Tôi mang ơn họ Tôn rất hậu, dù phơi gan trải mật cũng chẳng sờn.
Châu Du nghe nói, liền chấp tay cảm tạ và nói:
- Nếu ông chịu làm cái kế "khổ nhục" ấy, thì vạn phúc cho Giang Đông!
Hoàng Cái nói:
- Tôi dù phải chết cũng không tiếc thân.
Bèn từ biệt lui ra.
Hôm sau, Châu Du nổi trống nhóm hết chư tướng dưới trướng. Khổng Minh cũng có mặt. Châu Du truyền rằng:
- Nay Tào Tháo kéo binh hơn trăm vạn, lập thủy trại kiên cố, đóng dàn suốt ba trăm dặm. Ta liệu thế chưa phá được nên truyền cho chư tướng và binh sĩ, mỗi người phải nhận lãnh một số lương đủ dùng trong ba tháng để ngăn chống quân giặc...

Nói chưa dứt lời, bỗng Hoàng Cái bước ra lớn tiếng nói:
- Chớ nói là ba tháng, dầu cho sắm lương thảo đủ ba mươi tháng đi nữa cũng không làm được việc gì. Nếu liệu phá nổi thì nội trong tháng này phải phá ngay đi. Nếu không được thế, thì chỉ còn cách là nghe theo Trương Tử Bố, bó gươm cởi giáp, ngoảnh mặt về hướng Bắc mà xin hàng.
Châu Du mặt biến sắc, đùng đùng nổi giận mắng:
- Ta vâng lệnh Chúa công, đốc quân phá Tào. Kẻ nào dám nói đến việc đầu hàng thì chém đầu. Nay lúc quân hai bên đang đối địch, sao ngươi dám buông lời nói như vậy, làm nản lòng quân như thế? Nếu không chém đầu ngươi thì làm sao răn được quân tướng?
Mắng rồi, thét tả hữu lôi Hoàng Cái đem chém.
Hoàng Cái giận dữ, cũng vùng lên mắng rằng:
- Tao từ ngày theo Phá Lỗ Tướng quân (5), tung hoành khắp miền Đông Nam thiên hạ này đã trải ba đời. Mãi đến nay mới thấy cái mặt mày chứ!
Châu Du vô cùng giận dữ, thét chém lập tức.
Cam Ninh thấy thế bước tới can:
- Công Phúc là vị cựu thần Đông Ngô. Xin Đô Đốc khoan thứ cho.
Châu Du mắng luôn:
- Ngươi dám lôi thôi, làm loạn quân pháp của ta à?
Lập tức sai tả hãu lấy roi đánh đuổi Cam Ninh loạn xạ.
Các quan phải quỳ cả xuống mà xin rằng:
- Tội Hoàng Cái đáng lý phải chết. Nhưng lúc này giết tướng, e bất lợi cho ba quân. Xin Đô Đốc tạm tha cho, cứ ghi lấy tội. Đợi phá xong quân Tào, bấy giờ hãy trị cũng chưa muộn.
Châu Du còn căm giận, chưa chịu tha. Các quan phải hết lời van lơn mãi, Du mới nói:
- Nếu ta chẳng vị mặt các quan, ắt đầu ngươi đã rụng rồi! Nay hãy tạm gởi cái đầu đó. Tuy tội chết được tha, song tội sống khó tha.
Dứt lời, truyền tả hữu quật Hoàng Cái xuống đánh một trăm roi.
Các quan lại lăn vào xin tha.
Du nổi giận, xô đổ cái án xuống đất, đuổi các quan ra, rồi thét đánh Hoàng Cái lập tức.
Quân sĩ đem Hoàng Cái lột hết áo mão, đánh đến thịt nát máu

văng, chết đi sống lại mấy lần. Khi tả hữu đánh được năm mươi roi, các quan lại lăn vào hết sức van xin, Du mới chịu thôi.
Châu Du trỏ mặt Hoàng Cái mà mắng:
- Ngươi dám coi thường ta à? Hãy gửi lại năm mươi roi đấy, nếu còn tái phạm sẽ trị hai tội nhập một.
Mắng rồi vùng vằng lui vào trướng. Các quan đ ỡ Hoàng Cái dậy, thấy thịt da tan nát, máu me đầm đìa. Khi được dìu về trại, Hoàng Cái ngất đi mấy lần. Các tướng đến hỏi thăm, ai cũng ứa nước mắt.
Về phần Lỗ Túc cũng đến thăm, rồi đi thẳng đến gặp Khổng Minh, rồi nói như trách rằng:
- Hôm Công Cẩn nổi giận trừng phạt Hoàng Công Phúc. Bọn chúng tôi là bộ hạ, chẳng ai dám can nhiều đã đành... Chứ như tiên sinh là khách mà sao cứ khoanh tay ngồi nhìn, không nói giúp một lời?
Khổng Minh cười nói:
- Thế ra Tử Kính vẫn dối ta!
Lỗ Túc ngạc nhiên nói:
- Túc này từ ngày đưa tiên sinh qua sông về đây, chưa hề dối trá hoặc dấu giếm nhau chuyện gì. Sao nay tiên sinh lại nói thế?
Khổng Minh nói:
- Tử Kính há lại không biết việc đánh đập Hoàng Công Phúc tàn nhẫn hôm nay, chính là mẹo của Công Cẩn ư?
Còn bảo ta can thiệp vào làm gì?
Chừng đó Lỗ Túc mới biết.
Khổng Minh lại nói:
- Nếu chẳng dùng "khổ nhục kế" thì gạt sao được Tào Tháo? Nay mai ắt Công Cẩn sai Hoàng Công Phúc đi trá hàng, lại thêm Thái Trung, Thái Hòa mật báo về nữa, gì mà Tháo chẳng tin! Nhưng xin nhớ cho rằng khi về gặp Công Cẩn, Tử Kính chớ có nói Lượng đã biết trước cái mưu này nhé! Cứ nói rằng: "Lượng oán trách Đô Đốc quá khắt nghiệt..."
Lỗ Túc từ biệt, về ra mắt Châu Du. Du mời ra tận sau trướng nói chuyện.
Lỗ Túc nghĩ thầm:
- Khổng Minh là kẻ anh tài đáng phục, nay hai bên đánh nhau chưa

yên, Công Cẩn lại cứ cố tình hại mạng, vậy ta phải giấu cho yên chuyện
Nghĩ rồi, Lỗ Túc hỏi Châu Du:
- Sao hôm nay Đô Đốc trừng phạt Công Phúc nặng nề thế?
Công Cẩn hỏi:
- Chư tướng có ai oán giận ta không?
Lỗ Túc đáp:
- Có nhiều người chẳng an lòng.
Châu Du hỏi:
- Còn ý Gia Cát Lượng thì thế nào?
Lỗ Túc nói:
- Hắn than trách Đô Đốc là người quá khắc khe và bạc tình.
Châu Du thích chí, cười lớn nói:
- Phen này ta mới che mắt được hắn.
Lỗ Túc hỏi:
- Thế là nghĩa làm sao?
Châu Du đáp:
- Tử Kính chưa rõ. Hôm nay ta đánh Hoàng Công Phúc một trận thật đau, đó là vì ta muốn dùng mẹo sai y đi trá hàng, nên làm "khổ nhục kế" đó. Như vậy mới gạt được Tào Tháo chớ. Rồi ta sẽ thừa dịp mà đánh hỏa công, ắt thủ thắng.
Lỗ Túc chịu phục Khổng Minh là người cao kiến.
Nói về Hoàng Cái bị đòn về nằm trong trướng được các tướng lần lượt đến thăm.
Hoàng Cái chẳng nói chẳng rằng, chỉ thở dài mà thôi. Bỗng có người vào báo:
- Có quan Tham mưu Hám Trạch đến thăm.
Hoàng Cái cho mời vào bên giường, rồi đuổi hết tả hữu ra ngoài.
Sau vài lời thăm bệnh, Hám Trạch hỏi:
- Tướng quân có mối thù gì với Đô Đốc chăng?
Hoàng Cái đáp:
- Không!
Hám Trạch liền nói:
- Nếu vậy trận đòn hôm nay phải chăng là kế khổ nhục?
Hoàng Cái vội hỏi:

- Sao ông lại biết?
Hám Trạch nói:
- Tôi xem điệu bộ Đô Đốc mà đoán biết tám, chín phần...
Hoàng Cái nói:
- Tôi thọ ơn của Ngô hầu ba đời rất nặng, không biếtlấy chi đền đáp, nên nay tôi nguyện dâng kế ấy phá binh Tào. Xương thịt tuy đau đớn mà vẫn không tiếc hận. Nay xem trong quân, chẳng có người nào đáng là tâm phúc, chỉ có một mình ông là người trung nghĩa rõ rệt mà thôi, nên tôi mới dám tỏ thật chuyện này.
Hám Trạch nói:
- Ông nói thế có nghĩa là muốn tôi đem thư trá hàng đưa cho Tào Tháo chứ gì?
Hoàng Cái ân cần nói:
- Quả thật lòng tôi như thế! Chẳng biết ông có vui lòng không?
Hám Trạch khẳng khái nhận lời.
Đó chính là:
Dũng tướng liều mình mong báo Chúa,
Mưu thần vì nước biểu đồng tâm.

Chú thích:

Mân nga là là tên mấy dãy núi cao ở trung tâm Châu Á.
Vua Vũ nhà Hạ có công trị nạn Hồng thủy cứu dân.
Bằng Di là tên một vị thần
Bình Hệ là tên một vị thần
Tức là Tôn Kiên

Hồi 47
Hám Trạch vì bạn dâng hàng thư
Bàng Thống khéo lập kế Liên Hoàn

Huỳnh Cái vốn biết Hám Trạch là người trung kiên , lại có tài ăn nói nên mới nhờ việc .
Hám Trạch lảnh thư xong giả dạng thuyền chài sang bờ phía Bắc . Quân Tào bắt được dẫn vào gặp Tào Tháo .Tào Tháo quát mắng :
- Phải chăng Châu Du sai ngươi sang dọ thám ?
Hám Trạch ung dung đáp :
- Tôi là quan Tham Mưu bên Đông Ngô tên Hám Trạch tới qui hàng .
Tào Tháo hét lớn :
- Mi khinh thường ta và ngạo mạn quá !
Hám Trạch nói :
- Thế mới biết thiên hạ đồn sai . Cầu hiền đâu có thái độ nlư thế kia !
Lúc đó Tào Tháo mới đổi giọng :
- Hai bên đang thù địch, lẽ nào ta không gặng hỏi .
Hám Trạch thưa :
- Huỳnh Công Phúc là đại tướng phò Ngô đã được ba trào, công nghiệp rất lớn, nay vì nói lỡ một lời mà Châu Du đánh khảo chết đi sống lại giữa mặt ba quân, nên có ý muốn đầu phục Thừa Tướng , là ngươi có đức lớn .
Tào Tháo hỏi xem thư, xem xong, Tào Tháo quát :
- Đây là khổ nhục kế . Rồi thét quân lôi Hám Trạch ra chém.
Hám Trạch chẳng hề sợ hãi, lại còn cười ngất .
Tào Tháo hỏi còn cười nỗi gì !
Hám Trạch nói :
- Ta không cười ngươi, chỉ cười cho Huỳnh Cái lầm ngươi ?
Tào Tháo bảo :
- Thế nào là lầm ta . Hàng thư không có ghi rõ ngày giờ ra hàng,

làm sao tin được?
Hám Trạch đáp :
- Thế thì ngươi nên thâu binh về cho sớm kẻo Châu Du bắt đặng nguy mất .
Tào Tháo lại nói :
- Cho ngươi giải thích, nếu không lọt tai phải chịu chết, nếu nói có lý ta dung nạp ngay !
Hám Trạch nói :
- Người ta đã có câu : lén mà phản chủ thì chớ hẹn ngày giờ . Ngươi không thạo cơ mưu, lai không tin người hiền, quả là thua Châu Du tới nơi đó .
Tào Tháo liền đổi giận làm vui, tới cởi trói rồi nói :
- Xin ngài miễn thứ .
Hám Trạch nói :
- Tôi với Huỳnh Cái trông minh chúa như con trông mẹ vậy .
Tào Tháo mừng lắm, hứa sẽ tâu về triều đình trọng thưởng .
Bỗng có tên quân vào dâng mật thư, Tào Tháo đọc qua, nét mặt hân hoan.
Hám Trạch đoán là thư của Thái Trung, Thái Hòa .
Tào Tháo dặn Hám Trạch :
- Tiên sanh trở về bên đó nói với Công Phúc khi nào sang hàng thì mật báo cho ta mang thuyền tới đón.
Hám Trạch về kể lại cho Huỳnh Cái nghe.
Huỳnh Cái cả mừng cảm ơn Hám Trạch mãi.
Rồi sau đó, Hám Trạch qua trại Cam Ninh, nói :
- Bửa trước ông can Châu Du lại bị gạt đi, thiệt là đáng tức !
Cam Ninh đáp :
- Thiệt là nhục cho tôi, bây giờ chẳng muốn ngó ai nơi Giang Đông này nữa , nói rồi đập bàn ghế om sòm.
Hám Trạch làm bộ kề tai Cam Ninh nói nhỏ.
Cam Ninh cúi đầu làm thinh .
Thái Trung , Thái Hòa đứng gần đó liền dọ hỏi :
- Tướng quân bất bình lắm sao ?
Hám Trạch nói :
-Chúng ta đang có việc rối rắm , các ngươi biết gì mà bàn ?

Thái Trung hỏi :
- Có phải việc đầu Tào không ?
Cam Ninh vội rút gươm ra nói :
- Việc này để lộ rồi, ta phải giết ngươi mới được .
Thái Trung vội vã nói :
- Chớ, chớ , tôi là bộ hạ Thừa Tướng đây mà !
Cam Ninh giả đò mừng rỡ.
Thái Trung, Thái Hòa kể lể :
- Việc Huỳnh Cái, chúng tôi đã báo cáo lên Thừa Tướng rồi .
Hám Trạch nói :
- Tôi cũng đã dâng thư Công Phúc cho Thừa Tướng và Thừa Tướng có nhắn lời với Cam Ninh Bá cùng qua đầu một thể .
Rồi cả bốn người ăn uống vui vẻ. Sau đó Thái Trung. Thái Hòa viết mật thư cho Tào Tháo.
Về phần Hám Trạch cũng biên thư cho Tào Tháo khi nào Huỳnh Cái qua đầu thì mũi thuyền sẽ cắm cờ xanh làm hiệu .
Tào Tháo lúc này chưa hẳn đã tin nên nhóm tướng sĩ lại thương nghị và hỏi :
- Có ai dám qua bên đó xem sự thể ra sao không ?
Tương Cán xin đi.
Tào Tháo nhận lời, Tương Cán bèn qua thủy trại Đông Ngô.
Châu Du được tin cả mừng, khiến quân sĩ mời vào .
Trông thấy Tương Cán, Châu Du nạt :
-Ta tưởng tình bằng hữu mà anh lấy thơ của tôi để cho hỏng việc. Đang lý không dung tha, mà để ngươi ở nơi trung quân e lộ chuyện. Rồi truyền cho Tương Cán phải ra ở cái miễu dưới chân núi phía Tây.
Rồi Châu Du cho mời Bàng Thống đến thương nghị.
Bàng Thống tự Sĩ Nguyên ngày ấy có Lỗ Túc tới mời gặp Châu Du thì theo đi.
Châu Du nghênh tiếp vào trại rồi hỏi kế phá Tào.
Bàng Thống nói :
- Phải dùng hỏa công , nhưng mà thuyền chúng nó rời rạc, khó mà đốt hết. Nay phải dùng kế liên hườn khiến cho Tào Tháo ráp các thuyền lại với nhau thì đại thành công .

Sau đó nói với Châu Du :
- Tôi giúp ông phen này, nhưng ông phải làm như thế... như thế...
Châu Du cả mừng, bái tạ .
Bàng Thống kiếu ra về .
Đêm ấy, Tương Cán ngồi buồn trong am, thấy trăng đẹp đi ra ngoài, chợt nghe tiếng người đọc sách.
Tới gần thấy có người đang xem binh thơ trước đèn, trên vách treo thanh gươm.
Tương Cán liền vào ra mắt, hỏi thăm danh tánh.
Người kia đáp :
- Tôi là Bàng Thống, tự Sĩ Nguyên .
Tương Cán mừng rỡ :
- Té ra Phụng Sồ tiên sanh. Nghe đại danh đã lâu, cớ sao lại ở ẩn như vậy ?
Bàng Thống nói :
- Châu Du hợm mình, không coi ai ra gì nên tôi lánh ở đây !
Tương Cán nói :
- Thừa Tướng mộ danh tiên sanh đã lâu, nay tiên sanh theo tôi về giúp, thiệt là vạn hạnh. Tôi tuy bất tài cũng xin tiến cử
tiên sanh lập tức .
Bàng Thống nói :
- Nếu vậy ta nên đi ngay .
Tương Cán liền cùng Bàng Thống tìm thuyền trở lại trại Tào.
Tới nơi, Tương Cán trình Tào Tháo mọi chuyện, Tào Tháo liền mời Bàng Thống vào hậu đãi.
Sau đó đưa Bàng Thống đi xem các nơi rồi hỏi kế phá Ngô.
Bàng Thống nói :
- Tôi xem ra quân sĩ phần lớn ốm đau vì không quen sóng gió. Bây giờ Thừa Tướng phải cho lấy đinh lớn đóng các thuyền lại với nhau, rồi dùng dây xích buộc, như thế ở thuyền cũng như ở trên bộ, quân sĩ hết lo đau yếu .
Tào Tháo y kế, lại bắc ván ở trên cho quân sĩ đi lại, ai nấy đều mừng rỡ.
Sau đó Bàng Thống xin với Tào Tháo cho trở về Giang Đông xem xét tình hình.

Tào Tháo cả mừng nói :
- Tiên sanh đi thì còn gì hơn. Nói rồi truyền cấp ngay thuyền cho Bàng Thống.
Bàng Thống sắp xuống thuyền bỗng có một người vổ vai kéo lại nói :
- Bọn ngươi ác đức quá, đã dùng khổ nhục kế, rồi trá hàng thư, nay lại liên huờn kế để tận diệt người ta hay sao ?
Bàng Thống thất kinh, quay lại nhìn.

Hồi 48
Trên Trường Giang, Tào Tháo ngâm thơ
Tỏa chiến thuyền, Bắc quân diệu võ

Bàng Thống quay nhìn thì ra Từ Thứ mới an lòng nói nhỏ :
- Anh mà nói kế của tôi ra thì bá tánh Giang Nam đều chết hết !.
Từ Thứ nói :
- Thế thì tánh mạng 83 vạn quân ở đây làm sao ?
Từ Thứ nói tiếp :
- Dù sao thì cũng mệnh trời cả . Tôi đã vì Huyền Đức mà hứa không giúp gì cho Tào Tháo hết. Ngặt vì tôi cũng ở bên Tào Tháo, làm sao mà thoát hiểm được ? Bàng Thống kề tai Từ Thứ nói mấy câu, rồi hai đàng chia tay nhau.
Từ Thứ về, cho quân đón lên là Mã Đằng đang lăm le đánh Hứa Xương.
Tào Tháo cũng lo, Từ Thứ nói :
- Xin Thừa Tướng cấp cho tôi vài ngàn quân, tôi sẽ về lo giữ Hứa Xương. Có chi lạ, tôi xin cấp báo .
Tào Tháo y lời.
Từ Thứ đi rồi, Tào Tháo không lo vụ Mã Đằng nữa, lên ngựa đi dọc theo sông, ngắm trại bộ rồi tới trại thủy.
Đêm ấy trăng rằm vằng vặc, mặt Trường Giang như một tấm lụa trải uốn éo . Phía Nam là núi Nam Bình đỉnh ngọn như thếp vàng. Trời như dâng cao, gió đưa hây hây Tào Tháo bảo chư tướng :
- Ta bình sinh đánh Nam dẹp Bắc, nhưng chưa hao giờ thấy tâm hồn sảng khoái như vậy . Giang Nam nay mai thâu xong, ta sẽ cùng các ông sống một cỏi thanh nhàn cho thõa lòng ao ước.
Các quan cùng thưa :
- Chúng tôi xin ra sức sớm chiến thắng để vừa lòng Thừa Tướng.
Tháo đang vui liền bảo dọn tiệc rượu dưới trăng, cho đờn ca hát xướng tưng bừng, lòng người lâng lâng như ở chín từng mây
Tào Tháo trỏ về phương Nam mà rằng :

- Huyền Đức, Tôn Quyền chẳng thuận lòng trời, sao chúng ngu làm vậy . Ta nay đã năm mươi bốn tuổi, lấy xong Giang Nam là mãn nguyện một đời . Ta có quen với Kiều công, người có hai con gái là trang khuynh quốc khuynh thành song Tôn Sách, Châu Du lay hết. Nay mai đài Đồng Tước xong, thĩnh được nhị Kiều về thì vui tuổi già xiết bao !. Nói rồi cười vang.
Bỗng có quạ kêu, bay về hướng Nam.
Tào Tháo hỏi điềm gì . Các quan thưa :
- Vì trăng tỏ nên chim ngở trời sáng mà kêu .
Tào Tháo cả cười . Lúc đó đã hơi say Tào Tháo cầm ngọn Sóc đứng ở mũi thuyền nói với các quan :
- Như cây sóc này, ta dẹp Huỳnh Cân, Lữ Bố, Viên Thuật, Viên Thiệu , tung hoành thiên hạ, phá Đông Liêu, bình phương Bắc, kể đà phỉ chí nam nhi .
Tào Tháo tức cảnh sanh tình liền làm một bài thơ , ca ngâm rồi lại mời các quan cùng họa, tất cả mọi người đều phấn chấn. Duy có Lưu Phúc làm Thứ Sử Dương Châu nói rằng :
- Bài ca hay, tuy nhiên câu :
- "Sao thưa, chim bay về Nam, không nhánh nào đậu đặng" là lời không tốt, xin Thừa Tướng sửa lại .
Đang lúc say lại cao hứng, Tào Tháo giận lắm, chém luôn một gươm, Lưu Phúc chết tốt.
Hôm sau tĩnh rượu Tào Tháo ăn năn không cùng, khóc mà rằng :
- Ta say không biết gì nên giết oan Lưu Phúc, nay cho làm lễ Tam Công mai táng .
Rồi đó Vu Cấm, Mao Giới vào thưa là chiến thuyền đã buộc chặt vào nhau, quân lính đi như trên bờ, hết thảy đều vui vẻ, vậy xin cho bắt đầu thao luyện.
Tào Tháo liền cho đêm ngày tập dượt, lại lên chổ cao nhìn xuống khen nức nở :
- Binh trại ta như thế kia cũng là nhờ ơn Phụng Sồ vậy.
Trình Dục thưa :
- Cột liền vào nhau như vầy, nếu giặc dùng hỏa công thì chạy làm sao ?
Tào Tháo cười ngất mà rằng :

- Nay đang tiết đông, tuy có gió Tây và gió Bắc , binh ta ở Tây Bắc mà giặc ở phía Nam , có hỏa công thì giặc bị đốt chớ ta chẳng hề hấn gì.
Chư tướng đều bái phục.
Sau đó hai tướng là Tiêu Xúc và và Trương Nam xin lảnh thuyền nhỏ đi đánh một trận cho Đông Ngô biết là quân Bắc cũng giỏi thủy chiến .
Tào Tháo liền cho hai chục thuyền nhỏ, nhưng quân dùng thương dài cung mạnh.
Còn chính Tào Tháo cũng sẽ ra thuyền lớn tập trận.
Canh tư đêm ấy . Quân Tào nai nịt gọn ghẻ,bày trận trên sông , gươm dáo rợp trời , cờ xí như rừng.
Tiêu Xúc và Trương Nam dùng thuyền nhỏ lướt tới.
Bên này Chân Du cho Hàng Đương, Châu Thới ra cản.
Tiêu Xúc, Trương Nam mình không đề phòng đều bị Hàng Đương, Châu Thới chém chết .
Bên Tào có Văn Sánh chèo thuyền ra cứu ứng.
Châu Thới thừa kế đánh thật rát, Văn Sánh thua bỏ chạy .
Châu Du cho thâu quân về.
Trận ấy binh thua, Tào Tháo tức lắm .
Hôm sau Châu Du lại lên cao xem trận đồ của Tào Tháo.
Châu Du nói :
- Phải tìm kế mà phá !. Lúc đó bỗng gió nỗi lên, bên trại Tào bỗng gảy cây cờ lớn ở trung ương.
Châu Du cười nói :
- Đó là điềm dữ cho giặc đó . Đang cười chợt gió lại thổi lớn, sóng dổ dồn dập, đuôi ngọn cờ bay qua trước mặt, Châu Du hét lên một tiếng. máu miệng trào ra . . .
Chư tướng vội vã đưa Châu Du vào trướng

Hồi 49
Đàn Thất tinh cầu gió phương Nam
Cửa Tam Giang lửa thiêu quân Bắc

Các tướng vực Châu Du về dinh, một mặt kêu lương y , mặt khác báo ngay cho Tôn Quyền.
Lỗ Túc nói :
- Giặc còn cả trăm vạn mà Đô Đốc bịnh thế này, thiệt đáng lo !
Mọi người đều băn khoăn lo sợ.
Lỗ Túc tới thăm Khổng Minh nói về bệnh của Châu Du.
Khổng Minh nói :
- Bệnh Đô Đốc tôi có thuốc chữa đặng . Lỗ Túc vội vã dắt Khổng Minh đi ngay.
Vào tới nơi, thấy Châu Du lấy mền trùm cả đầu lại.
Hỏi thăm bịnh tình, Châu Du đáp : Đau trong tâm nên hóa hôn mê .
Khổng Minh nói :
- Cũng như trời mưa gió bất thường, ai mà liệu được trước .
Nghe câu đó, Châu Du lại rên rỉ.
Khổng Minh nói tiếp :
- Phải làm cho thuận khí trước rồi mới chữa bịnh sau .
Châu Du hỏi muốn khí thuận thì phải làm sao?
Khổng Minh đáp :
- Tôi có cách . Nói đoạn truyền cho tả hữu lui ra hết rồi viết trên giấy bốn câu :

Đánh Tào Mạnh Đức,
Phải dùng hỏa công,
Mọi sự chẳng thiếu,
Thiếu vì gió Đông.

Viết xong, khoát màn trao cho Châu Du.

Châu Du đọc rồi thất kinh, thú thực :
- Quả tình như vậy, tiên sanh có cách nào giúp chăng ?
Khổng Minh đáp :
- Ngày trước , có bậc dị nhơn dạy tôi cách hú gió cầu mưa. Vậy Đô Đốc hãy truyền xây ngay một đài thất tinh ở chân
núi Nam Bình, cao bảy trượng, chia ba tầng, có hai trăm quân cầm cờ phướn, tôi sẽ cầu gió luôn ba ngày ba đêm để giúp Đô Đốc phá Tào được chăng ?
Châu Du nói chỉ xin gió một ngày là đũ.
Khổng Minh nói :
- Ngày Giáp Tý tháng mười một, tức là ngày hai rnươi, gió sẽ bắt đầu , ngày Bính Dần tức hai mươi hai, gió hết, vậy
đủ chăng ?
Châu Du ngồi ngay lên như hết cả đau .
Lập tức Châu Du sai cất đài như lời Khổng Minh dặn, xong rồi giao cho Khổng Minh hai trăm quân sĩ cầm cờ quay theo các phương hướng. Chính giữa có cái đàn để Khổng Minh lên cầu gió .
Ngày Giáp Tý, Khổng Minh tắm gội sạch sẽ, mặc áo đạo, đi chân không lên đàn, lại dặn Lỗ Túc mau về với Châu Du để lo việc quân binh.
Sau đó Khổng Minh truyền không ai được rời chỗ đứng của mình, không được nói, không được sợ hãi, ai trái lịnh sẽ bị chém. Rồi một ngày Khổng Minh lên đàn thắp nhang, làm phép cầu ba lần, vẫn chưa có gió.
Châu Du đã phân công đâu đấy cho các tướng, chờ ra lịnh là tiến quân liền.
Lại báo Tôn Quyền xin chuẩn bị đại quân đi sau tiếp ứng,
Huỳnh Cái thì sắp đặt xong mấy chục hỏa thuyền đầy rơm và cỏ khô có tẩm dầu dẫn lửa. Cam Ninh, Hám Trạch theo dõi Thái Trung , Thái Hòa nhứt cử nhứt động. Ngoài ra binh sĩ đều chỉnh tề như một bộ máy, chỉ chờ ra tay.
Lúc ấy binh Tôn Quyền cũng hạ trại cách đó hai mươi dặm.
Chiều tối hôm đó, vẫn im lìm không một chút gió. Sang canh hai bỗng nhiên gió ở đâu vù vù thổi đến, rồi chỉ chốc lát gió Đông Nam thổi tới ào ào.

Châu Du vừa mừng vừa sợ bèn sai Đinh Phụng, Từ Thạnh đi ngay tới núi Nam Bình để lấy đầu Khổng Minh. Tới nơi thấy quân sĩ ai nấy còn đứng im, đèn nến sáng choang, duy Khổng Minh đã biến mất. Còn đang ngơ ngác thì có người nói đã thấy Khổng Minh xuống thuyền từ lâu rồi .
Từ Thạnh vội lấy thuyền rượt theo, rượt thật xa mới thấy Khổng Minh từ một thuyền mé trước nói vọng lại :
- Tướng quân về nói dùm với Đô Đốc là ráng dùng binh cho thần tốc, sau này sẽ có ngày gặp lại .
Nhìn cạnh Khổng Minh thấy có một dũng tướng là Triệu Tử Long nên Từ Thạnh không dám đuổi nữa, quay về thuật lại với Châu Du.
Châu Du đành nuốt hận, lo điều binh.
Trước hết cho Cam Ninh dẫn Thái Trung đến rừng Ô Lâm, chổ đồn lương của Tào Tháo, nổi lửa làm hiệu. Thái Hòa thì giữ lại dưới trướng. Cho Thái Sử Từ dẫn mấy ngàn binh tới Huỳnh Châu để chận binh tiếp ứng của Tào Tháo từ Hiệp Phi qua. Sai Lữ Mông đi theo tiếp ứng cho Cam Ninh, truyền Lăng Thống đem quân tới Di Lăng, hễ thay Ô Lâm có lửa là phải tới tăng viện. Đổng Tập đi ngã Hớn Xuyên đánh vào trại Tào. Phan Chương theo sau tiếp ứng cho Đổng Tập. Lại loan báo hễ có cờ hồng là binh Ngô Hầu đã tới.
Huỳnh Cái thì sắm sửa xong hỏa thuyền rồi sai người lén sang bên Tào dâng thư cho Tào Tháo hẹn đêm nay sang hàng.
Châu Du có Trình Phổ đi theo ngồi trên soái thuyền chỉ huy, có Đinh Phụng và Từ Thạnh hộ vệ hai bên. Lỗ Túc ở lại giữ trại.

Huyền Đức ở Hạ Khẩu dang mong chờ Khổng Minh chợt có quân báo :
- Gió Đông Nam thổi và một chiếc thuyền đang lướt mau tới Hạ Khẩu .
Huyền Đức lên địch lâu xem thì quả là Khổng Minh đã về, bèn ra mé sông tiếp đón.
Khổng Minh nói :
- Trước kia tôi đã dặn sửa soạn binh mã và chiến thuyền, chẳng hay có chưa ?
Huyền Đức đáp có.

Khổng Minh bèn truyền :
- Tử Long đem binh mai phục ở rừng Ô Lâm, chờ Tào Tháo chạy qua mà đánh. Dực Đức thì dẫn binh qua sông chặn ngả Di Lăng, chờ mai có mưa, khi tạnh binh Tào sẽ tới đó thổi cơm thì ùa ra mà giết.
Mê Trước, Mê Phương và Lưu Phong dẫn thủy binh đi thuyền nhẹ theo dọc sông bắt bại binh và thâu khí giới .
Khổng Minh nói với Lưu Kỳ :
- Còn công tử phải đón ở Ngạn Khẩu, hễ binh Tào chạy qua thì ráng bắt cho hết để dùng sau này .
Sau đó lại mời Huyền Đức :
- Chúa công nên tới Phàn Khẩu đêm nay coi Châu Du hành binh .
Vân Trường không được cắt cử vào một việc gì, tức lắm, trách cứ Khổng Minh.
Khổng Minh nói :
- Có một chỗ thực quan trọng định dành cho tướng quân, đó là ngả Huê Dung, thế nào Tào Tháo cũng chạy qua, nhưng tôi e tướng quân sẽ tha hắn nên không dám sai đi.
Vân Trường nói :
- Tôi đã chém Nhan Lương, Văn Xú để trả ơn Tào Tháo rồi, bây giờ há lại tha cho hắn hay sao ?
Khổng Minh bảo phải làm tờ cam đoan.
Vân Trường làm ngay rồi đưa cho Khổng Minh.
Khổng Minh dặn :
- Vân Trường phải đợi ở mé tiểu lộ, chọn cho núi cao đốt lửa lên ngồi chờ .
Vân Trường hỏi :
- Có hỏa làm sao nó dám tới ?
Khổng Minh đáp :
- Làm vậy mới gạt nổi Tào Tháo.Thấy lửa thì nó cho là nghi binh mà thôi nên sẽ tiến vào tiểu lộ không sai .
Vân Trường liền dặn Quan Bình và Châu Thương đi.
Huyền Đức ở nhà hỏi Khổng minh :
- Tại sao lại sai Vân Trường đi, vì em tôi khảng khái, lại không quên ơn bao giờ lỡ tha Tào Tháo thì sao ?

Khổng Minh đáp :
- Tôi cũng biết thế, vả lại số Tào Tháo chưa hết, nên cử Vân Trường đi là để lưu chút nhơn tình với Tào tháo đó thôi .
Sau đó hai người cùng nhau đi xem Châu Du dụng binh.

Nói về Tào Tháo đêm đó đang chờ Huỳnh Cái tới hàng bỗng Trình Dục vào thưa :
- Có gió Đông thổi, dám xin Thừa Tướng đề phòng .
Tào Tháo nói :
- Chắc chỉ một lát thôi, ngại chi.
Bỗng có quân vào dâng thư Huỳnh Cái, xin hẹn canh ba, hễ có chiến thuyền cắm cờ xanh, ấy là thuyền Huỳnh Cái tới hàng. Tào Tháo cả mừng.
Trời vừa tối, Châu Du kêu Thái Hòa nạt :
- Tội ngươi trá hàng, ta sẽ đem ra tế cờ .
Thái Hoà chối cãi không xong, bị dẫn ra cột cờ chém một đao, đầu rơi xuống đất .
Đoạn Châu Du truyền lịnh tiến quân. Sóng gió đang mạnh Châu Du từ trung quân nhìn thấy đội chiến thuyền của mình lướt như bay, đắc chí vô cùng.
Còn Tào Tháo nghe quân báo có chiền thuyền Đông Ngô cắm cờ xanh, mừng rỡ nói :
- Huỳnh Cái đã tới !
Thuyền tới gần, Trình Dục nhìn ra có vẻ khả nghi nên trình lại Tào Tháo .
Tào Tháo cho Văn Sánh ra chận xem sao. Văn Sánh nhãy xuống thuyền chiến, dẫn một trăm thuyền nhỏ xông ra, kêu lớn :
- Lịnh Thừa Tướng, thuyền kia dừng lại !
Nói vừa dứt, một mũi tên đã cắm phập vào tay trái, Văn Sách té nhào vào trong thuyền.
Thuyền vội vả quay lại thì chiến thuyền Giang Nam đã lướt tới gần thủy trại Tào Tháo.
Huỳnh Cái giơ đao lên, tức thời hàng trăm thuyền, đều nổi lửa một lượt, nhắm thủy trại Tào Tháo vèo vèo lướt tới !
Gió càng mạnh, lửa càng dữ, giây lát khắp thủy trại Tào Tháo đều

bốc cháy, sông Trường Giang chói đỏ ánh lửa, khói bốc mù mịt tới chân trời. Trại trên bộ của Tào Tháo cũng bị cháy luôn .
Tào Tháo đang bị Huỳnh Cái rượt bắt thì may có Trương Liêu tới bảo vệ chạy tuốt lên bờ.
Huỳnh Cái nhảy theo, Trương Liêu liền bắn lại một mũi tên .

Hồi 50
Gia Cát Lượng khéo tính Huê Dung
Vân Trường vì nghĩa tha Tào Tháo

Huỳnh Cái đuổi theo bị Trương Liêu bắn một mũi tên trúng vai rớt xuống sông.
May nhờ có Hàng Đương vút tới cứu được Huỳnh Cái đưa ngay về Giang Đông, rồi quay lại trận địa hiệp với Trương Khâm đánh mé tả. Châu Thới cùng Trần Võ tấn công mé hữu, cả một phía Đông Xích Bích lửa cháy ngút trời, tiếng la dậy nước.
Lại thêm Châu Du dẫn Trình Phổ, Từ Thạnh, Đinh Phụng áp tới giết quân Tào không sao kể xiết, tiếng bại quân kêu khóc thảm thiết, bao nhiêu trại quân của Tào Tháo tiêu tan theo làn khói Trường Giang.
Trên bộ thì Cam Ninh đánh vào trại Tào, vừa vào tới nơi Thái Trung bị ngay một đao chết tốt. Tức thời Cam Ninh nổi hỏa, phục binh của Lữ Mông liền tới tiếp ứng, tất cả doanh trại Tào Tháo trên bờ cũng ra tro. Lại thêm cánh quân Đổng Tập và Phan Chương kéo ra chận đường, quân Tào chạy đạp lên nhau chết vô số.
Tào Tháo có Trương Liêu bảo vệ cùng hơn trăm quân kỵ chạy được ra ngoài.
Nhìn bốn phía, phía nào cũng có lửa.
Trương Liêu bảo Tào Tháo :
- Xin Thừa Tướng chạy ra phía Ô Lâm, hiện không có lửa, may ra thoát đặng. Vừa chạy tới đã thay Lữ Mông xuất hiện, Trương Liêu vội ra cự địch cho Tào Tháo chạy.
Tào Tháo chạy một quãng lại gặp Lăng Thống .
Tào Tháo sợ hãi rụng rời, may thay có Từ Quáng kịp chạy tới hươi thương đánh với Lăng Thống.
Tào Tháo , liền nhắm hướng núi phía Bắc mà chạy thì gặp hai tướng của mình là Mã Diên, Trương Khải thua trận cũng vừa chạy tới đó. Tất cả liền hợp lại mà tiến, vừa đi một quãng lại bị Cam

Ninh xông ra cản đường.
Mã Diên toan chống cự, bị Cam Ninh chém một đao bay đầu, Trương Khải xông lại cũng bị Cam Ninh chém nốt.
Tào Tháo lúc này chỉ còn trông mong đạo quân tiếp cứu từ Hiệp Phi, có biết đâu đường Hiệp Phi đã bị Tôn Quyền chận rồi. Tôn Quyền lại sai Lục Tốn nổi lửa,
Thái Sử Từ tức thời rốc binh đánh tới.
Tào Tháo vội vả chay sang ngả Di Lăng thì gặp Trương Hấp vừa bị đại bại chạy tới.
Tào Tháo nhìn ánh lửa xa xa hỏi tả hữu :
- Đây là nơi nào ?
Quân sĩ thưa :
- Phía Tây là Ô Lâm, phía Bắc Nghị Đô .
Bỗng Tào Tháo cười lên sang sặc mà rằng :
- Châu Du , Khổng Minh ít trí, chứ nó mai phục ở đây thì mình nguy .
Nói vừa dứt lời thì trống chiêng vang dậy, một tướng kéo binh ra nạt lớn :
- Có ta là Triệu Tử Long chờ ngươi ở đây đã lâu.
Từ Quáng và Trương Hấp xông đến cự địch cho Tào Tháo chạy.
Tào Tháo thoát nạn lúc trời vừa sáng, mưa đổ xuống như trút.
Quân sĩ thấy đều vừa rét vừa đói, sắp sửa nấu cơm thì có Hứa Chữ, Lý Điển ở đâu chạy tới Tào Tháo cả mừng.
Lại chạy một quãng, Tào Tháo hỏi :
- Đây là đâu ?
Quân sĩ thưa :
- Một bên Nam Di Lăng có đường lớn, một bên Bắc Di Lang có đường núi nhỏ .
Tào Tháo truyền theo Nam Di Lang mà đi.
Tới Hồ Lô khẩu, quân sĩ chết ở dọc đường đã nhiều, Tào Tháo liền cho dừng lại nghỉ rồi bày lương thực, nồi niêu ra nấu cơm, ngựa thì cho đi ăn cỏ, y giáp thì đem phơi phong.
Tào Tháo ngồi dưới gốc cây bỗng bật cười dài.
Chư tướng nói :
- Lúc nãy Thừa Tướng cười thì có Triệu Tử Long, bây giờ chẳng

hiểu Thừa Tướng cười là ý gì ?
Tào Tháo đáp :
- Ta là địch thì đã cho mai phục một đạo quân ở đây, chẳng đánh cũng thắng .
Tức thời tiếng quân lại vang dậy, có tiếng nạt :
- Tào Tháo chớ chạy !
Nhìn ra là Trương Phi, Tào Tháo hồn vía bay lên mây xanh, Hứa Chữ vội nhảy ngựa không yên ra đánh.
Tào Tháo thừa cơ lại chạy tuốt. Các tướng cũng chạy theo, áo mão người nào người nấy tan tành xơ xác.
Đang chạy lại có quân báo :
- Trước mặt có hai đàng, đàng lớn thì xa hơn may chục dậm, đàng nhỏ là Huê Dung đạo, khó đi lắm.
Tào Tháo lên cao nhìn, thấy phía Huê Dung đạo có khói lên, liền truyền quân cứ phía đó mà đi.
Chư Tướng can :
- Có khói lửa là có quân mai phục !
Tào Tháo nói :
- Binh pháp phải hư hư thực thực, Gia Cát Lượng đa mưu nên đốt lửa để ta không đi nẻo Huê Dung, kỳ thực y phục binh ở đàng lớn, đời nào ta mắc mưu y .
Các tướng khen là Thừa Tướng cao kiến.
Đi vào Huê Dung đạo, người ngựa đều mệt le lưỡi, chẳng còn ra hàng ngũ nào hết, kẻ cháy râu, người phỏng mặt trông thật thảm thương !
Đi một lát tới chổ hơi bằng phẳng , Tào Tháo nhìn lại ba quân than rằng :
- Đi mươi ba mươi vạn, về còn trăm quân bịnh hoạn . Trời ơi có thấu !
Đi ít dặm nữa, mọi người lại nghe Tào Tháo buột miệng cười hì hì !
Chư tướng lại thất kinh, không hiểu sao Thừa Tướng lại cười.
Lúc nãy cười thì gặp Trương Phi, nay không biết còn thiên lôi thần tướng nào nữa ?
Tào Tháo nói :

- Gia Cát , Châu Du ngu quá, chúng nó mà phục một đạo binh ở đây thì ta chỉ còn nước xuống ngựa xin hàng .
Vừa dứt. tiếng pháo nổ vang, một tướng mặt đỏ râu dài cầm thanh long đao xông ra chặn đường.
Mọi người nhìn nhau đứng chết trân , Tào Tháo giục :
- Xuống ngựa hết !
Các tướng xin liều đánh một trận.
Tào Tháo hét :
- Ta truyền hạ mã tất cả , rồi nói nhỏ với mọi người :
- Vân Trường là hổ tướng, chúng ta đều hết hơi sức rồi, đánh thì bị giết, bị bắt hết, chi bằng để ta dùng lời hơn lẻ thiệt giải bày cùng y . Y là người luôn luôn trọng nghĩa, trước kia ta đã hậu đãi y, lẽ nào y chẳng còn chút tình sao ?
Nói rồi xuống ngựa, bước tới gần Vân Trường vái mà hỏi :
- Lâu không đặng gặp, tướng quân vẫn mạnh giỏi ?
Vân Trường hét lên :
- Không có chuyện gì nói cả. Ta vâng lịnh quân sư chờ đây, hãy giơ tay chịu trói !
Tào Tháo khẩn khoản xin :
- Tôi đã thế cùng lực tận, mong Vân Trường nghĩ tới ngày trước mà vị tình chút nào .
Vân Trường nói :
- Thừa Tướng quả đãi tôi rất hậu. Song chém Nhan Lương trảm Văn Xú cũng đủ đền đáp rồi. Nay không thể nghĩ tình riêng mà bỏ phép công được !
Tào Tháo lại tha thiết kể lể :
- Nhưng còn qua ngũ quan, trảm lục tướng của tôi thì sao ? Vậy mà tôi một dạ không oán, lại chạy theo giã biệt hầu mong tặng lễ vật lộ phí đi đường. Tướng quân há quên chuyện Du Công Chi Tư đuổi theo Tử Trạc Nhu Tủ thời xuân thu sao ? Hôm nay, tôi hoàn toàn là bại tướng xin được cầu an vào phút cuối cùng, Vân Trường là bậc đại tướng khoan dung há không một chút niệm tình ư ?
Vân Trường suy nghĩ, thấy việc Tào Tháo kể ra không phải là không đúng, nhìn binh Tào người nào người nấy như muốn bật khóc thì Vân Trường động lòng bảo quân dang ra.

Tào Tháo cả mừng, kéo cả đoàn vừa chạy qua khỏi, bỗng Vân Trường hét lên một tiếng, bao nhiêu binh Tào đều quì xuống van xin.
Vân Trường lại càng không nỡ, nhìn ra bạn cũ của mình là Trương Liêu cũng tơi tả chạy tới, Vân Trường động tình cố cựu thâm giao, than dài một tiếng tha cho đi hết !
Tào Tháo về đến Nam Quận chỉ còn hai mươi bảy quân kỵ , được Tào Nhơn ra rước.
Tào Tháo than :
- Ta đã ngỡ không còn nhìn thấy ngươi nữa ! Rồi về Hứa đô, đưa một cẩm nang cho Tào Nhơn ở lại giữ Nam Quận, dặn khi nguy cấp hãy mở ra xem.
Sau đó dặn Tào Nhơn phải quản lãnh luôn Kinh Châu, Hạ Hầu Đôn coi Tương Dương, Trương Liêu, Nhạc Tấn, Lý Điển cai quản Hiệp Phi.

Nói về Vân Trường trở về, thấy ai cũng thâu được lương thảo khí giới, bắt được hàng binh, duy có mình chăng có chi.
Vừa thấy Vân Trường, Khổng Minh tay cầm chén rượu bước tới chúc :
- Mừng Tướng quân lập đuợc công đầu, trừ nguy cho thiên hạ .
Vân Trường làm thinh, Khổng Minh nói :
- Hay là tôi đoán sai, Tào Tháo không chạy đường dó ?
Vân trường liền thưa :
- Tôi xin về chịu thác !
Khổng Minh hỏi vì sao ?
Vân Trường nói :
-Tào Tháo có chạy qua, song tôi đã để cho va chạy thoát mất rồi !
Khổng Minh lại hỏi :
- Có bắt được ai khác không ?
Vân Trường thưa :
- Chúng chạy qua được hết .
Khổng Minh nạt lớn :
- Vậy là Vân Trường vì ơn nghĩa Tào Tháo mà tha hết cho bọn nó

rồi. Nhưng ta có tờ cam đoan đây, cứ y theo mà xử . Đoạn, hô tả hữu dẫn Vân Trường đi chém.

Hồi 51
Tào Nhơn hỗn chiến binh Giang Đông
Khổng Minh chọc tức Châu Công Cẩn

Thấy khổng Minh sai chém Quan Vân Trường, Huyền Đức lật đật nói :
- Xin quân sư thể tình ba anh em chúng tôi đã kết nghĩa cùng nhau mà ghi tội Vân Trường vào sổ để y đoái công chuộc tội . Khổng Minh chấp thuận.
Châu Du toàn thắng rồi trình lên Tôn Quyền.
Khí giới, hàng binh thâu được cho đưa hết về nước, rồi lại kéo quân đánh Nam Quận.
Đang thương nghị thì có tin Huyền Đức sai Tôn Càng mang lễ vật tới tạ ơn .
Châu Du mừng rỡ tiếp nhận rồi hỏi :
- Lưu sứ quân hiện ở đâu?
Tôn Càng nói :
- Dời xuống Du Giang khẩu rồi .
Châu Du cả kinh, rồi nói với Tôn Càng :
- Ông cứ về, tôi sẽ cử người sang đáp tạ sau .
Tôn Càng đi rồi, Lỗ Túc hỏi :
- Làm sao hồi nảy Đô Đốc có vẻ thất kinh như vậy ?
Châu Du nói :
- Ta hao binh tổn tướng để lấy Nam Quận nay Huyền Đức đóng ở Du Giang Khẩu, là có ý cướp Nam Quận trước.
Vậy ta phải gặp va phen này, không xong thì sẽ giết va luôn !.
Nói rồi sắp sửa thân qua Du Giang Khẩu, Lỗ Túc cũng đi theo.
Bên này Huyền Đức chợt được tin Châu Du tới thì hỏi Khổng Minh nên đối đáp thế nào.
Khổng Minh dặn cứ làm ...như thế như thế .
Chiến thuyền được tập trung lại , quân sĩ đâu đó đều túc trực chỉnh tề . Rồi Triệu Vân được lệnh dẫn quân kỵ ra đón .

Châu Du liếc thấy binh mã Huyền Đức mạnh mẻ, trong lòng đâm lo ngại .
Huyền Đức cùng Khổng Minh ra rước Châu Du vào trướng , rồi bảy tiệc yến linh đình thết đải .
Đang ăn, Châu Du hỏi :
- Sứ quân dời binh tới đây phải chăng muốn lấy Nam Quận ?
Huyền Đức nói :
- Đâu dám vậy. Chừng nào Đô Đốc không lấy , tôi mới lấy .
Châu Du đáp :
- Nay Nam Quận nằm trong tay Đông Ngô, lẽ nào không lấy .
Huyền Đức nói :
- Tào Tháo hiện cho Tào Nhơn giữ Nam Quận, y sức mạnh chẳng kém hùm beo, Tào Tháo thế nào cũng có mưu kế để lại
cho y, chỉ e Đô Đốc chưa chắc lấy được Nam Quận .
Châu Du liền nói :
- Nếu tôi không lấy được sẽ xin nhường Sứ quân.
Rồi yến tiệc tan Châu Du , Lỗ Túc từ biệt ra về.
Huyền Đức hỏi Khổng Minh :
-Quân sư dặn sao, tôi nói vậy nhưng thiết nghĩ mình chưa có một tấc đất dung thân, mà để Châu Du lấy nốt Nam Quận thì bỏ mất dịp may hiếm có.
Khổng Minh đáp :
- Tôi đã có cách mời chúa công vào Nam Quận, xin đừng quá lo.
Bên này Lỗ Túc cũng trách Châu Du sao lại hứa cho Huyền Đức làm gì .
Châu Du cười nói :
- Ta khẩy móng tay cũng lấy xong Nam Quận, nói vậy để lấy lòng y đó thôi . Rồi hỏi các tướng ai muốn đi lấy Nam Quận. Trương Khâm xin đi. Châu Du chấp thuận, lại cho Từ Thanh , Đinh phụng làm phó tướng, Còn mình dẫn đại quân theo sau
tiếp ứng .
Tào Nhơn được tin binh Ngô tới ra lệnh cố thủ.
Ngưu Kim nói :
- Tôi xin lãnh năm trăm binh ròng đánh thử một trận xem sao, chẳng lẽ giặc tới không ai đánh !.

Tào Nhơn nhận lời. Ngưu Kim ra trận đánh Đinh Phụng.
Đinh Phụng giả thua lừa Ngưu Kim vào vòng vây của Trương Khâm.
Tào Nhơn thấy Ngưu Kim nguy khốn liền dẫn tinh binh ra cứu, đánh nhầu một trận, Tào Nhơn rất mạnh nên Trương Khâm thua về phi báo Châu Du.
Cam Ninh nói :
- Tôi xin lãnh năm ngàn quân đánh mặt Di Lang, sau đó Đô Đốc hãy đánh thẳng vào Nam Quận .
Châu Du khen phải.
Bên này Tào Nhơn do thám được tin trên liền cho Tào Thuận, Ngưu Kim qua Di Lăng tiếp ứng Tào Hồng.
Khi Cam Ninh tới thì bên Tào Hồng kéo ra đối địch, nhưng Cam Ninh quá mạnh. Bên Tào Hồng thua chạy, Cam Ninh đoạt luôn thành Di Lăng.
Tào Hồng dang chạy gặp quân của Ngưu Kim và Tào Thuận, tức thời quay lai vây kín lấy Cam Ninh trong thành Di Lăng. Quân về cấp báo, Châu Du cho Lăng Thống ở lại, còn thì kéo hết qua Di Lăng. Lại sai Lữ Mông chặc cây lấp đường thông từ Nam Di Lăng tới Nam Quận để chận binh Tào thua chạy .
Bên này Tào Hàng thấy Châu Du tới, cấp báo với Tào Nhơn, trong thành Cam Ninh thấy Châu Du tới liền đánh ùa ra, Tào Hồng thua chạy, tới chổ có cây chận lại phải bỏ cả ngựa mà chạy bộ, trận này Lữ Mông đoạt được mấy trăm con ngựa tốt về dâng cho Châu Du.
Châu Du lại kéo quân sang Nam Quận, gặp Tào Nhơn, hai bên đánh vùi tới tối mói thâu binh.
Về dinh Tào Hồng chợt nhớ tới cẩm nang của Tào Tháo dặn khi nguy cấp mở ra xem . Xem rồi cười đắc chí.
Hôm sau, Tào Nhơn cho quân mang cung tên mai phục sẳn trong thành, roi mở toang bốn cửa thành ra khiêu chiến.
Châu Du ra đánh, Tào Nhơn chạy dài, Châu Du chắc binh Tào chạy hết nên cho quân tiến chiếm thành.
Trần Kiều trên địch lâu thấy binh Ngô vào thành, bèn nổi hiệu lệnh, quân mai phục nhất tề bắn tên ra như mưa.
Châu Du vội vã rút quân thì đã bị một mũi tên trúng nách té nhào

xuống ngựa.
Đinh Phụng cứu được Châu Du về trại, binh Ngô chết thôi vô số. Châu Du bị đau bỏ cả ăn uống, lương y nói vì tên có tẩm thuốc độc cần phải điều trị, chớ nên tức giận mà nguy hiểm đến tánh mạng. Trình Phổ sau đó không cho ra quân nữa, mặc dầu Ngưu Kim hàng ngày cứ tới kêu tên Châu Du mắng.
Các tướng không ai thưa lại Châu Du.
Một bữa Ngưu Kim lại đến la mắng, Châu Du nghe, bèn kêu :
- Ta đã giao quyền cho Trình Đức Mưu, sao để giặc hỗn láo vậy ?
Trình Phổ nói :
- Vì lương y có lời dặn nên không dám để Đô Đốc hay .
Châu Du liền vùng ngồi dậy nói :
-Chúng ta đều làm tướng, đời đời hưởng lộc nước, dầu da ngựa bọc thây thì cũng là điều vinh dự, há cứ vì một chút bịnh của ta mà ngồi yên tất cả sao ? Nói rồi truyền mang giáp trụ tới, mặc vào, cầm binh khí lên ngựa dẫn mấy trăm quân kỵ xông ra cổng thành. Bên này Tào Nhơn đang cởi ngựa qua lại, cầm roi chỉ trỏ, kêu tên Châu Du mắng.
Châu Du giục ngựa xốc tới kêu Tào Nhơn :
- Bớ Tào Nhơn, mi nhìn lại xem ta có phải Châu Du không ?
Tào Nhơn không đánh, cứ cho quân kêu tên Châu Du mắng, Châu Du tức giận hét lên một tiếng, máu trào ra miệng, té xuống ngựa chết giấc. Các tướng cả kinh vội đỡ Châu Du rút về.
Vào trại, Châu Du nói với Trình Phổ :
- Ta làm vậy gạt cho Tào Nhơn trúng kế đó thôi . Bây giờ phải cho phao ngôn lên rằng ta đã chết rồi, thế nào quân Tào cũng thừa cơ đến cướp trại, tướng quân nên mai phục sẵn mà đánh cho chúng nó một trận .
Trình Phổ cứ y thế mà làm. Nghe tin Châu Du chết, Tào Nhơn cả mừng, Tối đêm ấy sửa soạn cho quân đi cướp trại
Ngưu Kim đi tiên phuông, Tào Nhơn lãnh trung quân, Tào Hồng , Tào Thuần đi hậu tập, còn Trần Kiều lãnh ít binh ở lại giữ thành. Quân Tào vừa kéo vào trại Châu Du, chẳng thấy một ai, vội vã rút lui . Nào ngờ pháo lệnh nổ vang.
Hàng Đương , Trương Khâm, Châu Thới , Phan Chương, Đinh

Phụng ,Từ Thạnh, Trần Võ, Lữ Mông bốn phương đổ ra dánh, binh Tào đại bại thi nhau chạy trốn.
Chạy gần tới Nam Quận lại bị Lăng Thống chặn đánh, Tào Hồng , Tào Nhơn cuốn vó chạy dài .
Châu Du cả thắng, xua binh qua lấy Nam Quận.
Ai ngờ tới nơi trên thành đã thấy cờ hiệu rộn ràng một tướng nói lớn :
- Xin Đô Đốc miễn chấp , có tôi là Triệu Tử Long vâng lệnh quân sư chiế m thành này đã lâu .
Châu Du cả giận, lập tức cho phá thành , trên thành bắn xuống như mưa, Châu Du phải thâu binh rồi truyền cho Lăng Thống mang quân đi lấy Tương Dương, Cam Ninh tới đánh Kinh Châu .
Đang lúc ra quân bỗng có tin cấp báo :
- Khổng Minh đã gạt binh Kinh Châu phải sang cứu Nam Quận rồi lén cho Trương Phi chiếm đoạt Kinh Châu .
Rồi lại có tin :
- Hạ Hầu Đôn ở Tương Dương cũng bị Khổng Minh lừa, giả binh phù sai đi cứu Tào Nhơn, thừa cơ cho Vân Trường đánh úp Tương Dương rồi .
Châu Du nghe tin sét đánh hét lên một tiếng té nhào xuống đất.

Hồi 52
Khổng Minh từ chối khéo Tử Kính
Triệu Vân kế giỏi đoạt Quế Dương

Nghe Nam Quận, Kinh Châu, Tương Dương đều bị Khổng Minh đoạt tay trên, Châu Du té xuống ngất xỉu. Chư tướng hết lòng khuyên can .
Châu Du nói :
- Vậy là công ta đánh Tào Tháo uổng quá ?
Chợt Lỗ Túc tới, Châu Du nói :
- Ông phải cố giúp tôi đoạt lại Nam Quận .
Lỗ Túc nói :
- Nay ta với Tào Tháo còn đang chống nhau, ta đánh Hiệp Phì cũng chưa thắng lợi, vậy nên tạm hưỡn với Lưu Bị.
Lỗ Túc lại nói :
- Đô Đốc bớt giận, tôi xin qua hỏi lý bên Huyền Đức xem họ nói ra sao đã .
Châu Du nghe lời, Lỗ Túc liền qua Nam Quận ra mắt Huyền Đức, lại nghe nói Huyền Đức đang ở Kinh Châu . Lỗ Túc liền sang đó. Khổng Minh hay tin cho mở toang cửa thành nghênh đón Lỗ Túc. Huyền Đức phân ngôi chủ khách xong, Lỗ Túc nói :
- Ngô Hầu và Công Cẩn sai tôi qua thưa với Hoàng Thúc : Trước đây Tào Tháo có ý đánh Hoàng Thúc, vậy mà binh Giang Đông đã đánh lui binh Tào, đáng lẽ Kinh Châu về tay Đông Ngô. Nay Hoàng Thúc dùng mưu lấy Kinh Châu, ngồi không thủ lợi, e không phải lẽ chăng ?
Khổng Minh đáp :
- Tử Kính là bậc chính đại quang minh sao lại nghĩ sai vậy. Kinh Châu vốn là của Lưu Kiển Thăng, nay Kiển Thăng đã mất, song còn có con. Chúa công tôi là chú giúp cho cháu là con Kiển Thăng, vậy không phải đạo hay sao ?
Lỗ Túc lại nói :

- Lưu Kỳ đâu có ở đây mà đổ thừa. Y ở bên Giang Hạ cơ mà .
Tức thời Khổng Minh thỉnh Lưu Kỳ ra, Lưu Kỳ thưa với Lỗ Túc :
- Tôi vì còn đau, không làm lễ được, xin Tử Kính bỏ qua cho.
Lỗ Túc sửng sốt đáp lễ, sau lại nói với Khổng Minh :
- Nói dại , nếu mà công tử không thọ thì Kinh Châu về ai ?
Khổng Minh đáp :
- Lúc đó sẽ hay .
Lỗ Túc nói thêm :
- Lúc đó phải trả về Đông Ngô .
Khổng Minh đáp :
- Tử Kính nói phải lắm .
Rồi truyền bày yến tiệc thết đãi.
Lỗ Túc đành trở về , thuật lại với Châu Du rồi nói :
- Lưu Kỳ háo sắc, đau yếu luôn luôn, xin Đô Đốc chớ lo .
Sau đó Châu Du về Sài Tang dưỡng bệnh.
Huyền Đức khi ấy đang thương nghị kế lâu dài cùng chư tướng.
Lưu Tịch nói :
- Có ba người họ Mã : Mã Tắc, Mã Thượng và Mã Lương là người tài ở vùng này, Chúa Công nên dùng .
Huyền Đức liền mời Mã Lương tới hỏi ý kiến.
Mã Lương nói :
-Kinh Tương đều là mũi giặc, giữ gìn khó khăn. Vậy nên đánh lấy Võ Lăng, Trường Sa , Quế Dương, Linh Lăng mà thâu trữ tiền lương, mới lập kế lâu dài đặng.
Nên lấy Linh Lăng, Võ Lăng trước, sau tới Quế Dương rồi Trường Sa .
Huyền Đức bèn lưu Mã Lương lại, phong chức Tùng Sự.
Hôm sau Huyền Đức cho Lưu Kỳ về Tương Dương, gọi Vân Trường về Kinh Châu, rồi đi đánh Linh Lăng, cử Trương Phi làm tiên phuông, Triệu Vân đi hậu tập.
Thái thú Linh lăng là Lưu Độ nghe Huyền Đức tới, bàn với con là Lưu Hiền.
Lưu Hiền thưa :
- Ta có Hình Đạo Vinh là thượng tướng sức mạnh vô địch, lo gì giặc .

Lưu Độ liền cấp cho Đạo Vinh năm muôn binh cùng Lưu Hiền đi ngăn chống.
Nghe tin Huyền Đức vừa tới , Đạo Vinh bèn cầm cây búa nặng ngàn cân ra trận mắng Huyền Đức . Khổng Minh liền xuất hiện bảo Đạo Vinh :
- Có ta là Khổng Minh đây , binh Tào trăm vạn ta dùng kế nhỏ đánh tan tành, huống chi ngươi . Vậy nên hàng sớm là hơn .
Đạo Vinh lại mắng :
- Đánh Tào là tài của Châu Du chớ ngươi có tài cán chi ?
Khổng Minh liền cho lui xe vào trong trận .
Đạo Vinh rượt tới, gặp Trương Phi đánh nhầu . Tuy mạnh nhưng đánh lâu Đạo Vinh cũng núng thế liền lui , vừa chạy lại gặp Triệu Vân .
Đạo Vinh đánh mấy hiệp liệu nguy đến tánh mạng nên xin hàng .
Khổng Minh khuyên Huyền Đức cho hàng và sai về dụ Lưu Độ .
Lưu Độ bàn với con , rồi mở cửa thành đầu hàng .
Huyền Đức lại cho Lưu Độ làm Thái Thú như trước.
Sau đó Huyền Đức hỏi có ai muốn đi đánh Quế Dương ?
Triệu Vân xin đi , Trương Phi cũng dành đi , không ai nhịn ai cả .
Khổng Minh bèn cho rút thăm . Triệu Vân trúng thăm đi trước .
Trương Phi vẫn còn tức tối .
Thái Thú Quế Dương là Triệu Phạm nghe có Triệu Vân tới, bèn hội chư tướng lại thương nghị .
Hai tướng Trần Ứng và Bào Long xin cho ra đánh một phen .
Triệu Phạm cho đi .
Trần Ứng ra đánh trước , đâm một thương . Triệu Vân đở thật mạnh .
Trần Ứng la lên :
- Quả Triệu Vân lợi hại ! Rồi giục ngựa chạy về .
Triệu Vân đuổi theo giơ tay bắt sống , truyền quân trói lại .
Sau đó Triệu Vân tha cho Trần Ứng bảo về khuyên Triệu Phạm ra hàng .
Triệu Phạm nói :
- Huyền Đức có Khổng Minh giúp đở như thần , thêm Triệu Vân anh hùng vô địch , thôi thì hàng cho sanh linh khỏi đổ máu .

Nói rồi sai Trần Ứng rước Triệu Vân vào thành .
Triệu Vân bèn chiêu an bá tánh .
Triệu Phạm cho bầy tiệc khao quân , lại nói với Triệu Vân :
- Tôi với tướng quân cùng một họ , một xứ , nay muốn kết làm anh em , tướng quân chấp nhận chăng ?
Triệu Vân mừng rỡ , so tuổi thì Triệu Vân còn hơn mấy tháng nên làm anh .
Đang ăn uống vui vẽ , bỗng có một người con gái ra hầu rượu , Triệu Vân hỏi là ai .
Triệu Phạm nói :
- Đó là chị dâu góa của tôi .
Triệu Vân liền lấy lễ mà cư xử .
Triệu Phạm lại nói :
- Ý chị dâu tôi muốn tái giá , nhưng chọn người văn võ song toàn vang danh bốn bể , lại phải cùng họ với chúng tôi . Nay có anh là đủ các điều nói trên , nên tôi mới dám ngỏ lời .
Triệu Vân nghe điều ngang trái , cả giận , cho trói ngay Triệu Phạm lại rồi mời Huyền Đức vào thành . Triệu Vân kể hết mọi chuyện cho Huyền Đức và Khổng Minh nghe .
Khổng Minh nói :
- Làm thế oan cho Triệu Phạm quá !
Huyền Đức cũng khuyên :
- Đó đâu phải là việc xấu !
Triệu Vân vẫn lắc đầu :
- Y đã kết nghĩa với tôi , thì chị y cũng như chị tôi . Và người đàn bà kia nóng lòng tái giá, tôi cũng không ưa !
Huyền Đức không ép nữa , nhưng tha cho Triệu Phạm và cử làm Thái Thú như cũ .
Kế đó Huyền Đức hội các tướng hỏi :
- Ai đi đánh võ Lăng ?
Trương Phi hăm hở xin đi .
Huyền Đức bảo :
- Được ! Nhưng em phải làm quân lịnh trạng ta mới cho đi .
Trương Phi chịu liền ..

Hồi 53
Vân Trường thả lão tướng Huỳnh Trung
Tôn Quyền đại chiến với Vă n Viễn

Thái thú Võ lăng là Kiêm Tuyền nghe Trương Phi tới liền điểm ba quân, mang theo các tướng xuất thành đối địch .
Cùng Chi vội can :
- Lưu Bị là Hoàng thúc , Trương Phi là hổ tướng , tới đây thì ta nên hàng là hơn .
Kiêm Tuyền nạt Cùng Chi lui ra rồi kéo quân xuất trận .
Trương Phi hét lớn :
-Có ta là Trương Phi , sao không xuống ngựa đầu hàng .
Quân sĩ nghe hét run lặp cặp .
Kiêm Tuyền thất kinh quay đầu chạy về thành .
Lập tức trên thành tên bắn xuống như mưa , Cùng Chi từ trên mặt thành nói lớn :
- Ngươi trái mệnh trới nên mới không nghe ta .
Lúc đó Kiêm Tuyền đã bị mấy mũi tên té xuống ngựa thác .
Cùng Chi đón Trương Phi vào thành .
Trương Phi liền sai báo tin cho Huyền Đức .
Huyền Đức và Khổng Minh cả mừng phong cho Cùng Chi làm Thái Thú .
Còn Trường Sa , Vân Trường xin đi lấy .
Khổng Minh nói :
- Tướng quân phải đem nhiêu quân theo mới được , vì ở Trường Sa có lão tướng Huỳnh Trung nỗi danh thao lược , tướng quân phải cẩn thận mới được .
Vân Trường không nghe lời Khổng Minh , chỉ đem theo vài trăm quân kỵ tiến thẳng tới Trường Sa .
Khổng Minh bèn mời Huyền Đức dẫn quân theo tiếp ứng Vân Trường .
Thái Thú Trường Sa là Hàng Huyên vốn nóng tánh , hay chém giết

đánh đập nên lòng người không phục , nghe Vân Trường tới đánh , liền kêu Huỳnh Trung vào thương nghị .
Huỳnh Trung nói :
- Chúa công chớ lo , một cây đao và cây cung của tôi cũng đũ lui ngàn tên tướng giặc .
Lúc đó lại có Dương Lịnh đứng lên thưa :
- Khỏi phải phiền tới lão tướng , xin cho tôi ra lấy đầu tướng giặc mang về .
Hàng Huyên liền cấp cho ba ngàn quân ra đánh .
Hai bên sáp trận , mới được vài hiệp , Dương Lịnh đã bị một nhát Thanh Long đao té xuống ngựa thác .
Huỳnh Trung lập tức xông ra .
Vân Trường ngước nhìn thấy một lão tướng, đoán là Huỳnh Trung, bèn hỏi :
-Ngươi có phải là Huỳnh Trung không ?
Huỳnh Trung đáp :
- Đã biết danh ta, sao còn chống cự ?
Vân Trường liền xông vào đánh, đánh dư trăm hiệp, bất phân thắng bại, hai bên bèn thâu quân về .
Đêm đó, Vân Trường không ngủ được, nghỉ thầm :
- Huỳnh Trung dũng lược lắm, ta phải dùng kế chém trái mới xong !
Hôm sau, hai bên lại cùng nhau ra đối địch.
Lại đánh hơn trăm hiệp, không phân thắng bại, Vân Trường liền chém một đao rồi chạy , Huỳnh Trung giục ngựa đuổi theo, Vân Trường sắp sửa vung đao chém trái, bỗng dưng con ngựa Huỳnh Trung quỵ
chân ném chủ xuống đất.
Vân Trường ngưng tay lại nói :
- Tha cho ngươi, mau về lấy ngựa khác ra đánh nữa .
Huỳnh Trung liền đứng dậy chạy tuốt về thành.
Hàng Huyên thấy Vân Trường võ dõng lắm, đâm lo .
Huỳnh Trung nói :
- Mai tôi ra trận lại .
Đêm đó Huỳnh Trung không ngủ được, nghĩ ngày mai phải dùng

tên thì mới hạ được Vân Trường.
Song lại tự nghĩ : Vân Trường là người nghĩa khí như vậy, tha cho ta bửa qua , ta làm sao ám hại cho đành ?
Hôm sau hai bên lại ra giao chiến, đánh vùi một hồi, Huỳnh Trung bỏ chạy, Vân Trường thừa thế rượt theo, Huỳnh Trung không nỡ bắn nên chỉ bắn giây không. Vân Trường né, không thấy tên đâu cả, cho là
Huỳnh Trung bắn kém liền rượt nữa. Lần này Huỳnh Trung lấy tên thật, nhưng nhắm vào giải mũ Vân Trường mà bắn.
Vân Trường bị tên trúng giữa giải mũ, thất kinh nghĩ rằng :
- Lão tướng là tay thiện xạ nhưng cố ý trả ơn ta đây .
Hàng Huyên thấy Huỳnh Trung đánh mấy ngày không xong, bắn tên cũng không ăn thua gì thì nỗi giận thét quân sĩ lôi Huỳnh Trung ra chém.
Bỗng có một người vội nói :
- Chớ có chém , nhìn ra là Ngụy Diên (Ngụy Diên không gặp Huyền Đức nên phải tạm theo Hàng Huyên)
Rồi bất ngờ Ngụy Diên chém Hàng Huyên một đao, đầu rơi xuống đất.
Được tin Hàng Huyên chết, bá tánh cả mừng, Ngụy Diên liền cho mở cửa thành rước Vân Trường vào đầu hàng Huyền Đức.
Huyền Đức và Khổng Minh tới nơi. Vân Trường đem chuyện Huỳnh Trung ra kể .
Huyền Đức liền đích thân tới nhà hỏi han, lúc đó Huỳnh Trung mới chịu đầu phục.
Vân Trường lại đưa Ngụy Diên ra mắt Huyền Đức.
Khổng Minh liền hét đao phủ đem Ngụy Diên đi chém, Huyền Đức cả kinh ngăn lại.
Khổng Minh nói :
- Cái xương cốt sau ót người này cho biết là nó phò chúa rồi lại phản chúa, chớ để có hại.
Huyền Đức nói :
- Quân sư làm vậy còn ai theo về với ta nữa.
Khổng Minh đành phải tha cho Ngụy Diên.
Huỳnh Trung tiến cử cháu Lưu Biểu là Lưu Bàng hiện ở trong

quận, Huyền Đức bèn phong cho Bàng làm Trường Sa thái thú. Vỗ về bá tánh xong. Huyền Đức mang quân về Kinh Châu.

Nói về Châu Du ở Sài Tang dưỡng bệnh, sai Cam Ninh giữ Ba Lăng, Lăng Thống giữ Hán Dương, lại cho chuẩn bị chiến thuyền đầy đũ, còn bao nhiêu tướng sĩ khiến Trình Phổ điều động qua Hiệp Phì.
Tôn Quyền từ khi thắng trận Xích Bích, đánh Hiệp phì đã lâu song bất phân thắng bại. Ngày kia nghe Trình Phổ tới tiếp ứ ng, mừng lắm cho khao thưởng ba quân. Lại có tin Lỗ Túc tới.
Tôn Quyền đích thân mang quân ra nghênh tiếp, ai ai cũng lấy làm lạ và khen Tôn Quyền trọng đãi hiền sĩ.
Tôn Quyền hỏi nhỏ Lỗ Túc :
- Khanh có hả dạ không ?
Lỗ Túc thưa :
- Chưa, chỉ khi nào chúa công được cả thiên hạ , đội ân đức gồm thâu, chín châu, dựng xong đế nghiệp, cho tên tôi cũng được ghi vào thanh sử thì lúc đó tôi mới hả dạ !
Chúa tôi đắc chí cùng c ười lớn, vào ăn uống vui vẻ, bàn chuyện đánh Hiệp Phì.
Xảy có quân báo :
- Trương Liêu sai người tới hạ chiến thư , Tôn Quyền nói lớn :
- Thế này thì nó khinh ta quá . Đoạn truyền cho quân sĩ ăn uống no nê, chờ sang canh năm thì tất cả phải chuẩn bị. Tới giờ thìn, binh mã đã chĩnh tề giàn trận, Tôn Quyền đầu đội kim khôi, mình mang kim giáp, cầm thương lên ngựa, bên hữu có Tống Khiêm; bên tả có Giả Huê hộ vệ.
Bên Tào cũng nổi hiệu lịnh, Trương Liêu tiến ra trước trận, hai bên có Lý Điển và Nhạc Tiến.
Trương Liêu toan tiến đến đánh Tôn Quyền thì Thái Sử Từ ra chặn lại, hai bên đánh dư trăm hiệp không
phân hơn thua.
Nhạc Tiến , Lý Điển nói với nhau :
- Đứng giữa mặc k im giáp là Tôn Quyền, cố bắt cho được y mà rửa hận . Nói rồi cùng xông lại thì bị Tống Khiêm, Giả Huê chặn

đánh.
Tống Khiêm đánh vùi với Nhạc Tiến, bên đao bên kích đều gẫy cả. Hai bên cầm cán mà đánh.
Tống Khiêm giựt được cây thương của một tên quân rượt theo liền. Nhạc Tiến trông thay bắn một phát tên, Tống Khiêm té nhào xuống ngựa.
Thái Sử Từ nghe có người té ngựa liền chạy lại, Trương Liêu thừa thế cho quân đuổi theo gần bắt kịp Tôn Quyền thì Trình Phổ ra tới kịp bảo vệ cho Tôn Quyền, Trương Liêu bèn rút về Hiệp Phì.
Về trại, Tôn Quyền cứ khóc mãi về cái chết của Tống Khiêm.
Quan Trưởng sử khuyên rằng :
- Tống Khiêm chết là vẹn với tổ quốc , duy có chúa công cậy mạnh khinh địch, đích thân ra trận ; việc đó không phải là việc của chúa công, cho nên chúa công đã gây cái chết cho Tống Khiêm. Từ nay xin chúa công phải tự bảo trọng mới được.
Tôn Quyền nói :
- Tự hậu , ta xin chừa tội khinh xuất này .
Thái Sử Từ vào thưa :
- Trong thủ hạ tôi có tên Qua Định , anh em với tên giử ngựa cho Trương Liêu , đêm nay tên giử ngựa sẽ đốt lửa làm hiệu , tôi sẽ đi cướp trại , có bọn chúng làm nội ứng .
Gia Cát Cẩn khuyên nên cẩn thận , chớ cả tin .
Còn Tôn Quyền nôn nóng báo thù cho Tống Khiêm bèn cấp quân ngay cho Thái Sử Từ .
Nói về Qua Định và tên giử ngựa quả có toa rập với nhau để giết Trương Liêu nên đem việc trình với Thái Sử Từ rồi chờ tiến hành mọi việc ,
Còn Trương Liêu vốn đa mưu , tuy vừa thắng ban ngày , nhưng đêm đó truyền cho quân không được cởi giáp , lo đề phòng giặc cướp trại .
Đêm vừa khuya , bỗng hậu trại có lửa cháy và tiếng la phản vang dội .
Trương Liêu ra lệnh không ai được hạy , hễ ai lộn xộn là chém .
Rồi nói :
-Không lẽ nào toàn quân làm phản , phải có kẽ chủ mưu , ráng tìm

cho ra .
Phút chốc quả nhiên Lý Điển bắt được Qua Định và tên giử ngựa bị bắt quã tang đang đốt lửa .
Trương Liêu lại nói :
- Nó đốt lửa làm hiệu để binh Ngô cướp trại đó .
Nói rồi cho mở cửa thành , phục binh tứ phía .
Bên ngoài Thái Sử Từ tưởng bọn nội ứng bên trong đã thành công nên xông vào trước .
Nào ngờ pháo nổ liên hồi , tên bắn như mưa , Thái Sử Từ bị trúng mấy phát tên trên lưng may có Lục Tốn và Đổng Tập kéo binh tới cứu mang về .
Trương Chiêu khuyên Tôn Quyền nên tạm bãi binh . Tôn Quyền nghe theo rút về Nhuận Châu . Tới nơi thì Thái Sử Từ trở bệnh nặng .
Trương Chiêu và các quan tới thăm .
Thái Sử Từ than thở :
- Làm trai sanh phải thời loạn , chí chưa toại , chưa thành , tại sao mệnh lại ngắn như vậy !
Than rồi mất , tính ra Thái Sử Từ được bốn mươi hai tuổi .
Tôn Quyền hay tin vật mình thương tiếc , cho mang xác lên tận núi Cốc Sơn mai táng . Lại đem con Thái Sử Từ là Thái Tử Hoàng làm con nuôi .
Huyền Đức và Khổng Minh đang ở Kinh Châu, hay tin Tôn Quyền thua ở Hiệp Phì , Thái Sử Từ đã chết . Cùng lúc lại có tin dữ :
- Công tử Lưu Kỳ đã thác .
Huyền Đức thương cảm lắm hỏi Khổng Minh :
- Bây giờ cử ai tới lo việc chôn cất ?
Khổng Minh đáp nên nhờ Vân Trường.
Vân Trường đi rồi Huyền Đức lại hỏi Khổng Minh :
- Đông Ngô bây giờ sai người tới đòi Kinh Châu thì làm sao ?
Khổng Minh đáp :
- Xin chúa công cứ để tôi đối đáp, đừng lo .
Quả nhiên vài hôm có quân báo :
- Đông Ngô cử Lỗ Túc qua điếu tang , đang đứng chờ ngoài thành .

Hồi 54
Trước cửa Phật , Quốc Thái được rễ
Em Tôn Quyền , HoàngThúc nên duyên

Khổng Minh vội vàng ra đón rước Lỗ Túc , pha trà mời .
Lỗ Túc nói :
- Nghe tin công tử Lưu Kỳ qua đời, Chúa công tôi vội cử tôi sang điếu tang và phân ưu cùng Hoàng thúc. Huyền Đức hết lời tạ ơn.
Lỗ Túc nói tiếp :
- Theo lời ước cũ, chắc nay là lúc Hoàng thúc giao Kinh Châu lại cho Chúa công tôi .
Huyền Đức chẳng biết đáp sao thì chợt Khổng Minh biến sắc mặt mà nói :
- Tử Kính cao minh sao không rõ đức Cao Hoàng chém rắn khởi nghĩa truyền được tới nay thì bị gian
hùng lũng đoạn, chư hầu chiếm mỗi người một nơi . Như Ngô Hầu vốn thực không có công đức với triều đình mà ỷ thế hùng mạnh chiếm tám mươi mốt Châu sáu Quận cũng chưa vừa lòng . Chúa công tôi , chú của thiên tử nay lại không có mảnh đất dung thân ư ? Vả lại Kiển Thăng là anh, Chúa công tôi là em có nối nghiệp cũng không quá đáng .
Thiên hạ cho tới nay là của họ Lưu, giòng giõi Cao Hoàng, nhà Hớn nay vẫn còn mà chúa tôi họ Lưu không được một phần đất sao ? Huống chi trận Xích Bích, Chúa công tôi cũng tham dự khó nhọc chứ đâu phải riêng mình Đông Ngô ? Nếu tôi không cầu được gió, làm sao Công Cẩn đại thắng ? Chúa công tôi không đáp lời Tử Kính là nghĩ Tử Kính đã hiểu cho như vậy .
Lỗ Túc nói :
- Lời Tiên sanh không đúng lý mà lại hại cho tôi.
Khổng Minh hỏi :
- Vì sao vậy ?
Lỗ Túc đáp :

- Trước đây tôi không để Công Cẩn đánh Kinh Châu là vì tin nơi lời hứa của Hoàng Thúc, nay tôi nói làm sao với Công Cẩn .
Khổng Minh nói :
- Xin Tử Kính cứ nói dùm như lời tôi vừa thưa đó .
Lỗ Túc nói :
- Nếu vì vậy mà gây việc binh đao giữa hai bên , chẳng để thiên hạ cười chăng ?
Khổng Minh đáp :
- Nói thực với Tử Kính. Tào Tháo mạo danh Thiên tử trong tav có cả trăm vạn hùng binh mà tôi không sợ thì Châu Long tôi cũng không ngại . Còn Tử Kính có sợ về phần ngài , Chúa tôi sẳn sàng làm giấy mượn đở Kinh Châu , khi nào có đất khác sẽ trả lại Đông Ngô, như vậy Tử Kính vui lòng chăng ?
Lỗ Túc nghe cũng xuôi tai, đành chấp nhận.
Huyền Đức liền làm giấy , ký tên đầy đủ người bảo lãnh là Khổng Minh và Lỗ Túc .
Lỗ Túc về Sài Tang ra mắt Châu Du trình văn thư nói trên.
Châu Du kêu trời , nói rằng :
- Lỗ Túc mắc mưu họ rồi , biết bao giờ họ mới lấy đất nào mà trả Kinh Châu ? Giấy này chỉ vô ích mà thôi , ngoài ra chính túc hạ cũng ký bảo lãnh vào đây, vậy chúa công bắt tội thì nói làm sao ?
Lỗ Túc vốn chân thật, nghĩ Lưu Bị là Hoàng thúc ký tên đàng hoàng, mình bảo lãnh thì có làm sao, nay nghe Châu Du nói vậy, hỏi :
- Chẳng lẽ Lưu Bị lừa tôi sao ?
Châu Du lại nói :
- Tử Kính trọng nghĩa quá, Khổng Minh mưu sâu, lương tâm họ khác lương tâm Tử Kính chớ !
Thấy Lỗ Túc lo xanh cả mặt, Châu Du thương hại bảo :
- Thôi để ta kiếm kế khác .
Ít ngày sau quân báo bên Kinh Châu có tang, quân sĩ đều dựng cờ trắng. Hỏi ra mới biết là Cam phu nhơn, vợ Huyền Đức chết.
Châu Du nói :
- Kế thành rồi !
Lỗ Túc hỏi kế ra sao, Châu Du đáp :

- Lưu Bị mất vợ, còn Chúa công ta có em gái võ nghệ tinh thông, ít ai bì kịp. Nay bày với Chúa công cho người đi làm mai, gạt cho Lưu Bị qua làm rể, tới Nam Từ ta phục quân giết luôn, hoặc bắt va để đổi
Kinh Châu .
Lỗ Túc lãnh mạng về trình Tôn Quyền, Tôn Quyền y kế, lại hỏi nên cho ai đi.
Lỗ Túc thưa :
- Cho Lữ Phạm đi thì xong việc.
Tôn Quyền kêu Lữ Phạm đến bảo :
- Ta có em gái muốn gả cho Lưu Bị để kết thêm tình thân mà diệt Tào Tháo. Vậy ngươi phải đi một phen .
Lữ Phạm lãnh mạng đi liền.
Huyền Đức đêm ngày buồn bã nhớ Cam phu nhơn . Ngày nọ nghe bên Đông Ngô cho Lữ Phạm tới viếng.
Khổng Minh cười :
- Đây lại là kế Châu Du. Vậy Chúa công cứ tiếp, tôi sẽ nghe ở sau bình phong. Hễ y nói gì, chúa công cứ thuận, sau đó tôi sẽ thảo luận với chúa công.
Huyền Đức liền mời Lữ Phạm vào, uống trà nói chuyện.
Sau khi hàn huyên. Lữ Phạm gợi chuyện :
- Tôi nghe phu nhơn tạ thế, lại biết một chỗ rất xứng đáng nên tới định làm mai .
Huyền Đức nói :
- Tôi đã nửa đời rồi, còn mong gì chuyện chắp nối nữa ?
Lữ Phạm lại nói :
- Người không có vợ, cũng như nhà mà không sườn. Chúa công tôi nay có một em gái, vừa có tài vừa có sắc, nếu hai nhà mà nên duyên Tần Tấn với nhau, lo chi việc lớn không xong !
Huyền Đức hỏi :
- Ngô Hầu có biết việc này chăng ?
Lữ Phạm nói :
- Nếu không thưa trước với Ngô Hầu tôi đâu dám tới đây .
Huyền Đức nghĩ rồi đáp :
- Vậy mai tôi xin trả lời .

Lữ Phạm về quán dịch nghĩ .
Khổng Minh nói với Huyền Đức :
- Tôi vừa gieo được một quẻ tốt lành, vậy Chúa công nên bằng lòng .
Sau lại cho Tôn Càng tới đính ước rồi sẽ chọn ngày để Huyền Đức qua kết thân.
Huyền Đức nói :
- Tôi tự nhiên dem thân vào nơi nguy hiểm sao ?
Khổng Minh thưa :
- Nhân kế Châu Du, tôi sẽ thi hành kế của tôi, em gái Ngô Hầu về với Chúa công mà Kinh Châu vẫn giữ được .
Sau đó Huyền Đức cho Tôn Càng theo Lữ Phạm sang ra mắt Tôn Quyền.
Tôn Càng vào yết kiến Tôn Quyền, Tôn Quyền nói :
- Ta muốn gả em cho Huyền Đức chớ không có chi khác .
Tôn Càng bái lạy trở về Kinh Châu thưa với Huyền Đức :
- Ngô Hầu chờ Chúa công qua kết thân .
Huyền Đức giùng giằng chưa dám đi, Khổng Minh nói :
- Tôi đã có ba kế sách, nhưng cần có Tử Long đi theo mới được .
Bèn kêu Tử Long tới dặn :
- Ba cái cẩm nang này, sang Đông Ngô, cứ theo thứ tự mà làm .
Xong đó Khổng Minh cho người qua Đông Ngô nạp sính lễ.
Lúc ấy nhằm tiết đông, Huyền Đức cho dọn mười chiếc thuyền rồi khởi hành cùng Tôn Càng, Triệu Vân. Việc ở Kinh Châu giao cho Khổng Minh.
Tới Nam Từ, theo lời dặn, Triệu Vân mở cẩm nang thứ nhứt.
Xem xong liền dặn quân sĩ phải làm . . . như vậy, như vậy . . .
Sau đó Tử Long mời Huyền Đức tới ra mắt Kiều Quốc Lão.
Quốc Lão là cha của Nhị Kiều nay tuổi đã cao.
Huyền Đức mang lễ vật ra mắt Quốc Lão kể đầu đuôi câu chuyện.
Còn quân theo hầu Huyền Đức thì
đi khắp nơi trong thành nói lên việc Huyền Đức sang làm rể bên Đông Ngô, giây lát dân chúng khắp nơi đều biết.
Tôn Quyền sai Lữ Phạm đón rước Huyền Đức vào quán dịch .
Kiều Quốc Lão vào ra mắt Ngô Quốc Thái để mừng.

Quốc Thái giật mình nói :
- Tôi có hay biết gì việc này đâu. Rồi sai quân đi dò hỏi.
Quân về báo :
- Quả có như vậy, hiện có tới mấy trăm tên quân theo Huyền Đức đang đi khắp thành mua lễ vật sắm
sửa lễ thành hôn .
Quốc Thái cho vời Tôn Quyền tới, khóc mà nói :
- Thiệt mi coi thường ta quá. Chớ chị ta khi lâm chung có dặn mi những gì, mi còn nhớ không ?
Tôn Quyền là con chí hiếu nên thưa ngay :
- Mẹ có điều chi xin cứ dạy bảo, sao lại âu sầu làm vậy ?
Quốc Thái nói :
- Sao mi đem em gả cho Huyền Đức mà không trình ta rõ ?
Tôn Quyền thưa :
- Vì sao mà mẹ hay ?
Quốc Thái nói :
- Cả thành này, ai mà chẳng biết !
Tôn Quyền lật đật trình :
- Thưa mẹ, đây là kế Châu Du gạt Huyền Đức qua giữ lại để đòi Kinh Châu. Chớ đâu có cưới gả gì đâu.
Quốc Thái nỗi trận lôi đình :
- Ôi Đô Đốc sáu Quận, tám mươi mốt Châu mà không lấy được Kinh Châu, lại phải để con gái ta ra làm
nhục , ví như có giết được Lưu Bị thì con gái ta cũng phải mang tiếng góa chồng .
Sau này còn ai dám lấy !
Nói rồi lại vật vả than khóc . Tôn Quyền chết điếng không nói được một lời, Quốc Thái cứ kêu tên Châu Du mắng nhiếc .
Kiều Quốc Lão khuyên :
- Việc đã tới nước này , gả phứt cho xong .
Tôn Quyền nói :
- Tôi e Huyền Đức tuổi tác không xứng ?
Kiều Quốc Lão nói :
- Huyền Đức là anh kiệt trong thiên hạ , rể như vậy khá lám chớ !
Quốc Thái nói :

- Ta chưa biết mặt . Vậy mai mời y đến chùa Cam Lồ để ta coi thử. Không vừa ý ta thì mặc các ngươi muốn làm chi thì làm, còn vừa ý ta thì phải tuân lịnh ta gả cưới hẳn hoi .
Tôn Quyền vâng lời, gọi Lữ Phạm sắp đặt theo lời Quốc Thái dặn .
Lữ Phạm nói :
- Ta cứ phục quân sẳn, Quốc Thái không vừa ý thì giết Huyền Đức luôn .
Tôn Quyền y lời, cho Giả Huê phục quân sẳn .
Hôm sau Ngô Quốc Thái cùng Kiều Quốc Lão tới chùa Cam Lồ, ngồi tại phương trượng chờ .
Tôn Quyền cũng dắt bọn mưu sĩ tới, còn Lữ Phạm đi thỉnh Huyền Đức.
Triệu Vân liền dẫn binh nai nịt chỉnh tề theo sau Huyền Đức, còn Huyền Đức mặc cẩm bào lên ngựa tới Chùa Cam Lồ .
Tới nơi, Tôn Quyền thấy Huyền Đức dung mạo khác thường trong lòng cũng phục. Hai người dắt nhau vào chào Quốc Thái .
Quốc Thái nhìn kỷ rồi bảo Kiều Quốc Lão :
-Đáng rể ta lắm .
Rồi liền truyền bày tiệc thiết đải Huyền Đức .
Khi đang ăn, Triệu Vân lấy mắt nháy Huyền Đức, Huyền Đức liền tới trước mặt Quốc Thái quỳ xuống khóc thưa rằng :
- Nếu Quốc Thái muốn giết tôi, xin giết ngay cho rồi !
Quốc Thái ngạc nhiên hỏi :
- Sao lại nói vậy ?
Huyền Đức thưa :
- Vậy bao nhiêu quân phục ở nơi đây để làm gì ?
Quốc Thái cả giận, hỏi Tôn Quyền.
Tôn Quyền đổ cho Lữ Phạm, Lữ Phạm lại đổ cho Giả Huê , tất cả bị Quốc Thái quở mắng lủi thủi bước ra .
Mãn tiệc, về tới quán dịch, Tôn Càng nói :
- Bây giờ chúa công nên năn nỉ Kiều Quốc Lão giúp việc thành hôn cho sớm .
Huyền Đức liền đến nhờ Kiều Quốc Lão, Quốc Lão gật đầu.
Quốc Lão sau đó đến trình với Ngô Quốc Thái :
- Huyền Đức xin được sớm thành hôn vì ở lâu e có người hãm hại

chăng .
Quốc Thái nạt :
- Con rể ta, ai mà dám hại ! Rồi cho Huyền Đức dọn vào thư viện của Quốc Thái chờ ngày làm lễ . Huyền Đức xin cho Triệu Vân theo mình, Quốc Thái chuẩn y.
Ít ngày sau, Quốc Thái đứng ra cho phép Tôn phu nhơn và Huyền Đức hiệp cẩn.
Trăm quan đều dự tiệc yến say sưa vui vẽ.
Lúc đó vừa vô phòng, thấy gươm giáo sáng quắc, Huyền Đức hoảng kinh ..

Hồi 55
Lưu Huyền Đức nói khích phu nhơn
Gia Cát Lượng chọc giận Công Cẩn

Huyền Đức không dám vô , lại hỏi mụ quản gia là duyên cớ gì .
Mụ quản gia thưa :
- Phu nhơn ưa đánh gươm để coi .
Huyền Đức nói :
- Tôi không thích coi đấu gươm, ghê quá, nói với phu nhơn xin dẹp đi .
Mụ quản gia cứ thế thưa lại, phu nhơn cười, rồi khiến dẹp hết.
Đêm ấy Huyền Đức cùng phu nhơn động phòng , ân ái mặn nồng kể sao cho xiết .
Từ đó Quốc Thái cũng chìu chuộng Huyền Đức , yến tiệc không ngớt .
Tôn Quyền báo cho Châu Du hay :
- Giả mà hóa thiệt rồi , nay mẹ ta lại cưng chiều y , biết tính làm sao ?
Châu Du cũng bật ngữa người ra , nhưng không chịu thua, nghĩ được một kế nữa viết thư cho Tôn Quyền.
Tôn Quyền gọi Trương Chiêu tới nói :
- Châu Du nay lại nhân kế cũ mà lập kế mới , sai dựng lâu đài cho tráng lệ , mỹ nữ hầu hạ cho xinh đẹp , đàn ca cho hay, thế là Huyền Đức sẽ u mê , không nghĩ gì khác nữa, ta sẽ lấy lại Kinh Châu dễ dàng . Trương Chiêu khen kế hay rồi thừa lệnh Tôn Quyền, đốc thúc ngay việc kể trên.
Khi đền đài hoa mỹ đã xây xong, thị tỳ ca nữ đầy đủ . Tôn Quyền liền cho em gái và Huyền Đức tới ở .
Ngô Quốc Thái cũng vui lòng thấy rể con hòa thuận với nhau.
Quả nhiên Huyền Đức từ đó đâm ra đêm ngày mê tửu sắc chẳng còn bàn bạc gì đến đại sự , dĩ chí không nghĩ tới việc trở về Kinh Châu nữa .

Triệu Vân ít khi gặp Huyền Đức cứ ngày ngày cởi ngựa tập cung cho qua ngày .
thắm thoát đã cuối năm , chợt nhớ kỳ hạn, lại mở cẩm nang của Khổng Minh ra xem. Xem xong , tới phủ xin vào yết kiến Huyền Đức . Tử Long làm ra vẽ lo âu từ ngoài đi vào thưa rằng :
- Vừa được tin Tào Tháo đem năm mươi muôn binh đi Kinh Châu, tình hình rất nguy .
Huyền Đức cả kinh nói :
- Để ta bàn gấp với phu nhơn . Nói rồi vào tìm Tôn phu nhơn, mắt đỏ hoe chợt khóc. Phu nhân hỏi có việc chi.
Huyền Đức mới nói :
- Vì tôi ở đây đã lâu , nay gần tết Nguyên Đán , nhớ quê nhà nên buồn bả .
Phu nhơn nói :
- Xin đừng giấu, tôi biết rồi . Triệu Vân vừa báo tin Kinh Châu nguy ngập nên phu quân lo mà buồn chớ gì ?
Huyền Đức nói :
- Phu nhơn đã rõ tôi xin nói thiệt không về e mất Kinh Châu , mà về bỏ phu nhơn lòng tôi không đành .
Phu nhơn nói :
- Phu quân đi đâu thì thiếp đi theo đó có chi phải lo nghĩ .
Huyền Đức nói :
- Ngô Hầu và Quốc Thái chẳng thuận thì làm sao ?
Phu nhơn nói :
- Vậy mai chúng ta vào lạy mẹ , nói thác là xin ra mé sông để cúng vọng tổ tiên, xong rồi chúng ta trốn luôn .
Huyền Đức quì ngay xuống mà rằng :
-Ơn của phu nhơn, làm sao tôi quên đặng . Rồi kêu Triệu Vân ra lịnh mai chờ ở mé sông để cùng trở về .
Hôm sau nhằm ngày Nguyên Đán vợ chồng Huyền Đức vào lạy tạ Quốc Thái, xin ra mé sông tế lễ .
Quốc Thái nói :
- Việc ấy nên lắm rồi cho đi .
Cả hai liền ra hiệp với Triệu Vân từ biệt Nam Từ đi thật gấp.
Hôm sau có quân báo với Tôn Quyền :

- Vợ chồng Huyền Đức đã trốn đi, Tôn Quyền liền họp các mưu sĩ lại .
Trương Chiêu nói :
- Phải đuổi gấp mà giết cho được Lưu Bị .
Tôn Quyền liền cho Trần Võ và Phan Chương đi ngay .
Trình Phổ nói :
- E hai tướng ấy chẳng dám trái lịnh Quận chúa .
Tôn Quyền liền rút gươm báu của mình trao cho Trương Khâm và Châu Thới mà rằng :
- Các người lãnh gươm này, nếu cần cứ giết em ta, bắt Huyền Đức về đây .
Hai tướng lãnh gươm đi liền.

Nói về Huyền Đức về gần tới Sài Tang thì có tiếng quân reo phía sau . Triệu Vân lùi lại phía sau để ngăn. Cũng lúc đó đàng trước cũng có một đạo binh cản đường.
Hai tướng Đinh Phụng và Từ Thạnh nạt lớn :
- Vâng lịnh Đô Đốc, ta chờ lấy thủ cấp Huyền Đức đã lâu .
Triệu Vân thấy tình hình nguy kịch liền mở cẩm nang chót dâng cho Huyền Đức.
Huyền Đức xem rồi tiến lại trước xe Phu nhơn mà khóc rằng :
- Trước đây Ngô Hầu đem Phu nhơn gả cho tôi, chỉ là muốn gạt tôi qua để ám hại . Vậy mà tôi vẫn qua là vì biết Phu nhơn có chí khí của bậc đại trượng phu, thế nào cũng chẳng nỡ bỏ tôi . Nay Ngô Hầu và Châu Du cho binh mai phục bốn mặt, tôi chỉ còn trông ở Phu Nhơn giải cái nguy này . Còn nếu Phu Nhơn chẳng đoái tình, tôi xin thác ngay trước mặt Phu nhơn . Nói rồi toan đâm cổ tự tử.
Phu nhơn ngăn lại, nét mặt hầm hầm, cho đẩy xe tới trước Đinh Phụng, Từ Thạnh nạt rằng :
- Hai ngươi làm phản hay sao ?
Hai tướng vội vã xuống ngựa làm lễ. Phu nhơn lại nói :
- Hay cho Châu Du. Đông Ngô ta xử hậu với hắn, chồng ta lại là Hoàng Thúc mà nó dám cho đón đường như vậy sao ? Nói rồi cùng Huyền Đức cứ đi tới .
Hai tướng chẳng biết làm sao, vội chạy về báo với Châu Du.

Lúc đó, đạo quân đuổi phía sau đã gần tới, phu nhơn bảo Huyền Đức đi trước, còn mình đứng lại chờ Phan Chương và Trần Võ.
Hai người vừa tới, phu nhơn lại mắng :
- Mẹ ta cho phép vợ chồng ta về Kinh Châu dù anh ta là Ngô Hầu cũng không trái ý được. Vậy bọn các ngươi tới đây định giết ta sao ?
Hai người nói với nhau :
- Bề nào cũng là chuyện anh em người ta, trên có Quốc Thái, dưới có Ngô Hầu mà Ngô Hầu là con chí hiếu đâu dám trái ý Quốc Thái, chi bằng lui là hơn .
Phu nhơn lúc đó lại khiến đẩy xe đi mau .
Bỗng có Trương Khâm và Châu Thới xốc tới hỏi :
- Huyền Đức đi đâu ?
Trần Võ, Phan Chương đáp :
- Quận chúa đã bảo vệ cho y nên chúng tôi không dám ngăn cản .
Châu Thới nói :
- Ta có gươm lịnh đây, mau rượt theo mới kịp .
Rồi lại sai người báo Châu Du cho chặn đường thủy, hai tướng dẫn binh chạy theo .
Lúc đó Huyền Đức đi đã gần tới địa phận nhà thì có sông chảy qua mênh mông mà không có thuyền bè nào cả . Còn đang tìm thuyền bỗng một đạo quân chạy tới, bụi bay mù mịt.
Huyền Đức than :
- Lần này e không khỏi thác ? Tiếng quân la hét lại gần thì may thay dưới sông một đoàn thuyền vừa lướt tới, trên có Khổng Minh !
Khổng Minh thưa :
- Chúng tôi chờ Chúa công đã lâu .
Huyền Đức, phu nhơn và mọi người xuống thuyền rồi thì bọn tướng của Ngô Hầu cũng vừa chạy tới, trên bờ tên bắn xuống như mưa, nhưng thuyền đã vượt xa rồi .
Giữa lúc còn đang vui vẻ chợt đâu chiến thuyền Đông Ngô xuất hiện vô số, có Châu Du ở giữa, một bên Huỳnh Cái, một bên Hàng Đương, thuyền lướt như tên.
Khổng Minh cho quân bỏ thuyền chạy lên bờ .

Châu Du tới đó, tức quá, cũng bắt thủy quân của mình lên chạy bộ, chỉ có tướng là có ngựa cỡi thôi . Châu Du đuổi trước, cả bọn Huỳnh Cái chạy theo sau .
Được một quãng, Châu Du hỏi : Đây là đâu ?
Quân sĩ thưa :
- Đây là bờ cõi Huỳnh Châu .
Châu Du ra lịnh đuổi gấp. Bỗng nghe chiêng trống vang dậy, một tướng mặt đỏ râu dài cỡi ngựa xích thố xông ra chặn đường.
Châu Du trông thấy Vân Trường, biết đánh không lại nên cho lịnh rút lui .
Vân Trường đuổi theo, rồi binh Ngô lại bị Huỳnh Trung, Ngụy Diên từ đâu đánh xáp lại .
Châu Du đại bại kéo nhau trở về.

Hồi 56
Tào Tháo mở hội đền Đồng Tước
Khổng Minh chọc chết Châu Công Cẩn

Châu Du bị thua rút về quân sĩ thiệt hại rất nhiều , về đến Sài Tang, lòng tức giận vô cùng té xỉu xuống đất. Các tướng hết lòng khuyên giải, Châu Du cho Trương Chiêu về tường trình lên Tôn Quyền.
Tôn Quyền cũng giận lắm muốn cho Trình Phổ đi đánh báo thù ngay, Trương Chiêu can :
- Ta hãy cho quân sĩ nghĩ ngơi đã , vả lại Tào Tháo cũng đang có mặt ở Đồng Tước đài thì ta cũng phải đề phòng.
Cố Ung nói :
- Tào Tháo mà biết được ta và Huyền Đức đang lo đánh nhau càng thêm khó khăn cho ta chi bằng che mắt nó bằng cách cử người về kinh đô xin phong cho Lưu Bị làm chúa ở Kinh Châu. Như vậy nó cho ta và Lưu Bị thân thiết với nhau tất không dám xâm phạm Giang Nam. Thủng thỉnh ta sẽ tính lấy lại Kinh Châu sau .
Tôn Quyền khen phải rồi cho Hoa Hâm đem biểu về Hứa đô .

Năm Kiến An thứ mười lăm, đền Đồng Tước xây xong.
Tào Tháo truyền mở tiệc ăn mừng , đền sừng sững trên bờ sông Chương Hà , chính giữa là Đồng Tước đài cao hơn mười trượng , phía tả Ngoa Long đài, phía hữu là Kim Phụng đài .
Tào Tháo mặc cẩm bào , đeo ngọc đới ngồi trên cao, các tướng chia hai đạo thanh y và hồng y dàn hai bên.
Tào Tháo cho lập bảng hồng tâm, truyền rằng ai bắn trúng sẽ được thưởng một áo cẩm bào.
Lập tức bên đạo hồng y, Tào Hựu xông ra bắn một mũi trúng hồng tâm, quân sĩ reo hò thì bên đội thanh y, Văn Sánh xông ra hô lớn :
-Hãy để áo cho ta , dứt lời bắn một phát trúng ngay hồng tâm .
Văn Sánh toan dành áo, bỗng Tào Hồng giương cung cho ngựa chạy , quay mình ra sau bắn một mũi vào giữa hồng tâm. Rồi

Trương Hấp bắn cũng trúng, Từ Quáng trong lòng rộn ràng không yên liền bắn đứt sợi dây treo cẩm bào để toan dành áo. Hứa Chữ không chịu lại tranh nhau với Từ Quáng .
Thế là mọi người giành giựt áo cẩm bào .Áo cẩm bào tan nát từng mảnh.
Tào Tháo cả cười mà rằng :
- Các tướng dừng tranh nhau làm , đó là ta thử tài thiên xạ của các tướng đấy thôi !.
Nói rồi thưởng mỗi người một cây gấm tốt.
Sau đó mọi người vào tiệc ăn uống say sưa cả ngày.
Đang vui chơi , bỗng có quân báo :
- Sứ Đông Ngô xin vào yết kiến. Hoa Hâm vào trình .
Tào Tháo hay tin Tôn Quyền gã em gái cho Lưu Bị, lại xin cho Lưu Bị làm chúa Kinh Châu thì rụng rời tay chân .
Tào Tháo bảo Trình Dục :
- Lưu Bị mà được Kinh Châu như rồng gặp nước rất đáng lo .
Trình Dục thưa :
- Tôn Quyền gã em là dụng kế , nhưng kế bất thành . Nay muốn đánh Kinh Châu lại sợ ta thừa dịp đánh Giang Nam nên mới làm ra vẽ thân thiết với Lưu Bị để dọa ta đó. Nay tôi có một kế làm cho hai bên càng hận thù hơn rồi sau ta sẽ tính .
Tào tháo hỏi kế gì ?
Trình Dục thưa :
- Thừa Tướng nên phong cho Châu Du làm Nam Quận Thái Thú , Trình Phổ làm Hạ Giang Thái Thú hai người có chức mà không có đất tất sẽ tìm cách đánh Lưu Bị .
Tào Tháo vỗ tay mừng, gọi Hoa Hâm vào thết đãi và lưu ở Hứa đô trọng dụng , sai người mang sắc phong tới cho Châu Du và Trình Phổ .
Quả nhiên Châu Du nóng lòng sai Lổ Túc đi đòi Kinh Châu lần nữa.
Huyền Đức đang lo thao luyện binh mã , ngày kia nghe tin Lỗ Túc tới.
Khổng Minh bàn với Huyền Đức :
- Vừa rồi Tào Tháo phong Châu Du làm Nam Quận Thái Thú nên

Lỗ Túc chẳng qua là để đòi Kinh Châu. Hễ va đòi Chúa công cứ khóc rống lên , tôi sẽ ra khuyên giải .
Lỗ Túc vào thưa :
- Tôi vâng lệnh Ngô Hầu tới đây về việc Kinh Châu , nay hai nước cũng như một nhà, vậy thiết nghĩ nên trả cho sớm .
Huyền Đức liền khóc thảm thiết.
Lỗ Túc càng hỏi, Huyền Đức càng khóc khóc rống lên.
Chợt Khổng Minh bước ra nói với Lỗ Túc :
- Lúc trước Chúa tôi mượn Kinh Châu có hứa lúc nào lấy được đất sẽ trả Kinh Châu lại. Đó là Chúa tôi nhắm Tây Xuyên. Ngặt vì xét kỹ Lưu Chương trấn Ích Châu cũng là em của chúa tôi, cùng là cốt nhục Hớn trào. Nếu cử đánh Tây Xuyên, chẳng hóa ra anh em đánh nhau , mà trả lại Kinh Châu thì chúa tôi không còn đất dung thân. Không trả, mất lòng Ngô Hầu là anh vợ. Tình thế nan phai nên chúa tôi mới khóc .
Lỗ Túc vốn khoan nhơn, thấy tình cảnh Huyền Đức như vậy nên kiếu từ về thưa với Châu Du.
Châu Du kêu trời nói :
- Xưa kia Lưu Bị ở với Lưu Biểu mà y còn manh tâm đoạt Kinh Châu thì Lưu Chương ăn nhằm gì ? Tôi lại có một kế, phiền Tử Kính đi phen nữa, sang nói với Luu Bị :
- Huyền Đức không tiện lấy Tây Xuyên, xin để Đông Ngô lấy cho rồi , coi Tây Xuyên như của hồi môn, lúc đó Lưu Bị phải trả Kinh Châu lại. Thực ra là ta mượn danh thế thôi, chứ khi đi đánh Tây Xuyên ta sẽ mượn đường Kinh Châu . Lưu Bị không từ chối được , sẽ phải khao quân ta là khác . Thừa cơ, ta sẽ giết Lưu Bị, đoạt Kinh.Châu.
Nghe xong Lỗ Túc cả mừng bèn trở qua Kinh Châu lần nữa.
Khổng Minh hay Lỗ Túc đến , bàn với Huyền Đức :
- Y chưa có thì giờ về trình với Ngô Hầu, lật đật sang đây ngay là lại thi hành kế của Châu Du . Vậy cứ mời y vào xem sao ?
Huyền Đức cho mời .
Lỗ Túc vào thưa :
- Ngô Hầu có nhiều thịnh tình với Hoàng Thúc nên sẽ cho quân đi đánh Tây Xuyên để cho Hoàng Thúc làm của hồi môn, chừng đó

sẽ đòi Kinh Châu lại .
Khổng Minh khen :
- Ngô Hầu thiệt là tốt !
Lỗ Túc lui ra .
Huyền Đức hỏi, Khổng Minh đáp :
- Châu Du mượn danh đánh Tây Xuyên. nhưng chính là nhắm Kinh Châu. Hễ chúa công ra thành khao quân, nó sẽ nhân dịp bắt chúa công và đánh bất ngờ khiến ta trở tay không kịp .
Huyền Đức lo sợ, Khổng Minh thưa :
- Xin chúa công chớ lo, nhứt định Châu Du lại thất bại phen nữa !.
Đoạn Khổng Minh kêu Triệu Vân lại dặn :
- Cứ làm . . . như vậy, như vậy .
Còn Lỗ Túc về kể lại với Châu Du là Huyền Đức và Khổng Minh không nghi kỵ gì hết .
Châu Du mừng lắm, nói :
- Phen này họ trúng kế ta rồi .
Bèn sai Lỗ Túc về trình Tôn Quyền cho Trình Phổ đem binh tiếp ứng .
Châu Du khi đó vết thương đã gần lành, sai Cam Ninh dẫn năm ngàn quân đi tiên phuông, Lữ Mông , Lăng Thống đi hậu tập còn bản thân cùng Đinh Phụng, Từ Thạnh lãnh trung quân, thủy lục rần rộ qua Kinh Châu.
Khi binh gần tới Hải Khẩu, Châu Du hỏi quân bên Kinh Châu đã sai ai ra nghênh tiếp chưa, quân báo có Mê Trước xin ra mắt.
Châu Du truyền vào .
Mê Trước thưa :
- Chúa tôi đã sắp sửa xong rồi, hiện đang ở trước thành chờ Đô Đốc .
Châu Du liền giục quân tới mãi chẳng thấy ai cả.
Gần tới Kinh Châu, quân về báo cũng chẳng thấy người nào, trên thành chỉ dựng hai cây cờ trắng lớn.
Châu Du liền cho quân rời thuyền lên bộ, dẫn bọn Cam Ninh , Từ Thạnh đến gần thành coi.
Thình lình trên thành gươm giáo vụt dựng lên một lượt, Triệu Vân từ trên nói xuống :

- Quân sư tôi đã rõ kế của Đô Đốc muốn đánh úp Kinh Châu nên cho tôi ở đây giữ .
Lại có quân về báo :
- Quan Công, Trương Phi, Huỳnh Trung , Ngụy Diên đang dẫn bốn đạo hùng binh sắp tới nơi.
Châu Du nghe vậy hét to một tiếng, nhào lăn xuống ngựa, vết thương gần khỏi lại bị xé rách.

Hồi 57
Gia Cát Lượng khóc viếng Châu Du
Bàng Sĩ Nguyên chung lo việc nước

Châu Du được vực xuống thuyền, tả hữu lại trình :
- Lưu Bị đang uống rượu ở trên núi với Khổng Minh .
Châu Du càng bực tức, bỗng có tin Tôn Du vâng lịnh Ngô Hầu đã đem ba vạn binh ròng tới tiếp ứng .
Châu Du liền quyết tâm đánh lấy Tây Xuyên.
Thuyền đi tới Ba Khẩu bỗng gặp chiến thuyền Lưu Phong, Quan Bình xuất hiện.
Châu Du ra lịnh tiến đánh, chợt nghe báo có thư của Khổng Minh gởi tới.
" Thơ từ dạo xa nhau ở Sài Tang lúc nào tôi cũng mong nhớ Đô Đốc, nay nghe tin Đô Đốc định đi đánh Tây Xuyên. nghĩ rằng Lưu Chương không phải dễ đánh vì Ích Châu hiểm trở dân mạnh , lại e rằng Tào Tháo nhơn dịp đó mà đánh Giang Nam báo thù trong lúc Đô Đốc vắng mặt nên tôi không nỡ ngồi xem cảnh đó, dám mong túc hạ nghĩ lại."
Châu Du xem rồi, nghe trong mình mệt mỏi liền truyền tả hữu giấy mực viết gởi Ngô Hầu một bức thơ , xong gọi hết chư tướng lại gần nói , tôi không phải không hết mình vì nước để bảo ơn Ngô Chúa, ngặt vì tôi đây e mệnh tôi sắp dứt , đành nhờ các ông phải hết sức khuông phò Ngô Chúa cho nên nghiệp cả . Dặn rồi ngất đi hồi lâu. Các tướng xúm lại lay gọi, Châu Du chợt tỉnh hét vang một tiếng :
- Trời sanh Du, sao còn sanh Lượng ? Rồi thở hơi cuối cùng.
Thương thay Công Cẩn một lòng vì nước, vì Chúa, nay thác đi mới được ba mươi sáu tuổi .
Các tướng cho phát tang tại Ba Khẩu, rồi cho người mang thơ của Châu Du về dâng Tôn Quyền.
Ngô Hầu khóc lóc thảm thiết, bèn cử Lỗ Túc làm Đô Đốc, mặt

khác cho đem linh cữu Châu Du về kinh mai táng.
Đêm ấy Khổng Minh đang xem thiên văn, thấy một ngôi sao tướng mệnh sa xuống đất, nói rằng :
- Châu Du chết rồi !
Sáng hôm sau, quả thiệt có tin đưa tới.
Huyền Đức hỏi :
- Bây giờ ai thế Châu Du ?
Khổng Minh đáp :
- Chắc Lỗ Tử Kính .
Sau đó Khổng Minh lại thưa :
- Xin cho tôi qua bên Đông Ngô điếu tang. May ra lại tìm được người hiền để về giúp Chúa công .
Huyền Đức tỏ lo ngại, Khổng Minh nhứt định xin đi . Huyền Đức phải chấp thuận và cho Triệu Vân cùng năm trăm binh đi theo.
Khổng Minh đi thẳng tới Ba Khẩu, nghe linh cữu Châu Du đã đưa về Sài Tang.
Khổng Minh liền đi sang Sài Tang, dọc đường hay Lỗ Túc đã được cử làm Đô Đốc thay thế Châu Du.
Lỗ Túc thiết lễ tiếp đón Khổng Minh, còn các tướng Đông Ngô ai nấy hăm hở muốn giết Khổng Minh để báo thù cho Châu Du, nhưng thấy có Triệu Vân nên chưa dám.
Sau khi bầy lễ vật, đốt hương đàn, Khổng Minh quì xuống trước linh sàng Châu Du đọc bài tế điếu như sau :
Thương ôi Công Cẩn, làm sao sớm khuất,
Đành lẽ số trời, ai ai cũng xót
Lượng tôi tới đây , kính dâng ly rượu
Anh Có linh thiêng xin về chứng giám
Nhớ xưa đi học , chơi với Bá Phù
Nhường cơm sẽ áo , một lòng thương nhau
Nhớ anh còn trẻ , chí cả ngàn trùng
Vẫy vùng một cõi , độc lập Giang Đông
Quyền cao chức trọng , trấn giử Ba Khẩu
Khiếp oai Lưu Biểu , đẹp dạ Ngô Hầu
Diện mạo như ngọc , Tiểu Kiều đẹp đôi
Rể tôi nhà Hớn , hỏi được mấy người ?

Anh hùng cái thế , chẳng khứng qui Tào
Trời xanh vổ cánh đại bàng bay cao
Phong tư cốt cách , Tương Cán ngở ngàng
Hết đường thuyết khách , nói cười như không
Thương anh lừng lẩy , văn võ kiêm toàn
Hỏa công một trận , Xích Bích lừng vang
Làm sao sớm khuất , ai hởi Chu Lang
Lượng tôi đau xót , huyết lệ hai hàng
Sống đũ trung nghĩa , mất được thảnh thơi
Tuổi thọ ba chục , danh lưu muôn đời
Lòng tôi bối rối , vạn mối tơ vò
Tâm nầy lửa đốt , ruột héo gan khô
Giang Đông tang tóc , ba quân bàng hoàng
Chúa thời tuôn lệ , bạn thời khóc than
Lượng tôi những tính nương tựa vào nhau
Giúp Lưu phò Hớn , cùng Ngô phá Tào
Gây thế ỷ dốc , sớm hôm bàn mưu
Lượng tôi kém cỏi , mong trông cậy nhiều
Nào ngờ Công Cẩn ! , sớm khuất từ đây
Mênh mang chánh khí , trời thẳm đất dầy
Anh linh chứng dám , rủ thương lòng nầy
Từ nay tri kỷ ,biết ngỏ cùng ai ?
Thương ôi , có thiêng , xin về thượng hưởng....
Khổng Minh nghẹn ngào mãi mới đọc hết , đọc xong gục mặt xuống đất khóc lóc như mưa , thảm thương vô cùng , đầu tóc rủ rượi , muốn cho các tướng đang tức giận muốn ăn tươi nuốt sống Khổng Minh cũng phải nói với nhau :
- Người ta cứ nói Công Cẩn với Khổng Minh bất hòa , nhưng nay xem như vậy , thì có lẻ là thiên hạ xét sai .
Lỗ Túc cũng nghĩ trong bụng :
- Khổng Minh bi thiết như vậy , lòng dạ chắc tốt , chẳng qua Công cẩn hẹp lượng nên mình hại mình đấy thôi !
Phúng điếu xong xuôi. Khổng Minh được bên Đông Ngô thết đãi tử tế .
Mãn tiệc Khổng Minh xin về , tới bờ sông , chợt có người ở sau vỗ

vai nói :
- Ngươi chọc Công Cẩn tức mà chết , lại còn sang điếu tang, dể khinh Đông Ngô không có người biết hay sao ?
Khổng Minh thất kinh, nhìn lại là Phụng Sồ tiên sanh bèn dắt nhau xuống thuyền trò chuyện . Sau đó Khổng Minh dặn Bàng Thống khi nào không ở với Đông Ngô nữa , xin sang Kinh Châu cùng phò Huyền Đức .
Bàng Thống gật đầu, hai người chia tay .
Một hôm Lỗ Túc vào trình với Tôn Quyền :
- Tôi xin tiến cử người khả dĩ giúp chúa công gây dựng nên nghiệp lớn xin chúa công cho thĩnh về .
Tôn Quyền hỏi ai .
Lỗ Túc thưa :
- Người ấy họ Bàng tên Thống tự Sĩ Nguyên tức Phụng Sồ tiên sanh .
Tôn Quyền lập tức cho Lỗ Túc mời Bàng Thống tới .
Làm lễ ra mắt xong , Tôn Quyền thấy Bàng Thống hình dung xấu xí có ý chẳng vừa lòng.
Sau một hồi đàm luận Tôn Quyền hỏi tài của tiên sanh so với Công Cẩn thế nào ?
Bàng Thống đáp :
- Cái học của tôi so với Công Cẩn khác nhau xa .
Ngô Hầu xưa nay quí mến Châu Du cái gì cũng cho Châu Du là nhất , nay nghe Bàng Thống khinh tài Châu Du như vậy trong lòng không đẹp, nói rằng :
- Tiên sanh hãy tạm lui khi nào cần tôi sẽ triệu thỉnh .
Bàng Thống thở dài lui ra. Sau đó Bàng Thống lặng lẻ qua Kinh Châu tìm sang Huyền Đức .
Huyền Đức nghe Phụng Sồ tiên sanh tới , cả mừng , mời vào lập tức. Nào ngờ Huyền Đức cũng như Tôn Quyền thấy Bàng Thống trán vồ, mũi hệch , tướng mạo không đẹp có vẽ không vui . Trước kia, Khổng Minh đã viết sẳn một bức thư tiến cử Bàng Thống cho Huyền Đức . Bàng Thống mang theo, nhưng không đưa ra để xem Huyền Đức là người thế nào.
Đàm luận một hồi Huyền Đức nói :

- Huyện Lôi Dương cách đây trăm dặm chức tri huyện còn khuyết , cảm phiền tiên sanh lãnh chức dùm cho , sau này sẽ hay .
Bàng Thống thấy Huyền Đức đối xử nhạt nhẻo như vậy , lúc đó Khổng Minh lại đi vắng, nên cũng cứ tới huyện Lôi Dương xem sao .
Tới huyện, nhìn qua công việc, rồi Bàng Thống không làm gì hết , cả ngày uống rượu rồi ngủ.
Sự việc tới tai Huyền Đức . Huyền Đức giận lắm, cho Tôn Càng , Trương Phi đi tra xét các huyện và tới Lôi Dương trước.
Tới nơi , nha lại đều ra đón tiếp, Trương Phi hỏi :
-Quan huyện sao lại vắng mặt ?
Mọi người thưa :
- Quan bỏ phế mọi việc, suốt ngày uống rượu ngủ vùi . Hiện đang say nên không biết có thượng quan tới .
Hôm sau, Trương Phi cho kêu Bàng Thống tới .
Bàng Thống ăn mặc xốc xếch đi tới .
Trương Phi nạt :
- Sao huynh trưởng ta đi giao huyện cho một người bê bối thế này !
Bàng Thống cười nhạt :
- Huyện nhỏ như lổ mũi, tướng quân cứ ở lại xem tôi làm việc .
Nói rồi khiến nha lại ôm tới hồ sơ chất đống cả hàng trăm ngày, tay phê, mắt liếc đọc, miệng phân xử, mọi việc chỉ nháy mắt đã xong, đâu đó phân minh, mọi người có mặt đều bái phục.
Xong việc, Bàng Thống nói :
- Nào tôi có gì bê trễ, Tào Tháo Tôn Quyền tôi còn xem như trong lòng bàn tay, sá gì việc một huyện như thế nầy .
Trương Phi thấy thế, biết Bàng Thống là bậc kỳ tài, lật đật tạ lỗi .
Thì Bàng Thống mới đưa thư tiến cử của Khổng Minh ra.
Trương Phi xin về trước rồi đưa thư cho Huyền Đức xem.
Lúc đó Khổng Minh cũng vừa về tới, lật đật nói :
- Phụng Sồ còn hơn tôi gấp bội, xin Chúa công mau trọng dụng .
Huyền Đức liền thỉnh Bàng Thống về, phong chức phó quân sư, lòng mừng rỡ nói :
- Ta có đủ cả Phục Long, Phụng Sồ, nhà Hớn ắt hưng lại được ?

Nói về Tào Tháo ở Hứa đô ban ngày lo thao luyện binh mã, được tin Huyền Đức đang có Phục Long, Phụng Sồ giúp sức, mưu liên kết với Đông Ngô, đánh lên phía Bắc.
Tào Tháo bàn với các tướng nên đánh đâu trước ?
Tuân Du nói :
- Nhân Châu Du mới thác, nên đánh Tôn Quyền trước.
Tào Tháo nói :
- Ta hãy lo việc gần là bọn Mã Đằng đã .
Tuân Du hiến kế :
- Thừa Tướng nên phong Mã Đằng làm Chinh Nam tướng quân, khiến y đi đánh Tôn Quyền, xong dụ y về đây trừ đi là xong . Tào Tháo y kế thi hành.
Nguyên Mã Đằng dòng dõi Mã Viện, có nhiều công lao, lại kết nghĩa với Hàng Toại, ngày ấy bỗng nhận được chiếu, gọi con lớn Mã Siêu tới bàn :
- Xưa cha đã muốn hiệp với Huyền Đức trừ Tào Tháo, nhưng Huyền Đức bại luôn, ở tít tận Kinh Châu, nên chưa kết liên được. Nay Tào Tháo lại cho người tới phong chức cho cha, vậy liệu làm sao ?
Mã Siêu thưa :
- Bề gì Tào Tháo cũng lấy lịnh của thiên tử, không nghe thì mang tiếng nghịch trào đình. Chi bằng cứ về đó xem rồi tùy cơ liệu định .
Mã Đằng liền cho Mã Siêu ở lại lo bảo thủ Tây Lương, chỉ đem Mã Hưu, Mã Thiệt và Mã Đại theo về Hứa đô.
Gần tới Hoa Ở , Mã Đằng đồn binh lại .
Tào Tháo hay tin dặn Huỳnh Khê rằng :
- Ngươi tới khao quân Mã Đằng rồi bảo mai bệ kiến , ta sẽ cấp thêm binh mã cho đi đánh phương Nam. Huỳnh Khê lãnh mạng đến nơi, Mã Đằng mời vào dự tiệc.
Tiệc nửa chừng, Huỳnh Khê bỗng khóc rống lên rằng :
- Cha tôi chết vì nạn Lý Thôi, Quách Dĩ nay lại gặp tên Tào tặc này nữa .
Mã Đằng cho là Tào Tháo sai người thử mình, vội nói :
- Sao ông lại loạn ngôn như vậy ?
Huỳnh Khê hỏi :

- Ông quên đái chiếu thiên tử rồi sao ?
Mã Đằng thay Huỳnh Khê tỏ thiệt tình, cũng tỏ tâm sự cho bạn rõ . Hai người uống rượu mừng đến tối Huỳnh Khê về say rượu, nói hết cho tiểu thiếp Lý Xuân Hương nghe .
Xuân Hương vốn ngoại tình với Miêu Trạch, mà Miêu Trạch chỉ mong có cơ hội trừ khử Huỳnh Khê nên vội báo cáo với Tào Tháo .
Tào Tháo kêu Hứa Chữ và Tào Hồng dặn làm như vậy, như vậy . Huỳnh Khê lập tức bị bắt. Còn Mã Đằng kéo tới bên thành, thấy một đạo cờ đỏ huy hiệu Thừa Tướng, định bất ngờ xông lên giết Tào Tháo, nào ngờ Tào Hồng, Hứa Chữ, Hạ Hầu Huyên xông ra vây đánh.
Mã Thiệt bị tên thác , Mã Hưu và Mã Đằng đều bị bắt.
Tào Tháo cho Huỳnh Khê, Miêu Trạch cùng vào đối chúng với Mã Đằng, rồi đem chém hết.
Miêu Trạch kêu oan, Tào Tháo bảo :
- Ngươi vì một con đàn bà mà làm liên lụy nhiều người, tội thật đáng chém !
Chỉ có Mã Đại ở ngoài thành, chạy thoát về Tây Lương báo tin cho Mã Siêu .

Hồi 58
Báo phụ thù, Mã Siêu khởi binh
Tào Mạnh Đức cắt râu bỏ áo

Sau khi giết Mã Đằng. Tào Tháo tính đi đánh Giang Nam, bỗng nghe tin Lưu Bị đang chuẩn bị lấy Tây Xuyên gấp.
Tào Tháo cả sợ, Trình Dục nói :
- Nếu Lưu Bị muốn đánh Tây Xuyên thì Thừa Tướng cho binh ra hợp với binh ở Hiệp Phì mà tấn công Giang Đông, Tôn Quyền sẽ cầu viện Lưu Bị, Lưu Bị đi tiếp cứu còn đâu binh mà đánh Tây Xuyên. Nếu Lưu Bị không tiếp viện, ta lại càng có lợi .
Tào Tháo y theo, kéo quân đánh Giang Nam.
Tôn Quyền hay tin liền thương nghị với các tướng.
Trương Chiêu nói :
- Xin Chúa công bảo Lỗ Túc yêu cầu Huyền Đức hiệp lực chống Tào.
Huyền Đức không từ chối Lỗ Túc đâu .
Lỗ Túc liền được lịnh mang thư qua Huyền Đức cầu cứu.
Được thư Huyền Đức mời Khổng Minh tới.
Khổng Minh nói :
- Sẽ chẳng phải điều binh Giang Nam mà cũng khỏi điều binh Kinh Châu . Tự nhiên Tào Tháo không dám dòm ngó Giang Nam nữa .
Huyền Đức liền đáp thư , đại ý nói nếu Tào Tháo đánh , Huyền Đức sẽ tiếp viện ngay .
Lỗ Túc đi rồi , Khổng Minh nói với Huyền Đức :
- Tào Tháo vừa giết Mã Đằng , nay Chúa công viết thơ liên kết với Mã Siêu , rồi bảo y đánh Tào Tháo báo thù cha thì Tào Tháo không dám đánh Giang Nam nữa .
Huyền Đức liền cho người mang thư tới Mã Siêu .
Ngày nọ , Mã Siêu đang thương nghị với các tướng , chợt có Mã Đại hoảng hốt về thưa :

- Chú và em đều bị Tào Tháo giết rồi .
Mã siêu hỏi hết đầu đuôi , chừng nghe xong té lăn xuống đất mà khóc . Các tướng vực lên khuyên giải , bỗng nghe có thơ của Huyền Đức .
Mã Siêu cho đem ngay vào xem , trong thơ nói Mã Siêu cứ đánh Tào Tháo mặt hữu , còn mặt tiền Huyền Đức sẽ trợ lực trừ đứa gian thần .
Mã Siêu liền cho khởi binh ngay . Lại được tin thái thú Tây Lương là Hàng Toại mời tới có việc cần .
Mã Siêu liền chạy tới, Hàng Toại nói :
- Tào Tháo viết mật thư bảo chú bắt cháu nạp cho nó sẽ được trọng thưởng .
Mã Siêu biến sắc mặt , Hàng Toại tiếp :
- Cha cháu và chú đã từng kết nghĩa anh em , chú lòng dạ nào nghe theo bọn tàn ác đó . Đoạn Hàng Toại hiệp binh với Mã Siêu , cộng hơn hai mươi vạn cùng đi đánh Tào Tháo .
Thái Thú Trường An là Chung Do một mặt lo chống giử một mặt phi báo cho Tào Tháo . Quân Mã Siêu và Hàng Toại vây kín Trường An tới mười ngày vẫn chưa phá nổi . Mã Siêu liền định kế , rồi lui binh.
Chung Do cho đi thám thính , quả binh Tây Lương đã lui tới năm mươi dậm .
Thừa dịp Chung Do cho mở cửa thành đi gánh củi lấy nước.
Ngày sau binh Tây Lương kéo tới , Chung Do bèn đóng cửa thành lại . Em Chung Do là Chung Tấn giử cửa thành phía Đông tới canh ba, bỗng thấy có lửa cháy . Chung Tấn vội đi chữa hỏa, bỗng gặp tướng của Mã Siêu là Bàng Đức chém một đao rơi đầu. Bàng Đức mở luôn cỗng thành cho Mã Siêu tràn vào . Chung Do bỏ thành chạy trốn về ải Đồng Quan .
Tào Tháo hay tin mất Trường An , không cử binh đánh Giang Nam nữa , cho Từ Quáng , Tào Hồng gấp tới cứu ải Đồng Quan, dặn rằng :
- Trong mười ngày mà mất ải thì bị chém. Quá mười ngày mới mất thì được vô tội . Hai tướng lảnh binh đi ngay . Tới Đồng Quan cố thủ , không ra đánh .

Mã Siêu cho chửi mắng om sòm, TàoHồng tức lắm muốn ra . Từ Quáng ngăn lại . Tới ngày thứ chín, Tào Hồng nhìn thấy quân Mã Siêu đều bỏ ngựa ngồi chơi , đùa giỡn rồi ngủ . Tào Hồng mở cửa thành đánh ra, binh Tây Lương chạy hết , Tào Hồng rượt theo . Từ Quáng vội đuổi theo để ngăn lại, song không kịp.
Bỗng tiếng hét sau lưng vang lên , Mã Đại đã đem quân tới. Tào Hồng chưa kịp đánh thì Mã Siêu, Bàng Đức lại xuất hiện , Tào Hồng chạy một mạch về Hứa đô báo cáo với Tào Tháo . Từ Quáng cũng bỏ thành Đồng Quan chạy theo.
Tào Tháo giận lắm , hỏi đầu đuôi , biết tại Tào Hồng liền thét quân đem chém .
Tào Nhơn xin rằng :
- Tào Hồng còn ít tuổi nên háo thắng , xin tha cho y một phen để y lấy công chuộc tội .
Tào Tháo bèn tha rồi kéo quân tới Đồng Nam hạ trại.
Mã Siêu cũng kéo quân rời khỏi thành, lập trại đối địch.
Tào Tháo xuất trận, nhìn thấy Mã Siêu là một trang anh tuấn, hào hoa đẹp đẽ, bào trắng giáp trắng , hai tướng là Mã Đại, Bàng Đức oai phong lẫm liệt, quân sĩ Tây Lương đều cường tráng, trong lòng khen thầm.
Mã Siêu thấy Tào Tháo xuất trận, chửi mắng Tào Tháo và hươi thương tới chém.
Vu Cấm vội ra đón đở, đánh một hồi không lại, bỏ chạy . Trương Hấp ra đánh tiếp cũng thua luôn.
Lý Tống xông ra, bị ngay Mã Siêu chém một thương chết tốt.
Binh Tào cả sợ, đua nhau chạy tán loạn, còn Bàng Đức và Mã Đại thì cố tìm Tào Tháo bắt.
Tào Tháo đang chạy nghe có tiếng reo :
- Người mặc hồng bào là Tào Tháo .
Tào Tháo liền vứt bỏ ngay hồng bào.
Liền có tiếng kêu lớn :
- Thằng râu dài là Tào Tháo , Tháo thất kinh lấy gươm cắt bỏ chùm râu chạy trốn.
Lại có tiếng la :
- Tào Tháo vừa cắt râu, thằng nào cắt râu là Tào Tháo.

Tào Tháo lấy ngay lá cờ nhỏ bao kín cả cổ mà chạy. Chạy một quãng, vừa quay nhìn lại thì thấy Mã Siêu đuổi tới. Tào Tháo liền chạy quanh một gốc cây đại thọ, Mã Siêu giơ thương phóng thiệt mạnh, nhưng không trúng Tào Tháo, cắm phập vào thân cây , chừng rút được mũi thương ra, Tào Tháo đã trốn thoát mà không sao tìm thấy !
Từ đó, Tào Tháo lo cố thủ, không ra đánh nữa. Ngày kia đang trong doanh trại, có quân vào báo quân Tây Lương lại thêm tiếp viện nữa. Tào Tháo bật cười vang, tướng sĩ ai cũng lấy làm lạ vì sao địch tăng cường mà Thừa Tướng lại cười ?
Một hôm Từ Quáng thưa :
-Gần đây có sông Bồ Phan Tân, địch không phòng ngự gì nơi đó, vậy xin cho quân mai phục rồi Thừa Tướng từ phía Bắc đánh xuống, phía dưới đánh lên, chắc ta sẽ thắng .
Tào Tháo liền cử Từ Quáng, Châu Linh, Tào Hồng y kế thi hành.
Quân dọ thám liền báo với Mã Siêu .
Mã Siêu nghĩ :
- Nó sắm thuyền bè như đánh phía Bắc , chắc chúng có mưu đánh phía sau, vậy ta phục quân ở mé sông đề phòng .
Hàng Toại bàn rằng :
- Theo chú , chờ nó qua sông nữa chừng hãy đánh .
Tào Tháo chia binh ba đạo qua sông. Đang qua bỗng quân Mã Siêu ào ra đánh, tiếng quân la inh ỏi .
Hứa Chữ vội chạy tới cõng Tào Tháo sang thuyền mình chạy .
Mã Siêu liền bắn tên theo, Hứa Chữ lấy yên ngựa che cho Tào Tháo.
Lần lần thuyền Hứa Chữ thoát được sang bờ phía Bắc.
Quân sĩ đưa Tào Tháo vào trại, Tào Tháo than :
- Thiếu chút nữa ta chết vì thằng con nít đó .
Mã Siêu về kể lại chuyện bắt hụt Tào Tháo .
Hàng Toại nói :
- Tướng cứu Tào Tháo đó là Hứa Chữ, cháu có gặp nó phải nên cẩn thận .
Mã Siêu bàn :
- Theo cháu, ta nên giữ chặt bờ sông không cho Tào Tháo qua, còn

chú và Bàng Đức nên mang một đạo quân dọc theo bò sông đánh tới không cho y nghỉ ngơi .
Nào ngờ Tào Tháo đã cho đào hầm ở bờ sông Bàng Đức bị rớt ngay xuống hầm, may cố sức nhảy lên được thì Hàng Toại lại bị vây . Bên Tây Lương ráng đánh mới chạy thoát, nhưng chết mất hai tướng là Trình Ngân và Trương Hoành.
Đêm đó, cho là Tào Tháo mới thắng, không đề phòng, Mâ Siêu ngỏ ý muốn đi cướp trại .
Hàng Toại đồng ý, đem quân theo sau để tiếp ứng.
Bên đó Tào Tháo biết trước mưu đồ đó nên cho quân mai phục xung quanh bỏ trống doanh trại chính giữa .

Hồi 59
Cẩm Mã Siêu đại chiến Hứa Chữ
Thắng Tây Lương, Tào Tháo dương danh

Nữa đêm Thanh Nghị vâng lịnh Mã Siêu dẫn quân vào tới Trung quân, thấy trại bỏ trống, vụi vã rút lui bỗng một tieng pháo nổ vang, quân Tào ùa ra vây bọc, Thanh Nghị bị Hạ Hầu Huyên chém một đao
chết tốt. Mã Siêu đem binh tới cứu ứng, hai bên đánh vùi tới sáng mới thâu quân.
Ngày ngày Mã Siêu bố trí đánh liên tiếp, không để binh Tào nghỉ ngơi.
Tuân Du bàn với Tào Tháo phải lấy cát dưới sông đắp lũy cố thủ. Bên Tây Lương hay tin lại tìm cách làm cho nước sông sao động, quân Tào đắp cát tới đâu bị nước trôi kéo xuống.
Tào Tháo tức bực, nhân một đêm trời tối như mực, huy động hết quân sĩ ra đắp cát, chỉ nội đêm đó đã đắp xong lũy cát. Mã Siêu thay vậy cả kinh, bèn tới trại Tào khiêu chiến .
Hứa Chữ xin ra đánh Tào Tháo chấp thuận .
Mã Siêu đang khiêu chiến , thấy một tướng địch xông ra, mặt như ánh lửa, dáng điệu hung dữ, hét vang như sấm :
- Ta là Hứa Chữ đây, thằng con nít kia mau đầu hàng cho khỏi chết .
Mã Siêu cũng hô lớn :
- Ta quyết bắt con hùm này về làm thịt khao quân . Hai bên đánh cả trăm hiệp không phân hơn thua. Hứa Chữ liền chạy về, cởi bỏ giáp, trần trùng trục ra đánh tiếp , đánh trăm hiệp nữa Hứa Chữ vứt đao rồi giựt cây đao Mã Siêu. Cây đao gảy đôi, mỗi người cầm một nữa đánh nữa.
Bên này Tào Hồng, Hạ Hầu Huyên ra đánh trợ lực, bên kia Bàng Đức , Mã Đại cũng ùa ra. Hai bên đánh loạn, Hứa Chữ bị trúng hai mũi tên phải chạy , quân Tây Lương rượt theo, quân Tào đại bại.

Hàng ngày hai bên tiếp tục đánh nhau, khi thắng khi bại ,chưa dứt khoát.
Một hôm có quân vào báo Tào Tháo :
- Hàng Toại tới khiêu chiến .
Tào Tháo liền đích thân ra trận.
Gặp Hàng Toại, Tào Tháo hỏi thăm :
- Tôi với thân phụ ông ngày xưa cùng đỗ khoa Hiếu Liêm, tôi lúc nào cũng coi người như cha chú, ông với tôi lại cùng làm quan với nhau. Chẳng hay ông bao nhiêu tuổi .
Rồi Tào Tháo hỏi liên tiếp chuyện nọ chuyện kia, Hàng Toại mắc trả lời hoài, Tào Tháo hỏi han mãi, chẳng đánh gì hết thâu quân về trại.
Thấy Hàng Toại về, Mã Siêu hỏi :
- Tại sao chú chẳng đánh gì , mà lại nói chuyễn với Tào Tháo hoài vậy ?
Hàng Toại nói :
- Ta muốn đánh mà nó cứ nhắc lại chuyện cũ, làm ta cũng bực quá !
Từ đó Mã Siêu nghi kỵ, Hàng Toại biết thế, song chưa thể giải nổi ngờ vực được.
Tào Tháo về bảo Giả Hủ :
- Tôi không đánh mà cứ gợi chuyện ra thì có ý cho Mã Siêu nghi ngờ chú nó.
Giả Hủ bày thêm kế :
- Nên viết một lá thư, chỗ thì đề chữ, chỗ thì bôi đen, gởi cho Hàng Toại. Rồi cho Mã Siêu biết, thế nào hắn cũng đòi xem. Thấy vậy hắn càng nghi ngờ Hàng Toại thêm .
Tào Tháo y kế làm .
Hôm đó, Hàng Toại nhận được thư Tào Tháo gởi tới, bèn mở ra xem, thấy loang lổ bôi đen chỗ này chỗ nọ. Mã Siêu nghe báo vội chạy tới đòi xem thư, Hàng Toại biết là kế của Tào Tháo dùng dằng mãi mới chịu đưa ra. Mã Siêu thấy bôi bỏ nhiều chỗ, nghi ngờ lắm, nói rằng :
- Chú mưu mô gì với Tào Tháo đây, thôi thì giết ngay cháu còn hơn !

Đoạn Hàng Toại bảo :
- Để mai chú ra trận, quyết một phen sống chết với nó cho cháu biết lòng ngay dạ thẳng của chú .
Hôm sau, Hàng Toại ra trận, Tào I háo lánh mặt, lại sai Tào Nhơn chạy ra trước trận nói lớn :
- Thừa Tướng dặn tướng quân những lời bữa qua đó, xin chớ có sai hẹn . Nói xong thì lui binh lập tức.
Hàng Toại đành trở về, Mã Siêu giận lắm.
Dương Thu khuyên Hàng Toại :
- Việc cấp bách lắm , không có cách nào hơn là phải đầu Tào .
Hàng Toại nói :
- Ta đã kết nghĩa với Mã Đằng , lẽ đâu lại làm chuyện đó được .
Dương Thu lại nói :
- Nước đã tới chân, e không khỏi tai họa .
Hàng Toại sợ Mã Siêu giết, đành nghe lời viết thư hàng Tào Tháo.
Tào Tháo mừng rỡ phong Hàng Toại làm Tây Lương Thái Thú.
Mã Siêu hay tin lập tức dẫn Bàng Đức, Mã Đại tới dinh Hàng Toại.
Mã Siêu chém trúng tay Hàng Toại, tay tả rớt xuống đất.
Các tướng Hàng Toại xông vào đánh, chừng Mã Siêu dẹp xong thì Hàng Toại đã được thủ hạ mang đi.
Lúc đó, quân Tào kéo tới đánh, hàng ngũ bên Mã Siêu hỗn loạn, Mã Siêu nhờ Bàng Đức và Mã Đại hộ vệ , chạy thoát khỏi vòng vây.
Tào Tháo thâu được ải, phong Hàng Toại chức Thái Thú như cũ.
Sau đó Tào Tháo cho Hạ Hầu Đôn giử Trường An, rồi kéo binh về Hứa đô.
Vua Hiến Đế ra khỏi thành nghinh tiếp , từ đó oai danh Tào Tháo vang lừng bốn phương.

Nói về Trương Lỗ, Thái Thú Hớn Trung, cũng hùng cứ một phương mà lo dựng nghiệp. Ngày nọ nghe tin Tào Tháo cả thắng Tây Lương, bèn họp chư tướng lại thương nghị.
Trương Lỗ nói :
- Phá được Mã Siêu rồi, chắc nay mai Tào Tháo sẽ dòm ngó Hớn Trung, vậy phải làm sao ?

Điên Bộ thưa :
- Bây giờ một là đánh Hứa đô, hai là đánh Ích Châu. Lưu Chương thế yếu, nếu được Ích Châu, thế lực ta mạnh thì Tào Tháo không dám dòm ngó nữa.
Trương Lỗ suy nghĩ rồi đồng ý là nên đánh Ích Châu.
Ở Ích Châu, có quan Châu Mục là Lưu Chương tánh tình trọng nghĩa nhưng biếng nhác, là con Lưu Yên, có cựu thù giết mẹ và em của Trương Lỗ. Nghe tin Trương Lỗ qua đánh liền nhóm chư tướng lại thương nghị.
Đang bàn luận bỗng có một người đứng lên , hăm hở nói :
-Tôi tuy bất tài, nhưng chỉ dùng ba tấc lưỡi cũng đủ làm Trương Lỗ không dám dòm ngó bờ cỏi của ta nữa .

Hồi 60
Trương Tòng đi sứ gặp Dương Tu
Bàng Thống nghị kế lấy Tây Thục

Người đó là Trương Tòng, tướng mạo xấu xí, nhưng có lài ăn nói lưu loát.
Lưu Chương hỏi làm cách chi ?
Trương Tòng thưa :
- Tào Tháo hiện oai danh bốn cỏi, Chúa công nên cho người qua cống hiến để thần phục y . Lại khuyến dụ y đi đánh Hớn Trung mà diệt Trương Lỗ , thì Trương Lỗ không dám xâm phạm tới ta nữa .
Lưu Chương liền cho Trương Tòng đi sứ .
Trương Tòng mang theo cả bản đồ Tây Xuyên.
Tới Hứa Đô, Trương Tòng về nghỉ ở quán dịch chờ xin ra mắt Tào Tháo . Chờ tới ba ngày vẫn chưa được vào yết kiến .
Ngày thứ tư, được vời vào , vừa thấy Trương Tòng, Tào Tháo quát :
- Thường năm, Chúa ngươi không chịu cống lễ là có ý chi vậy ?
Trương Tòng tâu :
- Vì đường sá xa xôi, thảo khấu quấy nhiểu, nên chưa đi cống lễ được .
Tào Tháo lại nạt :
- Cường khấu ta đã dẹp hết, sao lại kiếm cớ nói láo ?
Trương Tòng ung dung đáp :
- Tôn Quyền, Lưu Bị, Trương Lỗ vẫn còn, đâu có dẹp hết .
Tào Thao giận, xốc áo, bỏ vào trong.
Ngoài này , có người trách Trương Tòng :
- Làm sứ gì mà nói ngang ngược, nếu Thừa Tướng không khoan dung, chắc ngươi nguy rồi !
Trương Tòng nói :
- Sao tớ lại a dua với thầy như vậy ?
Bộ hạ Tào Tháo là Dương Tu hỏi :

- Ở xứ ngươi không có ai dua, vậy ngươi thử nói lên xem ở đây ai a dua ?
Trương Tòng đáp :
- Nhiều lắm, Tôi chỉ sợ thiếu mà thôi .
Dương Tu hỏi thăm về nhơn vật ở đất Thục ra sao, Trương Tòng đáp :
- Văn thì như Trương Như, võ thì như Mã Viện, thiên địa bói toán như Quân Bình, y dược như Trọng Kiển, đếm không kể xiết !
Dương Tu hỏi tiếp :
- Ông giử chức vụ chi trong trào ?
Trương Tòng đáp :
-Tôi hiện giử chức Biệt Giả . Còn ông xem ra tài năng chẳng thiếu , sao sại làm thủ hạ cho Thừa Tướng mà không phò Thiên Tử ?
Dương Tu nói :
- Ông ở xa , làm sao mà biết đặng tài Thừa Tướng ?
Nói đoạn, lấy cuốn "Mạnh Đức Tân Thơ" đưa Trương Tòng xem.
Trương Tòng giở qua rồi nói :
- Ở đất Thục tôi , trẻ nít cũng biết sách này , là vì của vô danh từ đời chiến quốc. Thừa Tướng chỉ soạn theo, chẳng có chi của Thừa Tướng cả . Nói rồi đọc làu làu, Dương Tu thất kinh liền vào trong thưa với Tào Tháo :
- Sao hồi nãy Thừa Tướng lại khinh khi Trương Tòng như vậy ?
Tào Tháo bảo :
- Hắn chỉ là loại cuồng sĩ mà thôi .
Dương Tu nói :
- Tôi gợi chuyện, thấy y hiểu rộng biết nhiều mà lại nói thẳng. Thùa Tướng nên lưu lại mà dùng .
Tào Tháo bảo :
- Mai ta sẽ thao diễn binh mã, ông đưa nó tới xem rồi ta sẽ liệu .
Sáng hôm sau, Tào Tháo điểm binh, quân đông như kiến, gươm dáo như rừng, cờ xí rợp trời , chiêng trống vang trời .
Tào Tháo hỏi Trương Tòng có thấy vậy bao giờ chưa ?
Trương Tòng đáp :
- Chưa từng thấy, vì ở nước tôi, chỉ lấy nhơn nghĩa mà giáo hóa dân thôi .

Tào Tháo hét lên :
- Đồ hủ nho, mi coi ta là đồ bất nhơn bất nghĩa hay sao ? Rồi truyền đem Trương Tòng ra pháp trường xử trảm. Các tướng xúm vào can. Y đi cống lễ mà ta giết đi thì còn ai dám đầu hàng sau này .
Trương Tòng được tha, về nơi quán dịch nghĩ ngợi rồi bỏ đi , tính đầu Huyền Đức .
Đi được một đoạn đường bỗng gặp một đại tướng , chính là Triệu Vân, xuống ngựa thi lễ mà rằng :
- Ngài có phải là Trương Biệt Giả đó chăng ?
Trương Tòng đáp :
- Phải .
Triệu Vân thưa :
- Chúa công tôi sai mang cả rượu thịt tới Đại Phu dùng .
Trương Tòng tiếp và nghĩ trong bụng ;
- Quả Huyền Đức ìà người chuộng hiền đãi sĩ .
Sau đó đi vào bờ cõi Kinh Châu thì lại có Vân Trường ra đón.
Cả ba người cùng về quán dịch nghỉ ngơi .
Hôm sau, lại tiếp tục lên đường về Kinh Châu chợt thấy một đoàn người ngựa từ xa tiến lại : đó là Huyền Đức cùng Ngọa Long và Phụng Sồ đi rước.
Trương Tòng vội vã xuống ngựa thi lễ .
Sau đó mời về phân ngôi chủ khách. Uống được tuần trà thì Huyền Đức nói :
- Nghe tin Đại phu ở Hứa đô về nên tôi vội đi đón rước.
Trương Tòng hỏi chuyện Kinh Châu, Huyền Đức nói :
- Tôi là rể Đông Ngô nên tạm quyền mà thôi .
Trương Tòng nói :
- Ngài là dòng dõi nhà Hớn có chiếm đất cũng là chuyện nhỏ, dẫu cho có lên ngôi chánh thống đi nữa cũng không có chi là trái lẽ .
Huyền Đức tạ ơn mà rằng :
- Ông nói quá, tôi đâu dám vậy !
Trương Tòng thấy Huyền Đức thiệt thà nhơn nghĩa nên muốn giúp đỡ bèn bày kế :
- Kinh Châu là mũi giặc, Ngài nên lấy Ích Châu thì mới gây dựng

đặng cơ nghiệp .
Huyền Đức nói :
- Lưu Chương cùng họ, lẽ nào đi giành nhau như vậy ?
Trương Tòng nói :
- Gặp đặng Ngài là bậc Minh chúa, chẳng lẽ tôi phơi gan trải mật. Lưu Chương nhu nhược khó giử đặng Ích Châu . Ngài không lấy e về tay người khác .
Huyền Đức hỏi kế, Trương Tòng liền lấy bản đồ mang theo , dâng cho Huyền Đức mà rằng :
- Tất cả địa hình địa vật Ích Châu ở trong đó.
Huyền Đức đón xem, quả bản đồ minh bạch rõ ràng.
Trương Tòng lại dặn :
- Tôi có hai người bạn là Pháp Chánh và Mạnh Đạt . Nếu có xin Chúa Công cứ thử thả nghị luận cùng họ. Nói rồi từ biệt .
Về tới nơi, Trương Tòng ghé thăm Pháp Chánh. Hai người đồng ý giúp Lưu Hoàng Thúc.
Giây lát lại có Mạnh Đạt tới, Vừa cười vừa nói :
- Tôi biết hai ông nói chuyện gì rồi ?
Pháp Chánh hỏi việc gì ?
Mạnh Đạt nói :
-Việc dâng Ích Châu cho Huyền Đức , Rồi tiếp :
- Tôi thấy việc đó rất xứng đáng .
Cả ba cười vui vẻ.
Hôm sau, Trương Tòng ra mắt Lưu Chương, Lưu Chương hỏi về Tào Tháo .
Trương Tòng gạt đi rằng :
- Tôi có một kế làm cho Tào Tháo và Trương Lỗ chẳng dám dòm ngó bờ cõi ta nữa.
Trương Tòng nói tiếp :
- Huyền Đức cùng họ với Chúa Công, từ trận Xích Bích đến nay, quân Tào vẫn còn khiếp vía, vậy Chúa Công nên cầu thân với y , dùng làm ngoại viện, Trương Lỗ sẽ phải lui .
Lưu Chương hỏi :
- Có thể sai ai đi việc này ?
Trương Tòng nói :

- Mạnh Đạt và Pháp Chánh đi được .
Lưu Chương liền cho Pháp Chánh mang lễ vật đi trước, còn Mạnh Đạt đi rước Huyền Đức vào Tây Xuyên.
Huỳnh Quyền vội can ngăn :
- Nếu vậy, Tây Xuyên này sẽ mất vào tay Huyền Đức. Y tới đây, ta tiếp đãi như cấp dưới thì không được , đãi theo thượng khách, thì lẽ nào một nước hai vua. Xin chém Trương Tòng mọi việc mới an. Rồi đào hào sâu, đắp lũy cao, lo gì Tào Tháo, Trương Lỗ đánh !
Lưu Chương không nghe, cứ giục Pháp Chánh đi.
Vương Lũy ra can ngăn :
- Trương Lỗ như bệnh ngoài da, còn rước Huyền Đức vào đây, quả là họa tâm phúc. Xin Chúa Công nghĩ lại .
Lưu Chương quát lui, đoạn cứ khiến Pháp Chánh và Mạnh Đạt đi.
Huyền Đức nhận được thư Lưu Chương mời tới cùng lo việc đánh Trương Lỗ, mừng lắm , nhưng ngần ngại nói với Pháp Chánh :
-Lưu Chương cùng họ, ta không nỡ đoạt Ích Châu.
Pháp Chánh nói :
-Lưu Chương không phải là người của thời cuộc.
Huyền Đức xin để nghĩ kỹ đã.
Bàng Thống tối hôm đó luận bàn cùng Huyền Đức :
- Ích Châu đất hiểm, dân mạnh , nay có bọn Trương Tòng giúp đở chớ nên bỏ lở cơ hội .
Huyền Đức lại bàn với Khổng Minh rồi cùng xếp đặt : Huyền Đức, Bàng Thống, Huỳnh Trung , Ngụy Diên đi Ích Châu , còn Khổng Minh, Vân Trường, Trương Phi, Triệu Vân ở lại giử Kinh Châu .
Lúc đó nhằm mùa đông, Huyền Đức kéo hơn năm vạn quân vào Tây Xuyên , thì có Mạnh Đạt đem binh ra đón rước .
Lưu Chương hay tin cũng xe giá lên đường. chợt Huỳnh Huyền níu can xe nữa :
- Chúa công ơi, tôi e có điều không lành đó .
Lưu Chương gạt đi :
- Huyền Đức là anh em với ta, làm gì có điều dữ . Xe tới ngọ môn lại có Vương Lũy tự treo ngược bên đường mà dâng gián chương cản ngăn Lưu Chương, trong có nói nếu Lưu Chương không nghe sẽ cắt dây tự tử.

Lưu Chương vứt bỏ không nghe , tức thì Vương Lũy kêu lên một tiếng, đứt dây trên cao rớt xuống chết .
Huyền Đức Vào Tây Xuyên, ra nghiêm lịnh :
-Kẻ nào lấy của dân , chiếu ngay quân pháp trị tội .
Tới Bồi Thành, Pháp Chánh nói với Bàng Thống :
- Trương Tòng dặn là phải tính ngay, chớ có chần chờ.
Bồi Thành cách Thành Đô hơn ba trăm dặm, Lưu Chương và Huyền Đức gặp nhau, tâm tình cả buổi, cùng vào dự yến, rồi ai về trại nấy .
Lưu Chương về nghĩ bụng :
- Huyền Đức quả là người nhơn nghĩa, vậy mà bao người cứ quá lo xa .
Còn Huyền Đức về nói với Bàng Thống :
- Mới vào đất Thục, ta không nên làm điều gì thất đức .
Lập tức cả bọn Bàng Thống, Pháp Chánh đem mật thư của Trương Tòng ra trình và đồng thanh yêu cầu Huyền Đức nắm ngay lấy cơ hội, và cũng là thuận theo lẽ trời nữa .
Huyền Đức cứ một mực nói :
- Ta không thể làm điều bất nhơn với Lưu Chương đặng .
Bàng Thống lại cùng Pháp Chánh hết lời khuyên nhủ.

Hồi 61
Giữa sông, Tử Long đoạt A Đẩu
Tôn Quyền hòa hoãn với Tào Man

Bàng Thống và Pháp Chánh đều khuyên nhủ Huyền Đức nên sớm trừ Lưu Chương, nhưng Huyền Đức nói :
- Ta mới vào nhà người mà làm chuyện ác độc như vậy không nên !
Hôm sau, dự yến, Huyền Đức và Lưu Chương tâm sự với nhau thân mật lắm. Đang tiệc rượu, Bàng Thống và Pháp Chánh nói ngầm với nhau là cứ ra tay, không chần chờ nữa. . .
Tức thời Ngụy Diên được lệnh lên công đường múa gươm giúp vui . Ánh gươm đưa loang loáng, thì có tướng của Lưu Chương là Trương Nhiệm cũng rút kiếm ra mà nói :
- Múa kiếm phải có đôi mới đũ .
Rồi nhảy vào quay múa trước tiệc. Lưu Phong cũng nhảy vào tiếp, thế là mấy tướng Thục như Lưu Hội, Lãnh Bào cũng đều cầm binh xông vào múa tít.
Huyền Đức giật mình quát lớn :
- Anh em ta gặp nhau, đâu có phải tiệc Hồng Môn , ai nấy bỏ gươm xuống ?
Lưu Chương cũng quát bọn hộ tướng của mình
Mọi người đành phải tuân lời .
Huyền Đức lại tự tay rót mời mỗi người một chén rượu tiệc kéo dài tới tối .
Về dinh , Huyền Đức trách mãi Bàng Thống, còn Lưu Chương cũng về bọn Lưu Hội :
- Anh ta không có lòng dạ nào đâu !
Chợt có tin báo Trương Lỗ xâm phạm ải Hà Manh, Lưu Chương yêu cầu Huyền Đức đi cự địch.
Huyền Đức lập tức nghe theo .
Huyền Đức đi rồi, Lưu Chương nghe lời các tướng nói mãi phải cử

Dương Hoài và Cao Bái đi trấn ở Phù Thủy quan, đoạn Lưu Chương về thành đô .
Tới Hà Manh quan, Huyền Đức giữ quân luật rất nghiêm để lấy lòng dân . Tin này bay tới Đông Ngô .
Tôn Quyền liền họp các quan lại bàn tính.
Cố Ung bài kế :
- Nhân lúc này ta nên sai quân chận cửa ngõ Tây Xuyên , cắt đường về của Lưu Bị, rồi cử binh đánh lấy lại Kinh Châu .
Tôn Quyền khen nức nở
Bỗng Ngô Quốc Thái từ sau bình phong bước ra quát lớn :
- Đứa nào bày mưu dịnh giết con gái ta ? Phu nhân mắng tiếp :
- Đời tao có mụn con gái gã cho Lưu Bị, nay động binh thì tánh mạng con ta ra sao ?
Tôn Quyền chỉ biết chắp tay vâng vâng dạ dạ . . .
Rồi cho các quan lui hết, Quốc Thái cũng giận dữ lui vào .
Tôn Quyền một mình buồn bã, thở dài . . . chợt Trương Chiêu hỏi :
- Chúa công lo việc gì thế ?
Tôn Quyền đáp :
- Việc vừa rồi đó !
Trương Chiêu hiến kế :
- Xin chúa công cho người tâm phúc qua Kinh Châu đưa thư riêng cho Quận chúa nói thác là Quốc Thái bị đau nặng kêu Quận Chúa bồng A Đẩu về thăm. Ta sẽ dùng A Đẩu đđể đổi lấy Kinh Châu vậy.
Tôn Quyền vổ tay khen là diệu kế rồi nói :
- Ta có kẻ tâm phúc dưới trướng, gan lì và kín đáo, họ Chu tên Thiện, sai đi ắt nên việc .
Trương Chiêu nói :
- Việc cần rất kín, xin cho đi ngay .
Thế là Chu Thiện được trao mật thư, đem theo năm trăm quân ăn mặc lối khách buôn, dùng năm thuyền lớn với thông hành giả mà đi . Tới nơi Thiện vào thành, nhờ môn lại thông báo riêng với Tôn phu nhơn.
Phu nhơn cho vào, xem thư rồi khóc, hỏi han sự tình. . . Thiện bẩm :

- Chẳng may Quốc Thái lâm bịnh hiểm nghèo, chỉ mong được gặp Phu nhơn và xem mặt A Đẩu một chút .
Phu nhơn gạt lệ mà rằng :
- Phu quân ta đi vắng, vậy để ta mời Quân sư tới nói rồi hãy đi .
Thiện nói :
- Việc khẩn cấp, nếu Quân sư không quyết định được, lại bảo chờ lệnh Hoàng Thúc e không kịp mất !
Phu nhơn lại nói :
- Nếu ta cứ tự tiện đi, có gì ngăn trở không ?
Thiện trình khẽ :
- Thuyền đã chờ sẳn ở bên . Xin phu nhơn cứ lên xe mặc tôi lo liệu .
Phu nhân phần sợ Quốc Thái lâm nguy e không gặp mặt, phần sợ có ai trông thấy nên vội vàng bồng A Đẩu lên xe, theo sau có khoảng mấy chục người hầu . Thẳng tới bờ sông, liền xuống ngay thuyền về Ngô .
Lúc trong phủ hay tin thì Phu nhân đã tới Sa Đẩuu Trấn , Chu Thiện sắp nhổ neo, bỗng có tiếng kêu lớn : - Khoan cho tôi tiễn Phu nhân đã !
Té ra Triệu Vân đi tuần về, hay tin vội phi ngựa như gió, dọc bờ sông đuổi theo .
Chu Thiện la :
- Ngươi là ai mà dám cản Chủ Mẫu như vậy ? Nói rồi thuyền nhổ neo, buồm thuận gió, thuyền đi vùn vụt.
Triệu Vân men sông đuổi theo hơn mười dặm chợt thấy chiếc thuyền chài bên lạch nước, liền nhảy xuống, trên thuyền chỉ có hai người chèo, cố đuổi theo thuyền Phu nhân.
Chu Thiện sai bắn tên như mưa, Vân múa tít cây giáo , bao nhiêu tên đều bị gạt rơi, khi cách thuyền Phu nhơn lối một trượng, quân Ngô cầm dáo dài đâm túi bụi.
Triệu Vân liền rút gươm báu Thanh cang chặt đứt hết dáo mác rồi nhảy vọt sang.
Quân Ngô lui hết. Triệu Vân xông vào khoang, phu nhơn liền mắng lớn :
- Sao ngươi dám vô lễ !

Vân thưa :
- Chủ mẫu đi đâu, sao không cho quân sư biết với ?
Phu nhơn nói :
-Thân mẫu ta đau, ta vội về thăm, không kịp báo tin .
Vân lại nói :
- Sao chủ mẫu lại đem theo cả tiểu chủ ?
Phu nhơn đáp :
- Tiểu chủ là con ta, sao ngươi lại can thiệp vào việc nhà ta ?
Triệu Vân lại nói :
- Xin để tiểu chủ lại rồi phu nhơn hãy đi .
Phu nhơn nổi giận, thét thị nữ xông vào, Vân gạt một cái , thị nữ té hết . Vân liền giằng lấy A Đẩu từ trong lòng phu nhơn rồi ra đứng ở mũi thuyền . Phu nhơn lại thét thị nữ xông tới . Triệu Vân không dám làm dữ , sợ trái đạo làm tôi, mà muốn nhãy xuống bơi thì tay lại bồng A Đẩu !
Trong khi ấy Chu Thiện cứ cho chèo thuyền đi như tên ba□y .
Giữa lúc đó , bỗng có một đoàn thuyền từ trong bến đổ ra, dàn hàng chữ nhất , trên thuyền trống đánh rầm rầm . Triệu Vân cả kinh bụng bảo dạ phen này chắc chết về tay Đông Ngô ! Chợt vị đại tướng ngồi trên thuyền chính giữaa hét lớn như sấm :
- Tẩu tẩu phải để cháu lại mới đi được !
Thì ra Trương Phi nghe tin phu nhơn về Ngô vội ghé cửa Du Giang chèo thuyền ra ngăn chận vừa kịp thuyền Giang Đông đi tới .
Lúc đó Trương Phi đã cầm gươm nhãy sang thuyền của phu nhân, chém một nhát, Chu Thiện đầu rơi khỏi cổ .
Phu nhơn quát :
- Thúc thúc sao vô lễ ?
Trương Phi cũng nói lớn :
- Tẩu tẩu đi không thèm báo anh tôi một lời, thế mới là vô lễ !
Phu nhơn uất ức :
- Mẹ ta đau mà thúc thúc ngăn cản, thôi thì ta gieo đầu ở đây mà chết cho rồi ! Trương Phi và Triệu Vân cũng không dám làm quá, phần đã giành được A Đẩu rồi , nên đồng thanh thưa :
- Xin phu nhơn cứ đi, nếu còn nghĩ tới anh tôi thì nên sớm trở về .

Dứ t lời nhẩy vội sang thuyền Kinh Châu , trên tay Triệu Vân vẫn còn bồng A Đẩu mặc cho đoàn thuyền của Tôn phu nhơn tiếp tục về Ngô .
Hai tướng dành được A Đẩu đang quay thuyền về thì thấy đại đội chiến thuyền Kinh Châu có Khổng Minh dẫn đầu ào tới thấy đoạt được A Đẩu, mừng rỡ tất cả đều quay trở về Khổng Minh liền viết thư báo tin Huyền Đức rõ ều
Tôn phu nhơn về tới Ngô kễ lại mọi chuyện, Tôn Quyền nổi giận mà rằng :
- Em đã về đây , từ đây chẳng còn tình nghĩa gì với họ nữa , thù này phải trả mới xong . Bỗng lại có tin Tào Tháo đang chuẩn bị binh mã để đánh báo thù trận Xích Bích !
Thế là Tôn Quyền lại cùng các quan xoay ra việc cự Tào. Lại có tin báo :
- Quan Trương Sử Trương Hoành vừa từ trần, có thư để lại chúa công .
Quyền xem thư, trong có câu : " Sông núi Mạt Lăng có linh khí đế vương, xin chúa công ra đấy mà lập nghiệp muôn đời . . . "
Tôn Quyền nhỏ nước mắt mà rằng :
- Tử Cương khi sắp mất còn để lại lời vàng cho ta, lẽ nào dám trái .
Lập tức sai quan quân sửa sang vùng Mạt Lăng , đắp thành Thạch Đầu làm kinh đô.
Sau đó, Lã Mông hiến kế địch Tào :
- Ta nên đắp một cái thành nhỏ ở cửa sông Nhu Tu, cho quân ẩn vào đó chống cư .
Các tướng lấy làm lạ, Lã Mông nói :
- Việc binh cần địa lợi, chiến sĩ cần chổ giữ thân. Đánh không phải lúc nào cũng thắng, bất thình lình địch tấn công , có khi chạy ra bờ sông không kịp chớ nói gì tới xuống thuyền nữa
Lúc đó mọi người đều khen Lữ Mông biết tính xa .
Tôn Quyền liền cho quân, bất kể ngày đêm , đắp cho xong thành ở vàm sông Nhu Tu .

Nói về Tào Tháo ở Hứa đô uy quyền ngày càng lớn mạnh. Một bữa có quan Trưởng Sử là Đổng Chiêu trình rằng :

- Từ xưa tới nay, dẫu Chu Công , Lã Vọng cũng chưa có ai công lớn như Thừa Tướng . Vì vậy xét theo lẽ , Thừa Tướng nên lãnh ngôi Ngụy Công, gia thêm Cửu Tích cho rõ ràng công đức khắp thiên hạ .
Đổng-Chiêu vừa dứt lời thì quan Thị Trung là Tuân Húc can rằng :
- Thừa Tướng khuông phò nhà Hớn , đã trọn chí trung thần vinh hoa cũng tột bậc , vậy chả cần thêm hư danh hay xa xỉ quá đáng, cốt ở đạo đức là hơn cả .
Tào Tháo tái mặt đi, Đổng Chiêu tiếp :
- Chỉ có ông nghĩ vậy, còn chúng tôi nghĩ khác . Rồi viết biểu dâng ngay lên Hiến Đế .

Năm Kiến An thứ 17 , TàoTháo đi đánh Giang Nam , bảo Tuân Húc cùng đi , Húc biết Tháo có ý giết mình bèn cáo bệnh ở lại . Một hôm có người mang một hộp đồ ăn, bảo của Thừa Tướng ban cho Tuân Húc , mở ra, thì là hộp... không. Húc hiểu ý, bèn uống thuốc độc chết.
Tuân Vận liền trình thư cáo tang lên Tào Tháo, Tháo hối hận lắm, truy phong cho Húc làm Kính Hầu .
Khi quân Tào tới Nhu Du, Tào Tháo sai Tào Hồng đi tuần tiểu . Tào Hồng về thưa lại :
- Suốt mé sông, cờ cắm la liệt mà chẳng thấy quân Ngô đâu cả !
Tháo đích thân dẫn quân đi xem, lên chỗ cao nhìn xuống sông thì thấy chiến thuyền Đông Ngô đội ngũ chỉnh tề cờ hiệu năm sắc, binh khí sáng lòa . Ở giữa có chiếc thuyền lớn nhứt, che hai cái tàng vóc xanh, chính Tôn Quyền ngồi đường bệ , hai bên văn võ các quan đứng hầu.
Tháo quay lại bảo các quan :
- Có con mà như Tôn Trọng Mưu kia, kể cũng nên có ! Chớ như con Lưu Cảnh Thăng thì có khác gì con heo, con chó .
Còn đang nhìn Tôn Quyền , tấm tắc khen thì chợt pháo lịnh nổ vang, chiến thuyền Ngô di động, rồi bộ quân Đông núp ở thành đất kéo ùa ra đánh tràn vào quân Tào. Bị đánh bất ngờ quân Tào không sao chống cự nổi. Quân Ngô lại từ dưới thuyền đổ bộ lên bờ tiếp đánh, quân Tào liều chết mà chạy .

Tào Tháo dẫn hơn ngàn kỵ binh , chạy tới chân núi lại gặp ngay một tướng mảo vàng , giáp vàng , mắt biếc râu tía , chính là Tôn Quyền ! Tào Tháo hoảng sợ chạy về , thì hai cánh quân Hàn Đương , Chu Thới ập tới may có Hứa Chữ liều chết hộ vệ cho Tào Tháo mới thoát được về trại .
Canh hai đêm đó bỗng nhiên lửa cháy ngất trời , thì ra quân Ngô lại bất thần cướp thẳng trại lớn , quân Tào lại thua , lui hơn năm mươi dặm .
Tào Tháo buồn lắm, cả ngày mở binh thơ ra xem ....Xảy có Trình Dục tới bàn nên tạm rút lui vì Đông Ngô đã chuẩn bị kỹ càng khó đánh lắm . Tào Tháo càng buồn bực , ngũ thiu thiu , bỗng thấy nước triều dâng như muôn ngàn ngựa phi kéo tới , giữa sông lại có một vầng mặt trời, sáng chói cả một. Tào Tháo ngữa mặt lên trời thì còn hai vầng mặt trời nữa đối chiếu nhau . Tào Tháo còn đang bỡ ngở thì chợt vầng mặt trời dưới sông bay lên, sa xuống giữa trại binh trên núi , tiếng nổ như sấm !
Tào Tháo giật mình thức giấc, thì ra vừa thấy chiêm bao . Lúc ấy bên ngoài vừa điểm giờ Ngọ .
Tào Tháo liền lên ngựa, dẫn mấy chục tên quân , tìm ra phía trại binh trên núi mà mặt trời sa xuống lúc chiêm bao, bỗng thấy một đoàn quân hiện ra , một tướng mắt biếc râu tía , lẫm liệt đi đầu đúng là Tôn Quyền .
Tôn Quyền cũng tức thời nhìn ra Tào Tháo bèn lấy roi mà trỏ mà gọi lớn :
- Thừa Tướng tọa hưỡng Trung Nguyên , phú quý tột bực , nay còn định cướp Giang Nam ta là ý làm sao ?
TàoTháo đáp :
- Ngươi chỉ là phận thần tử mà ta thì có chiếu mạng vua ra đánh đây !
Tôn Quyền cười lớn :
- Khắp thiên hạ ai chẳng biết ngươi mới là kẽ uy hiếp thiên tử. Ta đánh ngươi, chính là để khuôn phò xã tắc vậy .
Tào Tháo thét chư tướng xông tới bắt Tôn Quyền . Tức thời trống ở đâu nỗi lên , bốn tướng Đông Ngô Hàn Đương, Châu Thới , Phan Chương , Trần Võ nhất loạt đổ ra , tên bắn như mưa .

Tào Tháo được Hứa Chữ hộ vệ chạy gấp về trại, Quân Ngô cả thắng .
Về dinh Tào Tháo nghĩ bụng , cứ như giấc chiêm bao thì Tôn Quyền chẳng phải kẽ là kẻ tầm thường.

Muốn rút binh, lại sợ người chê cười , đang lúc lưỡng lự lại nhận được thư của Tôn Quyền gởi tới.
Trong thư có đoạn : " . . . Thừa Tướng với Cô cùng là thần tử nhà Hớn , lẽ nên báo quốc an dân, sao lại khuấy động binh đao cho sinh linh đau khổ ? Nay tiết xuân đã về con nước đang sinh , xin Thừa Tướng hãy lui về chớ để trận Xích Bích lại xẩy ra lần nữa ..."
Lật sau trang thư, lại thấy hai hàng chữ viết của Tôn Quyền :

" Ông mà chưa chết
Thời tôi chưa yên ! "

Tào Tháo phì cười , lấy làm đắc ý nói rằng :
- Tôn Quyền hiểu rõ ta lắm ! Rồi hạ lệnh ban sư .
Quân Ngô cũng thâu về Mạt Lăng.
Trương Chiêu lại hiến kế với Tôn Quyền chiếm Kinh Châu .

Hồi 62
Ải Phù Quan, Cao Dương táng mạng
Đánh Lạc Thành , Hoàng Ngụy đua tranh

Trương Chiêu nói tiếp :
- Nếu ta kéo hết quân đi thì Tào Tháo trở lại đánh. Vậy nên viết thư cho Lưu Chương nói rằng Lưu Bị mưu liên kết Đông Ngô để chiếm Tây Xuyên, khiến Chương sanh nghi mà đánh Lưu Bị . Lại viết thư cho Trương Lỗ xúi Lỗ đánh Kinh Châu, Bị không thể cứu ứng hai mặt, ta chiếm Kinh Châu dễ như trở bàn tay .
Tôn Quyền liền sai sứ đi hai nơi .
Nói về Huyền Đức hay tin Tôn phu nhân đã về Ngô, lại nghe Tào Tháo đánh Nhu Tu, bèn bàn với Bàng Thống :
- Tháo và Quyền đánh nhau, ai thắng cũng sẽ đánh Kinh Châu vậy ta nên làm thế nào ?
Thống nói :
- Khổng Minh có ở nhà xin chúa công chớ lo . Vậy nên viết thư cho Lưu Chương nói :
- Tháo đánh Đông Ngô, Ngô cầu cứu Kinh Châu . Ngô là láng giềng, vậy phải cứu nhau . Còn Trương Lỗ đang lo giữ mình, chưa dám xâm phạm biên giới Thục. Nay tôi đem quân về Kinh Châu cùng Tôn Quyền lo phá Tháo, mong được Quý Ngọc giúp ba bốn vạn tinh binh mười vạn hộc lương... Nếu được quân mã tiền lương, ta sẽ có kế hay .
Huyền Đức liền sai mang thư đi Thành Đô cho Lưu Chương. Sứ qua cửa Phù Quan có Dương Hoài và Cao Bái trấn giử . Cả hai biết chuyện này , Duơng Hoài liền đi theo sứ Thành đô . Xem xong thư , chuyện
Lưu Chương hỏi Dương Hoài đi theo sứ của Lưu Bị làm gì ?
Dương Hoài thưa :
- Chính vì cái thư này Lưu Bị đang lo thâu phục nhân tâm để thừa

cơ lấy đất của ta, nay lại cấp cho y quân mã , tiền lương thì thiệt là nguy hiểm vậy .
Các quan cũng can gián, Chương liền cho lựa bốn ngàn quân già yếu và một vạn hộc gạo , cho đem tới Huyền Đức .Lại ra lịnh cho Dương Hoài, Cao Bái phải giữ vững cửa ải.
Huyền Đức nổi giận đùng đùng mà rằng :
-Ta hao tâm tổn trí lo giử dùm nó mà nó lại đối xử thế này, làm sao cho quân sĩ nức lòng được !
Bàng Thống bảo Huyền Đức :
- Chúa công cứ mãi nói chuyện nhơn nghĩa, nay sao lại nổi giận thế này .
Huyền Đức nói :
- Vậy làm sao bây giờ ?
Bàng Thống thưa :
- Có ba cách. Đánh ngay Thành Đô là thượng kế . Giả vờ rút về Kinh Châu hai tướng Dương Hoài , Cao Bái ra tiễn , ta thừa cơ bắt lấy, chiếm luôn Phù Thành, đó là trung kế . Còn hạ kế là lui về Bạch Đế
thành , rồi ngày đêm về tuốt Kinh Châu, sau này sẽ mưu tiến thủ. Việc rất gấp, xin chúa công liệu định ngay .
Huyền Đức nói :
- Ta xin lựa trung kế .
Bèn gởi thư cho Lưu Chương nói thác là quân Tào đang kéo tới Kinh Châu nên xin rút về ngay . . Thư tới Thành đô, Trương Tùng tưởng thực nên ngầm viết lá thư cho Huyền Đức. Chợt có anh ruột là Trương Túc tới, Tùng giấu thư vào tay áo . Trong lúc hai anh em uống rượu , xẩy bức thư trong tay áo Tùng rớt ra, Túc lẳng lặng nhặt lên về nhà đọc.
Nội dung thư là Trương Tùng tình nguyện làm nội ứng cho Huyền Đức tiến binh , diệt Lưu Chương .
Trương Túc hoảng kinh , sợ liên lụy liền đem thư vào dâng lên Lưu Chương .
Lưu Chương nổi trận lôi đình mà rằng :
- Huyền Đức là kẻ thất phu ! Ta trọng đãi mà nó phản ta như thế này !

Bèn đem cả nhà Trương Tùng ra chém hết.
Hoàng Quyền thưa với Lưu Chương :
- Nên truyền lịnh các tướng phải cẩn mật giữ ải, chớ để một tên lính Kinh Châu vào lọt .
Lưu Chương nghe lời, cho thi hành lập tức .
Huyền Đức đem binh quân qua Phù Thành, mời Cao Bái, Dương Hoài ra chào từ biệt. Hai tướng bàn với nhau mỗi người mang một đao thật bén trong người lừa khi đưa tiễn giết luôn Huyền Đức.
Bên này , Bàng Thống bàn với Huyền Đức :
- Nếu họ hớn hở ra mặt thì phải đề phòng. Còn nếu họ không ra, ta thúc quân đánh thành luôn .
Huyền Đức bèn mặc áo giáp hai lớp, đeo gươm báu cẩn thận. Lát có tin hai vị tướng quân ra chào từ biệt. Bàng Thống gọi Hoàng Trung, Ngụy Diên dặn bao nhiêu quân sĩ ở cửa ải xuống đều phải bắt cho kỳ hết.
Bấy giờ Cao, Dương đều ngầm dắt dao găm trong mình, cho mang rượu thịt đến trước dinh, thấy không phòng bị gì, mừng lắm.
Bước vô Huyền Đức ngồi cạnh Bàng Thống , hai tướng thưa :
- Nghe tin Hoàng thúc ban sư , chúng tôi có chút lễ mọn ra bái tiễn .
Huyền Đức truyền :
- Ta có việc cơ mật muốn bàn với hai tướng quân , vậy các người khác hãy lui ra hết .
Thế là quân sĩ đi theo Cao, Dương đành phải lui ra ngoài .
Huyền Đức liền hô lớn :
- Tả , hữu đâu ! Hãy bắt hai tên này cho ta .
Lập tức Lưu Phong , Quan Bình xông ra bắt, hai tướng Thục không kịp trở tay .
Bàng Thống thét quân khám hai người , quả nhiên thấy trong mình mỗi người dấu một cây dao găm , liền truyền ngay quân sĩ đem ra chém .
Về số quân sĩ bắt được , Huyền Đức đều cho rượu uống rồi tha về hết , ai nấy đều bái tạ . Một số lại tình nguyện đưa Huyền Đức đi lấy ải . Tới cổng , họ kêu lớn :
- Hai tướng quân đã về mau mở cửa !

Quân trong thành mở toang cửa , tức thời quân Kinh Châu ùa vào , không tốn giọt máu , lấy được Phù Quan , quân Thục đầu hàng hết.
Lưu Chương ở Thành đô nghe tin trên , than rằng :
- Không ngờ nay xảy ra việc đó thật !
Bèn hội văn võ bàn luận, Hoàng Quân thưa :
- Hãy gởi quan qua chận giử Lạc Huyện là con đường yết hầu, Lưu Bị không thể qua nổi .
Lưu Chương bèn cử Lưu Hội , Lãnh Bào, Trương Nhiệm, Đặng Hiền cùng đi . Dọc đường nghe nói có Tử Hư Thương Nhân coi số, biết được việc sống chết nên bốn tướng tìm tới hỏi thăm số mệnh.
Hỏi thăm số mệnh . Hỏi mãi , Tử Hư chỉ đọc mấy câu :
Một rồng , một phượng
Cùng vào Tây Xuyên
Phượng sa xuống đất
Rồng bay lên trời
Liệu mà gìn giử
Không rơi Cửu Tuyền
Trương Nhiệm bảo cả bọn :
- Ồ lão già điên , nghe bàn làm chi vô ích .
Sau đó bốn tướng chia nhau giử các nơi hiểm yếu ở Lạc huyện.
Lãnh Bào , Đặng Hiền dựng trại ở men núi trước huyện, Lưu Hội, Trương Nhiệm giử trong thành .
Huyền Đức hay tin trên , hỏi ai dám đi đánh trại lập công, tức thời Hoàng Trung xin đi .
Bỗng có Ngụy Diên chạy ra nói lớn :
- Lão tướng nên nghĩ ở nhà , để tôi đi cho .
Hoàng Trung nỗi giận, Ngụy Diên cũng không chịu rút lui , thành ra hai tướng tranh nhau, sắp sửa cầm binh khí hổn chiến .
Huyền Đức la lên :
- Ta chỉ trông cậy vào sức của hai tướng, nay tranh nhau một mất một còn sao được ?
Bàng Thống nói :
- Bất tất phải tranh nhau, hùn Lãnh Bào, Đặng Hiền mỗi người giữ một trại . Vậy mỗi tướng quân đánh một trại . Ai chiếm được trước thì lãnh công đầu .

Thế là Hoàng Trung đánh trại Lãnh Bào, Ngụy Diên đánh trại Đặng Hiền , Huyền Đức lại đích thân dẫn quân theo sau tiếp ứng .
Ngụy Diên nghĩ trong bụng :
- Ta đi thật sớm, đánh luôn trại Lãnh Bào, xong dồn quân đánh tiếp trại Đặng Hiền, thế là công hai nơi về tay ta cả .
Thế rồi Ngụy Diên đi đường tắt tới ngay trại Lãnh Bào cho quân dương cờ quạt , binh khí sáng lòe .
Lãnh Bào cũng đã chuẩn bị sẵn , liền nổ pháo lệnh , quân Thục ùa ra đón đánh.
Ngụy Diên đang đánh với Lãnh Bào, bỗng có hai cánh quân Thục kéo tới đánh hai bên hông, quân Kinh Châu cả thua chạy dài thì lại gặp toán quân Thục của Đặng Hiền ập tới .
Ngụy Diên lúng túng , ngựa bị quỵ hai vó trước, quăng Diên xuống đất .
Đặng Hiền vung dao toan chém, bỗng một mũi tên bay vù tới, Đặng Hiền ngã lăn xuống đất.
Lãnh Bào vừa xông lên cứu bạn, gặp ngay Hoàng Trung đánh, Lãnh Bào thua chạy, còn Đặng Hiền bị tử trận.
Quân Thục chạy hỗn loạn. Sau đó Ngụy Diên mới biết kẻ bắn cung cứu mình chính là Hoàng Trung.
Ngụy Diên sợ tội ôm binh mai phục, dùng câu liêm bắt được Lãnh Bào nên cũng có một chút công.
Quân Tuy Xuyên ở hai trại đầu hàng hết.
Hoàng Trung kể lại sự việc Ngụy Diên trái lịnh lên Huyền Đức .
Huyền Đức toan xử tội, Ngụy Diên dẫn giải Lãnh Bào tới, Huyền Đức bèn tha tội, bảo phải tạ ơn Hoàng Trung đã cứu mạng và truyền lệnh từ nay khônlg được tranh công nữa .
Lãnh Bào tình nguyện đầu hàng và xin đi chiêu dụ Lưu Hội, Trương Nhiệm ở Lạc Thành.
Huyền Đức cho đi .
Về tới Lạc Thành, Lãnh Bào giấu hết mọi chuyên, lại khoe giết được quân canh. cướp ngựa mà về .
Lưu Hội thấy tình thế nguy ngập liền cấp báo Lưu Chương .
Lưu Chương hội các quan lại thương nghị, con trưởng là Lưu Tuần xin đi cứu ứng Lạc Thành. Một người nữa xin theo giúp , đó là

Ngô Ý, em vợ Lưu Chương. Ngô Ý lại tiến cử hai tướng Ngô Lan, Lôi Đồng rồi sau đó tất cả kéo tới Lạc Thành.
Lãnh Bào hiến kế :
- Đất này dựa sông Phù Giang, nước chảy xiết mà hai cái trại lại ở dưới thấp kia . Vậy tôi xin đi xé bờ sông cho nước tràn xuống là quân Lưu Bị chết hết .
Ngô Ý y kế cho thi hành .
Huyền Đức lúc đó giao cho Hoàng, Ngụy giữ hai trại, còn mình về Phù Thành.
Chợt có quân báo :
- Tôn Quyền sang kết hiếu với Trương Lỗ , và Lỗ sắp mang quân qua đánh Hà Manh !
Ban Thống bàn với Huyền Đức cho Mạnh Đạt và Hoắc Tuân đi trấn giử Hà Mạnh.
Khi Bàng Thống lui về quán xá, môn hạ báo tin :
- Có khách tới thăm.
Khách mình cao tám thước , tóc ngắn lòa xòa chấm cổ, áo quần xốc xết .
Thống hỏi danh tánh , người kia không đáp , vào trong nhà nằm chình ình lên giường.
Thống lại hỏi đôi ba phen người đó bảo :
- Hãy thư thả !
Thống truyền đem rượu thịt ra đãi, người đó ăn no nê rồi lại vỗ bụng nằm ngủ.
Thống bèn mời Pháp Chánh tới, Chánh đi vào, lại gần giường nhìn , tức thời người kia vùng dậy hỏi lớn :
- Lâu nay mạnh chứ
Thế là hai nắm tay nhau mà cười...

Hồi 63
Ngọa Long thương khóc Bàng Phượng Sồ
Dực Đức vì nghĩa tha Nghiên Nhan

Pháp Chánh liền giới thiệu với Bàng Thống :
- Đó là Bàng Rạng tự Vĩnh Ngôn một bậc hào kiệt đất Thục này, hiện bị Lưu Chương gọt đầu vì tội nói thẳng .
Bàng Thống vội lấy lễ tân khách tiếp đãi .
Bàng Rạng nói :
- Xin đưa tôi vào yết kiến Lưu tướng qnân, có việc khẩn cấp !
Pháp Chánh vào thông báo, Huyền Đức vội chạy ra chào hỏi .
Bang Rạng thưa :
- Tướng quân có bao nhiêu quân mã ở hai trại dưới kia ?
Huyền Đức nói thật là tất cả quân của Hoàng Trung và Ngụy Diên đều đóng đấy cả .
Bàng Rạngg nói :
- Chắc tướng quân quên xem xét địa lý ! Hai trại ở chỗ đất thấp hơn mặt sông Phù Giang . Vậy nếu địch tháo nước rồi chận binh hai đầu thì toàn thể số quân mã kia sợ không còn ai chạy thoát .
Huyền Đức giật mình kinh sợ . Rạng nói tiếp :
- Tôi xem thiên văn có vẽ chẳng lành. xin Tướng quân nên thận trọng.
Huyền Đức bái tạ Bàng Rạng rồi cấp báo Hoàng Trung , Ngụy Diên mau đề phòng địch có thể tháo nước.
Hai tướng Hoàng, Ngụy bèn luôn thay nhau tuần phòng. Đêm đó nhân lúc mưa từ Lãnh Bào bèn cho quân đi tháo nước .
Bỗng có tiếng quân hò reo , biết là quân Kinh Châu đã đề phòng, Bào rút lui về nhưng không kịp bị Ngụy Diên, Hoàng Trung vây bắt sống Bào mang về .
Huyền Đức cho chém Lãnh Bào, trọng thưởng các tướng. Chợt có một tướng từ Kinh Châu mang một bức thư của Khổng Minh tới .
Huyền Đức vội mở ra xem , đại ý như sau . . . Tôi xem số Thái Ât,

thấy năm nay Cương Tinh đóng ở phương Tây ; xem thiên văn lại thấy Thái Bạch đi vào khu Lạc Thàuh, tôi e bổn mạng các tướng soái lành ít dữ nhiều . Kính xin chúa công hết sức thận trọng . ..
Huyền Đức đưa Bàng Thống xem thư rồi nói :
-Có lẽ ta cũng nên về Kinh Châu bàn lại việc này .
Bàng Thống cho là Khổng Minh sợ mình lấy được Tây Xuyên nên ghen tài , liền thưa với Huyền Đức :
- Theo Thống, Cương Tinh về phương Tây, ứng việc chúa công sẽ lấy được Tây Xuyên . Còn Thái Bạch lâm chiếu Lạc Thành, thì ta vừa giết Lãnh Bào, điềm xấu ứng vào địch rồi . Xin chúa công chớ bỏ lỡ dịp này .
Huyền Đức liền nghe theo, cho binh tiến phát.
Hoàng , Ngụy ra đón vào trại .
Bàng Thống hỏi :
- Phía trước kia, có mấy đường tới Lạc Thành ?
Pháp Chánh noi :
- Phía trái ở đường lớn đưa tới cửa Đông Lạc Thành , phía Nam có đường nhỏ đưa tới cửa Tây .
Bàng Thống bảo Huyền Đức :
- Tôi xin đem Ngụy Diên đi tiên phuông tiến theo đường nhỏ .
Chúa công cùng Hoàng Trung tiến theo đường lớn, hai bên cùng nhắm Lạc Thành mà tiến .
Huyền Đức chợt thấy bần thần trong người, nói rằng :
- Thôi quân sư đừng đi nữa ,đêm qua ta nằm mơ có vị thần cầm roi sắt đánh vào tay mặt ta . E rằng xuất quân hôm nay không tốt .
Bàng Thống cười đáp :
- Làm tướng ra trận, chẳng chết cũng bị xin chúa công đừng tin mộng mị mà kém lòng hăng hái ?
Thế là Thống ra lịnh cho quân sửa soạn, mờ sáng thì lên đường.
Lúc sắp đi chợt con ngựa cửa Thống quáng mắt té quị, hất chủ té xuống đất.
Huyền Đức vội nói :
- Ra trận mà cưỡi con ngựa này không được. Con ngựa trắng của ta đây thuần thục . Quân sư nên dùng nó. Để ta cưỡi con ngựa của quân sư cho .

Thống tạ ơn :
- Thống dù muốn chết cũng không báo đáp được ơn của chúa công .
Xong rồi , hai bên chia ra hai đường mà tiến quân.

Ngô ý , Lưu Hội ở Lại Thành hay tin Lãnh Bào bị chết , bèn họp nhau bàn tính.
Trương Nhiệm nói :
- Phía cửa Tây, có đường nhỏ rất hiểm trở . Tôi xin đem quân ra chận còn các ông còn giữ cho chắc Lạc Thành . Nói rồi đem quân đi mai phục ngay. Quả nhiên thấy Ngụy Diên kéo quân tiên phong đi trước. Trương Nhiệm cứ để cho đi, lát sau thấy Bàng Thống cưỡi ngựa trắng đi tới, tưởng là Lưu Bị .
Nhiệm cả mừng, ra lịnh cho quân :
- Hễ tướng cưỡi ngựa trắng đi ngang qua thì cứ . . . làm như thế. . .
Lúc đó, Bàng Thống đi vào đoạn đường chật hẹp, hai bên núi thẳng như vách, cây cối um tùm, bèn nghi ngại hỏi quân :
- Đây là chổ nào ?
Quân sĩ thưa :
- Chổ này là đồi Lạc Phượng .
Bàng Thống thất kinh, chợt nghĩ :
- Đạo hiệu ta là Phượng Sồ, chổ này là đồi Lạc Phượng, thiệt nguy cho ta !
Nghĩ rồi truyện lịnh lui quân, nhưng quá muộn, một tiếng pháo nổ vang, muôn ngàn mũi tên cứng bay xuống, Bàng Thống bị chết giữa đám quân Kinh Châu kẹt cứng tiến lui hết lối .
Một vài tên chạy thoát lên trước báo tin cho Ngụy Diên.
Diên vùa quay lại toan cứu cũng bị cung nỏ bắn xuống như mưa, Diên bèn cứ thẳng lối trước mặt mà chạy về hướng Lạc Thành. Chạy một quãng lại bị Ngô Lan, Lôi Đồng ở Lạc Thành kéo ra đánh tới, Trương Nhiệm lại từ phía sau đuổi tới, Diên hết sức đánh cũng không thoát được vòng vây , đang lúc nguy khốn, chợt có đạo quân của Hoàng Trung kéo tới cứu . Hoàng Ngụy hai mặt giáp lại đánh thì đại quân Huyền Đức cũng vừa tới, quân Thục thua to lui về .

Huyền Đức trở về ải Phù Quan, lập tức hỏi thăm tin tức Bàng Thống. Có tên quân ở đồi Lạc Phượng chạy về thoát thưa ngay :
- Quân sư cả người lẫn ngựa đều bị tên bắn chết ở đồi Lạc Phượng rồi .
Huyền Đức lăn khóc thảm thiết, mọi người đều khóc theo.
Sau đó lập bàn chiêu hồn tế lễ .
Lại có tin báo Trương Nhiệm đến khiêu chiến.
Huyền Đức không cho ai ra đánh nữa, sai Quan Bình mang một bức thư về gặp Kinh Châu mà rằng :
- Cháu về mời Gia Cát Quân Sư cho Bác !

Nói về Khổng Minh, hồi đó đang tiết Thấ Tịch, sai đặt bàn rượu cùng các quan yến ẩm vui vẻ, chợt phương Tây, một ngôi sao lớn sa xuống , ánh sáng lóe lên tứ phía.
Khổng Minh ném ngay chén rượu mà rằng :
- Đau đớn thay ! Xót xa thay !
Các quan còn đang kinh ngạc, Khổng Minh nói tiếp :
- Tướng tinh phương Tây rớt xuống, tánh mạng Bàng quân sư hỏng mất rồi !
Thế là tiệc tan. Cách vài hôm sau, Khổng Minh đang bàn việc với Vân Trường thì có tin :
- Quan Bình về tới .
Quan Bình vào trình thơ của Huyền Đức báo tin Bàng Thống đã chết.
Khổng Minh khóc vang lên rồi nói :
- Thế này ta phải tìm ngay tới chúa công mới được .
Vân Trường hỏi :
- Quân sư mà đi, đất Kinh Châu quan yếu này ai trông giữ ?
Khổng Minh nói :
- Qua lời lẻ trong thư, tuy không nói tên, ta cũng biệt chúa công định lựa ai rồi... vậy mong Vân Trường gánh lấy trọng trách này .
Quan Công xin nhận lời, Khổng Minh bèn mơ tiệc rồi giao ấn thụ.
Khổng Minh trịnh trọng nhắc :
- Tất cả trách nhiệm lớn lao gởi vào tay Tướng quân đây .
Quan công đáp :

- Đại trượng phu nhận lãnh trọng trách, trừ phi tuyệt mạng mới thôi .
Khổng Minh nghe vậy, lòng chợt không vui. . . nhưng việc đã giao rồi .
Khổng Minh suy nghĩ hồi lâu rồi nói :
- Ta có tám chữ này, tướng qnân nhớ lấy, ắt giữ được Kinh Châu. Tám chữ đó là : " Bắc cự Tào Tháo, Đông hòa Tôn Quyền ".
Vân Trường nói :
- Tôi xin ghi tạc lời Quân sư chỉ bảo .
Bây giờ Khổng Minh thống lãnh một phần binh mã, lên đường đi Tây Xuyên, sai Trương Phi theo đường Ba Châu mà tới phía Tây Thành, cử Triệu Vân đi tiên phuông, đem thủy quân ngược sông lên gặp nhau ở Lạc Thành, Khổng Minh cùng Giản Ung , Tưởng Uyển đi sau.
Khổng Minh lại dặn Trương Phi :
- Tây Xuyên nhiều hào kiệt, xin chớ coi thường, phải nên lấy lòng dân .
Trương Phi hớn hở vâng lịnh. Vào đất Thục, không hề xâm phạm của dân, rồi tiến tới Ba Quận do thái thú Nghiêm Nhan trấn giữ. Đó một danh tướng, tuy già nhưng sức địch cả muôn người. Nghiêm Nhan giữ thành rất kỹ, Trương Phi cho một tên quân mang thư tới cho Nghiêm Nhan yêu cầu đầu hàng. Lúc này Nghiêm Nhan đã hay tin Pháp Chánh đi mời Lưu Bị vào Tây Xuyên, Nhan than rằng :
- Rước cọp vào nhà, còn mong gì nó hộ vệ cho mình .
Khi Trương Phi kéo tới , có người hiến kế cho Nghiêm Nhan :
- Trương Phi sức khỏe lạ lùng . Nay ta cứ đào hào cho sâu, đáp lũy cho cao, Phi đánh không được tất nóng giận xử tàn bạo với quân lính. Khi quân hắn sanh biến, ta đánh một trận là thắng .
Nghiêm Nhan y kế cho thi hành .
Bỗng có tên quân Kinh Châu kêu xin mở cửa thành để đưa thưa . Nhan cho vào, đọc thư xong nổi giận mà rằng :
- Thất phu vô lễ ! Nghiêm tướng quân mà hàng giặc à !
Rồi thét quân cắt mũi xẻo ta tên lính đuổi về , tên này về khóc lóc với Trương Phi .

Phi giận điên người, vác xà mâu lên ngựa tới sát thành Ba Quận khiếu chiến.
Trên thành, tên bắn xuống , trăm miệng la mắng om sòm, nhưng không ai ra đối địch .
Phi đành nuốt giận quay về .
Hôm sau, Phi lại tới thách đánh, bỗng một mũi tên bắn trúng ngay vào chỏm mão Phi.
Phi hét lên :
- Hỡi tên giặc già, ta thề sẽ ăn gan mi đó ! Rồi chờ hoài không ai chịu ra đánh, Phi lại lủi thủi quay về . Đêm đó Trương Phi nghĩ ngợi :
- Chửi mắng hoài, địch vẫn không chịu ra, biết làm sao . . . Chợt nghĩ ra một kế , hôm sau chỉ cho vài chục tên quân tới bên thành chửi mắng. Hôm sau nữa, cho quân đi bốn mặt đốn cây , phát cỏ tìm lối mà đi, không khiêu chiến nữa.
Nghiêm Nhan thấy vậy cũng nghi hoặc , sai ít quân ăn mặc như quân Kinh Châu lén ra ngoài thám thính . . Một bữa, khi quân kéo về , Phi mắng lên ầm ầm :
- Tháng giặc già Nghiêm Nhan làm ta tức chết mất !
Tức thời có mấy tên quân thưa lớn :
- Chúng tôi đã tìm ra lối tắt để đi khỏi nơi này rồi .
Phi quát thật to :
- Sao bây giờ mới nói . Canh ba đêm nay phải nhổ trại rút đi gấp .
Toán quân dọ thám nghe được liền về báo với Nghiêm Nhan.
Nhan nói :
- Đoán không sai mà ! Rồi hạ lịnh canh hai thổi cơm, canh ba kéo ra ngoài thành vào rừng mai phục.
Đêm đó, quân Nghiêm Nhan ăn uống no nê rồi kéo ra đường nhỏ, mai phục bốn phía.
Nghiêm Nhan xuống ngựa cùng các tỳ tướng rình sẵn ở trong rừng .
Canh ba , quả nhiên quân Kinh Châu kéo tới, có Trương Phi dẫn đầu . Theo sau là đoàn xe nặng nề lục tục tiến.
Nghiêm Nhan ra lịnh nổi trống, quân Thục ùa xuống cướp xe.
Đang mãi cướp , bỗng một cánh quân ào ào đổ tới, một đại tướng

đi đầu chính là Trương Phi .
Nhan thúc ngựa xông vào , hai bên đánh rất hăng, Phi lừa dùng thế giả vờ hở miếng cho Nhan sấn vào chém, Phi vụt né nhanh như chớp , khiến Nhan quá đà hụt tay bị ngay Trương Phi tóm được dây buộc áo giáp bắt sống ! Thì ra tướng đi trước là Trương Phi giả, thế mới biết Trương Phi thực cũng biết dùng mưu nữa.
Về dinh , đao phủ điệu Nghiêm Nhan đến trước mặt . Trương Phi, hét lớn :
- Đại tướng đã tới, sao dánm chống cự , hỡi tên giặc già kia !
Nhan chẳng sợ sệt mắng lại :
- Chúng bây thiệt là vô lễ bỗng dưng xâm phạm đất nước ta . Ta chỉ là tướng quân mất đầu chớ không phải là tướng quân đầu địch .
Phi lại quát tháo tả hữu mau đem ra chém.
Nghiêm Nhan cười :
- Tên thất phu kia, chém thì chém, việc gì mà tức giận điên rồ như thế. Quân lính dẫn Nghiêm Nhan đi. Nhan vẫn ung dung tươi tỉnh như không. . . Trương Phi vụt đổi giậ làm vui , lật đật xuống thềm đuổi tả hữu lui ra, tự tay cỡi trói, lấy áo mặc cho Nghiêm Nhan , đở ngồi lên cao , rồi cúi đầu tạ rằng :
- Tôi trót mạo phạm vừa rồi, dám mong lão tướng quân miễn chấp. Kẽ này đã nghe danh ngài là bậc hào kiệt trên đời rồi !
Nghiêm Nhan cảm nghĩa khí mà chịu đầu hàng.
Sau đó Nghiêm Nhan hiến kế tiến thẳng tới thành đô.

Hồi 64
Dùng kế Khổng Minh bắt Trương Nhiệm
Mượn binh Dương Phụ đánh Mã Siêu

Nghiêm Nhan nói :
- Từ đây tới Lạc Thành, các tướng sĩ đều do phu cai quản. Vậy tôi xin đi tiên phuông dụ hàng các nơi này .
Trương Phi hết lời cảm tạ.
Thế là đến ải nào, Nghiêm Nhan lên tiếng gọi, các tướng đều ra hàng ngay, chẳng phải đánh trận nào cả.
Còn Khổng Minh đã có thư báo Huyền Đức ngày vào Tây Xuyên , hẹn hội binh ở Lạc Thành.
Huyền Đức bàn với các quan :
- Quân sư và Dực Đức đã hẹn gặp nhau ở Lạc Thành để cùng tiến tới Thành đô. Vậy ta cũng tiến binh thì vừa .
Hoàng Trung thưa :
- Trương Nhiệm lâu nay vẫn thách đánh mà không ra, nay chắc thờ ơ trễ nãi, vậy ta nên chia binh hai mặt cướp trại ban đêm .
Huyền Đức y kế, đêm đó đi giữa, Hoàng Trung bên tả, Ngụy Diên bên hữu xông vào ướp trại, quả nhiên Trương Nhiệm không đề phòng, quân Thục thua chạy tới Lạc Thành.
Trương Nhiệm liền cố thủ ở trong thành không ra đánh .
Sau Huyền Đức dùng mưu vây đánh gấp các cửa Đông, Tây, lại để hở hai cửa Nam Bắc, vì hai cửa này trông ra núi và sông nên không cần vây hãm . Nhưng Trương Nhiệm cũng đa mưu , không ra đánh vội , chờ cho xế chiều, quân Huyền Đức mõi mệt mới cho Ngô Lan, Lôi Đồng đánh từ cửa Nam sang cửa đông, chính mình đánh luôn ra cửa Bắc dồn sang cửa Tây . Còn bao nhiêu quân leo lên mặt thành hò ò ò ò ò .
Lúc ấy đã chiều Huyền Đức vừa toan lui về, bốn phía quân Thục ùa ra đánh, quân Kinh Châu náo loạn, Trương Nhiệm xông trận tìm bắt Huyền Đức, nhưng Huyền Đức đã chạy được vào con

đường nhỏ . Trương Nhiệm trông thấy đuổi theo . Đang chạy Huyền Đức lại thấy một đạo quân hiện ra trước mặt , than rằng :
- L ần này thì nguy rồi !
Chợt nhì lại thấy tướng đi đàu là Trương Phi . Huyền Đức mừng rỡ .
Nguyên Trương Phi và Nghiêm Nhan đang đi gần đó chợt nghe tiếng quân vang dậy , Trương Phi giục ngựa tới xem , may gặp Huyền Đức .Anh em vừa gặp nhau thì Nghiêm Nhan đã thấy Trương Nhiệm đánh tới , Nghiêm Nhan tức thời cự địch . Trương Phi cũng xông vào đánh tiếp.
Trương Nhiệm địch không lại, chạy vào thành, rút cầu treo lên.
Trương Phi lúc đó mới thưa với Huyền Đức :
- Quân sư đi đường thủy chưa tới . Em đã tới trước, thế là đoạt được công đầu rồi .
Trương Phi kễ chuyện thâu phục được Nghiêm Nhan, Huyền Đức liền tạ ơn Nghiêm Nhan rằng :
- Nếu không có lão tướng quân, làm sao em tôi lập được công này.
Nói rồi cởi ngay bộ giáp Tõa tử đang mặc ban cho Nghiêm Nhan.
Chợt có quân chạy về báo :
- Hoàng Trung, Ngụy Diên đang đánh với Ngô Lan và Lôi Đồng thì bị Ngô Ý và Lưu Hội đánh bọc hậu, hiện Hoàng Ngụy đang thua chạy về phía Đông.
Huyền Đức liền cùng Trương Phi vội mang quân đi cứu. Hai mặt giáp lại Ngô Lan và Lôi Đồng bị vây không không ra thoát, đành qui hàng.
Huyền Đức cho hàng rồi thu quân.
Trương Nhiệm mất hai tướng, lo ngại lắm.
Ngô ý và Lưu Hội bàn nên liều một trận tử chiến, mặt khác cho người về Thành đô cấp báo.
Trương Nhiệm bàn :
- Mai tôi ra trận, giả thua chạy về cửa Bắc . Rồi trong thành cho một cánh quân đánh cắt ngang quân địch, tất phải thắng .
Hôm sau, Trương Nhiệm dẫn quân phiệt cờ kéo ra thách đánh.
Bên kia Trương Phi xông ra đánh ngay được hơn mười hiệp Trương Nhiệm giả thua chạy dài, Trương Phi mừng rỡ đuổi theo,

bỗng Ngô Ý dẫn một đạo quân từ trong thành vụt đánh ra, chận luôn đường về của Trương Phi .
Thế là Trương Phi bị vây thập phần nguy khốn chợt có một đạo binh từ bờ sông đánh lên.
Trương Phi nhìn thì ra Triệu Tử Long. Hai tướng hùa nhau đánh quân Thục, Tử Long bắt sống được Ngô Ý .
Trương Nhiệm vội lui quân.
Ngô ý đành xin hàng.
Sau đó Huyền Đức hỏi thêm Ngô Ý tình hình trong thành.
Ngô Ý nói Lưu Tuân và Lưu Hội thì không đáng ngại, chỉ có Trương Nhiệm gan dạ cơ mưu, chớ nên khinh địch.
Khổng Minh liền đi xem địa hình quanh trại rồi về gọi Hoàng, Ngụy đến dặn :
- Phía Đông có cầu Kim Nhạn, cách cầu về phía Nam có đường hẹp lau sậy rậm rạp có thể phục binh. Vậy Ngụy Diên đem quân cầm trường thương phục bên tả hễ địch chạy qua thì cứ nhằm tướng cởi ngựa mà đâm, Hoàng Trung dẫn quân phục phía hữu chỉ dùng đao chém chân ngựa, Trương Nhiệm sẽ chạy qua đường nhỏ phía Đông. Dực Đức phục sẵn quân nơi đây mà bắt. Tử Long thì chờ Trương Nhiệm chạy qua cầu Kim Nhạn thì chặt gẫy ngay cầu ấy .
Phân công xong , Khổng Minh đích thân đi dụ địch. Trương Nhiệm dẫn Trác Ưng ra trận, gặp Khổng Minh liền vẫy dáo một cái, quân Thục ra đánh, Khổng Minh bỏ xe lên ngựa chạy qua cầu . Trương Nhiệm đuổi theo, một quãng thì gặp Huyền Đức và Nghiêm Nhan đổ ra chặn đánh. Nhiệm toan quay về thì cầu đã bị chặt gẫy . Nhìn bờ phía Bắc thì Triệu Vân chận, liền chạy vào đường nhỏ thì bị quân phục của Ngụy Diên , Hoàng Trung đâm túi bụi .
Trương Nhiệm chỉ còn vài chục kỵ binh theo sau chạy vội vào đường núi thì lù lù Trương Phi hiện ra, quát một tiếng như sấm, Nhiệm luống cuống thì bị các bộ tướng của Phi xông lại bắt sống. Trác Ưng lúc đó cũng đã đầu hàng Triệu Vân rồi .
Thấy quân giải Trương Nhiệm vào Huyền Đức hỏi :
- Các tướng Thục khác đã theo thiên mệnh mà đầu hàng, sao ông

chưa chịu hàng ?
Nhiệm đáp :
- Trung thần nào mà lại thờ hai chúa !
Huyền Đức nói :
- Nếu vậy, ông phải chết !
Nhiệm lại đáp :
- Nếu ta hàng thì ta cũng kẽ phản mà thôi ! Đừng nói gì thêm nữa !
Huyền Đức Và Khổng Minh đành để quân mang Trương Nhiệm đi chém cho Nhiệm được vẹn toàn danh tiết.
Hôm sau bọn tướng Thục đầ hàng đi tới Lạc Thành kêu lớn hãy đàu hàng cho sinh linh khỏi chết .
Lưu Hội không chịu liền bị Trương Dực đứng bên chém chết rồi mở cửa thành đầu hàng .
Lưu Tuân chạy về Thành Đô báo tin.
Pháp Chính bàn với Khổng Minh :
- Nay Thục nguy lắm rồi . Hãy để tôi viết một lá thư cho Lưu Chương khuyên qui hàng là hơn.
Khổng Minh khen phải. Pháp Chính liền viết thư cho mang tới Lưu Chương ở Thành đô.
Lưu Chương giận làm xé nát bức thư, mắng Pháp Chính là đồ bán chúa và đuổi sứ giả ra khỏi thành.
Sau đó lưu Chương cử hai tướng Phí Quan và Lý Nghiêm đi giữ ải Miên Trúc chắn giử Thành Đô.
Lại có Đổng Hòa dâng thư lên Lưu Chương xin cầu viện Trương Lỗ để phá Lưu Bị.
Chương nói :
- Trương Lỗ có thù với ta, đời nào chịu giúp !
Hòa thưa :
- Xin cho tôi sang vài lời hơn lẽ thiệt thì thế nào Trương Lỗ cũng giúp . Chương liền y lờ i . . .

Nói về Mã Siêu bấy lâu ở nhờ vả rợ Khương, lại được lòng lính Khương, chiếm được vùng Lũng Tây . Duy còn Ký Thành do Vị Khang trấn giữ là chưa chiếm được.
Vị Khang chờ Hạ Hầu Huyên tới cứu mà không thấy nên có ý

muốn hàng. Dưỡng Phụ can không nên, Khang không nghe cứ hàng dâng thành cho Siêu. Thấy thế cùng, Khang mới hàng, Siêu cho là không thật lòng nên giết đi, lại tha cho Dương Phụ.
Dương Phụ xin về thăm nhà vài tháng vì vợ mới chết, xong xin trở lại giúp Mã Siêu. Siêu bằng lòng
Phụ về Lịch Thành, yết kiến Quan Phủ Di Tướng quân là Khương Tự, anh em con cô con cậu với Phụ. Sau đó vào bái kiến cô là mẹ Khương Tự, khóc rằng :
- Mã Siêu phản vua, giết quan, mà anh cháu cứ nghiễm nhiên ngồi nhìn , còn ra đạo thần tử gì nữa !
Mẹ Khương Tự gọi con vào trách :
- Vị sứ quân bị hại, con cũng có lỗi đó .
Dương Phụ trình thêm với cô :
- Cháu tạm hàng Siêu là chờ dịp báo thù cho chủ đó .
Sau Phụ lại nói với Tự :
- Em đã hẹn với Lương Khoan. Triệu Cù rồi, nếu anh khởi binh thì họ sẽ làm nội ứng .
Khương Tự liền mời hai thống binh Doãn Phụng và Triệu Ngang vào bàn. Ngang có con trai là Triệu Nguyệt làm tỳ tướng cho Mã Siêu nên Ngang có ý e ngại. Vợ Ngang liền khuyên chồng :
- Rửa thù cho cha, cho chúa thì thân cũng chẳng tiếc , nếu cứ nghĩ đến con mà bỏ việc lớn thì tôi xin chết ngay .
Ngang bèn quyết chí cùng khởi binh. Khương Tự và Dương Phụ giử Lịch Thành, Doãn Phụng, Triệu Ngang thì tới Kỳ San hạ trại .
Mã Siêu hay tin tức thời lôi Triệu Nguyệt ra chém, rồi sai Bàng Đức , Mã Đại đi đánh Lịch Thành.
Khương Tự, Dương Phụ mặc bào trong giục ngựa ra trận. Mã Siêu xông ngay vào, hai bên hổn chiến, Khương Tự, Dương phụ bỏ chạy. Mã Siêu đuổi gấp, bỗng sau lưng có tiếng reo hò, Doãn Phụng ,Triệu Ngang đã đem quân đánh tới. Thế là quân Mã Siêu đầu đuôi không tiếp ứng được nhau. Đang lúc nguy khốn lại thêm Hạ Hầu Huyên được lịnh Tào Tháo đem quân đánh Mã Siêu . Mã Siêu thua to, chạy
về Ký Thành, gọi mở cửa.
Trên thành tên bắn xuống như mưa, Lương Khoang , Triệu Cù trên

mặt thành chửi mắng Mã Siêu rất tàn tệ rồi bắt vợ, ba con của Siêu và hơn mười người thân thích ra chém một loạt. Mã Siêu đau đớn chết giấc, suýt té ngựa. Sau phải cùng Bàng Đức , Mã Đại chạy, khoảng canh tư tới Lịch Thành. Quân giữ thành lại tưởng Khương Tự kéo quân liền mở của đón. Thế là Mã Siêu nổi máu điên, gặp ai giết nấy, tới nhà Khương Tự thét lôi mẹ già của Tự ra chém ngay, rồi thì tất cả nhà Doãn Phụng , Triệu Ngang đều bị Mã Siêu giết hết, chỉ có vợ Ngang lẫn trong quân trốn thoát được.
Hôm sau Hạ Hầu Huyên tới, Siêu lại bỏ thành chạy gặp ngay Dương Phụ. Cả bảy anh em của Dương Phụ cùng xông lại đánh, nhưng đều bị Mã Siêu giết hết. Riêng Dương Phụ vẫn cố đánh, sau được Hạ Hầu Huyên tới cứu kịp. Mã Siêu cùng Bàng Đức, Mã Đại liền sang Hán Trung hàng Trương Lỗ, Lỗ mừng vô cùng, toan đem con gái gả cho Siêu.
Dương Bách can :
- Vợ con Mã Siêu chết chỉ vì hắn vô mưu, xin chúa công chớ gả mà mang họa .
Lỗ nghe lời, có người mách lại Mã Siêu, Siêu giận Dương Bách lắm .
Dương Bách lại cùng anh là Dương Tùng bàn kế trừ Siêu.
Giữa lúc đó Lưu Chương sai Hoàng Quyền sang cầu cứu Trương Lỗ.
Quyền tìm đến Dương Tùng năn nĩ, nói là Lưu Chương sẽ xin cắt hai mươi châu huyện tạ ơn.
Dương Tùng bèn dắt Quyền vào ra mắt Trương Lỗ nói chuyện Tây Xuyên và Đông Xuyên như răng và môi không thể không giúp lẫn nhau, lại xin cắt đất hậu tạ sau này nên Lỗ bằng lòng.
Diêm Phố can Lỗ đừng cứu Chương, Lỗ lại phân vân thì có một người đứng ra nói :
- Tôi tài hèn nhưng chỉ xin một đoàn quân bắt sống Lưu Bị về đòi Lưu Chương nạp đất cho ta .

Hồi 65
Mã Siêu vây khổn Hà Mạnh Quan
Lưu Bị lãnh chức Ích Châu Mục

Người vừa nói là Mã Siêu, Trương Lỗ cả mừng, cho Hoàng Tuyền về trước báo tin, rồi giao hai vạn binh cho Siêu.
Siêu cùng Mã lại tiến binh . Bàng Đức bị bịnh ở lại Hán Trung.
Lỗ lại sai Dương Bách làm Giám Quân đi theo Mã Siêu.

Nói về bên Huyền Đức, Khổng Minh bàn :
- Phải đánh Miên Trúc lấy, chiếm xong sẽ lấy được Thành Đô .
Rồi sai Hoàng Trung , Ngụy Diên đi đánh. Bên Thục, Lý Nghiêm ra đón đánh. Hoàng Trung đánh với Lý Nghiêm chưa phân thắng bại, bỗng Khổng Minh cho thu quân về và bảo Hoàng Trung :
- Lý Nghiêm võ nghệ rất khá. Ngày mai ông giả thua chạy vào hang núi, ta sẽ có kế bắt được .
Hôm sau hai bên lại đánh nhau, được với hiệp Hoàng Trung giả thua chạy vào hang núi. Lý Nghiêm đuổi theo vào không thấy ai, lật đật rút lui đã bị Ngụy Diên chặn lối ra.
Rồi có tiếng Khổng Minh :
- Hàng ngay nếu không sẽ bị tên nỏ bắn chết để rửa thù cho Bàng Thống !
Lý Nghiêm lành phải đầu hàng, rồi hứa sẽ dụ Phí Quan về hàng một thể . Về sau Phí Quan nghe lời, dâng thành Miên Trúc cho Huyền Đức, Huyền Đức liền bên kế lấy Thành Đô, chợt có quân báo Mạnh Đạt , Hoắc Tuấn giữ ải Hà Manh bị Mã Siêu đánh phá tối nguy cấp !
Khổng Minh nói :
- Phải nhờ hai tướng Trương , Triệu mới địch nổi .
Bấy giờ chỉ có Trương Phi ở trong quân, còn Tử Long thì chưa về nên Trương Phi tình nguyện xin đi đánh.
Khổng Minh nói khích Trương Phi :

- Có lẽ phải mời Vân Trường tới mới chống cự được .
Phi hô lớn :
- Sao khinh tôi thế, nếu không hạ được Mã Siêu tôi xin chịu tội theo quân lịnh .
Phi liền viết quân lệnh trạng và được cử làm tiên phong, Ngụy Diên cũng được đi theo.
Huyền Đức lãnh hậu đội tiếp ứng.
Quân hai bên gặp nhau, Dương Bách đánh cùng Ngụy Diên, Bách thua chạy, Ngụy Diên trông thấy Mã Đại lại ngỡ là Mã Siêu nên xông vào đánh lại giả thua, Diên đuổi theo bị Mã Đại quay lại bắn một mũi tên trúng tay, Diên phải chạy về . Vừa lúc đó Trương Phi xông tên hỏi Mã Đại :
- Mi là ai, nói mau rồi ta mới thèm đánh .
Đại đáp :
- Ta là Mã Đại ở Tây Lương .
Phi hừ một tiếng mà rằng :
- Ta không đánh với mi. Hãy về gọi Mã Siêu ra có Trương Dực Đức đang chờ hắn .
Đại tức lắm xông vào đánh, nhưng đánh hồi lâu phải thua chạy. Phi toan đuổi theo thì Huyền Đức ra lịnh thu quân. Về trại Huyền bức bảo Phi :
- Em hay táo bạo nên ta ngăn không muốn em đuổi theo Mã Đại nữa. Chờ ngày mai đánh Mã Siêu hãy hay .
Mờ sáng hôm sau, Mã Siêu đã ra trận. Huyền Đức nhìn sang thấy Mã Siêu đội mão Sư Tử, thắt đai Hổ Phù, bào trắng giáp bạc lóng lánh, cầm giao giục ngựa đi lại ahư bay, vừa cốt cách lại vừa thanh lịch uy nghi, Huyền Đức khen rằng :
- Cầm Mã Siêu, tiếng đồn quả không sai .
Huyền Đức thấy Mã Siêu đang hăng cứ giữ Trương Phi lại không cho xuống, chờ tới quá trưa thấy bên trận địa Mã Siêu có phần rời rạc, mới cho Trương Phi xuống đánh.
Mã Siêu nhận ra Trương Phi cầm giáo vẫy một cái, quân lui cả ra phía sau hơn tầm bắn của mũi tên. Trương Phi dàn quân xong, xông lại phía trước Mã Siêu mà hỏi :
- Mi đã thấy Trương Dực Đức nước Yên chưa ?

Siêu đáp :
- Như ta đời đời khanh tướng, nào có biết đứa thất phu đó là ai !
Phi đùng đùng nổi giận xông vào đánh, thế là hai cọp giao tranh , rung chuyển cả núi non, quân sĩ hai bên đều trợn mắt mà nhìn . Đánh cả trăm hiệp, chưa phân thắng bại, Huyền Đức liền đánh chiêng thu quân. Hai bên về trận địa nghỉ chốc lát rồi Trương Phi vứt luôn cả mão, chỉ buộc một chiếc khăn lên đầu, xông ra thách Mã Siêu đánh nữa. Mã Siêu cũng hăm hở nhảy ra , rỗi hai bên lại giao tranh hơn một trăm hiệp nữa, hai con ngựa đều mệt lừ mà hai tướng lại càng hăng hơn trước ! Huyền Đức lại đánh chiêng thu quân. Hai tướng lại về trận mình nghỉ.
Lúc đó đã về chiều, Huyền Đức nói :
- Để sáng mai hãy đánh tiếp .
Trương Phi quyết liệt :
- Giết tôi, tôi cũng không về đâu ! Hãy đốt đuốc lên cho tôi đánh.
Bên kia Mã Siêu cũng thay xong ngựa, chạy ra trước trận kêu lớn :
- Tên thất phu đâu, có dám đánh đêm không ?
Phi giựt ngay con ngựa của Huyền Đức phóng ra, giơ xà mâu hét :
- Phen này không bắt được mi, quyết không về trại !
Siêu cũng hô :
- Không giết được người thì ta cũng không về ải nữa .
Thế là quân hai bên lại hò reo vang trời dậy đất, trăm cây đuốc được đốt lên, hai hổ tướng lại xông vào nhau tranh thủ một còn một mất , dưới ánh đuốc chập chờn rồi lại lóe sáng , thực là một bức tranh hùng tráng tột cùng .
Đang đánh Siêu nghĩ ra mặt mẹo, liền chạy, Phi đuổi theo thì Siêu ngầm rút cây trùy đồng bên mình mà vụt lại. Phi tuy đuổi mà vẫn đề phòng nên tránh kịp cây trùy nặng cả ngàn cân. Phi lại quay ngựa chạy về . Siêu lại đuổi theo, bất ngờ Phi bắn một phát, nhưng Siêu cũng nhanh như chớp tránh thoát.
Sau đó hai tướng tạm buông nhau ai về trận nấy.
Hôm sau Trương Phi sắp sửa ra đánh bỗng có tin quân sư tới.
Khổng Minh nói với Huyền Đức :
- Cứ để Trương Phi đánh mãi với Mã Siêu, hai cọp ắt hỏng mất một. Lượng nghĩ được một cách khiến Mã Mạnh khỏi phải qui

thuận chúa công .
Huyền Đức nói :
- Quả thật ta rất mến yêu Mã Siêu, làm thế nào mà thâu phục ?
Khổng M inh nói :
- Trương Lỗ đang muốn xưng Hán Minh vương. Mưu sĩ của y là Dương Tùng rất tham của đút. Vậy nên hối lộ Dương Tùng trước, đưa thư cho Trương Lỗ sau nói rằng : ta đánh Lưu Chương là báo thù cho Trương Lỗ đấy. Ta sẽ bảo tấu để phong cho Lỗ làm Hán Minh Vương. Như vậy Lỗ sẽ gọi Siêu về . Khi có linh triệt thoái, tôi sẽ có mẹo làm Siêu qui thuận.
Huyền Đức y kế thi hành. quả nhiên Lỗ gọi Siêu phải bãi binh về . Siêu chưa chịu thì Lỗ lại sai sứ gọi về nữa. Siêu vẫn khăng khăng :
- Việc chưa xong chưa về
Dương Tùng bèn bảo Lỗ :
- Ý hắn muốn làm phản đó !
Lỗ hỏi phải lập kế gì ?
Tùng nói :
- Vậy hạn cho Mã Siêu nội trong một tháng phải chiếm Tây Thục, lấy đầu Lưu Chương, đẩy lui quân Kinh Châu. Nếu xong thì thưởng, không thì ta sẽ giết .
Lỗ nghe lời, truyền cho Mã Siêu phải làm các việc trên.
Lúc đó, Lỗ lại nghe lời Dương Tùng cho Trương Vệ đi giữ chặt quan ải không cho quân Mã Siêu về .
Siêu tiến thoái lưỡng nan. . . Giữa lúc đó Khổng Minh toan từ biệt Huyền Đức để đi chiêu dụ Mã Siêu Chợt có thư của Triệu Vân tiến cử một người mới hàng tên Lý Khôi tự Đức Ngang.
Lý Khôi tình nuyện đi thuyết cho Siêu về hàng.
Khổng Minh bằng lòng, Lý Khôi đi ngay tới xin yết kiến Mã Siêu. Nhe tên, Mã Siêu biết Lý Khôi đi làm biện sĩ , liền sai hai mươi quân đao phủ phục sẵn, hễ hô : chém ! thì xông ra mà băm vằm Lý Khôi.
Lý Khôi được mời vào. Mã Siêu nạt :
- Người đến làm gì ?
Khôi đáp :
- Làm thuyết khách .

Siêu nói :
- Thử nói ta nghe. Nghịch tai ta sẽ thử gươm .
Lý Khôi ung dung nói :
- Tướng quân với Tào Tháo đang có mối thù lớn, nhìn về Lũng Tây lại có hận bầm gan xé ruột.
Nay ở đây, trước mặt không đẩy lui được quân Kinh Châu, sau lưng không trị nổi Dương Tùng. Rõ ràng bốn bể không nhà, bơ vơ không chúa !
Mã Siêu nghe rồi thở dài.
Lý Khôi tiếp :
- Lưu Hoàng Thúc là bậc nhân nghĩa, còn đợi gì không theo người để trả thù cha lưu danh muôn thuở ?
Siêu liền bằng lòng qui thuận. Huyền Đức đích thân đi đón rước, đãi vào bậc thượng tân.
Huyền Đức kéo binh đi đánh Thành Đô. Mã Siêu nói :
- Chúa công khỏi mệt sức. Tôi xin đi khuyên dụ Lưu Chương hàng .
Huyền Đức cả mừng. Mã Siêu đi tới Thành Đô, mời Lưu Chương ra nói chuyện.
Siêu nói :
- Ta vốn thừa lệnh Trương Lỗ đi cứu Ích Châu này cho ông, không ngờ Dương Tùng dèm pha khiến Lỗ mưu hại ta. Nay ta theo Lưu Hoàng Thúc rồi, thiết nghĩ ông cũng nên qui hàng cho dân khỏi khổ. Nếu không nghe, ta đánh thành liền !
Lưu Chương sợ quá, ngã ngất trên mặt thành. Các quan xúm vào cứu .
Chương tỉnh lại, mếu máo :
- Hối sao kịp nữa ! Thôi thì đầu hàng để cứu trăm họ .
Mọi người đều sa nước mắt. Tiêu Chu vốn có tài xem thiên văn nói :
- Lời chúa công thích hợp ý Trời .
Hôm sau lại có quân báo :
- Lưu Hoàng Thúc sai Giản Ung tới .
Chương cho vào , Giản Ung ngồi xe có vẽ ngạo nghễ .Một người chợt tuốt gươm , mắng rằng :

- Đồ tiểu nhân đắc chí , ngươi dám khinh khi mọi người nước Thục này chăng ?
Giản Ung vội vả xuống xe xin lỗi .
Thì ra người đó là Tần Bật .
Sau đó cả hai cùng vào ra mắt Lưu Chương .
Giản Ung nói rõ Huyền Đức không có ý gì làm hại Lưu Chương cả, Chương mới vui vẻ nhận qui hàng.
Hôm sau Lưu Chương mang ấn thụ, sổ sách ra khỏi thành, Huyền Đức ra ngoài trại đón, ứa nước mắt mà rằng :
- Chẳng qua vì sự vạn bắt đắc dĩ mà thôi !
Hai người cùng vào dinh, trăm họ nghinh đón dọc đường. Các quan vào lạy mừng, duy có Hoàng Quyền, Lưu Ba không tới.
Huyền Đức không giận , lại còn ra lịnh ai cư phạm tới hai người này sẽ bị tội.
Hai người này cảm đức mới chịu qui hàng.
Sau đó, bàn với Khổng Minh, Huyền Đức phong cho Lưu Chương làm Chấn Uy tướng quân, được đưa hết gia quyến, gia thuộc của cải riêng sang hết Nam Quận ở. Rồi Huyền Đức tự lãnh chức Ích Châu Mục.
Các quan đều được ân thưởng khắp lượt. Lại sai sứ đem gấm vóc, vàng bạc sang Kinh Châu ban cho Vân Trường. Lại truyền khao quân, mở kho lấy lương thực phân phát cho trăm họ, ruộng đất quanh Thành Đô lại toan đem phân chia cho các quan, nhưng Triệu Vân ngăn cản bảo nên trả lại cho dân, Huyền Đức nghe theo.
Gia Cát quân sư lại định luật trị nước, trước đây Lưu Chương uy vũ không nghiêm, nay luật lệ được chấn chỉnh lại, các châu huyện đều được bình định.
Một bữa, chợt có Quan Bình từ Kinh Châu tới trình với Huyền Đức :
- Ba cháu nghe đồn Mã Mạnh Khởi võ nghệ tuyệt luân nên muốn thử tài cùng Mạnh Khởi, xin Bá phụ cho phép .
Huyền Đức lo ngại, bàn với Khổng Minh.
- Khổng Minh nói :
- Không sao đâu. Để tôi phúc thư cho Vân Trường là mọi sự đều êm .

Nói rồi viết thư, đưa cho Quan Bình đem về.
Vân Trường mở thư ra xem, đại ý nói :
- Mạnh Khởi hùng kiệt thực, nhưng chẳng qua như Kính Bố, Bành Việt mà thôi. Còn như đọ sức thì có thể đọ với Trương Dực Đức, chớ làm sao sánh với ông Râu đẹp (Mỹ Nhiệm Công) được ?
Vân Trường cười rồi xếp việc định so tài với Mã Siêu lại.

Nói về Tôn Quyền nghe tin Huyền Đức đã lấy Tây Xuyên bèn triệu các quan vào bàn luận về việc đòi Kinh Châu .
Trương Chiêu thưa :
- Tôi có kế này khiến Huyền Đức hai tay phải dâng Kinh Châu lai cho Chúa Công.

Hồi 66
Quan Vân Trường một đao phó hội
Phục Hoàng Hậu vì nước bỏ mình

Trương Chiêu nói tiếp :
- Hiện có anh Khổng Minh là Gia Cát Cẩn làm quan ở đây. Chúa công cứ cho bắt cả nhà Cẩn hạ ngục rồi sai Cẩn đi nói với em y đòi Lưu Bị trả Kinh Châu, nếu không sẽ lụy cả họ. Khổng Minh vì tình máu mủ sẽ phải nói cho kỳ được .
Tôn Quyền nói :
- Gia Cát Cẩn là người đáng quí trọng, đời nào ta làm việc này !
Trương Chiêu thưa :
- Thì chúa công bảo Cẩn đây chỉ là mẹo mà thôi, tất Cẩn sẽ an tâm .
Lúc đó Tôn Quyền mới giả vờ tống giam cả nhà Gia Cát Cẩn, rồi viết thư cho Cẩn mang vào Tây Xuyên. Tới Thành Đô, nhờ người báo với Huyền Đức và Khổng Minh.
Khổng Minh nói với Huyền Đức :
- Anh tôi sang là đòi lại Kinh Châu đấy . Rồi ghé tai Huyền Đức bảo cứ nói. . . như vầy, như vầy .
Sau đó Khổng Minh ra nghinh đón Gia Các Cẩn đưa về công quán .
Cẩn khóc òa lên. Khổng Minh lật đật hỏi han.
Cẩn nói :
- Cả nhà ta nguy rồi, em ơi . . . Rồi đem hết việc cả nhà bị giam kể lại.
Khổng Minh nói :
- Thôi anh chớ lo, em sẽ có kế trao trả lại Kinh Châu.
Cẩn mừng rỡ, yết kiến Huyền Đức, dâng thư Tôn Quyền lên.
Huyền Đức xem rồi nổi giận nói :
- Tôn Quyền đã gả em gái cho ta, lại nhân lúc ta đi vắng bắt vợ ta về , Ta sắp đem quân đi hỏi tội y thì y lại còn dám đòi Kinh Châu

nữa sao ?
Khổng Minh khóc rằng :
- Cả nhà tôi sống chết nơi tay chúa công. Xin chúa công nghĩ lại mà trả Kinh Châu cho tôi được vẹn tình máu mủ.
Huyền Đức liền viết thư cho Vân Trường dạy trả lại ba quận Trường Sa, Linh Lăng và Quế Dương.
Viết xong trao cho Cẩn mà rằng :
Tiên sinh đưa thư cho em ta rồi lựa lời mà nói. Hắn tánh nóng như lửa, ta cũng còn phải sợ đấy !
Cẩn được thư liền lên đường sang Kinh Châu đưa thư lên Vân Trường xem.
Vân Trường xem xong, biến sắc mặt mà rằng :
- Ta kết nghĩa với anh ta là để khuông phò nhà Hớn. Kinh Châu là đất Hớn. Dù anh ta có thư, ta cũng không trả đâu ?
Cẩn nói :
- Cả nhà tôi đều bị bắt giam, nay tướng quân không trả, tất bị giết hết . Nói xong lăn ra khóc. . .
Vân Trường lại nói :
- Đây là quỉ kế Ngô Hầu, lừa ta sao được !
Nói rồi lui vào, không tiep Cẩn nữa.
Cẩn đành lủi thủi trở về trình hết mọi việc lên Tôn Quyền.
Tôn Quyền thở dài mà rằng :
- Tử Du vì ta mà đi lại khó nhọc, vẫn không xong việc chắc đây lại là mẹo lừa dối của Không Minh rồi !
Sau đó Quyền nghĩ ra một cách là Huyền Đức đã trả 3 quận thì cứ cho người đi trán nhậm xem sao.
Mấy hôm sau, các người này về thưa :
- Quan Võ không cho trấn nhậm và đuổi chúng tội về hết !
Mấy hôm sau, Lỗ Túc lại nghĩ ra một kế, trình với Tôn Quyền :
- Nay tôi đang đóng binh ở Lục Khẩu, nên sai người mời Vân Trường qua phó hội. Y sang, tôi sẽ dùng lời hơn lẽ thiệt bảo y trả lại đất. Nếu y không nghe, tôi sẽ cho đao phủ đao ra giết luôn. Còn y không sang, tôi cũng tình nguyện đi đánh mà lấy cho được Kinh Châu .
Quyền chấp thuận.

Túc trở về Lục Khâu, gọi Lã Mông, Cam Ninh vào bàn, bày tiệc yến nơi Lâm Giang Đình, rồi sai mang thư đi mời Vân Trường.
Vân Trường xem thư nói ngay :
- Tử Kính có lòng tốt, vậy mai ta sẽ sang ngay .
Sứ giả bái từ ra về . Quan Bình vội hỏi :
- Chắc chẳng phải Lỗ Túc có lòng tốt đâu ! Cha đi làm gì ?
Vân Trường cười nói :
- Ta không lạ gì đâu, Lỗ Túc mời ta sang là đòi Kinh Châu đó .Tuy nhiên , ta sẽ chỉ một đao, một thuyền tới dự xem. cói ai dám đến gần ta không ?
Mã Lương khuyên :
- Dù sao cũng xin tướng quân tự bảo trọng, chớ quá khinh xuất .
Vân Trường mới bằng lòng dùng mười thuyền nhẹ, 500 quân thiện thủy ẩn bên trong, phòng nếu có hiệu cờ của Vân Trường ở bờ bên này thì hãy sang cứu ứng.
Lỗ Túc được tin Vân Trường nhận lời, bèn bàn định với Lã . Nếu Vân Trường đem theo nhiều quân mã thì nhất tề đổ ra đánh, nếu không cứ y kế cũ, phục đao phủ ở bàn tiệc , khi ra hiệu thì cứ nhẩy vào mà giết.
Hôm sau quá giờ thìn, trên sông có một chiếc thuyền xuất hiện. Thủy thủ chỉ có vài người, bên trên có lá cờ thêu chữ Quan phất phới . Vân Trường khăn xanh , áo bào lục ngồi ở giữa, có Chu Thương và tám chín người khoanh tay đứng hầu .
Lỗ Túc tiếp đón Vân Trường vào đình , thi lễ xong hai bên ngồi vào tiệc uống rượu.
Rượu nửa chừng Lỗ Túc nói :
- Túc một lời, mong Quân Hầu nghe cho. Số là trước đây việc Hoàng thúc mượn đất Kinh Châu tạm trú có cả tôi bảo lãnh với chúa công tôi. Hoàng thúc hẹn lấy được Tây Xuyên sẽ trả. Nay Tây Xuyên đã lấy rồi mà chưa chịu trả Kinh Châu, chẳng là thất tín hay sao ?
Vân Trường cười gạt đáp :
- Đó là việc quốc gia, chẳng nên bàn ở tiệc vui này !
Túc lại thưa :
- Dĩ chỉ khi Hoàng thúc dạy trả ba quận, ngài cũng không trả, e

như vậy không xuôi ?
Ván Trường đáp :
- Trận Ô Lâm, anh tôi xông pha cực khổ , hết sức diệt thù, chẳng lẽ không cho mảnh đất làm công ! Té ra túc hạ gọi tôi sang uống rượu là để đòi đất sao ?
Lỗ Túc lại đem lời hơn lẽ thiệt ra nói, Vân Trường thoái thác :
- Đó là việc của anh tôi, tôi không can dự tới !
Chu Thương đứng hầu sau lưng Vân Trường đột nhiên nói :
- Trong thiên hạ, ai có đức thời giữ ! Đâu phải của Đông Ngô mà đòi !
Vân Trường tức thời sa sầm nét mặt, giật cây đao ở trong tay Chu Thương mà mắng Chu Thương :
- Việc quốc gia, sao mi dám nói leo !. Cút ngay ra ngoài kia ! Thế là Chu Thương ra ngoài, phất cờ làm hiệu, Quan Bình ở bên kia sông lập tức dẫn mười chiếc thuyền sang tiếp ứng.
Trong bàn tiệc, Vân Trường giả vờ say rượu, một tay cặp đao. Một tay nắm chặt tay Lỗ Túc từ tạ rằng :
- Xin đa tạ về bữa tiệc vui hôm nay. Để mai kia tôi sẽ mời Ngài sang Kinh Châu cùng họp tiếp .
Nói rồi nắm tay Lỗ Túc mà đi ra phía bờ sông. Lỗ Túc bạt cả hồn vía, cứ phải đi theo.
Lã Mông , Cam Ninh muốn xông lại sợ cho tánh mạng của Lỗ Túc nên đành phải bó tay.
Tới thuyền, Vân Trường mới bỏ tay Lỗ Túc ra, thuyền Vân Trường lập tức rời bến, lướt đi như gió, Lỗ Túc và tướng sĩ Đông Ngô cứ ngây người ra mà ngó theo !
Tơn Quyen được tin mưu kế bất thành, toan cử binh đi đánh Kinh Châu. Chợt có tin Tào Tháo khởi đại. binh lăm le đánh Giang Nam nên chẳng dám xuất quân nữa.
Lúc đó Tao Tháo ở Hứa Đô toan đi đánh Giang Nam, nhưng có quan Tham Quân Phó Cán ngăn cản nên tạm thời bãi cuộc Nam chinh , lại lo chấn chỉnh việc nước, mở trường học, ưu đãi bọn học trò văn sĩ .
Một số các quan bàn nhậu ưluon tôn Tào Tháo lên chức Ngụy trang.

Tuân Du c8n ngăn việc nào Tào Tháo nghe tin nói rằng :
Ch~ac lão muốn đi theo Tuân Húc đây. Tuân Du sau đó phát bịnh nặng rồi chẹt. Tháo cho chôn cắt long trọng:
Một bữa Tháo vào cung hỏi vua, lúc đó đang ngồi bên Phục Hậu :
- Tôn Quyền, Lưu Bị làm loạn, bệ hạ nghĩ sao ?
Vua đáp : - Mọi việc. đ~ tùy Ngụy công định liệu .
Tháo nói :
- Bệ hạ nói vậy, ngươi ta chẳng cho là tôi chuyên quyền sao ?
Vua nói :
- Ngụy công phò tôi thì may làm, bằng không cũng xin khoan dung.
Tháo lại lui ra.
Có kẻ tâu vua : - Gần đây có tin Tháo muon làm Ngụy vương, ắt chẳng bao lu sẽ tiém ngôi .
Vua và hoàng hậu đậu khóc. Sau đó Phục Hậu noi :
- Cha thiep có lòng muon trừ Tào Tháo đ8 lâu ~è thiep viết thư nhờ người lo mà trừ hắn .
Bèn triệu kẻ thân tín 18 Mnc Thuận vào sau bình phong r~oi vua và hoàng bậu đều khóc mà đem việc ra nhờ Thuận, Thuận dập đau xin lãnh mạng.
Hoàng hậu bản viết thư trao cho Thuận, Thuận giau vào trong búi tóc đội mão kín r~oi tới nhà Phục Hoàn trao thư. Phục Hoàn đem rồi bàn với Thuận phải gọi cả Tôn Quyền, Lưu Bị cùng khởi binh v~ trong ngoài cùng đánh mới nên việc.
Bàn xong, Phục Hoàng li~en viết thư phúc đáp cho Thuận mang. v~ trao Phức Hậu, Thuận lại giau thư vào búi tóc r~oi vào cung.
Không ngờ có kẻ mách Tào Tháo, Tháo ra cửa cung chặn Thuận lại hỏi :
~i tâu ?
- Thưa đi tìm thấy thuốc cho hoàng hậu .
Tháo hỏi : Thầy đâu ? Bẩm tới sau
. Tháo cho lục xét khắp người Thuận mà chẳng thấy chi, liên cho đi . Nào ngờ một cơn gió làm bay chiếc mão Thuận đội. Tào Tháo cho l,hắt mão xem kỹ cũng không có chi, bèn cho lại Thuận .
Thuận đội mão

lên đầu, đội đi đội lại có vẻ cẩn thận nên Tháo nghi ngờ cho khám trên đầu Thuận thì tìm ra bức thư của Phục Hoàn.
Tháo giận lắm, giam Thuận lại tra khảo rồi ngay đêm đem giáp binh vây nhà Phục Hoàng bắt hết ba họ nhà Phục Hậu.
Sáng hôm sau, Tháo sai cầm cờ tiết vào cung, thu lại ấn tín của hoàng hậu.
Lúc đó có mặt Hiến Đế, Hiến Đế vội hỏi việc chi thì Khích Lự cầm cờ Tiết tâu :
- Vâng mạng Ngụy Công, thâu ấn tín hoàng hậu .
Vua biết việc bại lộ, thất kinh hồn vía. Phục Hậu trốn vào sau điện, giữa hai lần vách.
Lát sau Thượng Thư lệnh Hoa Hâm kéo năm trăm giáp binh vào tìm hoàng hậu, xô các cửa, tìm khắp nơi, tới chỗ hai bức vách thì bắt được. Chính Hâm trúm đầu hoàng hậu kéo ra !
Phục Hậu kêu xin tha mạng ! Hoa Hâm cứ điệu Phục Hậu ra ngoài điện. Vua níu lấy Hậu mà khóc, Hâm giục :
- Ngụy công đang đợi, xin đi mau.
Hiện Đế đập tay vào ngực, khóc thảm thiết, rồi nói với Khích Lự còn đứng đây :
- Khích công, trong thiên hạ sao lại còn có việc thế này được !
Tả hữu liền đỡ vua vào cung.
Phục Hậu được đưa tới trước mặt Tào Tháo, Tháo mắng :
- Ta lấy lòng tử tế đãi chúng mày, mà chúng mày mưu hại ta. Ta không giết chúng mày, chúng mày sẽ giết ta !
Nói rồi thét tả hữu lấy gậy đánh kỳ chết. Lại cho vào cung bắt hai hoàng tử do Phục Hậu sinh, phục thuốc độc cho chết nốt. Ba họ nhà Phục Hoàn, Mục Thuận cũng đều bị đưa ra chợ chém, ai nấy kinh hãi.
Hiến Đế thì nằm liệt mấy ngày liền, không ăn uống.
Tháo bèn vào cung tâu rằng :
- Xin bệ hạ đừng phiền, than không có lòng dạ nào. Con gái trần hiện là quí nhân của bệ hạ, tánh tình hiền thục, lên lập làm chánh cung.
Vua chỉ còn biết tuân lịnh, sách lập Tào Quí Nhiễm làm chánh cung hoàng hậu. Triều thần chỉ biết im lặng. Thế là uy thế của

Tháo ngày càng lớn.
Ít ngày sau, Hạ Hau Đôn về tới kinh. Tháo liền bàn việc chinh phạt , Đôn bàn :
- Ngô Thục chưa dễ đánh ngay. Nay hãy đánh Trương Lỗ để chiếm Hán Trung, sau đó đánh Thục.
Tháo gật đầu, cho quân đánh Hán Trung.

Hồi 67
Tào Tháo dẹp yên đất Hán Trung
Trương Liêu một trận oai vang dậy

Tào Tháo chia ba đội : Tiên phong có Hạ Hầu Huyên, Trương Hấp . Tháo và các hộ tướng đi Trung quân , hậu đội có Tào Nhơn , Hạ Hầu Đôn áp vận lương thảo.
Trương Lỗ cùng em là Trương Vệ bàn cách đối phó. Sau phân binh, Trương Vệ cùng Dương Ngang, Dương Nhậm đi ra ải Dương Bình hạ trại. Trương Lỗ ở lại Hán Ninh đốc xuất lương thảo.
Quân Tào kéo đến trước Dương Bình Quan liền hạ trại, đêm ấy vừa toan nghỉ ngơi chợt lửa cháy rần rần, hai tướng họ Dương đã mang quân cướp trại. Quân Tào thua to, về thuật lại với Tào Tháo.
Tháo toan chém Hạ Hầu Huyên và Trương Hấp để nghiêm quân pháp, các tướng xúm vào xin nên Tháo lại tha.
Hôm sau Tao Tháo đem theo Hứa Chữ, Từ Hoảng đi xem trại của Trương Vệ, thấy trại thập phần kiên cố.
Đang xem thì Dương Ngang, Dương Nhậm đổ ra đánh, tên bắn như mưa. Một mình Hứa Chữ địch với hai tướng.
Từ Hoảng hộ vệ Tháo chạy, lại gặp Hạ Hầu Huyên, Trương Hấp, thế là Tào Tháo thoát nạn về trại.
Sau đó hai bên cầm cự gần hai tháng. Bỗng Tháo truyền lui binh.
Giả Hủ hỏi :
- Ta chưa hề thua, sao chúa công lại lui binh ?
Tháo nói :
- Giặc phòng bị kỹ quá ! Ta giả vờ lui binh cho giặc yên dạ rồi dùng quân khinh kỵ đánh chớp nhoáng mặt sau thành, thế nào giặc cũng phải thua .
Sau đó Tháo sai Hạ Hầu Huyên, Trương Hấp, mỗi người mang ba ngàn quân khinh kỵ theo đường nhỏ lén ra sau Dương Bình Quan, rồi truyền đại binh nhổ trại lui quân.
Dương Nhậm vẫn nghi ngại Tháo có nhiều quỉ kế nên không dám

đuổi theo .
Dương Ngang hăm hở :
- Ông không đi, tôi đuổi một mình .
Thế là Ngang kéo hết quân mã của mình mà đuổi. Sáng đó lại có nhiều sương mù, đi được nửa đường, nhìn không rõ, Ngang ra lịnh cho quân dừng lại. Lúc đó Hạ Hầu Huyên đã đi ra sau Dương Bình Quan, quân giữ trại nghe vó ngựa lại tưởng Dương Ngang trở về liền mở của, thế là quân Tào ùn vào, quân Hán Trung thua chạy . Đến khi sương tan, Dương Nhậm xông lại đánh với Hạ Hầu Huyên thì lại bị Trương Hấp đánh vỗ vào sau lưng. Còn Dương Ngang lui binh về thì thấy trại mình bị quân chiếm cả rồi, lúng túng thế nào đụng ngay Trương Hấp bị Hấp giết chết.
Trương Vệ thì bỏ cả ải quan chạy về Nam Trịnh.
Trương Lỗ nổi giận, toan chém Dương Nhậm. Nhậm xin đi đái tội lập công.
Lỗ lại tha cho, Dương Nhậm lại lãnh binh mã tên gần Nam Trịnh hạ trại.
Hạ Hầu Huyên tiến quân tới thì gặp Nhậm.
Nhậm sai bộ tướng Xương Kỳ ra đánh, bị Huyên chém chết tốt, Nhậm liền xông ra đánh Huyên bỏ chạy rồi dùng mẹo "đà đao" chém quặt trở lại. Nhậm chết lăn xuống đất.
Tào Tháo liền cho kéo quân tới sát thành Nam Trịnh.
Trương Lỗ lo lắm, Diêm Phố đứng ra tiến cử Bàng Đức để chống lại quân Tào.
Trương Lỗ sực nhớ ra, gọi Bàng Đức vào, thưởng rất hậu, rồi giao cho binh mã sai đi đánh Tào.
Bàng Đức vâng lịnh, ra dàn trận đối diện với Tào Tháo.
Tháo vốn biết danh Bàng Đức nên bàn với các tướng là nên dùng mưu mà bắt .
Trương Hấp vâng lời ra đánh rồi thua chạy . Hạ Hầu Huyên ra đánh tiếp rồi cũng thua chạy, kế đó Từ Hoảng đánh mấy hiệp rồi cũng rút lui, sau cùng Hứa Chữ ra đấu rồi cũng chạy nốt .
Bàng Đức thắng luôn mấy tướng Tào .
Tào Tháo lại bàn với Giả Hủ.
Giả Hủ hiến kế nên hối lộ Dương Tùng, mưu sĩ của Trương Lỗ, để

Trương Tùng dèm pha cho Lỗ nghi ngờ Bàng Đức, sau đó ta lại tính .
Tháo y kế, chọn một người tâm phúc, thưởng rất hậu, giao cho một bộ giáp yểm tâm bằng vàng mặc lót trong người ngoài mặc binh phục giả làm quân Hán Trung, ra chờ sẵn dọc đường .
Hôm sau, Tháo sai Hạ Hầu Huyên, Trương Hấp đi mai phục trước , lại cho Từ Hoảng ra thách đánh. Bàng Đức lập tức xông ra đánh Hoẵng bỏ chạy, Đức đuổi theo, quân Tào bỏ luôn cả trại lương . Đức
thâu được, mừng lắm, báo tin thắng trận cho Trương Lỗ.
Bất ngờ ngay đêm đó, trại cháy ngùn ngụt, quân Tào ở đâu xông ra đánh bất ngờ, rồi thì Từ Hoảng, Hứa Chữ, Trương Hấp , Hạ Hầu Huyên đều xông vào cướp lại trại, Bàng Đức chỉ còn kịp nhảy lên ngựa hướng về Nam Trịnh mà chạy. Tới nơi, Thành mở cửa cho Bàng Đức và ít quân chạy vào, lúc này thì người tâm phúc của Tào Tháo đã trà trộn vào đám quân Bàng Đức vào được thành rồi ! Tên này sau đó lần mò đến phủ Dương Tùng xin yết kiến. Tùng cho vào , tên này liền cởi tấm giáp bằng vàng ra, đệ lên Tùng thưa rằng :
- Ngụy Công ngưỡng mộ tài đức của Ngài nên có vật này làm tin kèm theo một bức mật thư . Nói đoạn đệ thư của Tào Tháo.
Dương Tùng được của híp mắt lại, đọc thư xong, bảo tên quân rằng :
- Người về bẩm với Ngụy công ta sẽ có kế hay và phụng báo sau nhé !
Tên quân ra về, ngay đêm ấy Dương Tùng vào yết kiến Trương Lỗ nói rằng :
- Bàng Đức ăn của đút của Tào Tháo nên đã giả vờ thua trận vừa rồi ?
Trương Lỗ cả tin, sau đó cho gọi Bàng Đức vào ra lịnh :
- Ngày mai phải. ra đánh thắng Tào Tháo, nếu còn thua, ta sẽ chém đầu !
Bàng Đức tức bực lui ra.
Hôm sau ra đánh, Tháo cho Hứa Chữ nghinh địch , đánh một hồi, Hứa Chữ chạy, Đức giục ngựa đuổi theo.

Tới dốc núi, chợt có Tào Tháo đứng một mình ở trên mà gọi :
-Bàng Lệnh Danh, sao không hàng mau ?
Bàng Đức tức thời giục ngựa lên núi bắt Tào Tháo, bỗng ầm một tiếng cả người lẫn ngựa đều xa xuống hố ! Quân Tào móc Bàng Đức lên giải tới trước Tào Tháo.
Tháo xuống ngựa thét quân lui ra, tự tay cởi trói cho Bàng Đức . Đức chợt nghĩ :
- Trương Lỗ hay đa nghi, lại tàn bạo, Tào Tháo thì biết trọng hào kiệt trên đạn . Thế là tức tình nguyện xin hàng.
Tháo liền mới Đức lên ngựa cùng mình song song về trại .
Lỗ trông thấy càng tin Dương Tùng nói đúng !
Thế là cùng đêm ấy Trương Lỗ đem cả gia quyến mở cửa Nam, phá vòng vây chạy về Ba Trung.
Tháo vào thành Nam Trịnh, thấy kho đạn được Trương Lỗ niêm phong kỹ càng để lại chớ không đốt, thì có lòng thương hại Trương Lỗ .
Tháo cho người tới Ba Trung khuyên Lỗ hàng, Lỗ cũng muốn hàng nhưng Trương Vệ không chịu.
Dương Tùng bèn gởi mật thư cho Tháo bảo cứ tiến đánh, mình sẽ làm nội ứng.
Tức thời Tháo tiến quân tới Ba Trung.
Trương Vệ ra đánh bị Hứa Chữ chém chết.
Hay tin , Trương Lỗ chưa biết tính sao thì Dương Tùng bảo :
- Chúa công nên đích thân ra đánh một trận, tôi xin hết lòng bảo vệ thành trì .
Lỗ nghe lời, mở cửa thành xuất quân. Vừa kéo ra chưa kịp dàn trận, hậu quân tự nhiên rối loạn . Lỗ toan quay về , nhưng Dương Tùng đã rút cầu treo, không mở cửa cho Lỗ vào.
Trương Lỗ không biết tính sao, thình lình Tào Tháo xuất hiện hô lớn :
- Sao không hàng đi ?
Lỗ đánh xuống ngựa đầu hàng. Tháo nghĩ đến lúc trước Lỗ bỏ thành chạy mà còn niêm phong kho đạn để lại thì thương lắm, phong cho Lỗ làm Trấn Nam tướng quân, bọn Diêm Phố được phong Liệt Hầu, riêng Dương Tùng bán chúa cầu vinh bị Tháo thét

tả hữu lôi ra chợ chém đầau làm gương cho thần hạ. Mọi người đều hả dạ.
Thế là Tào Tháo thâu được Hán Trung.
Quan Chủ Bạ Tư Mã Ý bước ra thưa :
- Nay Ích Châu đã bị rúng động. Xin chúa công hãy thừa cơ tiến binh ắt sẽ trù được Lưu Bị.
Tháo thở dài mà rằng :
- Đã được Lũng, lại còn đòi Thục ! Thực con người khổ sở vì không biết thế nào là đủ.
Nói rồi cho quân nghĩ, không đánh Thục.

Lúc ấy bên Tây Xuyên nghe tin Tào Tháo hạ Đông Xuyên khắp nơi đều nhốn nháo tin rằng thế nào quân Tào cũng đánh sang.
Khổng Minh bèn bàn với Huyện Đức :
- Tháo vẫn còn để quân ở Hiệp Phì là vì còn sợ Tôn Quyền . Nay ta trả Đông Ngô ba quận Trường Sa, Quế Dương, Giang Hạ và sai người sang du thuyết khiến Tôn Quyền đánh úp Hiệp Phì mới giải được mối nguy này.
Y Tịch liền bước ra xin đi.
Huyền Đức lên trao cho lễ vật, sai sang Kinh Châu báo với Vân Trường sự thể phải trao lại ba quận cho Đông Ngô, rồi sau đó tới Mạt Lăng ra mắt Tôn Quyền.
Y Tịch tới Mạt Lăng bèn xin vào yết kiến Tôn Quyền .
Quyền cho vào.
Tịch thưa :
- Trước đây Gia Cát Tử Du sang thu ba quận, vì quân sư chúng tôi đi vắng nên việc chưa xong. Nay Vân Trường được lệnh trao trả ba quận về Đông Ngô rồi, ba quận còn lại cũng định trả nốt, hiềm vì Tào Tháo vừa lấy mất Đông Xuyên nên Vân Trường chưa có đất dung thân. Nay Tháo bỏ trống Hiệp Phì, mong Quan Hầu khởi binh chiếm lấy. Tháo bị động thì chúa công tôi khởi binh đánh lấy Đông Xuyên giao cho Vân Trường giữ, ba quận còn lại lúc đó xin trao trả Đông Ngô ngay.
Quyền tạm cho Y Tịch lui ra để bàn với các mưu sĩ.
Trương Chiêu nói :

- Đây là Lưu Bị sợ Tháo đánh Tây Xuyên nên lập mưu này. Tuy nhiên ta cứ lấy ba quận, lại nhân lúc Tháo còn kẹt ở Hán Trung, xa xôi mà đánh lấy Hiệp Phì, cũng là một việc rất hay !
Quyền nghe lời, dặn dò Y Tịch rồi cho về Tây Xuyên, sau đó truyền Lỗ Túc đi thâu nhận các quận Trường Sa, Giang Hạ, Quế Dương, đặt quan cai trị, đòi Lã Mông, Cam Ninh, Lăng Thống về dự cuộc chinh chiến lấy Hiệp Phì.
Lã Mông hiến kế :
- Hiện Hoãn Thành là nơi cung cấp lúa gạo cho Hiệp Phì, ta nên đánh Hoãn Thành trước .
Tôn Quyền khen phải, rồi cho Lã Mông, Cam Ninh đi tiên phong Tưởng Khâm, Phan Chương đi hậu tập, Quyền đích thân dẫn các tướng khác đi Trung Nguyên.
Quân Ngô qua sông, chiếm Hòa Châu, tiến đến Hoãn Thành.
Thái Thú ải này là Chu Quang vội cho người sông Hiệp Phì cầu cứu. Tôn Quyền đến gần thành quan sát, trên thành bắn xuống như mưa, một mũi tên bắn trúng cây lọng che đầu quyền.
Đổng Tập hiến kế :
- Xin cho đắp ụ cao ngoài thành đánh vào .
Từ Thịnh nói :
- Cứ dùng thang dài cũng được .
Lã Mông nói :
- Như vậy mất thời giờ, quân Hiệp Phì có thể tới kịp. Theo tôi, mai cứ đánh thật gấp là phá được thành .
Quyền y kế hôm sau cho thi hành liền, quân trên thành liệng đá xuống ầm ầm. Cam Ninh xông bừa lên thành đập Chu Quạng một côn ngã luôn, quân Ngô ào ạt vào thành , quân Tào hàng rất nhiều, Quyền chiếm được Hoãn Thành.
Trương Liêu dẫn quân đi cứu, hay tin, vội quay về Hiệp Phì.
Tôn Quyền cả thắng, liền bày tiệc khao quân, ca tụng mãi Cam Ninh, khiến Lăng Thống nhớ lại mối thù cha, túc giận hầm hầm xin ra múa kiếm, định giết Cam Ninh, Ninh đoán biết bèn rút gươm ra múa.
Thấy thế nguy cấp, Lã Mông vội một tay cầm mộc , một tay cầm đao, gạt hai người ra mà rằng :

- Các ông không múa giỏi bằng tôi !
Quyền lật đật đứng lên nói lớn :
- Ta đã bảo lên bảo hai người không nên nhớ chuyện cũ nữa, nay sao còn gây sự như vậy ? Lăng Thống đành phục xuống khóc, Quyền phải khuyên giải mãi.

Nói về Trương Liêu ở Hiệp Phì, một hôm nhận được một chiếc hộp của Tào Tháo, trên viết máy chữ "Giặc đến hãy mở " .
Hôm sau Tôn Quyền dẫn quân tới đánh, Liêu mở hộp ra thấy chữ :
- Nếu Quyền đem quân tới thì hai tướng Trương , Lý ra đánh, để Nhạc tướng quân giữ thành .
Liêu đưa cho Lý Điển , Nhạc Tiến xem.
Liêu nói :
- Theo tôi nên đánh một trận quyệt liệt cho vững lòng quân ta, mới giữ được thành .
Nhạc Tiến bàn :
- Giặc đông , theo tôi, cố thủ là hơn . Lý Điển lặng thinh.
Trương Liêu khẳng khái nói :
- Các ông cứ nhục như vậy, tôi xin ra thề một trận tử chiến với giặc !
Dứt lời, kêu tả hữu mang ngựa tới. Lý Điển vội nói :
- Tướng quân đã hết lòng như vậy, Điển này xin nghe lệnh chỉ huy.
Trương Liêu mừng rỡ, bèn bảo Lý Điển ngày mai đem quân mai phục ở bến Tiêu Dao, hễ quân Ngô đi qua thì chặt luôn cầu Tiêu Sư.
Lý Điển vâng lịnh.

Bấy giờ Tôn Quyền sai Lã Mông, Cam Ninh đi tiên phong. Quyền với Lăng Thống đi giữa, các tướng theo sau, cùng tiến tới Hiệp Phì.
Hai tướng Ngô gặp ngay Nhạc Tiến.
Tiến giả thua bỏ chạy, Lã Mông, Cam Ninh đuổi theo.
Tôn Quyền cũng thúc binh qua phía Bắc bến Tiêu Dao.
Tức thời, Trương Liêu, Lý Điển hai bên cùng xông ra, Quyền hoảng kinh muốn kêu Lã Mông, Cam Ninh trở lại nhưng không

kịp.
Lăng Thống chỉ có ba trăm kỵ binh không sao lui được quân Tào, bèn kêu lớn gọi Quyền :
- Chúa công mau lui qua cầu Tiêu Sư !
Kêu vừa dứt, phục binh Trương Liêu ào ào kéo tới. Quyền giục ngựa lên cầu thì phía Nam cầu đã bị phá gấy ! Quyền chắc phen này nguy đến tánh mạng, chợt viên nha tướng Cốc Lợi kêu lớn :
- Xin chúa công hãy lùi lại một quãng, rồi vọt hết sức mà phi qua cầu !
Quyền liền lui ngựa lại ba trượng, rồi ra roi quất mạnh, ngựa lao tới tung gió bay qua phía Nam cầu !
Lập tức Từ Thịnh, Đổng Tập ghé thuyền lại đón . Trận này, ba trăm quân bộ hạ của Lăng Thống đều bị giết hết, Thống chạy quanh ven sông, may Tôn Quyền trông thấy, cho ghé thuyền lại cứu được.
Còn Lã Mông, Cam Ninh bị các tướng Tào vây khốn, liều chết bao phen mới thoát được . Một trận này, oai danh của Trương Liêu vang dậy !
Về được dinh, Quyền trọng thưởng cho Cốc Lợi, Lăng Thống rồi thu quân về Nhu Tu bàn kế phản công, một mặt sai người về hậu phương bổ xung thêm quân mã.
Trương Liêu được tin Quyền thâu thập thêm nhiều viện binh cũng lập tức phi báo Tào Tháo ở Hán Trung.
Tháo được tin hỏi các mưu sĩ :
- Lúc này nên đánh Tây Xuyên chưa ?
Lưu Hoa bàn :
- Nên cứu nguy Hiệp Phì rồi đánh Giang Nam trước, sau hãy đánh Thục .
Tháo liền đem binh xuống đánh quân Ngô ở Nhu Tu.

Hồi 68
Với trăm quân, Cam Ninh cướp trại
Quăng chén rượu, Tả Từ bỡn chơi

Nghe tin Tào Tháo tới, Tôn Quyền họp mưu sĩ bàn việc chống cự. Đổng Tập, Từ Thịnh được lệnh đem năm mươi chiến thuyền mai phục ở cửa sông, Trần Vũ lo tuần tiễu đêm ngày dọc bờ sông.
Trương Chiêu bàn nên đánh ngay cho quân Tào bớt nhuệ khí.
Lăng Thống xin ba ngàn quân ra trận. Cam Ninh vội vàng nói :
- Tôi chỉ xin một trăm quận kỵ cũng đủ phá giặc !
Lăng Thống trừng mắt thế là hai người lại dành nhau trước mặt Tôn Quyền.
Tôn Quyền bèn cắt cử : Lăng Thống đem ba ngàn quân tuần thám, hễ gặp quân Tào là đánh.
Thống lãnh mạng đi liền, gặp ngay Trương Liêu. Hai bên đánh hơn năm mươi hiệp bất phân thắng bại.
Quyền sợ Thống yếu thế, sai Lã Mông đi tiếp ứng về trại.
Thấy Thống về rồi, Cam Ninh lại xin :
- Xin cho tôi một trăm kỵ binh đi cướp trại Tào đêm nay. Nếu mất một người, một ngựa, tôi không dám kể công .
Quyền hết lời khen ngợi rồi lựa cho một trăm kỵ binh thật cường tráng, lại ban thêm 50 vò rượu tốt, 50 cân thịt ngon để thưởng quân.
Cam Ninh về trại, tụ họp cả một trăm người lại ăn uống vui vẻ, ai ai cũng một lòng xin liều chết gắng sức . Canh hai, Cam Ninh chia cho mỗi người một chiếc lông ngỗng trắng cắm lên chót mũ làm hiệu, rồi nai nịt thật gọn gàng, tất cả tiến đến trại Tào.
Tới nơi, cùng hô lên một tiếng thế là tất cả một trăm người ngựa lao thẳng vào trại Tào tìm giết Tào Tháo. Quân Tào chợt thức giấc, giữa đêm tối chỉ nghe tiếng hô rợn người, tiếng vó ngựa liên hồi khắp nơi nên tất cả trại Tào đều hỗn loạn. Một trăm kỵ binh Đông Ngô tung hoành, gặp ai giết đó, xông vào được trung quân, chỗ trại

Tào Tháo, nhưng các cỗ xe lớn đều dàn quanh hết nên không vào lọt được .
Lúc này quân Tào mới kịp đốt đuốc sáng trưng , nổi trống ầm ỷ thì quân Cam Ninh đã đánh tới trại phía Nam rồi rút lẹ, không hao tốn một người nào.
Về tới trại nhà, trăm quân ca hát vang lừng, tung hô vạn tuế.
Tôn Quyền hớn hở ra đón, cầm lấy tay Cam Ninh mà vỗ về :
- Phen nầy tên giặc già phải một trận táng đởm kinh hồn ! không phải ta để khanh vào nơi nguy hiểm đâu, mà chính là muốn cho ai nay đều biết tài tuyệt luân của khanh đó !
Rồi quay lại bảo các quan :
- Tào Mạnh Đức có Trương Liêu thì ta có Cam Hưng Bá, đủ đối chọi rồi !
Sau đó ban cho một ngàn tấm lụa, một trăm con dao quí.
Cam Ninh nhận lãnh rồi chia lại cho 100 quân.
Hôm sau, chợt có Trương Liêu đến khiêu chiến, Lăng Thống tình nguyện xin ra. Quyền ưng cho, nhưng bản thân dẫn Cam Ninh đi trợ chiến.
Trương Liêu ra trước trận tả có Lý Điển , hữu có Nhạc Tiến.
Lăng Thống múa đao ra đánh.
Liêu sai Nhạc Tiến giao phong.
Tào Tháo cũng đích thân ra trận quan sát. Tháo thấy hai tướng đánh mãi không phân thắng bại liền ngầm sai Tào Hưu bắn một phát tên, trúng ngay con ngựa của Lăng Thống .
Lăng Thống bị té lăn xuống đất.
Nhạc Tiến vội xông thẳng tới đâm Thống thì bỗng phăng một tiếng, một mũi tên cắm trúng ngay mặt Nhạc Tiến.
Tiến cũng té xuống chân ngựa.
Quân hai bên ùa ra cứu chủ tướng đem về trại.
Về tới nơi, Lăng Thống mới biết người bắn Nhạc Tiến cứu mình là Cam Ninh.
Lăng Thống cảm động, nguyện quên hết thù cũ, rồi hai người lại kết bạn sống chết có nhau.
Hôm sau Tào Tháo cử đại binh năm đường tiến đánh Nhu Tu.
Quân Ngô ít hơn nên có vẻ sợ hãi.

Từ Thịnh quát lớn :
- Ăn lộc chúa phải hết lòng báo đáp. Có gì mà sợ ?
Nói rồi dẫn quân đánh thốc vào đạo quân của Lý Điển .
Đổng Tập ở dưới thuyền sắp sửa kéo quân lên bờ tiếp ứng Từ Thịnh, chợt một cơn gió dữ dội làm mấy chiếc thuyền Đông Ngô bị lật, Đổng Tập cùng quân sĩ bị chết đuối cả dưới sông.
Tôn Quyền hay tin Từ Thịnh đang liều chết giữa rừng quân ca của Lý Điển, vội thân chinh cùng Chu Thái kéo binh tới trợ chiến, nào ngờ lại bị Trương Liêu, Từ Hoảng vây kín.
Tào Tháo ở trên cao thấy Tôn Quyền đã bị vây liền sai Hứa Chữ ở trên đánh xuống, cắt đám quân của Quyền ra làm hai.
Chu Thái lạc mất Tôn Quyền, đánh thốc ra bờ sông tìm không thấy, lại đánh trở vào, hỏi đám quân nhà :
- Chúa công đâu ?
Có tên quân chỉ :
- Chúa công đang bị vây khổn nơi kia !
Chu Thái lại vươn mình lăn xả vào đánh tới, gặp được Tôn Quyền, liền vung đao đi trước mở một đường máu, chém giết tơi bời mới ra được bờ sông. Nhìn lại không thấy Tôn Quyền đâu nữa ! Thái lại đánh trở vào lần nữa, tìm được Tôn Quyền.
Tôn Quyền nói :
- Cung nỏ bắn dầy đặc thế kia, làm sao ra .
Chu Thái lại thưa :
- Xin chúa công đi trước, tôi đi sau mới thoát được .
Thế là Quyền giục ngựa đi trước. Thái hộ vệ đàng sau ,một mình hứng đỡ hết đao tên cho Quyền !
Ra tới bờ sông mới thoát nạn,Thái bị tên bắn thấu hai lần giáp, còn vết thương thì vô kể.
Lã Mông kéo thủy quân tới đón Tôn Quyền xuống.Lúc đó mới chợt nhớ tới Từ Thịnh hãy còn bị vây ở trên bộ.
Chu Thái lại tình nguyện trở lại trận địa tìm Từ Thịnh, ai ngăn cũng không được.
Một lát, Chu Thái lại cứu được Từ Thịnh xuống thuyền.
Đang lúc quân Đông Ngô yếu thế thì may thay có con rể của Tôn Sách là Lục Tốn kéo mười vạn tinh binh tới tiếp cứu cho Tôn

Quyền.
Lục Tốn lập tức phản công quân Tào lại chết hại vô số . Hai bên đều lui binh về .
Tôn Quyền nghe tin Đổng Tập chết ở dưới sông, thương tiếc lắm, lại nghĩ đến công lao của Chu Thái nên đặt một tiệc khoản đãi, cùng tướng sĩ tham dự.
Giữa tiệc, Tôn Quyền vừa vỗ lưng Thái vừa khóc mà nói :
- Đời khanh đã hai phen cứu mạng cho ta, thân không tiếc đến nỗi khắp mình như băm như rạch, ta nguyện cả đời chia ngọt xẻ bùi với khanh, vinh cùng hưởng nhục cùng chịu !
Nói rồi bảo Thái vén áo lên, Quyền hỏi thăm tỉ mỉ từng vết thương,Thái cứ tình thực mà tâu bị đâm, bị chém ra làm sao . . . Cứ mỗi hồi, Quyền lại ban cho Thái một chén rượu. Sau đó Quyền lại ban cho Thái một cái tán bằng vóc, ra vào thì che đầu để thêm phần quí trọng.
Trương Chiêu thấy đánh nhau với Tào mải bất lợi bèn khuyên Tôn Quyền nên cầu hòa, hứa mỗi năm một lần triều cống.
Tào Tháo thấy không thắng được cũng cho hòa.
Tháo ban sư về Hứa Đô. Các quan lại bàn việc tôn Tào Tháo lên làm Ngụy vương.

Năm Kiến An thứ 21, các quan làm biểu dâng vua Hiến Đế tán tụng công đức Tào Tháo dẫu Y Doãn, Chu Công cũng không sánh kịp. . .Hiến Đế bèn phong Tháo làm Ngụy vương, Tháo được đeo mũ miện mười hai dải ngọc , ngồi xe Kim Can sáu ngựa, tột bậc hiển vinh !
Tháo xây cung ở Nghiệp Quận, bàn việc lập thế tử.
Vợ cả Tháo là Đinh phu nhơn không có con.
Người thiếp họ Biện sanh được bốn trai : Tào Phi, Tào Chương , Tào Thực và Tào Hùng .
Tào Thực tự Tử Kiến rất thông minh đĩnh ngộ, có tài văn thơ nên Tháo muốn lập làm Thế Tử.
Giả Hủ hiến kế cho Tào Phi cứ làm như vầy, như vầy . . .
Từ đó, mỗi khi Tháo xuất quân, Tào Thực vẫn làm thơ tán tụng công đức của cha, riêng Tào Phi chỉ cúi đầu bái lạy, giọt lệ sụt sùi

ai thấy cũng cảm thương y .
Lâu dần Tào Tháo nghĩ :
- Tào Thực có tài nhưng xem ra chân tình cốt nhục không bằng Tào Phi , vì đó Tháo quyết tâm lập con trưởng là Tào Phi làm Thế Tử.
Khi cung thất ở Nghiệp Quận được hoàn thành nguy nga lộng lẫy . Tháo sai đi lấy các giống kỳ hoa dị thảo về trong ở ngự uyển.
Lại sai sứ sang Đông Ngô để lấy cam Ôn Châu.
Tôn Quyền lúc đó còn đang tôn nhường Tào Tháo nên cho lựa bốn chục gánh cam hảo hạng ngày đêm đưa về Nghiệp Quận.
Bọn phu gánh cam đi lâu mệt mõi, bỗng gặp một đạo sĩ hình dong cổ quái bảo họ rằng :
- Để bần đạo gánh cho một quãng .
Bọn phu mệt quá ưng thuận liền. Thế là đạo sĩ lần lượt gánh cho mỗi người phu một quãng đường, rồi đưa bọn phu gánh lại, thấy gánh nhẹ hẳn đi .
Lúc chia tay, đạo sĩ dặn vị quan coi đoàn phu gánh cam rằng :
- Nếu Ngụy Vương có hỏi, nói là có Tả Từ tức Ô Giác tiên sanh hỏi thăm Ngài nhé !
Về đến Nghiệp Quận, cầm dâng lên Tháo, bóc một trái, Tháo ngạc nhiên, ở trong rỗng tuếch .
Tháo hỏi, vị quan chở cam trình lại câu chuyện Tả Từ gánh hộ cam và gởi lời hỏi thăm lên Ngụy Vương.
Giữa lúc ấy lại có quân vào bẩm :
- Tả Từ tiên sanh xin vào yết kiến . Tháo cho vào, vị quan chở cam thưa ngay : đúng là người này.
Tào Tháo nạt :
- Sao ngươi lại lấy ruột cam của ta ?
Tả Từ lập tức lấy một trái, bóc ra vừa thơm vừa ngọt dâng lên Tào Tháo.
Tháo cho ngồi ăn cơm, Tả Từ ăn hết cả một con dê lớn mà vẫn kêu đói !
Một lát, Tả Từ kể rằng có ba cuốn Thiên Thư muốn tặng cho Tào Tháo nếu Tào Tháo chịu theo lên núi tu hành.
Tào Tháo nói :

- Ta vẫn có muốn về ẩn dật, ngặt vì thưa có ai thay thế.
Tả Từ đáp :
- Theo tôi lên nhường tước vị cho một người có đủ tài đức, đó là Ích Châu Mục Lưu Huyền Đức .
Tháo đùng đùng nổi giận :
- À ra tên này là tay sai của Huyền Đức.
Tức thời sai lính mang Tả Từ ra đánh đòn. Lính đánh thật mạnh mà Tả Từ chẳng kêu một tiếng, lại lăn ra ngủ !
Tháo cho mang vào ngục, trói tay xiết chân thật kỹ. Nhưng quân canh vừa quay đi thì dây trói, xích sắt lại đã sút tung ra hết.
Tháo không cho ăn uống gì luôn bảy ngày, quân canh nhìn vào,thấy Tả Từ lại càng hồng hào béo tốt hơn trước.
Tháo không còn biết cách nào trị được.
Một bửa, Tháo đãi đại yến các quan thì Tả Từ đi guốc gỗ đã lù lù hiện ra trước mặt.
Muốn thử tài Tả Từ, Tháo đòi có món gan rồng nấu canh.
Tả Từ liền vẽ lên tường một con rồng rồi phát tay một cái,bụng rồng bỗng mở, Tả Từ lấy ra nguyên một bộ gan tươi !
Tháo lại đòi có bông mẫu đơn giữa lúc mùa đông.
Tả Từ liền cho bê một cái chậu tới, phun vào một ngụm nước tức thời trổ lên hai đóa mẫu đơn tuyệt đẹp . Lúc đó đầu bếp dâng món gỏi cá lên.
Tả Từ nói :
- Phải có cá Lư sông Tùng Giang cách đây ngàn dậm mới ngon .
Nói rồi lấy cần câu ra cái ao trước vương cung câu một lát được mấy chục con cá Lư lên dâng Tào Tháo. Tháo cho xem xét thật kỹ thì quả là cá Lư không sai.
Từ lại lấy một chén rượu trên án mời Tào Tháo uống.
Tháo nghi hoặc bảo :
- Ngươi hãy uống trước . . .Tả Từ liền rút chiếc trâm, rạch ra làm đôi, uống một nửa. Còn một nửa dâng cho Tháo.
Tháo gạt sang bên không dám uống, Tả Từ liền tung chén lên không trung, hóa thành một con chim cưu bay vòng quanh điện !
Chợt nhìn thấy Tả Từ đã biến đâu mất.
Tháo quát quân lính đi tìm bắt Tả Từ thì một lúc bắt được mấy

trăm Tả Từ giống hệt nhau : Nghiêng Một mắt , thọt một chưn mũ mày guốc gỗ, thật là dị tướng !
Tháo sai lấy máu heo, máu dê hắt vào rồi đem chém.
Chém một lúc mấy trăm Tả Từ thì từ các cổ họng một luồng khí xanh bay lên, tụ lại hóa ra một Tả Từ nữa.
Từ vẫy một con hạc tới, cưỡi lên, cười gọi xuống rằng :
- Chuột đất theo cọp vàng. . . gian hùng hết kiếp !(Ý nói tháng giêng năm Tí , Ngụy vương chết)
Giữa lúc đó, các thây Tả Từ lóp ngóp đứng dậy .
Các quan đều ôm mặt chạy trốn.
Tào Tháo kinh hãi ngã xuống chết ngất !

Hồi 69
Bói Kinh Dịch, Quản Lộ tiên tri
Đánh gian hùng, trung thần tuẫn tiết

Về cung, Tào Tháo phát bịnh, uống thuốc cũng không thuyên giảm Hứa Chi bèn tiến cử một tay bói Dịch giỏi như thần tên là Quản Lộ, người ở Bình Nguyên, dung mạo xấu xí nhưng có tài uyên thâm, tinh thông lý số, và khoa xem tướng .
Tháo mừng lắm, cho mời Quản Lộ tới.
Lộ vào cung bái yết xong.
Tháo bảo xem bịnh rồi hỏi bịnh thế nào ?
Lộ gieo quẻ nói :
- Đây là ảo thuật của Tả Từ mà thôi, cũng không đáng ngại lắm !
Tháo thấy an tâm và tự nhiên bịnh thấy bớt đi nhiều.
Tháo bảo thử bói tiếp việc thiên hạ xem sao.
Quản Lộ đoán rằng :
- Vào tháng giêng năm Kiến An thứ 24 thì lợn vàng gặp cọp bị gãy một chân (sau ứng vào việc Hạ Hầu Huyên bị giết ở núi Định Quân).
Tháo hỏi mình sẽ truyền ngôi được bao lâu, thì Quản Lộ đoán rằng :
- Trong cung được an thần vị, con cháu đại quí (ứng vào việc Tào Phi sau lên ngôi Hoàng đế).
Tháo lại bảo xem tướng.
Quản Lộ nói :
- Ngôi nhân phẩm đã lên tới Vinh hoa tột bậc, còn cần gì phải xem tướng .
Tháo muốn ban quan tước cho Quản Lộ.
Quản Lộ tạ từ rằng :
- Tôi mạng mỏng đức hèn, không xứng đáng để làm quan .
Tháo lại bảo xem tướng cho các quan đang hiện diện.
Quản Lộ Nhìn khắp lượt rồi nói :

- Các vị này đều là bầy tôi đời trị cả .
Tào Tháo lại hỏi thêm chi tiết, Quản Lộ từ chối không nói rõ.
Lại bảo bói xem hai nước Đông Ngô, Tây Thục ra sao ?
Quan Lộ bói xong thưa rằng :
- Tôn Quyền sẽ mất một đại tướng . Tây Thục sắp xâm phạm biên cương.
Còn đang nghi hoặc, chợt có quân về báo :
- Bên Đông Ngô, đô đốc Lỗ Túc trấn thủ ở Lục Khẩu đã mắc bịnh từ trần rồi .
Tháo bảo sai người đi ngay thám thính ở Hán Trung thì mấy ngày sau người này về báo, Lưu Bị sai Mã Siêu và Trương Phi tới đóng quân ở Hạ Biện, có ý đánh ải nà
Tháo muốn cử binh đi đánh Thục ngay nên lại bảo Quản Lộ gieo quẻ.
Lộ bói xong nói :
- Xin đại Vương chớ khinh động. Hứa đô sắp bị một trận hỏa tai khủng khiếp !
Tào Tháo tin lời, không xuất quân nữa. Lại sai Tào Hồng đem quân giúp Hạ Hầu Huyên, Trương Hấp giữ Hán Trung, sai Hạ hầu Đôn luôn tuần phòng ở Hứa Đô phòng sự bất trắc, sai Vương Tất gìn giữ cẩn mật Hoàng Cung.
Bây giờ ở Hứa Đô có Cảnh Kỷ, tự Quý Hạnh, vốn quê ở Lạc Dương, chơi bời thân mật với quan Tư Trực là Vi Hoảng. Thấy Tháo lạm quyền thì Cảnh Kỷ bất bình lắm, bà Cảnh Kỷ, tự Hoảng Hạnh, vốn
- Giặc Tháo thế nào cũng cướp ngôi Vua. Ta là tôi con nhà Hớn, phải tính sao đây ?
Vi Hoảng nói :
- Tôi có bạn là Kim Vy vẫn có lòng diệt Tào, phò Hớn lại chơi thân với Vương Tất giữ Hoàng Cung. Nên nhờ y việc có thể thành .
Hai người bèn đến nhà Kim Vy dò la ý tứ thấy quả thực Kim Vy có lòng trung nghĩa bèn đem chuyện định lập kế diệt Tào ra nói .
Kim Vy vui lòng hưởng ứng rồi nói :
- Ta nên giết Vương Tất, đoạt lấy ngự lâm quân, phò hộ xa giá

Thiên Tử rồi liên kết với Lưu mà diệt Tháo .
Kim Vy lại bầy mưu thêm :
- Trước đây Tào tháo có giết quan Thái y là Kiết Bình. Nay có hai con cha Kiết Bình ẩn náu ở Hứa Đô này, anh là Kiết Mạc, em là Kiết Mục. Nhờ họ giúp sức, thế nào họ cũng hết lòng .
Sau đó Kim Vy mời Kiết Mạc, Kiết Mục đến bàn rằng :
- Rằm tháng giêng này, có lẽ Nguyên Tiêu, khắp nơi sẽ treo đèn. Vậy Cảnh Kỷ và Vi Hoảng hãy tụ tập thủ hạ kéo vào dinh Vương Tất, hễ thấy lửa cháy là ùa vào giết Vương Tất đi, tôi thì vào cung rước Thiên Tử lên lầu Ngũ Phụng, triệu bá quan đến dụ về đánh giặc Tào.
Các anh em Kiết Mạc, Kiết Mục thì đánh từ ngoài vào thành, phóng hỏa làm hiệu, đợi Thiên Tử giáng chiếu là tiến ra Nghiệp Quận bắt Tào Tháo, đồng thời triệu Lưu Hoàng Thúc về .
Hẹn đúng như vậy mà làm, chớ như Đổng Thừa khi trước !
Mọi người lại chích máu ăn thề rồi ai nấy lo phần sửa soạn đợi ngày giờ cùng ra tay. Cảnh Kỷ, Vi Hoảng mỗi người đều có mấy trăm người nhà dự bị sẵn khí giới, anh em Kiết Mạc cũng tụ tập hàng mấy trăm người nữa, lấy tiếng sắp sửa đi săn bắn.
Kim Vy tìm đến bảo Vương Tất :
- Uy đức Ngụy Vương nay bao trùm cả trăm họ, vậy nhân tiết Nguyên Tiêu nên cho khắp nơi treo đèn kết hoa để mừng cảnh thái bình.
Vương Tất khen phải, thế là hội Hoa Đăng mở ra thật tưng bừng ! Chính Vương Tất cùng các Ngự Lâm quân mở tiệc trong dinh thật vui vẻ .
Thình lình ngoài dinh có lửa cháy, Tất chạy ra xem thì lửa đã bốc khắp nơi, rỗi tiếng hò tiếng hét chém giết vang trời ! Đang lúc đó Cảnh Kỷ chạy tới, bắn một phát trúng vai Vương Tất. Tất chạy tới nhà Kim Vy . Vợ Vy chạy ra mở cửa lại tưởng là chàng về bèn hỏi lớn :
- Chàng đã bắt được Vương Tất chưa ?
Tất giật mình. biết là Kim Vy chủ mưu, liền chạy đi báo cáo cho Tào Hưu rõ.
Hưu liền kéo hơn ngàn người đi dẹp loạn Kim Vy và Cảnh Kỷ.

Lúc đó khắp nơi vang lên câu hô :
- Giắt giặc Tào để phò nhà Hớn !
Hạ Hầu Đôn đang tuần phòng quanh Hứa Đô bỗng thấy Kinh đô lửa cháy rực trời liền đem binh về cứu, một mặt bao vây ở ngoài, một mặt xông vào cứu ứng Tào Hưu.
Đánh đến sáng, có tin Kim Vy và anh em họ Kiết bị giết cả rồi.
Cảnh Kỷ, Vi Hoảng thế cô bị quân Hạ Hầu Đôn bắt sống. Thế là gia quyến năm người chủ mưu đều bị bắt đem ra chợ chém hết. Tới lượt Cảnh Kỷ, Vi Hoảng bị đem ra hành hình.
Kỷ mắng chửi không ngớt bị quân đao phủ đâm vào miệng tới chết.
Vi Hoảng thì đập đầu cắn lưỡi tự vận.
Sau đó, Hạ Hầu Đôn giải các quan tới Nghiệp Quận để Tào Tháo xử trí.
Tháo sai chôn một lá cờ đỏ bên tả , một lá cờ trắng bên hữu giáo trường rồi truyền :
- Đêm đó, ai đi cứu hỏa thì đứng về phía cờ đỏ , ai ở nhà không đi thì đứng về phía cờ trắng .
Phần lớn các quan sang đứng bên phía cờ đỏ, chỉ có số ít đứng phía cờ trắng. .
Tức thời Tháo sai bắt hết các quan ở phía cờ đỏ đem ra chém hết, Tháo giảng giải :
- Các người chạy ra, không phải là đi cứu hỏa, mà chính là đi giúp sức quân giặc !
Còn số ít các quan bên phía cờ trắng đều được ban thưởng rất hậu rồi cho trở về Hứa Đô.
Tào Tháo lại thấy lời tiên đoán của Quản Lộ là đúng.

Nói về Tào Hồng vào Hán Trung rồi cho Trương Hấp, Hạ Hầu Huyên đi giữ ở Ba Tây .
Mã Siêu thì tới Hạ Biện rồi cho Ngô Lan đi tiên phong.
Lan gặp Tào Hồng, muộn tạm lui nhưng nha tướng là Nhậm Quỳ giục đánh. Mới đánh mấy hiệp, Tào Hồng đã chém chết Nhậm Quỳ, đuổi Ngô Lan thua chạy.
Mã Siêu không cho Ngô Lan ra đánh nữa, lại cố thủ để chờ lịnh ở

Thành đô.
Tào Hồng lại e Mã Siêu có mưu kế gì cũng kéo quân trở về Nam Trịnh.
Trương Hấp hỏi Tào Hồng vì sao đang thắng lại rút binh.
Tào Hồng đáp :
- Mã Siêu không động tĩnh gì hết , ta chắc chắn có quỉ kế. Vả lại trước đây Quản Lộ có tiên đoán Ngụy Vương sẽ thiệt một đại tướng ở nơi này nên ta phải thận trọng .
Trương Hấp cả cười mà rằng :
- Đại trượng phu ra gánh vác việc nước mà lại tin lời thầy bói ! Tôi tuy bất tài tình nguyện xin đánh lấy Ba Tây. Được Ba Tây, ta sẽ lấy Thục đễ như trở bàn tay .
Tào Hồng nói :
- Ba Tây do Trương Phi trấn giữ, đâu phải tướng tầm thường !
Trương Hấp đáp : .
- Ai cũng khiếp Trương Phi cả. Tôi thì coi y như con nít mà thôi . Tôi tình nguyện đánh, nếu hỏng việc, xin chịu theo quân lịnh .
Tào Hồng bèn bảo Trương Hấp viết tờ quân lệnh trạng, xong cho Trương Hấp tiến binh.

Hồi 70
Trương Phi lấy Ngọa Khẩu ải
Huỳnh Trung đoạt Thiên Đản san

Trương Hấp dẫn ba vạn quân đóng tại Nham Cừ Trại, Mông Đầu Trại và Đẳng Thạch Trại.
Sau đó lại rút hết quân ba trại, kéo vào Ba Tây, chỉ để một số ít phòng thủ .
Được tin này, Trương Phi liền sai Lôi Đồng đến thương nghị.
Lôi Đồng thưa :
- Chốn Mân Trung núi non hiểm trở, nếu Tướng Công ra đánh , để tôi phục binh nơi hiểm yếu ắt bắt được Trương Hấp dễ dàng .
Trương Phi nghe lời, sai Lôi Đồng với năm ngàn quân, còn mình dẫn hai vạn kéo ra khỏi Mân Trung, bắt gặp quân Trương Hấp kéo đến.
Hai bên giao chiến chừng ba chục hiệp, quân Trương Hấp phía sau vùng lên, la ó. Trương Hấp thấy quân rối loạn, bèn rút quân lại. Trương Phi rượt theo. Lôi Đồng ngăn hai đầu đánh dồn, Trương Hấp cả thua, chạy thẳng về Nham Cừ trại dùng cung tên bắn ra.
Trương Phi hạ lệnh đóng quân tại Nham Cừ. Rồi hôm sau dẫn quân ra khiêu chiến, Trương Hấp cứ cố thủ trên núi , đờn địch, rượu chè không thèm ra.
Trương Phi tức giận, sai Lôi Đồng xông lên núi, Trương Hấp truyền quân lăn gỗ, đá xuống, Lôi Đồng phải rút lui.
Trương Phi ở đấy đã năm ngày mà không lấy được trại của Trương Hấp thì tức giận lắm, bèn đóng quân dưới chân núi, uống rượu, chửi bới.
Huyền Đức thấy thế, kinh hoảng, bèn mời Khổng Minh đến nói rằng :
- Sao em ta cứ uống rượu cả ngày nơi trận như thế ?
Khổng Minh cười :
- Chắc Ba Tây không có rượu ngon, còn Thành Đô nhiều rượu

ngon lắm, vậy Chúa công nên chở năm chục hũ cho Trương công uống chơi .
Huyền Đức nói :
- Em ta thường vì rượu mà hư việc, sao quân sư còn khuyến khích nó uống rượu ?
Khổng Minh đáp :
- Chúa công còn lạ gì Dực Đức ? Trương Phi thường nóng nảy nhưng tại Tây Xuyên đã chinh phục được Nghiêm Nhan thì đâu phải kẻ dõng phu. Nay Trương Phi uống rượu trước trận, lại ngồi dưới núi mà chửi Trương Hấp thậm
tệ ắt Hấp phải sợ lui binh, bỏ trại mà chạy.
Huyền Đức hiểu ý, nhưng còn ngờ vực, bèn sai Ngụy Diên dẫn quân đến giúp cùng với năm thùng rượu có cắm cây cờ vàng đề câu "Tiến quân dụng mỹ tửu ".
Ngụy Diên ra mắt Trương Phi.
Phi sai Ngụy Diên và Lôi Đồng đem binh mai phục hai cánh tả hữu, rồi cứ đem rượu uống, núi xem quân sĩ vật lộn như thường.
Trương Hấp biết tin cho Trương Phi là kẻ khi dể mình, bèn khiến trại Mông Đầu và trại Đảng Thạch dẫn quân thành hai đạo mai phục hai bên núi, còn Hấp đêm ấy sai quân dẹp cờ, giấu trống, yên lặng xuống núi .
Hấp xuống đến trại Trương Phi mà không thấy quân ngăn đánh , bèn dẫn quân tới trung quân, thấy Phi say rượu, ngủ nhè. Hấp mừng xông tới đâm Phi một thương lăn xuống đất, xem kỹ thì là hình nộm bằng cỏ.
Trương Hấp hoảng hồn , biết bị mắc mưu, rút lui lẹ . Bỗng một tràng pháo nổ , một tướng trợn mắt tròn vo , tay cầm xà mâu, hét vang . Đó mới thực Trương Phi.
Trương Hấp nghênh chiến, chờ binh tiếp viện. Nhưng hai đạo trên đã bị Ngụy Diên và Lôi Đồng đón đánh, thừa cơ cướp trại rồi.
Trong lúc giao chiến với Phi, Trương Hấp thấy trại mình khói lên nghi ngút, sợ hãi lui binh về Ngọa Khẩu, xin Tào Hồng tiếp cứu.
Tào Hồng thấy Trương Hấp vì không nghe lời mình nên đại bại, bèn không chịu tiếp cứu, lại cứ sai Hấp đem binh đánh nữa . Hấp túng thế , phân binh thành hai đạo mai phục nơi hiểm yếu, dặn dò

quân sĩ :
- Hễ ta đánh Trương Phi mà giả đò bỏ chạy thì chúng bây xông ra chặn nó vào hang núi, vây lại . Ba quân vâng lệnh.
Ngày ấy, Trương Hấp ra khiêu chiến, giả thua Lôi Đồng một trận . Lôi Đồng đuổi theo đến chân núi bị bao vây nên bị Hấp chém rơi đầu.
Trương Phi hay tin, kêu Ngụy Diên mà rằng :
- Lôi Đồng chết cũng vì bị kế của Trương Hấp nơi hang núi. Vậy phải tương kế tựu kế . Bèn khiến Ngụy Diên cho quân đem cỏ khô theo mai phục. Còn Trương Phi đẫn quân khiêu chiến.
Trương Hấp nghe Trương Phi đến, bèn nghênh chiến vài hiệp rồi giả thua bỏ chạy. Phi cứ rượt theo. Hấp dụ đến hang núi thì không thấy binh phục của mình đâu hết , lại nghe tiếng quân la ó mới biết quân binh đã bị Phi thiêu cháy. Thất kinh, Hấp bỏ chạy đến ải Ngọa Khẩu cố thủ.
Còn Trương Phi cùng Ngụy Diên lấy được trại, nhưng dẫn binh đánh Ngọa Khẩu mãi không nổi. Ngày kia, Trương Phi thấy mấy người dân ở trên núi xuống, bèn sai người dụ dỗ họ mà hỏi họ ở đâu đến.
Họ trả lời :
- Chúng tôi dân Hớn Trung, đi làm xa về, gặp binh biến, nên phải tìm đường tắt mà đi .
Trương Phi cả mừng hỏi :
- Phía sau núi có đường vào Ngọa Khẩu không ?
Họ đáp :
- Vào được .
Sau đó, Trương Phi sai Ngụy Diên đem binh mạnh đánh trước trại còn mình dẫn năm trăm quân ky, dắt mấy người dân theo đường nhỏ mà đến.
Trương Hấp ngày đêm phòng thủ, bỗng thấy Ngụy Diên đem quân công phá, bèn dồn quân về hét phía trước mà ngăn địch. Thình lình phía sau nổi lửa, tiếng la ó vang dội, Hấp cả sợ, biết yếu thế bèn dẫn quân kỵ vượt thành lửa chạy về báo Tào Hồng.
Thấy Trương Hấap đại bại, Tào Hồng giận lắm, nói rằng :
- Ta đã can gián mà ngươi không nghe, cứ nằng nặc đòi đánh

Trương Phi. Sao không tự tử đi về đây làm gì ?
Nói rồi, Tào Hồng truyền đem Hấp đi chém .
Quách Hoài can :
- Hấp tuy chiến bại, song không nên chém. Trái lại, nên cấp thêm cho y năm ngàn quân đi đánh Hà Manh Quan, làm
cho Lưu Bị nao núng thì Hớn Trung mới yên được .
Tào Hồng nghe Quách Hoài bèn sai Trương Hấp ra Hà Manh Quan khiêu chiến.
Hoát Tuấn và Mạnh Đạt đóng tại đây nghe tiếng Trương Hấp bèn một mặt sai quân báo Huyền Đức, mặt khác thủ thành.
Huyền Đức hay tin, bàn với Khổng Minh.
Minh nói :
- Phải cho người ra Ngọa Khẩu gọi Trương Phi về , sai ra Hà Manh Quan cự với Trương Hấp mới được .
Nói vừa dứt bỗng Huỳnh Trung bước ra thưa :
- Tôi tuy bất tài, song xin đem binh đến đó lấy đầu Hấp .
Khổng Minh nói :
- Lão tuy mạnh, nhưng tuổi đã già, cự sao lại Trương Hấp !
Huỳnh Trung, tóc bạc dựng đứng, đáp rằng :
- Tôi tuy già nhưng có thể cử nổi cây đao nặng ngàn cân, thì Trương Hấp tôi cho là đồ tiễu tốt .
Khổng Minh nói :
- Nếu đi, lão tướng chọn ai làm tiên phong ?
Huỳnh Trung nói :
- Xin cho Nghiêm Nhan. Nếu sai sẩy, chúng tôi xin chịu chết .
Khổng Minh đồng ý .
Triệu Vân nói :
- Trương Hấp kéo binh đánh Hà Manh Quan. Đó là chuyện quan trọng. Nếu Hà Manh Quan mất, tất nguy cho Ích Châu, sao quân sư sai hai ông già đi cự địch lớn như thế ?
Khổng Minh đáp :
- Đừng khinh kẻ già. Hớn Trung lấy được cũng nhờ hai lão đó .
Thấy hai lão tướng kéo binh tới ải, Mạnh Đạt và
Hoát Tuấn cười dài :
- Khổng Minh thật kỳ, sai hai ông già đến đây làm sao giữ sao nổi

?
Trung nhìn Nhan nói :
- Ông thay họ khinh mình già, nhếch miệng cười khẩy. Ta phải đánh một trận cho biết tay .
Nghiêm Nhan nói :
- Tôi xin vâng lệnh tướng quân. Sau đó Huỳnh Trung dẫn binh đối trận với Trương Hấp.
Thấy Trung, Hấp cười :
- Tuổi tác thế kia mà còn đem thân chống lại ta sao ?
Huỳnh Trung nghiêm mặt, mắng lớn :
- Tên khốn kia, ta già nhưng gươm ta đâu có già . Nói đoạn hươi thương ngay đầu Hấp đánh xuống.
Hấp hươi thương ra đỡ. Hai bên đánh dư năm mươi hiệp. Bỗng chốc, Nghiêm Nhan kéo ra tiếp ứng ; Hấp cự không lại. bỏ chạy dài. Trung và Nhan đuổi theo, rồi thâu binh vào thành.
Nghe thấy Trương Hấp thua trận nũa. Tào Hồng giận lắm, muốn gọi về trị tội, Quách Hoài can :
- Chớ làm thế , sợ Hấp bất mãn, đầu hàng Thục thì nguy, chi bằng viện binh cho y để y cố đánh .
Tào Hồng khen phải , sai Hạ Hầu Thượng và Hàng Hạo đi trợ chiến.
Khi đến trại , Trương Hấp nói :
- Có lão tướng Huỳnh Trung, lại có Nghiêm Nhan, ta chớ coi thường.
Hàng Hạo nói :
- Ở Trường Sa, lão dâng hết thành trì, làm hại anh tôi . Nay là lúc tôi có cơ báo thù . Nói xong kéo quân lên đường.
Mấy ngày liền, Huỳnh Trung đã dọ biết mọi nẻo, Nghiêm Nhan nói :
- Gần đây có hòn núi Thiên Đản San, nơi Tào Tháo tích lũy lương thực. Nếu lấy được thì tất phá được Hớn Trung .
Huỳnh Trung đắc ý, Nghiêm Nhan bèn một mình dẫn quân ra đi. Còn Huỳnh Trung cũng quyết xách đao lên ngựa.
Thấy Trung, Hàng Hạo mắng nhiếc, hươi thương đến đánh Trung. Trung rán sức đánh Hàng Hạo và Hạ Hầu Thượng được mười mấy

hiệp rồi chạy dài, bỏ cả doanh trại..Cứ thế, sau vài hiệp, Trung lại chạy dài, Hạo và Thượng lại rượt theo. Thấy thế. Trương Hấp chạy theo, la lớn :
- Chớ khinh địch ! Huỳnh Trung mà chạy dài như thế, ắt có mưu kế chi đây. Đừng đuổi theo nữa !
Hạ Hầu Thượng quát lớn :
- Ngươi làm tướng mà nhát gan như thế thua cũng phải . Hôm sau, hai tướng lại đánh nữa. Vừa giáp trận, Huỳnh Trung đã chạy dài. đến rớt mão không hay. Hai tướng rượt theo sát. Huỳnh Trung chạy vào thành cố thủ.
Hai tướng truyền quân đóng trại trước thành ngày đêm khiêu khích Huỳnh Trung.
Được tin trên. Huyền Đức thất kinh cho mời Khổng Minh đến hỏi.
Khổng Minh nói :
- Ấy là kế của lão tướng đó .
Huyền Đức nghi ngờ, sai Lưu Phong đến tiếp ứng.
Khi đến nơi , Huỳnh Trung hỏi Phong :
- Tướng quân đến giúp hay có mục đích gì ?
Lưu Phong trả lời :
- Cha tôi thay lão tướng bại luôn , sai tôi đến tiếp ứng .
Huỳnh Trung cười :
- Ấy là kế của tôi mà ! Đánh trận này chẳng những thu lại hết doanh trại mà còn chiếm được nhiều binh lương của giặc nữa . Nói đoạn, kêu Mạnh Đạt lại dặn :
- Đêm nay Hoát Tuấn ở lại giữ trại, Tướng quân đem binh đi chở lương thảo của địch về.
Đêm ấy, Hàng Hạo và Hạ Hầu Thượng thừa thắng; sinh kiêu không đề phòng nên bị Huỳnh Trung đánh phá.
Hàng Hạo và Hầu Thượng thua chạy chí tử.
Huỳnh Trung đánh đến sáng, lấy lại được 3 dãy trại đầy ắp lương thực.
Huỳnh Trung sai Mạnh Đạt chở về ải, nói :
- Tôi đổi 3 cái trại không lấy 3 trại đầy ắp lương thảo có hơn không ?
Nói rồi, sai quân đuổi theo nữa.

Lưu Phong can rằng :
- Quân sĩ đã mệt mõi, phải nghỉ đã chứ !
Huỳnh Trung trả lời :
- Không đến hang cọp sao bắt được cọp con ?
Nói xong, thúc ngựa lướt tới .
Hạ Hầu Thượng và Hàng Hạo thua chạy, gặp Trương Hấp.
Hấp nói :
- Núi Thiên Đản San là nơi chứa binh lương, nếu sơ thất thì Hớn Trung sẽ lâm nguy .
Hạ Hầu Thượng nói :
- Mễ Thượng san có chú tôi là Hạ Hầu Uyên, còn Thiên Đản San có anh tôi là Hạ Hầu Đức thì có lo ngại chớ nữa .
Hàng Hạo nói :
- Vậy ta hợp binh tới đó cố thủ thì hay hơn. Nói xong, Hấp với hai tướng kéo binh đen Thiên Đản San; ra mắt Hạ Hầu
Đức .
Đức nói :
- Ở đây ta có hơn mười vạn binh, cần chi tiếp ứng ?
Trương Hấp nói :
- Đã đành, nhưng chớ nên khinh địch ! Vừa dứt lời thì có tin Huỳnh Trung kéo binh đến.
Hạ Hầu Đức cười :
- Lão tặc đó mà ngại gì . Chỉ có dõng mãnh chứ mưu kế chi . Nói đoạn, Hàng Hạo tình nguyện xin ba ngàn binh mã đánh vạn Huỳnh Trung để đọ sức .
Hạ Hầu Đức thuận lời .
Huỳnh Trung dẫn binh đến đánh.
Lưu Phong can :
- Quân sĩ đã mệt mỏi chớ nên xuất trận .
Trung cười lớn :
- Tướng quân đừng ngại . Trời giúp ta mà .
Thấy Huỳnh Trung, Hàng Hạo dẫn binh ra đối địch.
Mới vài hiệp, Huỳnh Trung đã chém bay đầu Hàng Hạo . Binh Thục thừa thắng rượt lên núi .
Trương Hấp và Hạ Hầu Thượng ra cự . Bỗng nghe phía sau núi,

quân hét vang, lửa cháy rực, Hạ Hầu Đức dẫn binh ra chữa lửa gặp Nghiêm Nhan cho một đao, Hầu Đức nhào xuống ngựa chết lăn. Sau đó, Nhan xua binh tiến tới, Hạ Hầu Thượng và Trương Hấp đều bị bao vây, phải đánh liều, bỏ cả Thiên Đản San chạy qua Định Quân San để nương dựa với Hạ Hầu Uyên.
Được tin thắng trận, Huyền Đức đắc chí, truyền dọn tiệc ăn mừng. Pháp Chánh nói với Huyền Đức :
- Nay ta đã chiếm được Thiên Đản San, đánh bại Trương Hấp cũng nên thừa cơ đánh lấy Hán Trung. Hễ được Lưỡng Xuyên thì lo gì việc trừ họa Tào Tháo . Chớ nên bỏ lỡ cơ hội!
Huyền Đức và Khổng Minh cho là phải bèn sai Triệu Vân và Trương Phi làm tiên phong. Còn Đức và Minh dẫn 10 vạn quân đi lấy Hán Trung.
Huyền Đức kéo binh khỏi Hà Manh Quan, đóng lại cho mời Huỳnh Trung và Nghiêm Nhan đến ban thưởng rất hậu , nói :
- Ai nấy đều khinh lão tướng già, nhưng lão tướng lại lập được kỳ công. Nay Thiên Đản San đã chiếm được, còn Định Quân San cũng là nơi chứa binh lượng để cung cấp cho Dương Bình, vậy lão tướng còn dám đi chăng ?
Huỳnh Trung vỗ ngực xin đi .
Khổng Minh can :
- Không được. Hạ Hầu Uyên là tướng tài cửa Tào Tháo, đâu phải kẻ tầm thường. Phải kêu Vân Trường về đây mới trừ được .
Huỳnh Trung cả giận, nói lớn :
-- Xưa Liêm Pha đã 80 tuổi mà chư hầu ai nấy đều sợ, không dám xâm lấn nước Triệu, huống chi Huỳnh Trung này mới 70 tuổi có chi mà già. Nếu quân sư cho đi, tôi sẽ một mình dẫn binh đến lấy đầu Hạ Hầu Uyên về dâng ngài coi.

Hồi 71
Huỳnh Trung lấy Đối San
Triệu Vân lấy Hán Thủy

KhổngMinh chiều ý, sai Pháp Chánh theo Huỳnh Trung.
Minh nói với Huyền Đức :
- Tôi nói khích y, có thế y mới thành công. Tuy vậy, Chúa công cũng phải đem binh tới tiếp ứng mới được.
Lưu Phong và Mạnh Đạt được sai đến đóng nơi hiểm yếu, rải rác để làm giặc nghi sợ . Đồng thời, Khổng
Minh sai người qua HạBiên trao kế cho Mã Siêu, sai Nghiêm Nhan qua BaTây, sai Trương Phi và Ngụy
Diên đi lấy Hán Trung.
Trong khi đó, Trương Hấp và Hầu Thượng đến gặp Hạ Hầu Uyên nói :
- Thiên ĐảnSan đã mất, Hàng Hạo và Hầu Đức tử trận. Lại có tin Lưu Bị đem binh đến Hớn Trung, vậy
phải tâu ngay với Ngụy Vương xin sớm phát binh chống cự. Uyên báo Tào Hồng, Hồng suốt đêm về ra mắt
Tào Tháo.
Tháo được tin bèn nghe lời Lưu Hoa, đích thân dẫn bốn mươi vạn binh, phân ra ba đạo kéo đi. Tiên phong
là Hạ Hầu Đôn. Tào Tháo lãnh trung quân, Tào Hưu đi hậu tập.
Tháo cưỡi ngựabạch, mặc áo gấm, mang đai ngọc, với đủ nghi vệ tả phù hữubật.
Khi ra đến ải Đông Quan, đi ngang qua khu rừng rậm, Tào Tháo hỏi :
- Đây là đâu ?
Tả hữu thưa :
- Đây là rừng Lam Điền, trong đó có nàng Thái Đạm, con gái cố tướng Thái Ung, chồng nàng Đổng Kỳ
(Tháo quen vớiThái Ung, còn Thái Đạm trước kia là tướngVệ Đạo

Giới, Sau quân phương Bắc nổi lên giết
chồng nàng và bắt nàng đem làm vợ, sinh được hai con. Khi ở Bắc nàng làm được 18 khúc kèn rợ Hồ,
truyền đến Trung Nguyên. Tháo cảm thương, chuộc lại Vua phương Bắc là Tả Hiền sợ Tháo đành chịu.
Tháo gả nàng cho Đổng Kỳ).
Nhớ lại chuyện xưa, Tháo truyền quan quân vào nhà ấy . Tới nơi, Đổng Kỳ đi xa, chỉ mình Thái Đạm ở nhà.
Nghe tin Tháo đến, sửa soạn nghênh tiếp. Lúc đứng trước bức tranh bi vân, Tháo hỏi lai lịch, Thái Đạm kể :
Đó là tấm bia của nàng Tào Nga con người lên đồng tên Tào Vu. Vu chết vì uống rượu. Thấy cha chết Nga
bèn nhãy xuống sông chết theo. Năm ngày sau thây nổi lênđược vớt và chôn ở mé sông, sau được phong
tặng hiếu nữ, được dựng bia ghi khắc bài miếu rất hay . Cha thiếp là Thái Ung đến xem có phê vào sau tấm
bia 8 chữ . Tháo bước lại gần đọc lớn : Huỳnh Quyến ấu phụ ngoại Tôn Phi Bạch ".
Đọc xong hỏi rằng:
- Nàng hiểu 8 chữ ấy không ?
Thái Đạm đáp :
- Dạ, không rõ .
Tào Tháo hỏi chư tướng :
- Ai hiểu được ?
Dương Tu đáp :
- Tôi hiểu .
Tào Tháo nhìn Dương Tu :
- Khoan , đừng nói !
Sau đó từ giã nàng Thái Đạm trở ra . Đi được 5 dặm, Tháo bảo Dương Tu :
- Ngươi thử nói ta nghe .
Dương Tu đáp :
- Đó là ẩn ngử : Huỳnh Quyến là Nhan Sắc chi tư, một bên chữ Sắc, bên kia chữ Tư thành ra chữ Tuyệt.
Ấu phụ là Thiếu Nữ , bên chữ Nữ, thêm chữ Thiếu thành ra chữ

Diệu . Ngoại Tôn là nữ chi Tử : một bên
chữ Nữ, thêm chữ Tử thành ra chữ Hảo . Phi Bạch là Thọ ngũ Tân, bên chữ Thọ, thêm chữ Tân thành chữ
Từ . Tám chữ ráp thành : Tuyệt Diệu Hảo Từ .
Tháo cả kinh, thầm khen :
- Thật hợp ý ta !
Ai nấy đều phục DươngTu .
Binh ra khỏi ải Đồng Quan nhắm Nam Trịnh mà tiến phát.
Tào Hồng thuậthết việc của Trương Hấp.
Tháo nói :
- Đó không phải tội Hấp. Việc thắng bại là lẽ thường .
Hồng thưa :
- Lưu Bị sai Huỳnh Trung đánh Định Quân San. Hạ Hầu Uyên được lệnh đại vương đến cố thủ mà không
chịu ra đánh .
Tháo nói :
- Nếu không ra đánh thì nhát quá ! Nói xong, truyền Hạ Hầu Uyên tấn binh.
Lưu Hoa can :
- Hạ Hầu Uyên tính nóng e trúng gian kế .
Tháo bèn viết thư trao Hầu Uyên.
Tiếp được thư, Uyên đọc :
" Xưa nay Dũng, Trí thường đi đôi thì mới lợi . Nếu ỷ mạnh, chỉ đánh được một người, lấy Trí đánh
được nhiều người . Làm tướng phải có kinh quyền. Nay ta đến Nam Trịnh là để xem tài của tướng
quân. Chớ làm mất tài năng của mình ! "
Xem xong Hầu Uyên mừng rỡ, nói với Trương Hấp :
- Ngụy vương đóng tại Nam Trịnh cố trừ Lưu Bị, nếu ta cố thủ hoài sao lập được đại công. Chi bằng xuất
trận đánh Huỳnh Trung xem sao .
Hấp nói :
- Huỳnh Trung tài trí có dư, lại có Pháp Chánh giúp. Thiệt khó mà đánh !
Hầu Uyên nói :

- Cứ cố thủ , mặt mũinào nhìn đại vương . Nói xong truyền lệnh :
- Ai dám ra cựđịch ?
Hạ Hầu Thượng lớn tiếng :
- Tôi dám ?
Hạ Hầu Uyên nói :
- Đánh Huỳnh Trung thì nên thua, chớ nên thắng. Ta có kế...
Hầu Thượng vânglệnh, kéo quân khỏi trại .
Huỳnh Trung vàPháp Chánh nghe binh Tháo từ núi kéo xuốngkhai chiến, Trung muốn đi, Pháp Chánh can
:
- Ta mới đến, chưa rõ binh tình, vậy phải chọn tướng ra dò binh lực của nó đã .
Huỳnh Trung hỏi :
- Ai dámra trước ?
Trần Thức lớn tiếng :
- Có tôi!
Trung bèn khiến Thức ra sau Khẩu dàn trận.
Vừa giao chiến vài hiệp, Hạ Hầu Thượng giả chạy Thức rượt theo thì bị Hạ Hầu Uyên xua binh lướt tới,
Thức cự không nổi bị Uyên bắt sống , quân lính đầu hàng rất nhiều .
Huỳnh Trung biết tin Trần Thức thua, sai Pháp Chánh đến hỏi, Chánh nói:
- Hầu Uyên tánh nóng, nên dụ y mà đánh. Cứ cho quân đếnsát bên thành trêu tức nó ra đánh,ắt không còn
nghĩ ra kế gì .
Huỳnh Trung y kế Pháp Chánh.
Hầu Uyên muốn ra đánh.
Trương Hấp can :
- Ấy là kế củagiặc !
Hầu Uyên giận lắm, bèn khiến Hạ Hầu Thượng ra đánh.
Huỳnh Trung xuất trận, đánh chưa được vài hiệp đã bắt sống được Hầu Thượng.
Hầu Uyên hay tin, khiến người đến thương nghị đổi Trần Thức lấy Hầu Thượng.

Huỳnh Trung ước hẹn ngày mai trao đổi tù tại trận.
Hôm sau, Trung và Uyên kéo quân bố trận. Trung dắt Hầu Thượng, Uyên dắt Trần Thức. Hai người đều
không cho mặc giáp cầm thương, cởi ngựa . Hồi trống vang lên, Thức và Thượng cứ nhắm ngay trận của
mình màchạy về .
Về được nửa đường thì Hạ Hầu Thượng trúng tên của Huỳnh Trung. Thấy thế Hầu Uyên giận lắm, vung
thương đến đánh. Huỳnh Trung mừng rỡ ra cự địch. Hai bên đánh nhau không phân thắng bại . Thấy vậy,
Trương Hấp lui quân trở
về .
Hầu Uyên hỏi thì Hấp đáp :
- Tôi nghe nói có cờ cửa quân Thục trên núi, sợ tướng quân mắc mưu địch .
Nghe lời, Hầu Uyên cố thủ không ra nữa đánh phá cả ngày không thắng nổi, Huỳnh Trung cũng lui binh trở
về .
Pháp Chánh nói :
- Để tôi lên đỉnh núi ngang tầm với Định Quân San xem tình hình. Lão tướng nên đóng quân giữa núi . Hễ
quân sĩ
địch mạnh mẽ tôi phất cờ trắng , hễ chúng mỏi mệt; tôi phất cờ đỏ . Lúc đó, lão tướng xuống núi mà áp. Thế
là ta lấy khỏeđánh mệt vậ□y .
Thấy Pháp Chánh dò xét binh tình, Hầu Uyên kéo quân vây núi Đối San. Huỳnh Trung vẫn cố thủ giữa núi.
Hầu Uyên la mắng cả ngày, còn Pháp Chánh cứ phất cờ trắng lám hiệu . Xế chiếu, thấy quân sĩ địch mệt
mỏi, bỏ thương, xuốngngựa, Pháp Chánh bèn phất cờ đỏ .
Thấy cờ hiệu, Huỳnh Trung kéo binh xuống. Hầu Uyên chưa kịp đề phòng thì Huỳnh Trung đã đến trước
mặt, hét lớn, hươi đao chém Hầu Uyên thành hai đoạn.
Giết được Hạ Hầu Uyên, Huỳnh Trung bèn xua quân tiến mạnh , binh Tào chết như rạ .

Trương Hấp hay tin dẫn quân tiếp cứu, nhưng bị Huỳnh Trung giáng cho một trận, Hấpbỏ chạy về Định
Quân San.
Một lát sau, thấy Thường Sơn Triệu Tử Long. Hấp thất kinh, tìm đường thối thân.
Đi được mấy dặm, bỗng có Đỗ Tập kéo quân đến thưa :
- Định QuânSan đã bị Lưu Phong và Mạnh Đạt chiếm rồi !
Hấp kinh hoàngdẫn Đỗ Tập chạy về Hán Thủy rồi sai ngươi báo tin cho Tào Tháo .
Nghe tin Hầu Uyên chết . Tháo khóc rống mắng Huỳnh Trung rằng :
- Lão tặc, ta quyết không dung ngươi .
Sau đó, dẫn quân đến Định Quân San trả thù cho Hầu Uyên, sai Từ Quáng đi tiên phuông.
Đến Hán Thủy, Hấp và Đỗ Tập thưa :
- Định QuânSan đã mất. vậy nên dời lương thảo qua Bắc San lo việc tiếnbinh.
Huỳnh Trung đem đầu Hạ Hầu Uyên về dâng . Huyền Đức mừng rỡ , mở tiệc ăn mừng.
Bỗng nghe tin đại binh Tào Tháo đến báo thù cho Hầu Uyên và Trương Hấp đang dời lương qua Bắc San
nơi
Hớn Thủ□y .
Khổng Minh nói:
- Tào Tháo đem quân tới đây, nhưng sợ thiếu lương thực không dám tới, nếu cho quân đốt hết lương thì
chúng phải
tan rã hàng ngũ .
Huỳnh Trung xin lãnh mệnh.
Khổng Minh nói:
- Tháo đâu phải như Hầu Uyên. Chớ nên khinh địch !.
Huyền Đức nói :
- Hầu Uyên tuy là Thống Soái, nhưng hữu dũng vô mưu, sao bằng Trương Hấp. Nếuchém được Hấp còn
hơn nữa .

Huỳnh Trung thưa :
- Tôi xin đi chém tên Hấp cho .
Khổng Minh nói:
- Lão tướng phải hợp với Triệu Vân thống lãnh quân sĩ .
Triệu Vân và Huỳnh Trung lãnh quân ra đi liền.
Tríệu Vân hỏi :
- Lão tướng hứa với chúa công đi cướp trại của Tào Tháo, mà binh Tháo ở Bắc San hơn 50 vạn. Vậy lão
tướng liệu kế
sao ?
Huỳnh Trung nói :
- Ta đi trước thử coi.
Triệu Vân giành đi trước nhưng Huỳnh Trung nói :
- Ta là chánh tướng , ngươi là phó tướng, sao lại đi trước được .
Triệu Vân nói :
- Chúng ta cùng vì chúa mà ra sức, hà tất phải phân chánh phó ?
Huỳnh Trung nói :
- Vậy bắt thăm .
Triệu Vân chịu liền. Rốt cuộc, Huỳnh Trung đi trước.
Triệu Vân bàn :
- Vậy phải cho đúng hẹn, nếu giờ ấy mà lão tướng không về thì tôi đến tiếp ứng .
Huỳnh Trung đồng ý .
Triệu Vân về trại dặn Trương Dực :
- Mai lão tướng đi cướp trại Tháo đúng ngọ mà không về ta phải đi tiếp ứng ngay . Ngươi ở nhà lo doanh
trại .
Huỳnh Trung cũng nói với Trương Trứ :
- Mai ta đi đốt lươngTháo Qua canh tư , phó tướng phải rời khỏi trại đến chânnúi Bắc San, trước hết phải
lấy đầu
Trương Hấp, sau đốt lương .
Trương Trứ vânglệnh. Huỳnh Trung kéo binh đi trước, Trương Trứ theo sau, qua sông Hán Thủy đến Bắc
San thì mặt trời đã ló, thấy lương chất như núi, quân canh giữrất ít,

Huỳnh Trung cả mừng, khiến quân lính
chất rơm quanh đống lương, đánh đuổi quân canh rồi nổi lửa.
Nhưng bỗng thấy Hấp đem binh tới, Trung
chận đánh. Tháo được tin sai Từ Quáng đến tiếp cứu. Quáng vây
Trung vào giữa, Trương Trứ vừa muốn
thoát thân thì gặp quân của Văn Sánh. Trương Trứ lại bị quân Tháo
vây phía hậu, cố đánh mà không thoát
được.
Triệu Vân thấy đúng ngọ mà Huỳnh Trung không trở về dẫn quân
đi, gần đến núi thì gặp tướng Mô Dũng
Liệt cản lại. Triệu Vân bèn đâm Dũng Liệt một đao chết tốt. Binh
Tào vỡ chạy! Triệu Vân thừa thế rượt
thẳng, gặp một tướng khác tên Tiêu Bình, bèn giáng cho một đao
chết liền.
Giết tan binh Tào, Triệu Vân thẳng tới núi Bắc San, thấy Tù Quáng
và Trương Hấp đang vây Huỳnh Trung,
vội hươi thương như gió bão tới giữa vòng vây, ào ào như chỗ
không người, khiến Từ Quáng và Trương
Hấp thất kinh. Cứu Huỳnh Trung ra rồi, hai người vừa đánh vừa
chạy. Triệu Vân tới đâu binh Tào chết tới
đó. Tháo thấy vậy cả kinh
bèn hỏi quân sĩ :
- Đó là tên nào ?
Tất cả thưa lớn :
- Thường Sơn Triệu TửLong .
Tháo nói :
- Đương Dương Trường Bản, anh hùng thuở xưa, nay vẫn còn sao
?
Nói xong, truyền lệnh :
- Hễ y tới đâu hãy đề phòng cho kỹ !
Thay Trương Trứ còn bị vây, Triệu Vân bèn hươi thương tiến
chém. Quân Tào cả kinh, không dám ra cự .
Trương Trứ được cứu dễ dàng. Thấy Triệu Vân Đông xông Tây
đột, cứu Huỳnh Trung và Trương Trứ quá
dễ, Tào Tháo cả giận, bèn đích thân rượt theo nhưng Vân đã về tới

trại rồi.
Triệu Vân đến trại, thì binh Tào cũng vừa theo kịp, Trương Dực ra tiếp, vừa thấy Tào rượt theo, liền đóng
chặt cửa trại. Triệu Vân nói :
- Đừng lo . Trướckia nơi Đương Dương Trương Bản, chỉ một mình ta còn không ngán huống chi lúc này.
Nói đoạn, cứ cầm thương mà đứng ngay trước cửa trại. Khi Trương Hấp và Từ Quáng đến, thấy Triệu Vân
đứng đó, còn quân sĩ cờ xí trong trại vắng ngắt, bèn sinh nghi không dám vào. Phía sau, Tào Tháo thấy vậy
cũng truyền quân rút lui.
Triệu Vân liền hươi thương chỉ lên, ba quân bèn nổi dậy, cung tên bắn ra như mưa. Binh Tào đạp nhau mà
chạy. Huỳnh Trung, Trương Trứ, Triệu Vân rượt theo. Tào cắm đều chạy, không dám ngó lại, bỗng phía
trước có quân của Lưu Phong, Mạnh Đạt. Nhờ Trương Hấp và Từ Quáng cứu mà Tào thoát chết. Còn
Phong và Đạt tiến đến Bắc San nổi
lửa đốt binh lương của Tào Tháo. Thấy lương thảo bị cháy ngút trời , Tào và binh tướng kéo về Nam Trịnh.
Toàn thắng Triệu Vân, Huỳnh Trung đưa tin về cho Huyên Đức. Đức cả mừng, bèn cùng Khổng Minh kéo
đến Hán Thủy.
Đức hỏi quân lính về mưu kế của Triệu Vân , quân lính kể hết đầu đuôi, Đức khen Vân không hết lời.
Hôm sau, được tin Từ kéo binh đến Tà Cốc, đánh Hán Thủy, Đức bèn chuẩn bị đối phó.
Tào khiến Từ Quáng đi trả thù , nhưng có người tên Tây Xuyên , tự xưng thuộc hết đường tình nguyện giúp
Tào đi trả thù. Người đó là Vương Bình, Tào bèn sai đi cùng Từ Quáng để giúp đở .
Từ Quáng , Vương Bình đi tiên phong.
Quáng sai quân sĩ phải qua sông mà đóng trại.
Vương Bình can:
- Trại đóng bên kia sông, đâu như muốn chạy thì sao ?

Từ Quáng cười :
- Xưa Hàn Tín bày trận, phía sau có sông, mà vẫn không chết !
Vương Bình nói :
- Không phải thế :
- Xưa Hàn Tín biết giặc vô mưu nên mới dám khinh, nay ta có thể thắng Triệu Vân được không ?
Từ Quáng nói :
- Ta cầm binh đã nữa đời mà còn sợ chúng sao ?
Nói rồi đốc quân tiến tới.

Hồi 72
Gia Cát Lượng dụng mưu lấy Hán Trung
Tào A Man rút quân về Tà Cốc

Từ Quáng qua sông Hán Thủy đóng trại, không nghe Vương Bình can ngăn.
Huỳnh Trung hay tin, thưa với Huyền Đức xin dẫn quân đánh Tào Tháo.
Đức chấp thuận. Huỳnh Trung nói với Triệu Vân :
-Từ Quáng ỷ sức mạnh. Ta không thèm đánh, để lúc chúng mệt mỏi, ta đánh một trận xem sức chúng ra
sao ?
Hôm sau, Quáng đến khiêu chiến. Quân Thục vẫn án binh bất động. Từ Quáng hạ lệnh bắn bừa vào trại.
Huỳnh Trung cười, nói với Triệu Vân :
-Từ Quáng muốn rút binh về . Vậy, đã đến lúc tara quân !
Lát sau, đội hậu quân của Quáng di động. Triệu Vân và Huỳnh Trung tung quân ra. Hai bên đánh úp lại.
Quáng đại bại. Binh lính bỏ chạy, té xuống sông chết như rạ.
Từ Quáng cố thoát được thân, về trách Vương Bình :
-Sao binh ta lâm nguy, ngươi không cứu ?
Bình đáp :
-Nếu cứu ông, trại tôi sẽ nguy theo. Tôi can ông,ông không nghe, còn trách gì ?
Từ Quáng cả giận, muốn giết Vương Bình.
Đêm ấy, Bình tức tối nổi lửa đốt hết doanh trại, rồi dẫn quân về hàng Huyền Đức.
Huyền Đức mừng, nói :
-Ta được tướng quân thì lấy Hán Trung như chơi .
Từ Quáng vội trở về thưa với Tào Tháo là Vương Bình làm phản, đầu hàng Lưu Bị rồi.
Tào Tháo giận lắm, đích thân đến lấy lại doanh trại.

Triệu Vân sợ quân sĩ ít nên rút qua phía Tây sông Hán Thuỷ đóng trại .
Huyền Đức đi quan sát địa thế với Khổng Minh, rồi sai Triệu Vân đóng tại khoảng đất nổi lên ở giữa sông
Hán Thủy, dặn kỹ :
-Hễ nửa đêm, nghe tiếng pháo nổ, thì cứ la ó mà không đánh.
Triệu Vân tuân lệnh. Qua hôm sau, binh Tào đến khiêu chiến, nhưng không thấy một tên lính Thục, bènlui
về.
Đêm đến, lối canh ba, Khổng Minh thấy trại Tào an giấc, bèn đốt pháo. Triệu Vân khiến quân lính la ó. Tào
thất kinh, tưởng quân Thục tới cướp trại ; nhưng khi kéo ra thì chàng thấy gì . . . Cả đêm Tào không ngủ mà
cứ như thế ba đêm liền. Sợ hãi, Tào lui binh lại 10 dặm.
Khổng Minh cười :
-Tào đã sa vào quỉ kế của ta. Nói xong, truyềnquân sĩ qua bên kia sông Hán Thủy đóng trại.
Thấy thế , Tào sinh nghi . Hôm sau, hai bên đều kéobinh dàn trận.
Tào chỉ Huyền Đức nói :
-Ngươi là tên phản bạn, sao dám xâm lăng HánTrung của ta .
Huyền Đức nói :
-Mi là đứa gian thần, đã giết mẫu hậu, còn tự xưng là Ngụy Vương, để đoạt cơ nghiệp nhà Hán. Ta dung
ngươi sao được .
Hai bên giao chiến !
Tào ra lịnh :
-Ai bắt được Lưu Bị thì được làm chúa đất Tây Xuyên. Ba quân hô lớn, xông trận.
Binh Thục nhắm sông Hán Thủy chạy dài, bỏ hết binhkhí, doanh trại. Quân Tào đua nhau thu lượm.
Tào thâu quân lại . Chư tướng hỏi Tào :
-Chúng tôi đang cố bắt Lưu Bị, sao đại Vương lại lui binh .
Tào nói :
-Ta thấy binh Thục đóng trại quay mặt xuống sông. Đólà điều đáng nghi, lại chạy bỏ ngựa và nhiều binh

khí. Đây là hai điều đáng nghi lắm đó . Nói rồi truyền lịnh :
-Phải tức tốc thu binh, kẻ nào còn tiếc lấy vật gì tachém đầu.
Tào vừa lui binh thì Khổng Minh ra hiệu Huyền Đức lãnh trung quân, Huỳnh Trung lãnh tả quân, Triệu Vân
hữu quân áp đến.
Binh Tào bỏ chạy.
Tào truyền quân sĩ về Nam Trịnh . Chạy được một quãng thì gặp Trương Phi và Ngụy Diên, lập tức kéo
quân lên Nam Trịnh. Lúc Tào chạy về thì Nam Trịnh đã mất rồi, bèn khiến quân chạy về Dương Bình .
Quân Huyền Đức vào Nam Trịnh an dân xong, bèn hỏi Khổng Minh :
-Sao Tào Tháo bại binh nhanh thế.
Khổng Minh thưa :
-Tào tuy dụng binh hay, nhưng đa nghi nên bị bại. Vậy lêntôi đùng nghi binh mà đánh nó .
Huyền Đức nói :
-Nay Tào đã về Dương Bình Quan thì thế của nó đã có rồi. Vậy phải đuổi nó đi chứ ?
Khổng Minh thưa :
-Tôi đã chuẩn bị ! Nói xong sai Trương Phi vàNgụy Diên đi chận đường vận lương của Tào, khiến Huỳnh
Trung và Triệu Vân đi nổi lửa đốt núi .
Tào Tháo sai quân đi thám thính, được tin báo :
-Binh Thục đã kéo đến ngăn nơi hiểm yếu, đốt rừng núi. Sau đó.
Tháo lại được tin :
-Trương Phi, Ngụy Diên đón đường cướp lương .
Tào thất kinh sai Hứa Chữ đi hộ tống Giải Lương Quan.
Giải Lương Quan được Hứa Chữ hộ tống mừng rỡ nói :
- Nếu không có ông theo thì lương thảo sẽ mất hết . Nói xong truyền quân lấy ít rượu thịt dâng Hứa Chữ.
Hứa Chữ trong lúc say sưa, nói :
-Trương Phi , Ngụy Diên là những kẻ bất tài, nếu tôigặp ắt chỉ một đao là chúng rụng đầu .
Giải Lương Quan nghe nói phục lăn.

Khi qua tới Bao Châu trời gần tối. Hứa Chữ thúc quân đi mau, Giải Lương Quan can :
-Trời gần tối , đường hiểm trở, nên hoãn binh .
Hứa Chữ cả giận :
- Ta sức cự muôn người, binh Thục là lũ chuột có chi phải sợ .
Đi được nửa đường, bỗng có pháo nổ, rồi thấy Trương Phi xông ra. Tay cầm xà mâu, hét như sấm.
Hứa Chữ thất kinh, giục ngựa đến đánh, bị Trương Phi đâm trúng bả vai lăn nhào. Quân sĩ vội khiêng Hứa
Chữ về . Còn xe lương thực bỏ chạy tán loạn.
Trương Phi không thèm rượt theo, đoạt hết lương thực đem về .
Hứa Chữ được Tào Tháo khiến lấy thuốc băng bó, rồi tiếnbinh đánh quân Thục.
Huyền Đức thấy Tào Tháo tới liền dẫn binh ra cự địch cùng với Lưu Phong.
Tào thấy vậy mắng :
-Cái thằng bán dép, sai cái thằng con giả ra múamay. Nếu thằng con râu vàng của ta ra nó sẽ bầm nát
thằng con giả của mi .
Lưu Phong nghe nói, tức lắm, xông tới đánh mạnh.
Tào sai Từ Quáng ra cự. Phong đánh một hồi, rồi trở lui. Mạnh Đạt nhào tới. Một lát sau, hậu quân Tào
bỗng dấy động. Tào nghi có binh phục liền thâu quân.
Khổng Minh ra lệnh đuổi theo. Quân Tào Tháo đạp lên nhau chết như rạ.
Tào Tháo chạy đến Dương Bình Quan mới dám nghĩ yên. Binh Phục bèn nổi lửa bên phía Đông, la ó bên
phía Tây thành. Tào Tháo sợ quá bỏ cả DươngBình Quan mà chạy.
Đang chạy gặp Trương Phi đón đường, phía sau lại có Triệu Vân rượt đến. Rồi Huỳnh Trung dẫn quân từ
Bao Châu nhào tới một lượt.
Tào hoảng chạy, áo mão tơi bời.
Còn đang sợ sệt , bỗng một đạo binh từ xa kéo đến, Tào thất kinh :
-Binh Thục đâu mà đông vậy ? Nhìn kỷ thì ra binh của Tào Chương, con thứ Tào Tháo. hiệu Tử Vân, sức

mạnh vô song.
Tào thường nói :
-Ngươi là đứa con dõng phu, đâu phải người tài.
Tào Chương đáp :
-Làm trai phải như Vệ Khanh, Hoắc Quang lập công trên yênngựa, cứ bo ho thư loại nho sĩ , đọc sách tối
ngày, làm được việc gì .
Năm Kiến An thứ 26 có Ô Hườn làm phản, Tào sai Chương đi dẹp giặc. Dẹp yên giặc, nghe tin Tào Tháo
bại trận, đến cứu.
Tào Tháo thấy Tào Chương kéo binh đến cả mừng. nói :
-Có thằng con râu vàng của ta đến thì Lưu Bị sẽchết . Bèn khiến Tào Chương đóng nới Tà Cốc màcự
địch.
Huyền Đức thấy Tào Chương thì sai Lưu Phong và Mạnh Đạt ra cự .
Lưu Phong đánh một vài hiệp, chống không nổi, bỏ chạy. Mạnh Đạt lên tiếp ứng. Đằng sau, quân Mã Siêu,
Ngô Lan đánh một lượt, binh Tào đại bại.
Ngô Lan lại gặp Tào Chương. Hai bên giao chiến.
Tào Chương chém Ngô Lan nhào xuong ngựa. Ba quân hổn chiến.
Tào liệu thế không xong, rút binh, đồn
trú tại Tà Cốc, ý muốn tan binh, nhưng bị Mã Siêungăn đánh.
Chống không nổi, lui không xong, bỗng quân
sĩ đem dâng tô cháo có gân gà, Tào Tháo nhân đó như kẻ mê sảng.
Lại gặp Hạ Hầu Đôn tới xin khẩu hiệu.
Tào bèn luôn miệng :
-Gân gà ! Gân gà !
Hạ Hầu Đôn tưởng thật, cho ba quân khẩu hiệu " gân gà " .
Khi đó Dương Tu nghe truyền tiếng " gân gà" bèn truyền quân trở về . Chuyện đến tai Hạ Hầu Đôn.
Đôn thất kinh hỏi Tu :
-Tại sao ông có ý đó ?
Tu nói :
-Khẩu hiệu "gân gà" báo hiệu Đại Vương sẽ trở về vì gân gà ăn thì

vô vị, bỏ thì uổng. Nay tới thì không
thắng nổi , mà lui thì sợ người chê cười . Ở đây vô ích, thà rút còn hơn !
Hạ Hầu Đôn nghe nói khen thầm, bèn truyền lịnh lui binh.
Đêm ấy Tào Tháo lo đến mất ngủ, bèn đích thân đi tuần tứ phía, đến trại Hầu Đôn thấy quân tình như thế ,
bèn hỏi :
-Tại sao lại có ý ấy ?
Đôn thuật lại lời Dương Tu. Tào khâm phục, song lại ghétnên đòi Dương Tu đến hỏi, Tu trả lời như thế .
Tào nạt lớn :
-Ngươi đã dùng lời lẻ làm sao động ba quân , tộiđáng chém ! Nói xong truyền chém đầu DươngTu.

Nguyên khi xưa, Tào còn làm thừa tướng, sai lập sở hoa viên. Khi xong , Tào viết chữ "Hoạt" nơi cửa.
Không ai tỏ ý gì chỉ có Dương Tu nói :
-Chữ Hoạt viết ngay cửa. Cửa là môn, thêm chữ Hoạt là cửa rộng, Thừa Tướng có ý chê cửa hơi rộng.
Thợ sửa lại. Tào đến thăm, ngạc nhiên hỏi :
-Ai biết được ý ta ?
Thọ đáp :
- Quan Dương Tu . Tào Tháo nghe qua có ý ghét, song giả bộ vui mà khen .

Tào Tháo vốn đa nghi sợ bị thích khánh nên thườngdặn kẻ hầu :
-Lúc ngủ, ta hay mơ thấy giết người, bọn bây chớ lại gần.
Đêm kia, đang ngủ , làm rớt mền , tên quân lượm lênđắp lại, Tào Tháo liền vung gươm chém chết, rồi leo
lên ngủ lại, khi thức giấc giả đò quát lớn :
-Ai đã giết kẻ hầu cận của ta ?
Mấy người biết chuyện cứ ngay tình mà kể hết, Tào khóc rống, dạy chôn cất tử tế . Ai cũng tin Thao nằm
mơ thấy giết người, duy có Dương Tu là rõ ý Tào . Đến khi chôn, Tu chỉ hòm nói :

-Không phải Thừa Tướng chiêm bao, nhưng thiệt ngươi chiêmbao mà ra . Tào biết thế càng ghét Tu hơn.

Con thứ Tào là Tào Thực lại ưa Dương Tu. Nhân vụ Tào Tháo định lập thế tử.
Tào Phi nghe được, lén thương nghị cùng Ngô Chất nhưng sợ người ngoài biết bèn giấu Ngô Chất vào cái
thùng lớn , giả thùng đựng lụa.
Dương Tu biết, tâu vời Tào xin đem quân rình bắt. Phi sợ lậu bèn bưng vô thùng khác. Quân lính khám thấy
toàn lụa. Tào sinh nghi Dương Tu là kẻ gièm xiểm để cha con sát hại nhau, lại càng sinh ghét Tu.

Muốn thử Tào Phi và Tào Thực, Tào Tháo saihai người vào bảo , rồi lại sai người ra cửa Nghiệp Thành
chận không cho vào. Phi thấy vậy trở về .
Tào Thực thấy thế đến hỏi Dương Tu.
Dương Tu nói :
-Ngài vâng lệnh Ngụy vương. Ai ngăn cản thì chém.
Tào Thực nghe lời đến cửa quả gặp quân cản lại, bèn nói :
-Ta vâng lệnh Ngụy Vương lại, sao ngươi dám cản. Nói xong chém đi.
Tào Tháo thấy vậy khen Tào Thực ngoan. Nhưng khi biết chuyện Dương Tu bày mưu thì ghét luôn Tào
Thực.

Nay, nhân vụ "gân gà" mà giết Dương Tu để tướng sĩ khỏi hoang mang. Sau đó, truyền lệnh ngày mai tan
binh.
Rạng ngày binh Tào Tháo vừa ra khỏi Tà Cốc thì gặp quân của Ngụy Diên đón đầu, bèn sai Bàng Đức ra
đánh.
Hai tướng đang lâm trận thì trại của Tào lửa dậy, có kẻ thưa :
-Mã Siêu đem quân đoạt trại .
Tháo ra lệnh tiến tới. Ngụy Diên giả vờ bỏ chạy.

Tào Tháo truyền quân trở lại đánh Mã Siêu.
Khi đang xem hai bên giao chiến, bỗng có đạo binh kéo tới. Tào Tháo toan chạy xuống thì Ngụy Diên đã la
lớn :
-Hãy mau xuống ngựa . Nói xong, giục ngựa tiến tới chém đầu Tào Tháo, Bàng Đức la lên :
-Chớ có hại Chúa ta !
Nói xong phò Tào Tháo mà chạy.
Về đến trại, coi lại, Tào Tháo thấy mũi tên trúng miệng, làm gãy 2 răng cửa.
Tào cho mời lương y lại chữa. Lúc đang nằm trong xe, bỗng có quân báo :
-Trên núi Tà Cốc có lửa cháy, quânThục đang rượt theo . Binh Tào nghe nói thất kinh, khiếp đảm.

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 73
Huyền Đức lên ngôiHán Trung Vương
Quan Vân Trường đánh chiếm Tương Dương quận

Tào Tháo lui về Tà Cốc, Khổng Minh biết Tào sắp bỏ Hán Trung nên sai Mã Siêu đánh phá hoài. Vì thế
Tào ở lâu không được. Còn ba quân thì măt hết tinh thần.
Binh Tào Tháo chạy, hai bên lửa cháy, binh Mã Siêu rượt theo.
Tào hối quân chạy mau, đến Kinh Triệu mới anlòng.
Huyền Đức thấy Tào bỏ Hán Trung , bèn sai Lưu Phong, Mạnh Đạt, Vương Bình đi chiếm các quận.
Các quận nghe tin Tào bỏ chạy liền vội đầu hàng.
Lấy xong Hán Trung, ai nấy đều vui vẻ nên muốn tôn Huyền Đức lên ngôi hoàng đế .
Khổng Minh liền dắt bọn Pháp Chánh vào, thưa rằng :
- Nay Tào Tháo chuyên quyền, bá tánh không chúa, chúa công nhân đức trải khắp thiên hạ, nay lại được cả

Lưỡng
Xuyên, vậy nên theo mệnh trời, thuận lòng người mà lên ngôi hoàng đế .
Huyền Đức nói :
- Ta tuy là hoàng tộc, song cũng là đạo tôi con, làm thế hóa ra phản Hán chăng ?
Khổng Minh nói :
- Nay thiên hạ phân tán, ai ai cũng muốn tìm minh chúa mà thờ. Nếu chúa công e ngại như vậy sợ phụ lòng
người .
Chư tướng lại thưa :
- Nếu Chúa công thối thác e lòng người phân ly .
Khổng Minh thưa :
- Chúa công thường lấy nghĩa làm gốc.Nay đã có đất Kinh Châu và Lưỡng Xuyên thì nên xưng làm Hán
Trung Vương đã , sau sẽ tính .
Huyền Đức nói :
- Các ngươi muốn tôn ta làm Hán Trung Vương ; nhưng không có chiếu thiên tử thì khác chi tiếm ngôi. Đây
là điều không nên .
Khổng Minh thưa :
- Chúa công phải tòng quyền chứ !
Trương Phi vùng kêu lớn :
- Nhưng kẻ khác họ, mà còn muốn làm vua, huống chi đại ca là tông phái nhà Hán !
Khổng Minh lại nói :
- Xin ngài hãy tòng quyền mà tức vì Hán Trung Vương, rồi hãy làm chiếu dâng lên thiên tử .
Huyền Đức từ chối mãi không được đành phải lên ngôi.
Năm Kiến An thứ 24, lập đàn Miêu Dương, nhi trượng đầy đủ quần thần đứng hầu, Hứa Trịnh, Pháp Chánh
thỉnh Huyền Đức đăng đàn , dâng áo mão, đai ấn xong, Huyền Đức xưng hiệu Hán Trung Vương.
Con Huyền Đức là Lưu Thiện (tức á Đẩu) lập làm thế tử, phong Hứa Trịnh làm Thái phó, Pháp Chánh làm

Thông Thư lịnh, Gia Cát Lượng làm quân sư, Vân Trường, Trương Phi , Triệu Vân, Huỳnh Trung , Mã Siêu
làm ngũ hổ đại tướng. Phong Ngụy Diên làm Hán Trung thái thú, còn kỳ dư chư tướng đều luận công, phong
tước.
Sau khi lên ngôi, Huyền Đức sai người về Hứa Đô dâng biểu chương.
Tào Tháo đang ở Nghiệp Quân nghe tin cả giận nói rằng :
- Cái thằng bán dép đó mà cũng làm trời sao ?
Liền truyền lệnh đánh Lưỡng Xuyên. Bỗng có kẻ can :
- Đại vương chớ nên giận một lúc mà làm hư việc lớn. Tôi có một kế, không cần binhgiáp mà quân Thục
phải mang họa .
Đó là Tư Mã Ý.
Tào Tháo nói :
- Lưu Bị mà dám xưng vương ngang ta. Há ta chịu sao ?
Tư Mã Ý nói :
- Đại vương mới bại binh, tướng sĩ mất tinh thần, cử binh đánh nữa e mang hại.
Tào Tháo tuy cả giận, nhưng nghĩ lại trận vừa qua thì hoảng sợ . Bèn nghe lời Tư Mã Ý bỏ việc đánh Lưỡng
Xuyên.
Lát sau, quay hỏi Tư Mã Ý :
- Trọng Đạt có kế chi hay ?
Tư Mã Ý nói :
- Bên Giang Đông, Tôn Quyền gả em cho Lưu Bị, rồi tự ý đem về . Còn Lưu Bị chiếm Kinh Châukhông
trả . Hai bên ắt thù nhau . Nay Đại vương nên đốc Tôn Quyền đánh Kinh Châu ắt Lưu Bị sẽ đem quân Tây
Xuyên về cứu ứng, chừng đó đại vương lấy Tây Xuyên khó gì .
Tào Tháo cả mừng bèn sai MãngLũng qua Giang Đông ra mắt Tôn Quyền.
Được thư của Tào, Tôn Quyền hỏi Trương Chiêu .
Y thưa :
- Ngụy với Ngô không thù oán, nhưng vì nghe lời Khổng Minh mà

sinh đánh nhau . Nay có sứ Ngụy sang ắt
là muốn cầu hòa.
Tôn Quyền bèn lấy lễ trọng mà đãi Măng Lũng.
Lũng thưa :
- Ngô với Ngụy vốn không thù hận bởi Khổng Minh nên mới sanh hiềm khích nhau . Nay Ngụy Vương sai
tôi đến giao ước với ngài, hễ ngài chiếm Kinh Châu thì bên Ngụy sẽ đánh Hán Xuyên. Đánh ép như vậy,
Lưu Bị sẽ thất thủ. Lúc đó , lấy được Kinh Châu , Hán Xuyên, hai bên chia đôi lương thảo và thề không
xâm phạm nhau nữa .
Tôn Quyền chưa quyết định, sai quân dẫn Măng Lung ra nghỉ tạm nới quán dịch, rồi cùng chư tướng bàn
luận.
Cố Ung nói :
- Tuy là thuyết kế, nhưng cũng hay .
Gia Cát Cẩn nói :
- Binh Tào mới thua nơi Hán Xuyên, mượn ta để trả thù, chờ hai đàng đánh nhau để chúng thủ lợi . Việc này
chưa chắc đã nên làm. Từ khi qua KinhChâu, Huyền Đức đã cưới vợ cho Vân Trường, sinh đượcmột trai,
một gái . Nay ta đến xin cầu hôn cho thế tử . Nếu chịu tức Vân Trường có ý hòa với Đông Ngô, lúc đó sẽ
hiệp binh đánh Tào . Bằng không , sẽ cùng Tào đánh Kinh Châu .
Tôn Quyền khen phải bèn khiến Gia CátCẩn đến Kinh Châu.
Tới nơi, Vân Trường hỏi Cẩn :
- Tử Du qua có việc chi ?
Cẩn đáp :
- Tôi đến có ý kết giao hai nhà . Chúa tôi có con trai thông minh , nghe ngài có con gái tuyệt sắc, nên muốn
cầu thân. Nếu ưng thuận, chúng ta sẽ hiệp nhau đánh Tào .
Vân Trường bỗng nổi giận :
- Con gái ta ví như loài hổ, há lại gả cho loài khuyển ?
Sau đó truyền tả hữu đuổi Cẩn ra .
Cẩn về thuật lại câu chuyện.

Tôn Quyên cả giận muốn tấn binh ngay .
Bộ Chắc nói :
- Tào Tháo muốn soán Hán đã lâu, song còn sợ Lưu Bị, nay lại thuyết chúng ta đi dánh Lưu Bị, ý muốn gây
họa cho ta đó . Hơn nữa Tào Nhơn đóng binh đã lâu tại Tương Dương, đi bộ qua ló Kinh Châu rất dễ , sao
hắn không đi lấy, lại thuyết Chúa côngđộng binh ? Bấy nhiêu đó đủ thấy lòng hắn rồi . Chúa công hãy sai sứ
qua Hứa Đô gặp Tào Tháo, bảo y sai Tào Nhơn đánh Kinh Châu trước . Vân Trường chắc sẽ tới chiếm
Phàn Thành. Vân Trường rời khỏi , Chúa công sai tướng đi lấy Kinh Châu nào khó gì .
Tôn Quân nghe lời, sai sứ đi ngỏ ý vớiTào Tháo.
Tào cả mừng bèn sai Tào Nhơn hiệp cùng Đông Ngô chiếm lấy Kinh Châu.
Ngày kia bỗng có tin báo :
- Tào Tháo cùng Đông Ngô đánh Kinh Châu .
Huyền Đức thất kinh cho mời Khổng Minh đến để bàn luận.
Khổng Minh nói :
- Tôi biết mưu ấy, song Đông Ngô mưu sĩ nhiều, chắc sẽ xúi Tào Tháo sai Tào Nhơn tấn binh trước .
Huyền Đức hỏi :
- Vậy phải tính sao ?
Khổng Minh đáp :
- Khiến Vân Trường đi lấy Phàn Thành trước để làm cho binh Tào vỡ mật tất nó phải tan .
Huyền Đức bèn sai Phi Thí đến nói với Vân Trường :
- Chúa công khiến tướng quân dẫn binh đánh Phàn Thành .
Vân Trường bèn sai Mê Phương dẫn quân đóng trước thành Kinh Châu. Trong lúc bàn chuyện với Phi Thí,
bỗng lửa phát cháy. Thì ra Mê Phương và Phó Sĩ Nhơn mải uống rượu nên để lửa cháy hỏa pháo. Binh khí
lương thảo đều bị thiêu rụi.
Vân Trường cả giận đòi Mê Phương và Phó Sĩ Nhơn đen quở trách truyền đem 2 người ra chém.

Phi Thí can ngăn hết lời, Vân Trường mới thôi. Sau đó, truyền hai người đem quân trấn nơi Nam Quận và
Công An. Còn mình lãnh trung quân, Mả Lương và Y Tịch làm tham mưu, Liêu Hóa đi tiên phong, Quan
Bình làm phó tướng,
tất cả kéo binh ra đi.
Khi đến Tương Dương, Tào Nhơn nghe báo có Vân Trường thì thất kinh, ý muốn cố thủ không ra đánh.
Phó tướng là Diệu Ngươn nói :
- Đại Vương giao ước với Đông Ngô chiếm Kinh Châu. Nay chưa đánh mà Vân Trường đã đến. Ấy là ý
muốn nạp mình cho tướng công. Tại sao Ngài lại cố thủ ?
Mãng Lũng nói :
- Vân Trường đâu phải tay thường. Hãy coi chừng !
Hạ Hầu Đôn nói :
- Nay binh giặt mới đến, còn mệt mỏi, không đánh thì đợi chừng nào ?
Tào Nhơn nghe theo, sai Mãng Lũng thủ thành còn mình đích thân đi đánh Vân Trường.
Hai bên bố trận xong. Liêu Hòa ra khiêu chiến, Diệu Ngươi ra cự địch . Một lát, Liêu Hóa giảvờ bỏ chạy,
Diệu Ngươn lại rượt theo. Binh Kinh Châu lui lại mười dặm. Bỗng phía sau có tiếng quân hét vang, Tào
Nhơn thấy thế vội truyền lui binh cho mau. Phía sau Lưu Hóa và Quan Bình đánh tới. Binh Tào đại bại. Tào
Nhơn biết mình đã trúng kế
vội rút về Tương Dương. Đến giữa đường thì gặp Vân Trường đang gò ngựa hoành đao chặn lại.
Tào Nhơn vỡ mật, không dám giao phong, cứ nhắm Tương Dương mà chạy riệt. Lát sau, Diệu Ngươn và
Hạ Hầu
Đôn kéo binh về đồn, gặp Vân Trường chém cho mỗi người một đao chết tốt . Binh Tào hổn loạn, té nhào
xuống sông chết như rạ.
Tào Nhơn lui về cố thủ Phàn Thành . Còn Vân Trường chiếm được

Tương Dương mở tiệc khao quân. Giữa
tiệc, Tùy Quân là Vương Phủ thưa rằng:
- Nay tuy chiếm được Tương Dương, song Lữ Mông thường hay để ý Kinh Châu, nếu kéo binh đi e bất
tiện .
Vân Trường đáp :
- Ta cũng đang lo việc ấy . Nói xong sai Vương Phủxây cất phòng hỏa đài dọc mé sông canh giử.Hễ thấy
binh Ngô kéo tới thì đốt lửa làm hiệu, ta sẽ trở về đánh bọn chúng.
Vương Phủ nói :
- Mê Phương và Phó sĩ Nhơn giữ nơi ấy, tôi e không chắc lắm. Vậy xin sai Triệu Lụy đến tiếp ứng mớian
tâm .
Vân Trường đáp :
- Triệu Lụy đang mắc lo lương thảo cũng là việc trọng. Vậy ngươi chớ lo ngại, hãy ráng làm phận sự ấy là tốt
rồi.
Nói xong sai Quan Bình sửa soạn chiến thuyền qua sông đi đánh Phàn Thành.
Tào Nhơn lui về giữ Phàn Thành bèn viết thư báo cho Tào Tháo ở Hứa Đô xin thêm viện binh.
Tào xem thư cả kinh, nói với Vu Cấm :
- Tương Dương mất, Phàn Thành đang lâm nguy. Ngươi phải đem binh đi tiếp cứu gấp .
Nói xong sai Bàng Đức đi tiên chuông trong đạo quân của Vu Cấm, trực chỉ Phàn Thành

Hồi 74
Bàng Đức khiêng hòm tử chiến
Vân Trường xổ nước thắng quân

Tào Tháo thấy Bàng Đức xin đi thì cả mừng, bèn phong cho Vu Cấm làm Chinh Nam trung quân, Bàng
Đức làm Chinh Tây Đô tiên phuông, kéo quân ra Phàn Thành.
Lúc ấy, Đổng Hoành và Đổng Siêu nói với Vu Cấm :
- Tướng quân đi giải vây cho Phan Thành, sao lại đem người ấy theo ?
Vu Cấm hỏi :
- Người nào ?
Đổng Hoành đáp :
- Bàng Đức là thủ hạ của Mã Siêu, hiện Mã Siêu làm quan Tây Thục, anh ruột Bàng Đức là Bàng Chu cũng
làm quan bên ấy, lẽ nào y quên anh, quên chúa cũ ?
Vu Cấm nghe tin, vội vã vào thưa với Tào Tháo.
Tào liền đòi Bàng Đức đến lấy ấnlại, trao người khác.
Bàng Đức hỏi :
- Tôi chưa ra sức, tại sao đại vương lại đổi ý vậy ?
Tào Tháo đáp :
- Không phải tôi nghi tướng quân, nhưnganh tướng quân hiện ở bên Thục, lại Mã Siêu hiệnđang phò Lưu
Bị, nên
nếu tướng quân đi thì không khỏi mang tiếng với ba quân .
Bàng Đức nghe nói, cởi hết áo mũ, khóc đến chảy máu mắt, nói :
- Tôi mong ơn Đại Vương mà chưa trả nghĩa. Anh tôi trước kia vì chị dâu ngang ngược , tôi đã chém chị tôi
. Tình anh em đã dứt . Còn MãSiêu từ khi thất thủ , mỗi kẻ một phương , tìm thờ một chúa, thế là nghĩa cũ
đã tuyệt không còn liên tưởng gì nữa.
Tào Tháo thấy Bàng Đức cólòng trung nghĩa nên cứ để cho đi.

Qua bữa sau, Bàng Đức đóng chiếc hòm để giữa nhà . Các quan lấy làm lạ hỏi thì Bàng Đức thưa :
- Tôi qua Phàn Thành thề quyết ăn thua với Vân Trường. Nếu không giết được y, tôi ắt chết, nên sắm hòm
sẵn đó . Bàng Đức lại kêu vợ con lại mà trăn trối áo não. Ai nấy khóc ròng.
Quân sĩ thay vậy vào thưa với Tào Tháo.
Tào Tháo mừng rú :
- Bàng Đức trung dũng như vậy, ta còn sợ gì .
Giả Hủ thưa :
- Nay Bàng Đức quyết tử với Vân Trường tôi lấy làm lo. Quan Công là tên mưu trí có dư, nếu liều e Bàng
Đức thiệt mạng .
Tào Tháo nghe phải bèn viết lệnh đemcho Bàng Đức, nói rằng :
- Chớ nên khinh binh. Liệu đánh được thì đánh, bằng không thì lui binh .
Bàng Đức nhận lệnh nói với Vu Cấm :
- Sá gì Vân Trường. Ta sẽ làm cho y danh bại một phen .
Vu Cấm đáp :
- Đại vương là bậc mưu trí. Lời ngài đáng lấy làm kinh nghiệm .
Bàng Đức không nói nữa, cứ thúc quân thẳng đến Phàn Thành.
Vân Trường bỗng được tin báo có Vu Cấm và Bàng Đức cầm bảy đạo binh tinh nhuệ, lại khiêng theo cái
hòm, miệng nói lời vô lễ, quyết tử chiến với mình thì cả giận, tóc râu dựng lên nói :
- Oai danh ta vang lừng trong thiên hạ, BàngĐức là thằng con nít sao lại hổn xược thế .
Nói xong, khiến Quan Bình đến phá Phàn Thành, còn mình đánh với Bàng Đức.
Quan Bình thưa :
- Xin cha để con chống với hắn. Cha như núi thái sơn chống với viên sỏi làm chi .
Quan Công nói :
- Vậy con hãy đi trước coi !
Thấy Bàng Đức đem theo lá cờ thêuchữ "Nam An Bàng Đức" ,

theo sau là cái hòm,Quan Bình nạt lớn :
- Bàng Đức là tên khản chúa !
Bàng Đức quay hỏi quân sĩ :
- Thằng nào đó ?
Quân sĩ thưa :
- Đó là Quan Bình, con nuôi Quan Công .
Bàng Đức cả giận, nạt lớn :
- Cút đi ! Ta đến để lấy đầu Vân Trường. Ngươi ra làm gi ?
Quan Bình cả giận thúc ngựa tới đâm liều. Bàng Đức đánh với Quan Bình hơn 30 hiệp mà không phân thắng
bại.
Hai bên về nghỉ. Có kẻ vào báo, Quan Công nổi giận bèn sai Liêu Hoá ra đánh Phàn Thành, còn mình đánh
với Bàng Đức.
Bàng Đức xông ra, hét lớn :
- Ta đến để lấy đầu ngươi. Sợ ngươi không tin, ta mang theo cái hòm đó. Nếu sợ chết, hãy xuống ngựamà
đầu hàng ! Quan Công nổi giận :
- Mi là tên tiễu tốt. Ta chỉ tiếc cây thanh long đao của ta phải chém đầu ngươi . Thật không xứng đáng với
oai danh của nó .
Nói dứt lời , bèn vung đao vụt ngựa . Hai bên đánh nhau dư trăm hiệp mà chưa phân tháng bại. Ai nay đều
sửng sốt . Bên trại Ngụy, Vu Cấm sợ Bàng Đức có sơ thất bèn gióng kèn thâu binh.
Bàng Đức về nói với chư tướng :
- Quan Công nổi tiếng anh hùng, nay ta mới tin đó .
Quan Công trở về trại rồi, Quan Bình nói :
- Xưa có câu : " Bò con không biệt sợ cọp ". Dầu cha có chém được y đi nữa thì y cũng chỉ là đứa vô
danh .
Quan Công đáp :
- Nếu không giết được y cha không hả giận. Con đừng nhiều lời !
Qua hôm sau, Quan Công kéo binh tới, Bàng Đức cũng xua binh chống cự. Hai bên đánh đến 50 hiệp.

Bàng Đức giả vờ thua, quất ngựa chạy. Vân Trường giục ngựa rượt theo.
Quan Bình thấy cha bay ngựa đuổi Bàng Đức, vội nói : "Bàng Đức bấn lén cha đấy "
Vừa dứt lời thì mũi tên găm vào cánh tay Vân Trường.
Quan Bình thâu binh phò Quan Công về trại. Đến nơi, Bình nhổ mũi tên ra, Quun Công cười, nói :
- Con chớ lo ! Cha sẽ dùng kế bắt nó .
Vu Cấm và Bàng Đức thấy Quan Côngbị tên thì cả mừng, nên đến khiêu chiến nữa. nhưngkhông ai ra, nghĩ
rằng Quan Công đã bị thương nặng, bènkéo quân đến đóng ở phía Bắc Phàn Thành.
Thấy Vu Cấm rời trại, Quan Công chưa rõ mưu gì, nhìn Phàn Thành thấy cờ xí lộn xộn, và phía Bắc vàm
sông có quân mã trú đóng.
Một lúc lâu, Vân Trường hỏi tả hữu :
- Đây là đâu ?
Có tiếng thưa lớn :
- Dạ, cửa Khoái Khẩu .
Quan Công cười :
- Vu Cấm phen này sẽ bị ta bắt sống .
Khi ấy nhằm tháng tám, trời mưa. Vân Trường sai sắm sửa thuyền bè.
Thấy vậy , Quan Bình hỏi :
- Đánh giặc trên lộ mà sắm thuyềnlàm gì ?
Vân Trường đáp :
- Khoái Khẩu là nơi hiểm yếu, cha đã ngăn các ngả sông. Nhờ trời mưa lớn, ta xổ nước xuống thì dẫu quân
mạnh
mấy đi nữa cũng chỉ làm mồi cho cá .
Đạo binh Ngụy đóng tại mé sông Khoái Khẩu, quan đốc tướng là Thanh Hà thấy trời mưa bèn nói với Vu
Cấm : Đại binh đóng gần mé sông, đất thấp, mưa liên miên, tôi e nguy hiểm .
Vu Cam cười, đáp :

- Đó là dụng ý của ta. Nay Vân Trường đã bị thương thì lo chi. Ta đang chờ y xuất trận .
Đêm ấy trời mưa, sông Trường Giang nước dạt dào, Bàng Đức đang ngồi, nghe tiếng ngựa chạy rần rần,
chiêng trống
vang rền thì thất kinh, bèn lên ngựa quan sát , thấy bốn phía nước tràn lan, cuồn cuộn chảy, doanh trại bị
ngập.
Vu Cấm và Bàng Đức kéo quân tìm chổ cao mà tránh nước.
Trời hừng sáng, Vân Trường xuất binh kéo cờ giống trống. chèo thuyền lướt tới. Vu Cấm cả sợ, ngó tứphía
nước tràn ngập, không lối thoát, quân sĩ chỉ còn 5, 6 người. Liệu kế trốn không nổi bèn xin đầu hàng.
Quan Công sai cởi hết y giáp, bắt bỏ xuống thuyền, rồi tiếp tục đi bắt Bàng Đức.
Lúc ấy Bàng Đức đứng trên gò cao, thấy thuyền của Vân trường, biết là không còn cách nào thoát thân bèn
hô lớn :
- Ngày nay là ngày chết của ta, songta nhất định không đầu hàng .
Đánh một hoi lâu, quân sĩ chết hết, Bàng Đức thấy bên Kinh Châu có vài chiếc thuyền, bèn đoạt thuyền trốn
về Phàn Thành.
Châu Thương thấy thế, bơi thuyền lặn tới ghìm thuyền Bàng Bức xuống nước.
Bàng Đức bị trôi giữa giòng, Châu Thương lướt theo, bắt được Bàng Đức bỏ vào thuyền Vân Trường đưa
về trại.
Về đến trại, Vân Trường sai dẫn Vu Cấm đến.
Vu Cấm quì lạy xin tha tánh mạng.
Vân Trường nói :
- Ta giết mi cũng như giết con chuột, nào can chi .
Nói xong , sai quân giải về Kinh Châu giam giữ.
Vân Trường lại sai dẫn Bàng Đức đến.
Đức cau mày nhìn Vân Trường, không chịu quì.
Vân Trường hỏi :

- Anh ngươi, chúa ngươi đầu ở đất Thục, sao ngươi không chịu đầu cho sớm ?
Bàng Đức đáp :
- Ta thà chịu chết, há phải đầu mi .
Quan Công cả giận truyền Châu Thương đem ra chém.
Khi Châu Thương dẫn ra, Quan Bình chạy theo hỏi Bàng bức :
- Cái hòm mi mang theo để đâu ?
Bàng Đức trợn mắt không nói, Châu Thương bèn chém cho một đao rụng đầu.

Nhân lúc nước xuôi dòng, Quan Công bèn xuống thuyền tiến đánh Phàn Thành.
Phàn Thành nước ngập, binh sĩ mất hết tinh thần, muốn bỏ trốn.
Tào Nhơn thấy thế vội lên thành mà nói :
- Ai bỏ thành mà trốn ta lấy đầu tức khắc .
Nói đoạn, sai quân đi lấy đất chận các chỗ nước ngập.
Quan Công từ ngày chém Bàng Đức, bắt Vu Cấm thì oai danh lừng lẫy ai nghe cũng sợ.
Ngày kia, Vân Trường sai con là Quan Lang gửi sổ bộ, công trạng của tướng sĩ về Tây Thục để xin thăng
thưởng. Sau
đó , tiến quân đánh Phàn Thành.
Tào Nhơn đốc thúc quân sĩ bắan tên xuống như mưa.
Quan Công đang thúc binh bỗng bị một mũi tên nơi cánh tay, liền ngã ngựa.

Hồi 75
Vân Trường nạo xươngtrị độc
Lữ Mông áo trắng qua sông

Tào Nhơn thấy VânTrường bị tên thì cả mừng, bèn mở cửa thành dẫnquân ra.
Quan Bình liền thúc quân cản lại, cứuVân Trường rước về trại. Vì tên tẩm thuốc độc, nêncánh tay Quan
Công bị tê liệt.
Quan Bình thay cha bị thương nặng, bèn bàn với. chư tướng đưa Quan công về Kinh Châu dưỡng bệnh.
Quan Công thấy thế mắng rằng :
- Phàn Thành nay đã nguy ngập. Thành ấy ta đã lấy được trước mặt rồi, há vì vết thương nhỏ này mà lui binh
sao ?
Chư tướng thấy vậy, bèn đi tìm lương y điềutrị.
Ngày kia, bỗng có người ngồi trên thuyền nhỏ ở Giang Đông đi qua.
Quan Bình hỏi, người ấy xưng là Hoa Đà, nghe tin Vân Trường bị thương nặng nên tìm đến chữa.
Quan Bình cả mừng, nói :
- Tôi nghe danh tiên sinh đã lâu, nay lại đích thân đến, ơn ấy ngàn ngày không quên .
Nói đoạn, mời Hoa Đà đến gặp Vân Trường.
Hoa Đà xem vết thương nói :
- Tên có tẩm thuốc độc đã tới xương rồi. Phải trị ngay, nếu chậm sẽ nguy khốn .
Quan Công hỏi :
- Phải dùng thuốc chi ?
Hoa đà nói :
- Phải trồng một cây trụ nơi vắng vẻ. Tướng công phải chịu cho tôi cột vào cây trụ đó, lấy vải bịt mắt để

khỏi thấy việc tôi làm .
Vân Trường hỏi :
- Chữa cách gì mà lạ vậy ?
Hoa Đà nói :
- Tôi phải lóc thịt ra, cạo xương cho hết chất độc. Nếu không cột vào trụ, hoặc để nhìn thấy, ngài sẽ không
chịu nổi . Vân Trường cười :
- Có gì mà không chịu nổi !
Nói rồi liền khiến Hoa Đà cứ việc làm. Còn mình vẫn ngồi đánh cờ với Mã Lương.
Hoa Đà lấy dao mổ vết thương.
Vân Trường vẫn cười nói như không. Máu chảy ràn rụa.
Hoa Đà thán phục trước khíphách can trường của Quan Công.
Quan Công đứng đậy nói :
- Cánh tay đã hết đau, co dãn được. Ngài thật là bậc thần y đó .
Vân Trường bèn sai dọn tiệc đãi Hoa Đà, rồi lại lấy vàng ra tạ ơn .
Hoa Đà nói :
- Tôi nghe ngài là bậc trung nghĩa nên đến trị giúp, đâu phải để lấy bạc vàng .
Nói rồi từ giã ra về .
Từ ngày Vân Trường chém Bàng Đức, giam Vu Cấm, ai nay đều kinh.
Tào Nhơn sai người về Hứa Đô cầu viện.
Tào Tháo hay tin, nhóm tướng sĩ lại bàn luận.
Tư Mã ý nói :
- Vân Trường thắng trận là tại Đông Ngô chưa thật lòng với ta. Nay, muốn thắng, nên sai sứ đến thúc Tôn
Quyền đem binh lấy Kinh Châu, kéo binh đánh ngả sau để trừ Vân Trường, rồi sẽ chia đất cho Giang Đông,
thì tự nhiên giải vây
được Phàn Thành .
Tào Tháo nói :
- Một mặt sai sứ sang Đông Ngô, mặt khác cử binh đến Phàn Thành mà tiếp cứu thì mới được .
Nói dừa dứt thì Từ Quáng xin đi.

Tào cả mừng, bèn khiến Từ Quáng làm tướng , Lữ Kiện làm phó tướng kéo quân đến Phàn Thành tức tốc.
Còn Tôn Quyền từ ngày lỗi hẹn với Tào, chưa dám động binh , nay nghe tin Vân Trường tiến đánh Phàn
Thành, xa Kinh Châu lại được thư của Tào Tháo, liền triệu các tướng mà nghị bàn mưu kế .
Trương Chiêu thưa :
- Tào Tháo thúc ta lấy Kinh Châu vì Phàn Thành đang lâm nguy rồi ; được tin Vân Trường bắt Vu Cấm giết
Bàng Đức , vì thế Tào mới cầu cứu ta . Nếu ta đem binh hiệp với y thì chắc được ; nhưng sợ y sẽ trởmặt .
Lữ Mông thưa :
- Dầu Tào không cầu cứu ta, nhưng thừa dịp Vân Trường vây Phàn Thành, bỏ Kinh Châu, cũng nên thừa
cơ mà chiếm lấy .
Tôn Quyền khen là phải bèn khiến Lữ Mông làm đô đốc quản thủ 5 vạn binh, 200 đội phiên thuyền qua
sông Trường Giang.
Vừa đến Lục Khẩu, Mông nghe báo :
- Vân Trường đã đắp Phong Hỏa bài dọc bò sông. Hễ ta đến, quân canh sẽ nổi lửa. Vân Trường sẽ từ
Phàn Thành về chống cự .
Đêm ấy, Lữ Mông nằm nghĩ không ra kế, lại có Lục Tốn đến hỏi :
- Sao đô đốc chưa xuất chinh ?
Lữ Mông giả đau không trả lời. Lục Tốn bèn về báo với Tôn Quyền.
Tôn Quyền cả kinh, đích thân đến Lục Khẩu hỏi thăm bệnh tình.
Lữ Mông thưa :
- Tôi đau chỉ là một mưu kế . Vân Trường đã cất phong hỏa đài để làm hiệu, hễ ta kéo quân đen thì nổi lửa,
để quân
Phàn Thành trở về cứu Kinh Châu. Bởi đó, tôi lập kế làm cho Vân Trường không đề phòng. Xin chúa công
chọn một kẻ tầm thường thế tôi . Tôi sẽ viết thư cầu thân với Vân Trường, để y khinh khi không đề phòng

Kinh Châu nữa ; lúc đó ta sẽ thừa cơ tấn binh mới được .
Tôn Quyền mừng rỡ, cử Lục Tốn thế Lữ Mông rồicho rao truyền là Lữ Mông lâm bệnh không xuất quân
được.
Lục Tốn lại viết thư gửi cho Vân Trường.
Vân Trường chê Tôn Quyền bất tàinên mới sai tên Lục Tốn cầm binh.
Nghĩ thế, Vân Trường rút hết binh Kinh Châu, tăng cường cho việc tấn công Phàn Thành.
Được tin báo, Tôn Quyền cả mừng, vội vàng cho mời Lữ Mông đến bàn luận.
Lữ Mông thưa :
- Nay Vân Trường đã kéo hết binh KinhChâu qua Phàn Thành, ấy là y trúng kế củata rồi. Vậy ngày mai,
phải truyền quân sĩ giấu hết binh khí, giả mặc thường dân buôn bán qua sông. Mặt khác sai một đạo binh
cũng giả thường dân, đến mé sông bắt hết quân canh nơi phong hỏa đài.
Mặt nữa, biên thư cho Tào Tháo phải hiệp binh đánh bọc hậu.
Đêm ấy, Lữ Mông hành binh theo mưukế đã vạch. Quân canh phong hỏa đài đều bị bắt hết.
Lữ Mông lại chiêu dụ chúng quân bảo đi trước về Kinh Châu nói quân mở cửa thành. Chúng quân được
trọng dãi nên vui vẻ ra di. Nửa đêm thì đến chân thành , bèn kêu quân mở cửa. Quân canh thấy đúng là
quân mình, bèn mở cửa thành ra, tức thì Lữ Mông dẫn đại binh tràn vào nhưnước lũ.
Quân trong thành bỡ chạy. Lữ Mông truyền quân lính không được chém giết, cướp bóc. Lại đem hết gia tiểu
của Quan Công để riêng một nhà. Đồng thời báo cho Tôn Quyền.
Tôn Quyền hay tin cả mừng, bèn dẫn chư tướngđến, phong cho Hàn Duệ chức Tri trung, chấp chính viện
Kinh Châu, mở ngục thả Vu Cấm trả cho Tào Tháo, rồi chiêu an trong thành.
Tôn Quyền hỏi Lữ Mông :

- Còn Công An và Nam Quận thì sao đây ?
Bỗng Ngu Phiên.bước ra thưa :
- Không cần binh lực, tôi ra uốn ba tấc lưỡi mà dụ Phó Sĩ Nhơn về đầu .
Tôn Quyền hỏi :
- Kế chi hay vậy ?
Ngu Phiên đáp :
- Thuở nhỏ tôi với Phó Sĩ Nhơn rặt thân, nay tôi thuyết y, chắc y nghe lời .
Tôn Quyền bèn sai Ngu Phiên dẫn 500 quân tuốt qua Công An.
Phó Sĩ Nhơn khi nghe Kinh Châu mất thì thất đảm, bỗng thấy Ngu Phiên xin ra mắt bèn cho vào.
Ngu Phiên bèn đem chuyện hơn thiệt kể cho SĩNhơn nghe.
Nhơn thầm nghĩ :
- Vân Trường giận trách ta khi nọ, ắt là khó ở với ta , chi bằng đầu Ngô thì hơn .
Nghĩ rồi bèn chịu hàng.
Ngu Phiên đẫn Sĩ Nhơn đến Tôn Quyền.
Tôn phong cho Nhơn chức cũ, khiến về bảo thủ Cung An.
Lữ Mông thưa nhỏ với Tôn Quyền :
- Chưa bắt được Vân Trường mà để Sĩ Nhơn trấn nơi Công An e có biến, chi bằng sai y qua Nam Quận
chiêu dụ Mê Phương về đầu thì đúng hơn .
Tôn Quyền nghe lời Lữ Mông.

Hồi 76
Từ Quáng đại chiến Miên Thủy
Vân Trường bại tẩu Mạch Thành

Mê Phương nghe Kinh Châu đã mất, còn đang suy tính thì được tin PhóSĩ Nhơn đến.
Sĩ Nhơn đem chuyện đầu Ngô để chiêu dụ Mê Phương.
Mê Phương nói :
- Chúng ta mang ơn Hớn Trung Vương rất hậu, nỡ nào lại bội phản !
Phó Sĩ Nhơn lại dụ :
- Vân Trường lúc ra đi có quở hai ta,nếu y thắng phen này ắt ta không khỏi tội, chi bằng đầu phứtlà hơn .
Đang bàn luận, bỗng có sứ của VânTrường từ Phàn Thành đến cho biết, Vân Trường cần gấpmột ngàn
hộc lương . Đến truyền hai nơi Công An và Nam Quận phải áp tải đến cho kịp nội đêm nay.
Còn đang phân vân, bỗng có tin báo ngoài thành Lữ Mông đem binh đến vây kín .
Mê Phương thở dài, nói với Sĩ Nhơn :
- Thôi ! Ta đầu hàng quách cho xong .
Phó Sĩ Nhơn bèn mở cửa thành dẫn Mê Phương ra mắt Tôn Quyền.
Quyền mừng rỡ, kéo quân vào thành chiêu an dân chúng.

Lúc ấy, Tào Tháo đang ở Hứa Đô, bỗng có sứ Đông Ngô đến báo Kinh Châu đã lấy xong. Xin quân đánh
Phàn Thành để tiêu diệt Vân Trường.
Tào Tháo mừng lắm, bèn sai Từ Quáng phải đánh gấp, còn phía khác kéo đại binh qua Nam Thành Lạc
Dương, đồn trú tại Dương Lục Ba, để tiếp cứu Tào Nhơn.
Từ Quáng tuân lệnh.
Quan Bình thấy Từ Quáng đến bèn dẫn binh ra cự. Đánh chưa đầy

ba hiệp, Bình giả thua bỏ chạy, Từ
Quáng rượt theo, cách ít dặm, bỗng phía sau lửa bốc cháy, Bình biết trại mình bị phá, thu quân về tiếp cứu,
nhưng gặp quân Lữ Kiền chân đánh, khiến Quan Bình phải bỏ chạy về trại trung. Còn Liêu Hóa hay tin Lữ
Mông đã chiếm được Kinh Châu thì cả kinh, bèn chạy về báo Vân Trường.
Vân Trường cả giận nói :
- Ấy là quỷ kế của chúng. Lữ Mông hiện đang đau nặng, còn Lục Tốn là thằng con nít, có chi mà ngại .
Vừa dứt lời, bỗng có tin báo Từ Quáng đã kéo binh đến.
Vân Trường bèn đích thân ra trận, mặc dầu còn đang đau. Quan Bình cản ngăn không được.
Từ Quáng thấy Vân Trường bèn la lớn :
- Từ Ngày xa cách, không ngờ Quan Hầu đã tóc bạc hoa râm. Tôi vẫn nhớ, lúc còn ở với nhau, Quan Hầu
đã dạy dỗ rất nhiều , ơn hay sao quên cho được .
Vận Trường đáp :
- Ta với Công Minh là bạn chí thân. Sao hôm nay lại đến đây tranh hùng ?
Từ Quáng không trả lời, hét lớn :
- Ai dám ra bắt sống Vân Trường ?
Vân Trường ngạc nhiên hỏi :
- Sao Công Minh lại nói như vậy ?
Từ Quáng đáp :
- Hôm nay là việc quốc gia . Nói rồi,liền bươi búa đến đánh .
Quan Bình sợ Quan Công còn yếu sức nên truyền gióng trống thâu quân.
Về đến trại, nghe tin Lữ Mông đã chiếm được Kinh Châu, còn Công An, Nam Quận thì Mê Phương và Sĩ
Nhơn đã dâng thành đầu hàng rồi .
Vân Trường thất kinh, hét một tiếng thật to nhào xuống bất tỉnh.
Một lát Sau tỉnh dậy, Vân Trường than :
- Phải ta nghe lời Vương Phủ thì đâu đến nỗinày .
Rồi lại hỏi :

- Tại sao các đồn mé sông khôngnổi lửa ra hiệu ?
Quân sĩ thưa :
- Lữ Mông giả thuyền buôn, bắt hết quânsĩ nên không còn ai nổi lửa .
Lúc ấy, Quan Đốc Lương là Triệu Lụy thưa :
- Xin ngài sai người về Tây Thục, tin cho Hớn Trung Vương xin viện binh quyết lấy lại Kinh Châu.
Quan Công trả lời :
- Anh ta đã giao Kinh Châu cho ta. Nay cơ sựthế này, còn mặt mũi nào nữa . Nói đoạn một mặtsai Mã
Lương, Y Tịch trở về Thành Đô cầu cứu ; mặt khác truyền quân nhổ trại trở về Kinh Châu.
Từ Quáng nghe tin mai phục suốt đêm.
Vân Trường không dám đánh cứ thẳng đường về Kinh Châu.

Khi đó Phàn Thành đã giải vây rồi, Tào Tháo phong cho Từ Quáng làm Bình Nam tướng quân, ở lại giữ
Tương Dương với Hạ Hầu Thượng để ngừa binh của Vân Trường, còn Tào thì đóng tại Mã Ba để nghe tin
tức Kinh Châu.
Quan Công khi ấy trên đường về Kinh Châu, tiến thoái lưỡng nan, vì phía trước là quân Ngô, sau là quân
Ngụy, bèn hỏi Triệu Lụy :
- Binh cứu viện chưa đến, vây phải làmsao ?
Triệu Lụy thưa :
- Phải liều đánh !
Quan Công bèn khiến tấn binh , nhưng lúc này quân sĩ mất hết tinh thần, vì Kinh Châu thất thủ, lại nghe tin
Lữ Mông trọng đải bá tánh trong thành. Vì thế phần đông trốn về đầu hàng hết.
Khi về đến Kinh Châu thì quân sĩ chỉ còn hơn 300 người, Quan Công cả giận hét lớn.
Triệu Lụy thưa :
- Lữ Mông đã lập kế mua lòng quân sĩ , thật khó mà đánh, chi bằng tìm nơi đồn binh để ổn định lòng quân

trước khi ra trận .
Quan Công nói :
- Kinh Châu mất, còn Công An vàNam Quận thì quân sĩ đầu giặc. Vậy đóng quân nơinào ?
Triệu Lụy thưa :
- Đóng nơi Mạch Thành !
Quan Công y lời.
Trong lúc Quan Công bàn luận cùng chư tướng, Triệu Lụy thưa :
- Chỗ này gần Thượng Dung có Lưu Phong, Mạnh Đạt phòng thủ . Theo tôi, nên cầu viện hai nơi đó trong
lúc chờ binh Tây Xuyên đến tiếp cứu .
Trong lúc bàn luận, bỗng có tin cấp báo binh Ngô kéo đến vây thành rồi .
Quan Công hỏi :
- Ai dám phá vòng vây đi đến Thượng Dung cầu cứu ?
Liêu Hóa tình nguyện ra đi.
Vừa ra khỏi thành, Liêu Hóa bị Đinh Phụng chân lại, Quan Bình xông vào đánh, Đinh Phụng bỏ chạy.
Liêu Hóa xông ra khỏi vòng vây, thẳng tới Thượng Dung.
Nghe tin Quan Công bại binh, Lưu Phong và Mạnh Đạt đang bàn luận thì Liêu Hóa đến.
Liêu Hóa thưa :
- Quan Công bị bại , hiện đang bị vây tại Mạch Thành, mà binh Tây Xuyên thì đến chưa kịp, nên khiến tôi
đến xin cầu cứu .
Lưu Phong nói :
- Xin tướng công hãy tạm nghỉ, để tôi nghĩ kế đã .
Lưu Phong hỏi Mạnh Đạt.:
- Nay chú tôi bị vây, ngài tính sao ?
Mạnh Đạt nói :
- Binh Ngô đang thế mạnh, chín quận Kinh Châu nay đã về tay họ rồi. Duy có Mạch Thành là cho hiểm yếu
lại thêm
Tào Tháo đóng nơi Mã Ba. Giả như số binh của ta ở San Thành mà có đến cũng không cự nổi. Vậy chớ nên

kinh động !
Lưu Phong nói :
- Tôi biết vậy, song Quan Công là chú tôi, lẽ nào ngồi yên mà khôngđi cứu .
Mạnh Đạt cười :
- Tướng quân đừng tưởng Quan Công là chú. Tôi nghĩ chưa chắc Quan Công đã coi ngài là cháu. Ngài chỉ
là con nuôi mà thôi. LúcHớn Trung vương lập thái tử có hỏi ý Khổng Minh nên lập ai, Khổng Minh cho biết
nên hỏi Vân Trường và Trương Phi. Cả Vân Trường, Trương Phi đều cho là không nên lập con nuôi. Sau
đó, lại có ý đưa ngài ra gửi nơi San Thành này. Bộ ngài không biết hay sao mà còn nghĩ tình chú cháu ?
Lưu Phong nói :
- Rất phải , nhưng nên liệu cách nào từ chối ?
Mạnh Đạt thưa :
- Cứ nói là thành này mới chiếm, lòng dân chưa an, nếu kéo binh đi, e thất thủ .
Lưu Phong nghe lời, rồi kêu Liêu Hóa lại mà trình tự sự .
Liêu Hóa thất kinh la lớn :
- Nếu thế thà giết Quan Công còn hơn ! Nói rồi khóc lóc van xin.
Lưu Phong và Mạnh Đạt khoác tay áo, đi vào trong.
Thấy việc không xong, Liêu Hóa lên ngựa mắng nhiếc hai người rồi tiến thẳng về Thành Đô mà cầu cứu Hớn
Trung vương.
Trong khi đó Quan Công ở Mạch Thành cứ trông binh Thượng Dung đến tiếp cứu mà không thấy, quân sĩ
còn ít, lại bị thương nhiều, lương thực cạnsạch, nên rất bối rối. Bỗng có tin Gia Cát Cẩn tới xinra mắt .
Sau hồi trà nước, Gia Cát Cẩn thưa :
- Tôi vâng lệnh Ngô hầu đen đây khuyến dụ ngài. Bấy lâu Ngô hầu nghe danh Ngài nên rất ngưỡng mộ. Nay
chín quận Kinh Châu đã mất, chỉ còn thành này, Ngài giữ làm chi cho mệt trí. Nếu Ngài nghe tôi, về với Ngô
hầu thì Ngô hầu sẽ giao đạt Kinh Châu cho Ngài để bảo tồn gia

quyến.
Gia Cát Cẩn chưa dứt lời, Quan Công đã nghiêm sắc mặt nói :
- Vì chúa công, ta lấy tình thủ túc mà đền đáp. Lẽ nào ta bội nghĩa mà đầu giặc. Ngọc dầu có nát, chứ cái
sắc không phai ; tre dầu có cháy cũngkhông hư cái tiết. Thân ta dù thác, danhtiết cũng không nhơ. Ông chớ
nói nhiều lời .
Gia Cát Cẩn thưa :
- Ngô Hầu chỉ muốn kết nghĩa với ngài để đánh Tào Tháo, chớ nào có ý chi .
Nói vừa dứt, Quan Bình đứng bên muốn rút gươm chém đầu Cẩn. Nhưng Vân Trường can ngăn :
- Em của va đang giúp bác con ở Tây Thục. Con đừng nóng giận làm hại đến tình cốt nhục của người .
Nói xong, đuổi Cẩn ra ngoài.
Gia Cát Cẩn hổ thẹn về thưa với Tôn Quyền :
- Lòng Quan Công như sắt đá, khó mà dụ được .
Tôn Quyền khen :
- Thực là bậc trung thần !
Lữ Mông thưa :
- Nếu y không chịu đầu mà cố thủ ở Mạch Thành thì ắt không bao lâu lương sẽ cạn, sớm muộn cũng phải bỏ thành về Tây Thục. Tôi có một kế dầu y có tài giỏi cũng khó mà thoát được

Hồi 77
Núi Ngọc Tuyền , QuanCông hiển thánh
Lạc Dương thành , Tào Tháo cảm thần

Tôn Quyền nghe Lữ Mông nói thì cả mừng bèn hỏi kế gì ?
Lữ Mông thưa :
- Phía bắc Mạch Thành có con đường nhỏ hiểm trở, nếu Vân Trường bỏ thành thì tất phải đi ngả ấy. Ta nên
sai Châu Nhiên đem quân mai phục ở phía Bắc, đợi Vân Trường đến thì rượt cho y qua ngả Lâm Thơ. Rồi
sai Phan Chương đến mai phục tại Lâm Thơ là nơi hiểm trở thì Vân Trường sẽ bị bắt sống .
Quyền bèn sai đánh phá mấy cửa rất ngặt, chỉ chừa cửa phía Bắc thôi, rồi khiến Châu Nhiên và Phan
Chương thi hành kế ấy.
Vân Trường ở Mạch Thành, quân ít, lương cạn, lại bị quân Ngô vây chặt mà binh cứuthì không đến.
Quan Công bèn nói với Vương Phủ :
- Bây giờ phải liệu sao ?
Vương Phủ khóc mà nói :
- Tình thế đã nguy, dẫu cho Khương Tử Nha có sống lại cũng hết kế .
Triệu Lụy nói :
- Binh cứu ở Thượng Dung không đến, vì Lưu Phong và Mạnh Đạt không chịu phát binh. Vậy nên bỏ đây
mà rút về Kinh Châu .
Quan Công thấy có lý bèn kéo binh vượt vòng vây trở về Tây Xuyên.
Vương Phủ khóc mà nói :
- Quan Hầu phải thận trọng vì phía Bắc chậthẹp, sẽ có binh phục, nên theo đường lớn thì hơn .
Quan Công cũng khóc, nói với Vương Phủ :

- Hai người hãy ở lại thủ thành, đợi tin ta. Nói rồi sai Quan Bình và Triệu Lụy theo mình.
Quan Công đi trước, đi được vài chục dặm thì một đạo binh của Châu Nhiên ra chặn đường.
Châu Nhiên thét lớn :
- Vân Trường hãy đầu đi cho sớm .
Quan Công cả giận, giục ngựa tới chém Châu Nhiên.
Châu Nhiên thua chạy dài.
Quan Công rượt theo. Bỗng bên phía binh phục đều nổi dậy.
Quan Công không dám đánh, nhắm đường Lâm Thơ mà chạy.
Chạy được mấy dặm thì gặp Phan Chương xông tới.
Quan Công hươi thương tới đánh. Chương thua bỏ chạy. Quan Công không dám rượt theo, cứ đường núi
mà chạy.
Phía sau Quan Bình chạy tới thưa :
- Triệu Lụy đã bỏ mình !
Quan Công thương xót vô cùng. Đi đến Quyết Thạch, hai bên đều là núi, cây cối rậm rạp, Quan Công
đương chạy, bỗng có tiếng la hét, hai bên binh phục ào ra, lấy câu móc giật mạnh, khiến ngựa vấp chân té
xuống, Quan Công ngã theo. Quan Bình thấy cha mình bị bắt, nhào tới cứu, nhưng rốt cuộc cũng bị bắt
theo.
Trời vừa sáng, Tôn Quyền nghe cha con Quan Công bị bắt, liền nhóm hết chư tướng lại bàn luận, khiến Mã
Trung dẫn Quan Công đến.
Tôn Quyền nói :
- Ta mến tài đức Quan Hầu đã lâu, muốn kết thân, sao lại khi ta quá vậy ?
Quan Công nạt lớn :
- Ta với Lưu Hoàng Thúc đã kết nghĩavới nhau, quyết khôi phục nhà Hớn. Nay chí chưa toạimà lại bị gian
kế này thì có chết cũng chẳng cần. Bây đừng nhiều lời .
Tôn Quyền hỏi các quan :
- Vân Trường là người hào kiệt trong đời Ta rất mến. Vậy có nên

trọng đãi để dụ y đầu hàng .
Tử Hàm thưa :
- Thuở trước Tào Tháo vừa được y đã phong Hàm tử tước , tam nhựt tiểu yến , thất nhựt đại yến, mà còn
giử y không được. Nay, nếu không trừ đi e sẽ sinh hậu họa .
Tôn Quyền làm thinh một lát, rồi sai dẫn cha con Quan Công ra pháp trường hành quyết.
Lúc ấy Quan Công được 58 tuổi . Ít lâu sau, con ngựa Xích Thố của Vân Trường cũng bỏ ăn mà chết theo.
Còn Vương Phủ ở Mạch Thành, Ngày kianói với Châu Thương rằng : đêm hôm tôi thấyQuan Công mình
vay đầy máu
về đây, tôi muốn hỏi liền biến mất. Giật mình thức dậy mới hay là chiêm bao . Đang chuyện trò thì được tin
báo binh Ngô đem thủ cấp của cha con Quan Công đến bên thành mà chiêu an. Vương Phủ lênthành nhìn
thấy nhào xuống mà chết. Châu Thương cũng tự vận theo.
Khi ấy linh hồn Quan Công chưa tan. Đến một nơitên Kinh Môn Châu, Hướng Dương huyện có hònnúi tên
Ngọc Tuyền . Ở trên có nhà sư Phổ Tịnh.
Đêm ấy bỗng có liếng la lớn :
- Trả đầu cho ta .
Phổ Tịch nhìn lên thấy có ngườl cỡi con Xích Thố , tay cầm thanh long đao, ta hữu hai tướng. Ba người ở
trên không sa xuống núi Ngọc Tuyền.
Phổ Tịnh hỏi ở đâu ?
Hồn Vân Trường bèn thưa :
- Bạch sư cụ đây là đâu ? Xin cho biếtpháp danh ?
Phổ Tịnh nói :
- Lão tăng tên Phổ Tịnh , khi trước tại ải Dịch Thủy đã gặp Quan Hầu nay quên rồi sao ?
Quan Công nói :
- Trước kia nhờ ngài cứu, tôi vẫn ghi ơn, nay tôi đã chết. Xin ngài chỉ dẫn đường mê muội cho tôi .
Phổ Tịnh nói :

- Xưa trái nay phải, nhất thiết không bàn, nhân trước quả sau. Nay tướng công bị Lữ Mông làm hại đòi trả
đầu ra đây , thế thì trước kia Nhan Lương, Văn Xú và sáu tướng trong 5 ải và biết bao đầu quân lính, thì đòi
vào đâu ?
Quan Công tỉnh ra, biến mất.
Phổ Tịnh biết Quan Công đã hiển thánhvà chịu phép qui y.
Tôn Quyền giết được Quan Công, lấy được Kinh:Châu bèn khao thưởng ba quân và nói :
- Ý ta muốn đoạt Kinh Châu đã lâu, nhưng chưa làm được nay Tử Minh bàn kế giết được VânTrường, lấy
được Kinh Châu , công ấy rất lớn . Nóixong, rót rượu thưởng cho Lữ Mông.
Lữ Mông tiếp chén rượu, vừa định uống bỗng quăng chén xuống đất, Nhảy tới thộp ngực Tôn Quyền, mắng
lớn :
- Thằng mặt xanh râu đỏ, vừa bọn chuột kia mi biết ta chăng ?
Ai nay đều thất kinh. Lữ Mông bèn xô Tôn Quyền xuống đất, nhảy lên chổ của Quyền mà hét lớn :
- Hớn Thọ Đình Hầu Vân Trường là ta đây .
Tôn Quyền cả kinh, quì, lạy.
Lữ Mông liền té xuống đất, hộc máu mà chết.
Sau đó, Tôn Quyền truyền chôn cất Lữ Mông tử tế và cho con là Lữ Bá nối tước cha .
Từ ngày ấy, Tôn Quyền hồi hộp, ăn ngủ không yên, bèn kể đầu đuôi câu chuyện cho Trương Chiêu.
Chiêu thưa :
- Nay chúa công hại cha con Quan Công thì Giang Đông ắt không khỏi họa. Huyền Đức và Vân Trường kết
nghĩa, thề sống chết. Nay Đức đã lấy hết Tây Thục. Lại có nhiều tướng tài như Trương Triệu, Mã, Huỳnh
phò tá. Nếu Huyền Đức hay tin VânTrường bị giết, ắt kéo binh báo thù. Tôi e đất Giang Đông sẽ ra tro bụi
.
Tôn Quyền cả sợ, nói :

- Vậy phải làm sao ?
Trương Chiêu thưa :
- Việc đã lỡ, nay phải làm như vầy ! Ngưng một lát, nói tiếp :
- Nay Tào Tháo ứng 50 vạn, Huyền Đức muốn báo thù Đông Ngô thì phải hòa với Tào. Vậy, nên đem đầu
Vân Trường gởi cho Tào; khiến Huyền Đức hiểu lầm đó là kế của Tào, làm cho y khởi binh đánh Ngụy thì
mới thoát được họa cho Đông Ngô .
Tôn Quyền nghe theo, sai đem thủ cấp Vân Trường dâng cho Tào Tháo.
Thấy đầu Quan Công, Tào cả mừng, nói :
- Vân Trường đã chết ta còn ngại gì nữa .
Tư Mã ý thưa :
- Đó là kế của Đông Ngô, chớ vội mừng.
Tào Tháo ngạc nhiên .
Tư Mã Ý tiếp :
- Quan Công và Huyền Đức kết nghĩa anh em. Nay Quan Công chết, chắc chắn Huyền Đức sẽ báo thù.
Đông Ngô sợ họa ấy, nên gieo họa cho ta .
Tào Tháo nói :
- Vậy phải làm sao ?
Tư Mã Ý thưa :
- Đại Vương nên sai tiện một cái thân người bàng cây hương mộc, tẩn liệm tử tế, Huyền Đức biết, ắt cho
ngài là ân nhân còn Đông Ngô mới là kẻ thù .
Tào Tháo cười, nói đùa :
- Vân Trường vẫn mạnh chớ ! Bỗng đầu Vân Trường trợn tròn mắt, tóc râu dựng lên.
Tào Tháo thất kinh té nhào.
Đông Ngô lại thuật chuyện Lữ Mông .Tào nghe , Tào cả sợ, sai làm hình nhân,rồi theo nghi lễ chôn cất, lại
bản thân quì lạy, đặt quan giữ mộ, cho sứ vềGiang Đông.
Huyền Đức từ ngày lên ngôi thì dân an, nước thịnh.
Ngày kia, Pháp Chánh thưa :
- Nay lịnh phu nhân trước đã mất, Tôn phu nhân về Ngô, xin Chúa

Thượng hãy lập em Ngô Ý là Ngô Thị
làm Vương Phi. Nàng vốn xinh lại nết na. Trước Ý đã gả cho con trai Lưu Yên là Lưu Mạo, nhưng chưa
cưới thì Lưu Mạo chết . Vì thế nàng vốn ở góa .
Huyền Đức suy nghĩ một lát rồi ưng thuận , đặtNgô Thị làm Vương Phi. Sau sinh được 2 con trai tên Lưu
Vĩnh và Lưu Lý.
Ngày kia được tin từ Kinh Châu, Vân Trường đã bắt Vu Cấm, chém Bàng Đức, đắp các phong hỏa đài
phòng giặc thì Huyền Đức hết lo chuyện Kinh Châu.
Nhưng một hôm Huyền Đức nằm thấy thịt giật hoài, đứng ngồi không yên , bèn dậy thắp đèn xem sách.
Một lát, mỏi mệt thiếp đi, bỗng có luồng gió thổi đến lạnh mình, sực ngó ra thấy một người đứng dưới bóng
đèn nhìn kỹ thì thấy Vân Trường đang núp ở đó. Huyền Đức hỏi :
- Em ở Kinh Châu, nay về đây ắt có chuyện gì ?
Trường đáp :
- Anh hãy dấy binh trả thù cho em ! Nói đoạn, biến đi mất.
Đức giật mình dậy mới hay đó là giấc mơ, bèn đem chuyện hỏi Khổng Minh.
Khổng Minh thưa :
- Vì xa cách nhớ nhung nên chúa Công nằm mơ đấy thôi .
Huyền Đức trong lòng nghi hoặc.
Khổng Minh cố lấy lời mà khuyên.
Bước ra ngoài, Khổng Minh gặp Hứa Tịnh, Tịnh kể chuyện Quan Công bị hại .
Khổng Minh nói nhỏ :
- Tôi đã biết Vân Trường bị giết, Lữ Mông lấy được Kinh Châu , nhưng không dám nói sợ chúa công buồn
.
Hai người đang chuyện trò, thì Huyền Đức đến nắm áo Khổng Minh mà khóc :
- Việc như vậy mà quân sư nỡ giấu ta !
Khổng Minh vội quì xuống thưa :
- Ấy là lời đồn đại, xin chúa thượng chớ lo.

Huyên Đức nói :
- Ta với Vân Trường thề sống thác bên nhau, nếu xảy ra như vậy thì ta sống một mình sao được .
Đang khuyên giải Huyền Đức thì Y Tịch và Mã Lương vào tâu :
- Kinh Châu đã thất thủ, Quan Công đã bại binh, sai tôi về cầu cứu.
Huyền Đức định phát binh thì LiêuHóa về tâu :
- Lưu Phong, Mạnh Đạt không chịu phát binh, mà Quan Công đang bị bao vây ngặt .
Huyền Đức khóc lớn :
- Nếu vậy thì em ta còn gì ?
Khổng Minh thưa :
- Lưu Phong và Mạnh Đạt vô lễ, tội đáng giết . Chúa thượng an tâm, mai tôi dấy binh lấy Kinh Châu .
Hôm sau, lại có tin báo :
- Quan Công nữa đêm chạy đến Lâm Thơ, bị tướng Ngô bắt, vì nghĩa chẳng chịu khuất phục nên chacon
đã bị giết .
Huyền Đức nghe nói vừa dứt thì rống lên một tràng rồi té xỉu.

Hồi 78
Chữa chứng đầu nhức, Hoa Đà uổng đời
Trăn trối việc sau, Tào Tháo hết kiếp

Huyền Đức được tin cha con Vân Trường chết thì khóc đến chảy máu mắt. Khổng Minh khuyên giải :
- Tôi xem thiên văn thấy tướng tinh của Vân Trường bị sa nơi miền Kinh Sở nên tôi biết số trời đãđịnh.
Nhưng sợ chúa công buồn nên không dám tâu .
Lúc ấy, Quan Hưng bước tới khóc lóc.
Huyền Đức thấy thế càng khóc to hơn rồinói :
- Ta quyết đánh Đông Ngô báo thù cho Vân Trường .
Khổng Minh can :
- Không nên . Nay Ngô muốn ta đánh Ngụy mà Ngụy cũng muốn ta đánh Ngô. Vậy xin chúa công hãy án
binh bất động lo việc cử tang, chờ Ngô Ngụy bất hòa, nhân đó mà tính mới được Các quan nhấtloạt can
gián, Huyền Đức mới chịu ăn uống. Rồi truyền tướng sĩ đồng để tang.
Còn Tào Tháo, từ ngày chôn cất Quan Công rồi trong lòng sợ sệt, ăn ngủ không yên, bèn nói với chư tướng
:
- Ta cầm quân đã nữa đời người, chưa hề biếtsợ sệt, nay sao trong người ta lại sinh sợ hãi như vậy ?
Các quan thưa :
- Thành cung này lâu ngày nhiều ma quái. Đại vương nên cất cung mới .
Tào Tháo nói :
- Ta muộn lập cái đền kêu Kiến Thủy điện, ngặt chưa có thợ khéo .
Giả Hủ thưa :
- Tại Lạc Dương có người thợ khéo, tên Tô Việt .
Tào nghe lời, khiến đòi Tô Việt đến.

Tô Việt dâng bản họa đồ. Tào Tháo lấy làm đắc chí.
Tô Việt lại xin một thứ cây thật tốt để làm.
Giả Hủ thưa với Tào :
- Trước đây có cái làm gọi là Dượt Long Đầm, ở đó có một cây cho thụ. Xin đốn về dùng thì tốt lắm .
Tào Tháo cả mừng, cho quân đi đốn. Quân đi rồi về thưa :
- Cây ấy cứng lắm, búa cưa gì cũng không được .
Tào cả giận :
- Cây gì mà kỳ thế ! Bènđích thân đến, lấy báu kiếm ra chặt, thì cây ấy phun máu ướt hết mình.
Tào thất kinh lên ngựa trở về .
Về đến dinh, đêm ấy Tào ngủ không được, lại thấy một người đầu bỏ tóc xõa, mặc áo đen đếnnói : ta là
thần cây lê đây. Sao mi dám phạmđến Thần Mộc của ta. Nay ta biết số mi đã mãn, nên đếngiết mi . Nói
rồi, cầm gươm chém xuống.
Tào giật mình thức giấc mới hay là chiêm bao.
Tháo bị đau nhức mấy ngày.
Trong số các quan đến thăm có Hoa Hâmthưa :
- Đại vương có nghe danh thần y Hoa đà ?
Tào đáp :
- Ta cũng nghe danh . Nói xong cho người đi tìm.
Vài ngày sau, Hoa Đà tới. Xem mạch xong nói với Tào :
- Đại vương bị chứng phong. Phong nó dồn lên óc phải bửa óc ra mà nạo thì mới lành.
Tào nghe nói thất kinh, bèn hỏi :
- Ngươi muốn hại ta sao ?
Hoa Đà cười, nói :
- Xưa Vân Trường bị mũi tên ở cánh tay, tôi phải mổ xương mà nạo, Vân Trường không sợ gì hết .
Tào Tháo nói :
- Cánh tay khác, óc khác. Bộ ngươi là kẻ thân của Vân Trường đến hại ta sao ?
Nói xong truyền giam Hoa Đà vào ngục, các quan can ngăn không được

Lúc ấy có viên cai ngục tên Ngô Áp Ngục, thấy Hoa Đà thì thương
.
Hoa Đà cảm nghĩa ấy, tặng Áp Ngục cuốn sách gọi là Thần Y Thơ. Ngô Áp Ngục cả mừng, lãnh về giấu đi.Cách ít ngày Hoa Đà chết trong ngục, ÁpNgục lo an táng tử tế rồi
về nhà lấy sách ra đọc.
Không ngờ vợ Ngô Áp Ngục đã đốtmất chỉ còn lại vài tờ.
Áp Ngục quở trách thì vợ nói :
- Có tài giỏi như Hoa Đà cũng chỉ đến chết trong ngục. Học làm chi cho mệt ?
Còn Tào Tháo bệnh tình ngày càng nặng. Một đêm, Tào mơ thấy ba con ngựa cùng ăn một tàu, sáng ra hỏi
Giả Hủ :
- Ta nằm mơ thấy ba con ngựa cùng ăn một tàu, nghi cha con Mã càng làm hại. Nay Mã Đằng đã chết, đêm
hôm lại mơ thấy thế. Lành dữ ra sao ?
Giả Hủ thưa :
- Ngựa cùng ăn một tàu là lộc trời về Tào. Xin ngài chớ lo.
Nghe xong, Tháo thấy lòng thơ thới. Lại mộtđêm, Tào bỗng vùng dậy. Xảy nghe có tiếng kêunhư xé lụa.
Tào ngó thấy Phục Hoàng:Hậu, Đổng Thừa, Phục Hườn , Đông quí Phi, Hoàng tử đứng trong đám mây, lại
nghe tiếng kêu đòi mạng. Tào thất kinh, rút gươm chém, bỗng có tiếng vang làm sập góc dinh. Tào cả sợ té
nhào xuống.
Sáng sau các quan đến thăm, Tào nói :
- Chắc là ta đến số rồi !
Nói xong nộ khí xung thiên làmcho hai mắt Tào không thấy đường nữa. Tào liền cho mờiHạ Hầu Đôn vào,
Đôn cũng nhìn thấy Phục hoàng hậu, Đổng Thừa . . . hiện ra trong đám mây. Đôn cảsợ té nhào, rồi cũng bị
đau luôn. Tào bèn cho thỉnh các quan văn võ đến mà nói :
- Ta bình sanh đánh dư trăm trận đều cả thoáng duy chỉ còn Đông Ngô và Tây Thục chưa trừ được mà thôi.
Nay con lớn ta là Tào Ngang đãthác. Biện Thị sinh được Tào Phi,

Tào Chương, TàoThực và Tào Hưng.
Ta đã lập Tào Phi làm thế tử. Vậy các khanh cố phò tá hết lòng .
Tào Tháo lại sai mang đồ quí ra phân phát cho bọn thị thiếp mà dặn :
- Nếu ta chết, các ngươi hãy ở Đồng Tước Đài ngày đêm dâng hương, ca hát chođông .
Lại dặn Tào Phi :
- Ta chết rồi nhớ làm cho 72 cái mả giống nhau, để người sau không biết mả nào mà khuấy phá .Trối trăn
xong liền buông tiếng thở dài, nước mắt chảyròng rồi tắt thở.
Năm ấy Tào thọ 66 tuổi.
Tào Phi nghe tin cha chết thì dẫn quân ra khỏi thành nằm mọp dưới đất khóc lóc rồi nghinh linh cửu vào đặt
nơi thiên điện. Các quan thảy đều để tang. Bỗng có tiếng nói lớn :
- Ngụy vương đã thác rồi , thì phải lập thế tử lên cho an lòng thiên hạ đi chứ ngồi đókhóc được ích gì ?
Rồi các quan đưa Tào Phi lên tức vị. Tất cả đều lạy mừng.
Tào Phi truyền bày diên yến ra tiếp đãi.
Đang ăn uống bỗng có tin Tào Chương dẫnquân đến bên thành.
Tào Phi cả sợ nói :
- Cái tháng em râu vàng của taý chừng dẫn binh về sinh sự chẳng sai . Bỗng có người xin đứng phân giải thiệt hơn. Xem lại thì ra Giả Quì.
Tào Phi cả mừng khiến Giả Quì ra tiếp đón.

Hồi 79
Anh chẹt em , Tào Thực phải làm thơ
Cháu bỏ chú, Lưu Phong đành thọ tội

Giả Quì ra thành đón rước.
Tào Chương hỏi :
- Ấn thọ của tiên vương đâu ?
Giả Quì trả lời :
- Việc đó không phải việc của Quân hầumà thắc mắc .
Chương lầm lủi theo Quì vào thành , chợt Quì hỏi Chương :
- Quân hầu về có ý bôn tang hayđoạt ngôi ?
Tào Chương đáp :
- Ta về bôn tang chứ chẳng có ý chi ?
Tào Chương cho hết quân vào thành, rồi ra mắt Tào Phi.
Phi cả mừng. Anh em ôm nhau khóc ròng.
Sau đó, Tào Chương lại trở về Yên Lăng .
Từ đó Tào Phi an lòng, cải hiệu Diên Khương nguyên niên, phong Giả Hủ làm Thái úy ; Hoa Hâm làm tướng
quốc ; Vương Lâm làm Ngự Sử Đại Phu, còn kỳ dư đều được thăng thưởng.
Lúc đó, Hoa Hâm thưa :
- Yên Lăng Hầu đã giao hết binh, còn Lâm Trì Hầu là Tào Thực, Tiêu Hoài Hầu là Tào Hưng, cả hai đều
không về bôn tang, nên sai sứ đến đó vấn tội .
Tào Phi nghe lời.
Chưa đầy một ngày, sứ giả về thưa :
- Tào Hưng sợ vấn tội nên đã tựvận .
Hôm sau nữa, sứ Lâm Trì về thưa :
- Tào Thực ngày đêm uống rượu, làm thơ ngạo mạn , chẳng chịu vâng lệnh, lại nói, ngày trước Ngụy Vương
muốn lập ta là thế tử, nhưng bọn nịnh thần sàm tấu nên lập anh ta ? Nay cha ta mới chết được vài ngày mà

đã đến vấn tội. Anh em gì lũ ấy .
Tào Phi cả giận, truyền bắt Tào Thực và Đinh Nghi đem về.
Tào Phi lại dạy đem bọn Đinh Nghi chém trước.
Mẹ Tào Phi là Biện Thị nghe Tào Hưngđã tự vận, lại nghe Tào Thực bị bắt thì buồn giận lắm,bèn ra điện
đòi Tào Phi ra mắt. Tào Phi vội vã đứng hầu.
Biện Thị khóc :
- Con chớ vì địa vị mà hại tình cốt nhục. Nay em con nó ỷ tài mà làm liều, thì con cũng nên nghĩ đến mẹ .
Tào Phi chẳng dám cải, dạ dạ lui ra.
Hoa Hâm hỏi :
- Phải thái hậu nói đừng giết Tào TửKiến ?
Tào Phi đáp :
- Phải !
Hoa Hâm nói :
- Tào Tử Kiến là kẻ trí dũng, không trừ ắt sinh đại họa.
Tào Phi đáp :
- Mẹ ta chẳng cho. Ta đâu dám cưỡng !
Hoa Hâm lại nói :
- Xin chúa công đòi vào coi thử ý tình ?
Tào Phi liền đòi Tào Thực ra mắt.
Phi nói :
- Ta với ngươi đáng lẽ phải giữ tình cốt nhục. Sao ngươi vô lễ thế. Vậy ngươi hãy đi bảy bước nếu làm được
bài thơ, ta sẽ dung tha . Tào Thực đi vừa hết bảy bước (Thất bộ thành thi) thì đọc bài thơ :
Nấu đậu bằng dây đậu
Đậu ở trong chảo khóc
Vốn thiệt một gốc sanh
Đốt nhau sao quá gấp
Tào Phi xem thơ, ngùi ngùi rơi lệ. Rồi khiến Thực làm Ân Vương hầu .
Từ đó Tào Phi thay đổi hết pháp lệnh, bức Hiến Đế gấp bội Tào Tháo.

Huyền Đức thấy vậy nói :
- Tào Tháo đã chết. Tào Phi kế vị còn hiếp đáp Hiến Đế hơn cha y. Còn Đông Ngô, Tôn Quyền xưng
hùng.
Ý ta muốn đánh Ngô báo thù cho Vân Trường, rồi dẫn binh về Trường An vấn tội .
Liêu Hóa thưa :
- Vân Trường chết cũng vì Lưu Phong và Mạnh Đạt . Không giết để làm chi !
Huyền Đức cả giận, sai người đi bắt thì Khổng Minh can :
- Không nên vội vàng. Hãy thăngchức cho Lưu Phong khiến qua giử Miên Trước, để chia rẽ chúng.
Bành Dạng bạn thân của Mạnh Đạt hay tin,viết thư cho Mạnh Đạt. Khổng Minh biết rõ, thưa với Huyền Đức.
Đức cả giận tống giam Bành Dạng đến chết.
Còn Lưu Phong vâng lệnh đến trấn tại Miên Trước.
Đêm ấy, Mạnh Đạt được tin, bèn cùng Thân Thầm lén qua đầu Ngụy.
Huyền Đức hay tin, cả giận, muốn đem binh vấn tội.
Khổng Minh can :
- Chớ nên, hãy sai Lưu Phong đi đánh, thắng bại cũng sẽ trở về Thành Đô chừng nay sẽ giết đi để trừ hậu
họa .
Đức bèn sai Lưu Phong đến Tương Dương hỏi tội Đạt.
Mạnh Đạt vừa ra mắt Tào Phi thì nghe tin Lưu Phong đến bắt.
Tào Phi sai Mạnh Đạt ra dụ Phong về đầu.
Lưu Phong cả giận, chửi Mạnh Đạt là tên phản bội rồi đem quân ra đánh.
Hai bên đánh nhau chừng ba hiệp, Mạnh Đạt phải bỏ chạy về Phàn Thành cầu cứu Từ Quáng.
Từ Quáng hiệp binh đánh Lưu Phong thua chạyvề Thượng Dung.
Về đến nơi, quân trên thành bắn tên
xuống như mưa, Thân Thầm nói lớn :
- Ta đã đầu Ngụy rồi !
Phong cả sợ, kéo quân ra ngoài thì bị Từ Quáng giáng cho một

trận.
Phong thua chạy về Thành Đô ra mắt HuyềnĐức mà chịu tội.
Huyền Đức cả giận nói :
- Ngươi ăn cơm, mặc áo, đâu phải hìnhnhân sao lại nghe lời Mạnh Đạt là tên phản tặc màcắt đứt tình thâm
. Nói xong khiến đem ra chém liền.
Chém xong Lưu Phong rồi, Huyền Đức mới hay tinLưu Phong xé thư Mạnh Đạt không chịu ra hàng, nên
trong lòng ăn năn vô cùng. Vì đó mà phải án binh bất động, chưa tính việc trả thù cho Vân Trường.
Còn Tào Phi từ khi tước vị, đã thăngthưởng văn võ bá quan, duy còn Hạ Hầu Đônđau nặng mà chết, Tào Phi bèn để tang và chôn cất tử tế .

Qua tháng chín, tại Huyện Thạch Ấp có Phụng Hoàng lại nghỉ, tại thành Lâm Tri có KỳLân xuất hiện, tại
Nghiệp Quận có rồng vàng hiện ra. Ai nay đều cho điềm Ngụy thay Hớn .
Rồi bọn Hoa Hâm, Giả Hủ, Lưu Di... hiệp nhau vào nội điện tâu với Hán Đế nhường ngôi cho Ngụy Vương Tào phi

Hồi 80
Phế Hán chúa, Tào tặc đoạt ngôi cao
Kế nghiệp Lưu, Hán Vương lên Đế vị

Hoa Hâm và các quan văn võ ra mắt Hiến Đế.
Hoa Hâm tâu :
- Từ ngày Ngụy vương tức vị, đức trải bốn phương, dẫu Đướng, Ngu cũng không hơn được. Nay nhà Hớn đã hết rồi. Vậy xin bệ hạ hãy theo Nghiêu Thuấn mà nhường ngôi cho Ngụy Vương. Ấy là thuận theo lẽ trời, hợp lòng dân vậy .
Hiến Đế nghe tâu thì thất kinh, hồi lâu mới nói :
- Trẫm nghĩ. vua Cao Tổ khởi nghĩa, bình Tần, dẹp Sở, xây dựng cơ đồ đã 400 năm nay. Đến trẫm, tuy bất tài, song chưa có lầm lỗi gì, há đem nghiệp Tổ Tông mà bỏ đi sao ?
Vương Lãng tâu :
- Từ xưa đến nay, có hưng ắt có phế. Nay nhà Hớn đã hết rồi. Vậy bệ hạ hãy lui để tránh hậu họa .
Hiến Đế liền bỏ vào trong.
Qua hôm sau các quan lại đến, Hiến Đế không ra mắt.
Tào hoàng hậu hỏi :
- Cớ sao bệ hạ không lâm trào ?
Hiến Đế đáp :
- Anh của hậu muộn soán ngôi, khiến các quan ép trẫm, nên trẫm không dám ra .
Tào hoàng hậu cả giận :
- Cha ta ơn đức rải khắp mà chưa hề có ý soán nghịch. Nay anh ta mới nối nghiệp mà có ý vậy, ấy cũng tại bọn triều thần sinh ngụy.
Lúc ấy Tào Nhơn và Tào Hồng xách gươm vào thỉnh Hiến Đế lâm trào.
Hoa Hâm tâu :

- Nếu bệ hạ chẳng nghe triều thần, ắt mang hậu họa .
Hiến Đế cả giận :
- Ai dám giết trẫm !
Hoa Hâm hét lớn :
- Thiên hạ đâu cho rằng bệ hạ thiếu ân đức nên bốn phương đại loạn. Nếu không có Ngụy Vương làm sao
bệ hạ còn ngồi trên ngai vàng này ?
Hiến Đế thất kinh vùng đứng dậy.
Hoa Hâm đứng dậy níu áo, nói lớn :
- Chịu hay không xin cho biết !
Tào Hồng và Tào Hưu rút gươm dọa :
- Ngọc tỷ ở đâu ?
Tào Bật hét lớn :
- Ngọc tỷ là báu của vua. Mi dám hỏivậy sao ?
Tào Hồng liền sai chém Tào Bật.
Hiến Đế khóc ròng nói :
- Thôi để trẫm truyền ngôi cho .
Giả Hủ tâu :
- Vậy, xin bệ hạ hãy giáng chiếu .
Hiến Đế núng thế truyền Trần Quân thảo chiếu và dâng cả ngọc tỷ cho Tào Phi.
Chiếu rằng :
" Trẫm ở ngôi đã 32 năm, gặp lúc nhiễu nhương, nay nhờ Ngụy Vương bảo giá. Vận Hớn đã hết.
Hạn vận chuyển sang họ Tào. Bởi lẽ đó, trẫmnhường ngôi cho Ngụy Vương xin Ngụy Vương chớ từ
" .

Tào Phi muốn lãnh chiếu ngay nhưng Tư Mã Ý can nên từ chối ba phen để tránh sự đàm tiếu.
Tào Phi nghe theo ; rốt cuộc Hiến Đế phải nài ép đôi ba lần mới nhận.
Lại khiến Hiến Đế phải lập Thọ Thiên Đài mà truyền ngôi cho minh bạch.
Ngày kia, Hiến Đế thỉnh Ngụy Vương đăng đài mà truyền ngôi.

Vua bưng ngọc tỷ dâng Tào Phi.
Tào Phi lãnh ấn rồi, dưới hết thảy các quan đều lạy mừng và nghe đọc chiếu.
Tào Phi lên ngôi lấy hiệu Diên Thượng Nguyên Niên, đổi quốc hiệu là Đại Ngụy , tôn hàm ân cho Tào Tháo
là Thái tổ Võ Hoàng đế.
Hoa Hâm tâu :
- Trời không có hai mặt , nước không có hai vua, xin bệ hạ giáng chỉ an trí Hiến Đế cho khỏi sanh hậu họa .
Tào phi nghe theo, phong Hiến Đế làm San Dương Công, phải đi nội ngày ấy.
Hiến Đế rơi lụy, từ tạ ra đi. Quan quân ai nấy đều thương cảm.
Sau đó Tào Phi đáp tạ trời đất .
Vừa cúi lạy, trước đài nổi cơn cuồng phong,đèn đuốc trên đài tắt hết.
Tào Phi cả sợ té xỉu. Tào Phi đau trọn ngày hôm ấy không lâm trào được .
Khi bình phục Tào Phi dời đô đến Lạc Dương và cất cung điện rất huy hoàng.

Tin Tào Phi tiếm ngôi lan khắp nơi .
Huyền Đức khóc ròng cả ngày, mọiviệc nội chính đều giao cho Khổng Minh.
Khổng Minh bèn thương nghị với Hứa Tịnh rằng :
- Một ngày không có vua không yên !
Hứa Tịnh thưa :
- Mới đây có điềm lành. Đế tinh xuất hiện nơi sao Vị, sao Tất : ấy là điềm ứng Hớn Trung Vương tức vị
Hoàng Bé, nối nghiệp nhà Hớn .
Nghe xong, Khổng Minh cùng Hứa Tịnh dâng biểu lên xin Huyền Đức tức vị hoàng đế.
Xem xong, Huyền Đức cả kinh nói :
- Chư khanh muốn ta làm kẻ bất trung, bất hiếu sao?
Khổng Minh tâu :
- Không phải Tào Phi đã soán ngôi nhà Hớn. Còn chúa thượng là

dòng dõi Hớn trào. Lẽ nào không tức vị
để khôi phục cho nhà Hớn ?
Huyền Đức truyền :
- Ta há bắt chước bọn phản tặc ! Nói rồi, rũ tay áo vào trong.
Các quan khuyên giải sao cũng không nghe.
Khổng Minh bèn lập kế lâm bịnh.
Huyền Đức đến thăm, Khổng minh giả đò nằm yên, đến Huyền Đức hỏi 2, 3 bận mới thưa :
- Lòng tôi lo như lửa đốt ắt khó sốngnổi !
Huyền Đức hỏi :
- Lo việc chi vậy ?
Khổng Minh đáp :
- Tôi từ Mao Lư ra giúp nước, trừ gian, diệtnịnh, phò Hớn. Nay Tào Phi soán ngôi nhàHớn, mà đại vương
khăng khăng không chịu tức vị hoàng đế khiếnquần thần nản chí, tứ tán hết , chừng đó Ngô Ngụykéo binh
đến đánh thì chống sao lại , vậy làmsao tôi khỏi lo .
Huyền Đức nói :
- Ta chỉ ngại thiên hạ dị nghị .
Khổng Minh tâu :
- Nay Đại vương danh chánh ngôn thuận thì còn ngại gì nữa .
Huyền Đức nói :
- Thôi để chờ quân sư mạnh rồi hãy tính !
Khổng Minh bèn từ từ ngồi đậy mà nói:
- Chúa thượng bằng lòng rồi .
Sau đó, một mặt sai lập đài tại Thành Đô, một mặt sắm sửa loan giá thỉnh Hớn Trung vương đăng đàn tế
cáo thiên địa.
Khổng Minh liền truyền dâng ngọc tỷ .
Hớn Trung vương lãnh rồi, khiêm nhượng đứng trên đài. Phía dưới, tung tung hô Vạn tuế vang trời.
Triều bái xong, bèn cải niên hiệu là Chương Võ Nguyên Niên, lập Vương phi là Ngô thị làm Hoàng hậu,
Lưu Thiện làm Thái tử, Lưu Vinh làm Lỗ Vương, Lưu Ký làm Lương vương, Gia Cát Lượng làm Thừa

Tướng , Hứa Tịnh làm Tư Đồ ; kỳ dư đều được thăng thưởng.
Qua hôm sau tiên chúa lâm trào hạ chiếu rằng :
- Trẫm từ kết nghĩa với Quan, Trương nơi vườn đào,nay không may Vân Trường đã chết vì ĐôngNgô ám
hại, nếu trẫm không báo thù làphạm lời thề. Ý Trẫm muốn cất binh đánh Ngô, trả thù nhị đệ .
Vừa dứt lời, Triệu Vân tâu :
- Không nên ! Không:nên !

Hồi 81
Nóng thù anh , Trương Phi bị ám hại
Rửa hờn em, Tiên chúa khởi binh hùng

Triệu Vân can rằng :
- Quốc tặc là Tào Tháo, không phải Tôn Quyền. Nay Tào Phi soán Hớn, xin bệ hạ phải đánh Quang Trung trước.
Sau đó đánh bọn phản nghịch. Nếu bệ hạ đánh Ngô, binh đã giao chiến rồi khó thối ngay được.
Tiên chúa nói :
- Tôn Quyền hại em trẫm, lại thêm Phó Sĩ Nhơn, Mê Phương, Phan Chương, Mã Trung là kẻ thù của trẫm, nếu không giết bọn chúng, lòng trẫm không an .
Triệu Vân tâu :
- Thù của nhà Hớn là chung, của anh em là tư. Xin hãy lấy thiên hạ làm lòng .
Tiên chúa nói :
- Ta biết, song thù của ta chưa trả, thì ta không thể sống được . Nói đoạn, khởi binh đánh Đông Ngô. Một mặt sai sứ qua Ngu Khê mượn thêm binh Phiên, mặt khác sai Mân Trung đến phong cho Trương Phi làm Xa Kỵ tướng quân; lãnh Tư Đồ Hiệu Húy Tây Hương Hầu.

Còn Trương Phi, từ khi nghe Quan Công chết, thì khóc đến chảy máu mắt, cả ngày uống rượu. Quân sĩ sai lầm thì đánh đến chết.
Trong lúc Trương Phi đang mắng chửi, bỗng có sứ đến.
Trương Phi ra rước vào, nghe đọc xong chiếu chỉ bèn qua phía Bắc mà lạy tạ , rồi hỏi Sứ rằng :
- Ngươi có nghe thiên tử phát binh đánh Đông Ngô, trả thù cho anh ta ?
Sứ giả thưa :
- Có nhiều người bàn hãy đi dẹp Ngụy trước rồi sẽ trừ Ngô .

Trương Phi nói :
- Chúng ta đã thề sống chết. Lẽ ra phải đi báo thù trước chớ ?
Nói xong, cùng đi với Sứ giả về Thành Đô.
Còn Tiên chúa hằng ngày luyện tập binh mã để lo báo thù.
Các quan thấy vậy hỏi Thừa Tướng :
- Thiên tử mới lên ngôi, lại bỏn thân xuất chinh như vậy, đâu phải quốc sách. Sao ngài không can gián ?
Khổng Minh nói :
- Ta đã can gián nhiều lần, nhưng thiên tử không nghe . Hôm nay chúng ta cùng đến can ngăn một phen xem sao ?
Nói xong, bèn dắt nhau đến giáo trường mà tâu :
- Bệ hạ mới lên ngôi, lẽ phải phát binh đánh Ngụy, trừ đứa gian thần, mà khôi phục nhà Hớn. Còn muốn trả thù Đông Ngô, thì chỉ cần sai một thượng tướng cũng xong, hà tất bệ hạ phải thân chinh .
Tiên chúa vừa hồi tâm thì Trương Phi về .
Vừa gặp Tiên chúa, Phi bèn ôm chân mà khóc, rồi nói :
- Bệ hạ quên lời thề vườn đào rồi sao mà không báo thù cho Quan Công ?
Tiên chúa đáp :
- Vì có nhiều quần thần can gián nên ta phải nghe .
Phi tâu :
- Nếu vậy tôi nguyện đi một mình. Thù này không trả được, tôi sẽ chết không thấy mặt bệ hạ .
Tiên chúa nói :
- Thôi, trẫm sẽ đi cùng với khanh. Hãy đem binh mã tới Giang Châu, cùng hiệp binh đánh Đông Ngô .
Tiên chúa còn dặn thêm :
- Khanh hay uống rượu, nóng nảy, đánh đập quân hầu, rồi lại để hầu cận một bên . Ấy là điều bất lợi . Từ nay nên khoan dung kẻ dưới .
Trương Phi dạ dạ, lui ra .
Qua ngày sau, Trần Bí đến tâu :
- Bệ hạ chẳng nên bỏ thân ngàn vàng lo việc nhỏ .
Tiên chúa đáp :
- Ta đã thề sống chết với Vân Trường, lẽ nào làm ngơ .

Trần Bí cứ nằm mọp mà can :
- Nếu bệ hạ không nghe, tôi sợ phải thất .
Tiên vương cả giận :
- Ta mới khởi binh mà ngươi lại nói những lời bất tường như thế !
Bèn sai võ sĩ dẫn ra chém đầu .
Trần Bí nghe lệnh mà mặt không đổi sắc.
Thấy thế, đình thần không dám can ngăn, chỉ có Khổng Minh tâu :
- Vì chính nghĩa mà quần thần can ngăn, xin Bệ hạ hãy tha cho Trần Bí .
Tiên chúa nói :
- Vậy, hãy giam vào ngục . Rồi, Tiên vương sai Khổng Minh phò thái tử giữ Tây Thục. Mã Siêu, Mã Đại giúp Ngụy Diên giữ Hớn Trung. Triệu Vân làm hậu ứng, Huỳnh Quyền và Trình Kỳ làm tham mưu, Huỳnh Trung làm Tiền Bộ Tiên phong. Phùng Tập, Trương Nam làm phó tướng. . .
Binh tướng cộng chừng 25 vạn, chọn ngày xuất chinh .

Còn Trương Phi khi đến Mân Trung rồi truyền lịnh cho Phạm Cương và Trương Đạt phải chế bạch kỳ bạch giáp và để tang Vân Trường đi đánh Đông Ngô
Hôm sau Phạm Cương và Trương Đạt đến thưa :
- Bạch.kỳ, bạch giáp sợ gấp quá e không lo kịp. Xin cho triển hạn !
Trương Phi cả giận nạt lớn :
- Ta gấp đi báo thù , ý ta muốn làm sao phải xong ngay . Sao bây dám vi phạm lệnh ta . Nói xong, khiến quân đem 2 người ra đám
Phạm Cương về bàn với Trương Đạt :
- Ta phải làm sao cho xong nội ngày mai, nếu không sẽ bị giết chứ chẳng chơi .
Trương Đạt nói :
- Nếu để y giết ta, thà ta giết y trước còn hơn .
Phạm Cương nói :
- Ngặt vì lại gần y không được .
Trương Đạt bàn :
- Nếu số hai ta chưa chết thì đêm nay chờ y say rượu, ta sẽ giết, nếu số ta chết thì ắt y không say .

Hai người cùng theo y kế.
Đêm ấy, Phi nằm trong trướng, nóng ruột bồn chồn, bèn hỏi bộ tướng :
- Đêm nay, sao lòng ta không được an ?
Bộ tướng thưa :
- Chắc tướng công lo việc trả thù .
Phi liến khiến quân mang rượu uống đến say mèm , rồi ngủ lăn.
Phạm Cương và Trương Đạt biết tin, cả mừng, bèn chờ đến canh hai, mỗi người giấu đao trong mình, lén vào trong trướng, nói dối quân canh là có việc cơ mật cần trình bẩm. Lúc ấy, Trương Phi đang nằm, mắt mở, râu dựng ngược. Hai người không dám ra tay , đến khi Trương Phi ngáy như sấm mới dám lại gần, lấy dao đâm vào bụng.
Trương Phi hét 1 tiếng lớn chết tốt. Năm ấy Phi được 55 tuổi.
Phạm Cương , Trương Đạt lấy thủ cấp Trương Phi đem dâng Tôn Quyền.
Sau đó, bộ hạ của Phi là Ngô Ban, vội làm biểu chương tâu cho Tiên Chúa . Rồi khiến con trai Trương Phi là Trương Bào lo tẩn liệm, sai em là Trương Thiệu ở lại giữ Mân Trung, còn Bào về báo Tiên Chúa.
Lúc ấy Tiên chúa định ngày xuất binh. Còn Khổng Minh về đến Thành Đô mặt buồn rượi.
Tiên Chúa đêm ấy ngủ cũng không yên, lại thấy phía Tây Bắc có 1 vì sao lớn sa xuống, bèn hỏi Khổng Minh.
Khổng Minh thưa :
- Đó là điềm mất đi một viên Thượng Tướng.
Tiên Chúa cả sợ, đêm nằm ngủ không yên , thầm nghĩ rằng :
- Tam đệ của ta chắc không yên mạng .
Cách vài ngày thì được tin Trương Phi bị hại.
Tiên chúa thất kinh đập đầu xuống đất mà khóc ròng, rồi ngã quị.
Tiên Chúa vừa gượng dậy thì bỗng quân vào báo :
- Có Trương Bào xin bái yết .
Trương Bào vào vừa lạy vừa khóc tâu :
- Trương Đạt đã giết cha tôi, đem thủ cấp về đầu Ngô rồi .
Tiên chúa lại than khóc một hồi nữa.

Trong lúc ấy có quân báo :
- Ngoài thành có một tiểu tướng dẫn quân tới như ong .
Tiên Chúa nhìn lại thì thấy Quan Hưng, Hưng lạy mọp, rồi tâu :
- Nghe tin Bệ Hạ kéo binh đánh Đông Ngô cho nên cháu xin tình nguyện đem binh đi theo mà báo thù cho cha .
Tiên chúa hỏi Trương Bào và Quan Hưng rằng :
- Hai cháu dám lãnh ấn Tiên phong đi báo thù không ?
Trương Bào và Quan Hưng thưa :
- Dù muốn thách cháu cũng quyết báo thù cho cha .
Tiên chúa bèn thuận cho 2 người lảnh quân tiên phuông.
Vừa nói dứt lời thì Ngô Ban kéo binh Mân Trung về, Trương Bào bèn kiểm binh mã xin ấn tiên phuông.
Tiên chúa định khiến người đem giao thì Quan Hưng can rằng :
- Ấn tiên phuông xin để lại cho tôi .
Trương Bào và Quan Hưng giành nhau một hồi.
Tiên chúa thấy vậy, bèn cho hai tiểu tướng thử tài võ nghệ.
Trương Bào bèn lên ngựa, cầm tên khiến quân dựng một cây cờ cách trăm thước, nhắm ngay dải cờ mà bắn một tên, rồi tiếp theo 2 tên nữa. Cả ba tên đều găm nơi dải cờ .
Quân sĩ thấy vậy đều vỗ tay ca ngợi. Quan Hưng cười nói :
- Có gì mà gọi là hay !
Nói rồi, cầm cung lên, xảy có bầy nhạn bay qua. Quan Hưng bèn nhắm bắn một mũi, con nhạn liền sa xuống.
Quân sĩ khen ngợi vô cùng.
Trương Bào cả giận, nhảy lên ngựa, tay cầm xà mâu thách thức Quan Hưng.
Quan Hưng cũng lên ngựa, nói :
- Ta há sợ Người sao ?
Tiên chúa thấy vậy liền kêu hai tiểu tướng lại nói :
- Ta với cha các ngươi kết thân làm anh em, thề sống chết bên nhau, coi nhau như cốt nhục. Như vậy, chúng bây cũng như tình cốt nhục. Sao lại khích nhau vậy !
Trương Bào và Quan Hưng nghe rồi, bèn quì xuống lạy tạ . Sau đó hai đàng thề giúp đỡ nhau.
Tiên chúa hỏi :

- Hai ngươi, ai lớn tuổi hơn ?
Trương Bào thưa tôi lớn hơn Quan Hưng một tuổi .
Tiên chúa liền dạy Quan Hưng kêu Trương Bào bằng anh . Rồi giao ấn tiên phong cho Ngô Ban và Trương Bào.
Chư tướng, quân sĩ rầm rộ kéo đi.

Còn Phạm Cương và Trương Đạt đem thủ cấp Trương Phi đến dâng Tôn Quyền .
Quyền bèn thu dụng hai người và nói :
- Nay Huyền Đức đã lên ngôi hoàng đế , lại thống lĩnh hàng vạn quân oai thế rất mạnh đến đánh Ngô. Ta phải liệu sao ? Bá quan thất sắc nhìn nhau.
Lúc ấy Gia Cát Cẩn thưa :
- Tôi ăn lộc chúa đã lâu. Nay xin đến ra mắt tiên chúa giải hòa, khiến hai bên hiệp binh đi đánh Tào Phi. Liệu được chăng ?
Tôn Quyền cả mừng, bèn sai Cẩn sắm sửa lễ vật ra mắt Huyền Đức.

Hồi 82
Tôn Quyền hàng Ngụy , chịu nhục xin Cửu Tích
Tiên chúa đánh Ngô , vui vẻ thưởng ba quân

Huyền Đức lên binh đến Bạch Đế thành thì dừng tại đó.
Bỗng có xin báo Gia Cát Cẩn muốn xin ra mắt.
Huyền Đức cấm chỉ không cho vào.
Huỳnh Quyền tâu :
- Gia Cát Cẩn là em Thừa Tướng Tây Thục, đến đây ắt có việc chi. Xin bệ hạ hãy gia ân. Biết đâu lại chẳng gặp điều hay ?
Tiên chúa y lời, khiến dẫn Gia Cát Cẩn vào, hỏi :
- Tử Du đến có việc chi ?
Cẩn thưa :
- Trước đây Ngô hầu có sai tôi đến xin cầu thân với Quan Công, nhưng Quan Công không chịu. Khi Quan Công chiếm Tương Dương thì Tào Tháo lại gởi thư qua Ngô Hầu khiến đánh Kinh Châu. Nhưng Ngô Hầu không chịu. Lúc ấy Lữ Mông hiềm khích Quan Công nên xuất binh đánh bừa. Nay Ngô Hầu rất hối hận, vì tội đó chính do Lữ Mông gây nên. Nay Mông đã chết, thù kia ắt phai. Còn Tôn phu nhân từ đó vẫn muốn về Tây Thục nên Ngô Hầu sai tôi dẫn Tôn phu nhân về lại thả các tướng đầu hàng và trả luôn đất Kinh Châu, để kết thân với Tiên chúa lo việc đánh Tào Phi, xây dựng nghiệp Đế.
Tiên Chúa cả giận nói :
- Đông Ngô đã hại em ta còn đến đây mà xảo ngôn nữa sao ?
Gia Cát Cẩn tâu :
- Bệ hạ là hoàng thúc của Hớn trào, nay Tào Phi lên soán ngôi, cần phải thanh toán. Nhưng bệ hạ đã quên việc lớn, lại để ý đến việc nhỏ là việc báo thù cho tình huynh đệ ?
Tiên chúa cả giận, nói lớn :
- Cái thù giết em ta là cái thù không đội trời chung, sao còn nói dài lời . Nếu ta không vị tình Thừa Tướng thì ắt ngươi sẽ mất đầu rồi.

Hãy lui ra !
Thất bại, Gia Cát Cẩn về Giang Đông thưa với Tôn Quyền tự sự .
Tôn Quyền cả kinh nói :
- Nếu vậy thì đất Giang Nam ắt mất rồi .
Bỗng Triệu Tư bước ra thưa :
- Tôi có kế giải nguy kia !
Tôn Quyền hỏi :
- Tướng quân có kế gì ?
Triệu Tư thưa :
- Chúa công truyền thảo tờ biểu, tôi sẽ cầm đến Ngụy chúa kể rõ sự việc, khiến Ngụy đánh Hớn Trung thì binh Tây Thục ắt phải rút về .
Tôn Quyền cả mừng bèn sai viết biểu trao cho Triệu Tư đem đến Hứa Xương mà ra mắt Ngụy vương.
Triệu Tư đến Hứa Xương, ra mắt Giả Hủ trước, rồi hôm sau mới vào triều kiến.
Tào Phi thay sứ Đông Ngô đến tỏ vẻ khinh khi, bèn cười mà nói :
- Ấy là kế Đông Ngô muốn giải nguy đó ?
Triệu Tư vào quì lạy mà tâu :
- Tôi là sứ Ngô Hầu, xin đến triều cống .
Tào Phi hỏi :
- Ngô Hầu là chúa thế nào ?
Triệu Tư tâu :
- Là chúa thông minh, nhơn, trí hùng, lược .
Tào Phi cười ngất :
- Đã làm được gì mà dám nói như thế ?
Triệu Tư tâu :
- Ngô Hầu biết trọng nạp Lỗ Túc là thông. Lữ Mông là tướng hàng, mà trọng dụng là minh. Không nỡ giết Vu Cấm là nhơn. Lấy Kinh Châu là không đổ máu là trí. Chiếm Giang Đông, oai danh hộ cứ là hùng. Khuất thân nơi bệ hạ là lược .
Tào Phi lại hỏi :
- Ta muốn cất binh đánh Ngô, liệu được chăng ?
Triệu Tư đáp :
- Hễ bệ hạ có quân chinh phạt, thì liệu quốc ắt có binh chống đỡ .

Tào Phi lại hỏi :
- Ngô sợ Ngụy chăng ?
Triệu Tư thưa :
- Binh Giáp cả trăm muôn, lại có sông Trường Giang làm bình phong thì có sợ chi ai ?
Tào Phi lại hỏi :
- Đông Ngô liệu có được mấy người như ngươi ?
Triệu Tư thưa :
- Hạng thông minh mẫn tiệp kể có hàng trăm. Còn hạng như tôi kể sao cho hết, chỉ biết lấy xe mà chở, lấy dây mà cột .
Tào Phi khen :
- Đi sứ bốn phương mà không làm mất thể diện của một nước cũng là người ít có.
Nói rồi khiến quan Thái Trường khanh là Hình Trinh đem qua Ngô phong cho Tôn Quyền làm Ngô Vương.
Triệu Tư tạ ơn, lui ra.
Lúc ấy Lưu Hoa can :
- Tôn Quyền sợ binh thế nước Thục đến cầu cứu, xưng thần. Theo ngu ý, nhân cơ hội này nên mang quân đến đánh Ngô. Ngụy và Thục đánh ép hai đầu lại Ngô ắt bị tiêu diệt. Ngô mất rồi thì Thục bị cô lập, bệ hạ sao không tính chước ấy ?
Tào Phi nói :
- Tôn Quyền đã đầu ta. Nếu làm như vậy sợ ngăn lòng thiên hạ sau này .
Lưu Hoa lại tâu :
- Tôn Quyền bất quá chỉ là một chúa phiêu kỵ tướng quân Nam Dương Hầu. Nay được bệ hạ phong tước vương, ắt y sẽ có thêm vây cánh .
Tào Phi lắc đầu :
- Trẫm chẳng giúp Ngô cũng không giúp Thục. Cứ để hai bên hại nhau, sau hãy tính !

Còn Tôn Quyền, đang nghĩ kế chống Thục thì có sứ giả đến phong Vương.
Cố Ung can :

- Nếu lãnh chức vương, e thiên hạ chê cười !
Tôn Quyền nói :
- Thuở xưa Bái công cùng chịu phong với Hạng Võ. Ta phải nương theo thời chứ .
Nói xong bèn ra thành nghinh chiếu chỉ .
Lúc ấy Hình Trinh ỷ mình là sứ Thiên Quốc, không chịu xuống ngựa vào thành.
Trương Chiêu cả giận :
- Lễ không có chỗ nào không kính, pháp không có chổ nào không nghiêm. Sao ông tự tôn vậy ?
Hình Trinh biết lỗi, bèn xuống ngựa vào thành với Tôn Quyền.
Bỗng Từ Thạnh khóc lớn mà nói :
- Chúa ta hạ mình như vậy, thật đáng tức thay !
Hình Trinh thất kinh, thầm nghĩ :
- Giang Đông còn có những người trọng Chúa như vậy, Ngụy ắt khó mà chinh phục .
Tôn Quyền khi ấy tức vị Vương để các quan quì lạy . Sau đó sai sứ đến tạ ơn Ngụy Chúa.
Bỗng có quân báo Thục vương đả kéo đại binh tới, thanh thế lừng trời. Thủy binh đã qua khỏi Vu Khẩu, còn bộ binh đã đến Thê Quy rồi.
Lúc ấy Tôn Quyền, tuy được phong Vương, nhưng Ngụy Đế không chịu giúp quân, nên chẳng biết phải đối phó ra sao. Bèn hỏi tả hữu ai có kế chi.
Bỗng một tiểu tướng tên Tôn Huờn nói lớn :
- Tôi tuy nhỏ, nhưng dám lãnh vài vạn binh đến đẩy lui quân Thục.
Tôn Quyền hỏi :
- Cháu có kế chi, nói nghe coi ?
Huờn thưa :
- Tôi có 2 tùy tướng là Lý Dị và Tả Sanh, đều có sức mạnh. Vì thế tôi có thể trừ được Thục chúa .
Tôn Quyền cả mừng liền cấp cho Tôn Huờn 5 vạn quân mã. Lại cho Châu Nhiên là tướng giàu kinh nghiệm theo giúp . Sau đó, Tôn Huờn được phong làm Tả Đô Đốc. Châu Nhiên làm Hữu Đô Đốc, nội ngày ấy hưng binh.

Còn tướng Thục là ngô Bang , dẫn quân đến đâu, quân Ngô đầu hàng đến đó . Nên mới có mấy ngày mà đã tới Nghi Đô, lại được tin báo Tôn Quyền sai Tôn Hườn thống lãnh binh mã ra ngăn chống.
Tiên chúa hay tin bèn nói :
- Tôn Quyền lại sai bọn con nít ra cự với ta sao ?
Quan Hưng thưa :
- Nếu chúng sai thằng con nít, xin bệ hạ hãy để việc đó cho tôi .
Tiên chúa đồng ý.
Trương Bào cũng bước tới tâu :
- Tôi cũng xin được đi với Quan Hưng !
Tiên chúa nói :
- Hai cháu đi càng tốt song phải cẩn thận, chớ nên khinh địch .
Hai người bái tạ Tiên chúa dẫn quân ra đi.
Tôn Hườn nghe tin liền kéo binh dàn trận. Thấy bên Tây Thục có hai tiểu tướng Trương Bào cầm cây xà mâu, Quan Hưng cầm cây đại đao, đang hét lớn :
- Tôn Huờn là thằng con nít, sao dám chống lại binh trời !
Tôn Huờn bèn mắng lại :
- Cha bây là quỉ không đầu. Còn chúng bây là bọn con nít mà dám đến nói dóc, không sợ đứt đầu sao ?
Trương Bào nổi giận xốc ngựa tới đâm Tôn Huờn.
Tôn Huờn khiến Tạ Sanh ra đánh.
Đánh chưa đầy 30 hiệp Tạ Sanh thua chạy, Trương Bào đuổi theo.
Lý Dị bèn ra tiếp đánh Trương Bào.
Hai bên bang đánh nhau, Đàm Hưng thấy Bào anh hùng như vậy, sợ Lý Dị bại trận, bèn lấy tên bắn trúng ngựa của Bào .
Ngựa hí lên một tràng rồi rút về trại Thục.
Lý Dị đuổi theo đến trại Thục .
Bào bị té, Lý Dị bèn rút gươm chém, bỗng một vòi máu vụt lên, đầu Dị rơi xông đất.
Bào nhìn lại thì ra Quan Hưng đã rượt theo Dị, thừa cơ lấy đầu y.
Quan Hưng chém đầu Dị cứu được Bào, bèn dốc binh chém tới.
Tôn Huờn đại bại.
Còn Trương Bào lên ngựa khác, hiệp cùng Quan Hưng tiến đánh

Huờn.
Huờn nổi giận vung đao ra cự địch. Đánh chưa đầy 3 hiệp, tay chân bủn rủn, Huờn rút chạy, Bào rượt theo, Tạ Sanh cản lại, Bào hét một tiếng, xáng cho một xà mâu, Sanh chết tốt.
Binh Thục cả thắng, thâu binh tập họp.
Bào không thấy Hưng thì thất kinh vội đi tìm. Đi được vài dặm thấy Hưng tay cầm đao, tay cặp nách một tên còn sống trở về.
Bào cả mừng hỏi ai ?
Hưng cười :
- Kẻ thù của anh đó !
Xem lại thì đó là Đàm Hưng đã bắn ngựa của Bào lúc trước.
Trương Bào cả giận, chém Đàm Hưng rồi lấy máu mà tế ngựa. Sau đó, viết biểu dâng lên tiên chúa báo tin.
Còn Tôn Huờn đại bại, liệu chống không nổi, bèn sai người về cầu cứu.
Tướng Thục là Trương Nam và Phùng Tập nói với Ngô Bang :
- Nay Tôn Huờn đã đại bại, nên nhân lúc này mà cướp trại y đi !
Ngô Bang nói :
- Chưa nên . Tuy Huờn đại bại , nhưng còn Châu Nhiên quản thủ chiến thuyền chưa hề hấn gì, nếu ta cướp trại thế nào y cũng cho quân sĩ đổ bộ mà đánh bọc hậu.
Trưởng Nam nói :
- Việc ấy không khó ! Chỉ cần sai Trương Bào và Quan Hưng đem binh mai phục ở góc núi, hễ Châu Nhiên tới thì ào ra mà giết hết, ắt là trọn thắng . Y theo kế, Ngô Bang cùng Phùng Tập và Trương Nam phân binh thành ba đạo kéo đến trại Tôn Huờn, bốn phía nổi lửa, binh Ngô đại bại, đạp lên nhau mà chết.
Còn Châu Nhiên được tin Tôn Huờn bại binh thì thất kinh, lại nghe có lửa cháy bên trại Tôn Huờn, muốn đến tiếp cứu ; nhưng Thôi Võ cản lại :
- Tướng quân hãy cố thủ thủy trại, nếu không cả bộ binh và thủy binh sẽ ra tro .
Châu Nhiên nghe lời, sai Thôi Võ ra đi.
Thôi Võ vừa qua khỏi góc núi, bỗng nghe còi trống vang dội, bên tả Quan Hưng, bên hữu Trương Bào ập ra đánh úp, Thôi Võ thất

kinh bỏ chạy thì bị Bào cản lại bắt sống đem về .
Châu Nhiên được tin, vội buông thuyền xuôi theo giòng nước hơn 50 dặm mới dám đóng binh.
Còn Tôn Huờn, giáp y tả tơi dẫn binh vượt lửa mà chạy riết tới Di Lăng .Vừa mới vào thành thì binh của Ngô Bang đã rượt tới phủ vây tứ phía.
Trong lúc đó , Trương Bào và Quan Hưng giải Thôi Võ về Thê Quy ra mắt Tiên chúa.
Tiên chúa cả mừng, khao thưởng ba quân, rồi truyền đem Thôi Võ ra chém quách.
Từ đó, oai danh Tiên chúa lừng lẫy đất Giang Nam, ai nghe cũng sợ vỡ mật.

Ngày kia, Tôn Quyền được tin báo Tôn Huờn bại trận, sai người về cầu cứu thì cả sợ, bèn than với quần thần :
- Nay Tôn Huờn đại bại . Châu Nhiên số phận cũng không hơn. Vậy phải làm sao ?
Trương Chiêu thưa :
- Nay chư tướng đã qua đời nhiều, chỉ còn mươi người. Xin chúa công hãy sai đi ngăn giặc ?
Tôn Quyền thở dài :
- Ta e khó giữ được ?
Trương Chiêu thưa :
- Cứ sai Hàn Dương làm chánh tướng, Châu Thới làm phó tướng, hiệp cùng Phan Dương, Lăng Thống Cam Ninh, đem binh 10 vạn mà cự địch. Chừng nào bại sẽ tính kế khác .
Tôn Quyền gắng gượng y lời.

Còn Tiên chúa từ ngày khởi binh, đánh thắng liên tiếp, nay đã kéo đến Di Lăng đóng đến 45 trại, liên kết 75 dặm, thấy Trương Bào, Quan Hưng lập được nhiều chiến công thì khen rằng :
- Những tướng theo trẫm đều đã già cả. Nay hai cháu anh hùng như vậy thì lo chi việc trừ Tôn Quyền .
Đang nói, bỗng có tin Hàn Dương và Châu Thới đến tiếp cứu Tôn Huờn.

Tiên chúa đang định sai Trương Bào ra cự địch thì có tin cấp báo :
- Lão tướng Huỳnh Trung dẫn quân qua đầu Tôn Quyền rồi .

Hồi 83
Đánh Hào Đình, Tiên Chúa diệt quân thù
Giử Giang Khẩu, thư sinh làm đại tướng

Tiên chúa được tin Huỳnh Trung trốn thì mỉm cười nói :
- Huỳnh Hớn Thăng không phản đâu. Bởi ta nói lỡ lời rằng mấy tướng già không dùng được nữa nên Trung buồn mà đi lập công đó thôi .
Nói rồi sai Trương Bào và Quan Hưng đến tiếp ứng. Lại dặn hễ Huỳnh Trung lập được chiến công rồi thì phải giục y trở về . Hai tướng tuân lịnh đi liền.
Còn Huỳnh.Trung, vì tự ái nên quyết đến Di Lăng.
Ngô Bang , Trương Nam, Phùng Tập rước vào, hỏi :
- Lão tướng đến có việc chi ?
Huỳnh Trung đáp :
- Ta theo thiên tử đến nay lập đã nhiều công. Vậy mà chúa thượng hôm qua nói bọn già này vô dụng cả. Vì thế ta đến đây quyết đánh Đông Ngô, để chém tướng thử coi già hãy không già .
Đang nói chuyện thì có tin binh Ngô đã đến.
Huỳnh Trung cả giận, vùng dậy, cầm thương lên ngựa ra đi.
Ngô Bang liền sai Phùng Tập đi theo trợ chiến.
Huỳnh Trung ra trận, kêu Phan Chương mà chửi.
Phan Chương cả giận dẫn Sư Tịch ra ngựa.
Tịch thấy Trung già thì khinh khi , xọc ngựa đến chém, Trung cho một đao té nhào.
Phan Chương thấy thế liền hươi cây Thanh long đao của Quan Công đến đánh.
Đánh chưa đầy vài hiệp, Phan Chương chống không nổi, bỏ chạy, Huỳnh Trung thừa thắng rượt theo, giết quân Ngô chết như rạ rồi trở về. Đi giữa đường thì gặp Trương Bào và Quan Hưng tiếp viện.
Thấy Huỳnh Trung đắc thắng, Quan Hưng thưa :
- Thiên tử nghe lão tướng xuất trận, bèn sai chúng tôi đến tiếp

giúp. Chẳng ngờ lão tướng đã toàn thắng .
Huỳnh Trung mỉm cười .
Qua bữa sau, nghe tin báo có Phan Chương đến, Huỳnh Trung vội vã lên ngựa, một mình dẫn năm ngàn quân ra trận đánh với Phan Chương.
Đánh được vài hiệp, Phan Chương bỏ chạy, Huỳnh Trung rượt theo, không ngờ bị Phan Chương bắn một mũi tên, Huỳnh Trung né khỏi, rồi lại rượt theo nữa. Rượt được chừng vài dặm, xảy có tiếng chiêng trống nổi dậy, hai đạo binh mai phục ào tới , một phía là Châu Thới , một phía là Hàn Dương xông ra một lượt. Phía trước Phan Chương phủ vây Huỳnh Trung vào giữa.
Bỗng trên bờ suối, có một toán bắn tên xuống như mưa.
Mã Trung nhắm bắn trúng vai Huỳnh Trung té nhào.
Binh Ngô thấy vậy cả mừng, áp lại đánh nhầu.
Xảy nghe phía sau có tiếng la hét, hai đạo binh của Trương Bào và Quan Hưng áp tới tiếp ứng.
Binh Ngô loạn cả lên bỏ thương mà chạy. Thế là Huỳnh Trung được hai tiểu tướng cứu thoát.
Tiên chúa hay tin Huỳnh Trung trọng thương đến thăm và nói :
- Lão Tướng bị thương là tại trẫm đó !
Huỳnh Trung tâu :
- Tôi ăn lộc chúa đã nhiều, nay có thác cũng là phải. Xin bệ hạ hãy thiện bảo thánh thể để đủ sức đánh Trung Nguyên . Nói xong tắt hơi thở cuối cùng.
Tiên chúa thấy Huỳnh Trung chết thì buồn rầu, liền truyền chôn cất tử tế và truyền rằng : Ngũ Hổ đại tướng đã mất hết ba mà thù kia chưa trả được .

Nói rồi bèn dẫn quân đến thẳng Hồ Đình hội hết chư tướng chia làm 8 đạo .
Đường thủy giao cho Huỳnh Quyền. Đường bộ do Tiên chúa .
Lúc ấy Hàn Dương và Châu Thới được tin bèn dẫn binh ra bố trận , rồi bước tới kêu rằng :
- Bệ hạ là chúa nước Thục mà ra trận làm chi, nhỡ bị chết thì ăn năn sao kịp .

Tiên chúa đáp :
- Chúng bay là bầy chó bên Ngô, sao dám hại em trẫm, trẫm quyết phơi thây bọn bây cho hả .
Tiên chúa vừa dứt lời thì bộ tướng của Hàn Dương là Hạ Tuân xông ra .
Bên này Trương Bào cũng lướt tới .
Hạ Tuân thất kinh muốn lui binh mà chạy . Em Châu Thới là Châu Bình thấy Hạ Tuân khiếp sợ , bèn tới tiếp ứng.
Quan Hưng thấy vậy, xông ra chận Châu Bình.
Châu Bình thất kinh bỏ chạy bị Quan Hưng chém cho một đao đứt thành hai đoạn.
Còn Hạ Tuân cũng bị Trương Bào đâm một đao té nhào .
Châu Thới và Hàn Dương liệu thế chống không nổi bèn lui binh về trại .
Tiên chúa truyền lệnh, tức thì 8 đạo binh Thục nhào tới, giết binh Ngô chết thôi vô số .
Còn Cam Ninh lúc này đang ở trong thuyền dưỡng bệnh, nghe tin Hàn Dương và Châu Thới thất trận, lại thấy binh Thục tràn đến, vội vã cầm thương lên ngựa, bỗng gặp một tốp binh Phiên do tướng Sa Ma Kha chỉ huy .
Cam Ninh cả sợ không dám đánh , quay ngựa chạy chí chết.
Sa Ma Kha liền rút tên bắn một mũi trúng đầu Cam Ninh.
Cam Ninh chạy đến gốc cây đại thọ ngồi đó mà chết.
Lúc ấy Tiên chúa đang toàn thắng, tiến binh lấy Hồ Bình, rồi nhóm chư tướng mà khao thưởng, bỗng không thấy Quan Hưng bèn sai Trương Bào đi tìm.

Trong lúc đó Quan Hưng thấy Phan Chương đang chạy, liền vội vã rượt theo .
Chạy được ít dậm, Phan Chương chạy vào một hòn núi, Quan Hưng rượt theo mà không thấy y, tìm đường ra cũng không được.
Bỗng thấy một ngôi nhà nhỏ dưới chân núi . Quan Hưng bèn gõ cửa bước vào .
Một ông già ra tiếp đón.
Vào tới nhà trong, Hưng thay có một bức tượng Quan Công bèn

khóc rống lên.
Ông già hỏi :
- Tại sao ngài khóc ?
Quan Hưng thưa :
- Tượng đó là cha tôi . Cớ gì ông thờ ?
Ông già quì lạy Quan Hưng và nói :
- Trước kia đất nầy thuộc quyền Ngài . Ngài rải nhiều ân đức trong dân gian, đến sau bị binh Ngô hại , ngài hiển thánh , bảo hộ bá tánh. Do đó chúng tôi kính mến, lập bàn thờ ngài .
Quan Hưng nghe nói thì khóc lóc một hồi rồi sụp xuống quì lạ□y .
Ông già lại sai vợ con làm thịt heo mà đãi .
Chừng nửa đêm, trong lúc hai người đang chuyện trò thì Phan Chương gõ cửa xin vào .
Quan Hưng cả giận rút đao chém nhầu .
Phan Chương hoảng sợ bỏ chạ□y .
Vừa tới cửa thì thấy một người mặt đỏ, mắt phụng, mày tằm, râu ba chòm , đúng là Quan Công hiển thánh .
Phan Chương cả sợ chạy trở lại thì Quan Hưng cho một đao bay đầu.
Sau đó Quan Hưng lấy quả tim của Chương để trên bàn cúng Quan Công, rỗi lấy đầu lên ngựa trở về.
Ra khỏi núi gặp Mã Trung đang đi tìm Phan Chương.
Thấy Quan Hưng treo thủ cấp của Chương thì cả sợ, hét lên một tiếng rồi xông tới đánh.
Cả hai đấu chừng hai hiệp, Mã Trung bỏ chạy.
Bỗng có tiếng pháo nổ , hai bên xông ra hai tướng là Mê Phương và Phó Sĩ Nhơn đến vây Quan Hưng.
Hưng phá vòng vây không nổi .
Đang nguy cấp thì có Trương Bào kéo tới.
Thấy Quan Hưng bị vây, Bào hươi xà mâu chém nhầu, binh Ngô cả loạn, bỏ vòng vây mà chạy.
Mã Trung, Phó Sĩ Nhơn và Mê Phương thấy vậy bèn giục ngựa trở về trại .
Trương Bào cứu được Quan Hưng.
Cả hai về dâng thủ cấp Phan Chương cho tiên chúa.

Tiên Chúa cả mừng.
Trận chiến này binh Ngô bị hao tổn khá nhiều.
Mã Trung bèn dẫn Mê Phương và Phó Sĩ Nhơn ra đóng nơi mé sông.
Đêm ấy, Mê Phương nghe lóng tiếng ba quân than thở :
- Chúng ta là binh của Kinh Châu bị Lữ Mông dùng kế hại chúa công. Nay Lưu hoàng Thúc ngự giá đến trả thù. Sớm muộn Đông Ngô cũng bị diệt. Chi bằng cắt đầu Mê Phương và Phó sĩ Nhơn đem dâng cho Lưu hoàng thúc, rồi về đầu cho trọn nghĩa .
Mê Phương nghe nói thất kinh, đêm không ngủ được, bèn bàn với Phó Sĩ Nhơn :
- Lòng quân đã sanh biến, trước sau gì chúng cũng nổi loạn, e mạng ta khó sống. Vả chăng Lữ Mông mới là kẻ làm phản. Nay ta tìm cách lấy đầu y đem về dâng Tiên chúa thì ắt là được tha tội .
Phó Sĩ Nhơn can ngăn.
Mê Phương tiếp lời :
- Không sợ ? Tiên chúa là bậc nhơn đức, hay khoan dung. Trước kia, chúng ta đầu Ngô là điều bắt buộc, há Ngài chấp nhất sao ? Huống chi nay thái tử A đẩu là cháu của ta, lẽ nào Tiên chúa không tưởng đến . Bàn luận xong, hai người vào trướng lấy đầu Mã Trung đem qua dinh Thục, xin dâng thủ cấp lên Tiên chúa.
Tiên chúa cả giận, hét lớn :
- Trẫm lìa Thành Đô đến đây đã lâu sao không thấy bây ra hàng xin chuộc tội ? Nay thế binh chúng bây đã nguy cấp mới đến mà kiếm lời, xảo ngôn vậy .
Nói đoạn sai Quan Hưng thiết án, Tiên chúa tay bưng thủ cấp của Mã Trung mà tế . Rồi lại đích thân cầm đao mổ bụng Phó Sĩ Nhơn và Mê Phương làm lễ tế Quan Công.
Bỗng Trương Bào chạy đến mà khóc :
- Cừu nhơn của bác con đã diệt hết, còn cừu nhơn của cha con !
Huyền Đức nói :
- Cháu chớ lo ! Bác sẽ đạp hết đất Giang Đông này, bắt cho được hai thằng giặc ấy để trả thù cho cháu .

Lúc ấy oai danh Tiên chúa lừng lẫy.

Tôn Quyền cả sợ vội triệu tập chư tướng lập mưu.
Bộ Chắc thưa :
- Việc đã lỡ , vì chúa công chém Quan Công mà không suy lợi hại. Nay Tiên chúa có giận là giận Lữ Mông , Mã Trung , Phan Phương, Mê Phương và Phó Sĩ Nhơn. Năm người ấy nay đã chết cả, chỉ còn Phạm Cương và Trương Đạt còn ở lại Đông Ngô. Vậy phải bắt hai người đó giao nạp, lại gửi thủ cấp Trương Phi về cho Thục chúa, một mặt trả đất Kinh Châu lại và đưa Tôn Phu Nhơn về . Rồi làm biểu cầu hòa để cùng chung diệt Ngụy, thì binh Thục sẽ lui .
Tôn Quyền nghe theo, bèn sai trói Phạm Cương và Trương Đạt, lấy thủ cấp Trương Phi, rồi truyền Trình Bỉnh làm sứ dâng cho Tiên chúa.
Lúc ấy Tiên chúa muốn kéo binh đi thì có sứ đến .
Tiên chúa cho vào bái kiến và nói :
- Có là trời khiến kẻ cừu nhơn đến nạp mạng .
Sau đó, truyền phân thây Phạm Cương, Trương Đạt ra mà tế Trương Phi.
Tế xong, truyền đuổi Trình Bỉnh về .
Mã Lương tâu :
- Nay cừu nhơn đã giết hết, Xin Bệ hạ hãy nhận đất Kinh Châu, đưa Tôn Phu Nhơn về hòa hảo với Ngô để diệt Ngụy, lo mưu đồ đại sự .
Tiên chúa nói :
- Kẻ thù muôn đời của trẫm là Tôn Quyền. Phải giết Tôn Quyền trước rồi diệt Ngụy sau. Các khanh chớ cản trở ?
Trình Bỉnh hổ thẹn về tâu với Ngô Vương :
- Thục quân không chịu giảng hòa, quyết diệt Ngô để trả thù cho Vân Trường .
Tôn Quyền cả sợ .
Bỗng Hám Trạch tâu :
- Xưa có Chu Du, nay Chu Du đã mất thì có Lỗ Túc , Lỗ Túc mất thì có Lữ Mông. Nay họ đã qua đời cả, chỉ còn Lục Tốn. Tốn tuy là một nho sinh song tài năng thật siêu quần. Xin Chúa công trọng dụng .

Trương Chiêu thưa :
- Lục Tốn thì tài năng có chi !
Cố Ung tâu :
- Lục Tốn còn trẻ, e chư tướng không phục. Mà hễ lòng quân không phục thì ắt sinh loạn.
Hám Trạch thưa lớn :
- Nếu không dùng Lục Bá Ngôn thì đất Ngô phải hữu hỉ rồi còn chi nữa là nói .
Tôn Quyền nói :
- Ta biệt Lục Tốn là bậc kỳ tài. Ý ta muốn dùng y. Các khanh chớ bàn tán nữa !
Nói xong truyền gọi Lục Tốn đến.
Lục Tốn vào triều bái.
Tôn Quyền nói :
- Binh Thục đã đến bờ cõi rồi, nên ta triệu khanh đến để thống lãnh binh mà đánh Lưu Bị .
Lục Tốn thưa :
- Văn võ đặt Giang Đông là bậc kỳ cựu. Còn tôi, mới tới, nhỏ tuổi, làm sao thống lãnh nổi họ ?
Tôn Quyền nói :
- Ta đã hiểu tài của khanh. Nay ta phong cho khanh làm đại Đô đốc để dẹp giặc. Khanh chớ chối từ .
Lục Tốn thưa :
- Nếu các tướng sĩ không tuân lệnh thì sao ?
Tôn Quyền bèn rút gươm trao cho Lục Tốn mà nói :
- Thì cứ chặt đầu rồi tâu sau .
Lục Tốn thưa :
- Nếu Đại vương ủy thác, nhưng xin đại vương để ngày mai nhóm hết tướng sĩ lại rồi sẽ ban kiếm cho tôi . Tôn Quyền nghe theo, bèn triệu quân sĩ lập đài cao nội đêm, rồi nhóm hết bá quan, thỉnh Lục Tốn đăng đàn , phong làm đô đốc, ban bửu kiếm ấn thọ.
Tôn Quyền bèn truyền :
- Ở trong là phần chủ trị , ở ngoài là phần Tướng quân tiết chế. Vậy Khanh phải cố gắng ?
Lục Tốn phụng mệnh xong, bèn sai Đinh Phụng và Từ Thạnh làm

tiền bộ, nội ngày ấy xuất chinh.
Hàn Dương và Châu Thới đang giữ ải, nghe có Lục Tốn đến thì thất kinh, nói với nhau :
- Sao Chúa Công lại sai một tên thư sinh như vậy làm đô đốc ?
Khi ra đến nơi chư tướng có ý không phục .
Lục Tốn nói :
- Chúa Công sai ta thống lãnh binh mã diệt quân Thục. Việc binh cơ thì cứ quân pháp, các ông hãy thận trọng !
Châu Thới nói :
- Hiện Di Lăng, Tôn Huờn đang bị vây. Vậy đô đốc có kế chi ?
Lục Tốn nói :
- Tôn Huờn được lòng quân sĩ, thành ắt giữ được, không cần phải cứu. Để ta phá binh Thục, ắt Tôn Huờn được giải nguy. Chư tướng đều cười và lui ra .
Qua bữa sau, Lục Tốn ra lệnh đâu đó đều đóng chặt , quân mã đề phòng nơi Hải khẩu, chớ không cho ra đánh.
Chư tướng mỉm cười.
Lục Tốn thấy vậy nói :
- Ta được đại vương ủy thác, quản lãnh quân binh, sao các ngươi lại khinh khi như vậy ?
Hàn Dương thưa :
- Chúng tôi đã từng đánh Đông dẹp Bắc, thế mà hôm nay đô đốc lại truyền cố thủ, thì nhuệ khí của chúng tôi từ xưa ắt không còn .
Lục Tốn nói :
- Nay đại vương ủy thác cho ta, ắt là người phải biết ta. Các tướng hãy cứ nghe lệnh ta, chớ đố kỵ mà chểnh mảng ?
Các tướng hậm hực lui ra .

Còn Tiên Chúa, bắt từ Hồ Đình bố liệt thẳng xuống Xuyên Khẩu, gom tới hơn bốn chục doanh trại. Ngày thì cờ rợp trời, đêm thì đèn sáng chói.
Lúc đó có tin Đông Ngô sai Lục Tốn cầm binh.
Tiên Chúa bèn hỏi chư tướng :
- Lục Tốn là người thế nào ?
Mã Lương tâu :

- Gã là một thư sinh, song giàu mưu lược, không thua Châu Du. Ngày trước đánh lấy Kinh Châu cũng nhờ kế của Lục Tốn .
Tiên Chúa cả giận nói :
- Ta phải bắt thằng này ?
Mã Lương thưa :
- Y có nhiều quỷ kế. Xin bệ hạ phải coi chừng !
Tiên Chúa nói :
- Cũng vì quỉ kế ấy mà nó hại em ta, há ta thua thằng bạch diện sao ?
Nói rồi bèn truyền binh đánh phá các ải khẩu.
Hàn Dương thấy binh Thục đến bèn phi báo cho Lục Tốn.
Tốn và Dương lên ngựa ra chỗ cao mà xem, thảy xa xa quân sĩ đông như kiến.
Lục Tốn nói với Hàn Dương :
- Từ khi Lưu Bị đến đây, đánh thắng mấy mươi trận. Nếu ta xuất binh chống cự, ắt bất lợi. Nay tiết trời nóng bức, ta cứ cố thủ thành trì, binh Thục dầu muốn đánh cũng khó. Mà như vậy ắt lòng quân sinh biến, lúc ấy ta sẽ tìm cách diệt binh Thục .
Còn Tiên Chúa thì ngày nào cũng cho quân khiêu chiến, nhưng chẳng thấy ai ra đánh.
Lục Tốn truyền quân sĩ bịt tai, đừng nghe ; rồi đích thân đi khắp trại khuyên chư tướng hết lòng cố thủ.
Tiên Chúa thấy binh Ngô bất động thì nóng lòng vô cùng.
Mã Lương tâu :
- Lục Tốn án binh bất động, chắc y chờ quân ta sinh biến. Xin bệ hạ đề phòng ?
Tiên Chúa nói :
- Nó sợ ta đó thôi !
Nói vừa dứt thì Phùng Tập tâu :
- Nay đang mùa hè, quân sĩ nóng nực, ngựa thiếu nước uống. Thiệt là bất tiện !
Tiên chúa truyền :
- Ngươi hãy dời trại đến nơi có cây mát mẻ, có khe suối mà đóng quân, chờ hết mùa hè hãy tấn binh !
Phùng Tập tuân lệnh .

Mã Lương tâu :
- Ta kéo đi hết, thảng như binh Ngô ào đến thì sao ?
Tiên Chúa nói :
- Trẫm sai Ngô Bang dẫn một ngàn binh mai phục trước trại Ngô, Trẫm cầm tám đạo, phục nơi góc núi.
Nếu Lục Tốn hay tin dời trại ắt đem quân đến, lúc đó các đạo binh phục sẽ ngoi lên chận đường, sẽ bắt được thằng nhỏ ấy .
Các quan tâu :
- Bệ hạ trật là bậc mưu kế khôn lường !
Mã Lương tâu :
- Thừa Tướng biết rõ các ải khẩu, sao bệ hạ không vẽ bản đồ rồi thỉnh kế của Thừa Tướng ?
Tiên Chúa đáp :
- Việc nhỏ ấy hà tất phải hỏi Thừa Tướng .
Mã Lương tâu :
- Không nên khinh việc nhỏ mà không đề phòng !
Tiên chúa nghe lời, bèn sai Mã Lương vẽ bản đồ các trại rồi về thỉnh ý Khổng Minh.
Mã Lương phụng mạng đi liền.
Sau đó Tiên Chúa dời binh đến chỗ rậm rạp mà tránh nóng.
Quân do thám chạy về phi báo cho Châu Thới.
Thới và Dương cả mừng ra mắt Lục Tốn , thưa rằng :
- Nay Binh Thục đều dời trại vào rùng núi để tránh nắng. Vậy xin Đô Đốc hãy thừa cơ mà đánh đi !

Hồi 84
Lục Tốn đốt bảy trăm dặm trại
Khổng Minh bày "Tám cửa trận đồ"

Lục Tốn hay tin binh Thục rút về núi thì cả mừng. Đứng quan sát Tốn thấy xa xa là một đạo binh toàn bọn già yếu bệnh tật, lại có cờ đề chữ : Tiên phong Ngô Bang.
Coi một hồi, Lục Tốn nói :
- Phía chân núi có sát khí, chỗ ấy có binh phục. Bởi vậy trên đất bằng họ đặt binh nhược để dụ ta chăng ?
Chư tướng nghe nói đều cho là nhát. Qua hôm sau, Ngô Bang lại ra khiêu chiến, chửi bới om sòm, lại cởi trần nằm dài trên cỏ, trông rất khiêu khích.
Từ Thạnh và Đinh Phụng chịu không được bèn thưa với Lục Tốn :
- Để chúng tôi cho chúng một trận cho bõ ghét .
Lục Tốn cười :
- Đó là quỉ kế đó . Coi chừng !.
Cách ba ngày sau, Lục Tốn dẫn các tướng lên chỗ cao xem, thấy Binh Thục lần lần kéo từ núi ra, đạo binh của Ngô Bang cũng không khiêu khích nữa .
Lục Tốn nói :
- Ta ngăn cản chư tướng cũng vì lẽ đó .
Chư tướng lúc đó mới hiểu tài của Tốn.
Tốn lại nói :
- Đã lâu binh Thục không được đánh, ắt sinh trễ nãy . Vậy nội tuần này ta sẽ toàn thắng.
Tốn bèn biên thơ về tâu với Tôn Quyền :
- Chỉ nay mai sẽ phá được Thục.
Tôn Quyền cả mừng khen thầm :
- Đông Ngô lại trổ ra dị nhân như vậy thì còn lo gì . Nói xong bèn dấy binh đến mà tiếp ứng.

Còn Tiên Chúa ở Hồ Đình xua quân tiếp theo mé sông, thâm nhập đất Ngô.
Chư tướng can ngăn.
Lưu Bị nói :
- Quân giặc đã vỡ mật. Ta cứ xua binh thắng tiến. Thấy thế các quan càng can ngăn, Tiên Chúa mới nghe, bèn sai Huỳnh Quyền tiến qua Giang Bắc phòng binh Ngụy, còn mình kéo đến Giang Nam lo việc đánh tới.

Lúc ấy, Ngụy chúa được tin báo binh Thục đóng nhiều dinh trại dọc theo mé núi. Còn Huỳnh Quyền kéo thủy binh đóng dọc sông phía Bắc, hàng ngày ra tuần hàng trăm dặm, không biết có hậu ý gì ?
Tào Phi cười mà rằng :
- Lưu Bị gần bại rồi đó . Y đâu hiểu binh pháp, vì thế mới nhè nơi rừng núi mà đóng trại. Nếu Tôn Quyền dụng hỏa
công thì hết đường. Nội mười ngày nữa Lưu Bị ắt thua Lục Tốn .
Nghe nói, tướng sĩ không tin.
Tào Phi tiếp lời :
- Lục Tốn mà thắng ắt xua binh vào Tây Xuyên, Giang Nam bỏ ngõ, chừng đó ta giả đò đánh giúp, rồi thừa cơ chiếm Giang Nam khó gì .
Nói xong, Tào Phi bèn sai Tào Nhơn dẫn binh ra Nhu Tu ; Tào Hữu dẫn binh ra Đông Khẩu ; Tào Nhơn ra nơi Nam Quận. Các đạo binh ấy cứ chuẩn bị chờ Tào Phi đến sẽ cùng tiến lấy Đông Ngô.

Về phía Thục, khi Mã Lương về dâng bản đồ cho Khổng Minh. Khổng Minh xem rồi nói :
- Ai bày kế cho chúa thượng thì phải lấy đầu kẻ đó !
Mã Lương thưa :
- Đó là kế của chúa thượng.
Khổng Minh than :
- Khí thế của Hớn trào đã hết rồi !
Mã Lương hỏi thì Khổng Minh nói :

- Đóng binh nơi thấp và hiểm trở, ấy là việc binh gia đại ky. Nếu địch dùng hỏa công thì lấy chi mà giải cứu. Họa sẽ tới
đó ! Lục Tốn có thể không chịu ra binh ấy cũng là vì cớ đó. Ngươi hãy về gặp trình chúa công đóng binh nơi khác .
Mã Lương thưa :
- Thảng như binh Ngô thắng rồi thì sao !
Khổng Minh đáp :
- Lục Tốn nó không theo đâu.
Mã Lương hỏi :
- Tại sao ?
Khổng Minh đáp :
- Vì nó sợ binh Ngụy đánh lòn phía sau .
Lương hỏi tiếp :
- Nếu chúa thượng bại thì biết tính sao ?
Khổng Minh nói :
- Nếu chúa thượng mà bại ắt chạy qua Bạch Đế Thành. Khi mới vào Tây Xuyên, ta đã đặt mười vạn binh mai phục nơi Ngũ Phục Phổ . Thôi ngươi hãy đi ngay kẻo muộn !
Mã Lương vội vã ra đi. Còn Khổng Minh tức tốc về Thành Đô lo việc tiếp ứng.

Còn Lục Tốn thấy binh Thục không còn đề phòng gì nữa, bèn hội các tướng mà nói :
- Ta đã nắm hết tình địch. Nội đêm nay ta sẽ phá binh Thục. Vậy chư tướng phải tận tâm mới được .
Nói vừa dứt lời thì Hàn Dương và Châu Thới xin lãnh mạng ra đi .
Lục Tốn không chịu, bèn sai Thuần Vu Đơn phải đem năm ngàn quân lấy cho được trại thứ tư do tướng Phó Đồng giữ. Rồi đích thân đem binh tiếp ứng.
Tốn lại kêu hai tướng Đinh Phụng và Từ Thạnh mà nói :
- Mỗi người hãy lãnh ba ngàn quân đen mai phục khỏi trại năm dặm. Đợi lúc Thuần Vu Đơn bại binh về thì tiếp ứng. Thảy giác chớ có rượt .
Đến tối, Thuần Vu Đơn đến trại Thục, lúc ấy là canh ba, quân sĩ bèn gióng trống, la ó mà xông vào.

Chủ trại là Phó Đổng hay được, cầm binh ra cự.
Vu Đơn yếu thế, quệt ngựa chạy dài. Bỗng tướng Triệu Dung ra cản đường. Vu Đơn mở vòng vây chạy về , giữa đường lại gặp Sa Ma Kha cùng với binh Phiên xông ra. Khi gần đến trại Ngô, lại xông ra hai đạo binh, Vu Đơn hoảng sợ, song đến gần xem lại là hai tướng Ngô - Đinh Phụng và Từ Thạnh đem binh tiếp cứu . Ba tướng họp nhau đánh lui binh Thục, rồi ra mắt Lục Tốn.
Lục Tốn nói :
- Ấy là kế của ta gạt để xem binh lực của Thục . Các tướng đồng khen : Đô đốc thiệt tài ! .
Lục Tốn nói :
- Kế của ta chỉ có Khổng Minh biết được. Nay y không có ở đây thật trời giúp ta . Nói rồi, sai. Châu Nhiên lấy thuyền chở rơm đến trại Thục. Hàn Dương đánh bờ sông phía Bắc, Châu Thới đánh bờ Phía Nam. Mỗi tên lính phải mang theo một bó rơm, hễ đến trại Thục thì xông vào mà đốt. Lại truyền lệnh phải cố gắng đốt rồi rượt theo địch, khi nào bắt được Lưu Bị mới thôi.

Còn Tiên Chúa, đang ngồi nghĩ kế đánh Ngô, xảy thấy cây cờ trung quân đổ xuống, bèn hỏi Trình Kỷ điềm gì vậy ? Trình Kỷ tâu :
- Đêm nay ắt có binh Ngô đến cướp đánh .
Tiên chúa nói :
- Đêm qua giết hầu hết, bộ dám đến nữa sao ?
Đang bàn chuyện thì có tin binh Ngô kéo đến rầm rộ.
Tiên Chúa nói :
- Ấy là kế nghi binh, chớ ai rục rịch .
Bèn khiến Trương Bào và Quan Hưng đi tuần.

Qua canh một bỗng có tin báo có lửa cháy trong dinh phía Giang Bắc.
Tiên Chúa chưa kịp cho quân tiếp cứu thì lại có tin báo nơi ngự dinh phía tả có lửa dậy, hòa với tiếng quân sĩ la hét. Binh Thục ào ào kéo ra. Binh Ngô thừa thế rượt tới giết nhầu.
Tiên chúa vội chạy khỏi trại thì gặp Phùng Tập. Tập hối Tiên chúa

chạy mau.
Bỗng đạo binh do Từ Thạnh chỉ huy ùa tới.
Tiên chúa cả sợ, quay ngựa về phía Tây, lại gặp Đinh Phụng chặn lại.
Phụng và Thạnh " ép hai đầu, Tiên chúa không còn ngõ chạy.
May đâu có Trương Bào dẫn quân đến phá vòng vây.
Nhờ đó Tiên chúa thoát được đến giữa đường Tiên Chúa gặp Phó Đổng dẫn một đạo binh chạy đến hiệp nhau phò Tiên Chúa chạy dài.
Đàng sau binh Ngô rượt theo ào ào. Phó Đổng dẫn Tiên Chúa chạy trốn lên Mã Yếu San . Vừa đến đỉnh núi binh Ngô lại kéo tới.
Trương Bào và Phó Đổng liều chết giữ chỗ hiểm yếu. Tiên Chúa thấy dinh bị cháy rụi, quân sĩ bị chết thui đen nghịt thì ngửa mặt lên trời than khóc thảm thiết.

Trong khi đó, Lục Tốn truyền quân đốt chân núi.
Đang lúc tình thế lâm nguy, Quan Hưng dẫn một đạo binh kéo thẳng lên núi.
Vừa đến nơi. Hưng quì, tâu rằng :
- Lửa dậy bốn bề, xin bệ hạ hãy mau mau qua Bạch Đế Thành, rồi sẽ thâu hồi binh mã sau .
Lúc ấy trời ngả hoàng hôn , Quan Hưng đi trước, Trương Bào đi giữa, Phó Đổng đi sau, phò Tiên Chúa xuống núi mà chạy.
Binh Ngô rượt theo .
Tiêu Chúa bèn khiến quân đốt rừng chặn binh Ngô.
Đang chạy bỗng một đạo binh từ mé rừng ào đến chặn đường.
Trương Bào ra sức tả xông hữu đột.
Đàng sau Lục Tốn lại dẫn binh ào đến. Tình thế đang bối rối thì một đạo binh đánh nhầu tới cứu giá. Tiên Chúa cả mừng xem lại là Triệu Vân . Đang lúc chém giết binh Ngô thì Triệu Vân gặp Châu Nhiên, bèn hươi thương đâm Châu
Nhiên một nhát té nhào. Sau đó cứu Tiên Chúa rước về Bạch Đế Thành.
Thấy Tiên Chúa không ngớt lo ngại cho số phận các tướng sĩ còn trong khói lửa.

Triệu Vân tâu :
- Xin bệ bạ an tâm, tôi sẽ dẫn binh trở lại cứu ứng.
Còn Phó Đổng bị Đinh Phụng vây ngặt.
Phụng dụ Đổng :
- Binh Thục đã tan rã. Tiên Chúa cũng bị bắt, sao ngươi không đầu còn đánh làm gì ?
Phó Đổng cả giận hét lớn :
- Ta là tướng nhà Hớn, thà chết chứ không đầu giặc.
Nói rồi, hươi thương quyết mở vòng vây. Nhưng sức đã kiệt mà vẫn không thoát được , tức hộc máu mà chết.
Còn Trình Kỷ, kéo binh đến mé sông, binh Ngô chạy rần rần đến. Thấy quân hoảng sợ chạy tán loạn.
Trình Kỷ một mình một ngựa, đánh một hồi liệu thế không thoát, bèn rút gươm tự vận.

Lúc ấy, Ngô Bang và Trương Nam đang vây nơi Di Lăng quyết bắt Tôn Huờn, nhưng thấy Phùng Tập nói binh Thục đã đại bại, bèn quay lại tiếp ứng, nhưng không ngờ Tôn Huờn thừa thế đuổi theo, lại có binh Ngô đến chận lại.
Trương Nam và Phùng Tập chống không nổi phải chết trong đám loạn quân.
Còn Ngô Bang may gặp Triệu Vân đến cứu kịp, đẫn về Bạch Đế Thành ; Manh Vương và Sa Ma Kha cũng bỏ hết binh mã mà chạy, bỗng gặp Châu Thới rượt theo . Hai người chống không nổi nên bị Châu Thới giết chết. Thế là binh lương và quân sĩ Tây Thục bị thiêu rụi.

Lúc ấy Tôn Phu Nhơn ở bên Ngô nghe tin binh Thục đại bại, Tiên Chúa bị bắt, bèn nhìn về phía Tây mà khóc, khóc chán nhào xuống sông tự vận.
Còn Lục Tốn thừa thắng rượt binh tới Qui Châu thấy trước mặt có đám sát khí xông cao thì quay lại nói với chư tướng
rằng :
- Nơi phía trước ắt có mai phục, chớ vội tới . Sau đó, sai quân đến thám thính.

Quân thám thính đi hồi lâu về báo không có quân mã gì cả .
Lục Tốn không tin, bèn lên chỗ cao xem thì sát khí càng xông cao. Tốn bực mình sai quân đi nữa.
Quân về báo không thấy gì hết.
Lúc ấy mặt trời đã lặn, sát khí càng lúc càng cao, Lục Tốn do dự không dám tiến.
Các tướng hỏi :
- Binh ta đã rượt gần binh Thục, sao Đô đốc còn do dự ?
Lục Tốn đáp :
- Ta chắc nơi kia có phục binh. Nếu kéo quân tới ắt phải thật . Nói xong, sai kẻ tâm phúc đến đó xem xét kỹ lại.
Kẻ tâm phúc về tâu :
- Không thấy gì hết, chỉ có chín mươi đống đá sắp nơi mé sông thôi .
Lục Tốn chưa hết nghi ngờ, bèn kêu người bản xứ đến hỏi :
- Ai chất đá làm gì vậy ?
Người bản xứ thưa :
- Khổng Minh, trước khi vào Tây Xuyên, sai chất đá để lập thế trận.
Lục Tốn bèn dẫn quân tới xem thì thấy tứ phương đều có cửa, Tốn cười :
- Đúng là kế gạt người, ích gì ? Nói rồi, dẫn quân đi thẳng tới đó. Bỗng thay cuồng phong nổi dậy, cát bụi mịt mù, lại thấy quái thạch trùng trùng, san sát như đao kiếm rất đỗi hoảng sợ, Lục Tốn cả kinh :
- Ta lầm kế của Khổng Minh rồi ! Liền quay ngựa trở lại nhưng không biết đường nào mà ra. Đang lo sợ, bỗng có một ông già đứng trước đầu ngựa nói :
- Tướng quân muốn ra khỏi không ?
Lục Tốn thưa :
- Muốn ! Chẳng hay ông là ai ? Hỏi rồi, theo ông già mà đi không gặp trở ngại gì.
Đi được một quãng ông già nói :
- Lão là Huỳnh Thừa Ngạn, cha vợ Khổng Minh. Lúc trước Khổng Minh bày trận này dặn lão, hễ tướng Ngô đến thì đừng dẫn lối.

Nhưng ta tính thương người nên không nỡ.
Lục Tốn hết sức cám ơn đoạn hỏi thêm :
- Chẳng hay trận ấy là trận gì mà lại thần diệu như vậy ?
Thừa Ngạn nói :
- Nó tên 18 Bát Trận đồ, tráo trở 8 cửa án theo bát môn độn giáp, nó lợi hại bằng 10 vạn binh .
Lục Tốn cả kinh hỏi tiếp :
- Chẳng hay lão ông có học trận pháp ấy chăng ?
Thừa Ngạn nói :
- Nó biến hóa vô cùng học sao nổi !
Lục Tốn xuống ngựa, lạy tạ trở về.
Về đến trại, Lục Tốn nói với tướng sĩ :
- Khổng Minh thật là bậc thần thông, ta khó bì kịp . Nói rồi bèn truyền lệnh không rượt theo nữa.
Chư tướng thấy vậy thưa :
- Lưu Bị đang bại, thế trốn trong cái thành nhỏ ấy. Sao ta không thừa thế mà đánh ?
Lục Tốn cười :
- Không phải ta sợ mà lui binh. Nhưng ta sợ Ngụy Chúa nhơn cơ hội ta trưng binh Thục lén đến cướp Giang Đông . Chư tướng lại hỏi :
- Lúc ta bận đánh binh Thục mà Tào Phi không đến đánh. Nay ta thắng Thục, lại sợ là ý gì ?
LụcTốn nói :
- Binh cơ hư hư thực thực, khó mà lường ; ta thua Ngụy không đánh ; ta thắng Ngụy lại đánh . Đó mới là chuyện lạ.
Nếu không tin, vài hôm sẽ thấy lẽ nhiệm mầu ấy .
Các tướng nghi ngờ cho rằng Lục Tốn sợ cái thạch trận kia, nên trong lòng không phục.
Vừa được hai ngày thì có tin Tào Phi sai Tào Nhơn kéo binh đến ngã Nhu Tu, Tào Hưu ngã Đông Khẩu, Tào Nhơn ngã Nam Quận, ba đạo kéo đến bờ cõi một lượt , chư tướng cả kinh hỏi :
- Tại sao Đô đốc biết trước vậy ?
Lục Tốn nói :
- Có gì đâu ! Lúc ta bại thì Tào biết ta có đề phòng. Lúc ta thắng

thì thừa kế rượt giặc, binh sĩ ra ngoài nước, ấy là lúc Ngụy thừa cơ hội chiếm đoạt .
Chư tướng thảy đều khen phục.

Hồi 85
Tiên Chúa di chiếu gửi Cô nhi
Khổng Minh án binh cự Man Quốc

Tiên Chúa đại bại chạy về Bạch Đế Thành, kiểm điểm lại binh mã thấy mất hơn bảy vạn.
Triệu Vân cứ cố thủ, ngày đêm sai giữ các cửa thành rất ngặt.
Lúc đó Mã Lương chạy về đem hết lời Khổng Minh tâu với Tiên chúa.
Tiên chúa than :
- Phải ta sớm nghe lời Thừa Tướng thì đâu đến nỗi này. Nay trẫm còn mặt mũi nào về Thành Đô trông thấy quần thần nữa . Bèn xuống chỉ ở luôn Bạch Đế Thành.
Lúc ấy lại có tin : Huỳnh Quyền đầu Ngụy rồi !
Chư tướng cả giận, tâu với Tiên chúa bắt hết gia quyến Huỳnh Quyền mà xử trảm.
Tiên chúa than :
- Huỳnh Quyền đầu Ngụy là tại trẫm. Đạo binh Bắc Giang chặn nghẹt nơi ải khẩu thì có muốn về cũng hết đường. Đó là điều bắt đắc dĩ chớ đâu phải Quyền phụ ta !
Nói rồi bèn truyền cấp bổng lộc như cũ cho vợ con Huỳnh Quyền.

Còn Huỳnh Quyền qua đầu Ngụy, ra mắt Tào Phi.
Tào Phi hỏi :
- Khanh đến đầu trẫm có gian ý gì chăng ?
Quyền tâu :
- Tôi vốn mang ơn Tiên chúa, nay bị Lục Tốn chận nghẹt, không đường trở về Thục, song chẳng lẽ tôi đầu Ngô, nên phải đầu Bệ hạ. Nếu Bệ hạ cho đầu thì sau này tôi còn thấy mặt Thục Chúa. Đó là đại ân, đâu có dạ nào phản phúc. Tào Phi nghe nói khen là bậc trung liệt bèn phong làm Trấn Nam tướng quân. Huỳnh Quyền từ chối.

Tào Phi bèn lập kế phao tin :
- Thục Chúa đã chém hết vợ con gia quyến Huỳnh Quyền rồi .
Huỳnh Quyền nghe tin nói :
- Tôi với Thục chúa lấy lòng tin nhau. Chắc Thục chúa không nỡ làm thế !
Tào Phi càng khâm phục.
Tào Phi lại hỏi Giả Hủ :
- Nay Trẫm muốn gồm thâu thiên hạ. Vậy phải đánh Thục trước hay Ngô trước ?
Giả Hủ tâu :
- Lưu Bị là bậc anh hùng. Khổng Minh đa mưu. Tây Thục hiểm trở, khó đánh được. Còn Tôn Quyền rõ nẻo hư thiệt, lại có Lục Tốn đồn binh nơi hiểm yếu, khó mà đánh được .
Tào Phi mỉm cười :
- Ta đã sai ba đạo quân. Nhân dịp Ngô thắng Thục, tướng sĩ ham rượt giặc, Đông Ngô bỏ trống. Vậy không lợi dụng cơ hội đó sao ?
Lưu Hoa tâu :
- Lục Tốn giỏi binh cơ, ắt y đề phòng kỹ .
Tào Phi nói :
- Ý ta đã quyết. Chớ bàn ngược .

Về phía Ngô có tướng Châu Huờn, ngày kia được tin Tào Nhơn đem binh tới lấy Tiện Khê, Châu Huờn đi đẹp, chỉ để ít quân ở Nhu Tu.
Xảy nghe tin Tào Nhơn sai tướng Thường Điêu, Gia Cát Kiền, Vương Song qua đánh Nhu Tu.
Quân sĩ cả sợ. Duy Châu Huờn bình tĩnh nói :
- Việc thắng bại là do tướng điều khiển hay dở và binh gan dạ hay nhát đởm, chớ không phải tại đông quân . Nay Ngụy binh đi xa, người ngựa mệt mỏi, ta cùng chư tướng hãy cố thủ mà lo kế đánh bại, dù cho Tào Phi đến cũng chẳng sợ chứ Tào Nhơn thì có xá gì .
Nói đoạn, truyền dẹp hết cờ trống, làm như thành trì thiếu kiên thủ để đánh lừa địch.
Còn tướng Ngụy là Thường Điêu thấy thành trì không đề phòng, bèn kéo quân riết tới. Khi đến gần, bỗng nghe binh Ngô la ầm, rồi

Châu Huờn xông ra đánh Thường Điêu.
Sau vài hiệp, Thường Điêu bị chém bay đầu. Binh Ngụy cả loạn, bị giết vô kể. Châu Huờn cả thắng.

Ngày kia có tin báo : Bên Đông Ngô đã đề phòng, Lục Tốn sai Lữ Phạm dẫn binh cự Tào Hưu. Gia Cát Cẩn giữ Nam Quận cự Tào Chơn, Châu Huờn ra Nhu Tu cự Tào Nhơn. Ba đạo đều không tiến được .
Lưu Hoa tâu :
- Nếu họ đã đề phòng, chớ nên tấn binh, xin Bệ hạ chớ ngự giá .
Tào Phi không nghe, cử đốc binh tới. Ra chừng vài dặm thì có quân thua các nơi về phi báo :
- Thường Điêu bị Châu Huờn giết chết nên lui binh. Tào Nhơn, Hầu Uyên đánh Nam Quận cũng bị Lục Tốn dẹp tan tành. Tào Hưu cũng bị Lữ Phạm sát hại rồi .
Tào Phi nghe tin cả sợ, than :
- Chỉ vì trẫm không nghe lời các Khanh nên bại binh như vậy !
Nói đoạn, Tào Phi dẫn binh về Lạc Dương.
Từ đó Ngô, Ngụy không còn hòa nữa.

Trong khi đó, Tiên chúa ở Bạch Đế thành đã một năm, lại lâm bệnh nặng. Phần thương nhớ em , khóc đến lòa hai mắt.
Đêm nọ, trong giấc mơ Tiên Chúa thấy có 2 người đứng hầu.
Tiên Chúa nổi giận :
- Trong mình Trẫm không an, truyền chúng bay phải lui !
Hai người không chịu lui. Xem kỹ thì ra Quan Vân Trường và Trương Phi.
Tiên Chúa bèn hỏi :
- Hai em chết rồi sao còn đến hầu anh được ?
Hai người tâu :
- Chúng em đã thác, song trời thấy khi bình sanh, hai em đều tín nghĩa, nên đã phong cho chúng em làm thần. Chẳng bao lâu nữa anh em ta sẽ gặp nhau.
Tiên Chúa khóc rống rồi giật mình thức dậy, kêu kẻ tả hữu mà nói :

- Trẫm chẳng còn sống lâu nữa !
Nói xong, sai quân về Thành Đô thỉnh Thừa tướng và Lý Nghiêm đến Bạch Đế thành mà lãnh di mạng .
Khổng Minh và Lý Nghiêm cùng hai con của Tiên Chúa đến Vĩnh An cung bái kiến.
Còn Thái Tử Lưu Thiện ở lại giữ Thành Đô.
Khổng Minh thấy bệnh Tiên Chúa đã nguy, bèn quỳ xuống mà nghe dạy.
Tiên chúa truyền :
- Từ Trẫm gặp Thừa Tướng đến nay, nhờ tài ba của Thừa Tướng nên mới gây được nghiệp Đế , nay vì không nghe Thừa Tướng nên bại binh. Bịnh tình trẫm đã kiệt nay mai ắt chết, còn Thái Tử thì nhỏ dại, nên phải phó thác việc cả cho Thừa Tướng .
Khổng Minh tâu :
- Xin bệ hạ hãy thiệu bảo long thể cho thiên hạ cậy trông .
Tiên Chúa nhìn quanh thấy em Mã Lương là Mã Tắc, bèn hỏi nhỏ Khổng Minh :
- Thừa tướng xem tài Mã Tắc thế nào ?
Khổng Minh tâu :
- Là bậc tài năng trong đời vậy !
Tiên Chúa nói :
- Không đâu. Trẫm thấy y nói nhiều mà không làm được chi !
Nói rồi liền truyền lấy bút làm tờ di chiếu trao cho Khổng Minh mà nói :
- Trẫm tuy ít học, song biết ít nhiều đại lược. Thánh nhơn thường nói : "Chim kia gần chết, tiếng kêu đáng thương . Người gần thác, tiếng nói cũng lành. Ý trẫm muốn diệt Tào tặc phò nhà Hớn , không dè nữa chừng phải lìa nhau. Thừa Tướng hãy trao di chiếu này cho Lưu Thiện. Phàm có điều chi phải nhờ Thừa Tướng.
Khổng Minh tâu :
- Tôi xin nguyện làm thân khuyển mã để đền ơn bệ hạ.
Tiên Chúa nói :
- Tuy trẫm phó thác song còn lời tâm phúc này muốn ngỏ cùng Thừa Tướng .
Khổng Minh tâu :

- Xin bệ hạ cứ dạy bảo .
Tiên chúa nói :
- Tài của khanh gấp mười lần Tào Phi, ắt sẽ an bang định quốc. Như con trẫm đáng giúp thì giúp, bằng không hãy tự làm chúa mà giữ Thành Đô !
Khổng Minh vừa nghe nói dứt, tay chân bủn rủn, khóc rằng :
- Tôi đâu chẳng lo giữ cái tiết trung quân cho đến chết !
Nói đoạn đập đầu đến tóe máu.
Tiên chúa đỡ Khổng Minh dậy rồi nói với Lưu Vĩnh và Lưu Kỳ :
- Bây phải nhớ lời ta dặn, sau khi ta qua đời bây phải coi Thừa Tướng như cha.
Nói xong lại khiến 2 con lạy Khổng Minh.
Rồi lại phán với quần thần rằng :
- Các Khanh chớ nên khinh lờn Thừa Tướng mà phụ ý trẫm .
Lại kêu Triệu Vân dặn rằng :
- Trẫm với Khanh gian khổ có nhau từ lâu, nay phải chia rẽ. Vậy Trẫm gởi con trẫm cho Khanh, Khanh rán phò giúp để khỏi phụ lòng trẫm .
Triệu Vân tâu :
- Tôi xin làm thân trâu ngựa .
Tiên Chúa lại nói với các quan :
- Khanh đẳng chúng quân , trẫm không nói hết từng người . Xin chớ phụ lòng trẫm .
Nói rồi liền băng hà thọ 63 tuổi.
Sau đó, Khổng Minh và các quan đều phò linh cữu về Thành Đô. Thái tử ra ngoài thành nghinh tiếp linh cữu, làm lễ cử ai rồi dở tờ di chúc ra đọc :
" Trẫm nghe ở đời hễ 50 tuổi rồi thì không phải là chết yểu nữa. Nay trẫm đã hơn 60, chết đi cũng là lẽ thường. Song lo cho mấy anh em bây đó thôi. Vậy bây chớ thấy việc dữ nhỏ mà làm, chớ thấy việc lành nhỏ mà không làm. Chỉ có hiền, đức là làm lòng người phục mà thôi. Như cha đây, đức bạc lắm, chớ bắt chước. Sau khi ta chết, bây phải vâng lời Thừa Tướng như cha. Anh em bây phải ghi tạc lòng mà nghe theo Thừa Tướng để thực hiện ý định của cha nữa đường bị bỏ dở. Nay chiếu ! "

Đọc chiếu xong, Khổng Minh nói :
- Trong nước không thể một ngày không Vua, phải lập Thái tử lên ngôi để lập giềng mối nhà Hớn.
Quần thần bèn ứng tiếng lập Thái tử Lưu Thiện lên ngôi Hoàng đế .
Lưu Thiện lên ngôi lấy niên hiệu Kiến Hưng nguyên niên.
Hậu Chúa phong Gia Cát Lượng làm Võ vương hầu, lãnh Ích Châu Mục.
An táng Tiên chúa nơi Huê Lăng, tôn hàm ân cha là Chiêu Liệt Hoàng đế , tôn hoàng hậu Ngô Thị làm Hoàng thái hậu, Tôn phu nhơn làm Chiêu liệt hoàng hậu, Mê phu nhơn làm hoàng hậu, thăng thưởng quần thần.

Còn Ngụy chúa hay tin Tiên Chúa đã thác thì cả mừng, nói :
- Nay Lưu Bị đã chết thì ta hết lo rồi. Vậy nên thừa cơ đánh lấy Tây Thục .
Giả Hủ can :
- Lưu Bị thác nhưng có di chúc cho Khổng Minh phải giữ gìn Hậu Chúa. Vậy chưa nên đánh !
Tư Mã Ý tâu :
- Lúc này chưa nên thì đợi lúc nào ?
Tào Phi cả mừng, nói :
- Chỉ có khanh là hiểu được ta !
Tư Mã Ý Tâu :
- Nếu chỉ cử binh nơi Trung quốc thì khó thắng. Bây giờ phải dùng 5 đạo đánh áp lại, làm Gia Cát Lượng lúng túng
thì ắt phải ngồi chịu thua.
Tà Phi nói :
- Phải dùng 5 đạo binh mã nào ?
Tư Mã ý tâu :
- Phải viết thư cho Tiêu Tử Vương quốc là Kha Tỷ Năng để mua lòng, rồi khiến y dẫn 1 đạo binh Tây Khương đánh Tây Bình Quan. Lại viết thư cho Man vương là Mạnh Hoạch khiến đem 10 vạn binh lấy Ích Châu , Vĩnh Xương, Trương Kha và Việt Huề . Lại

khiến sứ qua Đông Ngô giao hảo với Tôn Quyền, hứa cắt đất cho y rồi khiến đánh Lưỡng Xuyên, Giáp Khẩu, Bối Thành. Lại khiến Mạnh Đạt là tướng mới đầu, dẫn binh vào phía Tây Hớn Trung ; lại khiến Tào Chơn làm đại Đô đốc dẫn binh theo đường Kinh Triệu đánh Dương Bình Quan Tây Xuyên.Đó là 5 đạo vậy . Tào Phi cả mừng, bèn lựa 4 viên quan tài giỏi làm sứ đi bốn nơi. Phong Tào Chơn làm đại Đô đốc lãnh binh kéo thẳng đến Dương Bình Quan.

Còn bên Thục, từ khi Lưu Thiện lên ngôi, các tôi cựu thần già cả chết nhiều. Tất cả trào chính đều phó cho Khổng Minh. Lúc ấy Hậu chúa chưa lập hoàng hậu .
Khổng Minh bèn tâu :
- Con gái Xa kỵ tướng quân Trương Dực Đức là người hiền hậu, trẻ tuổi, Bệ hạ nên chọn làm hoàng hậu.
Hậu chúa bèn y tấu.
Công việc trào chính vừa xong thì có tin Tào Phi cử năm đạo binh kéo thẳng tới Tây Thục.
Đạo thứ nhất do Tào Chơn làm Đô đốc đánh Dương Bình Quan. Đạo thứ hai do Mạnh Đạt đánh Hớn Trung. Đạo thứ ba do Đông Ngô đánh Giáp Khẩu. Đạo thứ tư do Man Vương Mạnh Hoạch đánh Ích Châu. Đạo năm do Kha Tỷ Năng đánh Tây Bình Quan.
Tin đã báo cho Thừa Tướng.
Hậu chúa cả kinh cho mời Khổng Minh tới.
Nội thị trở về báo :
- Thừa Tướng đau không ra khách được .
Hậu chúa càng thất kinh. Qua bữa sau sai Huỳnh Môn đến tận giường Khổng Minh mà thưa việc lớn ấy. Nhưng các quan đều không vô được vì Khổng Minh đã dặn các môn lại không được cho ai đến.
Các quan than :
- Tiên chúa lúc thác đã cố lời phú thác cho Thừa Tướng . Nay Tào Phi cử binh năm đạo đến xâm lăng bờ cõi mà Thừa Tướng lấy cớ đau là ý gì ?
Giây lâu có quân môn thưa :

- Bệnh mới vừa khá. Thừa Tướng nhắn lời mời các quan cứ về mai sẽ ra đô đường nghị việc .
Sáng hôm sau các quan đều đến trước phủ Thừa Tướng mà cũng không thấy ra tiếp.
Lúc ấy, Đỗ Quỳnh vào tâu với Hậu chúa :
- Thừa Tướng không chịu nghị việc. Vậy xin bệ hạ hãy thân chinh đến mà hối kế , Hậu chúa liền vào cung thưa mọi việc với Hoàng thái hậu.
Thái hậu thất kinh nói :
- Sao Thừa Tướng làm như vậy, chẳng phụ lòng Tiên đế sao ?
Đồng Doãn tâu :
- Xin Hoàng thái.hậu an tâm. Chắc Thừa Tướng có kế chi đây . Vậy để chúa thượng đi trước, dẫu Thừa Tướng có ý chi thì Thái hậu sẽ hỏi sau cũng chưa muộn .
Thái hậu nghe theo.
Hậu chúa bèn ngự giá đến trướng phủ.
Kẻ môn lại thấy thánh giá bèn quì mọp mà lạy .
Hậu chúa hỏi :
- Thừa Tướng đâu ?
Kẻ môn lại thưa :
- Người ở đâu tôi thiệt không rõ. Song Thừa Tướng truyền phải ngăn các quan không cho ai vào .
Hậu chúa liền đi bộ vào thì thấy Khổng Minh đang chống gậy xem cá.
Hậu chúa bước tới sau lưng giây lâu rồi mới hỏi :
- Thừa Tướng có an vui chăng ?
Khổng Minh quay lại thấy Hậu chúa bèn quì lạy mà tâu :
- Tội tôi đáng chết .
Hậu chúa nói :
- Nay Tào Phi phân binh 5 ngả, đánh rất gấp. Sao Tướng phụ không lo việc ấy ?
Khổng Minh cười, tâu :
- Lẽ nào tôi không biết. Tôi chẳng phải xem cá. Mà đó là chỗ tôi đang lo .
Hậu chúa hỏi :

- Vậy phải liệu sao ?
Khổng Minh tâu :
- Bốn đạo binh của Kha Tỷ Năng, Mạnh Hoạch, Mạnh Đạt và Ngụy tướng Tào Chơn tôi đã dẹp hết. Duy còn mình phía Tôn Quyền tôi cũng đã tính ra một kế nữa rồi . Song phải có một người lời nói cho hay làm sứ đến đó. Ngặt vì chưa tìm ra .
Hậu chúa nghe nói nửa mừng, nửa sợ hỏi :
- Trẫm muốn biết kế của Tướng phụ đã dẹp các đạo binh kia thế nào ?
Khổng Minh tâu :
- Tiên chúa đã phú thác bệ hạ cho tôi. Tôi đâu dám chối. Ngặt vì cái hay của binh pháp là cơ mật, chớ tiết lộ ra. Tôi biết Khả Tỷ Năng đến Tây Bình Quan, nên đã sai Mã Siêu là người nhau rún ở Tây Lương, lại được lòng quân Tây Khương. Mã Siêu mà trấn nơi đó thì hết lo. Thế là một đạo quân đã dẹp rồi. Còn Mạnh Hoạch xâm phạm bốn quận, tôi đã sai người đem hịch văn đến cho Ngụy Diên làm kế nghi binh, ra tả vào hữu, rồi ra hữu vào tả. Man Vương thường đa nghi. Nếu thấy nghi binh chắc không dám cự , đạo quân thứ hai tôi đã dẹp xong. Còn Mạnh Đạt đến Hớn Trung. Mạnh Đạt với Lý Nghiêm kết nghĩa sanh tử. Nên tôi đã để Lý Nghiêm giữ Vĩnh An Cung. Tôi đã làm bức thư giả bút tự của Lý Nghiêm gởi Mạnh Đạt. Tất Mạnh Đạt sẽ giả đau không ra đánh. Đó là đạo binh thứ ba đã dẹp xong. Còn Tào Chơn đánh Dương Bình Quan, chỗ này hiểm trở nên đã sai Triệu Vân giữ chặn ải không ra đánh. Ấy là 4 đạo khỏi lo . Nhưng vì sợ sơ xuất nên sai Trương Bào và Quan Hưng đem binh phục các nơi hiểm yếu để phòng tiếp ứng cho Triệu Vân. Mỗi việc phải tức tốc báo về Thành Đô cho tôi biết. Các việc này rất cơ mật nên triều thần không ai được biết.
Chỉ còn mệt đạo do binh Đông Ngô thì chưa rục rịch vì còn ngóng xem bốn đạo kia có thắng thì mới đến đánh, còn như bốn đạo kia bại thì họ đâu có động binh.
Hậu chúa cả mừng. Vừa bước ra khỏi dinh, các quan đứng đón ở ngoài thấy Hậu chúa hớn hở thì mừng thầm. Trong số đó có Đặng Chi tự Bá Miêu, giữ chức Hộ Bộ thượng thư.

Khổng Minh bèn giử Đặng Chi lại trò chuyện.
Khổng Minh hỏi :
- Hiện Thục, Ngụy,. Ngô chia thành ba chân vạc, nếu muốn dẹp hai nước Ngô, Ngụy để thầu gồm một mối thì phải đánh nước nào trước.
Đặng Chi nói :
- Ngụy tuy là giặc của Hớn, nhưng binh mạnh lắm, chưa thể tính gấp. Theo tôi nên hòa với Ngô ; sau đó tính chuyện phạt Ngụy.
Khổng Minh cười lớn :
- Tôi nghĩ vậy đã lâu, song chưa kiếm được người làm sứ qua Đông Ngô mà tính việc giao hảo. Nay ông rõ ý tôi. Ông hãy qua đó một phen .
Đặng Chi nói :
- Tôi tài sơ, trí thiển, sợ không kham nổi việc lớn đó !
Khổng Minh nói :
- Mai tôi vào tâu với thiên tử. Bá Miêu cố đi một phen đừng chối từ !

Hồi 86
Thử Trương Ôn, Tần Bật khẩu tranh
Phá Tào Phi, Từ Thạnh đốt lửa

Hôm nay Khổng Minh xin Hậu Chúa cho Đặng Chi làm sứ qua Đông Ngô.
Hậu Chúa y tấu.
Còn Đông Ngô, từ ngày Lục Tốn dẹp yên binh Ngụy thì được Tôn Quyền phong làm Phụ Quốc tướng quân, kiêm
lãnh Kinh Châu mục. Từ đó, Lục Tốn nắm hết binh quyền.
Tôn Quyền cải niên hiệu là Huỳnh Võ nguyên niên.
Trong lúc thương nghị bỗng có tin Tào Phi sai sứ đến.
Tôn Quyền cho vào.
Sứ tâu :
- Trước đây Tây Thục cầu cứu Ngụy, vì Ngụy chúa không rõ nên cúu ứng. Nay rắt ân hận nên muốn dấy binh đánh Thục. Nếu Đông Ngô đồng lòng sẽ chia đất làm hai .
Tôn Quyền chưa quyết, hỏi Trương Chiêu.
Trương Chiêu thưa :
- Lục Tốn rất cao kiến: Xin đại vương hỏi y mới được .
Tôn Quyền nghe theo, truyền gọi Lục Tốn.
Lục Tốn tâu :
- Khó mà dẹp Tào Phi. Nếu không theo y ắt mang thù hận . Nay cứ gắng mà chịu đỡ đi, để coi bốn đạo binh kia như thế nào. Nếu bốn đạo kia thắng, Tây Xuyên nguy, Gia Cát Lượng thất trận, thì ta sẽ phạt binh lấy Thành Đô. Nếu bốn đạo kia bại sẽ tính kế khác.
Tôn Quyền nghe theo, bèn cho gọi Ngụy sứ vào nói :
- Quân mã chưa chỉnh đốn xong. Xin chọn ngày lành sẽ tấn binh .
Cách ít ngày có tin báo : Binh Tây Phiên gặp Mã Siêu không đánh mà lui. Còn Man Vương cũng bị Ngụy Diên dẹp
lui rồi. Phía Mạnh Đạt kéo binh Thượng Dung đến nửa đường bỗng nhuốm bệnh đi không được . Riêng Tào Chơn bị Triệu Vân

ngăn giữ nơi hiểm yếu. Tào Chơn đóng binh nơi Tà Cốc liệu bề thủ thắng không nổi, cũng phải im binh.
Tôn Quyền nghe tin này thì nói :
- Lục Tốn thật là thần toán, nếu không ta đã làm liều mà gây oán với Thục nữa rồi !
Trong lúc bàn bạc có tin :
- Tây Thục sai Đặng Chi đến !
Trương Chiêu nói :
- Ấy là kế thối binh của Khổng Minh, nên sai Đặng Chi đến thuyết đó .
Tôn Quyền hỏi :
- Vậy phải xử sự ra sao ?
Trương Chiêu thưa :
- Trước điện một vạc dầu lớn, dưới đốt lửa mạnh. Rồi để chừng một nghìn quân sĩ cao lớn cầm dao đứng hai bên điện. Sau dó dẫn Đặng Chi vào. Chúa thượng cứ lấy tích Lịch Di Kỵ đi du thuyết nước Tề mà trách, để coi y đối đáp thế nào ?
Tôn Quyền nghe lời sai quân sĩ làm y kế, rỗi mới mời Đặng Chi vào.
Chi vừa bước đến trước cung thấy binh sĩ cao lớn, cầm dao đứng hai bên điện, thì hiểu ý, không hề sợ sệt, cứ chậm rãi bước vào. Đến trước điện lại thấy một vạc dầu đang sôi .
Đặng Chi mỉm cười đến trước Tôn Quyền xá dài mà không lạy .
Tôn Quyền bèn nạt rằng :
- Sao ngươi không lạy ?
Đặng Chi đáp :
- Thiên sứ của Thượng Quốc chẳng lạy chúa của tiểu bang .
Tôn Quyền cả giận :
- Ngươi muốn bắt chước Lịch Sanh du khách nước Tề sao ? Vậy phải nhảy vào vạc dầu cho mau !
Đặng Chi cười :
- Đông Ngô nhiều hiền sĩ, chăng ngờ lại sợ kẻ thư sinh như vậy !
Tôn Quyền càng giận, hỏi :
- Ta há sợ một đứa thất phu như ngươi sao ?
Đặng Chi đáp :

- Nếu không sợ Bá Miêu này , sao lại sợ nó đến thuyết mà bày bố như thế ?
Tôn Quyền nói :
- Người làm thuyết khách cho Khổng Minh, muốn ta bỏ Ngụy theo Thục phải không ?
Đặng Chi thưa :
- Tôi chỉ là kẻ thư sinh nước Thục, vì sự lợi hại của Ngô mà đến giúp, cớ chi lại sợ đến như vậy ?
Tôn Quyền nghe nói, bèn nạt quân sĩ lui ra, rỗi hỏi nhỏ :
- Chẳng hay việc lợi hại giữa Ngô và Thục như thế nào ?
Đặng Chi hỏi :
- Ý đại vương muốn giảng hòa với Ngụy hay Thục ?
Tôn Quyền đáp :
- Ý ta muốn giảng hòa với Thục, e Thục chúa còn nhỏ, kiến thức hẹp nên không được thủy chung chăng ?
Đặng Chi thưa :
- Đại vương là bực anh hào, Khổng Minh là bậc tuấn kiệt, Thục có Sơn Xuyên, Ngô có Tam Giang kiên cố . Nếu cùng hiệp nhau mà tới thì gom thâu thiên hạ, nếu lui thì giữ gìn ba chân vạc mà bảo thủ . Nay Đại vương lại xưng thần với Ngụy, nếu trái thì đem binh đến đánh. Chừng ấy Thục thừa cơ tiếp ứng, chẳng hóa Đông Ngô bị cô thế sao ?
Tôn Quyền cười vui nói :
- Lời tiên sinh rất hợp ý ta. Nay ta muốn cùng Thục giao hòa. Phải chăng tiên sinh có thể giúp ta ?
Đặng Chi cười :
- Khi nãy muốn giết tôi cũng là Đại vương, bây giờ nhờ tôi cũng lại Đại vương. Nếu Đại vương nghi ngờ thì sao mà thủ
tín với Thục được .
Tôn Quyền nói :
- Ý ta quyết đoán, tiên sinh chớ nghi !
Bèn gọi tướng sĩ đến mà nói :
- Đất Thục có Đặng Chi đi sứ mà không nhục vua, há bên Ngô không có ai dám vào đất Thục để đạt ý ta sao ?
Vừa dứt lời thì Trương Ôn, tức Huệ Thu, bước ra thưa :

- Tôi xin đi .
Tôn Quyền nói :
- E khanh thấy Khổng Minh mà không đạt được ý ta .
Trương Ôn nói :
- Khổng Minh cũng là người, tôi cũng là người, há tôi lại sợ y sao ?
Tôn Quyền cả mừng, bèn khiến Trương Ôn cùng Đặng Chi vào Tây Thục.
Còn Khổng Minh đoán chắc Đặng Chi đi sẽ thành công bèn tâu với Hậu chúa :
- Hễ Đặng Chi thành công, ắt Ngô vương cũng sai sứ qua đáp lễ. Vậy bệ hạ cứ tiếp đại ân cần để sứ về Ngô tỏ mối giao hảo. Hễ Ngô Thục bang giao rồi, ta sẽ dẹp Nam Man. Hễ Phương Nam yên thì tính kế Bắc Ngụy. Trừ Ngụy rồi thì Đông Ngô cũng chẳng bao lâu.
Hậu chúa nghe đồng ý. Xảy có tin báo : Đông Ngô sai Trương Ôn theo Đặng Chi vào Thục đáp lễ .
Hậu chúa truyền cho vô, Trương Ôn lấy làrn đắc chí, thấy Hậu chúa bèn bước lên thi lễ.
Sau đó Hậu chúa truyện bày ngự yến mà đãi rất trọng.
Qua hôm sau Khổng Minh lại bày tiệc thết Trương Ôn.
Khi đang ăn Khổng Minh nói với Trương Ôn :
- Khi Tiên chúa còn, người không hòa với Ngô .Đến Hậu chúa lại hâm mộ Ngô Vương, muốn bỏ hờn xưa hiệp nhau mà trừ Ngụy. Vậy nhờ Đại Phu về tâu lại .
Ôn hứa chịu.
Đang cuộc rượu, bỗng một người nghinh ngang bước vào, xá dài rồi ngồi vào bàn tiệc.
Trương Ôn lấy làm lạ, hỏi Khổng Minh :
- Người nào vậy ?
Khổng minh đáp :
- Đó !à Tần Bật, tự là Tử Sắc, hiện giữ chức Học Sĩ tại đất Ích Châu.
Trương Ôn cười, nói :
- Danh xưng là học sĩ chẳng biết có thực học không ?
Tần Bật bèn nghiêm mặt nói :

- Ở đất Thục, con nít ba tuổi còn được học, huống chi tôi .
Trương Ôn hỏi :
- Sở học của ông thế nào ?
Tần Bật thao thao :
- Trên thông thiên văn, dưới thông địa lý, Tam giáo, cửu lưu bách gia chư tử ; những việc hưng phế xưa nay, những thánh kinh, hiện truyện không gì không đọc.
Trương Ôn lại hỏi :
- Thôi, tôi chỉ hỏi ông việc trên trời. Vậy chớ trời có đầu chăng ?
Bật cười đáp :
- Có đầu .
Ôn hỏi gạn :
- Đầu ở hướng nào ?
Bật đáp :
- Ở hướng Tây, vì tụng kinh có câu : Nài quyền Tây cố . Lấy đó mà suy thì đau ở hướng Tây.
Ôn lại hỏi :
- Trời có tai chăng ?
Bật đáp :
- Có ! Trời ở cao mà nghe được chỗ thấp. Kinh Thi có câu : Học minh cửu cao, thanh văn vu thiên .
Trương Ôn lại hỏi :
- Trời có chân chăng ?
Bật đáp :
- Có . Kinh Thi có câu thiên bộ gian nan .
Ôn hỏi tiếp :
- Trời có họ chăng ?
- Sao lại không ? họ Lưu !
Ôn hỏi :
- Sao lại họ Lưu ?
Bật đáp ngay :
- Thiên tử họ Lưu, nên tôi biết trời họ Lưu.
Tần Bật, lúc đó, đối đáp trôi như nước chảy, mây bay, ai nấy đều khâm phục.
Trương Ôn cũng hết lời hỏi gạn.

Bấy giờ Tần Bật mới hỏi lại Trương Ôn :
- Tiên sinh là danh sĩ Đông Ngô đã lấy việc trời mà hỏi, ắt tiên sinh cũng rõ lẽ trên trời lắm chăng ? Vậy xưa lúc hỗn độn, âm dương chưa định. Khí nhẹ nổi lên làm trời, khí nặng chìm xuống làm đất, đến khi Cung Công Thi đánh giặc
thua, va đầu vào núi Bất Châu, làm cho một cột trời bị gãy, đất lại khuyết, trời Nghiêng về phía Tây Bắc, đất sụp phía Đông Nam. Như thế trời đã trong nhẹ, nổi lên, sao còn nghiêng phía Tây Bắc ? Xin tiên sinh chỉ giáo .
Trương Ôn không đáp được, bèn ra khỏi bàn tiệc mà nói :
- Tôi không dè ở đất Thục có nhiều anh tài đến thế !
Khổng Minh sợ Ôn thẹn, bèn đỡ lời :
- Nhưng vạn sự nơi bàn tiệc đều là những điều đùa vui, đâu phải tài an bang định quốc ?
Sau đó, Trương Ôn tạ từ Khổng Minh.
Khổng Minh lại khiến Đặng Chi theo Trương Ôn sang đáp lễ.
Về đến Đông Ngô, hai người vào bái yết Tôn Quyền, Ôn tâu :
- Hậu Chúa và Khổng Minh thật tâm giao hảo lâu dài cùng Chúa Thượng để chung lo diệt Ngụy.
Tôn Quyền cả mừng, thiết đãi Đặng Chi rất hậu.
Sau đó, Đặng Chi từ giã Ngô Vương về Thục.

Còn Tào Phi được tin Ngô Thục kết liên thì giận lắm, bèn triệu hết chư tướng lại lập kế.
Khi ấy Tào Nhơn và Giả Hủ đã chết rồi.
Tân Tỷ tâu :
- Nếu Ngô Thục liên kết e khó đánh, chi bằng cho quân đi khai khẩn đất hoang, trong 10 năm ắt binh lương sung túc mới lo việc lớn được.
Tào Phi nghe tâu cả giận nói :
- Chúng nó toan tính đánh ta nay mai, mà ta tính chuyện 10 năm nữa. Thiệt là kẻ hủ nho.
Tư Mã Ý tâu :
- Đông Ngô chiếm sông Trường Giang, nếu ít thuyền thì khó qua. Vậy phải sắm nhiều thuyền đi theo ngả Thái Định vào sông Hoài,

thẳng chiếm Nam Từ. Như vậy mới là kế hay .
Tào Phi y tấu, bèn truyền chỉ đóng thuyền lớn mỗi chiếc chứa 2 ngàn người, cả thảy chừng ba ngàn chiếc. Sau đó, sai Tào Chơn làm Tiền bộ tiên phong, Trương Liêu , Trương Hấp, Văn Sánh, Từ Quáng làm Đại tướng, dẫn binh đi trước còn Hứa Chữ, Lữ Kiền giữa trung quân, Tào Hưu lo hiệp hậu , Lưu Hoa, Trương Tế làm tham mưu, nội ngày ấy khởi binh.
Lại phong Tư Mã Ý làm Thượng thơ Bộc Xa để ở lại Hứa Xương, lo việc quốc chánh .
Quân do thám về báo Ngô Vương :
- Tào Phi ngồi thuyền rồng ngự giá thân chinh, dẫn thảy lục quân hơn 30 vạn quyết đánh Giang Nam .
Tôn Quyền cả kinh, bèn nhóm chư tướng bày kế cự địch.
Cố Ung tâu :
- Nay Ngô đã hòa với Thục. Vậy viết thư xin Khổng Minh dấy binh Tây Thục đánh vào Trung Nguyên, còn mặt khác sai tướng đến Nam Từ chống giữ .
Tôn Quyền nói :
- Ta đã rõ kế ấy, song Lục Tốn đang trên Kinh Châu, chỗ ấy rất quan hệ còn trước mắt không ai dám ra sức . Vừa dứt lời thì Từ Thanh bước ra, tâu :
- Tôi xin lãnh binh đi bắt Tào Phi .
Tôn Quyền cả mừng, nói :
- Nếu tướng quân đi phen này lòng ta mới an . Bèn phong Từ Thạnh làm đại Đô đốc, quản thủ thủy bộ hơn 3 vạn dẫn đến Nam Từ cự địch.
Từ Thạch vâng lệnh ra đi.
Lúc ấy, Tôn Thiều bước ra nói :
- Chúa Thượng ủy thác cho Đại tướng bắt Tào Phi. Vậy nên phát binh cho sớm để chặn bắt địch, nếu đợi Tào Phi đến tôi e muộn. quá .
Từ Thạch nói :
- Tào Phi thế mạnh, lại có danh tướng làm tiên phuông. Không nên khinh địch. .Ta sẽ có cách phá nó .
Tôn Thiều thưa :

- Tôi có ba ngàn quân mã, lại thuộc đường nơi Quảng Lăng. Tôi nguyện quyết chiến với Tào Phi .
Từ Thạnh nhất định không nghe .
Tôn Thiều cứ nằng nặc xin đi.
Từ Thạch nạt lớn :
- Ta sẽ trị tội tướng nào không tuân lệnh !
Tôn Thiều nói :
- Chém thì chém, nhưng cho tôi ra đánh một trận đã . Từ Thạnh nạt tả hữu dẫn ra chém. Nhưng Tôn Quyền hay được bèn đến nơi mà cứu Tôn Thiều.
Thiều quì móp khóc :
-Tôi không tiếc mạng sống nhưng chỉ tiếc không được đi đánh Tào Phi .
Tôn Quyền bèn dẫn Tôn Thiều ra mắt Từ Thạnh mà rằng :
- Tôn Thiều vì khí quyết, trí dõng nên phạm đến quân pháp xin Đô đốc hãy dung y một phen .
Từ Thạnh tâu :
- Tôi cũng vị tình mà tha tội tử cho đó, song nếu còn sơ xuýt nữa thì khó mà dung .
Tôn Quyền bèn khiến Tôn Thiều lạy tạ Từ Thạnh.
Tôn Thiều không chịu, lại quát lớn :
- Theo tôi, phải đem binh đánh Tào Phi thì tôi mới lạy, bằng không thà chịu chết chứ không phục .
Từ Thạnh nghe nói mặt hầm hầm.
Tôn Quyền nạt Tôn Thiều ra ra; nói :
- Nếu không có thằng ấy trong quân ngũ, cũng không hại gì cho Ngô . Nói xong trở về !
Đêm ấy Từ Thạnh được tin báo :
- Tôn Thiều lén dẫn 3 ngàn quân sang sông rồi !
Từ Thạnh e ngại, bèn khiến Đinh Phụng dẫn thêm quân qua sông tiếp ứng.

Còn Tào Phi, ngự giá đến Quản Lăng thì đạo binh tiên phuông đã đến dàn ra nơi mé sông rồi.
Quân thám thính về báo :

- Bên bờ phía Nam. Không thấy một bóng quân sĩ nào cả .
Tào Phi cười nói :
- Đó là kế nghi binh của địch đó .
Nói rồi bèn khiến quân chèo thuyền ra giữa sông quan sát, thì không thấy tên địch nào cả, bèn quay lại hỏi :
- Ta nên qua sông chăng ?
Lưu Hoa thưa :
- Phải nên đề phòng, việc binh hư hư thiệt thiệt, nên đợi vài ngày xem sao .
Tào Phi y kế, truyền quân đóng nơi mé sông nghỉ ngơi.
Đêm ấy vòm trời tối đen , Tào Phi không thấy một bóng đèn đuốc thì làm lạ.
Các tướng đều nói :
- Chắc binh Ngô đã vỡ mật .
Tào Phi nghe nói chỉ mỉm cười.
Sáng hôm sau, sương mù vây bủa , đến lúc tan sương, thì thấy bên Giang Nam doanh trại đâu đó chỉnh tề.
Tào Phi thất kinh nói :
- Chỉ có một. đêm mà doanh trại chỉnh tề . Thiệt lạ ?
Binh Ngụy thấy trên thành binh mã rộn ràng thì cả sợ .
Tào Phi than :
- Dù ta có muôn ngàn binh sĩ cũng khó mà chiếm được. Nói chưa dứt thì bỗng có cuồng phong nổi lên, thuyền bè xao động. Tào Chơn vội sai Văn Sánh chèo thuyền ra cứu giá. Chính Văn Sánh nhảy xuống thuyền mà phò Tào Phi chạy trốn. Lúc ấy lại có tin báo :
- Trường An bị Triệu Vân đánh rất gắt .
Tào Phi thất kinh, hối quân sĩ lui về . Chúng quân mạnh ai nấy chạy. Phía sau binh Ngô rượt tới. Tào Phi phải bỏ hết đồ ngự dụng mà chạy. Thuyền rồng vừa lướt tới sông Hoài thì quân của Tôn Thiều ào ra đón đường.
Quân Ngụy chống không nổi chết cả phân nữa . Chư tướng phải ráng chống cự mới qua được sông Hoài .
Đi được ba mươi dặm thì gặp lửa bắt từ đầu gió cháy xuống.
Tào Phi cả kinh, vội nhảy xuống thuyền nhỏ mà vào bờ . Thuyền

rồng cũng bị cháy rụi .
Tào Phi vừa lên ngựa thì gặp Đinh Phụng , Trương Liêu giục ngựa đến đánh, bị Phụng bắn một mũi tên vào lưng, nhờ Từ Quáng cứu mới khỏi . Sau đó, cùng phò Tào Phi mà chạy . Binh sĩ hao vô kể .
Tôn Thiều, Đinh Phụng thừa thế rượt theo cước ngựa và thuyền chiến.
Binh Ngụy đại bại Từ Thạnh trốn thẳng được Tôn Quyền trọng thưởng . Còn Trương Liêu về đến Hứa Xương bị mũi tên nặng quá cũng chết luôn.

Nói về Triệu Vân mới đánh vài trận mà giết binh Ngụy quá nhiều . Bỗng có chiếu của Hậu chúa và thơ của Khổng Minh truyền phải lui binh về, để Mã Siêu giữ tại Dương Bình Quan. vì Nam Man đang khuấy rối ở Ích Châu .
Triệu Vân tuân lệnh.
Lúc ấy tại Thành Đô, Khổng Minh đang chuẩn bị binh mã lo việc Nam chinh.

Hồi 87
Dẹp giặc Rợ, Hán Thừa Tướng thân chinh
Chống binh Trời, Nam Man Vương bị bắt

Khổng Minh ở Thành Đô đang lo luyện tập quân sĩ, chỉnh đốn triều chính, bỗng có tin báo Mạnh Hoạch dấy binh tại đất Kiến Ninh.

Quan thái thú ở đó lại liên kết với giặc mưu phản. Cả quan thái thú quận Trương Kha là Châu Bao với thái thú quận Việt Huê là Cao Định đến đầu Mạnh Hoạch. Riêng Thái Thú Vĩnh Xương là Vương Cang cố thủ không chịu đầu .

Khổng Minh bèn tâu với Hậu Chúa :

- Nay Man Vương Mạnh Hoạch không phục triều đình . Đó là đại họa, nên tôi phải đến đó chinh phạt .

Hậu Chúa nói :

- Phía Bắc có Tào Phi, Nam có Tôn Quyền, đang tranh hùng với ta . Nay Tướng phụ bỏ đi thì trẫm làm sao lo được . Khổng Minh tâu :

- Đông Ngô mới kết thân với ta . Còn Tào Phi vừa thua Ngô một trận, nhuệ khí đã tan, còn đâu mà tính xa được. Nay Lý Nghiêm trấn nơi Bạch Đế Thành cũng đã sức ngăn Lục Tốn ; Mã Siêu nơi Hớn Trung. Tôi lại để Quan Hưng và Trương Bào làm cứu ứng bảo vệ bệ hạ . Như vậy khỏi lo . Nay phải làm cho Man Vương phục triều thì mới tính việc Trung Nguyên được .

Bỗng Vương Liêu tâu :

- Không nên ! Thừa Tướng là rường cột đi chinh phạt nếu có bề nào thì nguy cấp lắm !

Khổng Minh nói :

- Ta phải đích thân chinh phạt Man Vương mới được .

Các quan can gián đôi ba phen, nhưng Khổng Minh nhất định ra đi .

Hôm sau, Khổng Minh từ giã Hậu Chúa rồi khiến Trương Huyền

làm tham mưu, Bí Vĩ, Triệu Vân, Ngụy Diên làm đại tướng, thống lãnh các đạo binh. Vương Bình, Trương Dực làm phò tướng. Quân binh chừng 50 vạn, nhắm Ích Châu tấn phát.
Đến giữa đường gặp Quan Sách, con Quan Công đến thưa :
- Từ ngày Kinh Châu thất thủ tôi lánh nạn để dưỡng bịnh nên không theo Tiên Chúa được. Nay xin ra mắt Hậu Chúa để cùng phò Quốc Gia .
Khổng Minh liền cử Sách làm Tiền Bộ tiên phong .
Còn Ung Khải hay tin Khổng Minh đến thì bàn với Cao Định và Châu Bao chia binh thành 3 đạo, nghinh địch.
Cao Định lại sai Ngạt Hoán làm Tiền Bộ Tiên Phong. Ngạt Hoán cao chín thước, mặt mày xấu xa, dữ tợn tay cầm cây Phương Thiên Họa Kích, có sức cự nổi muôn người, dẫn đại binh đến thẳng nơi quân Thục.

Còn Khổng Minh đem binh đến Ích Châu gặp binh Ngụy Diên, với Trương Dực, Vương Bình gặp Ngạt Hoán kéo tới, hai bên bày trận thế.
Ngụy Diên hét :
- Phản tặc ! Hãy đầu đi .
Ngạt Hoán cả giận hươi trượng đánh nhau. Được vài hiệp thì Ngụy Diên giả thua chạy, Hoán rượt theo. Bỗng gặp hai đạo phục binh của Vương Bình và Trương Dực xông ra ép lại. Phía trước Ngụy Diên quay ngựa lại vây Hoán bắt sống đem về nạp Khổng Minh.
Khổng Minh nói :
- Cao Định là ngươi trung nghĩa, vì nghe lời Ung Khải nên mới như vậy. Thôi ta tha cho ngươi về nói với Cao thái thú, hãy ra qui hàng sớm đi !
Ngạt Hoán cả mừng, lạy tạ rồi về ra mắt Cao Định kể lại đầu đuôi, ca tụng Khổng Minh vô cùng.
Cao Định còn nửa tin nửa ngờ thì hôm sau binh Thục lại đến khiêu chiến.
Ung Khải và Cao Định bèn ra cự.
Tướng Thục giả thua bỏ chạy. Khải và Định rượt theo bị phục binh Thục ào ra như nước lũ. Cả hai bỏ chạy. Binh Thục bắt được binh

Ung Khải và Cao Định vô số kể .
Khổng Minh bèn truyền nhốt binh của Ung Khải một nơi, của Cao Định một nơi rồi rao lên là hễ binh ca Cao Định thì được tha, còn của Ung Khải thì phải giết. Vì thế khi cho quân đến hỏi bọn tù binh thì tên nào cũng khai là của Cao Định.
Khổng Minh bèn thả hết về và nói :
- Ung Khải đã đến đầu ta và hẹn đem thủ cấp Cao Định và Châu Bao đến nạp, nên ta không nỡ giết chúng bây. Từ nay chẳng nên làm phản nữa ! Khi quân về đến trại ra mắt Cao Định, bày tỏ mọi chuyện. Định lén sai người đến dinh Ung Khải thám thính. Lại sai người đến trại Khổng Minh dò xét. Tên quân ấy chẳng may bị Khổng Minh bắt.
Khổng Minh bèn cố ý nhận nó là quân của Ung Khải mà rằng :
- Nguyên Soái của ngươi đã hứa đem nạp cho ta thủ cấp của Cao Định. Sao lại lỗi hẹn ?
Nói rồi bèn viết thư đưa cho tên quân cầm về giao Ung Khải. Tên quân bèn về trao thư cho Cao Định.
Cao Định xem thư xong cả giận, mắng Ung Khải là đứa phản nghịch. Sau đó kêu Ngạt Hoán đến luận bàn.
Hoán nói :
- Khổng Minh là người nhân đức, nếu ta bội phản thì việc chẳng lành. Vả làm việc ta bội phản chính là do Ung Khải. Vậy phải giết y mà đầu Khổng Minh là hơn .
Cao Định nói :
- Vậy phải liệu kế ra tay !
Ngạt Hoán thưa :
- Đêm nay tôi chờ, hễ nó thua chạy về thì tôi lấy đầu .
Sắp đặt xong, đêm ấy Cao Định kéo binh đánh trại Ung Khải. Ung Khải thất kinh lên ngựa chạy vòng ra phía sau trại, bỗng có đạo binh của Ngạt Hoán phục sẵn xông ra. Hoán liền chém Ung Khải bay đầu, rồi đem về cho Cao Định. Cao Định bèn đem đến trại Khổng Minh mà hàng.
Khổng Minh nạt Cao Định rồi truyền đem ra chém.
Cao Định cả sợ nói :
- Tôi đã đầu sao còn chém ?

Khổng Minh đáp :
- Ngươi đến trá hàng há ta không biết sao ?
Cao Định nói :
- Sao Thừa Tướng lại nghi tôi như vậy ?
Khổng Minh bèn rút phong thư ra mà nói :
- Châu Bao viết thư cho ta nói ngươi và Ung Khải rất thân . Chẳng lẽ một phút ngươi giết Ung Khải sao ?
Cao Định khóc lóc van xin.
Khổng Minh lại buộc phải bắt được Châu Bao mang nạp mới tin.
Cao Định thưa :
- Tôi xin lấy đầu Châu Bao dâng ngài !
Nói đoạn bèn dắt Ngạt Hoán dẫn binh thẳng đến dinh Châu Bao mà mắng :
- Đồ thất phu , sai mi viết thư cho Gia Cát Thừa Tướng làm ly gián mà hại ta ?
Châu Bao còn đang sững sờ thì Ngạt Hoán nhảy tới chém Châu Bao chết tốt. Sau đó, Cao Định dẫn binh và đem thủ cấp Châu Bao về dâng Khổng Minh.
Khổng Mình cười lớn :
- Ấy là ta có ý cho ngươi giết hai tên giặc cho rõ lòng trung của ngươi đó . Bèn phong Cao Định làm Ích Châu thái thú, Ngạt Hoán làm Nha Tướng. Từ đó ba xứ binh mã đều bình. Rồi Khổng Minh lại đến Vĩnh Xương.
Vương Cang ra nghinh tiếp nói :
- Thành này giữ được cũng là nhờ Lữ Khải !
Khổng Minh bèn sai gọi Lữ Khải đến khen thưởng , lại hỏi :
- Ta nghe ông ở đất Vĩnh Xương là bậc cao sĩ, vậy có kế chi để bình Nam Man chăng ?
Lữ Khải liền dâng lên Khổng Minh bức họa đồ thưa :
- Từ khi lên làm quan, tôi đã biết người phương Nam muốn phản, nên đã sai người vào nội địa vẽ bản đồ này. Thừa
Tướng có thể xem đó dụng binh.
Khổng Minh cả mừng bèn sai Lữ Khải làm hướng đạo viên. Sau đó, tiến quân thẳng tới bờ cõi Man phương.
Đang đi dọc đường thì gặp Mã Tắc hăm hở đến dâng chiếu của

Hậu Chúa.
Khổng Minh đọc chiếu thì ra là Hậu Chúa sai Mã Tắc đến khao quân, lại hỏi thăm sức khỏe của mình.
Khổng Minh cảm tạ chẳng cùng, bèn hỏi Mã Tắc :
- Ta nghe ấu Tướng là người cao kiến, chẳng hay trong việc bình Nam bang, ấu Tướng có kế chi ?
Mã Tắc thưa :
- Tôi chỉ có một lời là từ xưa người Man tính tình khó chinh phục được. Nay nếu không dùng tâm lý để chinh phục thì hễ ta đến sẽ bình được ngay, nhưng lúc ta ban sư thì họ nổi dậy. Đó là đường lối chinh Nam .
Khổng Minh nghe nói, khen ngợi chẳng cùng, bèn khiến Mã Tắc làm Tham quân đốc binh thẳng tới.
Còn Man Vương được tin Khổng Minh dùng trí mà chinh phạt bọn Ung Khải bèn nhóm Nguyên Soái ba động là Kim Huờn , Tam Kiết, Đổng Trà Na và A Hội Nam. Cả ba Nguyên Soái đều ra mắt Mạnh Hoạch.
Mạnh Hoạch nói :
- Ta phải diệt Khổng Minh để giữ gìn bờ cõi .
Nói rồi bèn phân làm ba đạo, sai Tam Kiết đi giữa, Tra Na đi bên tả , A Hội đi bên hữu. Hễ ai thắng trước thì được phong làm động Chúa.
Còn Khổng Minh đang nghị sự thì có tin báo :
- Mạnh Hoạch khiến ba nguyên Soái ba động, phân thành ba đạo kéo đến rất lợi hại .
Bèn thỉnh Triệu Vân và Ngụy Diên đến gặp. Lại sai Vương Bình và Mã Trung phải qua phía hữu mà nghinh địch, sai Trương Ngưng và Trương Dực đánh phía tả Triệu Vân thấy Khổng Minh không dụng mình, trong lòng không vui, bèn hỏi :
- Sao Thừa Tướng không sai tôi ?
Khổng Minh nói :
- Ta cũng muốn sai Triệu Vân và Ngụy Diên đi nhập trong địa, nhưng sợ không thuộc đường mà có điều sơ xuất chăng ? Triệu Vân buồn bả lui ra.
Đêm ấy, Triệu Vân nói với Ngụy Diên :

- Thừa Tướng khinh hai ta không thuộc đường. Vậy đêm nay ta lén đi bắt vài tên thổ dân, hỏi rõ đường nẻo rồi đột nhập nội địa mà tranh công đầu cho Thừa Tướng biết .
Nói rồi, hai người hăm hở dẫn năm trăm binh kỵ tuốt ra khỏi trại, nhắm thẳng tới trại địch.
Đêm ấy trăng mờ, Ngụy Diên và Triệu Vân lần mò bắt sống được tên dắt ngựa cho ăn, dẫn về trại. Về đến nơi đem rượu thịt cho chúng ăn rồi hỏi :
- Mi có biết đường nào vào nơi trung quân của các trại Man Vương ?
Mấy tên quân còn sợ sệt thì Ngụy Diên lấy mũi gươm kề nơi cổ mà rằng :
- Không chỉ đường ắt mất đầu .
Tên quân thất kinh nói :
- Xin để tôi chỉ cho ! Nói rồi bèn chỉ mọi nẻo đường của Nguyên Soái ba động . . .
Triệu Vân và Ngụy Diên cả mừng, bèn khiến mấy tên quân ấy dẫn đường, tiến thẳng dinh trại địch. Khi đến trại của Tam Kiết thì đã canh tư, Man quân thức dậy nấu cơm.
Triệu Vân bảo mấy tên quân kêu mở cửa trại, rồi xông vào chém giết. Quân sĩ cả loạn, đạp nhau mà chạy.
Ngụy Diên tung hoành giữa đám ba quân, khiến binh Man chết như rạ .
Kim Huờn, Tam Kiết đang ở trong trướng, bỗng thấy có biến bèn cầm thương ra khỏi trại, chưa kịp lên ngựa thì đã bị Triệu Vân chém bay đầu .
Triệu Vân bèn lấy thủ cấp cột vào cổ ngựa. Man quân chạy như ong vỡ tổ .
Sau đó, Triệu Vân và Ngụy Diên chia làm hai đạo. Diên đến trại Đồng Trà Na. Đến nơi thấy Man quân náo loạn thì biết có Vương Bình đến rồi, bèn hiệp lực đánh phía sau. Trà Na thế yếu giục ngựa chạy dài. Còn Triệu Vân đến trại A Hội Nam thay đạo binh của Mã Trung đã đến trước trại, bèn vào chốn Trung quân quyết tìm được A Hội Nam mà giết. Nhưng Hội Nam đã bỏ chạy rồi.
Triệu Vân bèn truyền đốt phá hết dinh trại, rồi cùng Mã Trung về

ra mắt Khổng Minh.
Khổng Minh nói :
- Hai Chúa động đã chạy dài. Vậy đầu Tam Kiết đâu ?
Triệu Vân bèn dâng đầu Tam Kiết lên để kể công.
Các chư tướng lại nói :
- Hai tên kia đã chạy thoát .
Khổng Minh cười :
- Hai đứa ấy, ta đã bắt rồi !
Ai nấy nghe nói dều thất kinh.
Khổng Minh lại khiến quân sĩ dẫn hai Nguyên soái của Man Vương vào, rồi truyền mở trói và khao thưởng rượu thịt, lại cho y phục rồi khiến ai về động nay. Hai người tạ ơn, khóc lóc ra về.
Khổng Minh lại nói :
- Ngày mai thế nào Mạnh Hoạch cũng đến. Vậy ta phải lập kế bắt y .
Triệu Vân và Ngụy Diên lãnh mạng .
Khổng Minh dặn dò mật kế xong. hai người kéo binh đi.
Mạnh Hoạch đang ngồi trong trướng bỗng có tin báo ba vị nguyên soái đã bị bắt sống hết rồi còn quân sĩ đều vỡ tan, chạy tứ tán, thì cả giận, bèn rốc binh kéo tới, bỗng gặp Vương Bình.
Mạnh Hoạch ra ngựa, đứng ngó hồi lâu, rồi nói :
- Người ta đồn Khổng Minh dụng binh hay lắm. Nhưng theo ta các đạo binh ấy đâu có gì đáng sợ. Nếu ta biết trước Khổng Minh chỉ là tên hư danh thì ta phản lâu rồi . Nói xong, hỏi các tướng :
- Ai dám ra bắt tướng Thục ?
Bỗng Man Nha Trường giục ngựa xọc tới. Vương Bình thấy Man tướng đến thì vội hoành thương ra đánh. Chưa được vài hiệp, Bình chạy dài, Mạnh Hoạch đuổi theo.
Quan Sách lại đem binh tiếp ứng. Đánh vài hiệp lại bỏ chạy. Chạy được hai mươi dặm, bỗng hai bên đường chiêng trống nổi lên, hai đạo binh Thục xông ra, cầm đầu là Trương Ngưng và Trương Dực. Hai tướng đánh ép rất mạnh. Man quân đại bại. Mạnh Hoạch chạy dài, bỗng từ bên đường một tướng xông ra chân lại. Tướng đó là Triệu Tử Long. Tử Long vừa đánh một trận, bắt sống Man quân không đếm xuể.

Mạnh Hoạch chỉ còn vài tên quân kỵ , dẫn nhau trốn trong hang núi. Bỗng Ngụy Diên từ nói xông ra theo kế của Khổng Minh. Mạnh Hoạch chống cự không nổi nên bị Ngụy Diên bắt sống, quân sĩ xin đầu hàng hết thảy.
Ngụy Diên dẫn Mạnh Hoạch ra mắt Khổng Minh.
Lúc ấy Khổng Minh đã truyền bày yến tiệc, lại dạy mở trói hết Man binh, cho ăn uống và nói :
- Chúng bay đi chinh chiến thế này, ắt là vợ con khóc lóc, thảm thiết. Ta biết thế nên không nỡ giết. Vậy, ta cho trở về làm ăn sống với vợ con, chớ có giúp đứa giặc làm phản nữa . Man quân lạy tạ cảm ơn không cùng rồi ra về .
Khổng Minh lại truyền chư tướng nai nịt chỉnh tề, quân sĩ gươm giáo rạng ngời, đứng thịnh bảy lớp, rồi mới sai dẫn Mạnh Hoạch vào. Hoạch vào quỳ trước trướng.
Khổng Minh hỏi :
- Tiên đế không bạc đãi ngươi sao ngươi lại làm phản ?
Mạnh Hoạch thưa :
- Đất Lưỡng Xuyên là của người khác, sao chúng bây đến xâm chiếm rồi lại xưng vua. Còn ta ở đất này lâu năm , sao lại bắt ta cống hiến. Như vậy là chính nghĩa sao ?
Khổng Minh nói :
- Nay người chịu đầu chăng ?
Mạnh Hoạch đáp :
- Ta đã bị thất thế. Trong quân binh thắng bại là trường, có chi mà gọi là nhục .
Khổng Minh nói :
- Nếu không phục , ta thả ngươi về ngươi chịu chăng ?
Mạnh Hoạch đáp :
-Nếu ta về ta lại chỉnh bị binh giáp để so tài cao thấp .
Khổng Minh bèn sai quân mở trói rồi lấy rượu cho Mạnh Hoạch uống, cho quần áo mặc và cấp ngựa trở về.
Mạnh Hoạch bèn lên ngựa phi về trại.

Hồi 88
Vượt Lư Thủy, Khổng Minh bắt Man vương
Biết trá hàng, ba phen trói Mạnh Hoạch

Sau khi Mạnh Hoạch được thả chư tướng hỏi Khổng Minh :
- Mạnh Hoạch là một tay lợi lại tại Nam Man, sao không giết cho rồi ?
Khổng Minh cười :
- Ta bắt Mạnh Hoạch dễ như thò tay vào túi lấy đồ thì cần gì phải giết y. Hãy để nó thiệt lòng phục ta, sau này sẽ hết làm phản .
Ngày ấy, Mạnh Hoạch trở về thì quân sĩ mừng lắm hỏi :
- Tại sao đại vương đã bị bắt mà lại về được ?
Mạnh Hoạch cười :
- Ta giết chúng rồi đoạt ngựa mà về .
Sau đó, Mạnh Hoạch sai gọi Đổng Trà Na và A Hội Nam đến, nói :
- Ta đã biết hết binh pháp của Khổng Minh. Nếu đánh ắt bị chúng bắt. Nếu cố thủ thì chúng sẽ hết lương mà trở về . Ta lại có sông Lư Thủy rất hiểm trở. Vậy phải đem hết thuyền về phía Nam, đào hào cho sâu, đắp lũy cho cao. Thử xem tài Khổng Minh thế nào .
Các tù trưởng đều tuân lịnh.
Còn Khổng Minh kéo đại binh đến sông Lư Thủy thì có tin báo sông Lư Thủy không có thuyền, nước chảy xiết, khó qua được. Lúc ấy, tại Nam phương, khí trời oi bức quân sĩ không mặc giáp được . Khổng Minh bèn truyền quân sĩ đến nơi có cây cối mát mà đóng trại.
Chư tướng bèn hỏi :
- Tiên chúa xưa cũng chỉ vì đóng trại trong bóng mát mà bị Lục Tốn đốt hết. Nay sao Thừa Tướng lại theo kế ấy ?
Khổng Minh cười :
- Man Vương đâu phải là Lục Tốn ?
Khổng Minh lại khiến phải lợp trại bằng cỏ khô, che cho ngựa được mát. Sau đó lại được Mã Đại vâng lệnh Hậu Chúa đem thuốc

giải nhiệt đến.
Khổng Minh nói với Mã Đại :
- Nam Man hiện giữ chặc sông Lư Thủy, đào hào sâu, đắp lũy cao, mà binh ta đã mệt ; vậy ta muốn dùng đạo binh của ngươi mới đến , rán tiến qua sông chặt đường lương của nó liệu được chăng ?
Mã Đại thưa :
- Rất nên !
Khổng Minh nói :
- Vậy ngươi hãy dẫn bọn bộ binh qua sông chặn đường lương của nó, rồi khiến Trà Na và A Hội Nam làm nội ứng gấp . Mã Đại y lệnh.
Khi quân Mã Đại kéo đến sông Lư Thủy thấy nước chảy xiết, song có một chỗ cạn, bèn khiến quân lội qua. Chẳng may lội đến giữa sông thì quân sĩ bị lạnh cóng, bị nước cuốn trôi đi phân nửa. Còn một số khác mạnh hơn , lội được qua sông, nhưng lại bị thổ huyết nằm bẹp.
Mã Đại thất kinh chạy về báo Khổng Minh.
Khổng Minh cả sợ bèn tìm người địa phương mà hỏi thì được biết, sông Lư Thủy, ban ngày trời nóng, khí độc bốc lên rất nguy hiểm, phải chờ ban đêm mới qua được .
Khổng Minh cả mừng , bèn chọn thêm 600 quân khỏe, nữa đêm theo Mã Đại vượt sông, quả nhiên vô sự.
Mã Đại liền sai quân đến nơi Giáp San Cốc là nơi tứ phía có núi, mà chặn đường lương của địch.
Man binh không hay, dẫn binh qua, bị quân Mã Đại đoạt hơn trăm xe.
Man binh bỏ chạy về báo cho Mạnh Hoạch.
Lúc ấy Mạnh Hoạch đang say sưa, vui đùa với tướng sĩ mà rằng :
- Ta nhờ sông Lư Thủy cố thủ thì dầu cho Khổng Minh có mọc cánh cũng khó qua nổi. Đợi chúng hết lương thực ta sẽ tấn binh một trận là thành công . Nói đoạn, một tên tù trưởng thưa :
- Nơi San Khấu có một khúc sông cạn, nếu binh Thục biết được thì nguy cấp.
Mạnh Hoạch cười :
- Ngươi ở đây mà thật không biết gì. Ý ta muốn chúng nó qua sông

cho chết hết mới thỏa .
Tù trưởng lại thưa :
- Ví như có người địa phương cho chúng biết qua sông ban đêm sẽ vô hại thì sao ?
Mạnh Hoạch lại cười :
- Người nước ta sao lại giúp cho giặc. Ngươi nói kỳ vậy.
Đang bàn chuyện thì có quân báo :
- Binh Thục đã kéo qua Giáp San Cốc chận đường lương, đoạt hết trăm xe .
Mạnh Hoạch cả giận bèn sai Man Na Trường dẫn quân đến Giáp San Cốc.
Còn Mã Đại, nghe binh Man Vương kéo tới thì dàn binh chờ cự địch.
Đánh chưa đầy một hiệp, Mã Đại chém Nha Trường một đao bay đầu .
Mạnh Hoạch được tên báo bèn khỏi :
- Có ai dám ra đánh Mã Đại không ?
Đổng Trà Na nói :
- Tôi xin đi . Sau đó cấp cho A Hội Nam ba ngàn binh đến giữ San Khẩu.
Đổng Trà Na gặp Mã Đại bèn xốc tới đánh liền.
Mã Đại hét lớn :
- Mi là đứa vô ơn. Thừa Tướng hậu đãi mi, sao mi lại phản phúc ?
Đổng Trà Na hổ thẹn quay về .
Khi đến trại Mạnh Hoạch hỏi :
- Sao lại trở về ?
Đổng Trà Na thưa :
- Mã Đại quả là bậc anh hùng, tôi thiệt khó thắng y .
Mạnh Hoạch cả giận truyền mang chém. Các quan can ngăn mãi mới thôi, Mạnh Hoạch lại truyền đánh ba chục roi mới cho về trại.
Đêm Đổng Trà Na bực bội, ngồi một mình, quân sĩ vào thưa :
- Thừa Tướng là người nhân hậu, sao Nguyên soái không bắt Mạnh Hoạch mà đầu cho rồi ?
Đổng Trà Na nghe lời, đêm ấy dẫn mươi tên quân đến bắt sống Mạnh Hoạch lúc y đang say mèm. Sau đó, Trà Na trói lại và giải

đến nạp cho Khổng Minh mà xin đầu hàng. Được tin cấp báo, Khổng Minh truyền tướng sĩ chuẩn bị dinh trại, treo cờ kết hoa, rồi mới dẫn Mạnh Hoạch vào.
Khổng Minh bèn tiếp đãi Đổng Trà Na và tù trưởng rất hậu , rồi cho về hết. Đoạn Khổng Minh cười nói với Mạnh Hoạch :
- Hôm trước ngươi nói, hễ bắt được ngươi lần nữa, ngươi mới chịu đầu. Hôm nay ngươi nghĩ sao ?
Mạnh Hoạch nói :
- Lần này đâu phải ngươi giải mà bắt được ta . Đó là bọn tuỳ tướng ta làm phản .
Khổng Minh nói :
- Nếu ta lại thả ngươi ra thì ngươi nghĩ sao ?
Mạnh Hoạch đáp :
- Ta sẽ thâu góp tàn binh mà đánh nữa .
Khổng Minh lại hỏi :
- Nếu ta bắt được lần nữa thì ngươi tính sao ?
Mạnh Hoạch cười .
- Nếu thế ta mới phục .
Khổng Minh bèn truyền cởi trói, lấy rượu thịt cho Mạnh Hoạch ăn uống rồi cho đi xem dinh trại mà rằng :
- Từ ngày ra khỏi Mao Lư đến nay, không trận nào ta không thắng, còn người nước Man phương, sức được bao nhiêu mà không chịu hàng ?
Mạnh Hoạch không trả lời.
Xem xong Khổng Minh lại dẫn Mạnh Hoạch về thết đãi một lần nữa rồi mới cho về.
Khi về đến trại, Mạnh Hoạch rất căm tức Đổng Trà Na và A Hội Nam, bèn sai người đến trại báo cho hai người rằng : - Có sứ mạng của Khổng Minh đến .
Ý của Mạnh Hoạch là gạt hai người đến rồi giết mà quăng thây đưới vực, còn mình dẫn binh đến Giáp Cốc San mà đánh với Mã Đại. Nhưng đến nơi Mã Đại đã chở hết lương đi rồi.
Sau đó lại sai Mạnh Ưu dẫn năm trăm binh kỵ đem ngà voi, các vật châu báu đến dinh Khổng Minh ra mắt. Lúc ấy Khổng Minh đang ban luận với Mã Tắc bỗng có tin :

- Có em Mạnh Hoạch là Mạnh Ưu đến .
Khổng Minh cười nói với Mã Tắc :
- Ngươi biết Mạnh Hoạch sai em đến làm gì chnăng ?
Mã Tắc bèn viết trên mảnh giấy trao cho Khổng Minh:
- Khổng Minh khen là rất hợp sở kiến. Nói rồi kêu Triệu Vân bảo phải theo mưu kế này... Rồi dặn Ngụy Diên phải làm thế này... thế này... Lại khiến Vương Bình, Quan Sách, Mã Trung đen trao mật kế. Đoạn cho đòi Mạnh Ưu vào .
Mạnh Ưu quì mọp mà thưa :
- Anh tôi là Mạnh Hoạch mang ơn Thừa Tướng rất hậu, nên sai tôi đến dâng lễ vật cảm tạ, rồi sau sẽ triều cống Thiên Tử .
Khổng Minh cười :
- Bây giờ anh ngươi ở đâu ?
Mạnh.Ưu đáp. :
- Anh tôi hiện đến núi Ngân Khanh thâu góp bảo vật trong giây lát sẽ trở về .
Khổng Minh lại hỏi :
- Ngươi đem lính theo không ?
Mạnh Ưu đáp :
- Chỉ đem chừng trăm tùy tùng .
Khổng Minh bèn cho gọi hết trăm quân vào thì thấy toàn bọn mình cao vóc lớn, có sức mạnh vô cùng.
Khổng Minh bèn mở tiệc khoản đãi rất hậu.
Còn Mạnh Hoạch đang ngồi trong trướng, bỗng có tin :
- Khổng Minh rất vui vẻ nhận lễ vật thì rất vui mừng, liền phân binh thành ba đội, lại truyền cho tù trưởng buộc quân sĩ phải mang theo rơm, rồi kéo đến trại của Khổng Minh mà nổi lửa làm hiệu để một mình đánh tuốt vào trung quân bắt Khổng Minh. Ba quân y mạng lệnh. Còn Mạnh Hoạch dắt một nhóm tâm phúc đến thẳng trại Khổng Minh. Khi đến nơi, Hoạch dắt chúng tướng xông vào, thấy trong trại không có một người, thì ra đó mà trại trống.
Mạnh Hoạch lại thẳng đến trung quân thì thấy bọn Mạnh Ưu say mèm.
Mạnh Hoạch cả giận xông tới nữa thì chỉ còn vài tên nằm chỉ tay vào miệng chứ không nói được.

Mạnh Hoạch biết mình đã trúng kế bèn truyền cứu Mạnh Ưu về . Vừa ra khỏi trại, bỗng tiếng la hét vang dội, Mạnh Hoạch thất kinh giục ngựa chạy qua phía tả thấy Ngụy Diên xông tới, chạy qua phía hữu lại gặp Triệu Vân. Phía sau Vương Bình nhào tới.
Ba đạo quân ép lại, Mạnh Hoạch túng thế, chạy xuống mé sông Lư Thủy, may gặp chiếc thuyền của dân Man đi tới. Hoạch tưởng đã toàn tánh mạng, bèn nhảy đại xuống thuyền , chẳng dè trong thuyền lại là quân của Khổng Minh.
Mạnh Hoạch liền bị trói giải về cho Khổng Minh.
Khổng Minh chỉ mặt Mạnh Hoạch mà nói :
- Ngươi sai em đến trước giả kế trá hàng, ngươi muốn gạt ta sao được ?
Mạnh Hoạch nói :
- Tại em ta ham ăn nên mới thất bại như vậy, chớ đâu phải ta bất tài .
Khổng Minh nói :
- Vậy nay người đã chịu phục chưa ?
Mạnh Hoạch đáp :
- Đâu phải tại ta. Đó là tại em ta thì làm sao ta phục được .
Khổng Minh lại hỏi :
- Nếu chưa phục ta lại thả ngươi ra nữa, ngươi có phục chăng ?
Mạnh Hoạch nói :
- Bộ không sợ tôi đánh nữa sao ?
Khổng Minh đáp :
- Ngươi không sợ ta bắt ngươi nữa sao ?
Minh Hoạch nói :
- Nếu bắt được tôi lần nữa, tôi mới phục .
Khổng Minh bèn truyền quân mở trói thả Hoạch ra.
Mạnh Hoạch được thả trói nhảy ngựa chạy tuốt.

Lúc ấy, binh Thục đã qua sông Lư Thủy, nên khi bọn Mạnh Hoạch qua khỏi sông thì thấy trên bờ đã dàn binh chỉnh tề. Khi đến trước trại lại thấy Mã Đại cầm gươm chỉ mặt mà nói :
- Thừa Tướng đã thả ngươi ba lần rồi sao bằng chịu đầu ?
Mạnh Hoạch cứ thế mà tiến vào trại, nhưng khi đến nơi thì Triệu

Vân đã cướp trại rồi.
Thấy Hoạch xông vào, Triệu Vân chỉ mặt y, nói :
- Hãy đi khỏi cho mau ! Nếu phen này mà bắt được thì hết đường .
Bọn Mạnh Hoạch vội kéo nhau về động cũ, trong lòng căm giận lắm . Bèn viết thư cùng với ngọc ngà châu báu gửi qua tám sứ Phiên mượn binh hẹn ngày kéo tới .

Hồi 89
Hán Thừa Tướng bốn lên dụng mưu
Nam Man Vương năm phen bị bắt

Đang bàn luận, Khổng Minh bỗng được tin Man Vương Mạnh Hoạch liên kết với nước Phiên, nay mai sẽ kéo đến đánh nữa.
Khổng Minh nghe nói cười mà rằng :
- Chúng càng đánh càng phục ta chứ hề chi .
Nói xong bèn đến trước dọ đường, thấy trước mặt có sông Tây Nhĩ Hà, bèn truyền đốn cây làm bè qua sông, không dè cây thả xuống bị chìm ngấm.
Khổng Minh hỏi, Lữ Khải thưa :
- Tôi nghe hướng Tây có nhiều tre. Vậy nên dùng tre làm bè thì tiện hơn .
Khổng Minh bèn sai quân đi chặt tre, chọn khúc sông hẹp mà bắc cầu qua, rồi đem hết đại quân qua bờ phía Nam, đóng trại dọc mé sông.
Còn Mạnh Hoạch, từ khi mượn được mười vạn quân Phiên, bèn hầm hầm kéo đến bờ Tây Nhĩ Hà thì gặp binh Thục đã đóng ở đó.
Mạnh Hoạch bèn cỡi trâu tới mắng chửi khiêu chiến, binh Thục vẫn cố thủ không ra, Mạnh Hoạch đành phải kéo binh về trại.
Ngày thứ hai, Mạnh Hoạch bắt quân cởi hết áo quần, nhục mạ đũ cách.
Binh Thục cả giận vào xin Khổng Minh cho đánh .
Khổng Minh cười, nói :
- Binh Man mới đến còn hăng đánh, nếu giết nhiều e chúng không phục, chi bằng để chúng giải đãi rồi sẽ có kế dụ chúng .
Sau ít ngày. binh Man mệt nhừ.
Khổng Minh bèn lên chỗ cao xem, rồi hỏi tướng sĩ :
- Bây giờ bắt đầu tấn binh . Ai tình nguyện ?
Chư tướng rần rần xin đi, Khổng Minh dặn nhỏ Vương Bình và Mã Trung, rồi cho đi liền.

Lại kêu Mã Đại mà nói :
- Nay ta bỏ ba trại này mà lui binh. Hễ binh ta lui thì ngươi phải đốc quân giải qua Phù Kiều này mà đem bắc cầu phía dưới hạ lưu cho binh Ngụy Diên và Triệu Vân qua tiếp cứu.
Mã Đại lãnh kế ra đi.
Lại dặn Trương Dực :
- Hễ ta lui binh, ắt Mạnh Hoạch rượt theo. Ngươi hãy đi đoạn hậu, đốt hết các dinh trại, rồi thắp đèn đuốc cho nhiều. Trương Dực tuân lệnh.
Qua bữa sau, Mạnh Hoạch lại đến khiêu chiến, chỉ thấy ba trại không, nói với Mạnh Ưu :
- Khổng Minh mà bỏ trại thì trong nước ắt sinh nguy rồi. Vậy, ta phải nhơn cơ hội nay mà rượt theo, chớ bỏ qua ! Nói rồi xua binh đuổi theo đến Tây Nhĩ Hà, thấy trại Thục dựng lên, cờ xí rộn ràng, gươm giáo tề chỉnh, bèn nói với Mạnh Ưu :
- Chắc chắn là binh Thục muốn rút về song sợ ta rượt theo nên đóng tại đó. Có thể vài hôm nữa chúng nó kéo đi. Vậy phải bắt cầu qua sông mà rượt theo ?
Đang bàn luận thì phía sau pháo nổ vang rần, binh Thục rần rần kéo đến. Binh Man cả loạn đạp nhau mà chạy.
Mạnh Hoạch thất kinh, vội thâu binh về trại.
Nhưng đến nơi thì thấy Triệu Vân hươi thương đánh nhầu. Man quân tứ tán. Mạnh Hoạch cũng cắm đầu chạy.
Chạy được một quãng, bỗng gặp Khổng Minh ngồi trên xe nhỏ, cười nói :
- Man vương chạy đi đâu ? Ta đang chờ ngươi ?
Mạnh Hoạch cả giận nói lớn :
- Chúng quân hãy nhào tới bắm xe nó ra !
Mạnh Hoạch vừa nói vừa xốc tới, quân sĩ ùa theo , được chừng mấy thước thì sụp hết xuống hầm.
Ngụy Diên trong rừng ùa ra, dùng dây áp lại trói hết.
Về đến trại Khổng Minh bèn chiêu an tất cả binh Man, rồi thả về quê quán.
Một lát sau, Trương Dực dẫn Mạnh Ưu đến .
Khổng Minh bèn nạt rằng :

- Ta tha mạng ngươi đã nhiều phen mà sao ngươi còn cứ lẩn đầu vào chỗ chết như vậy ? Lần này ta tha cho nghe ? Nói rồi truyền mở trói cho về.
Kế đó, Ngụy Diên lại đẫn Mạnh Hoạch đến, Khổng Minh quát lớn :
- Nay mi lại bị bắt, còn lý gì nói nữa ?
Mạnh Hoạch đáp :
- Tức quá, chết được !
Khổng Minh liền truyền quân sĩ mang ra chém quách.
Mạnh Hoạch không chút sợ hãi còn ngó lại mà nói :
- Ngươi dám thả ta một lần nữa chăng ?
Khổng Minh cười lớn rồi truyền thả cho về.
Mạnh Hoạch trở về chiêu mộ thêm binh thì gặp Mạnh Ưu. Anh em mừng rỡ khôn cùng.
Mạnh Hoạch nói :
- Binh ta bại luôn, binh Thục thắng luôn, thiệt khó mà đánh . Vậy phải tìm nơi hiểm trở cố thủ, đến chúng sanh biến mới đánh được .
Mạnh Ưu thưa :
- Gần đây cố cái động thậm sâu tên Thốc Long động. Động chúa là Đóa Tư đại Vương. Chúng ta nên đến đó nương tựa.
Mạnh Hoạch bèn sai Mạnh Ưu đến ra mắt Đóa Tư mà tỏ bày sự việc.
Đóa Tư cả mừng khiến quân đến rước Mạnh Hoạch về động.
Đóa Tư nói :
- Đại Vương chớ lo ? Nếu binh Thục tới đây ắt chết hết .
Mạnh Hoạch cả mừng hỏi :
- Đóa Tư có kế gì chúng ?
Đóa Tư nói :
- Động này chỉ có hai con đường. Con đường phía Nam mà Đại Vương mới vào là con đường lớn, người ngựa đi được, song nếu dùng cây mà lấp thì hết vô. Con đường Bắc rất nhỏ, rất nhiều rắn rết, khí độc bốc lên cả ngày, trừ giờ mùi, thân và dậu mới vào được.
Ngoài 3 giờ này ai đi qua đều phải chết. Động này lại có 4 con suối độc là suối Á Tuyền, ai uống vào sẽ bị câm ; suối Điện Tuyền,

nước nóng như nước sôi ; suối Hắc Tuyền nước rất trong, song da thịt ngâm vào là bị đen hết ; suối Nhu Tuyền, lạnh như giá, uống vào mình mẩy sẽ mềm như bún. Những nơi này xưa kia chỉ có Phục Ba tướng quân là Mã Viện đến rồi chết đi, nay còn miếu thờ. Nếu Đại Vương ở đây tôi sẽ cho lấp đường lớn ấy đi, Khổng Minh ắt phải qua phía Bắc, nhưng qua phía ấy quân sĩ sẽ chết hết .
Mạnh Hoạch cả mừng bèn nói :
-Hôm nay ta cỏ cho dung thân rồi ?
Từ đó Mạnh Hoạch cứ cả ngày cùng Mạnh Ưu và Đóa Tử ăn nhậu không lo gì hết.

Còn Khổng Minh mấy ngày không thấy Hoạch đến bèn truyền nhổ trại xuong phía Nam.
Bỗng được tin Mạnh Hoạch đã rút vào trong động không chịu ra đánh .
Khổng Minh bèn hỏi Lữ Khải .
Lữ Khải thưa :
- Tôi nghe động ấy vẫn có lối vào, nhưng không to lắm !
Trương Huyền bèn thưa :
- Nay Mạnh hoạch đã thế cùng, đức tận, Thừa Tướng nên ban sư trở về .
Khổng Minh đáp :
- Nếu vậy thì trúng kế của Mạnh Hoạch rồi . Nói đoạn, truyền nhắm phía Nam kéo tới .
Vương Bình đi dò đường, thay phía Bắc có con đường nhỏ dẫn vào động Thốc Long thì cả mừng, bèn dẫn quân về báo cho Khổng Minh.
Đi giữa đường quân sĩ khát nước, xuống suối mà uống, bỗng tên nào tên nấy không nói được nữa.
Về đến trại Khổng Minh thất kinh, bèn đích thân đến xem thì thấy suối nước rất sâu, rất trong, nhưng không có chim chóc gì hết.
Khổng Minh trong lòng sinh nghi, bèn đưa mắt nhìn xa, thay ở chơn núi có một cái Miếu ,khi đến nơi thì thay Miếu thờ một pho tượng lớn, lại cổ một tấm bia đề : Hớn Phục Ba Tướng Quân Chi Miếu.

Khổng Minh bèn lạy tạ và khấn : tôi vâng lời Tiến đế đến để bình Nam, rồi sẽ chinh phạt Ngụy và Ngô, khai phục nhà Hớn, cúi xin tôn thần tưởng đến ơn nghĩa bổn triều, thông linh hiển thánh cứu ba quân . Vái xong, ra khỏi miếu thì thấy một ông già hình dung kỳ lạ .
Khổng Minh hỏi quí danh thì không nói mà chỉ thưa :
- Nơi đây nhiều khí độc, có bốn cái suối hễ uống vào nội trong mấy ngày ắt phải chết.
Khổng Minh than :
-Vậy Lão Trượng có kế chi chỉ dạy để vào được động Thốc Long ?
Ông già thưa :
- Chẳng lo chi. Nơi phía Tây có một hang núi tên Vạn An Khê, trong có một cao sĩ hiệu là Vạn An. Đã hơn hai chục năm không hề bước ra khỏi chỗ ấy. Lại có con suối tên An Lạc Tuyền, nếu trúng độc uống nước ấy ắt lành. Lại có một thứ cỏ quí tên Cửu Diệp Vân Hương hễ ngậm một lá vào thì chướng khí tiêu tan. Tướng quân hãy mau đến đó. Nói xong ông già biến mất.
Khổng Minh thất kinh , bái tạ rồi về sắm lễ vật đến nơi Vạn An Khê.
Khi đến nơi thấy một căn nhà tranh có mùi thơm ngát, Khổng Minh cả mừng bèn bước tới gõ cửa .
Một tên tiểu đồng chạy ra hỏi.
Khổng Minh chưa kịp tỏ bày, thì có một người đội mũ tre , giày rơm, áo rộng, mặt xanh, râu vàng, bước ra mà hỏi :
- Có phải Hớn Thừa Tướng chăng ?
Khổng Minh thưa :
- Sao ngài biết tôi ?
Người ấy nói :
- Ta nghe Thừa Tướng đến đã lâu, lẽ nào không biết . Nói rồi mời vào trong.
Khổng Minh nói :
- Tôi lãnh lời thác cô của Tiên đế , có ý đến chinh phục Nam phương, chẳng dè Mạnh Hoạch trốn trong động. Quân sĩ uống nước mang bệnh, nên đến xin cao sĩ giúp đỡ .
Người ấy thưa :

- Lão phu là người ở san giả, can chi Thừa Tướng phải nhọc lòng, suối ấy ở phía sau này, hãy múc về mà uống.
Khổng Minh lại xin một mớ cỏ Cửu Diệp Vân Hương để phòng độc.
Ẩn sĩ nói :
- Muốn hái bao nhiêu tùy ý .
Khổng Minh bèn hỏi tên họ.
Ẩn sĩ thưa :
- Tôi tên Mạnh Tiệt, anh ruột của Mạnh Hoạch đây .
Khổng Minh sửng sốt.
Mạnh Tiệt nói :
- Tôi vốn kẻ ẩn sĩ, tánh không muốn can dự việc đời . Tôi giúp Thừa Tướng cũng coi như cứu người hoạn nạn .
Khổng Minh nghe nói rất kính phục, bèn tạ ơn mà lui ra.
Về đến trại, khiến quân đem nước suối cho kẻ bị câm uống, giây lát, tên nào cũng mửa chất độc ra rồi nói được như thường.
Khổng Minh lại truyền phát mỗi người một lá Cửu diệp Vân hương mà ngậm để phòng chướng khí.
Quân sĩ của Khổng Minh đã được an nhiên vô sự rồi thì cứ theo đường nhỏ ấy mà tiến vào trong động Thốc Long.
Man binh hay tin vào báo với Mạnh Hoạch.
Đóa Tư nghe nói không tin, bèn cùng Mạnh Hoạch đi quan sát thì thấy binh Thục quả nhiên mạnh khoẻ an nhiên vô sự.
Đóa Tư thay vậy rởn tóc gáy, nói với Mạnh Hoạch :
- Nếu vậy thì quân chúng nó quả có trời giúp chớ không sai .
Mạnh Hoạch nói :
- Vậy để hai anh em chúng tôi liều chết đánh với chúng một trận xem sao ?
Đóa Tư nói :
- Nếu đại.vương bị bắt ắt vợ con tôi chúng cũng không tha, chi bằng vật ngựa trâu cho quân sĩ ăn thiệt no rồi xông trận. Nói xong, bèn bày tiệc rượu cho quân sĩ ăn uống no say, xảy có tin báo :
- Có động chúa là Dương Phong đem binh đến trợ chiến .
Mạnh Hoạch cả mừng bèn ra nghinh tiếp.
Dương Phong nói :

-Tôi có ba vạn binh mặc giáp sắt, rất tinh nhuệ, đũ cự với mấy mươi vạn binh Thục .
Đóa Tư nói :
-Thiệt là phước cho Nam Man !
Dương Phong lại nói :
- Tôi còn có năm đứa con trai, võ nghệ siêu quần đến giúp đại vương .
Mạnh Hoạch thấy năm người con của Dương Phong mình cao bảy thước, vóc lớn ba vừng, thì trong lòng cả mừng, bèn khiến bày tiệc đải Dương Phong.
Đang trong tiệc rượu, bỗng Dương Phong nạt lên một tiếng, năm đứa con của Phong áp đến bắt Mạnh Hoạch, Mạnh Uu và Đóa Tư trói lại.

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 90
Dùng thú máy, sáu bận phá quân Man
Đốt giáp mây, bẩy lần bắt Mạnh Hoạch

Mạnh Hoạch cả giận hét lên :
- Ta với ngươi người cùng một nước, ta cũng không hề thù oán ngươi. Sao ngươi lại phản ta như vậy ?
Dương Phong nói :
- Anh em con cháu ta thảy đều thọ ơn Thừa Tướng, ta không lấy chi đền đáp được. Vậy ngươi hãy đến đó, để ta đền ơn cho người .
Sau đó, Man binh thảy đều bỏ chạy Dương Phong dẫn Mạnh Hoạch về nạp cho Khổng Minh.
Khổng Minh truyền cho vào.
Dương Phong quì móp mà thưa :
- Anh em, con cháu tôi dẫn Mạnh Hoạch, Mạnh Ưu và Đóa Tư đến để cảm ơn Ngài .
Khổng Minh bèn trọng thưởng Dương Phong, rồi khiến dẫn Mạnh Hoạch vào mà rằng :

- Phen này ngươi đã chịu phục chưa ?
Mạnh Hoạch đáp :
- Chẳng qua người trong nước của ta nó phản để dâng công. Nay ngươi có giết thì giết, ta không phục !
Khổng Minh nói :
- Ngươi dụ ta vào chỗ không có nước uống. Lại có suối độc mà ta không sao cả. Sao ngươi chưa phục ?
Mạnh Hoạch đáp :
- Ta chưa phục lắm ! Phải như ngươi thả ta ra, ta sẽ giết hết đứa phản nghịch rồi về đóng binh tại Tam Giang. Ngươi dám đến đó bắt ta, ta mới phục .
Khổng Minh bèn khiến quân sĩ thả ba người ra.
Đêm ấy Mạnh Hoạch thẳng về Ngân Khanh động, là nơi động rộng, núi cao, lại hiểm trở. Trong động có lập cung điện, lâu đài là chỗ Man vương đóng đô. Nơi này dân đông, lúa nhiều lại có mỏ bạc nên gọi là Ngân Khanh san .
Khi về đến nơi, Mạnh Hoạch liền nhóm hết đẳng tộc và nói :
-Ta đã bị nhục nhiều phen, ta thề quyết báo thù. Vậy các người có kế chi chăng ?
Vừa dứt lời thì em vợ Hoạch là Đái Lai động chúa thưa :
- Tôi xin tiến cử một người trừ nổi Khổng Minh .
Mạnh Hoạch hỏi :
- Ai vậy ?
Đái Lai thưa :
- Nơi động Bắc Nạp có động chúa Mộc Lộc, Vốn bạn thân với tôi. Y có phép thần thông, biết hô phong hoán vũ, hóa ra sài lang, hổ báo. Nếu cho thỉnh đến giúp thì khó gì mà không trừ được Khổng Minh .
Mạnh Hoạch cả mừng, bèn viết thư giao Đái Lai đi thỉnh. Lại sai Đóa Tư thủ nơi Tam Giang.

Còn Khổng Minh kéo quân đến Tam Giang Thành, thảy đồng bằng núi non hiểm trở bèn sai Triệu vân và Ngụy Diên dẫn binh đến công thành. Khi đến bên thành thì quân trên thành bắn xuống như mưa.

Triệu Vân và Ngụy Diên nhắm thế không xong bèn về báo cho Khổng Minh.
Khổng Minh lên chỗ cao quan sát rồi truyền lui binh đóng trại.
Man binh thấy binh Thục lui thì cười cứ tưởng binh Thục sợ bỏ chạy.
Còn Khổng Minh truyền đóng chặt cửa trại không cho quân sĩ ra vô.
Qua ngày thứ tư.
Khổng Minh truyền lệnh :
-Mỗi quân sĩ phải có một báo đất đầy . Đêm ấy, Khổng Minh kêu Ngụy Diên và Triệu Vân đến dặn dò, rồi truyền mở trại mà kéo quân đến. Khi đến nơi, Khổng Minh khiến quân mở bao trút đất dưới chân thành làm nên một con đường cao vút . Man quân ở trên thành tưởng binh Thục đã thua nên cứ ngủ kỹ không hay gì hết. Đến chừng binh Thục ào vào thành mới hay, lấy cung ra bắn, nhưng binh Thục đã vào thành rồi, bắt sống Man binh vô kể . Còn Đóa Tư cũng bị chết nơi loạn quân.
Khổng Minh lấy được Tam Giang Thành rồi bèn chiêu an binh sĩ, còn tàn binh chạy về báo tin Mạnh Hoạch.
Hoạch nghe tin chẳng lành thì buồn bả vô cùng.
Bỗng Chúc Dung Phu Nhơn, vợ Mạnh Hoạch thưa rằng :
- Làm gái thời loạn há không biết quên mình, báo đền nợ nước sao ?
Mạnh Hoạch nói :
- Phải chăng Phu nhơn có kế chi ?
Chúc Dung thưa :
- Thiếp có 6 ngọn phi đao, để ngày mai thiếp đánh giặc cho .
Mạnh Hoạch cả mừng cho phu nhơn xuất trận.
Chúc Dung vừa ra khỏi động, có một đạo binh đón đường cầm đầu là Trương Ngưng .
Ngưng thấy một người đàn bà lưng giắt 6 ngân phi đao, cỡi ngựa Xích Thố lông quăn. Trương Ngưng khen thầm bèn giục ngựa đến đánh. Đánh chừng vài hiệp, Chúc Dung giả thua bỏ chạy, Trương Ngưng rượt theo, Chúc Dung liền lấy mũi phi đao phóng lại , Ngưng bị trúng nơi cánh tay té nhào. Man binh bắt trói dẫn về.

Mã Trung thấy vậy, xông tới nhưng bị Man binh dùng dây giật té.. bắt trói cùng với Trương Ngưng.
Mạnh Hoạch thấy vợ ra một trận mà bắt được hai Tướng Thục thì khâm phục vô cùng, bèn cùng vợ vui say hả hê.
Chúc Dung truyền chém hai Tướng đi .
Mạnh Hoạch can :
- Khổng Minh bắt ta nhiều lần nhưng không chém, nay ta lại chém Tướng của y . Vậy ta không bằng y sao ? Nói rồi truyền giam lại, chờ bắt được Khổng Minh sẽ chém một lượt.
Còn Khổng Minh khi nghe hai Tướng bị bắt thì cả giận liền kêu Mã Đại, Triệu Vân, Ngụy Diên dặn dò mưu kế. Qua bữa sau Mạnh Hoạch được tin Triệu Vân đến khiêu chiến. Chúc Dung bèn ra trận nghinh địch. Đánh được vài hiệp, Triệu Vân giả thua bỏ chạy, Chúc Dung không rượt theo, lại có Ngụy Diên kéo binh đến mắng chửi . ChúcDung nổi giận quay ngựa lại đánh, Ngụy Diên lại giả thua bỗ chạy. Chúc Dung vừa muốn thu binh. Triệu Vân lại ra chửi. Chúc Dung giận dữ chém nhàu, Triệu Vân lại bỏ chạy. Chúc Dung tức quá rượt theo, Triệu Vân chạy vào đường núi. Đang chạy ngó lại thì thấy Chúc Dung té nhào xuống ngựa. Mã Đại từ lùm cây xông ra trói lại dẫn về ra mắt Khổng Minh .
Khổng Minh bèn sai người đến báo cho Mạnh Hoạch hay và đánh tin muốn đổi Chúc Dung lấy hai tướng Trương Ngưng và Mã Trung.
Mạnh Hoạch bằng lòng, cả hai bên đều mở trói, ai về phe nấy.
Mạnh Hoạch thấy vợ về thì nửa mừng nửa lo. Lại được tin báo có Mộc Lộc đem binh đến.
Mạnh Hoạch vội ra đón, thấy Mộc Lộc cỡi voi trắng, dẫn theo sài lang, hổ báo rất nhiều.
Mộc Lộc theo Mạnh Hoạch vào động rồi kể lể sự tình cho Mộc Lộc nghe .
Mộc Lộc hứa sẽ ra sức báo thù .
Hôm sau, Mộc Lộc dẫn thú dữ ra trận.
Triệu Vân và Ngụy Diên được tin liền kéo quân ra khỏi thành đối địch. Thấy Mộc Lộc giắt bửu đao, tay cầm chuông ra hiệu lịnh, cỡi voi, quân sĩ mặt mày hung dữ . Lại thấy Mộc Lộc miệng đọc lâm

râm, tay rung chuông, tức thì cuồng phong nổi lên, lại thấy hổ báo rầm rầm chạy tới, binh Thục chống không nổi phải lùi lại hết .
Man binh rượt theo giết nhàu đến Tam Giang mới chịu lui .
Triệu Vân và Ngụy Diên về ra mắt Khổng Minh mà chịu tội .
Khổng Minh cười :
- Tội tình gì ! Khi tấn binh vào Nam Man , ta đã biết trước chúng sẽ dùng thuật sai thú dữ, nên ta đã chuẩn bị trước .
Nói đoạn, truyền đem mười cổ xe đến, lại khiến khui ra thì thấy toàn hình thú vật bằng gỗ, mỗi con to chừng mười người cỡi .
Khhổng Minh khiến lay đồ dẫn lửa để vào bụng chúng, rồi dẫn ra trận.
Mộc Lộc thấy binh Thục đến, bèn dẫn binh ra khỏi động.
Bỗng thấy Khổng Minh ngồi trên xe, tay cầm quạt lông.
Mạnh Hoạch bèn nói với Mộc Lộc :
- Người ngồi trên xe là Khổng Minh. Ráng mà bắt nó .
Mộc Lộc lại niệm thần chú tức thì cuồng phong nỗi lên, mãnh thú ào tới .
Bên này, Khổng Minh truyền đẩy thú giả ra miệng mũi đều phun ra khói trông rất ghê rợn.
Bầy thú của Mộc Lộc cả sợ bỏ chạy tán loạn . Binh Thục lại thừa thế rượt theo, giết binh Man vô kể .
Mộc Lộc cả thua tìm đường tẩu thoát về động.
Khổng Minh lại khiến xua binh vào động.
Ngụy Diên, Triệu Vân xông vào chém giết.
Mộc Lộc chết trong đám loạn quân, còn tôn tộc Mạnh Hoạch bỏ động lên núi tẩu thoát.
Khổng Minh bèn chiếm lấy Ngân Khanh động.
Bữa sau, có quân báo, em Mạnh Hoạch là Đái Lai động chúa khuyên anh đầu hàng không được, nên đã bắt Mạnh Hoạch và Chúc Dung đến nạp.
Khổng Minh bèn gọi Trương Ngưng và Mã Trung vào dặn :
- Phải làm thế này . . thế này . .!
Hai Tướng vâng lệnh, dẫn quân phục hai bên chái, rồi dẫn Mạnh Hoạch và phu nhơn vào .
Vừa vào tới nơi, Khổng Minh hét lớn :

- Hãy bắt chúng nó hết cho ta !
Quân Sĩ bèn trói bắt ba người lại .
Khổng Minh cười :
- Chước quỉ nhỏ mọn ấy làm sao gạt nổi ta . Nói đoạn bèn truyền quân khám ba người thì quả có giắt đao nhọn trong quần.
Khổng Minh hỏi Mạnh Hoạch :
- Bây giờ mi muốn nói gì ?
Mạnh Hoạch cũng cười :
- Đây là tại ta nạp mình cho ngươi . Ngươi đâu có tài gì !
Bây giờ ta thử nếu ngươi bắt ta một lần nữa, ta sẽ qui phục .
Khổng Minh nói :
- Ta bắt ngươi sáu lần , mà sáu lần đều tha, sao chưa biết xét mình ?
Mạnh Hoạch đáp :
- Ta còn một cách nữa , Nếu ngươi trừ được ta sẽ qui phục .
Nói vừa dứt, Khổng Minh bèn truyền cởi trói thả cho về hết.
Lúc ấy Man binh còn chừng ngàn người đều bị thương tích.
Mạnh Hoạch bèn hỏi :
- Binh ta phần ngã lòng, phần bị thương. Bấy giờ phải làm sao đánh với Khổng Minh ?
Đái Lai đáp :
- Lúc này, binh trong nước khó dùng được vì bị Khổng Minh mua chuộc rồi. Nay, nước Ô Qua có Ngột Đột Cốt, với hàng mười vạn binh, thảy đều mặc giáp bằng mây ngâm dầu phơi khô gươm chém không được , tên bắn không thủng. Y lại có tài điều binh. Vậy Đại vương hãy viết thư sang cầu cứu, ắt bắt được Khổng Minh .
Mạnh Hoạch nói :
- Vậy phải cầu cứu mới xong .
Nói rồi liền lên ngựa ra đi đến nước Ô Qua, Mạnh Hoạch tìm đến động của Ngột Đột Cốt mà kể sự tình.
Cốt nói :
- Ngươi chớ lo, ta sẽ tấn binh cứu giúp .
Mạnh Hoạch cả mừng lui về . Sau đó Đột Cốt sai hai tướng là Thô An và Hồ Nê dẫn binh vượt sông Đào Hoa Thủy, có lá đào rụng quanh năm, nước sông nếu người ngoài uống thì chết mà người địa

phương uống lại thêm sức mạnh. Khi đến nơi, Đột Cốt truyền đóng trại chờ binh Thục.
Trong khi đó, Khổng Minh được tin báo Mạnh Hoạch đã cầu cứu Chúa Ô Qua, hiện đóng tại mé sông Đào Hoa, bèn thúc binh kéo thẳng tới mé sông đóng trại. Lại khiến Ngụy Diên đến khiêu chiến .
Đột Cốt thấy binh Thục đến liền xuất trận.
Ngụy Diên hạ lệnh bắn cung, không ngờ binh Ô Qua mình mặc giáp mây, tên bắn không thủng, gươm giáo đâm không đứt. Binh Ngụy Diên thất kinh cả loạn , còn binh của Đột Cốt thấy vậy, ngồi cười.
Ngụy Diên thua trận về trại thưa với Khổng Minh.
Khổng Minh bèn lên xe nhỏ đi quan sát tứ phía. Khi đến một hòn núi, toàn đá dựng thành chồng. lại có một cái hang ăn thông vào núi. Khổng Minh bèn kêu người bản xứ đến mà hỏi thì được biết chỗ ấy là Bàng Xà Cốc, ăn thông với sông Đào Hoa, và một ngả ăn thông với Tam Giang thành.
Khổng Minh cả mừng, tức tốc truyền Tướng sĩ đem mười cỗ xe sơn đen của mình và dùng một ngàn cây tre làm theo
y kế... Lại đem bốn bộ binh giữ chặt hai cửa hang Bàng Xà . Công việc phải làm xong trong nửa tháng. Mã Đại lãnh kế ra đi.
Khổng Minh kêu Triệu Vân đến dặn :
- Ngươi phải đến phía sau Bàng Xà bảo thủ ở đó .
Triệu Vân lãnh kế ra đi .
Khổng Minh lại sai Ngụy Diên đem ba ngàn binh đến sông Đào Hoa đóng trại. Mỗi ngày phải đánh với Đột Cốt và trong nửa tháng phải thua 15 trận, bỏ 7 trại cho chúng chiếm.
Ngụy Diên lãnh mạng ra đi.
Còn Mạnh Hoạch nói với Đột Cốt rằng :
- Khổng Minh hay dùng quỉ kế lắm, chúng ta chớ nên khinh địch .
Đột Cốt thưa :
- Đại vương chớ lo. Tôi biết điều đó nên đã đề phòng rất cẩn thận .
Hai người đang thương nghị bỗng có tin báo binh Thục kéo đến đóng nơi mé sông Đào Hoa .
Đột Cốt vội kéo quân đến công hảm.

Ngụy Diên giả thua chạy dài.
Đột Cốt bèn lui binh không chịu rượt theo.
Hôm sau, Ngụy Diên lại đến đóng trại. Binh Man cũng qua sông đánh. Ngụy Diên sợ trái lệnh không dám tiến quân, bèn chém nhàu một lát rồi bỏ chạy.
Binh Man thừa thế rượt theo, rồi chiếm lấy trại Thục mà đóng quân. Qua hôm sau, Ngột Đột Cốt lại thấy Ngụy Diên đóng trại gần đó, bèn rượt theo đánh nữa. Ngụy Diên lại giả thua bỏ chạy.
Đột Cốt bèn chiếm trại. Ngụy Diên cứ việc thua đủ 15 trận và bỏ đủ bảy trại.
Mạnh Hoạch thấy Đột Cốt thắng trận liền liền thì trong lòng cả mừng mà rằng :
- Ta đã biết hết mưu của Khổng Minh, nên mới thắng hoài như vậy. Nay cũng nên thừa dịp đánh một trận lớn ắt thành công .
Qua đến ngày thứ 16, Ngụy Diên mới chỉnh đốn binh lại để cự, thấy Đột Cốt đích thân chỉ huy binh Man thì cả mừng, bèn đánh nhàu một trận nữa, rồi hối quân bỏ gươm giáo mà chạy vào Bàng Xà Cốc.
Đột Cốt bèn đốc quân rượt theo. Gần đến hang lại thấy vài chục cỗ xe sơn đen để ngổn ngang .
Đột Cốt nói với Tướng sĩ :
- Đường này là đường chúng chuyển lương, nay thấy ta chúng trốn bỏ đi. Vậy hãy rượt cho gấp .
Khi đến cửa hang, không thấy binh Thục, chỉ thấy gỗ ngỗn ngang, Đột Cốt bèn truyền dọn dẹp để lấy đường đuổi theo.
Bỗng thấy trước mặt lửa cháy rần rần.
Đột Cốt cả kinh khiến quân lui lại nhưng phía sau ai đã lấp gỗ cản đường, lại thấy những chiếc xe khi nãy chở toàn đồ dẫn lửa. Bỗng có nhiều tiếng nổ vang rền, lửa cháy văng vào giáp mây của Man binh bốc cháy dữ dội. Toàn bộ binh mã của Đột Cốt bị thiêu rụi trong Bàng Xà Cốc.
Khổng Minh thấy binh Man chết thui thì than :
- Tuy ta có công với xã tắc song không khỏi bị tổn thọ rồi .
Còn Mạnh Hoạch được tin Đột Cốt đã vây chặt Khổng Minh nơi

Bàng Xà Cốc thì cả mừng bèn lên ngựa dẫn binh đến. Vừa tới nơi thấy lửa cháy rần rần, mùi tanh khét bốc lên nôn mửa, thì biết mình đã trúng kế bèn quay ngựa trở lại. Đi được ít dặm, bỗng có hai đạo binh phục xông ra chận đường, cầm đầu là Mã Trung và Mã Đại. Mạnh Hoạch cả kinh bỏ chạy. Nhưng chưa chạy kịp thì Mã Đại đã bắt sống trên lưng ngựa.
Man binh thảy đều xin hàng.
Khổng Minh, sau khi tuyên bố với các Tướng về việc bất đắc dĩ phải dùng kế hỏa thiêu này để tận diệt binh Man, bèn truyền dẫn Mạnh Hoạch vào.
Mạnh Hoạch quì móp.
Khổng Minh sai quân sĩ dắt Mạnh Hoạch đi ăn uống và nói :
- Thừa Tướng thấy mặt ông sợ ông hổ thẹn, nên truyền chúng lôi cho ông đi ăn uống rồi thả ông về để kịp chiêu dụ binh mã mà đánh nữa .
Mạnh Hoạch rơi lụy nói :
- Bảy lần bắt, bảy lên thả về, ta còn lòng nào không phục Thừa Tướng . Nói xong, kéo hết anh em vợ con đến xin hàng. Khổng Minh nói :
- Nay ông đã phục rồi sao ?
Mạnh Hoạch nói :
- Cả nhà tôi thảy đều mang ơn Thừa Tướng, lẽ nào tôi dám chẳng phục .
Khổng Minh bèn truyền thết đãi yến tiệc rất trọng thể rồi lại truyền trả lại hết đất đã chiếm cho Mạnh Hoạch.
Lúc ấy quan Trưởng Sử là Phí Vĩ can :
- Thừa Tướng nên đặt quan cai trị, sao lại giao trả hết như vậy ?
Khổng Minh nói :
- Làm thế có ba điều bất lợi : thứ nhất, để người ở lại thì phải để binh , mà để binh lại thì phải để lương ; thứ hai, người Man mới phục nếu để người lại mà không để binh thì thật vô dụng. Còn nếu để người lại mà Man binh không phục là điều bất lợi thứ ba. Miễn biên cương ta được bình yên là tốt rồi .
Chúng nhân thảy đều khâm phục. Vì thế người Man đội ơn chẳng cùng. Từ đó, người Man lập Sanh Từ thờ, bốn mùa tế hưởng.

Bình Nam phương xong, Khổng Minh khao thưởng ba quân, thù tạc tướng sĩ , khiến Ngụy Diên dẫn binh làm tiên phong, còn bao nhiêu kéo nhau về Thục hết.
Bọn Mạnh Hoạch ngùi ngùi lạy tạ, dắt nhau tiễn chân mười mấy dặm rồi mới trở về .

Hồi 91
Tế Lư Thủy , Hán Thừa Tướng rút lui
Đánh Trung Nguyên, Võ Hầu dâng biểu

Khi tiến quân đến sông Lư thủy thì bỗng dưng giông to nổi lên. Binh Thục không dám qua sông, bèn trở lại báo cho Khổng Minh. Khổng Minh hỏi Mạnh Hoạch lý do.
Hoạch thưa :
- Theo tín ngưỡng, thiên hạ tin cổ một vị thần trấn tại đây, thường hay làm giông bão, nếu muốn yên phải tế lễ .
Khổng Minh hỏi :
- Tế bằng gì ?
Hoạch đáp :
- Theo tục lệ , lễ vật gồm 49 đầu người và trâu đen trâu trắng .
Khổng Minh hói :
- Nay binh đao đã dứt, lẽ nào giết người mà tế ? Bèn ra lệnh giết trâu, dê lấy 49 cái đầu mà tế.
Rồi đích thân Khổng Minh mặc áo trắng, ra hành lễ.
Lúc ấy, trong đám mây đen thấy thấp thoáng bóng quỉ bóng ma.
Hôm sau, Khổng Minh điều động quân sĩ qua sông bằng an vô sự .
Khi về tới Thành Đô. Hậu chúa bèn đích thân ra khỏi thành nghinh đón Khổng Minh.
Thấy Hậu chúa, Khổng Minh vội quì móp giữa đường mà tâu :
- Tôi không bình Man sớm để Bệ Hạ phải trông đợi, thật đắc tội .
Hậu chúa liền đỡ Khổng Minh dậy rồi cùng lên xe về trào, thết yến tiệc linh đình. Ai nấy đều hoan hĩ .

Còn Ngụy Chúa Tào Phi lên ngôi được bảy năm, tức năm Kiến Hưng thứ tư nhà Hớn.
Trước kia Tào Phi lấy Danh Thị, tức vợ của Viên Hy (Viên Hy con Viên Thiệu) sinh được Tào Tuấn tự Nguyên Trọng, rất được Tào Phi yêu thương. Sau này, Tào Phi lại lấy con gái Quách Vĩnh,

phong làm Quí Phi . Từ đó Tào Phi lạnh nhạt với Danh thị, say mê Quách Quí Phi .
Quí Phi muốn chiếm ngôi Hoàng hậu, nên tìm cách hại Danh thị .
Một hôm Tào Phi lâm bịnh, Trương Tháo bèn tâu :
- Trong cung Danh phu nhơn có hình bằng cây vông khắc ngày tháng sinh của Bệ Hạ làm bùa trấn ếm chi đó .
Tào Phi cả giận, truyền giết Danh thị, rồi lập Quí Phi làm chánh hậu .
Quách Hậu không sanh đẻ nên coi Tào Tuấn như con, nên được phong làm Bình Nguyên Vương để nối hậu .

Qua tháng năm, Tào Phi lâm trọng bệnh, bèn kêu Đại-tướng Tào Chơn , Trần Quần và Tư Mã Ý vào cung mà phán :
- Trẫm lâm trọng bệnh, chắc khó qua, con Trẫm là Tào Tuấn còn thơ ấu chư khanh hãy gắng giúp nó để khỏi phụ lòng Trẫm .
Ba người quì tâu :
- Chúng tôi xin hết lòng phò tá .
Tào Phi lời nói :
- Năm nay thinh không thành Hứa Xương bị lở một góc. Đó là điềm chẳng lành, đến Trẫm biết thế nào cũng phải chết . Nói vừa dứt lời thì có tin Tào Hưu xin vào bệ kiến.
Tào Phi cho thỉnh vào và nói với Tào Hưu :
- Chư khanh là rường cột của triều đình. Hãy hết lòng giúp con Trẫm .
Nói rồi rơi lụy mà thác. Năm ấy Tào Phi được 40 tuổi, lên ngôi được 7 năm.

Bọn Tào Chơn bèn tôn Tào Tuấn lên ngôi lại Ngụy Hoàng .
Tào Tuấn tức vị rồi , tôn Tào Phi làm Văn Hoàng Đế , mẹ là Danh Thị làm Văn Chiêu hoàng hậu, Chung Do làm Thái phó, Tào Chơn làm Đại tướng, Tào Hưu làm Đại Tư Mã . Kỳ dư đều thăng thưởng.
Lúc ấy Ung Châu và Lương Châu khuyết người trấn thủ, nên Tư Mã Ý xin trấn miệt Tây Lương.
Tào Tuấn đồng ý, phong Tư Mã Ý làm Đề đốc.

Còn về phía Tây Thục. Khổng Minh được tin ấy thất kinh, nói rằng :
- Tào Phi chết, Tào Tuấn lên thay chuyện đó chẳng can gì , duy có việc Tư Mã Ý làm Đề đốc, quản nơi Tây Lương thì thiệt là cái họa lớn cho ta .
Mã Tắc nói :
- Tư Mã Ý thế nào mà Thừa Tướng phải ngại ?
Khổng Minh nói :
- Một tên đa mưu túc trí .
Mã Tắc nói :
- Vậy tôi xin dâng một kế khiến Tư Mã Ý phải chết trong tay Tào Tuấn .
Khổng Minh hỏi thì Mã Tắc thưa :
- Ý là đại thần bên Ngụy , nhưng Tào Tuấn rất nghi kỵ , sao ngài không sai người đến Lạc Dương và Nghiệp Quận đổ vấy lên rằng : Tư Mã Ý muốn làm phản , lại giả làm tờ bản văn của Tư Mã Ý dán khắp nơi, khiến Tào Tuấn sanh nghi mà giết Tư Mã Ý .
Khổng Minh khen phải, bèn sai thi hành y kế .
Ngày kia, có quân do thám gỡ một bản văn về dâng Tào Tuấn.
Tờ cáo thị như sau : Ta là Tư Mã Ý, lãnh chức Phiêu Kỵ tướng quân, thống lãnh các đạo binh nơi Tây Lương, nay cáo thị cùng thiên hạ rằng : Xét ra Thái Tổ Võ Hoàng Đế ý muộn lập Tử Kiến lên nối ngôi, chẳng may bị những lời gian nịnh nên phải nín lặng. Nay Tào Tuấn vốn không đức hạnh, lại chiếm ngôi cao, rất phụ lời di chúc của Thái Tổ . Nay ta ứng lòng trời, thuận lòng người, hẹn ngày dấy binh làm thỏa lòng trông cậy của muôn dân. Vậy hãy qui thuận theo Tân quân. Nếu không theo sẽ bị tru di tam tộc.
Tào Tuấn đọc xong thất kinh bèn hỏi các quan.
Huê Hâm tâu :
- Tư Mã Ý xin trấn nơi Tây Lương cũng vì ý đồ . Lời của Thái Tào xưa kia khuyên không nên phó thác binh quyền cho y, quả đã thành sự thật.
Vương Lãng tâu :
- Tư Mã Ý đa mưu túc kế , không kịp trừ ắt sinh đại họa .

Tào Tuấn định thân chinh mà trừ Mã Ý , nhưng Tào Chơn tâu :
- Không nên Văn Hoàng Đế đã thác cô cho người có lý nào Tư Mã Ý sớm thay lòng như vậy . Có thể là kế ly gián của Thục hay Ngô. Xin bệ hạ hãy xét lại ?
Tào Tuấn nói :
- Nếu chần chờ, nhỡ y thiệt tâm làm phản thì sao ?
Tào Chơn tâu :
- Chẳng khó chi , Bệ hạ giả đò ngự giá đi chơi, đến coi động tịnh thế nào rồi sẽ khiến đến trước xe mà bắt cũng chưa muộn.
Tào Tuấn nghe theo, bèn truyền xe giá đến thẳng Ung Châu .
Tư Mã Ý được tin, sai kiểm điểm ba vạn binh ròng ra nghinh đón .
Quan cận thần tâu :
- Tư Mã Ý thật đã rắp tâm làm phản nên đem binh chống cự .
Tào Tuấn liền khiến Tào Hưu đi trước ứng chiến.
Tư Mã Ý thấy vậy, bèn quì móp mà nghinh tiếp thánh giá .
Tào Hưu liền bước tới nói :
- Trọng Đạt đã lãnh lời thác cô của Tiên Đế sao còn làm phản ?
Tư Mã Ý cả kinh, hỏi lại đầu đuôi, rồi thưa :
- Như vậy là kế ly gián của Ngô hoặc Thục.
Nói đoạn truyền quân binh lui hết, một mình đến trước Tào Tuấn quì lạy mà khóc :
- Tôi thọ lời thác cô của Tiên đế, dám đâu phản phúc như vậy .
Tào Tuấn còn do dự thì Huê Hâm tâu :
- Chớ nên phó thác binh quyền cho y nữa . Hãy cất chức y cho về điền lý !
Tào Tuấn nghe lời, cho Tư Mã Ý về làng, và truyền Tào Hưu quản thủ binh mã Ung Châu và Lương Châu .
Quân thám thính về báo cho Khổng Minh.
Khổng Minh cả mừng nói :
- Ta muốn phạt Ngụy đã lâu, ngặt có Tư Mã Ý . Nay sự thể đã xong, còn chờ gì nữa . Bèn xin Hậu chúa lãnh binh đánh Ngụy .
Hậu chúa nói :
- Tướng phụ vừa bình Nam Man ắt còn mệt .
Khổng Minh tâu :
- Tôi thọ lời thác cô của Tiên đế . Vậy nhân lúc này trừ đứa giặc,

đặng khôi phục Trung Nguyên chớ chờ chừng nào nữa .
Khổng Minh vùa dứt lời thì Tiêu Châu bước ra thưa :
- Tôi xem thiên văn thấy phía Bắc vương khí đang thạnh, chưa vội tính được.
Khổng Minh đáp :
- Đạo trời biến đổi khôn lường, hơi đâu lại câu chấp. Nay ta phải đồn binh nơi Hớn Trung để xem động tĩnh thế nào rồi sẽ tính. Nói đoạn, truyền Quách Du, Tiên Châu, Phí Vĩ và Đổng Doãn làm Thị Trung coi việc trong cung, sai Hương Lũng làm Đại tướng. Trần Chấn làm Thị Trung, Trương Huyện làm Tham Quan, Trưởng Duệ làm Trương Sử giữ việc trong phủ Thừa Tướng. Cắt đặt mọi việc trong triều xong, Khổng Minh lãnh chiếu về phủ khiến chư tướng đến nghe .
Ban bố chỉ thị xong, Khổng Minh sai Lý Nghiêm bảo thủ nơi Xuyên Khẩu phòng binh Ngô, còn kỳ dư theo mình chinh phạt Trung Nguyên.

Năm Kiến Hưng thứ năm vào mùa xuân .
Khổng Minh chọn ngày xuất chinh.
Bỗng lão tướng Triệu Vân bước ra thưa :
- Tuy tuổi đã cao, song tôi còn sức mạnh của Liêm Pha , anh hùng của Mã Viện. Sao Thừa Tướng lại chê tôi .
Khổng Minh đáp :
- Trong Ngũ hổ tướng quân chỉ còn mình tướng quân. Nay tướng quân đã bình Nam Man về, ắt phải nghỉ ngơi, có đâu lại làm nhọc sức tướng quân ?
Triệu Vân thưa :
- Tôi xin làm Tiền bộ tiên phuông đi phạt Ngụy .
Khổng Minh không chịu .
Triệu Vân lại thưa :
- Tôi từ theo Tiên đế đến nay, không trận nào chịu lùi bước. Nay, nếu Thừa Tướng không cho đi, tôi nguyện đập đầu mà chết cho trọn nghĩa quân thần .
Khổng Minh thấy Triệu Vân quyết xin đi thì nói :
- Vậy tướng quân chọn ai phụ tá ?

Khổng Minh vừa dứt lời thì Đặng Chi bước ra xin đi phò Lão tướng .
Khổng Minh cả mừng bèn phát binh năm ngàn và mười viên phó tướng theo Triệu Vân.

Nói về Ngụy chúa Tào Tuấn, ngày kia đang ngồi thương nghị, bỗng có tin báo, Khổng Minh dấy hết binh Tây Thục, đóng nơi Hớn Trung, có ý muốn chiếm Trường An.
Tào Tuấn thất kinh, hỏi :
- Ai dám ra cự Khổng Minh ?
Vừa dứt lời thì Hạ Hầu Mậu quì tâu :
- Cha tôi là Hạ Hầu Uyên trước chết nơi đất Thục, thù ấy chưa quên ; vậy xin bệ hạ cho tôi ra đánh để , trước là vì chúa, sau trả thù cho cha .
Hạ Hầu Mậu lấy con gái Tào Tháo, nhưng chưa từng xuất trận, Tào Tuấn nghe bèn phong cho làm Đại Đô Đốc, thống lãnh mười vạn binh ra cự với Khổng Minh.
Lúc ấy, Vương Lãng can :
- Không nên !
Hạ Hầu phò mã chưa từng ra trận, nay phú thác việc lớn, e không xong. Hơn nữa, Khổng Minh rất đa mưu ; vậy chẳng nên khinh địch .
Hạ Hầu Mậu cả giận, nói :
- Có phải Tư Đồ tư thông với Khổng Minh để làm nội ứng chăng ? Ta từng học tập thao lược, sao lại khi ta như vậy ? Nếu ta chẳng bắt được Khổng Minh thì cứ theo quân pháp mà trị tội.
Vương Lãng không dám nói gì nữa.
Còn Hạ Hầu Mậu từ giả Ngụy Chúa, suốt đêm kéo quân thẳng tới Trường An.

Hồi 92
Triệu Vân sức già chém ba tướng
Khổng Minh dùng trí lấy ba thành

Trong khi Khổng Minh tiến quân đến Miêu Dương thì có tin Tào Tuấn sai Hạ Hầu Mậu làm lại Đô Đốc dốc binh mã nơi Quang Trung thẳng đến cự địch.
Ngụy Diên nghe nói bèn bày mưu rằng :
- Hạ Hầu Mậu chưa từng xuất trận. Thừa Tướng hãy cho tôi năm vạn binh tới Bao Tượng, theo đường Tý Ngọ Cốc mà qua phía Bắc, rồi tới Trường An . Nghe tin tôi tới nhanh, ắt Mậu bỏ thành mà chạy qua Ký Các. Khi đó tôi từ phương Đông Bắc tới, còn Thừa Tướng theo đường Tà Cốc kéo tới từ miệt Hàm Dương thẳng qua phía Tây thì chỉ một trận là xong hết.
Khổng Minh cười :
- Kế tuy hay song rất nguy . Vì nếu có kẻ bày kế cho Hạ Hầu Mậu chận nơi núi mà giết thì đạo quân của ngươi sẽ tan tành.
Ngụy Diên thấy kế của mình không được dùng thì tức lắm.
Trong khi đó, Khổng Minh truyền Triệu Vân cứ theo đại lộ mà tấn binh.
Lúc Mậu đến Tây Lương thì Đại Tướng Hàn Đức, có sức địch muôn người, đến ra mắt.
Hầu Mậu cả mừng bèn trọng thưởng Hàn Đức.
Đức thưa :
- Tôi có 4 con trai tinh thông võ nghệ. Đứa lớn là Hàn Anh, thứ là Hàn Dao, thứ ba là Hàn Quỳnh ; thú tư là Hàn Kỳ, cha con tôi sẽ hợp sức giúp ngài .
Hầu Mậu bèn phong Hàn Đức làm tiên phong kéo hết Khương binh đến đóng tại Phụng Minh San.
Binh Thục vừa tới thì gặp Hàn Đức. Hai bên cùng dàn thế trận.
Bốn con trai Hàn Đức dàn ra hai bên, thi nhau chửi mắng.
Triệu Vân cười lớn :

- Bọn ngươi là đạo tép riu mà dám khua môi múa mép . Nói rồi, hươi thương ra đánh Hàn Đức. Con Hàn Đức là Hàn Anh tới trợ chiến chưa đầy vài hiệp thì bị Triệu Vân đâm một nhát lòi ruột.
Hàn Dao thấy anh như vậy, bèn xông ra trận, nhưng Triệu Vân đã làm cho thương pháp của y bấn loạn.
Đến lượt Hàn Quỳnh ra tiếp ứng cũng bị Triệu Vân đánh đỡ không kịp.
Còn Hàn Kỳ thấy cha và anh đánh không lại Triệu Vân, bèn xô tới. Mấy cha con vây Triệu Vân mà đánh.
Triệu Vân cả giận, hét một tiếng chém Hàn Kỳ bay đầu, rồi giả kế thua chạy.
Hàn Quỳnh bèn nhắm Triệu Vân bắn ba mũi , Triệu vân bắt lấy tên, bắn lại Hàn Quỳnh trúng mặt ngã nhào. Đến lượt Hàn Dao vung gươm, giục ngựa cũng bị Triệu Vân bắt sống đặt nằm ngang trên ngựa.
Hàn Đức thấy bốn đứa con mình đều bại trận thì cả sợ, giục ngựa trở về không dám đánh nữa.
Triệu Vân thừa thắng rượt theo giết binh Ngụy chết như rạ.
Đặng Chi thấy Triệu Vân anh hùng như vậy lòng khâm phục chẳng cùng.
Triệu Vân biết ý nói :
- Thừa Tướng khinh tôi già không muốn dùng tôi nữa, nên tôi làm cho Thừa Tướng thấy cái già gân của tôi đó. Sau đó, khiến người giải Hàn Dao và báo tin cho Khổng Minh biết .
Còn Hàn Đức dẫn bại binh về ra mắt Hạ Hầu Mậu tỏ bày tự sự .
Hầu Mậu bèn thống lĩnh đạo binh đánh với Triệu Vân.
Triệu Vân hay tin tiến tới Phụng Minh San mà bày trận.
Hạ Hầu Mậu thấy Triệu Vân thì hăm hở xông ra cự, nhưng Hàn Đức can :
- Một mình nó đã hạ bốn đứa con tôi. Vậy để tôi giết nó báo thù.
Nói đoạn hươi búa tới đánh Triệu Vân.
Triệu Vân mắng :
- Hôm qua đã bại trận. Vậy hôm nay định đến làm quỉ không đầu sao ?
Dứt lời. Triệu Vân muốn xông tới đánh Hạ Hầu Mậu, nhưng Hàn

Đức hoành thương chận lại đánh.
Triệu Vân hét vang, rồi chém một đao khiến Hàn Đức té nhào. Rồi quay lại đánh Hầu Mậu.
Mậu cả kinh quay ngựa chạy tuốt về trại.
Đặng Chi xua binh đuổi theo giết binh Ngụy vô kể . Binh Ngụy lại thua một trận nữa.
Hạ Hầu Mậu về đến trại bèn thương nghị với chư tướng rằng :
- Ta nghe tiếng Triệu Vân đã lâu, nhưng chưa biết mặt, nay thấy y đã già mà còn anh dũng như vậy, ta mới tin câu chuyện Hướng Dương Trường Bản khi xưa .
Trình Võ thưa :
- Triệu Vân tuy hữu dũng mà vô mưu. Ngày mai ta hãy phục binh hai bên mé núi, dụ y đến đó rồi xông ra vây. Như vậy sẽ toàn thắng .
Hầu Mậu nghe theo.
Hôm sau bèn xuất binh kéo tới.
Triệu Vân cũng lên ngựa ra trận.
Đặng Chi nói với Triệu Vân :
- Hầu Mậu mới thua hôm qua. Hôm nay lại dám đánh, ắt có kế gì . Vậy hãy đề phòng .
Triệu Vân đáp :
- Sức thằng con nít đó mà mưu kế gì . Nói rồi bèn giục ngựa ra định bắt sống Hầu Mậu.
Tướng bên Ngụy là Phan Toại cũng hươi thương đến đánh. Đánh chưa đầy ba hiệp, bèn quay ngựa chạy dài.
Triệu Vân giục ngựa đuổi theo. Rồi tám viên tướng Ngụy lại cự với Triệu Vân để Hầu Mậu chạy trước, sau đó giục ngựa chạy theo.
Triệu Vân thừa thế rượt tới.
Đặng Chi thấy vậy cũng xua binh theo nữa.
Hạ Hầu Mậu thấy Triệu Vân đã vào nội địa bèn hô phục binh xông ra. Bên phải có Đổng Hi, bên trái có Tiết Tắc.
Đặng Chi cự không nổi phải rút lui. Còn Triệu Vân bị vây chặt, cố hươi thương tả xông hữu đột mà cũng không thoát khỏi vòng vây.
Trong lúc đó, vòng vây mỗi ngày mỗi thắt chặt.
Triệu Vân than :

- Bởi ta khinh thằang nhỏ nên xảy cớ sự này.
Bỗng có một đạo binh đánh tới, binh Ngụy té ngang, té ngửa, bỏ chạy tơi bời.
Triệu Vân xem kỹ thấy một tướng tay cầm xà mâu, lại treo ở cổ ngựa chiếc đầu người.
Thì ra đó là Trương Bào.
Triệu Vân cả mừng.
Trương Bào thưa :
- Thừa Tướng sợ tướng quân sơ thất nên sai tôi đem quân đến tiếp ứng. Dọc đường tôi đã lấy được đầu Tiết Tắc, đầu y đây .
Rồi một lát sau, Quan Hưng lại ào binh tới, tay xách một cái đầu người.
Quan Hưng thấy Triệu Vân thì mừng rỡ, nói :
- Tôi theo lệnh Thừa Tướng, đến tiếp ứng. Mới vào trận tôi đã lấy được đau Đổng Hi đây.
Triệu Vân hỏi :
- Vậy Thừa Tướng có đến đây chăng ?
Quan Hưng thưa :
- Thừa Tướng có mặt sau kìa.
Triệu Vân nói :
- Nhị vị tướng quân đã lập được công lớn. Sao không bắt Hạ Hầu Mậu cho rồi ?
Trương Bào và Quan Hưng nghe nói hăm hở kéo quân đi.
Thấy vậy, Triệu Vân cũng ào ào kéo binh theo sau.
Đêm ấy, ba đạo binh Thục cùng đánh binh Ngụy khiến địch quân không còn đường chạy, chết vô số kể .
Hạ Hầu Mậu thấy thế thì cả sợ, bèn bỏ hết quân sĩ, một mình lén trốn qua Nam An. Còn quân sĩ mạnh ai nay tìm đường chạy trốn.
Quan Hưng và Trương Bào thấy Hầu Mậu chạy qua Nam An thì thẳng đường rượt theo.
Còn Hầu Mậu vào được thành bèn hối quân đóng cửa lại cố thủ.
Quan Hưng và Trương Bào liền dồn quân vây chặt thành, bỗng thấy Triệu Vân tới, ba phía đánh dử .
Một lát sau Đặng Chi cũng kéo binh đến phá thành.
Bỗng nghe tin Thừa Tướng chia binh thành ba đạo : một tại Miêu

Dương, một tại Dương Bình và một tại Thạch Thành, còn bản thân dẫn trung quân đến đây.
Triệu Vân, Quan Hưng, Trương Bào và Đặng Chi rủ nhau ra mắt Khổng Minh.
Minh nói :
- Thành Nam An rất kiên cố nếu ta cứ vây riệt ở đây, phỏng như binh Ngụy chia binh đánh Hớn Trung thì nguy lắm.
Đặng Chi thưa :
- Chính Hầu Mậu ở đây mà ta bỏ đi uổng lắm .
Khổng Minh nói :
-Ta đã có cách bắt y. Ở đây, phía Tây giáp Thiên Thủy Quận, Bắc giáp An Định Quận, không biết hai nơi ấy ai trấn giữ ?
Quân thám mã thưa :
- Quận Thiên Thủy có Mã Tuấn, An Định có Thôi Lượng .
Khổng Minh cả mừng, kêu Ngụy Diên , Quan Hưng, và Trương Bào đến dặn phải làm như vầy . . . như vầy . . .
Các tướng đều lãnh mạng ra đi.
Khổng Minh sai quân chất bổi quanh thành mà đốt .
Quân Ngụy cười :
- Thành này bằng đất mà !
Còn Thái Thú Thôi Lượng ở An Định nghe thành Nam An bị vây, Hầu Mậu bị khốn thì cả sợ, bỗng có tin báo có bộ hạ của Hầu Mậu đến xin ra mắt.
Thôi Lượng hỏi thì người ấy thưa :
- Hạ Hầu Mậu bị vây khổn lại không có quân tiếp cứu nên sai tôi đến đây. Nói rồi rút lấy bức thư ướt mèm trao cho Thôi Lượng.
Thôi Lượng xem thư xong, bèn điểm binh mã, kéo thẳng tới Nam An.
Xa xa thay trên thành lửa cháy ngất trời, Thôi Lượng càng đi riết. Khi tới gần thành Nam An thì một tiếng pháo nổ vang , lại có tin báo Quan Hưng dẫn quân đón đường, phía sau có Trương Bào chặn đánh.
Thôi Lượng thất kinh, bèn chia binh đánh nhau. Đánh chừng ít hiệp thì binh Thôi Lượng bị tan rã, còn y chạy lướt vòng vây trở lại thành An Định. Về đến nơi thì trên thành tên bắn. xuong như mưa.

Ngụy Diên đứng trên nói xuống :
- Thành này ta đã lấy rồi, hãy cút đi .
- Thì ra Ngụy Diên đã giả quân An Định kéo về gạt quân mở cửa mà tràn vào lấy thành mất rồi .
Thôi Lượng thất kinh vội kéo binh qua quận Thiên Thủy. Đi chưa đầy mấy dặm, bỗng nghe tiếng Khổng Minh kêu :
- Thôi Lượng ! Đến nước này mà không đầu cho xong sao ?
Lượng định quay ngựa chạy lui ; nhưng lại có tin báo phía sau binh Thục đang rượt tới.
Lượng tính thế tiến thối không được, bèn xin qui hàng.
Khổng Minh cả mừng, hỏi Thôi Lượng :
- Thái Thú Nam An quận có giao hậu với ngươi chăng ?
Lượng đáp :
- Người ay là Dương Lăng, kết bạn với tôi rất hậu .
Minh nói :
- Ta muốn nhờ ngươi nói với Dương Lăng liệu kế giết Hạ Hầu Mậu được chăng ?
Thôi Lượng đáp :
- Xin Thừa Tướng hãy lui binh để tôi vào thành thương nghị với y trước .
Khổng Minh nghe lời.
Còn một mình Thôi Lượng thẳng đến Nam An tiến thẳng vào phủ, thuật rõ việc cho Dương Lăng.
Dương Lăng nói :
- Bọn ta là tôi của Ngụy chúa, lẽ nào lại phản phúc như thế ? Vậy phải tương kế tựu kế thì hơn. Nói rồi bèn dắt Lượng đến kể cho Hầu Mậu hay.
Hầu Mậu hỏi :
- Vậy phải làm sao ?
Dương Lăng thưa :
- Để tôi gạt Khổng Minh vào thành rồi giết y cho xong. Nói đoạn, kêu Thôi Lượng dặn dò.
Thôi Lượng về nói với Khổng Minh :
- Dương Lăng ít bộ hạ nên khó giết được Hầu Mậu, nhưng lại có ý dâng thành cho Thừa Tướng để cùng tính kế mà bắt Hầu Mậu .

Khổng Minh biết Thôi Lượng gạt mình, nên cứ giả ý tin nghe, nói :
- Vậy để ta sai Quan Hưng và Trương Bào đem quân trà trộn vào thành, sau đó nổi lửa ra hiệu, ở ngoài ta sẽ dốc binh vào bắt Hầu Mậu có khó chi.
Thôi Lượng nghĩ, nếu không cho tướng Thục vào ắt bị nghi, chi bằng cứ cho vào rồi phục binh mà giết, sau đó nổi lửa cho Khổng Minh kéo binh vào giết luôn. Nghĩ rồi đắc ý giả bộ tuân lệnh.
Khổng Minh bèn sai Trương Bào và Quan Hưng vào mà dặn một hồi rồi khiến đi theo .
Thôi Lượng vào thành. Khi đến Nam An , Thôi Lượng lén buộc thư mật báo vào mũi tên bắn lên thành.
Dương Lăng tiếp được thư bèn báo cho Hầu Mậu hay .
Hầu Mậu bèn sai chọn vài trăm võ sĩ mà phục dưới trướng, đợi tướng Thục vào thì giết đi .
Dương Lăng tuân lệnh, truyền mở cửa thành rước Thôi Lượng vào .
Quan Hưng theo Thôi Lượng đi trước, Trương Bào theo sau, vừa thấy Dương Lăng, Quan Hưng bèn hươi đao chém một phát bay đầu .
Thôi Lượng cả sợ định chạy liền bị Trương Bào tóm lấy đâm xà mâu chết tốt.
Giết hai tên xong, hai tướng Thục chạy vào thành mà nổi lửa .
Binh Thục bốn phía tràn vào, giết binh Ngụy không đếm xuể .
Hạ Hầu Mậu thấy thế, lén mở cửa mà trốn, nhưng vừa ra khỏi thành thì bị Vương Bình chặn lại, bắt sống đem về .
Khổng Minh vào thành, chiêu dụ bá tánh xong, truyền giam Hầu Mậu lại . Rồi nói với chư tướng :
- An Định đã dẹp xong, còn Thiên Thủy ta đã giao mật kế . Sao chưa thay tin tức gì ?
Nói xong bèn để Ngô Ý ở lại giữ Nam An, Lưu Đầm tại An Định, còn bao nhiêu thẳng tiến Thiên Thủy .
Tại Thiên Thủy, Thái Thú Mã Tuấn, nghe tin Hầu Mậu bị vây đang tính kế đến tiếp ứng, bỗng có Bùi Tự, bộ hạ của Hầu Mậu đến xin đem quân giải vây Nam An quận, Mã Tuấn đang chỉnh bị binh mã thì Khương Duy, tự Bá Ước thưa :

- Thái Thú đã lầm kế của Khổng Minh rồi !
Khương Duy là con của Khương Quỳnh, đã từng làm Công Tào tại Thiên Thủy . Vì đi dẹp Mọi bị tử trận.
Khương Duy từ nhỏ đã làu thông võ nghệ, thờ mẹ chí hiếu, ai nấy đều khâm phục. Hiệu là Trung Lăng Tướng quân.
Mã Tuấn hỏi :
- Tại sao bảo ta lầm kế nói rõ ta nghe .
Khương Duy đáp :
- Tôi nghe tin Khổng Minh vây Hầu Mậu tại Nam An, nay lại có người đến cầu cứu, tôi e y chẳng phải bộ hạ của Hầu Mậu . Sao Thái Thú lại cả tin thế ? Thảng như binh Thục thừa lúc ta kéo binh ra mà ào vào thành thì sẽ ra sao ?
Mã Tuấn nghe nói như tỉnh lại, bèn đáp :
- Nếu không có Bá Ước ắt ta đã nguy rồi !
Khương Duy nói :
- Tôi có một kế sẽ bắt được Khổng Minh .

Hồi 93
Khương Duy về đầu Thục chúa
Khổng Minh múa lưỡi giết gian thần

Mã Tuấn nghe nói, hỏi Khương Duy :
- Kế chi mà bắt được Khổng Minh .
Khương Duy thưa :
- Nếu Khổng Minh làm kế như vậy, ắt có đạo binh phục gần đây . Tôi sẽ dẫn binh ra ngoài còn Thái Thú giả đò kéo binh ra đi, rồi lại kéo binh trở về để cùng tôi bắt đạo binh phục của y .
Mã Tuấn nghe theo, bèn sai Khương Duy đi liền.
Sau mới cùng Lương Kiển ra thành chờ, để Lương Tự và Doãn Thường ở lại giữ thành.
Lúc ấy, quả Khổng Minh sai Triệu Vân phục sẳn mé núi, chờ binh Mã Tuấn ra sẽ ào tới lấy thành.
Triệu Vân được tin Mã Tuấn dẫn binh ra khỏi thành thì cả mừng bèn đến trước thành Thiên Thủy mà nói lớn :
- Ta là Triệu Vân đây, nếu chúng bây đã lầm kế của Thừa Tướng ta rồi thì hãy gấp mở cửa thành.
Lương Tự vùng cười lớn :
- Chính các ngươi đã lầm kế của Bá Ước lại !
Triệu Vân vừa định dốc binh phá thành thì khương Duy nhào tới . Triệu Vân hươi thương đến cự với Duy . Đánh mới vài hiệp, Triệu Vân cả kinh.
Bỗng thấy Mã Tuấn kéo đến, ép lại, Triệu Vân bị vây vào giữa, đành phải phá vòng vây mà chạy .
Về đến trại, Triệu Vân trình bày các việc bị trúng kế của giặc cho Khổng Minh hay .
Khổng Minh ngạc nhiên, bèn kêu người Nam An đến hỏi .
Họ thưa rằng :
- Đó chắc là kế của Khương Duy, tự Bá Ước, vì từ lâu, vẫn nổi tiếng là bậc anh tài ở vùng này chỉ có Bá Ước mới lập diệu kế này

này thôi .
Nghe xong, Khổng Minh truyền dẫn đại binh đến liền.
Còn Khương Duy thắng trận về ra mắt Mã Tuấn, thưa rằng :
- Triệu Vân bị bại, ắt Khổng Minh sẽ đến đây . Vậy Thái Thú hãy ra khỏi thành, chia binh thành ba đạo mai phục , hễ y đến , lập tức chận lại mà đánh, tôi cũng sẽ mai phục nơi mé núi để tiếp ứng .
Mã Tuấn bèn kéo hết binh ra ngoài mai phục.
Còn Khổng Minh bổn thân kéo binh đến Thiên Thủy thì trời đã tối, lại thấy không có bóng người thấp thoáng .
Khổng Minh biết có phục binh, bèn sai Quan Hưng và Trương Bào phò tá ra khỏi nội địa . Đi được nửa đường thì nghe tiếng quân reo hò vang dậy . Trên thành nổi lửa làm hiệu, bốn phía binh kéo tới như vũ bão . Lại thấy phía chánh Đông đèn đuốc sáng lòe .
Khổng Minh hỏi thì Trương Bào đáp :
- Đó là binh của Khương Duy .
Nghe nói, Khổng Minh cả khen mà rằng :
- Binh không cần nhiều, chỉ cần người tài điền khiển . Nói xong, truyền rút hết binh mã trở lại đóng trại cách chừng mười dặm.

Đêm ấy , Khổng Minh không ngủ, cho người kêu dân ở An Định mà hỏi :
- Mẹ Khương Duy bây giờ ở đâu ?
Họ đáp :
- Hiện ở nơi Ký Huyện.
Khổng Minh lại kêu Ngụy Diên đến dặn :
- Ngươi dẫn đạo binh đến lấy Ký Huyện. Nếu Khương Duy về thì cứ để y vào thành mà vây chứ đừng đánh , Ngụy Diên y lệnh ra đi.
Khổng Minh lại mời dân An Định mà hỏi :
- Lương Thảo ở Ký Huyện do đâu tiếp tế .
Người ấy thưa :
- Từ Thượng Khuê tải đến .
Khổng Minh cả mừng bèn sai Triệu Vân đến vây hãm Thượng Khuê.
Còn Mã Tuấn và Khương Duy đang bàn luận, bỗng được tin binh Thục đã chia thành ba đạo, một đạo vây thành này, một đạo lấy Ký

Huyện và một đạo đánh Thượng Khuê.
Khương Duy nghe nói thất kinh, vùng khóc rống lên mà rằng :
- Mẹ tôi ở Ký Huyện, nếu xảy chuyện chi ắt chăng còn. Vậy cho tôi một đạo binh đến giải nguy.
Mã Tuấn thuận cấp cho Duy ba ngàn binh.
Vừa kéo đến Ký Thành, Khương Duy thấy có một đạo binh dàn rộng rồi Ngụy Diên đến chận lại.
Duy cũng đón đánh đánh vài hiệp .
Ngụy Diên giả thua bỏ chạy .
Duy bèn kéo quân vào thành đóng chặt cửa, không ra đánh nữa, rồi trở vào nhà thăm mẹ.
Còn Ngụy Diên cứ vây riết ngoài thành.
Sau đó, Khổng Minh sai dẫn Hạ Hầu Mậu ra hỏi :
- Ngươi sợ chết chăng ?
Hầu Mậu quì lạy xin tha tánh mạng.
Khổng Minh nói :
- Hiện Khương Duy đang giữ Ký Thành, hắn sai người nói với ta, nếu ngươi còn sống thì y chịu qui hàng. Vậy ta thả ngươi ra, ngươi có chịu chiêu dụ Khương Duy về đầu ta chăng ?
Hầu Mậu tình nguyện ra đi.
Ra khỏi trại rồi, Hầu Mậu muốn tìm cách chạy nhưng không thuộc đường, đang do dự bỗng thay một tốp người bồng bế nhau chạy, Mậu hỏi thì họ thưa : Khương Duy đã dâng thành cho tướng Thục.
Hầu Mậu lại hỏi :
-Thành Thiên Thủy hiện do ai giữ ?
Họ đáp :
- Do Mã Tuấn giữ.
Hầu Mậu bèn dọc ngựa thẳng tới. Đến chân thành Hầu Mậu kêu quân mở cửa. Quân sĩ thấy Hầu Mậu thì lập tức mở cửa rước vào.
Hầu Mậu bèn kể lại cho Mã Tuấn nghe :
- Khương Duy đã đầu Thục rồi.
Mã Tuấn bèn mắng nhiếc Khương Duy chẳng cùng.
Đêm ấy, binh Thục kéo tới công thành dữ dội.
Quân Ngụy đứng trên thành thấy bóng dáng Khương Duy, miệng kêu lớn :

- Hãy bảo Hầu Mậu ra cho ta nói chuyện !
Hạ Hầu Mậu và Mã Tuấn lên thành xem, Khương Duy bèn nói lớn :
- Tôi muốn cứu mạng Đô Đốc mà hàng Thục, cớ chi bị phản bội ?
Hầu Mậu nói :
- Ngươi là bầy tôi của Ngụy, tại sao lại đầu Thục, chớ ta có hứa với ngươi điều gì đâu ?
Khương Duy nói :
- Ngươi viết thư bảo ta đầu Thục, nay lại nói vậy, té ra ngươi muốn an thân. Nay ta là Thượng Tướng của Thục, chẳng lẽ phản nữa sao ?

Nói về Triệu Vân vây riết Thượng Khuê khiến binh Ngụy tiếp tế không được.
Thiên Thủy và Ký Huyện lại đang thiếu thốn binh lương.
Đêm ấy Khổng Minh khiến quân sĩ giải một trăm xe lương.
Khương Duy đúng trên thành nhìn thấy , bèn thừa cơ xông đến cướp.
Binh Thục bỏ xe chạy hết.
Khương Duy đoạt hết đem về. Giữa đường bỗng có đạo binh của Vương Bình xông tới.
Khương Duy và Vương Bình đang cự nhau thì phía sau Trương Dực xông tới nữa.
Khương Duy liệu chừng không nổi, chạy trốn về thành. Về đến chân thành, lại bị tên bắn như mưa.
Ngụy Diên bèn nói :
- Ta đã lấy được thành sao không đầu đi cho rồi ?
Khương Duy lại kéo qua Thiên Thủy. Đi được một quãng thì gặp Trương Bào chận lại.
Khương Duy cố vượt vòng vây mà chạy. Chạy được một quãng lại gặp Quan Hưng chận đánh.
Chạy đến Thiên Thủy trong lòng mừng rỡ, kêu quân mở cửa thành.
Thấy Khương Duy, quân vào báo cho Mã Tuấn.
Mã Tuấn cả giận mắng :
- Nó là tên phản tặc , bèn khiến quân.giương cung bắn xuống tơi

bời.
Thì ra Mã Tuấn đã sa vào kế ly gián của Khổng Minh.
Khương Duy ngước mặt lên trời than dài rồi quay ngựa trở về Trường An. Đi được một quãng bỗng gặp Quan Hưng ra chận lại. Khương Duy thấy chống không nổi bèn thúc ngựa chạy. Bỗng thấy từ trong rừng quân sĩ ùa ra, lại thấy Khổng Minh đầu bịt khăn be, tay cầm quạt lông kêu lại mà nói :
- Đã đến nước nầy, sao không đầu đi ?
Khương Duy ngẫm nghĩ một lát rồi xuống ngựa qui hàng.
Khổng Minh cả mừng, cầm tay Khương Duy mà nói :
- Từ ta ra khỏi Mao Lư đến nay, muốn tìm kẻ hiền tài mà truyền sở học, nay gặp được Bá Ước cái sở nguyện của ta thật đã đạt được.
Khương Duy cả mừng bèn lạy tạ Khổng Minh.
Khổng Minh dắt Khương Duy về trại cùng tìm kế đánh Thiên Thủy.
Khương Duy thưa :
- Tại Thiên Thủy, có Doãn Thượng và Lương Tú là bạn chí thân của tôi, để tôi biên thư bắn vào thành, khuyên họ về đầu.
Khổng Minh nghe theo.
Hôm ấy, quân sĩ lượm được thư dâng cho Mã Tuấn .
Tuấn sanh nghi, bèn nói với Hầu Mậu :
- Nay hai người thông đồng với Khương Duy, Nếu không trừ ắt sinh đại họa .
Doãn Thượng và Lương Tú được tin, bèn bàn với nhau về đầu Thục.
Đêm ấy Doãn Thượng lén mở cửa thành rước binh Thục vào.
Trong thành cả loạn.
Lương Tú xách gươm tìm giết Hầu Mậu.
Mã Tuấn bèn cùng Hầu Mậu trốn về Tây Lương, Lương Tú và Doãn Thượng dẫn Khổng Minh vào thành để cùng bàn kế đánh Thượng Khuê.
Lương Tú nói :
- Em ruột tôi là Lương Kiền ở Thượng Khuê, để tôi biên thư cho nó về hàng.
Khổng Minh nói :

- Ngươi hãy đến đó thì hơn.
Lương Tú bèn tuốt qua Thượng Khuê dụ Lương Kiền ra đầu.
Khổng Minh liền sai Lương Tú làm Thái Thú quận Thiên Thủy, Doãn Thượng làm Thái Thú Quận Ký Thành, Lương Kiền làm Thái Thú Thượng Khuê .
Sau đó , chư tướng đều hỏi :
- Sao Thừa Tướng lại thả Hạ Hầu Mậu đi ?
Khổng Minh đáp :
- Ta thả Hầu Mậu khác chi thả con vịt, bắt được Khương Duy khác chi bắt được phượng hoàng.
Khổng Minh lấy được ba quận rồi, tiếng tăm lừng lẫy.
Còn Tào Tuấn đang cùng chư tướng bàn luận thì có tin Hầu Mậu đã bị quân Thục đánh rốc qua nước Tây Lương binh Thục lại đã ra khỏi Kỳ Sơn, đạo binh tiền bộ đã đến sông Vị Thủy.
Tào Tuấn cả kinh bèn hỏi :
- Có ai dám ra cự địch ?
Vương Lãng tâu :
- Bệ hạ nên dùng Tào Chơn mà đi dẹp giặc .
Tào Tuân y lời bèn triệu Tào Chơn vào nói :
- Tiên đế thác cô cho khanh, nay binh Thục xâm lăng bờ cõi, sao không đi đẹp ?
Tào Chơn tâu :
- Tôi e tài sơ trí thiên không làm nên việc .
Vương Lãng nói :
- Tướng quân chớ nên chối từ, tôi sẽ xin tình nguyện theo giúp ngài.
Tào Chơn tâu :
- Tôi đã mang ơn Tiên đế . Nếu Bệ hạ dùng đến lẽ nào tôi từ chối .
Tào Tuấn bèn phong cho Tào Chơn làm Đại Đô Đốc, phong Vương Lãng làm Quân Sư, khiến Quách Hoài làm phó tướng cùng kéo binh đi.
Tào Chơn lại sai Tào Tuân làm tiền bộ Tiên phong, Đằng Khẩu tướng quân là Châu Toản làm phó tiên phong. Chỉnh bị binh mã xong, nhắm Trường An tấn phát.
Khi đến nơi Tào Chơn truyền đóng trại nơi mé sông Vị Thủy.

Vương Lãng thưa :
- Ngày mai hãy cho quân sĩ chỉnh tề cờ xí rợp trời để thị uy quân Thục. Sau đó tôi sẽ kêu Khổng Minh đến dụ y đầu Ngụy, làm cho y phải chắp tay qui thuận còn gì phải dụng binh lực.
Tào Chơn cả mừng bèn truyền lệnh đóng quân chỉnh tề , bày binh bố trận.
Rạng ngày Tào Chơn kéo binh đồn binh mã phân chi đàng hoàng rồi.
Vương Lãng mới đến trước trại kêu quân Thục, bảo :
- Chúa tướng binh Thục ra đây cho ta nói chuyện .
Quân Thục vào thưa với Khổng Minh .
Khổng Minh bèn dàn trận, phía tả có Trương Bào, phía hữu có Quan Hưng, còn chư tướng đâu đó đứng hai hàng lẫm liệt.
Khổng Minh sai quân đẩy xe ra trước trận, ta cầm quạt lông, kêu binh Ngụy mà rằng :
- Kẻ nào muốn thỉnh ta đến xin hãy ra ngay !
Vương Lãng vội vã bước ra.
- Thấy Vương Lãng , Khổng Minh xá một vái.
Vương Lãng bèn đáp lễ, và nói :
- Tôi Nghe danh ông đã lâu. ông là người hiểu rõ cơ trời, sao lại đem binh đến làm chi vậy ?
Khổng Minh đáp :
- Ta vâng chiếu đi dẹp giặc mà.
Vương Lãng nói :
- Trời đã định, thiên hạ sẽ về tay người có đức. Trước vua Huờn đế , Linh đế trị vì, rồi trào Hớn suy vi, giặc Huỳnh Cân quấy nhiễu, Lý Thôi , Quách Dĩ tranh hùng . Viên Thuật xưng đế , Viên Thiệu chiếm Nghiệp quận, Lưu Biểu chiếm Kinh Châu, Lũ Bố đoạt Từ Châu, sanh linh đồ thán, vua Thái Tổ Võ Hoàng đế của ta, ra công dẹp yên tám cõi, trăm họ một lòng, muôn dân tùng phục. Vua Thái Tổ Văn Hoàng đế là đấng anh quân, thuận lòng người hợp ý trời. Nay ông có tài như vậy sao không biết theo cơ trời. Nếu xếp giáp qui hàng chẳng những không một ngôi Hầu, mà lại rạng danh tôi trung, há chẳng tốt lắm sao ?
Khổng Minh vùng cười mà rằng :

- Ta tưởng ngươi là đại lão thần nhà Hớn có ý kiến cao minh gì, ai ngờ lại nói toàn lời hứa mạt. Nay ta có một lời hãy nghe cho kỹ : xưa vua Huờn đế , Linh đế sở dĩ triều chính không an, đấy là tại bọn gian thần. Chính như bọn Huỳnh Cân, Đổng Trác với Lý Thôi, Quách Dĩ nối nhau chuyên quyền cướp giựt Hớn đế. Ấy cũng bởi nơi Miếu đường cây mụt làm quan, trước điện bệ, cầm thú ăn lộc . Còn như ngươi vốn quê quán Đông Hải, lúc ban sơ đổ cử Hiếu liêm làm quan, ắt phải phò vua giúp nước, an Hớn hưng Lưu có đâu lại phò quân nghịch như theo thế . Ta lại vâng chỉ dẹp giặc để khôi phục nhà Hớn . Vậy lão tặc phải lui cho mau để bọn phản thần ra đây cùng ta đọ sức .

Vương Lãng nghe nói tức giận tràn hông, liền hét một tiếng hộc máu, nhào xuống ngựa mà chết.

Binh Ngụy xọc tới ôm thây trở về .

Khổng Minh bèn chỉ Tào Chơn mà nói :

- Hãy trở về chuẩn bị quân mã, mai đọ sức với ta.

Nói đoạn, hai bên thu binh về trại.

Tào Nhơn bèn khiến quân sĩ đưa xác Vương Lãng về Trường An chôn cất .

Quách Hoài thưa :

- Đêm nay ta mắc lo tang lễ , ắt Khổng Minh sẽ thừa cơ đánh úp. Vậy tôi xin dâng một kế .

Tào Chơn hỏi thì Quách Hoài thưa :

- Phải phân binh thành bốn đạo. Hai đạo mai phục chờ binh Thục kéo ra thì áp vào mà cướp trại. Còn hai đạo kia phục nơi tả hữu ngoài trại chờ binh Thục kéo đến thì chận mà đánh .

Tào Chơn khen ngợi chẳng cùng. Bèn khiến Tào Tuân và Châu Toản dẫn năm vạn binh vòng qua núi Kỳ Sơn. Hễ thấy bình Thục thì nổi lửa làm hiệu, xua binh cướp trại. Hai người lãnh kế ra đi.

Tào Chơn lại nói với Quách Hoài :

- Còn chúng ta ra mai phục ngoài trại mà chờ , đâu đó an bài cẩn mật.

Còn Khổng Minh khi lui binh rồi, liền kêu Triệu Vân và Ngụy Diên mà truyền :

- Hai tướng đêm nay phải đi cướp trại Ngụy ?

Ngụy Diên thưa :
- Thế nào chúng cũng đề phòng.
Khổng Minh cười :
- Ta muốn Tào Chơn biết ta cướp trại nó để nó cướp trại ta mà đánh. Vậy các tướng cứ phô trương thinh thế đi cướp trại, rồi mai phục sau núi Kỳ Sơn, chờ lửa trong trại bốc lên thì chận hai đầu, đừng cho chúng trở về .
Khổng Minh lại dặn Trương Bào, Quan Hưng rằng :
- Hai tướng hãy phục nơi yếu lộ, chờ binh Ngụy kéo ra cứ để chúng đi, đừng đánh chờ khi chúng thua trở về mới rượt theo mà đánh.
Quan Hưng, Trương Bào ra đi.
Sau đó Khổng Minh sai chặt bồi khô để phát hỏa hiệu . Sắp đặt xong mới dẫn các tướng lui ra sau trại mà xem động tĩnh.
Còn Tào Tuân và Châu Toản, chờ lúc hoàng hôn kéo binh ra khỏi trại, nữa đêm thay quân Thục kéo đi, trong lòng cả mừng, bèn dốc binh thẳng tới, bụng khen thầm :
- Đô Đốc dụng binh thiệt kỳ diệu !
Khi đến trại Thục, Tào Tuân xua binh vào trước và dặn Châu Toản :
- Hễ lửa dậy thì đốc binh vào đừng để tên quân nào chạy thoát !
Châu Toản y lệnh.
Tào Tuân hăm hở kéo binh vào trại Thục.Nào ngờ trại trống không.
Tào Tuân biết trúng kế , vội lui binh trở ra.
Trong trại, Khổng Minh truyền nổi lửa, quân Châu Toản ở ngoài thấy lửa dậy bèn kéo quân vào, gặp quân Tào Tuân ùa ra, hai bên giết lầm nhau, chết vô kể . Bên nào cũng tướng lầm binh Thục, chừng Tào Tuân gặp Châu Toản mới rõ tự sự, bèn truyền lui binh trở về .
Đi được một quãng, bỗng gặp Triệu Vân nạt lớn :
- Tặc tướng ! Hãy đầu cho sớm !
Tào Tuân và Châu Toản cả kinh bèn tìm đường mà chạy. Chạy được một quãng lại gặp Ngụy Diên ào tới.
Tào Tuân và Châu Toản dẫn bại quân kéo về trại.

Trương Bào và Quan Hưng thấy tàn binh Ngụy trở về bèn thúc ngựa rượt theo. Khi Tào Tuân và Châu Toản về tới trại, binh Ngụy tưởng binh Thục đến cướp trại bèn nổi lửa làm hiệu, tức thì Tào Chơn và Quách Hoài ào ra giết thôi chết vô số. Khi xem lại thì ra là binh của mình.
Tào chơn và Quách Hoài tức tối lắm, vừa định thâu quân thì đàng sau ba đạo binh Thục rượt tới.
Triệu Vân phía tả, Trương Bào, Quan Hưng phía hữu, Ngụy Diên cầm trung quân ập vào trại Ngụy, binh Ngụy tơi tả, mạnh ai nấy chạy.
Tào Chơn thu góp tàn binh lui xa vài chục đăm mới dám đóng trại.
Khổng Minh đại thắng, bèn khiến các tướng thu binh trở về .
Tào Chơn thấy binh đại bại thì rầu rĩ.
Quách Hoài bàn :
- Việc binh thắng bại là chuyện thường. Đô Đốc chớ nên buồn. Tôi xin dâng kế trừ binh Thục.
Tào Chơn hỏi, Quách Hoài thưa :
- Người Tây Khương vốn thọ ơn nước Ngụy. Nay, ta cứ giữ chặt nơi hiểm yếu, rồi yêu cầu Khương Vương đem hùng binh đánh phía sau binh Thục. Còn ta sẽ đánh phía trước. Hai mặt cùng tấn công, ắt binh Thục bại trận.
Tào Chơn y kế, bèn sai người đem thư đến Tây Khương.
Chúa Tây Khương là Triết Lý Kiệt nhận được thư Tào Chơn bèn nhóm chư tướng để luận bàn.
Thừa Tướng Nhã Đơn thưa :
- Nước ta thường giao thiệp với Ngụy rất hậu, lẽ nào không đem binh sang giúp ! Sau đó, Lý Kiệt Phong Nhã Đơn làm quân sư, Việt Kiết làm nguyên soái, đem 20 vạn binh, rồi cùng vận lương kéo thẳng đến Tây Bình Quan.
Tướng giử ải Dương Bình Quan là Hàn Trịnh vội vã sai người phi báo cho Khổng Minh .
Được tin này, Khổng Minh hỏi chư tướng rằng :
- Ai dám dẫn quân đi cự Khương binh ?
Quan Hưng và Trương Bào xin đi.
Sau đó, Khổng Minh sai Mã Đại cùng đi giúp sức, lại cấp năm vạn

binh ròng. Cả ba tướng đồng lên đường trở lại ải Dương Bình Quan.
Trương Bào dẫn quân đi trước, bỗng thấy Khương binh di chuyển như một bức trường thành, lại có xe bọc sắt rất kiên cố bèn nói với Mã Đại và Quan Hưng rằng :
- Binh Khương dùng xe bọc sắt, trông rất kiên cố, khó mà cự nổi.
Mã Đại nói :
- Ngày mai cứ việc ra binh rồi sẽ tính sau.
Rạng ngày binh Thục chia binh thành ba đạo thẳng tới, binh Tây Khương rẽ thành hai, giữa là xe bọc sắt. Binh sĩ cứ núp ở xe bọc sắt mà bắn tên ra như mưa. Binh Thục đại bại bỏ chạy. Riêng binh của Quan Hưng bị chẹt trong vòng vây, ra không nổi. Trời đã gần chiều, Quan Hưng ráng sức vượt khỏi vòng vây, quân Khương rượt theo.
Quan Hưng cứ cắm đầu nhắm San Cốc mà chạy. Rủi trước mặt có khe nước, ngựa khựng lại, binh lính tẩu tán.
Quan Hưng liều mạng giục ngựa chạy riết .
Việt Kiết hươi chùy nhắm Quan Hưng, Hưng né được, chùy trúng tai ngựa chết tốt.
Quan Hưng nhảy xuống nước, nhìn lại thì thấy Việt Kiết cũng té nhào, lại thấy đại tướng đang rượt binh Khương mà giết. Hưng bèn xách đao chém Kiết, nhưng Kiết vội vã nhảy lên bờ chạy dài. Hưng bắt ngựa của Kiết rượt theo y. Lên bờ rồi thấy viên đại tướng còn đánh binh Khương, Quan Hưng thầm nghĩ :
- Chắc viên đại tướng này giúp mình, bèn ráng tới ra mắt. Khi đến nơi thì thấy trong đám sương mù, một viên đại tướng mắt như tròng táo, tay cầm thanh long đao, cỡi ngựa xích thố , Quan Hưng thấy đúng là cha mình, lại thấy tay chỉ mà nói : Con hãy theo đường này, cha phò hộ .
Về đến trại, Hưng kể cho Mã Đại và Trương Bào nghe. Ai nấy đều ngạc nhiên. Sau đó, ba người bàn kế phá giặc.
Mã Đại nói :
- Tôi thấy binh Khương rất lợi hại. Vậy tôi xin ở lại đây để hai tướng về thỉnh kế Thừa Tướng.
Quan Hưng và Trương Bào bèn về ra mắt Khổng Minh .

Khổng Minh nghe nói bèn sai Triệu Vân và Ngụy Diên dẫn binh đi mai phục, rồi dắt theo Trương Dực, Khương Duy, Trương Bào Và Quan Hưng cùng đến trại Mã Đại bàn kế.
Hôm sau, Khổng Minh lên xe nhỏ quan sát binh Khương, rồi về nói với chư tướng :
- Binh ấy phá không khó gì.
Lại kêu Trương Dực, Mã Đại dặn rằng :
- Hai người phải làm như vầy. . . như vầy. . .rồi kêu Khương Duy hỏi :
- Tướng quân có kế chi ?
Khương Duy thưa :
- Binh Khương thật hữu dõng vô mưu.
Khổng Minh cười :
- Ngươi hiễu rõ ý ta rồi. Trời đang kéo mây, gió lớn, ắt đêm nay trời đổ tuyết nhiều, ta phải lập kế diệt chúng !
Nói đoạn khiến Quan Hưng và Trương Bào đến phục nơi chân núi, khiến Khương Duy đến trại địch khiếu chiến, song cứ giả thua lựa chổ tuyết đóng mà chạy.

Nói về nguyên soái Việt Kiết thấy Khương Duy đến khiêu chiến, bèn dốc quân binh, xe sắt ra cự.
Khương Duy đánh chừng vài hiệp lại bỏ chạy, Việt Kiết càng rượt tới.
Khương Duy cứ nhắm đường núi mà chạy. Nơi đó đầy hầm hố, nhưng có tuyết phủ phảng lì.
Việt Kiết rượt hoài, lại thấy Khổng Minh ngồi trên xe nhỏ, thong dong ôm đàn mà gảy .
Việt Kiết cả giận, đốc binh rượt tới nữa.
Lúc ấy mặt trời lên cao, tuyết chảy tràn. Xe sắt của Việt Kiết lăn xuống hố ngã nghiêng. Rồi bốn phía phục binh nổi lên giết không biết bao nhiêu binh Khương. Còn Nhã Đơn thì bị Mã Đại bắt sống giải về trại.
Khổng Minh bèn khiến đem rượu cho Nhã Đơn uống rồi nói :
- Sao ngươi lại giúp đứa phản quốc như vậy ?
Nay ta cho ngươi về và ngươi hãy nói với Chúa ngươi rằng :

- Ta với Tây Khương phải giao hảo với nhau, chớ nghe bọn phản tặc.
Nói đoạn truyền bày tiệc lớn đãi Nhã Đơn và binh Khương bị bắt, rồi trả hết khí giới đã thâu được, và phát cho mỗi người một bộ áo quần.
Đơn bèn cảm tạ ra về .
Từ đấy Khương Thục giao hảo với nhau rất đẹp.
Đoạn Khổng Minh dẫn quân thắng tới Kỳ Sơn.

Nói về Tào Chơn, ngày ngày ngóng tin binh Khương, bỗng có quân về báo :
- Binh Thục đã nhổ trại đi hết.
Quách Hoài cả mừng thưa với Tào Chơn :
- Vì Khương binh kéo tới nên Khổng Minh phải nhổ trại. Vậy ta nên thừa cơ đánh cướp .
Tào Chơn bèn khiến Tào Tuân kéo binh cướp trại Thục.
Còn Chơn và Hoài thì dẫn binh đi cứu ứng.
Tào Tuân vừa tới nơi thì bị Ngụy Diên mai phục xông ra hét lớn, Tuân chống không nổi bị Diên chém một đao nhào xuống ngựa.
Châu Toản rượt theo cũng bị Triệu Vân xông ra chém một đao chết tốt.
Tào Chơn và Quách Hoài cả sợ, vội thu binh trở lại . Bỗng từ trong rừng một đạo binh xông ra, cầm đầu là Trương Bào và Quan Hưng vây phủ Tào Chơn.
Chơn và Hoài không biết chạy đàng nào, bèn cởi hết áo mão, trốn vào đám tàn quân mà thoát thân.
Sau đó Chơn và Hoài sai người về Lạc Dương xin cầu cứu.
Ngụy Chúa Tào Tuấn ngày ấy lâm trào, quan cận thần tâu :
- Đại Đô Đốc Tào Chơn thua binh Thục mấy trận, Tây Khương đến cứu cũng bị đánh lui. Tình thế rất nguy !
Tào Tuấn thất kinh hỏi :
- Binh Thục thế mạnh như vậy. Ai dám đến tiếp ứng Tào Chơn ?
Hỏi luôn mấy tiếng, không thấy ai dám ra lãnh binh.
Huê Hâm tâu :
- Xin Bệ Hạ hãy ngự giá thân chinh, quân sĩ mới hết lòng trừ binh

Thục.
Quan Thái Phó Chung Do tâu :
- Tôi xin tiến cử một người trừ được Khổng Minh .
Tào Tuấn hỏi ai, Chung Do thưa :
- Trước kia Khổng Minh đã dùng quỉ kế ly gián để Bệ Hạ truất quyền Tư Mã Ý. Nên từ đó Khổng Minh hoành hành. Nay xin Bệ Hạ xét dùng lại Ý thì lo gì việc trừ Tây Thục.
Tào Tuấn nói :
- Trẫm cũng ăn năn về việc ấy, song không biết tính thế nào ? Vậy nay Tư Mã Ý Trọng Đạt ở đâu ?
Chung Do tâu :
- Mới đây tôi nghe Trọng Đạt ở Huyễn Thành, vậy xin Bệ Hạ cho vời tới, rồi phục nguyên chức, sau đó sai y đem binh đánh Thục thì ắt vẹn toàn.
Tào Tuấn bèn một mặt sai sứ đến phong Tư Mã Ý điều khiển.

Khổng Minh từ ngày ra binh luôn luôn toàn thắng.
Bỗng có tin quan trấn thủ Vĩnh An Cung là Lý Nghiêm sai con đến ra mắt.
Khổng Minh nghe báo, tưởng Đông Ngô sanh tâm lấn cõi, bèn đòi con Lý Nghiêm vào.
Lý Phong thưa :
- Tôi đến để báo tin mừng cho Thừa Tướng.
Khổng Minh hỏi, Phong thưa :
- Trước kia Mạnh Đạt đầu Ngụy là chuyện bắt buột. Vả lại lúc ấy Tào Tháo còn trọng dụng y, giao cho hết trách nhiệm. Đến khi Tào Phi chết, Tào Tuấn lên ngôi, nhiều người ghen ghét, nên Mạnh Đạt có ý muốn về với Thục. Lại muốn kéo binh Thượng Dung thẳng đến lấy Trường An, giúp cho binh Thục. Vậy cha tôi khiến đem thư đến cho Thừa Tướng.
Khổng Minh xem thư cả mừng. bèn trọng thưởng Lý Phong.
Bỗng có tin báo, Ngụy Chúa, một phía thân chinh đến Trường An, một phía cho Tư Mã Ý làm chinh Tây Đô Đốc , khởi binh đến chống ta.
Khổng Minh nghe báo cả kinh.

Mã Tắc thưa :
- Tào Tuấn thân chinh thì quan hệ gì mà Thừa Tướng lo âu vậy ?
Khổng Minh đáp :
- Ta đâu sợ Tào Tuấn. Ta chỉ ngại Tư Mã Ý mà thôi. Nay Mạnh Đạt muốn tính việc lớn như vậy mà gặp Tư Mã Ý thì ắt việc sẽ hư, vì Mạnh Đạt không phải là đối thủ của Tư Mã Ý, nếu cử sự sai lầm ắt bị bắt. Mạnh Đạt bị bắt thì thật khó mà lấy được Trường An.
Mã Tắc thưa :
- Sao Thừa Tướng không biên thư cho y phải đề phòng ?
Khổng Minh bèn thảo thư sai người đem đến cho Mạnh Đạt.
Còn Mạnh Đạt ở trong thành ngóng tin Khổng Minh. Bỗng có người đến trao thư, mơ ra xem. Trong thư Khổng Minh khen Minh Đạt là người trọng nghĩa và hứa sẽ thưởng công lớn nếu hoàn thành đại sự . Lại báo cho biệt phải đề phòng khi cử sự .
Đọc thư xong, Mạnh Đạt cả cười :
- Người ta thường nói Khổng Minh hay lo xa nay ta mới rõ . Bèn viết thư sai kẻ tâm phúc trao Khổng Minh. Thư đại ý vâng theo lời dạy của Khổng Minh, nhưng yêu cầu Khổng Minh đừng nhọc tâm lo xa .
Khổng Minh xem thư xong ném xuống đất mà nói :
- Mạnh Đạt quá khinh xuất ắt bị Tư Mã Ý bắt mất.
Mã Tắc hỏi nguyên do thì Khổng Minh nói :
- Tào Tuấn đã trao quyền cho Mã Ý gặp giặc thì dẹp. Nếu y biết Mạnh Đạt cử sự thì nội mười ngày y đã đến đó rồi, trở tay sao kịp.
Chư tướng nghe nói cảm phục.
Thừa Tướng liền sai đem thư bảo Mạnh Đạt, nếu chưa dấy việc thì phải thật cẩn mật.
Còn Mã Ý ở Huyễn Thành nghe tin Nguỵ thua, rất buồn bực, hàng ngày bàn bạc với con là Tư Mã Chiêu và Tư Mã Sư .
Ngày kia bỗng có chiếu của Ngụy chúa đến, Ý bèn ra rước sứ vào, thấy Ngụy chúa phục chức cho mình, lại khiến đem binh đi đánh Thục thì vội chỉnh bị binh mã định ngày tấn phát. Cha con đang thương nghị bỗng có tin Mạnh Đạt mưu tạo phản tại Kim Thành.
Tư Mã Ý thất kinh nói :
- Nếu việc này không hay sớm ắt Trường An sẽ mất.

Nói đoạn gom hết binh mã Huyễn Thành kéo đi .
Tư Mã Sư hỏi :
- Sao cha không dâng biểu tâu với bệ hạ ?
Tư Mã Ý đáp :
- Chờ được thánh chỉ thì trở tay sao kịp. Ta đoán chắc Mạnh Đạt đã thông đồng với Khổng Minh. Vậy phải bắt cho được y !
Nói đoạn, truyền quân thẳng đến Tân Thành. Đi được nữa đường thì gặp Hữu tướng quân Từ Quáng.
Quáng xuống ngựa chào mừng , rồi hỏi :
- Đô Đốc đi chinh phạt nơi đâu ?
Ý kề tai Quáng nói nhỏ :
- Mạnh Đạt mưu phản, muốn đoạt Trường An, nên phải gấp rút đến bắt nó .
Từ Quáng nghe nói cũng xin đi .
Tư Mã Ý bèn khiến Từ Quáng đi tiên phong.

Còn Mạnh Đạt từ ngày mưu việc lớn, đêm ngày lo lắng, lại ước hẹn với Thái Thú Kim Thành là Thân Nghi, Thái Thú Thượng Dung là Thân Thầm, hẹn ngày cử sự . Nào ngờ, hai người này đổi ý, nên sai gia nhân đi báo Tư Mã Ý hay . Khi Tư Mã Ý kéo binh tới thì Thân Nghi và Thân Thầm được báo rồi .
Sau đó, Từ Quáng giục ngựa đến bên thành kêu Mạnh Đạt nói :
- Quân phản tặc, kế của mi đã bại lộ . Hãy mở cửa thành mà chịu chết !
Mạnh Đạt cả kinh khiến quân đóng cửa thành lại mà cố thủ. Rồi lấy cung tên lên thành nhắm Từ Quáng mà bắn.
Từ Quáng phải tên nhào xuống ngựa chết tốt.
Lúc ấy Thân Thầm và Thân Nghi đến trước thành nói :
- Hãy mở cửa thành cho chúng tôi vào tiệp cứu .
Mạnh Đạt tưởng thiệt, bèn khiến quân mở cửa thành.
Vào đến nơi Thân Thầm xuất kỳ bất ý đâm Mạch Đạt một thương té nhào, quân Thân Thầm túc khắc mở cửa thành cho Tư Mã Ý vào .
Vào đến thành, ý bèn giao cho Nghi và Thầm trấn giữ, còn mình kéo đến Trường An. Lại khiến tẩm liệm xác Từ Quáng đem về .

Tào Tuấn được tin Ý trừ được Đạt đem binh trở về thì cả mừng, bèn bản thân ra rước Ý và nói :
- Vì Trẫm bất minh nên lầm kế ly gián của giặc. Nay Đạt tạo phản, nếu không có khanh thì lưỡng kinh đã mất.
Nói đoạn ban cho Ý một cặp búa bằng vàng và nói :
- Hễ có việc cơ mật thì khanh cứ tự tiện hành động khỏi tâu báo .
Tư Mã Ý bèn xin tiến cử Trương Hấp làm tiên phong, Tào Tuấn y tấu, bèn cử Trương Hấp làm tiền bộ tiên phong, nội ngày kéo binh thẳng tới .

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 94
Mã Tắc trái lời khuyên, Nhai Đình thất thủ
Khổng Minh ôm đàn gảy, Tư Mã chạy dài

Ngụy chúa sai Trương Hấp làm tiên phong theo Tư Mã Ý đem binh thẳng tới , còn một phía sai Tân Tỷ và Tôn Lễ đem năm vạn quân đến giúp Tào Chơn.
Riêng Tư Mã Ý dẫn binh ra khỏi ải rồi mời Trương Hấp mà dặn :
- Khổng Minh thường làm việc gì cũng rất cẩn thận. Vì thế nay y đồn binh nơi đó, ắt là phải đánh ngã Mỹ Thành. Vì vậy ta đã có hịch văn cho nơi đó cứ cố thủ không đánh .
Trương Hấp hỏi :
- Vậy Đô Đốc định tấn binh đường nào ?
Tư Mã Ý đáp :
- Chưa nên đánh vội ? Trước hết phải lấy Nhai Đình, vì đó là yết hầu của Hớn Trung. Hễ Nhai Đình lấy được thì tất nhiên Khổng Minh phải trở về Hớn Trung. Nếu y không chịu về thì chỉ trong một tháng là hết lương.
Ý lại dặn thêm :
- Khổng Minh chẳng phải kẻ thường. Tướng quân phải cẩn trọng lắm mới được.
Sau đó, Trương Hấp vội vã ra đi .

Còn Khổng Minh đang ở Kỳ Sơn, bỗng có tin báo :
- Trương Hấp đã tới Tân Thành, còn Mạnh Đạt đã bị Thân Nghi và Thân Thầm làm nội ứng giết rồi . Nay Ngụy Chúa dùng Tư Mã Ý tiến quân đến đây .
Khổng Minh thất kinh nói :
- Mạnh Đạt làm việc không kín, bị chết đã đành, còn hư cả việc của ta nữa . Nay nó đem binh đến Nhai Đình là nơi yết hầu của ta . Vậy chư tướng ai dám ra giữ Nhai Đình .
Vừa dứt lời thì Mã Tắc xin đi .
Khổng Minh nói :
- Nhai Đình rất quan hệ cho cả tính mạng đại binh ta . Mã Tắc tuy thông binh pháp, song nơi đó không có thành quách gì, rất khó mà kiên thủ.
Mã Tắc thưa :
- Sá gì một chổ Nhai Đình nhỏ xíu ấy mà Thừa Tướng lại khinh tôi giữ không nổi ?
Khổng Minh nói :
- Tư Mã Ý không phải kẻ thường lại có Trương Hấp làm tiên phong, e ngươi cự không nói.
Mã Tắc thưa :
- Nếu không giữ nổi tôi xin chịu tội.
Khổng Minh nói :
- Không nên nói chơi như vậy !
Mã Tắc thưa :
- Tôi xin làm đoạn văn.
Khổng Minh xem đoạn văn rồi, nhưng vẫn còn e ngại bèn nói với Mã Tắc :
- Ta phát cho ngươi năm ngàn binh mạnh và một viên Đại tướng theo giúp. Vậy phải cẩn trọng !
Lại kêu Vương Bình đến dặn :
- Ta biết ngươi là ngươi rất thận trọng, nên giao việc này. Vậy hãy hết lòng . Hễ đóng trại thì phải lựa chỗ hiểm yếu. Đóng trại xong phải lập bản đồ gửi về cho ta. Nếu chỗ ấy giữ được, sau khi ta lấy xong Trường An rồi, ắt công ngươi sẽ đứng hàng đầu . Hai người lãnh mạng ra đi.

Khổng Minh sợ hai người còn sơ thất, nên gọi Cao Tường lại dặn :
- Phía Đông Bắc Nhai Đình có một thành tên Liệt Liễu thành, chỗ ấy đường núi rất hẹp nên đóng binh lập trại được. Vậy ngươi hãy đến đóng tại thành ấy, nếu Nhai Đình bị nguy thì hãy đến cứu ứng.
Cao Tường vâng lệnh ra đi, Khổng Minh sợ Cao Tường không phải là đối thủ của Trương Hấp, bèn sai Ngụy Diên dẫn bốn đạo binh ra phía sau Nhai Đình mà đóng.
Ngụy Diên thưa :
- Tôi làm tiên phong lẽ ra phải đi dẹp giặc, sao lại để tôi trấn nơi an nhàn như vậy ?
Khổng Minh nói :
- Ta lo chổ Nhai Đình lắm. Vậy ngươi hãy đi đi ?
Ngụy Diên bèn vâng lệnh ra đi.
Khổng Minh lại kêu Triệu Vân và Đặng Chi vào mà nói :
- Từ nay Tư Mã Ý dụng binh, các tướng phải rất cẩn trọng. Hai người hãy ra đóng nơi Tà Cốc, hoặc đánh, hoặc không hư hư thực thực miễn sao cho địch không rõ lực lượng của ta.
Sau đó, sai Khương Duy làm tiên phong ra đánh Mỹ Thành.
Khương Duy hỏi Khổng Minh :
- Nhai Đình là nơi trọng yếu, sao Thừa Tướng không tập trung quân nơi đó ?
Khổng Minh đáp :
- Binh lực có hạn, ta cần giữ Nhai Đình , mà cũng phải lấy Mỹ Thành. Nếu giữ được Nhai Đình cũng không ích gì, còn nếu mất Nhai Đình mà tản binh đi ắt sẽ lâm nguy.
Khương Duy nghe nói rất kính phục.
Còn Mã Tắc và Vương Bình đem binh đến Nhai Đình xem xét địa thế, rồi cười :
- Thừa Tướng quá lo xa. Một hòn núi hiểm trở thế này sao địch dám tới.
Vương Bình nói :
- Dẫu sao cũng phải đề phòng cẩn mật .
Mã Tắc nói :
- Ta xem một bên là núi, bốn phía lại không ăn thông vào đâu , đây là chổ trời dành cho ta đó !

Vương Bình nói :
- Tham quân nói như vậy sai rồi , đồn binh nơi giữa đường, dọc theo mé núi mà đóng. Dẫu binh có mấy vạn cũng khó qua, chứ đâu có nên đóng chót vót trên núi. Thảng giặc đốt núi thì sao ?
Mã Tắc nói :
- Ngươi thiệt kiến thức của đàn bà !
Vương Bình nói :
- Tôi xem Thừa Tướng đóng binh đã nhiều, chỗ nào ông cũng giảng cho tôi biết. Nay tôi coi nơi này, nếu quân giặc chặn đường nước chỉ rồi trong một ngày, quan sĩ sẽ chết khát .
Mã Tắc nói :
- Ta đã thông rõ binh pháp, há không biết điều ấy sao ?
Vương Bình nói :
- Nếu Tham quân đóng trại trên núi thì hãy chia binh cho tôi, để tôi đóng dưới chân núi. Nếu giặc vây núi tôi sẽ đến cứu ứng.
Mã Tắc không nghe.
Bỗng có tin báo :
- Binh Ngụy đã kéo đến .
Vương Bình xin ra Cự.
Mã Tắc nói :
- Ngươi đã không nghe lệnh của ta, ta cho ngươi một ngàn binh, tự đóng trại lấy.
Vương Bình bèn dẫn binh ra khỏi núi đóng trại, lại vẽ họa đồ gửi về cho Khổng Minh.
Còn Mã Tắc dẫn binh lên núi trấn.

Nói về Tư Mã Ý dẫn đạo Trung quân đến nơi, bèn sai con là Tư Mã Chiêu đi thám thính và dặn :
- Nếu Khổng Minh đã cố thủ ở đó thì chớ có đến.
Tư Mã Chiêu đi hoi lâu, về thưa :
- Khổng Minh đã trấn thủ nơi đó .
Tư Mã Chiêu lại nói :
- Binh Thục không đóng quân nơi yếu lộ, mà lại đóng trên núi. Con tưởng lấy Nhai Đình dễ như chơi.
Tư Mã Ý nói .

- Nếu quả thế thì trời giúp ta đó. Nói rồi, bèn cùng Chiêu thẳng đến chân núi mà xem.
Đêm ấy trời có trăng, Mã Tắc ở trên núi ngó xuống nhủ thầm :
- Nếu chúng bây muốn chết thì đến đây.
Nói rỗi truyền lệnh quân sĩ, hễ binh Ngụy tới thì phải coi chừng cây cờ đỏ này, khi thấy dao động thì phải tràn xuống bốn phía núi mà giết quân địch.
Còn Tư Mã Ý trở về sai quân đi dò thám thử coi tướng giữ Nhai Đình là ai.
Quân về báo rằng :
- Tướng giữ Nhai Đình là Mã Tắc.
Tư Mã Ý cười :
- Thằng đó hữu danh vô thực. Thiệt là tên bất tài. Khổng Minh dùng người như vậy, ta có sợ chi.
Ý lại hỏi :
- Bốn phía núi còn gì chăng ?
Quân thám thính thưa :
- Dưới chân núi cách chừng mười dặm có đạo binh của Vương Bình đóng nơi đó.
Tư Mã Ý bèn sai Trương Hấp đến chận Vương Bình không cho ứng cứu. Lại khiến Thân Thầm và Thân Nghi đến chặn đường đi lấy nước , chờ binh Thục loạn rồi mới đánh nhầu.
Qua bữa sau, trời vừa hừng sáng, Hấp dẫn binh vòng sau mé núi , Ý dẫn binh ùa tới vây núi ấy.
Mã Tắc ở trên ngó xuống thay binh Ngụy đông như kiến, thì cả kinh.
Mã Tắc bèn lay động lá cờ đỏ, ba quân thảy nhìn nhau không dám xuống.
Mã Tắc nổi giận giết hết hai tướng. Quân sĩ thất đảm, ùa xuống mà đánh quân Ngụy. Hai bên cầm cự không phân thắng bại, Mã Tắc bèn thâu quân kiên thủ cửa trại chờ quân cứu ứng.
Vương Bình đem quân đến cứu thì gặp Trương Hấp chận lại.
Bình quân ít phải rút lui. Binh Thục ở trên núi, vừa khát nước vừa đói phải mở đường máu mà thoát thân.
Trương Hấp dẫn quân rượt theo. Chừng vài chục dặm, thì đạo binh

của Ngụy Diên ùa ra chân Trương Hấp lại mà đánh. Hấp lui binh chạy dài. Diên đuổi theo, quyết lấy lại Nhai Đình. Nhưng chạy được ít dặm thì quân Tư Mã Ý và Tư Mã Chiêu ùa ra đánh nhau. Ngụy Diên bị khép chặt vòng vây, binh hao phân nửa. .
Đang lúc nguy cấp thì Vương Bình đến tiếp cứu.
Ngụy Diên bèn hợp sức với Vương Bình đánh nhầu một trận, binh Ngụy mới chịu lui.
Diên và Bình vội trở về trại thì binh Ngụy đã chiếm rồi. Túng thế, hai tướng phải chạy tới Liệt Liễu Thành, hiệp với Cao Tường. Lúc ấy nghe tin Nhai Đình thất thủ, Cao Tường lập tức đến tiếp cứu. Vừa ra khỏi thành chừng ít dặm thì gặp Bình và Diên. Cả ba dẫn binh trở về thành thì trên thành đã dựng cờ Ngụy.
Nhai Đình hoàn toàn thất thủ, ba tướng bèn phải trở về Kỳ Sơn.
Tư Mã Ý chiếm được Nhai Đình rồi, biết thế nào Khổng Minh cũng phải lui binh, bèn tin cho Tào Chơn và Quách Hoài hay, chuẩn bị để tiêu diệt binh Thục.
Còn Khổng Minh, từ khi sai Mã Tắc đến giữ Nhai Đình thì lòng không an. Lại nhận được bản đồ của Vương Bình thì thất kinh nói :
- Mã Tắc không biết gì hết, chắc đã chôn quân của ta rồi.
Chư tướng hỏi thì Khổng Minh nói :
- Chỗ yếu lộ không đóng binh nhè trên núi mà cố thủ.
Dương Nghi nói :
- Tôi xin đến thế Mã Tắc .
Khổng Minh nói :
- Ta chỉ chỗ cho ngươi nơi đóng trại. Hãy đi ngay !
Vừa dứt lời, có tin báo :
- Nhai Đình và Liệt Liễu Thành đều bị mất rồi .
Khổng Minh than :
- Lỗi tại ta ! Nói xong kêu Quan Hưng và Trương Bào dặn :
- Hai tướng hãy dẫn quân theo đường nhỏ núi Võ Công mà đi, khiến ba quân la ó vang trời. Nếu gặp binh Ngụy chớ có đánh. Làm cho nó chạy thôi, chờ ta lui binh rồi hãy kéo về Dương Bình Quan.
Sau đó, Khổng Minh sai Trương Dực lo việc sửa sang đường sá mở cho rộng, khiến đại quân sắm sửa hành trang chờ lệnh, khiến Mã Đại và Khương Duy ở đoạn hậu song hãy dẫn binh lui hết rồi

mới thâu quân, sai người tâm phúc báo cho quan lại, dân quân ở quận Thiên Thủy, Nam An và An định phải rút về Hớn Trung, khiến người đến Ký Huyện rước mẹ Khương Duy về .
Khi Khổng Minh đến Tây thành, thì quan quân ai nay đều lo việc của mình.
Bỗng có tin báo Tư Mã Ý kéo mười lăm vạn quân tới Tây thành.
Khổng Minh bèn sai ba ngàn quân chở hết lương ra khỏi thành, chỉ để lại hai ngàn và một số văn quan.
Lại có tin báo :
- Tư Mã Ý dẫn mười lăm vạn kéo đến Tây thành như gió.
Các quan ai nấy đều lo sợ .
Khổng Minh bèn lên thành quan sát thì thấy binh Ngụy đông như ong, bèn ra lệnh cho quân sĩ phải dẹp hết cờ xí, im lặng tuyệt đối.
Lại truyền mở hết bốn cửa thành, mỗi cửa để vài người giả làm dân và dặn hễ địch tới thì cứ tự nhiên lo quét đường.
Sau đó, Khổng Minh mặc áo trắng, dắt vài tên tiểu đồng lên lầu gảy đờn vui chơi.
Đạo tiền binh của Tư Mã Ý tới nơi thấy quang cảnh như vậy thì không dám đến nữa , bèn về thông báo cho Tư Mã Ý.
Ý không tin, bèn giục ngựa bay tới trước, đúng xa mà ngó, thấy Khổng Minh ngồi trên lầu gảy đờn, nét mặt vui tươi bên tả một tiểu đồng tay cầm bửu kiếm, bên hữu một đứa cầm cây phất trần.
Còn trong thành chỉ có vài người quét dọn.
Ý thấy vậy thì nghi lắm, bèn khiến hậu quân làm tiền quân rút lui hết theo đường núi Bắc Sơn.
Tư Mã Chiêu hỏi :
- Sao cha lại nghi như vậy ? Chắc là y ít quân nên làm ra vậy chăng ?
Ý đáp :
- Xưa nay Khổng Minh dụng binh rất cẩn thận, không hề cầu may. Nhỡ ta tấn binh mà sa vào kế của y thì nguy, tốt hơn hết là rút ?
Khổng Minh thấy binh Ngụy rút hết thì vỗ tay cười :
- Ý sợ ta gảy đờn không dám vào.
Các quan ngạc nhiên hỏi :
- Binh mã của Ngụy cả đông cớ sao lại rút ?

Minh đáp :
- Ý biết ta là người cẩn trọng, thấy ta làm như vậy, nó nghi là ta phục binh nên lui.
Các quan nói :
- Kể như bọn tôi thì bỏ thành chạy rồi.
Khổng Minh đáp :
- Binh ta có hai ngàn, lại không có tướng, nếu bỏ thành mà chạy ắt bị bắt trọn.
Nói rồi vỗ tay cười mà rằng :
- Nếu ta như Ý , ta chẳng chịu lui binh.
Bèn truyền bá tánh phải theo quân sĩ mà vào Hớn Trung.
Còn Tư Mã Ý lui binh rồi theo lối nhỏ nơi núi Võ Công mà đi, xảy nghe sau núi, quân hét vang trời , trống chiêng dậy đất.
Tư Mã Ý bèn nói với hai con :
- Nếu không chạy, ắt trúng kế của Khổng Minh rồi !
Vừa dứt !ời bỗng tin thấy một đạo binh cầm cờ đề chữ :
- Hữu Hộ Vệ Sứ Hổ Dực Đại Tướng Quân Trương Bào .
Binh Ngụy thất kinh bỏ chạy tứ tán.
Chạy được một quãng, trong núi lại có tiếng la ó, rồi một đại kỳ đề chữ :
- Tả Hộ Vệ Sứ Long Nhưỡng Tướng Quân Quan Hưng xuất hiện.
Binh Ngụy thất kinh hè nhau mà chạy.
Quan Hưng và Trương Bào hiệp nhau kéo về Dương Bình Quan
Lúc ấy Tào Chơn được tin Khổng Minh lui binh thì lật đật kéo quân đi truy kích. Đang đi bỗng thấy binh Thục kéo đến đông đảo, cầm đau là Khương Duy và Mã Đại.
Tào Chơn vội lui binh , nhưng Mã Đại xông vào chém tiên phong Trần Tỷ nhào xuống ngựa. Nhờ vậy binh Thục bình an trở về Hớn Trung.
Phần Triệu Vân và Đặng Chi tại Tà Cốc, được tin Khổng Minh trở về, bèn nói với nhau :
- Binh Ngụy sẽ thừa lúc ta lui mà truy kích . Vậy phải chia thành hai đạo, một giử phía sau, một đi chậm chậm mà về.
Nói về Quách Hoài đem binh rượt theo đến Tà Cốc, bèn kêu Tô Ngung mà dặn :

- Triệu Vân là tay võ dõng, nên ta phải cẩn thận. Nếu binh y mà lui đây, ắt có kế ngừa binh ta truy nã. Nghe xong, Ngung dẫn quân tiến vào Tà Cốc.
Đi được nữa đường thì gặp Triệu Vân, Ngung cả sợ truyền lui quân.
Triệu Vân liền xông lại đâm Ngung một thương té nhào, chết tốt. Binh Ngụy vỡ tan tành.
Triệu Vân cứ thế thẳng tới, nhưng sau lưng lại gặp Vạn Chánh đang rượt theo .
Triệu Vân bèn gò ngựa đứng chờ.
Vạn Chánh nhìn thấy Triệu Vân nên không dám tới.
Khi Quách Hoài tới thì Vạn Chánh nói :
- Triệu Vân đứng là tướng võ dõng vì thế tôi không dám tới.
Quách Hoài liền truyền lịnh rượt theo truy cản.
Đi đến khu rừng rậm, bỗng gặp Triệu Tử Long hét lớn :
- Triệu Vân ta đây ! Tiếng hét khiến binh Ngụy hoảng hồn té ngựa mà chết dư trăm. Còn lại bao nhiêu trốn chạy tán loạn. Còn Vạn Chánh tuy hoảng sợ , nhưng cố cự, cuối cùng bị Triệu Vân bắn một mũi tên té nhào. Sau đó, Triệu Vân dẫn binh về Hớn Trung vô sự.
Tư Mã Ý hay binh Thục đã lui thì bực tức lắm, bèn dẫn quân đến Tây Thành mà hỏi thì được biết, trong lúc binh Ngụy tới Tây Thành thì binh Thục chỉ có vài ngàn, lại không có võ tướng nữa.
Lại được tin nơi miệt Võ Quang, Trương Bào và Quan Hưng cũng chỉ có vài ngàn quân la ó vang trời chứ chẳng có phục binh nào hết.
Tư Mã Ý tức tối vô cùng, ngẩng mặt lên mà than :
- Ta thật chẳng bằng Khổng Minh .
Nói đoạn dẫn quân về ra mắt Ngụy Chúa.

Hồi 95
Khổng Minh gạt lệ chém Mã Tắc
Châu Phương cắt tóc dụ Tào Hưu

Khổng Minh về đến Hớn Trung, kiểm điểm binh mã không hề mất mát.
Sau đó, đòi Vương Bình vào mà trách :
- Ta khiến ngươi đóng ở Nhai Đình với Mã Tắc, sao không cản nó để thất như vậy ?
Vương Bình thưa :
- Tôi can gián đôi ba phen, xin đắp thành nơi đường xung yếu mà giữ, nhưng Mã Tắc không nghe, nên chia quân cho tôi đóng ở dưới lộ cách đó chừng mười dặm. Vì thế phải thất trận .
Khổng Minh nạt Vương Bình ra , cho đòi Mã Tắc vào.
Mã Tắc trói mình quì trước trướng.
Thấy Mã Tắc, Khổng Minh hét lớn :
- Ta đã dặn dò ngươi, chỗ Nhai Đình là nơi quan yếu. Sao ngươi dám đem hết tánh mạng để lãnh trách nhiệm, rồi tự ý lộng hành để hư cả việc lớn. Nay trước ba quân, tội ngươi rất trọng, buộc phải xử theo quân pháp .
Nói đoạn, truyền dẫn Mã Tắc ra mà chém .
Mã Tắc than van xin tha.
Khổng Minh thấy vậy cũng động lòng, nhưng vì quân pháp nên Mã Tắc vẫn chịu án tử hình.
Một lát sau võ sĩ đem dâng thủ cấp Mã Tấc dưới thềm.
Khổng Minh vùng khóc rống.
Trương Huynh hỏi :
- Sao Thừa Tướng đã áp dụng đúng quân pháp mà còn khóc .
Khổng Minh đáp :
- Chẳng phải ta không biết , nhưng tiên đế trước khi băng hà người có dặn không nên giao Mã Tắc những việc hệ trọng. Hôm nay, nhớ đến lời dạy mà ta đã làm sai, nên ta khóc.

Đoạn, Khổng Minh, truyền quân đem thủ cấp đến các dinh, rồi lấy chỉ may vào mình để chôn cất rất trọng hậu. Còn gia quyến của Mã Tắc mỗi tháng đều được cấp dưỡng.
Sau đó, Khổng Minh lại dâng biểu lên Hậu Chúa đại ý tự nhận đã không biết dùng người nên để Nhai Đình bị thất thủ phải kéo binh về và xin được giáng xuống ba bậc để chịu tội.
Hậu Chúa xem biểu văn rồi nói :
- Việc binh gia thắng bại là thường, sao Thừa Tướng lại tự trách như vậy ?
Phí Vĩ tâu :
- Nay Thừa Tướng bại binh mà tự xét như vậy, thiệt là một cái gương sáng cho triều đình. Ý người muốn lấy mình mà răn kẻ khác. Xin Bệ hạ chớ phụ lòng .
Hậu Chúa cực chẳng đã, bèn hạ chiếu giáng chức Khổng Minh làm hậu Tướng quân, và kiêm nhiệm việc Thừa Tướng.
Rồi sai Phí Vĩ đệ chiếu đến Hớn Trung.
Khi lãnh chiếu, Phí Vĩ sợ Khổng Minh hổ thẹn, nói :
- Ai nấy nghe Thừa Tướng lấy được bốn quận thì mừng lắm .
Khổng Minh cả giận nói :
- Lấy được rồi làm mất thì có ích gì. Nếu lấy điều đó làm mừng thì thật nhục cho tôi .
Phí Vĩ lại nói :
- Nghe Thừa Tướng thâu được Khương Duy ai nấy đêu phục.
Khổng Minh nói :
- Được một tướng mà không hoàn thành việc lớn, ấy là kẻ bất tài có chi mà khen. Những kẻ vì nước quên mình đều phải coi thân danh mình đứng sau sự hưng vong của Quốc Gia. Phải biết xét lỗi mình mà răn dè, phải tự mình khắc phục lấy mình mới giúp ích quốc lợi dân được.
Phí Vĩ rất bái phục . Rồi giã từ trở về Thành Đô.
Còn Khổng Minh lo luyện tập binh mã, dự bị đồ chinh chiến để lo toan công việc ngày sau.
Còn Tư Mã Ý đuổi được binh Thục ra khỏi bờ cõi bèn cùng Ngụy Chúa trở về Lạc Dương.
Tào Tuấn nói :

- Ta xem Thục muốn chiếm Trường An. Sao không thừa dịp này đánh vào Hớn Trung, đặng thâu hồi Lưỡng Xuyên ?
Tư Mã Ý thưa :
- Chưa nên . Vì Trời đang nóng bức rất khó tấn binh. Tôi xin cử Trần Thương đạo khẫu để đắp thành ngăn giữ .
Tào Tuấn hỏi ai :
- Tư Mã Ý thưa :
-Tên Hích Chiêu ở quận Thái Nguyên có sức mạnh hơn người. Người ấy đủ chống với Khổng Minh.
Tào Quăn bèn phong Hích Chiêu làm Trấn Tây Tướng Quân, khiến đến bảo thủ Trần Thương đạo Khẫu.
Đang bàn bạc bỗng có tin báo Tư Mã đại Đô Đốc Dương Châu là Tào Hưu sai người dâng biểu :
- Bên Đông Ngô có Thái Thú tên Châu Phương, tình nguyện xin dâng quận Phan Dương mà đầu . Lại nói lúc này nên tấn binh đánh Ngô.
Tào Tuấn hỏi, Ý thưa :
- Lời biểu rút có lý. Vậy xin tấn binh đánh Ngô.
Tào Tuấn bèn sai Ý và Giả Quỳ đem binh đến giúp Tào Hưu.
Giả Quỳ nói với Ý :
- Người Đông Ngô phản phúc thật khó mà tin.
Tư Mã Ý nói :
- Cơ hội tốt không nên bỏ.
Tư Mã Ý, Giả Quỳ và Tào Hưu bèn hiệp nhau chia ra ba đạo.
Tào Hưu đi lấy Huyễn Thành, Giả Quỳ cùng Mãng Lũng đi với Hồ Chất kéo tới Đồng Quan, còn Tư Mã Ý thẳng đến Dương Lăng.
Tôn Quyền đang ở Võ Xương (Đồng Quan) bàn luận với chư tướng rằng :
- Tào Hưu thường hay xâm lấn đất đai nên quan Thái Thú Phan Dương làm ra quỉ kế mà dẫn binh Ngụy vào nơi trọng địa để mai phục bắt hắn. Nay binh Ngụy chia làm 3 đạo kéo tới, các khanh có kế chi ?
Cố Ung tâu :
- Xin Chúa Công nên hỏi Lục Bá Ngươn mới được.
Tôn Quyền bèn cho thỉnh Lục Tốn đến.

Lục Tốn thưa :
- Tôi xin lãnh mạng ra cự địch. Lại xin tiến cử thêm Châu Huờn và Toàn Trung .
Tôn quyền bèn phong Châu Huờn làm Tả Đô Đốc và Toàn Trung làm Hữu Đô Đốc. Sau đó Lục Tốn thống lãnh binh Giang Nam và binh Kinh Châu gồm 70 vạn chia làm 3 đạo. Lại khiến Gia Cát Cẩn giữ chặt Giang Lăng cự với Tư Mã Ý. Còn thảy đều kéo tới Huyễn Thành.
Lúc Tào Hưu đem binh đến Huyễn Thành thì Châu Phương ra tiếp.
Tào Hưu nói :
- Khi được thư của túc hạ, ta đã báo cho Thiên Tử nên ngài đã cử đại binh chia làm 3 đạo mà đánh Giang Đông. Nếu lấy được Giang Đông thì công của túc hạ không phải nhỏ. Song lại có kẻ nói túc hạ đa mưu, e lời không ngay .
Châu Phương nghe nói vùng khóc rống mà rằng :
- Tôi tiếc vì không được phơi bày ruột gan để ông thấy lòng trung của tôi. Nếu có tin đồn, ắt là có kẻ ly gián rồi . Nói xong toan rút gươm tự vận, nhưng Tào Hưu can ngăn.
Châu Phương bèn lấy gươm cắt tóc mà rằng :
- Tóc tôi là của cha mẹ tôi để lại, nay cắt đi xin ông rõ lòng tôi .
Lúc ấy có Giả Quỳ đến ra mắt.
Tào Hưu , nói :
- Binh Đông Ngô ắt sẽ kéo đến Huyễn Thành, còn lời nói của Châu Phương thấy cũng khó tin, xin Đô Đốc hãy cẩn trọng .
Tào Hưu cả giận mắng :
- Những kẻ đa nghi sao làm việc lớn được. Ta vừa muốn tấn binh, mi lại can, tội ấy đáng chém . Nói đoạn tước hết binh quyền của Giả Quỳ , cho ở lại giữ trại. Sau đó kéo đại binh đi đánh Đồng Quan.
Châu Phương nghe Tào Hưu tước quyền Giả Quỳ thì cả mừng mà rằng :
- Tào Hưu mà nghe lời Giả Quỳ thì Đông Ngô nguy rồi. Bèn cấp báo cho Lục Tốn hay.
Lục Tốn bèn sai Từ Thạnh phục binh tại Thạch Đình.
Còn Tào Hưu khiến Châu Phương dẫn binh đi trước do đường.

Khi đến Thạch Đình, Châu Phương nói với Tào Hưu :
- Ở đây có thể đóng binh được .
Tào Hưu nghe theo, đem binh đóng hết nơi đó.
Hôm sau có tin Đông Ngô đóng binh ở phía trước.
Tào Hưu cả kinh khiến kêu Châu Phương đến hỏi, chẳng dè Châu Phương đã dẫn vài mươi tên quân đi mất rồi.
Tào Hưu than rằng :
- Ta đã lầm kế của Châu Phương rồi ! Bèn khiến Đại tướng Trương Phổ đem binh đem cự với Từ Thạnh. Hai đàng đánh nhau một trận. Trương Phổ chống cự không lại trở về báo cho Tào Hưu.
Tào Hưu cả giận nói :
- Ta đã có kế bắt Từ Thạnh như trở tay .
Nói đoạn sai Trương Phổ phục nơi Nam Thạch Đình , sai Tiết Kiều phục nơi phía Bắc Thạch Đình, hẹn lúc rạng đông, Tào Hưu sẽ đến đánh, dụ Từ Thạch đến đó, rồi xông ra mà giết. Đâu đó đều y kế mà hành động.
Đêm ấy Lục Tốn cũng sai Châu Huờn và Toàn Trung đến mai phục nơi mé núi Thạch Đình, Tốn thống lãnh đại binh, hễ có lửa hiệu bốc lên thì đốc binh xông vào. Khi Châu Huờn dẫn binh đến sau trại Ngụy thì Trương Phổ không ngờ là binh Ngô bèn đến hỏi chuyện, bị Châu Huờn cho một đao rụng đầu. Binh Ngụy thất kinh vùng chạy.
Còn Toàn Trung đánh Tiết Kiều.
Kiều chống không nổi bỏ chạy.
Châu Hường, Toàn Trung rượt theo nổi lửa, Lục Tốn thấy lửa hiệu, xua binh kéo tới. Ba đạo binh đánh ép lại, binh Ngụy bị giết như rạ.
Tào Hưu thất kinh chạy dài, nhưng bị Từ Thạnh chận đánh, may nhờ có Giả Quỳ đang trong trại thấy lửa cháy bèn dẫn binh đến cứu.
Tư Mã Ý đóng ở Giang Lăng, khiêu chiến Gia Cát Cẩn.
Cẩn cố thủ không ra đánh, nay nghe Tào Hưu thất trận cũng rút về .
Lục Tốn toàn thắng về ra mắt Tôn Quyền.
Quyền mừng rỡ mở tiệc khao quân.

Lúc đang ăn uống thấy Châu Phương đầu không có tóc thì cười mà rằng :
- Tướng quân tuy mất tóc nhưng nước còn , ấy là cái công rất lớn .
Bèn phong Châu Phương làm Nội Hầu.
Lục Tốn tâu :
- Nay Tào Hưu bại binh, vậy Chúa Công nên viết thơ xúi Khổng Minh tấn binh phạt Ngụy.
Tôn Quyền y kế viết thơ sai đem đi liền.

Hồi 96
Khổng Minh dâng biểu xuất Kỳ Sơn
Khương Duy tráo thư giết binh Ngụy

Tháng chín năm Kiến Hưng thứ sáu nhà Hớn, Tào Hưu bị bại binh vì Lục Tốn nơi Thạch Đình. Trong lòng hết sức buồn rầu nên sanh bệnh. Khi về đến Lạc Dương thì bịnh nặng mà chết.
Phần Tư Mã Ý trở về được các quan tiếp vào điện mà hỏi :
- Tào Đô Đốc bị thua như vậy tất can hệ đến Nguyên soái . Vậy sao Nguyên soái về vội vậy ?
Tư Mã Ý đáp :
- Tôi sợ Khổng Minh hay tin bại binh như vậy , thừa thế đánh lấy Tây Xuyên, nên phải về gấp để phòng .
Bá quan mỉm cười cho là nhát.

Còn Đông Ngô kể lại việc thắng Ngụy và xin Hậu chúa đem binh phạt Ngụy .
Hậu chúa cả mừng bèn tin cho Khổng Minh .
Khổng Minh được tin cũng rất hoan hỉ, bèn họp các tướng lại tìm kế . Trong lúc đang nghị kế xảy một cơn gió thổi làm cho cây tòng tước trại ngã xuống, ai nay đều kinh .
Khổng Minh bèn nói :
- Điềm sẽ mất một viên Đại tướng. Chư tướng còn ngơ ngác thì Triệu Thống và Triệu Quảng con Triệu Vân xin ra mắt. Khổng Minh khóc rống mà than :
- Ôi Triệu Vân đã qua đời rồi . Hỏi ra thì được biết Triệu Vân lâm bịnh mà chết.
Khổng Minh than :
- Thế là Thục mất đi một rường cột .
Khổng Minh bèn sai con Triệu Vân đến Thành Đô tâu cùng Hậu chúa .
Hậu chúa được tin khóc ròng, ôm mặt nói :

- Lúc Trẫm còn thơ ấu nếu không có Triệu Vân ắt trẫm đã thác nơi đám loạn quân rồi .
Nói rồi bèn hạ chiếu hàm ân cho Triệu Vân làm Đại tướng quân, dạy chôn tại Thành Đô, lại truyền lập Miếu Đường, bốn mùa tế hưởng.
Đoạn, phong Triệu Thống làm Hổ Bôn trung lang tướng. Triệu Quảng làm Nha Môn tướng.
Bỗng có người đến tâu :
- Thừa Tướng sai người đến dâng biểu xin xuất sư .
Hậu chúa cả mừng, truyền Khổng Minh thống lãnh binh mã đi đánh Ngụy .
Được giáng chỉ, Khổng Minh bèn phong Ngụy Diên làm Tiên phong, kéo tới Trần Thương đạo khẩu .

Về phía Ngụy Chúa thì từ ngày Tào Hưu thác, rất buồn rầu, bỗng có tin từ Trường An báo, Khổng Minh lại cử đại binh đến đánh Ngụy .
Tào Tuấn bèn hội các tướng lại tính kế .
Tào Chơn bước ra tâu :
- Tôi xin tình nguyện dẫn binh đi bắt Khổng Minh. Hiện tôi có Vương Song đại tướng, sức mạnh vô song, lại có cây đại đao nặng trăm cân, giương nổi cây cung hai tạ, với ba trái chùy rất lợi hại . Vậy tôi xin cử Vương Song làm tiên phuông. Tào Tuấn nghe nói cả mừng bèn phong cho Vương Song làm Hổ Oai tướng quân, Tào Chơn làm Đại Đô Đốc, cùng với Quách Hoài vân Trương Hấp cùng nhau cố thủ Ải Khẫu .
Còn Khổng Minh đến ải Trần Thương có tin báo Trần Thương thành lũy rất kiên cố lại có Hích Chiêu trấn giử .
Khổng Minh nói :
- Phía Bắc Trần Thương là Nhai Đình, vậy phải lấy được Trần Thương thì mới có đường ra Kỳ Sơn. Nói rồi bèn sai Ngụy Diên đem binh đến công phá bốn mặt thành.
Ngụy Diên đánh ròng mấy ngày, nhưng phá không nổi, bèn về thưa với Khổng Minh.
Khổng Minh rất buồn bực, bỗng Cẩn Tường bước ra nói :

- Tôi xin đến Trần Thương mà dụ Hích Chiêu đầu hàng khỏi tốn binh mã .
Khổng Minh hỏi dùng lời chi mà dụ thì Cẩn Tường thưa :
- Hích Chiêu người Lũng Tây thuở nhỏ kết bạn với tôi rất hậu, nay lấy tình ấy mà tỏ bày lợi hại, ắt y sẽ qui hàng .
Khổng Minh y lời Cẩn Tường vội thẳng tới Trần Thương, kêu quân vào báo .
Hích Chiêu mở cửa cho vào rồi hỏi :
- Cố nhân có việc chi mà đến đây ?
Cẩn Tường thưa :
- Vâng lệnh Khổng Minh , người dạy đến thăm anh và bàn với anh một việc .
Hích Chiêu nhăn mặt :
- Tôi với Khổng Minh là kẻ địch. Còn anh với tôi tuy là bạn. Nhưng ai thờ Chúa nấy . Anh không nên lấy lời dịu ngọt mà dụ tôi về đầu . Nói xong bước ra . Quân sĩ lại giục Cẩn Tường phải đi mau .
Cẩn Tường về kể sự việc cho Khổng Minh.
Khổng Minh lại khiến Tường ra mắt y lần nữa, lấy lời lợi hại mà phủ dụ .
Cẩn Tường lại đến bên thành xin ra mắt Hích Chiêu .
Hích Chiêu lên thành nói lớn :
- Hãy trở về ta không nghe ngươi đâu . Cẩn Tường lại trở về thưa với Khổng Minh tự sự .
Khổng Minh cả giận nói :
- Thằng giặc nay thất hồn, một cái thành nhỏ ấy bộ cố thủ nổi với ta sao ? Nói đoạn dốc binh thẳng tới thành, truyền quân sĩ dùng thang leo trèo lên. Hích Chiêu bèn khiến quân dùng tên lửa bắn vất ra làm cho thang bị cháy
Khổng Minh vừa khiến quân đào đất lấp hào, rồi thừa thế đoạt thành, thì lại có quân phi báo Tào Tuấn sai Tào Chơn làm Đô Đốc , Vương Song làm tiên phong kéo binh đến cứu ứng.
Khổng Minh hỏi ai dám ra cự địch thì Ngụy Diên xin đi .
Khổng Minh nói :
- Tướng quân là Tiên phuông nhiều trách nhiệm chớ nên đi .Tùy

tướng của Nguỵ Diên là Tả Hùng bèn xin ra chận Vương Song. Khổng Minh y lời .
Rồi đó, tùy tướng Cung Khởi cũng ứng tiếng xin đi .
Khổng Minh bèn cấp cho mỗi người ba ngàn quân, vội vã ra đi .
Tả Hùng và Cung Khởi chống lại với Vương Song. Đánh chưa đầy vài hiệp thì bị Vương Song chém cho một đao nhào xuống ngựa .
Quân thua về thưa với Khổng Minh.
Khổng Minh thất kinh bèn sai Liêu Hóa , Vương Bình và Trương Ngưng ra đánh.
Cả ba dẫn quân cự địch.
Trương Ngưng giục ngựa ra trước, đánh đặng vài hiệp .Vương Song vờ thua chạy. Ngưng đuổi theo. Song bèn quay ngựa ném Ngưng một chùy. Ngưng bị hộc máu mà chạy. Song đuổi theo Ngưng. Nhờ Liêu Hóa và Vương Bình xông ra cứu được phò về trại.
Bị hao mất hai tướng .
Khổng Minh gọi Khương Duy vào mà nói :
- Đường Trần Thương đi không được, ngươi có kế chi chăng ?
Khương Duy thưa :
- Thừa tướng nên khiến một tướng nương theo mé nước đóng trại cố thủ. Rồi khiến một đạo binh chận đường phòng binh Nhai Đình đến đánh. Còn Thừa Tướng sẽ dẫn đại binh lấy Kỳ Sơn. Tôi sẽ dùng kế như vậy , như vậy. . . ắt bắt được Tào Chơn.
Khổng Minh bèn sai Vương Bình, Ly Khôi dẫn binh phục nơi đường nhỏ Nhai Đình. Ngụy Diên dẫn binh giữ Trần Thương. Mã Đại tiên phong ; Trương Bào với Quan Hưng do theo đường nhỏ đi ngỏ Tà Cốc, nhắm Kỳ Sơn tấn phát.

Về phần Tào Chơn, từ khi Tào Tuấn dùng lại Tư Mã Ý, thì sợ Ý đoạt hết công lao nên cố gắng điều binh chống Thục. Khi nghe Hích Chiêu giữ được Trần Thương, Vương Song chém được tướng Thục thì cả mừng. Ngày kia bỗng bắt được kẻ tế tác ở San Cốc đem về.
Tào Chơn tra hỏi, y thưa :
- Tôi không phải kẻ gian tế vì có việc mật nên muốn ra mắt Đô

Đốc, rủi bị bắt đó thôi .
Tào Chơn nhẹ lời :
- Cơ mật gì vậy ?
Tên ấy thưa :
- Tôi là người tâm phúc của Khương Bá Ước đến dâng mật thư.
Tào Chơn mở thư xem, đại ý rằng :
- Tôi là Khương Duy, tướng có tội. Nhưng bị Khổng Minh dùng kế nên phải chịu đầu hàng. Nay binh Thục kéo đến đây, Khổng Minh lại có ý nghi tôi, nên tôi muốn được đái công chuộc tội. Vậy nên binh Thục đến thì Đô Đốc cứ trá bại mà chạy, chừng nào thấy nổi lửa thì hãy quay binh lại đánh. Tôi sẽ đốt hết lương thảo. Như vậy ắt bắt được Khổng Minh.
Tào Chơn cả mừng, trọng thưởng kẻ đem thơ và cho về báo với Khương Duy cứ làm y kế .
Tào Chơn hỏi Bí Diệu, Diệu thưa :
- Khổng Minh đa mưu, Khương Duy túc kế. Vậy chớ tin !
Tào Chơn nói :
- Duy là người của Ngụy há phản Ngụy sao ?
Bí Diệu thưa :
- Hãy để tôi đến tiếp ứng với Khương Duy, nếu thành thì công cùng về Đô Đốc, nếu bại, tôi sẽ gánh hết cho.
Tào Chơn nghe theo bèn khiến Bí Diệu kéo binh đến Tà Cốc.
Lối hoàng hôn, có quân về báo :
- Đường Tà Cốc có binh Thục kéo đến.
Bí Diệu liền tiến quân.
Binh Thục lui, binh Ngụy ào tới, hứng thấy Khổng Minh ngồi trên xe, kêu Bí Diệu mà nói :
- Hãy về bảo Tào Chơn ra đây nói chuyện !
Bí Diệu hét lớn :
- Chúa tướng há lại nói chuyện với bay .
Khổng Minh cả giận, giơ cán quạt lên, tức thì binh Thục ùa ra đánh phía hậu.
Bí Diệu lại thấy phía sau có lửa cháy, ngỡ là Khương Duy đã cử sự, bèn lướt tời mà đánh..
Bỗng hai đạo binh Trương Bào và Quan Hưng xông ra chận lại.

Trên núi tên bắn xuống như mưa.
Bí Diệu biết mình trúng kế cố đánh nhầu.
Lại gặp Khương Duy chận lại, rồi cười :
- Ta gạt Tào Chơn, nhưng y không đến lại sai ngươi đến đây mà lãnh cái chết. Thiệt uỗng .
Bí Diệu thấy không có lối rút , tự vận mà chết.
Khổng Minh rốc binh tới Kỳ Sơn đóng trại, rồi nói với Khương Duy :
- Tiếc vì dùng mưu lớn vào việc nhỏ.
Tào Chơn hay tin Bí Diệu đã chết thì ăn năn vô cùng, suốt đêm nghĩ kế lui binh, lại khiến người về tâu với Ngụy Chúa tự sự.

Hồi 97
Theo Hớn binh , Vương Song bị chém
Lấy Trần Thương , Gia Cát đề binh

Đang lâm trào, Tào Tuấn được tin báo :
- Đô Đốc Tào Chơn bại trận , binh Thục đã ra khỏi Kỳ Sơn .
Tào Tuấn thất kinh vội hỏi Tư Mã Ý :
- Không hay khanh có kế chi ?
Tư Mã Ý đáp :
- Tôi biết chúng sẽ ra ngả Trần Thương nên đã khiến Hích Chiêu đến đó. Lại có Vương Song cứu ứng thì chúng không dám vận lương theo đường ấy. Như vậy binh Thục lương chỉ đủ ăn một tháng. Vậy xin cứ giáng chỉ cho Tào Chơn cố thủ đừng đánh. Độ một tháng binh Thục hết lương ắt phải chạy. Lúc đó bắt Khổng Minh dễ lắm .
Tào Tuấn nói :
- Khanh biết vậy thì cứ đem quân đến đánh có hơn không ?
Tư Mã Ý thưa :
- Tôi còn đề phòng Đông Ngô .
Tào Tuấn sai người đến bảo Tào Chơn phải cố thủ, chớ không được đánh.

Ngày kia đang thương nghị , bỗng có chiếu truyền phải cố thủ, Tào Chơn không hiểu.
Quách Hoài thưa :
- Ấy là kế của Tư Mã Ý .
Tôn Lễ thưa :
- Nếu binh Thục thực đã hết lương thì tôi giả đi vận lương rồi chở cỏ khô, binh Thục ắt sẽ đến cướp, chờ chúng lọt vào giữa tôi sẽ nổi lửa đốt tất sẽ thắng .
Tào Chơn khen hay bèn sai Tôn Lễ y kế .

Nói về Khổng Minh ở Kỳ Sơn thường sai quân đến khiêu chiến, quân Ngụy cứ cố thủ không chịu ra.
Khổng Minh nói với Khương Duy :
- Nay binh Ngụy không ra đánh, đó vì đường Trần Thương chuyển vận không thông, các nẻo nhỏ khó đi, ta tính lương thảo đem theo chỉ đủ cho một tháng. Vậy phải tính sao ?
Khương Duy thưa :
- Tôi cũng đang lo việc ấy ; nhưng tính chưa ra ?
Đang bàn bạc thì có tin tại núi Kỳ Sơn, binh Ngụy đang giải lương thực rất nhiều.
Khổng Minh bèn lên xe đến quan sát rồi nói :
- Đó là mưu kế gạt ta, vì bọn Ngụy biết ta thiếu lương . Vậy ta phải tương kế tựu kế mới xong
Nói xong, khiến Mã Đại dẫn binh và dặn :
- Hễ thấy chúng thì đừng cướp giật, cứ đến chỗ đầu gió nổi lửa. Nếu các xe cỏ ấy cháy rồi ắt binh Ngụy đến vây trại ta. Lại sai Mã Trung và Trương Ngưng đến vây phủ .
Rồi kêu Trương Bào và Quan Hưng mà dặn :
- Đêm nay hễ thấy tại núi Kỳ Sơn dậy lửa thì phục binh quanh dinh Tào Chơn, chờ chúng ra rồi vào cướp trại .
Sau đó kêu Ngô Bang, Ngô ý dặn :
- Đêm nay Ngụy sẽ cướp trại ta, hai người hãy dẫn binh ra ngoài, chờ địch vào trại rồi kéo binh đánh áp.
Cắt đặt xong, Khổng Minh lên ngồi trên núi Kỳ Sơn. Còn binh Ngụy biết chắc binh Thục sẽ cướp lương bèn về báo cho Tào Chơn.
Tào Chơn kêu Trương Hổ, Nhạc Lâm dặn :
- Đêm nay phía núi Kỳ Sơn có lửa cháy tức binh Thục cho quân đến cứu. Vậy phải làm thế này...thế nầy. . .
Hai tướng lãnh mạng ra đi, rồi lên chỗ cao mà canh chừng hiệu lửa.
Tôn Lễ phục tại núi Kỳ Sơn, bỗng thấy Mã Đại lẳng lặng đến, thấy xe đi từng lớp, lại cắm cờ rất nhiều . Lúc ấy gió Nam thổi mạnh. Mã Đại liền sai quân kéo tới, nổi lửa đốt hết xe cộ, lửa cháy rực trời.

Tôn Lễ thấy binh Thục đến cướp lương liền hô phục binh xông ra. Lúc ấy Mã Trung và Trương Ngưng vây binh Ngụy vào giữa.
Tôn Lễ thất kinh, lại thấy Mã Đại thì càng cả sợ , chống cự hồi lâu không được, binh Ngụy chết như rạ.
Tôn Lễ liều mạng chạy trốn.
Còn Trương Hổ thấy phía Tây dậy lửa thì mở toang cửa trại, rồi cùng Nhạc Lâm dẫn binh đến cướp trại Thục.
Khi đến nơi thấy trại trống không, lại vội thâu binh về đến giữa đường thì gặp Ngô Bang và Ngô Ý xông ra vừa giết vừa chặn đường về .
Hổ và Lâm dẫn tàn binh chạy về thì gặp Quan Hưng và Trương Bào nạt lớn :
- Trại của ngươi ta cướp rồi. Cút đi !
Trương Hổ và Nhạc Lâm thất kinh kéo quân thẳng đến trại Tào Chơn, kể lại mọi việc.
Chơn dậm đất than :
- Ta đã mắc mưu chúng rồi. May ta chưa phát binh, nếu chậm tí nữa ắt là nguy đến đại binh rồi.
Còn Khổng Minh thắng trận, truyền giao mật kế cho Ngụy Diên, còn một phía truyền rút binh.
Dương Nghi hỏi :
- Ta đang đại thắng, tại sao Thừa Tướng lui binh ?
Khổng Minh đáp :
- Nay ta thắng. Nhưng Ngụy lại cố thủ nơi Trần Thương, thì thế nào ta cũng hụt lương. Nếu không thừa dịp mà rút ắt Ngụy binh sẽ được binh Trung Nguyên đến tiếp cứu, chừng đó thiếu lương có muộn về cũng không được .
Đêm ấy Khổng Minh cứ để chiêng trong trong trại, dẫn quân binh đi hết. Còn Tào Chơn đang buồn rầu vì bại trận, bỗng có tin báo Trương Hấp đến.
Tào Chơn bèn thỉnh vào.
Trương Hấp thưa :
- Tôi vâng lệnh Thánh chỉ đến cùng Đô Đốc .
Tào Chơn hỏi :
- Tư Mã Ý có dặn gì ngươi chăng ?

Trương Hấp thưa :
- Tư Mã Ý nói hễ binh ta thắng thì giặc không lui về, còn như binh ta thua, giặc sẽ kéo về hết .
Tào Chơn nói :
- Ta vừa đại bại !
Trương Hấp thưa :
- Vậy phải cho người đến thám thính xem địch quân động tĩnh thế nào ?
Tào Chơn cho quân đi quan sát quả nhiên binh Thục đã lui hết.
Tào Chơn ăn năn không kịp.
Còn Ngụy Diên lệnh mật kế của Khổng Minh, đêm hôm đó về thẳng Hớn Trung.
Vương Song được tin, đốc binh đuổi theo.
Ngụy Diên cứ dẫn binh chạy dài, Vương Song cứ vỗ ngựa rượt theo.
Đi được một quãng ta, Vương Song quay lại thấy lửa cháy nới phía trại mình, bèn vội vã lui binh.
Đi đến gần mé núi bỗng Ngụy Diên xông ra hét lớn, Vương Song thất kinh trở tay không kịp, bị Ngụy Diên cho một đao bay đầu .
Binh Ngụy vỡ chạy tứ tán. Ngụy Diên chậm rãi trở về .
Ngụy Diên về ra mắt Khổng Minh.
Khổng Minh bèn bày yến tiệc khao quân sĩ.
Còn Tào Chơn khi nghe tin binh Thục đã kéo đi hết rồi , lại chết mất Vương Song buồn bực chẳng cùng, sau đó giao Quách Hoài, Trương Hấp , Tôn Lễ ở lại giữ Ải Khẩu, còn mình trở về Lạc Dương dưỡng bệnh.

Trong khi đó, Tôn Quyền đang chăm lo sửa sang trào chính, lại được tin Thục Chúa đã sai Khổng Minh hai lần ra khỏi Kỳ Sơn đánh Ngụy, Tào Chơn thất bại hai phen, làm cho binh Ngụy kinh hồn .
Tôn Quyền bàn rằng :
- Nay nhân dịp Ngụy thua Thục hai phen, ta cũng nên thừa cơ này đem binh phạt Ngụy có được chăng ?
Trương Chiêu thưa :

- Mới đây tới nghe trên núi Đông San có phụng hoàng lại đậu, tại Đại Giang có Huỳnh Long xuất hiện. Cứ điềm ấy đại vương cũng nến tức vị Hoàng đế đã rồi lo phạt Ngụy sau.
Tôn Quyền đang phân vân, nhưng các quan hết thảy đều tung hô.
Tôn Quyền bèn tức vị hoàng đế , cải niên hiệu là Huỳnh Long nguyên niên , tôn hàm ân cho Tôn Kiên làm Võ Liệt hoàng đế , mẹ là Ngô Thị làm Võ Liệt hoàng hậu ; anh là Tôn Sánh làm Trường Sa hương vương, con là Tôn Đăng làm Hoàng Thái Tử. Con lớn của Gia Cát Cẩn là Gia Cát Cách làm Tả Phù cho thái tử , con thứ Trương Chiêu làm Hữu Bật cho thái tử.
Trương Chiêu lại tâu :
- Xin sai sứ vào Tây Thục để kết giây liên hảo lâu dài, rồi mới tính việc được.
Tôn Quyền nghe theo.
Hậu chúa thấy sứ Ngô đến bèn nhóm quần thần bàn luận.
Trương Huờn tâu :
- Việc này nên thỉnh ý Thừa Tướng .
Hậu chúa bèn cho người đến Hớn Trung hỏi ý Khổng Minh.
Minh nói :
- Phải đem lễ vật đến Đông Ngô mà mừng, rồi xin Ngô sai Lục Tốn đi dẹp Ngụy. Hễ Tư Mã Ý mắc cự với Lục Tốn thì tôi đem binh ra Kỳ Sơn ắt là thành công.
Hậu chúa nghe theo bèn trọng đãi Sứ Ngô, lại khiến Trần Chấn đem lễ vật sang Ngô đáp tạ dâng quốc thư.
Tôn Quyền thấy vậy rất đẹp ý bèn trọng đãi Trần Chấn.
Lại triệu Lục Tốn đến dạy rằng :
- Nay Thục chúa sai sứ đến trả lễ và khiến ta đem binh phạt Ngụy, vậy khanh nghĩ sao ?
Lục Tốn tâu :
- Ấy là kế Khổng Minh muốn ta cầm chân Ngụy nơi Giang Nam để tiện bề ứng binh đó. Nhưng nay đã bang giao chẳng lẽ không giúp nhau. Tuy nhiên ta cứ phao đồn rằng đi phạt Ngụy, rồi thao luyện binh sĩ chờ, hễ Khổng Minh đánh Ngụy cho đến lúc nguy cấp, ta mới thừa cơ đánh lấy Trung Nguyên .
Tôn Quyền y kế, hạ lịnh binh sĩ thao luyện chọn ngày phạt Ngụy.

Khi Trần Chấn về thuật lại cho Khổng Minh.
Minh nói :
- Lục Tốn có ý ngồi đấy để xem thành bại. Nhưng đó không phải việc ta lo. Hiện nay chỉ lo việc thám thính đường Trần Thương .
Cách ít ngày có tin báo, tại Trần Thương, Hích Chiêu bị đau nặng.
Khổng Minh cười, nói :
- Số là trời giúp ta.
Bèn khiến Khương Duy và Ngụy Diên vào truyền chỉnh đốn binh mã nội ba ngày phải kéo đến Trần Thương mà lấy ải .
Ngụy Diên, Khương Duy vâng lệnh ra đi.
Khổng Minh lại kêu Quan Hưng, Trương Bào đến dặn phải làm như vầy. . . như vầy. . .
Còn Quách Hoài nghe Hích Chiêu đau nặng bèn thỉnh Trương Hấp đến, nói :
- Tướng quân phải đến Trần Thượng thế cho Hích Chiêu.
Trương Hấp lãnh mạng ra đi. Đêm ấy Hích Chiêu được tin binh Thục đến vây phủ đang dùng thang trèo vào thành, rất nguy cấp .
Hích Chiêu thất kinh té ngửa mà chết. Binh Thục bốn phía ào vào, nổi lửa dậy trời, còn binh Ngụy không có chư tướng, mạnh ai nấy kiếm đường mà chạy, số đông đầu hàng lũ lượt.
Khương Duy và Ngụy Diên khi kéo quân đến bên thành thì thấy yên lặng.
Hai người dang lưỡng lự thì có liếng vọng ra :
- Sao hai người đến trể vậy ?
Hai tướng chưa biết thế nào thì Khổng Minh dạy mở cửa thành cho vào, rồi nói :
- Đạo quân của hai người là đạo quân ta dằn mặt để cho địch thấy mà thôi còn ta đã sai Trương Bào và Quan Hưng kéo đến bất ngờ lấy thành rồi.
Khổng Minh lại nói :
- Hai người hãy đem binh đến lấy Tản Quan cho kịp, kẻo binh Ngụy đến cứu ứng thì hỏng.
Hai tướng kéo quân ra đi. Khi đến Tản Quan, tướng giữ ải thất kinh bỏ chạy.
Hai Người vừa vào thành thì Trương Hấp kéo binh tới.

Hai tướng bèn truyền giữ chặt cửa thành.
Trương Hấp vội trở lui báo cho Quách Hoài hay.
Khổng Minh kéo đại binh đến Kỳ Sơn. Liền nói với các tướng sĩ :
- Ta xem Âm Bình và Võ Đô hai quận này liên tiếp với Hớn Trung, nếu lấy được thì có thể chia xẻ được lực lượng Ngụy.
Khương Duy thưa :
- Tôi xin đi lấy hai nơi đó.
Vương Bình cũng xin đi.
Khổng Minh bèn khiến Khương Duy đến lấy Võ Đô, Vương Bình lấy Âm Bình.
Trong khi đó, Trương Hấp về báo cho Quách Hoài và Tôn Lễ.
Hoài nói :
- Khổng Minh chắc đến chiếm đất Ung và đất Mi. Bèn khiến Trương Hấp giữ Trường An, Tôn Lễ giữ Ung Thành, còn mình qua Uy Thành bảo thủ.
Ngụy chúa đang lâm trào thì quan cận thần lâu :
- Trần Thương đã mất , Hích Chiêu đã chết, Khổng Minh ra Kỳ Sơn, và Tản Quan cũng bị binh Thục đoạt rồi. .
Tào Tuấn thất kinh chưa biết liệu thế nào, lại có tin báo bên Đông Ngô. Tôn Quyền đã xưng đế, lại sai Lục Tốn chuẩn bị đánh Ngụy.
Tào Tuấn thỉnh Tư Mã Ý hỏi kế .
Ý tâu :
- Đông Ngô tuy thế nhưng không lo vì Tốn chưa dám khởi binh. Bây giờ điều đáng lo là Thục.
Tào Tuấn nói :
- Vậy ta phong cho khanh làm đại Đô Đốc thay Tào Chơn đang lâm bệnh, để ngăn binh Thục.
Nói đoạn lấy ấn thọ của Tao Chơn trao cho Tư Mã Ý.
Ý tuân lệnh kéo binh ra đi.

Hồi 98
Gia Cát Lượng tấn binh đến Kỳ Sơn
Tư Mã Ý đem quân vào đất Thục

Khổng Minh tới Kỳ Sơn đóng trại chờ binh Ngụy.
Tư Mã Ý đem binh đến Trường An, Trương Hấp rước vào thuật hết các việc.
Ý sai Hấp làm tiên phong, Đái Lăng làm phó tướng kéo binh đến Kỳ Sơn.
Quách Hoài và Tôn Lễ rước vào.
Ý nói :
- Khổng Minh đem binh từ xa đến, ắt phải tốc chiến tốc thắng. Ta lại được tin y đến lấy Âm Bình và Võ Đô. Vậy hai người hãy đến cứu nguy nơi đó, rồi lòn phía sau mà đánh tới. Còn ta chặn phía trước, ắt binh Thục phải loạn.
Hai người lãnh mạng ra đi.
Dọc đường Quách Hoài hỏi Tôn Lễ :
- Tư Mã Ý sánh với Khổng Minh thì thế nào ?
Lễ đáp :
- Tư Mã Ý thua Khổng Minh xa lắm.
Quách Hoài nói :
- Theo kế của Tư Mã Ý vừa bày ta e Khổng Minh không đở kịp .
Còn đang bàn luận, bỗng quân đến báo Âm Bình đã bị Vương Bình lấy ; Võ Đô bị Khương Duy chiếm rồi.
Quách Hoài và Tôn Lễ thất kinh, vừa muốn kéo binh về thì đằng sau tiếng quân hét ầm vang, Vương Bình và Khương Duy đánh tới.
Trước mặt lại thấy Khổng Minh cầm quạt chỉ tới mà rằng :
- Tư Mã Ý gạt được ta sao ?
Nói vừa dứt thì quân Trương Bào và Quan Hưng ào ra.
Quách Hoài và Tôn Lễ túng thế phải chạy lên núi.
Trương Bào giục ngựa đuổi theo, chẳng may ngựa trượt chân té nhào, Bào bị thương nặng phải đưa về Hớn Trung điều trị. Nhờ đó

mà Quách Hoài và Tôn Lễ mới thoát.
Tư Mã Ý nói :
- Đó không phải là tội các ngươi. Ấy là tại trí ta không bằng Khổng Minh .
Nói đoạn, sai hai người đến cố thủ Ung Thành và Mỹ Thành .
Ý lại kêu Trương Hấp và Đái Lăng mà nói :
-Khổng Minh đã lấy được Âm Bình và Võ Đô , thế nào cũng đến chiêu an bá tánh. Vậy thừa lúc y không ở trong đại trại, lén ra phía sau mà đánh tới. Còn ta cũng đem binh đánh ép hai đầu, ắt binh Thục phải loạn.
Hai người bèn kéo riết đến trại Thục. Nữa đêm hai đạo binh bèn hiệp lại một, rồi cứ sau binh Thục mà kéo tới. Đi được vài dặm bỗng có tin báo phía trước xe cộ bỏ ngổn ngang.
Trương Hấp nói :
- Ta thấy binh Thực đã chuẩn bị rồi, chớ nên tới nữa .
Đang bàn luận thì bốn phía quân Thục ào ra, còn trên núi lửa cháy rực trời. Hấp và Lăng cả kinh, chạy thoát vòng vây, binh hao hơn nửa.
Chạy được một quãng thì thấy Khổng Minh chỉ mặt nói :
- Về nói với Tư Mã Ý đừng đánh lén phía sau nữa mà mạng họa. Kế đó sao gạt được ta .
Trương Hấp, Đái Lăng cứ thế chạy dài. .
Trong khi đó, Tư Mã Ý cứ chuẩn bị binh mã chờ ngày tiến binh. Bỗng hai tướng hoảng hốt chạy về kể hết mọi sự.
Tư Mã Ý than :
- Khổng Minh tuyệt không ai bì kịp . Nói đoạn, lui binh cố thủ không dám ra nữa.
Khổng Minh đại thắng rồi , nhưng mỗi ngày đầu sai Ngụy Diên đến khiêu chiến, mà binh Tư Mã Ý cũng không chịu ra .
Ngày kia, bỗng Hậu chúa sai Phí Vĩ đến phục chức cho Khổng Minh.
Minh hỏi, Vĩ thưa :
- Việc Nhai Đình do Mã Tắc gây nên, Thừa Tướng lại xin giáng chức . Nay Hậu chúa sai tôi đem chiêu đến phục chức cho Thừa Tướng.

Khổng Minh từ chối, Phí Vĩ nói mãi Khổng Minh mới chịu lảnh . Đoạn, khiến người về Thành Đô tạ ơn.
Riêng Khổng Minh thấy Tư Mã Ý cố thủ mới không chịu ra, bèn nghị kế rồi khiến quân nhổ trại.
Được tin này Tư Mã Ý nói :
- Khổng Minh ắt có mưu sâu chớ nên khinh động ?
Trương Hấp thưa :
- Chắc y hết lương thảo nên phải lui binh, ta nên thừa cơ rượt theo đánh một trận .
Ý nói :
- Ta liệu phen này y lấy được Trần Thương rồi thì đường vận chuyển lương thảo của y đâu có khó .
Lại có tin báo :
- Khổng Minh đóng trại cách đây ba mươi dặm.
Ý cười :
- Như vậy lại càng nên cố thủ .
Ba tuần trôi qua vẫn chưa động tĩnh, cũng chẳng thay tướng Thục đến đánh .
Tư Mã Ý bèn cho quân đi thám thính. Lại được tin Khổng Minh đã nhổ trại lui ba mươi dặm nữa.
Thấy vậy, Tư Mã Ý nói với Trương Hấp :
- Thật là quỉ kế của Khổng Minh
Trương Hấp thưa :
- Y dùng kế hoãn binh để rút lui . Tôi xin nguyện đến đó đánh vùi một trận.
Tư Mã Ý nói :
- Khổng Minh đa mưu. Vậy chớ nên theo !
Trương Hấp thưa :
- Nếu thất trận, tôi xin chịu tội .
Mã Ý nói :
- Nếu người muốn đi thì phải phân binh làm hai cánh. Ngươi dẫn một cánh đi trước, những phải ráng sức tử chiến. Ta sẽ đem binh đi sau tiếp ứng để phòng phục binh..
Hôm sau, Trương Hấp và Đái Lăng dẫn ba vạn quân đuổi theo . Còn Tư Mã Ý cũng để quân lại ít nhiều mà giữ trại, còn mình dẫn

hậu binh theo sau.
Khổng Minh được tin, bèn cử Vương Bình và Trương Dực tấn binh, rồi dặn :
- Nay Trương Hấp dẫn binh đến ắt là quyết tử với ta. Vậy hai ngươi hãy ráng sức cự địch . Nếu Tư Mã Ý đem binh tiếp ứng thì chia thành 2 đạo mà đánh.
Lại kêu Khương Duy, Liêu Hóa dặn :
- Ta giao cho ngươi cuốn cẩm nang đến phục tại Kỳ Sơn, nếu Duy và Hóa nguy khốn hãy mở ra coi .
Lại kêu Ngô Bang, Ngô Ý, Mã Trung, Trương Ngưng mà dặn :
- Binh Ngụy đến thì vừa đánh vừa chạy, khi nào thấy Quan Hưng đem binh tới hãy quay lại mà đánh .
Rồi, dặn Quan Hưng :
- Hãy phục binh nơi San Cốc, lúc nào thấy cờ đỏ của ta lấy động thì kéo binh ra đánh nhầu .
Các tướng lãnh mạng ra đi.
Trương Hấp và Đái Lăng thấy Mã Trung, Ngô Bang, Ngô Ý ra chống cự thì hầm hầm kéo binh ra đánh vùi.
Binh Thục vừa đánh vừa chạy, binh Ngụy rượt theo ước hai mươi dặm.
Bỗng Vương Bình và Trương Dực xông ra đánh bọc hậu. Phía trước bốn tướng Thục cũng quay lại đánh tới tấp.
Trương Hấp phải tử chiến. Nhưng vẫn không thoát khỏi vòng vây.
Trong lúc binh Thục đang xiết chặt vòng vây, bỗng Tư Mã Ý từ sau tới vây phủ Trương Dực và Vương Bình vào giữa. Vương Bình đốc quân quay lại đánh Tư Mã Ý, còn Trương Dực cự với Trương Hấp .
Từ trên núi Khương Duy và Liêu Hóa xem chừng Trương Dực và Vương Bình đã đuối sức, liền dở cẩm nang ra xem, thấy Khổng Minh dặn :
- Nếu Tư Mã Ý đến thì cứ đem binh giả đò cướp trại, ắt chúng phải quay binh trở về .
Duy và Hóa bèn kéo tới trại Tư Mã Ý .
Thấy thế, Y thất kinh, vội vã truyền lui binh về giữ trại lập tức.
Vương Bình thừa dịp đánh nhau tới, giết quân Ngụy chết như rạ.

Phần Trương Hấp thay Tư Mã Ý rút binh, lòng rối loạn, lại thấy Quan Hưng nhào tới vây Hấp vào giữa.
Hấp và Lăng liệu phá vòng vây mà rút về trại. Binh lính chỉ còn vài ngàn người.
Khi Tư Mã Ý về đến trại quân Thục đã rút đi hết, tức giận quở các tướng rằng :
- Ta biết Khổng Minh dụng kế các ngươi cứ nàn nằn xin đánh để bị đại bại. Từ nay kẻ nào còn như theo ta sẽ không dung .
Chư tướng hổ thẹn lui ra.
Trận ấy Khổng Minh đại thắng .
Khổng Minh vừa thu binh về trại thì quân báo có người ở Thành Đô tới .
Khổng Minh hỏi mới hay tin là Trương Bào đã chết.
Khổng Minh vùng khóc rống, máu trào ra miệng, té xỉu.
Chư tướng đở dậy.
Từ đó Khổng Minh lâm bệnh dậy không nổi.
Vài hôm sau, Khổng Minh kêu các tướng vào mà nói :
- Ta mang bịnh nặng phải về Hớn Trung để dưỡng sức và tính kế khác. Nhưng phải tuyệt đối giữ bí mật.
Rồi đó binh Thục nhổ trại ra đi. Đi được 5 ngày rồi mà binh Ngụy vẫn không hay .
Khi biết được, Tư Mã Ý hối tiếc chẳng cùng, bèn để chư tướng ở lại mà trở về Lạc Dương.
Khổng Minh về đến Hớn Trung thì bệnh tình thuyên giảm dần .

Qua năm Kiến Hưng thứ 8 , Tào Chơn cũng lành bệnh bèn đến tâu với Ngụy chúa rằng :
- Nay tôi đã mạnh , xin bệ hạ cho dẫn binh đến Hớn Trung đánh Thục .
Tào Tuấn hỏi Ý , Ý tâu :
- Tôi liệu binh Ngô chắc chưa dám động binh ; vậy cũng nên đi phạt Thục để trừ mối lo cho Trung Nguyên .
Tào Tuấn y kế, bèn sai Tào Chơn làm Đại Đô Đốc lãnh đại binh đến Trường An , do theo ngả Kiếm Các vào lấy Tây Xuyên.
Lúc đó, quân thám thính liền phi báo với Thục chúa.

Thục chúa triệu Khổng Minh trở về Thành Đô mà hỏi :
- Tướng phụ đã hay việc Tào Tuấn sai Tào Chơn làm Đô Đốc , Tư Mã Ý làm Phó Đô Đốc , khởi binh đánh Tây Thục chưa .
Khổng Minh tâu :
- Tôi thường tâu với bệ hạ , nếu không khởi binh đánh Ngụy , ắt Ngụy sẽ kéo đến đánh ta . Thật ra tôi đã đề phòng đâu đó rồi , xin bệ hạ chớ lo .
Hậu chúa cả mừng phê chiếu Không Minh đến Hớn Trung lo việc ngăn giặc .
Về đến Hớn Trung , Khổng Minh kêu Vương Bình , Trương Ngưng vào mà nói :
- Hai ngươi hãy đem một ngàn quân đến giử Trần Thương mà chống Ngụy .
Vương Bình thất kinh thưa :
- Nay binh Ngụy xua hơn bốn mươi vạn binh , Thừa Tướng cấp cho tôi có một ngàn , sao ngăn nổi .
Khổng Minh nói :
- Không sao , cứ đi đi !
Hai người năn nỉ xin thêm binh, Khổng Minh cười nói :
- Đêm qua ta xem thiên văn hay Sao Tất đến địa phận Sao Thái Âm, ấy là điềm mưa lớn . Binh Ngụy dẫu có bốn mươi vạn đi nữa cũng chỉ đóng lại đó chớ sao dám xâm nhập nơi hiểm yếu . Bởi vậy ta cứ đồn binh nơi Hớn Trung nghĩ ngơi , chừng nào binh Ngụy lui , ta sẽ rượt theo đánh .
Hai người nghe rõ mới an lòng đi .
Khổng Minh lại truyền quân sĩ tích trử lương thực chờ binh Ngụy rút sẽ đánh.
Còn Tào Chơn và Tư Mã Ý kéo đến Trần Thương rồi vào thành nghĩ ngơi . Đêm ấy Ý xem thiên văn xong nói với Tào Chơn rằng :
- Tôi thấy sao Tất gần sao Thái Âm , ắt có mưa lớn . Nếu kéo binh vào sâu sẽ nguy hiểm . Vậy hãy ở đây chờ hết mưa sẽ hay .
Tào Chơn nghe nói bèn đồn binh nơi đó .
Cách mấy ngày sau trời đổ mưa tầm tả, bốn phía thành Trần Thương nước ngập hơn ba thước. Trong thành quân sĩ không có chỗ ẩn núp cho đủ, lừa ngựa lại thiếu cỏ ăn, chết vô số.

Tin này thấu đến Trung Nguyên .
Các quan tâu :
- Xin bệ hạ hãy ra lệnh cho Tào Chơn kéo binh về . Nếu đánh ắt không thắng nổi , vì binh sĩ đã mất nhuệ khí rất nhiều rồi .
Tào Tuấn nghe nói liền hạ chiếu triệu Tào Chơn lui binh .
Lúa ấy tại Trần Thương , Tào Chơn cũng đã có ý lui binh , nhưng vì trời mưa quá nên chưa thi hành được , bỗng nhiên nhận được chiếu của Tào Tuấn liền cho lịnh binh sĩ chuẩn bị đâu đó để chờ ngày kéo binh về .

Qua một tháng tạnh mưa .
Tào Chơn hỏi Tư Mã Ý về kế lui binh.
Ý nói :
- Phải để hai đạo binh phục rồi sẽ rút .
Tào Chơn y kế.
Trong khi đó Khổng Minh, khi thấay trời đã tạnh , truyền họp chư tướng lại mà nói :
- Ta liệu binh Ngụy ắt lui, nhưng nếu rượt theo sẽ bị phục binh của nó. Vậy cứ để chúng về tự nhiên, ta sẽ liệu kế khác .

Hồi 99
Không hiểu kế Tào Chơn thất trận
Ra trận tiền tai mắt gặp nhau

Khi ấy chư tướng thấy Khổng Minh không chịu rượt theo tức tối lắm.
Khổng Minh nói :
- Nếu ta rượt theo ắt sa kế . Nay cứ để chúng tự do ra về, rồi ta theo đường Tà Cốc mà lấy Kỳ Sơn thì chúng không biết đâu mà đỡ. Như thế có lợi hơn không ?
Chư tướng lại hỏi :
- Muốn lấy Trường An thì thiếu gì đường, tại sao lại cứ phải nhắm Kỳ Sơn .
Khổng Minh cười :
- Kỳ Sơn là địa đầu của Trường An. Quân ở Lũng Tây muốn đến đều phải qua ngả đó. Chỗ ấy, trước có sông Vị , sau Có Tà Cốc, ra bên tả, vào bên hữu , hai bên đều phục binh được. Thật là chỗ dụng võ. Chiếm được nơi ấy là có địa lợi .
Sau đó, Khổng Minh sai Ngụy Diên, Trương Ngưng, Đổ Quỳnh, Trần Thức cùng đem binh ra Tà Cốc , rồi tự mình cầm đại binh, với Quan Hưng và Liêu Hóa làm Tiên phong kéo tới.
Còn Tào Chơn trở về được bằng an.
Tư Mã Ý nói :
- Khổng Minh không rượt theo ắt là y có mưu gì .
Tào Chơn nói :
- Chắc chúng thiếu lương thực vì mưa ròng rã.
Tư Mã Ý thưa :
- Tôi liệu binh Thục nội trong mười ngày sẽ đến đây. Vậy Đô Đốc và tôi phải đồn trú tại Tà Cốc và Cơ Cốc .

Nói về Ngụy Diên, Trần Thức, Trương Ngưng, Đổ Quỳnh cùng kéo quân đi, bỗng có Đặng Chi đến nói :

- Thừa Tướng nói nếu qua ngả Cơ Cốc thì phải coi chừng phục binh của Ngụy.
Trần Thức nói :
- Thừa Tướng sao đa nghi vậy. Binh Ngụy lo rút về chưa rồi, sức đâu mà đến đó.
Đặng Chi nói :
- Thừa Tướng thông hiểu binh cơ quân pháp sao các ông nói vậy.
Trần Thức nói :
- Nếu liệu việc hay đâu có mất Nhai Đình.
Ngụy Diên cũng chêm vào :
- Nếu Thừa Tướng nghe tới, đem binh theo ngả Tý Ngọ Cốc thì đừng nói lấy Trường An mà cả Trung Nguyên cũng lấy trong chớp mắt.
Trần Thúc nói :
- Để tôi đến ngã Cơ Cốc chiếm Kỳ Sơn để hạ trại coi Thừa Tướng có hổ không ? Nói rồi cứ đi tới ; đi được một quãng bị phục binh Ngụy ào ra.
Trần Thức thất kinh định lui binh nhưng chưa kịp đã bị vây hãm. Ngụy Diên vội đem binh đánh nhau mới cứu được Thức. Cả hai ăn năn không cùng.
Còn Khổng Minh dẫn binh đi ngã Tà Cốc , bỗng có tin báo Trần Thức bị Ngụy vây nơi Cốc Trung, bèn kêu Mã Đại, Vương Bình lại dặn :
- Tà Cốc có binh cố thủ, vậy dẫn binh theo đường núi kéo tới, phía tả Kỳ Sơn rồi nổi lửa .
Lại khiến Mã Trung , Trương Dực đến phía hữu Kỳ Sơn nổi lửa làm hiệu. Ta sẽ đốc binh đánh 3 mặt, ắt chiếm được trại Tào Chơn .
Còn Tào Chơn không tin binh Thục kéo đến nên cứ nghỉ ngơi. Chẳng dè vừa được 7 ngày, bỗng có tin binh Thục kéo tới, Tào Chơn bèn sai Trần Lượng đi mai phục.
Vừa đến Cốc Khẩu thì bị Ngô Bang và Ngô Ý xông ra vây phủ . Tào Chơn hay được kéo quân đến cứu thì bị Quan Hưng và Liêu Hóa ào ra chân lại.
Hai bên đang đánh nhau thì có tin :

- Phía sau trại lửa cháy ! Tào Chơn vội trở lại thì gặp đạo binh của Mã Đại, Vương Bình và của Mã Trung, Trương Dực đang giết binh Ngụy vô kể .
Còn Khổng Minh thấy trại Tào Chơn lửa cháy, biết quân mình dã đến cướp trại bèn đốc binh tới.
Binh Ngụy cả loạn, binh Thục thừa thế rượt theo, bỗng từ trên núi có tiếng quân la ó.
Tư Mã Ý kéo quân ra tiếp cứu.
Binh Thực đánh vút một trận , rồi mới chịu rút.
Tào Chơn thấy Tư Mã Ý thì hổ thẹn vô cùng.
Ý nói :
- Thôi đừng nói đến việc đổ thừa cho nhau. Nay binh Thục đã chiếm được Kỳ Sơn rồi thì ta ắt phải lui về sông Vị Thủy hạ trại .
Cả hai thâu tàn binh về phía Tây sông Vị.
Tào Chơn quá bực ngã bệnh không dậy nhoi, còn Tư Mã Ý sợ làm nhụt nhuệ khí quân sĩ nên cũng chưa dám lui quân.
Khổng Minh đại thắng, đốc binh đến Kỳ Sơn đóng trại, khao binh.
Còn Trần Thức, Ngụy Diên quỳ trước trướng mà chịu tội, Khổng Minh nạt lớn :
- Các ngươi chẳng tuân quân lệnh, không biết hổ sao ?
Trần Thức thưa :
- Ấy cũng bởi Ngụy Diên xúi nên mới lỡ như vậy .
Khổng Minh từng biết Ngụy Diên sẽ sinh phản, nhưng vì tiếc sức mạnh của Diên nên phải dùng ; bèn nạt kẻ tả hữu dẫn Thức ra mà chém.
Lát sau đầu Thức được treo dưới trướng.
Sau đó, bỗng có tin báo Tào Chơn hiện đau nặng, còn đang điều trị.
Khổng Minh cả cười :
- Tên này cũng nên cho nó chết đi. Để ta viết một phong thư mà giết nó đi cho sớm .
Nói đoạn, viết thư rồi kêu bọn hàng binh lại mà nói :
- Chúng bây là tù binh, ta không nỡ giết. Ta tha trở về đem thư này dâng cho Tào Chơn.
Chúng quân lạy tạ, rồi cầm thư về trao cho Tào Chơn.

Tào Chơn mở ra xem:
- Thư rằng : Đạo làm tướng phải rõ binh cơ, thông hiểu thiên văn địa lý, mới khỏi bị nhục. Rất đáng thương chúng bây là đồ vô học, nghịch mạng trời mà phò tên vô lại chiếm ngôi Hớn đế , bị dầm mưa trót tháng nơi Trần Thương. Nay trở về ra nơi Tà Cốc thì Đô Đốc hết hồn, ba quân bạt vía . Vậy còn gan nào mà dám đến chiến trường để thấy mặt chúng ta là bậc anh hùng, quét sạch Ngụy quốc như trở bàn tay . Tào Chơn xem thư xong, tức giận, hét một tràng rồi chết.
Sau đó, Tư Mã Ý chở quan cửu Tào Chơn về Lạc Dương an táng. Ngụy Chúa hay tin than khóc chẳng cùng, bèn truyền Tư Mã Ý đem đại binh đánh Khổng Minh.
Tư Mã Ý vâng lời, bèn hạ chiến thư cho Khổng Minh hẹn ngày giao đấu.
Khổng Minh xem thư cười :
- Tào Chơn đã chết .
Nói đoạn, phúc thư cho Ý :
- Ngày mai quyết chiến !
Hôm sau, Khổng Minh kéo đến sông Vị Thủy, bày trận thế, một phía là núi, một phía là sông, chính giữa là đất bằng.
Tư Mã Ý cũng dàn quân, rồi xông ra trước trận, bên này Khổng Minh ngồi trên xe cầm quạt lông phe phẩy.
Tư Mã Ý kêu Khổng Mình mà rằng :
- Chúa ta vâng mệnh trời, đã hai đời trị Trung Nguyên. Vậy bờ cõi ai nấy giữ, sao lại đến tranh hùng. Hãy lui binh kẻo mất mạng !
Khổng Minh cười :
- Ta vì nhà Hớn mà trừ gian. Sớm muộn họ Tào sẽ bị phanh thây. Còn như ngươi ông cha đã hưởng lộc Hớn trào, sao còn làm phản ?
Tư Mã Ý nghe nói, cả thẹn nói với Khổng Minh :
- Ta với ngươi quyết thư hùng một trận, hễ ta thắng, ngươi phải trở về Mao Lư. Còn như ngươi thắng, ta sẽ chẳng phải là đại tướng.
Khổng Minh hỏi :
- Ngươi muốn đấu tướng, đấu binh hay đấu trận pháp ?
Tư Mã Ý nói :
- Trận pháp trước đã .

Khổng Minh nói :
- Vậy ta nhường cho ngươi bày trận đó.
Tư Mã Ý bèn trở về Trung Quân cầm cờ phớt qua phạt lại, chỉ vẽ một hồi lập ra trận thế, rồi kêu Khổng Minh nói lớn :
- Ngươi biết trận ấy chăng ?
Khổng Minh cười :
- Trận ấy con nít bên ta còn biết huống hồ. Đó là trận Hỗn Nguơn nhất trí .
Tư Mã Ý :
- Vậy ngươi bố trận ta coi !
Khổng Minh lui xe vào, chỉ cho ba quân một hồi rồi ra nói :
- Ngươi biết trận của ta chăng ?
Tư Mã Ý xem một lát rồi nói :
- Bát quái.
Khổng Minh hỏi :
- Dám phá chăng ?
Tư Mã Ý :
- Biết rồi thì con nít cũng phá được.
Khổng Minh :
- Hãy phá đi.
Tư Mã Ý trở về khiến quân sĩ chia thành ba đạo, truyền Trương Hổ , Nhạc Lâm , Đái Lăng đánh vào cửa chánh Đông, rồi do cửa chánh Bắc mà ra. Ba tướng tuân lệnh, kéo thẳng vào trận .
Bỗng thấy cờ xí, binh Thục xông ra như nước chảy bốn phía ào ào làm thành một bức tường không đường lui tới. Đi đâu cũng có tướng Thục chân lại mà đánh. Trong trận có nhiều cửa, khó mà phân biệt Nam, Bắc, Đông , Tây.
Đánh một lúc bèn bị binh Thục bắt sống hết.
Khổng Minh bèn khiến bắt Trương Hổ, Đái Lăng, Nhạc Lâm dẫn đến . Còn tất cả binh sĩ đều trói dẫn theo sau.
Rồi Khổng Minh lại truyền thả tù quân về báo cho Tư Mã Ý phải ráng học tập thêm binh pháp rồi hãy ra trận.
Nói rồi, khiến quân lột hết áo mão của binh tướng Ngụy và lấy nhọ nồi mà vẽ vào mặt thả hết về
Tư Mã Ý thấy binh tướng của mình mang mặt lọ lem trở về thì cả

giận mà nói :
- Thế này thì ta còn mặt mũi nào về Trung Nguyên nữa.
Nói xong đốc binh đến cướp trại Thục.
Khổng Minh cười :
- Tư Mã Ý đã nổi giận .
Bèn phân binh thành ba đạo bao vây quân Ngụy. Binh Ngụy chết như rạ.
Tư Mã Ý cũng ráng xua bại binh đánh vùi rồi chạy tuốt về phía Nam Sông Vị Thủy, đóng trại cố thủ.
Sau đó, Khổng Minh trở về Kỳ Sơn.
Lúc đó, tại Vĩnh An Thành, Lý Nghiêm sai Cẩn An giải lương đến. Nhưng vì Cẩn An say sưa nên bê trể .
Khổng Minh bèn gọi vào quở trách.
Đêm ấy Cẩn An cả giận ra đầu Tư Mã Ý .
Ý thấy Cẩn An về đầu thì rất nghi hoặc bèn nói :
- Nếu ngươi thật lòng thì hãy về Đô Thành bàn với bọn hoạn quan triệu Khổng Minh về được như vậy, công của ngươi rất trọng.
An vội vã tình nguyện xin đi.
Sau đó đến Thành Đô, ra mắt hoạn quan mà rằng :
- Khổng Minh ỷ có công lớn, ý muốn tạo phản . Bọn hoạn quan thất kinh vào thưa với Hậu chúa.
Hậu chúa sợ hãi, bèn hỏi :
.Vậy ta phải làm sao bây giờ ?
Hoạn quan tâu :
- Xin bệ hạ triệu y về Thành Đô gấp.
Hậu chúa nghe theo bèn viết chiếu sai người đến Kỳ Sơn triệu Khổng Minh về.
Trương Huyền tâu :
- Binh Thục đang hăng sao bệ hạ lại triệu Thừa Tướng về ?
Hậu chúa nói :
- Có chuyện cơ mật.
Tại Kỳ Sơn, Khổng Minh tiếp được chiếu, than :
- Chúa thượng còn nhỏ. Việc này ắt là bọn hoạn quan sanh sự rồi .
Nói xong bèn truyền chỉ Ban sư.
Khương Duy thưa :

- Nay thế binh ta đang mạnh, sao Thừa Tướng lại lui binh.
Khổng Minh than :
- Nếu không về thì trái lệnh, lòng ta có trung thành đến đâu cũng thành ra phản phúc. Còn trở về thì sau này khó có cơ hội này.
Khổng Minh bèn truyền mật kế cho các trại cứ lui binh mã bao nhiêu phải làm thêm bếp bấy nhiêu.
Còn Tư Mã Ý biết chắc Cẩn An thành công, bèn sớm tối sai quân đi do thám xem binh Thục động tĩnh thế nào.
Quân về phi báo :
- Quân Thục ngày nào cũng thấy kéo ra, rồi lại kéo vào, không rõ hư thiệt ra sao ?
Tư Mã Ý dặn :
- Cứ coi chừng số bếp của nó thì biết được binh thêm hay giảm.
Quân thám thính thấy ngày nào quân Thục cũng đào thêm bếp thì trở về thưa với Tư Mã Ý.
Y nói :
- Như vậy chúng đâu đã lui . Bèn cứ cố thủ mà chờ.
Bỗng có tin báo Khổng Minh đã lui hết binh, cách đây năm ngày.
Tư Mã Ý cả sợ nói :
- Ta đã trúng kế của Khổng Minh.
Sau đó, Ý thâu đại binh về Lạc Dương.
Trong khi đó, Khổng Minh trở về Thành đô được bằng an.

Hồi 100
Khổng Minh ngũ xuất Kỳ Sơn
Trương Hấp lâm nơi Kiếm Các

Khổng Minh đi thẳng về Thành Đô ra mắt Hậu Chúa, tâu rằng :
- Tôi đang đại thắng quân Ngụy, cố chiếm Trường An , nay bệ hạ đòi tôi về triều có việc chi ?
Hậu Chúa nói :
- Lâu ngày tướng phụ xa cách, ta nhớ nên thành về đây thăm hỏi .
Khổng Minh tâu :
- Việc này ắt có gian thần dèm pha mà sanh biến, chớ chẳng phải do bệ hạ ?
Hậu Chúa nghe nói làm thinh.
Khổng Minh tâu tiếp :
- Tôi mang lời Tiên đế phú thác rất trọng. Nếu nay trong triều có gian thần thì làm sao dẹp giặc cho được.
Hậu Chúa nói :
- Trẫm nghe lời hoạn quan, nay ăn năn đã muộn !
Khổng Minh bèn tra hỏi hoạn quan, mới hay Cẩn An đã phản phúc, rồi bỏ trốn đầu Ngụy .
Khổng Minh cả giận đuổi hết bọn hoạn quan, rồi kêu Trương Huyện và Phí Vĩ mà trách :
- Các ông ở lại triều mà không can gián bệ hạ để hư cả việc lớn ?
Sau đó, Khổng Minh bái biệt Hậu chúa, trở lại Hớn Trung lo việc phạt Ngụy.
Về đến nơi Khổng Minh bèn chia quân thành hai đạo, một đạo nơi Hớn Trung, một đạo kéo đi. .
Cứ ba tháng đổi binh một lần .

Nói về Ngụy chúa được tin Khổng Minh lại kéo ra Kỳ Sơn thì cả sợ bèn kêu Tư Mã Ý mà nói :
- Tào Chơn đã chết, Khổng Minh lại kéo binh ra Kỳ Sơn ; vậy

khanh phải thống lãnh đại binh cự địch .
Tư Mã Ý vâng lệnh, dẫn đại binh ra đi.
Đến Trường An thì có tin báo, Khổng Minh xuất binh nhắm Kỳ Sơn tấn phát. Tiền bộ tiên phong là Vương Bình, Trương Ngưng tới ngả Trần Thương kéo đến Tà Cốc.
Tư Mã Ý nói với Trương Hấp :
- Khổng Minh kéo tới Lũng Tây để cắt lúa đang chín. Vậy ngươi phải đến Kỳ Sơn, còn ta và Quách Hoài đến Thiên Thủy đề phòng binh Thục cắt lúa.
Trương Hấp tuân lệnh đến Kỳ Sơn, Tư Mã Ý đến Lũng Tây.
Còn Khổng Minh đến Kỳ Sơn, bèn họp chư tướng nói riêng :
- Ta phải chiếm được Lũng Tây, hiện lúa mạch đang chín, thu gặt để chuẩn bị lương thảo.
Nói xong, truyền Ngô Bang, Ngô Ý , Vương Bình, Trương Ngưng ở lại Kỳ Sơn giữ trại, còn Khương Duy, Ngụy Diên đến Lỗ Thành.
Khi đến nơi bèn để Mã Trung và Trương Dực giữ Lỗ Thành, còn bao nhiêu kéo đến Lũng Tây.
Xảy có quân báo Tư Mã Ý đã đem quân đóng nơi đó.
Khổng Minh thất kinh nói :
- Té ra thằng này cũng biết kế của ta ?
Nói rồi, sai đóng bốn cỗ xe giống nhau và khiến Khương Duy bảo vệ xe ấy.
Lại khiến Ngụy Diên dẫn một cỗ xe đi phía tả , Mã Trung dẫn một cỗ đi phía hữu. Mỗi xe đều có cờ trống, lại có ba mươi tên quân bỏ tóc xoã, tay cầm gươm, tay cầm cờ thất tinh màu đen mà đi tới .
Lại khiến ba vạn quân đều cầm hái mà gặt lúa. Khiến Quan Hưng nai nịt giống một đạo hữu tay cầm gươm đi bộ trước xe.
Quân thám thính thấy vậy về phi báo.
Tư Mã Ý nói :
- Đó là Khổng Minh tác quái đó .
Nói rồi liền sai một ngàn binh ra bắt hết đạo binh ấy.
Quân sĩ ra thấy Khổng Minh bỏ tóc xõa, tây cầm quạt ngồi trên xe còn xung quanh quân lương đều mặc áo đen, cầm cờ đen mang gươm.
Binh Ngụy rượt theo. Khổng Minh bèn cho xe quay lại nhắm trại

Thục mà đi chậm chậm.
Binh Ngụy rượt theo mãi không kịp, bèn nói với nhau :
- Thiệt là kỳ quái ? Binh Ngụy còn đang lưỡng lự thì ở phía sau Tư Mã Ý đến kêu rằng :
- Khổng Minh dùng phép thâu đường mà khiến những Thần Lục minh Lục Giáp đó. Đó là cách lấy theo Lục Giáp Thiên Thơ, chúng bay chớ theo nữa !
Quân sĩ định quay trở lại, thì thấy phía sau một đạo binh chiêng trống ầm vang, rồi một đạo binh khác bỏ tóc xõa, tay cam cờ đen, chính giữa có Khổng Minh ngồi trên xe.
Tư Mã Ý hỏi :
- Khi nãy cũng thấy Khổng Minh, bây giờ cũng lại Khổng Minh là thế nào ?
Nói vừa dứt lời thì từ phía hữu xuất hiện một đạo binh như thế, cũng có Khổng Minh nữa.
Tư Mã Ý nói :
- Ấy là thần binh đó . Quân sĩ nghe nói cả kinh đạp nhau mà chạy.
Ý cũng sợ chạy đến vỡ mật về phía Thương Khê mà đóng trại.
Khổng Minh bèn khiến ba quân tràn tới gặt lúa
Tư Mã Ý ở lì trong thành ba ngày không dám ra. Sau thấy binh Thục lui hết mới cho quân đi thám thính, dọc đường bắt được một tên lính Thục.
Ý hỏi :
- Ngươi đi đâu ?
Hắn thưa :
- Đi tìm ngựa lạc.
Ý lại hỏi :
- Hôm trước đạo binh thần nào đó ?
Hắn thưa :
- Không phải thần thánh gì hết. Đó là Khương Duy, Mã Đại, Nguỵ Diên đó . Chỉ có xe đi trước là Khổng Minh.
Ý than :
- Thật là quỉ kế . Ai mà đoán nổi !
Bỗng có tin Quách Hoài xin ra mắt.
Quách Hoài thưa :

- Binh Thục chẳng có bao nhiêu, nay lại lo việc đập lúa, vậy xin cho một đạo binh đi đánh phía trước, còn tôi đánh ngã sau, ắt bắt được Khổng Minh.
Ý bèn phân binh thành hai đạo đánh tới.
Khổng Minh đang ngồi coi quân sĩ đập lúa, bỗng một luồng gió mạnh thổi tới, bèn nói :
- Đêm nay nó lại đến cướp thành không sai.
Nói đoạn, hỏi chư tướng ai dám đem quân phục bốn phía thành.
Khương Duy, Mã Đại, Mã Trung, Ngụy Diên đều bước ra xin đi.
Khổng Minh bèn phân thành hai đạo. Một đạo phục nơi phía Bắc. Một đạo phía Tây Nam, còn mình dẫn một đạo phục nơi trước thành.
Đêm ấy, binh Ngụy rần rần kéo đến, thấy Lỗ thành im lìm thì chắc Khổng Minh không đề phòng, bèn khiến quân vây chặt tứ phía.
Trên thành, quân Thục nổi lửa, bắn xuống như mưa, binh Ngụy không sao tiến nổi. Đàng sau, ba đạo quân Thục nổi lên một lượt đánh vào.
Tư Mã Ý và Quách Hoài thất kinh, chia quân chống cự. Bỗng bốn cửa thành mở tung, quân Thục ào vào, trong ứng ngoài hiệp, quân Ngụy chết tơi bời, tìm lối chạy.
Khổng Minh cả thắng về thành. Còn Tư Mã Ý nói với Quách Hoài :
- Khổng Minh đa mưu nay phải khiến Tôn Lễ đem binh Ung Châu và Lương Châu mà chận đường lương của chúng nơi Kiếm Các, rồi ta cố thủ chờ chúng hết lương mà đánh mới thắng được .
Quách Hoài y lệnh.

Tại Lỗ thành Khổng Minh hàng ngày đến khiêu chiến ý nhưng Ý không ra thì biết chắc y muốn chận đường lương nơi Kiếm Các bèn sai Khương Duy, Mã Đại đem binh đến giữ chặt nơi ấy, rồi sau đó bố trí binh mã đánh với Tư Mã Ý.
Lúc ấy, Dương Nghi bước lên tâu :
- Thừa Tướng đã truyền lệnh chia làm hai đạo, mỗi đạo đi trận ba tháng rồi đổi đạo mới. Nay đã đúng ba tháng. Binh Hớn Trung sửa soạn kéo đến. Vậy cũng nên cho đạo này trở về nghỉ dưỡng sức .

Các tướng lại thưa :
- Tư Mã Ý đã dồn hết binh Ung Châu và Lương Châu đến đây quyết chiến. Còn Quách Hoài và Tôn Lễ chận đường lương Kiếm Các. Nay nếu đổi quân e trở ngại việc chống giữ binh Ngụy chăng ?
Khổng Minh không chịu, cứ truyền cho quân sĩ sửa soạn mà về .
Quân sĩ cảm động, đồng thanh hô lên :
- Chúng tôi xin nguyện ở lại chống quân Ngụy !
Khổng Minh thấy vậy thì cảm kích vô cùng, bèn lui vào nghĩ kế tấn binh.
Bỗng có thư của Lý Nghiêm từ Vĩnh An đưa tới:
- Khổng Minh mở ra xem thì thay thư rằng : Mới đây Đông Ngô kết liên với Ngụy sai Lục Tốn đến đánh Thục, nhưng Đông Ngô chưa dấy binh. Vậy xin tin để Thừa Tướng đề phòng.
Khổng Minh xem thư xong bèn họp chư tướng mà luận bàn rằng :
- Nếu quả Binh Ngô định đánh Thục thì ta phải về sớm. Vậy phải tuyển quân sĩ tại Kỳ Sơn lui trước về Hớn Trung đi. Đạo binh ta còn đóng đây, Ý sẽ không dám theo. Ba quân y lệnh.
Lúc ấy Trương Hấp đóng lại Kỳ Sơn thấy binh Thục rút lui, nhưng không dám rượt, bèn ra mắt Tư Mã Ý.
Tư Mã Ý nói :
- Chớ có rượt. Khổng Minh đa mưu lắm !
Khi thấy binh Kỳ Sơn đã lui hết, Khổng Minh kêu Mã Trung, Dương Nghi đến trao mật kế, rồi khiến một đạo binh cung tên sẵn sàng kéo đến Kiếm Các mà mai phục, nếu binh Ngụy tới thì phải lăn đá lắp đường lại. Rồi sai Ngụy Diên đi bọc hậu. Trên thành cờ xí vẫn nghiêm chỉnh.

Quân nhám thính về báo với Tư Mã Ý rằng binh Thục đã điều động rát nhiều, trên thành cờ xí vẫn nghiêm chỉnh.
Tư Mã Ý cười :
- Như vậy là thành bỏ không đó .
Nói xong, Ý hỏi Hấp :
- Nay binh Thục quả đã lui hết. Vậy dám rượt đánh chăng ?
Hấp nói :

- Để tôi đi cho .
Ý nói :
- Ngươi đi trước Ta đi sau tiếp ứng.
Trương Hấp rượt binh Thục chừng mươi dặm mới thay đạo binh hậu của Khổng Minh.
Hấp vội đuổi theo .
Ngụy Diên quay ngựa lại đánh .
Ngụy Diên đánh mươi hiệp lại bỏ chạy . Hấp rượt theo . Quan Hưng lại xông ra đánh, chừng mươi hiệp lại chạy . Cứ như vậy đánh hoài .
Trương Hấp giục quân đuổi theo quyết bắt Ngụy Diên.
Ngụy Diên thấy vậy càng trêu tức.
Lúc ấy, Khổng Minh ở trên núi thấy Trương Hấp đến chổ hiểm địa bèn ra hiệu lịnh. Hai đạo quân phục lăn cây, xô đá lấp đường, bắn tên xuống như mưa .
Trương Hấp túng thế ngữa mặt lên than, rồi chết dưới làn mưa tên của binh Thục.
Ba ngàn quân của Hấp không còn sống sót lấy một người .
Tư Mã Ý đem quân đến thấy đường bị chặn, Hấp bị chết bèn lui binh.
Đi được một quãng thì gặp Khổng Minh ở trên núi kêu tên mà nói :
- Hôm nay ta đi săn, ý bắt con ngựa (Tư Mã Ý), ai ngờ bắt làm con cheo (Trương Hấp). Vậy ta dung cho ngươi ít bữa rồi hãy đến cho ta bắt. Hỡi con ngựa kia !
Tư Mã Ý giận tím gan, cứ cắm đầu thâu binh về thẳng Lạc Dương.
Còn Khổng Minh thì về Hớn Trung cho quân sĩ nghỉ ngơi, vui vẻ .
Sau đó, Khổng Minh muốn về Thành Đô ra mắt Hậu chúa .
Bỗng có Phí Vĩ đến hỏi :
- Tôi vâng lệnh Hậu chúa đến hỏi Thừa Tướng, tại sao đang thắng lại lui binh ?
Khổng Minh hỏi lại :
- Bệ hạ không hay việc Đông Ngô sao ?
Khổng Minh lại hỏi :
- Có Lý Nghiêm về Thành Đô chăng ?
Phí Vĩ nói :

- Có , y tâu với Hậu chúa là lương thảo còn đủ mà không hiểu sao Thừa Tướng lại lui binh ?
Khổng Minh cả giận :
- Chắc Lý Nghiêm lo lương không kịp nên đặt điều như vậy để ta rút binh .
Nói xong, thẳng về Thành Đô tâu với Hậu Chúa .
Hậu Chúa lôi Lý Nghiêm ra hỏi .
Nghiêm cúi đầu lặng thinh.
Hậu Chúa truyền đem chém.
Khổng Minh tâu :
- Lý Nghiêm là tôi thác cô của Tiên đế . Xin Bệ Hạ hãy dung thứ !
Hậ Chúa truyền tước hết chức tước, đuổi về làm thứ dân.
Sau đó, Khổng Minh dùng con Lý Nghiêm là Lý Phong làm Trưởng Sử.

Đến năm Kiến Hưng thứ mười ba, Khổng Minh tâu với Hậu Chúa xin đem binh phạt Ngụy .
Hậu Chúa nói :
- Nay thế trận đã thành chân vạc. Ta đã hùng cường, Ngô, Ngụy cũng chẳng dám đến. Còn Tướng Phụ đã già, lẽ phải nghỉ ngơi, sao cứ đi chinh chiến mãi thế ?
Khổng Minh tâu :
- Tôi vâng lời Tiên đế . Chưa làm được việc này lòng tôi sao yên. Tôi mã đem binh ra Kỳ Sơn năm phen mà vẫn chưa được như ý, nay dẫu có thác cũng đem thân đền đáp ơn Tiên đế trước kia ba lần đến Mao Lư .
Khổng Minh vừa dứt lời, có người bước ra tâu :
- Thừa Tướng chưa nên tấn binh. Tôi làm Tư Thiên Tài, hễ thấy gì phải nói. Mới đây có bầy chim hàng vạn con từ phía Nam bay đến, rồi nhào xuống Hớn Thủy chết hết. Đó là điềm chẳng lành. Tôi lại xem thấy Sao Khuê và Sao Thái Bạch, thạnh khí dương hưng ở phía Bắc . Nhân dân Thành Đô đều nghe cây Bá mỗi đêm mỗi khóc. Đó là những điềm không lành. Thừa Tướng nên cẩn thận thì hơn.

Hồi 101
Khổng Minh sáu lần ra Kỳ Sơn
Tư Mã Ý đại chiến nơi Vị Kiều

Khổng Minh nghe như vậy xem lại người ấy là Tiều Châu, bèn nói :
- Há vì nhưng điềm bất thường đó mà khoanh tay sao ?
Nói đoạn, sai làm thịt trâu heo đến miếu Chiêu Liệt Hoàng đế mà khấn.
Khổng Minh khóc :
- Tôi thọ ơn Tiên chưa rất nặng, đã năm phen ra khỏi Kỳ Sơn mà chưa toại lòng. Lần này tôi nguyện tiêu diệt phản tặc khôi phục Trung Nguyên về cho Hớn đế .
Tế xong bèn bái tạ Hậu chúa, suốt đêm thẳng đến Hớn Trung để tính việc xuất chinh.
Đang thương nghị , bỗng có tin Quan Hưng đau nặng đã qua đời.
Khổng Minh nghe nói vùng khóc ròng, rồi té xuống đất .
Một lát sau khi tỉnh, Khổng Minh phân binh thành năm đạo kéo tới sai Khương Duy, Ngụy Diên làm Tiên phong, họp tại Kỳ Sơn, sai Lý Khôi vận lương thảo đến Tà Cốc chờ ở đó .

Nói về Tào Tuấn , nghe núi Mã Ba xuất biện rồng xanh nên cải niên hiệu là Thanh Long Nguyên niên.
Khi đang lâm trào, Tào Tuấn được tin Khổng Minh đã đem đại binh đến Kỳ Sơn, bèn hỏi Tư Mã Ý :
- Đã ba năm này binh Thục không xâm lấn, nay lại đến Kỳ Sơn . Vậy phải liệu sao ?
Ý tâu :
- Khổng Minh kiêu căng chẳng kể mạng trời, coi thường thạnh khí dâng về phía Bắc. Đó là điềm thất lợi cho Thục. Tôi xin đến Kỳ Sơn mà ngăn chúng nó .
Tào Tuấn bèn cử Tư Mã Ý thống lãnh binh mã đánh Thục.

Ý xin tiến cử Hạ Hầu Bá, Hạ Hầu Oai, Hạ Hầu Huệ, Hạ Hầu Hoa (bốn con của Hạ Hầu Uyên).
Tuấn hỏi :
- Năm trước Hạ Hầu Mậu làm chẳng nên việc bỏ trốn lên Xứ Mọi. Chẳng hay những người này có giống y.
Tư Mã Ý thưa :
- Bốn người này gồm đủ thao lược. Bệ hạ chẳng nên lo.
Sau đó, Ý cùng các tướng kéo quân ra Vị Tân hạ trại ; khiế Hạ Hầu Bá làm tiên phong, Hầu Oai đem binh qua sông Vị Thủy mà đóng quân.
Lúc đó, Tôn Lễ, Quách Hoài cũng ra mắt Tư Mã Ý.
Hoài nói :
- Nếu binh Thục ở Kỳ Sơn qua được sông Vị, kéo đến Bắc San chận đường Lũng Đạo thì nguy cho ta lắm .
Ý khen phải, bèn sai Hoài và Lễ đến Lũng Tây đóng trại, chờ binh Thục hết lương mới ra đánh.
Lễ, Hoài tuân lệnh ra đi.
Còn Khổng Minh ra khỏi Kỳ Sơn rồi, bèn đóng năm khu trại, từ Tà Cốc đến Kiếm Các. Lại lập thêm mười bốn khu trại lớn, phân binh mã cho các trại mà tính kế lâu dài.
Ngày kia có quân về báo Quách Hoài, Tôn Lễ đem quân từ Lũng Tây về đóng nơi Bắc San.
Khổng Minh nói :
- Binh Ngụy mà dời đến Bắc San là vì nó sợ ta lấy đường đó mà chận ngã Lũng Đạo. Nay ta tính giả đánh Bắc San, các ngươi hãy làm một trăm bè tre, chất bồi trên đó, chọn quân thủy chiến quen giữ bè. Còn ta thừa lúc trời tối sẽ đánh Bắc San. Tư Mã Ý thấy động nơi Bắc San ắt đem binh cứu ứng. Nếu Ngụy bại, ta sẽ cho binh sau qua sông trước, còn binh trước xuống mấy cái bè, thả trôi trên giòng nước, nổi lửa để chận hậu binh địch. Sau đó, ta chiếm dinh địch. Nếu lấy được mé kia sông Vị Thủy thì tấn binh dễ lắm.
Lúc ấy bên dinh Ngụy, Tư Mã Ý được tin Khổng Minh kết bè, bèn nói :
- Khổng Minh sai kết bè ắt có mưu gì đây. Nếu y xua quân đánh Bắc San là ý muốn thả bè theo giòng nước để chiếm mấy cầu ấy và

làm loạn hậu quân, đặng dễ bề lấy cửa trước của ta .
Bèn hạ lệnh cho Hạ Hầu Bá, Hầu Oai :
- Nếu nghe tiếng la ó nơi Bắc San thì phục binh nơi Vị Thủy mà đánh.
Lại gọi Trương Hổ và Nhạc Lâm dặn :
- Nếu quân Thục thả bè theo giòng nước thì phải bắn một lượt chận lại, không cho đến gần cầu.
Lại kêu Tôn Lễ, Quách Hoài dặn :
- Hãy đem binh phục ở giữa đàng , rồi trá bại mà chạy thì binh Thục sẽ lui, chừng ấy băn ra một lượt. Nếu binh Thục áp đến, hãy coi cây cờ của ta mà đánh.
Nói về Khổng Minh sai Ngụy Diên và Mã Đại đem binh qua sông Vị đánh Bắc San, sai Ngô Bang, Ngô Ý thả bè, Vương Bình, Trương Ngưng làm tiền đội, Khương Duy, Mã Trung làm trung đội, Liêu Hóa, Trương Dực đi hậu đội, kéo đến đánh thủy bộ một lượt.
Hôm ấy, vừa xế tà, binh mã đều ra khỏi trại, trực chỉ Vị Thủy mà đi chậm chậm.
Ngụy Diên và Mã Đại đi gần tới Bắc San thì đã hoàng hôn, Tôn Lễ thấy thế bèn bỏ dinh mà chạy.
Ngụy Diên biết có binh phòng thủ bèn lui lại.
Quân vừa lui, bỗng bên tả có Tư Mã Ý , bên hữu có Quách Hoài kéo tới, Diên và Đại rán cự.
Binh rớt xuống sông hết phân nữa . May nhờ có Ngô Ý đến cứu mới qua sông được.
Còn Ngô Bang đem quân chống bè thả trôi mà đốt cầu nổi, bị Trương Hổ và Nhạc Lâm bắn xuống như mưa.
Ngô Bang bị té xuống sông mà chết, mấy cái bè bị Ngụy đoạt hết.
Lúc ấy Vương Bình, Trương Ngưng kéo binh thẳng tới dinh Ngụy.
Vương Bình nói với Trương Ngưng :
- Hãy đợi cầu nổi có lửa cháy rồi hảy tấn binh. Bèn ra lịnh dừng binh.
Bỗng có tin báo Thừa Tướng khiến tướng quân mau mau trở lại.
Binh đánh Bắc San và binh đốt cầu nổi đều bị bại cả rồi.
Vừa lui binh thì bị binh Ngụy ở sau đánh tới. Bình và Ngưng ra

sức hỗn chiến mới thoát thân.
Khổng Minh về đến Kỳ San thì binh hao hơn nữa.
Khổng Minh rất buồn rầu, bỗng có tin báo Phí Vĩ ở Thành Đô đến xin ra mắt .
Khổng Minh cho vào và nói :
- Tôi cậy ông đem phong thư này sang Đông Ngô. Không biết ý thế nào ?
Phí Vĩ nói :
- Thừa Tướng sai, tôi dâu dám từ chối.
Phí Vĩ bèn tức tốc sang Đông Ngô dâng thư cho Tôn Quyền.
Tôn. Quyền mở ra xem.
Thư rằng :
Từ khi Tào tặc soán ngôi nhà Hớn, Lượng đã đem binh chinh phạt nhiều lần. Nay đại binh tôi đã đóng nơi Kỳ San. Vậy xin bệ hạ hãy tưởng nghĩ đồng minh mà khiển tướng qua phía Bắc, đánh lấy Trung Nguyên để chia hai thiên hạ.
Tôn Quyền cả mừng, nói với Phí Vĩ :
- Trẫm muốn xuất binh từ lâu, nay có dịp được thư Thừa Tướng, trẫm nguyện sẽ hết lòng phạt Ngụy.
Nói đoạn, chia binh làm ba đạo kéo tới một lượt.
Lục Tốn đánh chiếm Tương Dương. Tôn Thiếu và Thừa Tướng đánh Quảng Lăng , Hoài Dương.
Còn Tôn Quyền bổn thân đi đánh Tây thành. Ba đạo binh cả thảy hơn ba mươi vạn chọn ngày hưng binh.
Còn Khổng Minh tại Kỳ Sơn được Phí Vĩ về thưa :
- Tôn Quyền đã phân binh thành ba đạo, chọn ngày kéo binh phạt Ngụy .
Khổng Minh cả mừng, bèn nghĩ kế tấn binh.
Bỗng có một tướng Ngụy đến xin đầu .
Khổng Minh hỏi :
- Ngươi làm chức gì bên Ngụy, tại sao đầu hàng ?
Tướng ấy thưa :
- Tôi là Trịnh Văn, đang giữ chức Thiên tướng nhưng vì Tư Mã Ý bất công coi tôi như cỏ rác, nên tôi buồn đến đây xin đầu .
Khổng Minh nói :

- Thế nào mà lại bất công ?
Trịnh Văn thưa :
- Tôi với Trần Lăng cùng đồng cam công khổ, mà Ý phong cho Lăng làm tiền tướng quân, còn tôi chẳng được gì hết . Nói vừa dứt , có tin báo Trần Lăng đem binh đến kêu Trịnh Văn ra đấu chiến.
Khổng Minh hỏi :
- Võ nghệ của ngươi sánh với y ra sao ?
Trịnh Văn thưa :
- Tôi chém nó liền bây giờ.
Khổng Minh nói :
- Nếu chém được Trần Lăng thì ta mới tin .
Rồi đích thân Khổng Minh ra thành xem.
Còn Trịnh Văn hớn hở lên ngựa ra đánh Trần Lăng.
Trần Lăng chỉ. mặt Trịnh Văn mà nói :
- Ngươi cướp ngựa của ta rồi trốn đi. Phải trả cho mau !
Nói xong, xóc ngựa tới đánh. Đánh chưa đầy một hiệp, Trịnh Văn dã chém Trần Lăng té nhào.
Binh Ngụy vỡ chạy như ong.
Trịnh Văn xách thủ cấp Trần Lăng về dâng nạp.
Khổng Minh vỗ trướng nạt lớn :
- Quân bây dẫn tên này ra chém cho mau .
Trịnh Văn thưa :
- Tôi thật vô tội ?
Khổng Minh nói :
- Ta biết mặt Trần Lăng. Thủ cấp đó đâu phải Trần Lăng .
Trịnh Văn tái mặt thưa :
- Đó là em của Trần Lăng, tên Trần Minh.
Khổng Minh cười :
- Ý sai mi đến trá hàng. Nhưng đâu dễ gì gạt được ta .
Trịnh Văn biết giấu không được bèn tố thiệt là Tư Mã Ý bảo đến trá hàng, rồi khóc lóc xin tha.
Khổng Minh nói :
- Nếu muốn sống phải viết thư cho Tư Mã Ý đến mà cướp trại ta sẽ tha cho.
Trịnh Văn bất đắc dĩ phải viết.

Chư tướng hỏi Khổng Minh :
- Sao Thừa Tướng biết Trịnh Văn trá hàng ?
Khổng Minh nói :
- Ta thấy nó đánh với Trần Lăng có một hiệp mà chém được liền thì đâu phải Trần Lăng .
Sau đó, Khổng Minh chọn một tên quân thật lanh lẹ và dặn làm như vầy . . . như vầy . . .
Người ấy lãnh thư rồi chạy tuốt qua Tư Mã Ý.
Tư Mã Ý xem xong hỏi :
- Ngươi là gì ?
Người ấy thưa :
- Tôi người Trung Nguyên lưu lạc đến đất Thục . Tôi và Trịnh Văn cùng quê. Nay Khổng Minh thấy Trịnh Văn có công nên dùng làm Tiên phong. Văn lại cậy tôi qua dâng thư hẹn tối mai sẽ nổi lửa làm hiệu. Xin Đô Đốc dẫn binh đến cướp trại, Trịnh Văn sẽ làm nội ứng.
Tư Mã Ý cật hỏi vài lần, rồi mở phong thư ra coi thật kỹ, quả nhiên việc thật, bèn truyền lệnh :
- Đêm nay phải đến mà cướp trại Thục.
Sau đó, dặn nội đêm nay phải dẫn quân đến đó mà đoạt trại. Nếu việc nên sẽ trọng thưởng. Tên quân bái biệt ra về thưa với Khổng Minh.
Khổng Minh bèn kêu Trương Ngưng, Vương Bình bảo phải làm như vầy... như vầy...
Lại kêu Mã Trung, Mã Đại, Ngụy Diên bảo phải làtq như vầy.., như vầy...
Cất đặt xong, Khổng Minh lên núi mà chỉ huy.
Còn Tư Mã Ý được thư của Trịnh Văn thì muốn đem hai đứa con cùng mình đến cướp trại.
Tư Mã Sư can :
- Sao phụ thân lại tin mảnh giấy như vậy , nhỡ có sơ thất thì sao ? Chi bằng sai tướng khác đi có hơn không .
Tư Mã Ý nghe theo bèn khiến Trần Lăng đi trước.
Đêm ấy, trời bỗng âm u, Tư Mã Ý cả mừng nói :
- Đó là trời giúp ta đấy . Còn Trần Lăng dẫn binh tới trại Thục,

không thấy một bóng người, biết đã trúng kế vội lui binh . Nhưng vừa ra khỏi trại thì bị Vương Bình và Trương Ngưng đến vây phủ. Trần Lăng đánh hết sức mà không ra nổi . Đàng sau Ý thấy trại Thục lửa dậy, chẳng biết sao cứ đốc binh tới.
Ngụy Diên và Khương Duy bèn đổ phục binh xông ra chặn đánh. Ý cả kinh kéo quân chạy về trại. Còn Trần Lăng và trên hai vạn quân đều chết vùi.
Khổng Minh cả thắng rồi bèn truyền đem Trịnh Văn ra chém. Ngày ngày lại đến khêu chiến. Nhưng Ý cố thủ không ra. Khổng Minh bèn dắt vài trăm quân đi dò xét địa thế khắp nơi.
Khi đến Hồ Lô Cốc, Khổng Minh thấy hai bên là thành đá cao, chính giữa lại có cái hang thật rộng. Phía sau lại có một hang chỉ vừa đi một người.
Xem xong Khổng Minh về kêu hai tùy tướng là Đỗ Hiện và Hồ Trung lại dặn :
- Hai người hãy chọn thợ mộc đến Hồ Lô Cốc làm Mộc Ngưu và Lưu Mã để dùng trong việc chuyển lương. Việc làm phải thật cẩn mật .
Hai người lãnh mạng ra đi.
Lại sai Mã Đại đến đóng nơi Cốc Khẩu, ngăn đón binh Ngụy.
Chư tướng hỏi :
- Mộc Ngưu và Lưu Mã, Thừa Tướng cho làm để làm gì ?
Khổng Minh đáp :
- Đó là trâu gỗ và ngựa gỗ có thể chở lương được mà khỏi cần phải cho ăn đong.
Chư tướng nghe nói rất ngạc nhiên.
Cách chừng may tháng sau, có chừng vài ngàn Mộc Ngưu và Lưu Mã chở lương thực lên xuống núi rất tiện.
Ai nấy trông thấy đều phục.
Việc ấy đến tai Tư Mã Ý.
Ý không tin, bèn khiến quân đến do thám, thì quả thật như vậy.
Ý thất kinh nói :
- Sở dĩ ta cố thủ không đánh là chờ binh Thục hết lương mà phải trở về, nay nó lại chế được thú này thì biết bao giờ nó hết lương.
Bèn sai quân chặn đường lương, cướp vài con trâu, ngựa gỗ về

xem thử .
Trương Hổ và Nhạc Lâm lãnh mạng ra đi.
Ngày đó, hai tướng thấy binh Thục dẫn đoàn ngựa, trâu gỗ chở đầy lương nơi Cốc Trung nên vội xua binh cướp giật. Nhưng chỉ được vài con về dâng Tư Mã Ý.
Tư Mã Ý xem rồi nói :
- Khổng Minh chế tạo theo cách Lục Giáp Thiên thư. Vậy ta cũng phải đo theo mà chế.
Nói rồi liền truyền đóng vài nghìn con mà dùng vào việc chuyển vận.
Quân thám thính vội báo cho Khổng Minh.
Minh cười :
- Đó là nó làm dùm cho ta đó !
Nói đoạn, kêu Vương Bình dặn :
- Ngươi hãy giả dạng làm binh Ngụy nơi Bắc Nguyên, rồi thừa cơ cướp các con Mộc Ngưu và Lưu Mã nầy về cho ta. Khi về đến Vị Tân ắt sẽ có quân chận đánh. Lúc ấy ngươi hãy tháo hết lưỡi trong miệng nó ra thì dù có đầy cũng chẳng đi được.
Khi binh Ngụy bị quân ta tiếp đánh tan, ngươi lắp lưỡi vào thì nó lại như cũ .
Vương Bình y kế ra đi.
Khổng Minh lại kêu Khương Duy, Ngụy Diên đến dặn :
- Hãy đế Vị Tân mà đoạt Lưu Mã , Mộc Ngưu !
Lại kêu Liêu Hóa, Trương Dực dẫn quân chận Tư Mã Ý đừng cho đến !
Lại kêu Mã Trung, Mã Đại tới Vị Nam khiêu chiến.
Nói về Vương Bình, trà trộn vào binh Ngụy được rồi thì cả mừng . Khi đến bờ sông Vị Tân, Bình hô quân cùng hét to rồi vung đao cướp giật Mộc Ngưu, Lưu Mã, binh Ngụy thất kinh bỏ chạy.
Bình sai quân đẩy tới .
Quách Hoài được tin dẫn quân đến tiếp ứng.
Vương Bình thấy binh Ngụy tới bèn tháo hết lưỡi của Mộc Ngưu, Lưu Mã ra rồi bỏ chạy.
Quách Hoài đến truyền quân đẩy về, nhưng con nào cũng nặng ỳ đứng lặng, Hoài không biết làm sao, còn đang suy nghĩ thì bỗng có

tiếng quân la ó, rồi Ngụy Diên và Khương Duy ào ra đánh ép lại, Vương Bình cũng quay lại đánh, Quách Hoài đại bại, cuốn gươm chạy dài.
Vương Bình thấy binh Ngụy chạy hết, bèn lấy lưỡi lấp vào miệng Mộc Ngưu và Lưu Mã, các con này lại đi như thường. Quách Hoài thấy vậy thất kinh không dám rượt theo.
Tư Mã Ý thay Hoài đại bại liền đem binh đến tiếp ứng.
Đi dọc đường bỗng Trương Dực và Liêu Hóa xông ra.
Ý thất kinh bỏ chạy. Khi đến mé sông, Ý cùng đường phải nấp ở sau cây đại thọ.
Liêu Hóa rút đao chưa kịp chém thì Ý đã thoát rồi và bỏ lại chiếc mũ kim khôi .
Liêu Hóa lượm rồi rượt theo, chẳng ngờ Ý bỏ mũ phía Đông mà thoát thân hướng Tây.
Tìm không thấy Tư Mã Ý, Liêu Hóa bèn thâu binh trở về.
Còn Trương Ngưng lúc ấy lùa hết Mộc Ngưu và Lưu Mã chở đầy lương thực trở về.

Hồi 102
Tư Mã Ý bị khốn Hồ Lô Cốc
Khổng Minh cầu sao Ngũ Thượng Nguyên

Tư Mã Ý bị đại bại nhiều phen nên rất buồn rầu, cứ cố thủ không dám ra đánh.
Còn Khổng Minh hàng ngày sai mang mũ Kim Khôi của Ý ra trước trận mà nguyền rủa.
Bỗng Ngụy sứ đến cho hay Đông Ngô khởi binh xâm lăng, triều đình truyền cho Ý cứ cố thủ chớ ra đánh.
Lãnh chiếu xong, Ý ra lệnh cố thủ triệt để .
Riêng Tào Tuấn nghe Tôn Quyền phân binh tình ba đạo bèn cũng chia binh thành ba đạo mà cự.
Sai Lưu Thiệu đi cầu Giang Hạ , Điền Du cứu Tương Dương, còn bổn thân đi cứu Hiệp Phì , Mãng Lũng thẳng đến Sào Hồ Khẩu, thấy binh Ngô chiến thuyền rút nhiều, binh khí rợp trời, bèn về tâu với Tào Tuấn :
- Binh Ngô mới đến chắc còn mệt mõi, vậy ta đến cướp trại đêm nay ắt trọn thắng .
Tào Tuấn y kế, bèn sai Trương Cứu đem binh với hỏa cụ theo mình tới Hồ Khẩu đánh vào, Mãng Lũng từ phía Đông đánh lên. Hai đạo binh ép lại, binh Ngô không đề phòng bị binh Ngụy đốt hết thủy trại .
Binh tướng bỏ chạy, Gia cát Cẩn thâu binh chạy về Miên Khẩu .
Bữa sau, Lục Tốn được tin bèn truyền rút đạo binh đến Tân Thành trở về , để dùng đạo binh ấy chặn đường về của Ngụy, rồi đánh phía trước. Như vậy đầu đuôi không cứu nhau được.
Lục Tốn bèn viết một biểu văn sai quân đem đến Tân Thành. Nhưng giữa đường tên quân bị binh Ngụy bắt, giải về cho Tào Tuấn.
Tuấn xem biểu văn thì thất kinh mà rằng :
- Nếu cơ mưu của Ngô không lậu thì ắt binh ta bị hại rồi !

Còn Gia Cát Cẩn sau khi thua trận, thu binh về Miên Khẩu, gặp lúc khí trời oi bức, binh sĩ sinh bệnh rất nhiều bèn bàn với Lục Tốn , ý muốn lui binh.
Lục Tốn đồng ý, nhưng lại hoãn hoãn để tránh sự dòm ngó của Ngụy, bèn khiến Gia Cát Cẩn trở về đốc xuất các chiến thuyền làm như tấn binh vậy để cho binh Ngụy không biết kế hoạch lui binh, trong lúc đó truyền các trại phân làm nhiều đạo mà rút.
Gia Cát Cẩn trở về làm theo kế ấy .
Cách năm ngày sau binh Ngô lui hết mà binh Ngụy không hay .
Quân về báo với Tào Tuấn là binh Ngô đã lui hết.
Lúc đó Tào Tuấn mới thâu binh về Lạc Dương.
Khổng Minh ở tại Kỳ Sơn, muốn tính kế lâu dài, truyền binh sĩ ở lại làm ruộng với dân.
Dân thấy vậy thì vui mừng lắm.
Tư Mã Sư được tin, thưa với Tư Mã Ý rằng :
- Khổng Minh cho binh sĩ làm ruộng chung với dân là muốn tính chuyện lâu dài . Vậy sao cha không trừ cái họa đó đi ? Ý trả lời :
- Đã có chiếu truyền kiên thủ chớ nên đánh thì phải vâng lời .
Lại có tin, quân Thục hàng ngày mang Kim Khôi của Đô Đốc ra mắng chửi, xin hãy đánh cho chúng một trận.
Ý cười :
- Lời thánh nhơn nói : Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu . Hãy cứ kiên thủ thì hay hơn .
Khổng Minh thấy Ý không chịu ra bèn khiến Mã Đại chất bồi khô cùng đồ dẫn hỏa, đặt hỏa pháo, địa lôi trong ngoài rất cẩn mật.
Rồi kêu Mã Đại dặn :
- Hãy lấp kín đường phía sau Hồ Lô Cốc, phục binh hai bên, hễ Tư Mã Ý đến thì nổi lửa mà đốt .
Lại kêu Ngụy Diên dặn :
- Hãy dẫn binh đến trại Tư Mã Ý chửi mắng thế nào cho nó ra đánh ; nhưng chớ đánh nó . Hãy dụ nó rượt theo .
Lại kêu Cao Tường dặn :
- Hãy dẫn Mộc Ngưu, Lưu Mã mà vận lương nhưng phải làm cho binh Ngụy đoạt được các thứ ấy. Hễ binh Ngụy đoạt được bao

nhiêu thì công ngươi lớn bấy nhiêu .
Sau đó, Khổng Minh đem hết binh tại Kỳ Sơn ra đi, giả đi làm đồn điền rồi dặn các tướng :
- Hễ quân Ngụy đến thì phải chạy chớ đánh. Chờ Tư Mã Ý đến thì hãy đánh phía sau, chận đường về của nó .
Sắp đặt xong Khổng Minh lên núi đứng xem.
Lúc ấy Hạ Hầu Bá vào thưa với Tư Mã Ý :
- Nay Khổng Minh đã phân binh đi làm đồn điền. Vậy nên nhân cơ hội này mà dẹp đi .
Tư Mã Ý nói :
- Coi chừng đó là kế của Khổng Minh .
Hạ Hầu Bá thấy Ý nghi sợ thì xin dẫn binh ra đi. Ý chấp thuận .
Thấy binh Thục đang vận chuyển lương, Bá liền xua binh cướp giật.
Binh Thục bỏ chạy.
Bá khiến quân dẫn Mộc Ngưu và Lưu Mã về dâng Ý .
Từ đó, Ngày nào Bá cũng dẫn binh cướp được lương thảo của binh Thục.
Tư Mã Ý thấy vậy cả mừng.
Một hôm Bá bắt được mấy tên quân Thục.
Tư Mã Ý truyền dẫn vào và hỏi :
- Khổng Minh hiện ở đâu ?
Chúng thưa :
- Tại nơi Thượng Phương để sai quân đi làm đồn điền .
Hỏi xong, Ý thả chúng về
Sau đó kêu chư tướng lại nói :
- Khổng Minh không ở Kỳ Sơn. Vậy nhân cơ hội này ta đánh vào đó một trận . Cắt đặt xong xuôi, Ý bèn khiến Trương Hổ và Nhạc Lâm mỗi người đem một đạo binh theo sau phòng hậu ứng.
Còn Khổng Minh đang ở trên núi Kỳ Sơn thấy binh Ngụy lũ lượt kéo đến, bèn mật truyền cho các tướng phải lập tức kéo binh tới cướp trại của Ý rồi đoạt lấy Vị Nam.
Chư tướng y kế, khi quân Ngụy kéo đến Kỳ Sơn, binh Thục lao xao kéo qua kéo lại như thể muốn đi tiếp cứu cho Kỳ Sơn.
Còn Tư Mã Ý thì nói với hai con rằng :

- Nay binh Thục thế nào cũng về cứu Kỳ Sơn. Vậy cha con ta hãy đi lấy Thượng Phương Cốc .
Tư Mã Sư hỏi :
- Tại sao cha không lấy Kỳ Sơn ?
Ý đáp :
- Ta đem binh đánh Kỳ Sơn nhưng thực sự là đánh Thượng Phương Cốc. Nói xong ba cha con đốc binh tới.
Về phần Ngụy Diên, từ ngày được lịnh đến dụ cho Tư Mã Ý ra đánh, nhưng chẳng thấy động tĩnh.
Bỗng một đêm, thấy đạo binh của Ý kéo ra, Diên cả mừng, bèn giục ngựa tới vừa mắng nhiếc thậm tệ, vừa hươi đao xốc tới.
Ý cũng rước đánh. Đánh được vài hiệp, Diên giả thua bỏ chạy. Cha con Ý giục ngựa đuổi theo.
Diên cứ nhắm nơi ám hiệu mà chạy.
Ý càng rượt theo riết cho đến Hồ Lô Cốc, Ý thấy địa thế rậm rạp, bèn sai qua đi do thám.
Quân về báo :
- Không thấy chi hết, chỉ thấy khu trại chứa nay lương thảo .
Ý nói :
- Đây đúng là nơi chúng chứa lương để phân phất cho lính đi làm đồn điền .
Nói xong, lại đốc binh rượt tới.
Khi tới nơi Ý thấy các trại không chứa lương mà chứa toàn cỏ khô.
Ý cả sợ bèn lui binh trở lại.
Bỗng một trọng pháo nổ , quân Thục ùa ra, lấp hang nổi lửa. Ngọn lửa cháy cao ngất trời.
Ý hết đường chạy. bèn xuống ngựa ôm hai con mà nói :
- Ba cha con ta phải chết nơi đây rồi ! Hai con cũng khóc rống lên.
Đang lúc ba cha con ôm nhau khóc thì có một trận mưa lớn khiến lửa tứ phía tắt hết.
Ý cả mừng nói :
- Thật là trời đã cứu cha con ta !
Ba cha con ùa chạy, ra ngoài may gặp Trương Hổ và Nhạc Lâm đến ứng cứu, tất cả thoát về Vị Nam.
Nhưng không dè về đến nơi dinh trại đã bị binh Thục chiếm cả rồi.

Trong khi đó, Quách Hoài và Tôn Lễ đang giao chiến với binh Thục bỗng được tin Vị Nam đã mất thì chán nản vô cùng, ai nấy theo nhau bỏ chạy.
Binh Thục rượt theo cướp khí giới và lương thảo vô số kể .
Còn binh Ngụy đạp nhau chạy chết như rạ.

Về phía Khổng Minh đứng trên núi Kỳ Sơn chỉ huy, thấy Tư Mã Ý đã vào trong Hồ Lô Cốc thì khiến quân nổi lửa, những tưởng cha con Ý đã bị chết thiêu, chẳng ngờ trời nổi cơn mưa làm tắt lửa, Khổng Minh than :
- Mưu sự tại nhơn, thành sự tại thiên .
Nói rồi thâu quân về trại thì thấy quân mình toàn thắng, cướp được nhiều lương thảo, bèn dời trại về Ngũ Thượng Nguyên.
Sau đó khiến Ngụy Diên ngày ngày đến khiêu chiến.
Còn Quách Hoài, Tôn Lễ về gặp Tư Mã Ý .
Ý nói :
- Vị Nam đã mất. Vậy hãy đóng quân nơi Vị Bắc mà cố thủ . Tất cả chư tướng thu binh qua Vị Bắc, cả ngày phòng thủ không chịu ra.
Còn Ngụy Diên ngày ngày đến chửi bới mà binh Ngụy không ra nghênh chiến, bèn về thưa với Khổng Minh rằng :
- Tôi nó quen mặt tôi rồi nên không ra. Vậy xin Thừa Tướng hãy sai tướng khác đến chửi một vài ngày xem sao ? Khổng Minh cười :
- Nó hết muốn đánh rồi !
Bèn viết một phong thư sai sứ xem tới cho Tư Mã Ý.
Sứ giả tới dâng thư và một cái hộp rồi nói :
- Thừa Tướng tôi gửi tới Đô Đốc .
Tư Mã Ý mở hộp ra thì thấy toàn khăn yếm và đồ đàn bà để tang , lại xé thư ra xem.
Thư rằng : Đã là đại tướng tại sao không cầm quân mà lại trốn trong hang. Như thế còn thua đàn bà con gái. Nay ta gởi cho người khăn yếm và đồ đàn bà để tang, nếu ngươi không dám ra, hãy lãnh đồ này trước ba quân để nhận làm một đàn bà góa .
Tư Mã Ý xem thư xong cả giận , nhưng vẫn trọng đãi sứ giả và cho

về.
Sứ giả về thưa với Khổng Minh :
- Tư Mã Ý thọ lãnh khăn yếm mà vẫn bình thản ?
Khổng Minh cười :
- Đó là kế làm an lòng quân đó .
Rồi Khổng Minh vào trướng mà nghĩ kế khác.
Trong lúc đó Trương Ngưng thấy ngày đêm Khổng Minh lo lắng thì thưa rằng :
- Thừa Tướng thống lãnh ba quân, cần dưỡng sức để mưu đồ việc lớn. Sao Thừa Tướng lo lắng quá vậy ?
Khổng Minh khóc mà rằng :
- Ta chẳng phải không biết, ngặt vì lời thác cô của Tiên đế rất trọng, dẫu cho phanh gan xẻ ruột cũng chưa đền đáp được.
Chư tướng nghe nói thảy đều ứa lệ .

Ngày kia, Khổng Minh thấy trong mình chẳng an, biết sẽ chẳng còn đảm đang được việc lớn, nên chưa tính việc tấn binh.
Còn binh Ngụy biết việc Khổng Minh đem yếm làm nhục Tư Mã Ý mà Ý vẫn không ra đánh, bèn vào thưa :
- Chúng ta đều là danh tướng của Ngụy, há để bọn Thục làm nhục sao !
Xin Đô Đốc cho chúng tôi ra sức đánh chúng một phen .
Tư Mã Ý nói :
- Chẳng phải ta chịu nhục mà không ra đánh, ngặt vì lệnh của thiên tử truyền bảo thủ mà ta đánh thì mang tội khi quân. Nếu chư tướng muốn đánh, hãy để ta tâu với thiên tử đã .
Tư Mã Ý bèn thảo biểu sai người về Hiệp Phì mà dâng cho Ngụy chúa .
Biểu rằng :
Từ ngày vâng lệnh thiên tử bảo thủ chờ binh Thục sanh biến. Ngặt vì Gia Cát Lượng sai người đem thư qua cùng mảnh yếm đàn bà để hạ nhục tôi, nên tôi xin bệ hạ trước sau cho tôi tử chiến với nó để rửa hận .
Tào Tuấn nói :
- Cớ gì Tư Mã Ý xin đánh ?

Tân Tỳ tâu :
- Nay vì Gia Cát Lượng làm nhục, Ai nấy đều giận xin đánh .
Tào Tuấn bèn xuống chỉ không cho ra đánh.

Bên dinh Thục Khổng Minh hay chuyện đó bèn cười và nói :
- Ấy là kế an lòng quân sĩ của Tư Mã Ý đó .
Khương Duy hỏi :
- Sao Thừa Tướng biết ?
Khổng Minh đáp :
- Ý của y không muốn đánh mà xin đánh là làm cho yên lòng quân sĩ , và tõ ra là mình không sợ địch .
Đang bàn luận thì Phí Vĩ đến thưa :
- Từ khi Thừa Tướng gởi thơ sang Ngô thì Tôn Quyền đã lãnh đại binh đi phạt Ngụy , nhưng không may mưu kế của Lục Tốn đã bị lộ nên quân Ngụy đốt hết thuyền bè nên buộc phải lui về .
Khổng Minh nghe nói than dài rồi té xỉu .
Khi tĩnh dậy nói :
- Tinh thần ta hổn loạn . Bịnh cũ trở lại e khó sống .
Đêm ấy Khổng Minh xem thiên văn kêu Khương Duy mà nói :
- Mạng ta nội trong sớm tối nay mà thôi .
Khương Duy thất kinh .
Khổng Minh lại nói :
- Ta xem thiên văn thấy sao chủ u ám , sao khách sáng lạn , các chòm sao chủ u buồn . Đó là hiện tượng ứng vào mạng ta
Khương Duy thưa :
- Vậy Thừa Tướng nên dùng phép mà cầu .
Khổng Minh đáp :
- Ta muốn cầu, ngặt chưa rõ ý trời. Vậy hãy dẫn Giáp sĩ 49 người cầm cờ đen, áo đen, đứng ngoài trướng, để ta ở trong nguyện cầu. Nếu trong bảy ngày mà ngọn đèn chủ không tắt, ắt ta song thêm một kỷ nữa .
Khương Duy vâng lời ra ngoài lo sắm sửa.
Lúc ấy nhằm tiết Trung Thu, Khổng Minh bày đủ lễ vật. Trên mặt đất thắp bảy ngọn đèn to, dưới thắp bốn mươi chín ngọn đèn nhỏ, phía trong để một cái đèn bổn mạng.

Sau đó lấy vái rằng :
- Lượng sanh nhằm thời loạn, ngặt vì mang ơn tri ngộ của Tiên đế rất nặng nên không thể không ra công khuyển mã đền đáp. Nay tướng tinh gần rụng, đường thọ gần hết, nên tôi kính dâng bổn sớ mà cáo với Hoàng cung, phục vong thiên tử , phù thủy chiếu giám, cho tôi sống thêm một kỷ nữa, để khôi phục nhà Hớn, thật chẳng dám vọng cầu, lòng mong thống thiết .
Qua bữa sau , cứ ban ngày luận việc hình cơ , ban đêm van xin cầu đạo .

Còn Tư Mã Ý, ban đêm xem tướng tinh của Khổng Minh bị thất vị thì cả mừng, bèn nói với Hạ Hầu Bá :
- Hãy dẫn một đạo binh qua Ngũ Thượng Nguyên. Nếu binh Thục lộn xộn không rược đánh ấy là Khổng Minh đau thiệt, ta sẽ tấn công một trận .
Về phần Khổng Minh qua 7 ngày rồi mà ngọn đèn bổn mạng vẫn tỏ rạng thì cả mừng.
Bỗng nghe bên ngoài có tiếng la ó.
Xảy có Ngụy Diên chạy vào báo có binh Ngụy kéo đến , chẳng may Ngụy Diên lật đật làm đổ ngọn đèn chủ tắt đi. Khổng Minh bèn quăng gươm xuống đất mà than :
- Chết sống có mạng không sao cầu được !
Khương Duy tức giận rút gươm muốn chém Ngụy Diên.

Hồi 103
Tướng tinh rơi , Khổng Minh chầu trời
Nhìn tượng gỗ, Tư Mã Ý vỡ mật

Khổng Minh thấy Khương Duy muốn chém Ngụy Diên vội can ngăn .
Khương Duy ngưng gươm lại.
Sau đó Khổng Minh thổ ra huyết rồi nằm trên giường nói với Ngụy Diên :
- Tư Mã Ý biết ta đau nên sai Hầu Bá đến do thám. Ngươi phải mau đem binh rượt đánh !
Ngụy Diên vâng lịnh.
Hầu Bá thấy nên vội quay ngựa trở về .
Diên rượt một quãng rồi trở về.
Khổng Minh nói với Khương Duy :
- Ta bình sinh muốn tận trung, tận lực khôi phục Trung Nguyên. Nhưng số trời đã định, sớm tối gì ta cũng thác. Ta đã viết được một bộ sách hai mươi bốn thiên gồm có mười vạn bốn ngàn một trăm lẻ chữ, trong đó có đủ các phép : Bát Vu, Thất giải, Lục khủng, Ngũ cữ. Nhưng trong chư tướng không ai đáng dạy, duy một mình ngươi là đáng ta truyền cho bộ sách này. Ngươi chớ xem thường !
Khương Duy khóc lạy lãnh bộ sách ấy.
Khổng Minh lại nói :
- Ta có phép làm ná liên nổ , chế tên bề dài tám tấc, mỗi lần bắn ra mười mũi. Nhưng chưa dùng tới. Nay ta vẽ sẳn cách thức để ngươi xem đó mà dùng. Lại phải nhớ miệt Âm Bình tuy hiểm trở mà sau này ắt phải mất .
Khổng Minh kêu Mã Đại đến nói :
- Hễ ta chết rồi cứ theo kế đó mà làm.
Lại trao cho Dương Nghi một cẩm nang và nói :
- Hễ ta chết, Ngụy Diên ắt phản. Vậy cứ để nó phản, chừng đối trận sẽ giở cẩm nang mà làm y kế sẽ có kẻ giết nó .

Nói xong hôn mê tới chiều mới tỉnh lại, liền làm biểu dâng lên Hậu Chúa.
Hậu Chúa xem biểu thất kinh bèn sai quan Thượng thơ Lý Phước đến Ngũ Thượng Nguyên thăm bệnh.
Khổng Minh rưng rưng nước mắt nói với Lý Phước :
- Ta chẳng may nữa chừng phải thác, bỏ cả đại cuộc quốc gia. Vậy các ông phải gắng lãnh trách nhiệm, những người ta đã dùng chớ nên bỡ . Còn binh pháp ta đã truyền cho Khương Duy. Ta sẽ có lời di chiếu để tâu cùng thiên tử .
Lý Phước tạ từ lui ra.
Khổng Minh lại ra khỏi trại mà xem, thấy gió thu thổi đến, lạnh buốt trong mình hôn ám, bèn than :
- Mạng ta đã hết !
Sau đó vào trướng, bệnh tình càng nặng, bèn kêu Dương Nghi dặn :
- Bọn Liêu Hóa , Vương Bình, Trương Dực, Trương Ngưng đều là những kẻ trung liệt, chinh chiến đã lâu, được nhiều công trạng, phải nên trọng dụng. Khi ta chết rồi phải lui binh, trí ngươi có thừa, ta không cần dặn nhiều.
Khương Duy phải để đi đoạn hậu.
Dương Nghi khóc lạy mà thọ mang.
Sau đó, Khổng Minh viết tờ di biểu dâng lên Hậu Chúa.
Biểu rằng : Người sống chết có số mạng. Lượng tôi vâng chỉ phạt Ngụy, chẳng may giữa chừng phải thác, không được trọn thờ Bệ Hạ. Cúi xin Bệ Hạ hãy sửa mình , thương dân, hiếu với Tiên đế, gần kẻ tôi hiền, lánh xa kẻ xu nịnh. Lấy đạo đức mà ban ơn .
Khổng Minh lại dặn Dương Nghi :
- Khi ta chết đừng phát tang , hãy làm một cái hộp lớn , để ta ngồi trong, lấy bảy hạt gạt bỏ vào miệng ta. Dưới chân để một ngọn đèn thật sáng. Trong quân chớ nên khóc. Như vậy tướng tinh của ta sẽ không rớt. Tư Mã Ý thấy tướng tinh không rớt, sẽ nghi sợ. Hãy cho hậu quân lui trước rồi cứ từng dinh mà rút dần. Hễ Tư Mã Ý đến thì đẩy xe có tượng gỗ của ta đã khắc sẵn đó ra, Tư Mã Ý thấy vậy tất sợ mà chạy . Dương Nghi lãnh mạng .
Đêm ấy Khổng Minh ra xem tinh đẩu, rồi chỉ một ngôi sao mà nói

:
- Ấy là tướng tinh của ta đó !
Khổng Minh bèn niệm chú, rồi một lát sau bất tỉnh nhơn sự.
Bỗng thấy Lý.Phước trở vào, Khổng Minh vùng tỉnh dậy, thấy Lý Phước bèn nói :
- Ta biết ý ông rồi , trở lại làm gì ?
Lý Phước nói :
- Tôi lãnh mạng Thiên Tử đến để hỏi ai sẽ thay trách Nhiệm của Thừa Tướng sau này, nhưng vì quá bối rối qua đi nên phải trở lại .
Khổng Minh đáp :
- Chỉ có tướng Công Đàm mới đáng .
Lý Phước hỏi :
- Sau Công Đàm là ai ?
Khổng Minh đáp :
- Phí Vĩ .
Phước lại hỏi :
- Sau Phí Vĩ là ai ?
Chưa kịp đáp thì Khổng Minh đã qui thần. Lúc ấy nhằm năm Kiến Hưng thứ mười hai.
Khổng Minh thọ 54 tuổi.
Còn Khương Duy và Dương Nghi không ai dám khóc, cứ theo lời dặn mà làm, lại mật truyền cho Ngụy Diên chuẩn bị lui binh.
Trong đêm ấy Tư Mã Ý thấy một vì sao sắc đỏ rớt xong rồi bay vào trại Thục.
Ý nói :
- Chắc Khổng Minh đã chết !
Nhưng lại thấy vì sao ấy ba lần rớt, ba lần trở lên thì nghĩ rằng :
- Khổng Minh biết phép Lục đinh Lục giáp, e khi ta lâu ngày không ra đánh bèn giả chết, để gạt ta chăng ?
Nghi ngờ như vậy nên cứ án binh bất động.
Còn Ngụy Diên đêm ấy thấy trên đầu mọc hai cái sừng bèn mời Triệu Trực mà hỏi.
Triệu Trực suy nghĩ một lát rồi nói :
- Đó là điềm rất tốt, vì kỳ lân cũng có sừng, rồng cũng có sừng. Nên thấy mình mọc sừng là điềm lành .

Ngụy Diên cả mừng nói :
- Nếu quả vậy tôi sẽ hậu tạ .
Triệu Trực từ giả ra đi, bỗng gặp Phí Vĩ.
Trực bèn đem việc ấy nói với Vĩ :
- Tôi vừa ở trại Ngụy Diên về y nhờ tôi đoán mộng, nhưng điềm ấy xấu lắm, nhưng vì sợ y giận nên phải nói tốt cho y an lòng .
Phí Vĩ bèn từ giả Triệu Trực đến thẳng trại Ngụy Diên truyền mật lịnh lui binh.
Phí Vĩ nói :
- Thừa Tướng đã qua đời. Lúc lâm chung có dặn phải lui binh. Tướng quân đi đoạn hậu để chặn Tư Mã Ý, lại chẳng nên phát tang .
Ngụy Diên nói :
- Bây giờ ai thế Thừa Tướng ?
Phí Vĩ nói :
- Thừa Tướng phú thác cho Dương Nghi, còn chiến phép thì giao Khương Duy .
Ngụy Diên nói :
- Thừa Tướng tuy mất song ta còn đây. Dương Nghi bất quá là một quan Trưởng sử. Hãy bảo y cứ phò linh cữu Thừa Tướng mà đem về Tây Xuyên chôn cất, còn ta sẽ cử đại binh đánh Tư Mã Ý, chứ há vì một mình Thừa Tướng mà bỏ việc quốc gia ?
Phí Vĩ nói :
- Đó là di ngôn của Thừa Tướng, chớ nên trái lịnh !
Ngụy Diên nói :
- Phải chi Thừa Tướng nghe tôi đem binh qua ngã Tý Ngọ Cốc thì Trung Nguyên đã về Thục rồi. Nay tôi đã làm chức Tiền tướng quân, chinh Tây đại tướng, Nam Trịnh Hầu, há lại đi đoạn hậu cho một tên Tướng sử sao ?
Phí Vĩ nói :
- Tướng quân nói rất phải song chẳng nên khinh động. Để tôi về nói với Dương Nghi giao binh mã cho tướng quân điều động, nên chăng ?
Ngụy Diên tỏ ý bằng lòng.

Phí Vĩ bèn trở về nói với Dương Nghi.
Nghi nói :
- Thừa Tướng đã nói thế nào Ngụy Diên cũng sẽ làm phản nên dặn ta phải đề phòng .
Nói xong, biên thư khiến Khương Duy đi đoạn hậu.
Còn Ngụy Diên ở trại đang ngóng tin, bèn sai Mã Đại đi do thám.
Mã Đại về thưa :
- Dương Nghi phò linh cữu Thừa Tướng vào đến Cốc Trung, còn Khươag Duy đi đoạn hậu.
Ngụy Diên cả giận nói :
- Nó khinh ta như vậy, phải giết nó mới được .
Lại hỏi Mã Đại :
- Ông giúp ta chăng ?
Mã Đại nói :
- Tôi cũng ghét Dương Nghi, nguyện xin giúp tướng quân trừ nó .
Ngụy Diên cả mừng bèn nhổ trại dẫn quân nhằm phía Nam kéo tới.

Còn Tư Mã Ý ở trại, sợ Khổng Minh lập kế không dám ra, đến khi có tin Khổng Minh đã rút lui rồi thì hối hận vô cùng. Bèn nói với chư tướng :
- Khổng Minh đã thác thật rồi ! Vậy phải dẫn binh rượt theo !
Nói xong, bèn kéo đến trại Ngũ Thượng Nguyên, chẳng ngờ trại rỗng không.
Tư Mã Ý lại đốc binh tới Cốc Trung.
Chạy một hồi thấy binh Thục chẳng xa, bèn khiến hai con rán sức theo riệt.
Bỗng một tiếng pháo nổ vang, binh Thục quay cờ trở lại, rồi xuất hiện một đại kỳ đề hàng chữ lớn :
- Hớn Thừa Tướng Võ Hương Hầu Gia Cát Lượng .
Tư Mã Ý mặt mày thất sắc.
Một lát sau, lại thấy chư tướng đẩy cỗ xe lớn, Khổng Minh mình mặc áo rộng trắng, đầu bịt khăn be, tay cầm quạt lông. Ý thất kinh nói :
- Khổng Minh còn sống. Ta đã lầm kế của y rồi !
Liền quay ngựa chạy trở lui. Còn binh Ngụy thì hồn phi phách tán,

đạp nhau chết vô kể .
Chạy được một quãng thật xa, ý gặp Hạ Hầu Bá và Hạ Hầu Huệ mới an lòng, bèn rờ lên đầu mà hỏi :
- Đầu ta còn chăng ?
Cách hai hôm sau, Ý được tin binh Thục đã vào đến Cốc Trung và nghe có tiếng khóc vang trời, trong quân đều dựng cờ tang lên hết.
Ý nói :
- Như vậy thì Khổng Minh đã chết thật rồi. Ta liệu được việc sống chứ không thể liệu được việc chết .
Nói đoạn, truyền cho các tướng phân binh giữ những nơi hiểm yếu.
Còn Khương Duy và Dương Nghi thấy Tư Mã Ý chạy rồi thì lui binh thẳng đến sạn đạo, rồi mới phát tang.
Binh Thục than khóc, có kẻ lăn ra mà chết.
Lúc đang đi bỗng có tin báo nơi sạn đạo lửa cháy rực trời, quân reo dậy đất, có một đạo binh xông ra đón đường.
Chư tướng nghe nói ai nấy đều kinh hồn.

Hồi 104
Khổng Minh chết, còn trừ Ngụy Diên
Ngụy Chúa đày dân cất đền đài

Dương Nghi nghe quân báo phía trước sạn đạo bị lửa bốc, lại có một đạo binh chặn đường thì cả kinh, bèn nói với chư tướng :
- Chắc là Ngụy Diên tạo phản đón đường cướp linh cữu Thừa Tướng ?
Phí Vĩ nói :
- Nếu y đốt Sạn đạo ắt có làm biểu dâng Thiên Tử, vu cho bọn ta làm phản. Vậy một mặt phải đối địch với y, một mặt phải tâu với Thiên Tớ cho rõ .
Dương Nghi nghe theo, bèn sai Khương Duy đi chống Ngụy Diên. Mặt khác viết biểu sai người về dâng Hậu chúa.
Còn Hậu chúa, ở tại Thành đô, đêm ngủ chẳng an, lại chiêm bao thấy núi Cẩm Bình đổ xuống, trong lòng thất kinh, bèn kêu Tiêu Châu vào hỏi.
Châu thưa :
- Đó là điềm chẳng lành .
Cách vài ngày sau được tin Khổng Minh chết.
Đang khóc thương chẳng cùng bỗng nhận được biểu của Ngụy Diên tâu :
- Bọn Dương Nghi tạo phản cướp linh cữu của Thừa Tướng, rồi dẫn giặc vào nước .
Hậu Chúa còn đang bối rối thì lại có biểu của Dương Nghi tâu :
- Ngụy Diên làm phản, đốt Sạn đạo, cướp linh cữu Thừa Tướng, chiếm Hớn Trung .
Hậu Chúa không phân biệt phải trái, bèn nhóm quân thần lại bàn luận, Đổng Doãn tâu :
- Thừa Tướng thác cô, giao việc lại cho Dương Nghi, không lẽ Dương Nghi tạo phản. Tôi chắc Ngụy Diên có ý chi đây. Xin Bệ Hạ xét lại .

Tưởng Uyển nói :
- Thừa Tướng xưa thường nghi Ngụy Diên lắm, ắt đã có di kế cho Dương Nghi. Xin Bệ Hạ chớ lo !
Đang bàn luận thì Phí Vĩ về thuật hết chuyện Ngụy Diên tạo phản.
Hậu Chúa nói :
- Tuy biết Ngụy Diên tà tâm, nhưng cũng nên khuyên giải và triệu y về .
Rồi sai Đổng Doãn lãnh mạng.
Còn Ngụy Diên, sau khi đốt Sạn đạo , dẫn binh chiếm Nam Cốc. Không dè Khương Duy và Dương Nghi lén theo phía sau Nam Cốc mà qua.
Diên bàn với Mã Đại :
- Tôi tính qua đầu Ngụy được chăng ?
Mã Đại nói :
- Không nên ? Tôi thấy tướng quân trí dũng có thừa. Nội đất Thục này ai dám ra cự lại. Vậy hãy lấy Hớn Trung trước rồi sẽ kéo về Thành Đô thì làm gì chẳng nên việc lớn .
Ngụy Diên cả mừng, nội đêm kéo đến lấy thành Nam Trình.
Khương Duy đứng trên thành thấy Ngụy Diên thì nói với Dương Nghi :
- Diên anh dũng, lại có Mã Đại nữa. Vậy phải lo kế mà trừ chúng .
Dương Nghi nói :
- Thừa Tướng có để lại cho tôi một cẩm nang dặn lúc nào đối địch với Ngụy Diên thì mỡ ra xem, Vậy hãy ra đối địch rồi xé cẩm nang để theo đó mà làm .
Khương Duy vừa ra khỏi thành, Ngụy Diên bèn chỉ mặt nói :
- Ngươi không mắc chi mà xen vào việc này. Hãy kêu Dương Nghi đến đây chịu tội .
Khương Duy bèn vào kêu Dương Nghi ra trước trận.
Nghi mở cẩm nang ra xem thấy Khổng Minh dặn làm như vầy... như vầy...
Dương. Nghi cả mừng, kêu Ngụy Diên mà nói :
- Lúc Thừa Tướng còn sống nói ngươi có cái phản cốt sau lưng, ắt là phản phúc. Vậy nếu ngươi la lớn ba tiếng :
- Ai dám chém ta , ta sẽ giao hết Hớn Trung cho ngươi.

Ngụy Diên cả cười mà rằng :
- Dầu ta có la một trăm tiếng đi nữa ai dám làm gì ta ?
Nói rồi bèn gát thương trên yên ngựa, rồi la lớn :
- Ai dám chém ta ! .
Chưa dứt lời thì đã có người ở sau bước ra ứng tiếng :
- Ta dám chém ngươi .
Vừa nói vừa hươi đao chém Diên bay đầu. Ai nấy xem lại thì ra đó là Mã Đại.
Giết Diên xong, tướng sĩ đều phò linh cữu Khổng Minh về tới Thành Đô.
Hậu Chúa truyền đưa linh cữu vào phủ Thừa Tướng, con trai Khổng Minh là Gia Cát Chiêm thủ hiếu cư tang.
Hậu Chúa về triều, Dương Nghi tạ tội.
Hậu Chúa nói :
- Khanh đã phò được linh cữu Thừa Tướng , lại lui binh trọn vẹn . Đó là công lớn đâu phải tội .
Nói xong bèn phong cho Mã Đại thế chức Ngụy Diên, phong Dương Nghi làm Trung Quân Sư.
Phí Vĩ tâu :
- Khi thác Thừa Tướng có dạy chôn nơi Định Quan San .
Hậu Chúa nghe theo, mai táng tại Định Quan San phong hàm ân cho Khổng Minh làm Trung Võ Hầu, khiến lập miếu nơi Miêu Dương để bốn mùa tế hưởng.
Bỗng có tin nơi Bạch Đế thành chạy về báo Đông Ngô sai Toàn Trung dẫn binh đồn nơi Ba Khâu chẳng hiểu có ý gì. Hậu Chúa cả kinh, triệu quần than lại hỏi.
Tưởng Uyên tâu :
- Xin hãy khiến Trương Ngưng, Vương Bình đến đóng nơi Bạch Đế thành ngăn ngừa , rồi sai người đến Đông Ngô nhân dịp báo tang và do thám .
Hậu Chúa y kế .
Tống Du xin lãnh mạng đến Đông Ngô.
Đến Đông Ngô, Tống Du vào ra mắt Tôn Quuyền, thấy các quan hai bên đều mặc áo trắng.
Tôn Quyền sắc diện chẳng vui, lại hỏi Tống Du :

- Ngô với Thục đã là một nhà cớ sao Hậu Chúa còn đóng binh nơi Bạch Đế thành làm gì ?
Tống Du thưa :
- Đông Ngô thêm binh tại Ba Khâu, còn Tây Thục với Đế Thành, ấy cũng bởi thời thế mà thôi .
Tôn Quyền cả cười nói :
- Trẫm thấy Thừa Tướng vừa lâm chung, sợ binh Ngụy thừa cơ hại Thục nên phải đồn binh nơi Ba Khâu, chứ chẳng có ý chi hết . Lại bẻ một mũi tên mà thề :
- Nếu Trẫm phụ lời minh ước thì con cháu Trẫm phải diệt vong .
Sau đó, sai sứ đem lễ vật vào Tây Xuyên điếu tế .
Tống Du về tâu tự sự cùng Hậu chúa. Hậu chúa cả mừng, phong cho Tưởng Uyển làm Thừa Tướng , Phí Vĩ làm Thượng Thơ, Ngô Ý làm Xa Kỵ , Khương Duy làm Phù Hớn Đại tướng quân, thống lãnh binh mã .
Còn Dương Nghi bấy lâu theo Thừa Tướng mà chức lại nhỏ hơn Tưởng Uyển thì cả bực dùng lời lỗ mãng mà khi Vua .
Hậu chúa nghe được bèn giáng chỉ đuổi xuống làm dân thứ .
Dương Nghi bèn tự vận mà chết.

Ngụy chúa từ lúc Khổng Minh chết thì hết lo việc Tây Thục nữa bèn dạy Tư Mã Ý làm Thái úy, quản thủ binh mã trấn giữ biên cương.
Tào Tuấn lo xây cất cung điện, lập Sùng Hoa điện, Thanh Tiêu Các, Phụng Hoàng lầu và đào Cửu Long Trì .
Lại bắt dân gian phải gánh đất trồng cây . Tiếng oán than thấu trời .
Đền đài lập xong, Tào Tuấn lại truyền khắp trong dân chúng chọn mỹ nữ thật đẹp để trong vườn Thượng Lâm.
Còn Hoàng hậu của Tào Tuấn là Mao Thị người Hà Nam, lúc nhỏ Tào Tuấn rất sủng ái, đến khi lên ngôi lại lấy Quách phu nhơn làm thứ phi Quách phu nhơn vừa đẹp vừa khôn, nên làm Tào Tuấn lạt lẽo với Mao Thị .
Mao Thị buồn, can gián nhiều lần, Tào Tuấn chẳng nghe còn hạ chiếu bắt phải tự vận.
Sau đó Tào Tuấn phong Quách phu nhơn làm Hoàng hậu .

Đêm kia, đang nằm trong cung , bỗng thay một trận âm phong làm đèn đuốc tắt hết, Mao Hoàng hậu hiện lên đòi mạng.

Hồi 105
Tào Tuấn hết số qui thiên
Tư Mã Ý giả bịnh gạt Tào Sảng

Quan Thái sử U Châu là Vô Kỳ Kiệm dâng biểu tâu : Công Tôn Uyên đã tạo phản, tự xưng là Yên vương, cải niên hiệu là Thiên Hớn nguyên niên, lấy Liêu Đông làm chánh, cất cung điện, đặt quan chức, dấy binh đánh Thành Đô.
Tào Tuấn cả kinh bèn nhóm văn võ bá quan để tính kế trừ giặc.
Còn Công Tôn Uyên người Liêu Đông, cháu Công Tôn Độ, con Công Tôn Khương. Trước đây, Tào Tháo rượt Viên Thượng, nhưng chưa tới Liêu Đông thì Tôn Khương đã dâng thủ cấp của Viên Thượng . Vì vậy tháo phong cho Khương làm Trương Đình Hầu . Khương qua đời để lại hai con là Tôn Quán và Tôn Uyên. Vì cả hai còn nhỏ nên chú là Công Tôn Cung nối giữ chức ấy .
Đến năm Thái Hòa thứ 2, Tôn Uyên cậy sức đoạt ngôi của chú và được Tào Tuấn phong chúc Dương Liệt tướng quân, Liêu Đông Thái Thú .
Sau này Tôn Quyền (Đông Ngô) lại sai Trương Dị và Hứa Yên đến Liêu Đông phong Công Tôn Uyên làm Yên Vương. Vì sợ oai thế Trung Nguyên nên Tôn Uyên chém Trương Dị và Hứa Yên, rồi dâng thủ cấp lên Tào Tuấn. Sau đó Tào Tuấn lại phong cho y làm lại Tư Mã Lạc Lãng Công. Nhưng Uyên không vừa lòng bèn tự xưng làm Yên Vương.
Khi ấy có Phó Tướng Giả Phạm can :
- Ngụy Chúa đã phong cho Chúa Công đến chức Thượng Công rồi , Sao Chúa Công còn làm như vậy ?
Vả lại bên Ngụy có Tư Mã Ý dụng binh như thần, làm sao ta đủ tài sức chống lại !
Uyên cả giận truyền trói Giả Phạm đem ra chém.
Quan Luân Trực vội can :
- Lời can của Giả Phạm rất phải. Vả lại nước ta hiện xảy ra nhiều

điều quái dị, như chó bịt khăn đỏ leo lên nóc nhà, lại
có chuyện một thứ dân ngồi nấu cơm khi mở nắp ra thấy một đứa trẻ ngồi trong nồi. Đó là những sự lạ xảy ra trong nước đều là những điềm bất tường. Xin Chúa Công tìm lành lánh dữ, chớ làm quan mà mang tai .
Công Tôn Uyên cả giận, truyền trói Luân Trực đem chém một lượt với Giả Phạm.
Sau đó, khiến đại tướng Ti Diễn làm Đại Nguyên soái, Dương Tô làm Tiên phong dẫn binh thẳng tới Trung Nguyên. Được tin này Tào Tuấn cả kinh bèn triệu Tư Mã Ý đến bàn luận.
Tư Mã Ý tâu :
- Chỉ bốn muôn bộ hạ đủ dẹp tan giặc ấy .
Tào Tuấn hỏi :
- Khanh liệu Công Tôn Uyên tài sức thế nào ?
Ý trả lời :
- Nếu Uyên dùng thượng kế thì y bỏ thành mà chạy, trung kế là cố thủ Liêu Đông, hạ kế là giữ Tương Bình. Nhưng cách nào cũng không thoát khỏi tay tôi.
Tào Tuấn hỏi :
- Liệu bao lâu thì xong ?
Ý đáp :
- Từ đây đến đó đi hết một trăm ngày, về hết một trăm ngày đánh nhau một trăm ngày, sáu mươi ngày nghỉ ngơi. Tất cả mất một năm .
Tào Tuấn hỏi :
- Trong một năm đó thảng như Ngô và Thục đem binh đến thì liệu sao ?
Ý đáp :
- Bệ hạ chớ lo, tôi đã an định mọi việc rồi . Thưa xong, Ý xuất binh thẳng Liêu Đông.
Binh do thám về báo Công Tôn Uyên, Uyên sai Tí Diễn và Dương Tô kéo quân đến Liêu Đông hạ trại và canh phòng nghiêm ngặt.
Tư Mã Ý được tin Hồ Tuân phi báo thì cười :
- Ta đến mà giặc không đánh chỉ lo ngăn giữ. Vậy ta bỏ chỗ này mà kéo đến Tương Bình giặc sẽ đến đó cứu viện, chừng ấy ta sẽ

chặn giữa đàng mà đánh ắt thành công .
Nói xong, tấn binh thẳng tiến Tương Bình.
Bên Liêu Bình, Dương Tô nói với Ti Diễn :
- Nếu binh Ngụy đến thì ta cố thủ chờ lâu ắt chúng sẽ lui, đến khi chúng rút, ta sẽ chặn đường mà đánh ắt thành công . Đang bàn luận, bỗng có tin binh Ngụy đã kéo qua phía Nam rồi.
Ti Diễn nói :
- Tư Mã Ý thấy Tương Bình binh ít nên đã qua đó, nếu để mất Tương Bình sẽ nguy khốn . Bèn sai quân đi tiếp cứu Tương Bình.
Tư Mã Ý bèn sai Hầu Bá và Hầu Oai dẫn binh phục nơi mé sông Tế Thủy, đợi binh Liêu qua kéo ra một lượt mà đánh. đại binh Ti Diễn và Dương Tô vừa đến thì gặp Hầu Bá và Hầu Oai xua binh ra cự .
Cả hai tướng không quyết đánh nên kéo binh chạy .
Chạy đến Thương Sơn bèn hiệp cùng Công Tôn Uyên kéo trở lại đánh quân Ngụy .
Ti Diễn giục ngựa ra đánh với Hạ Hầu Bá . Đánh chưa đây 5 hiệp thì bị Bá chém bay đầu .
Liêu binh bị thác rất nhiều .
Công Tôn Uyên kéo bại binh về thủ thành. Binh Ngụy ùa lại vây phủ. Lúc ấy nhằm mùa mưa, nước dâng lai láng.
Tả Đô Đốc Bùi Kiên vào thưa với Tư Mã Ý :
- Trời mưa lớn. xin dời trại lên núi .
Ý nổi giận nói :
- Nay mai ta sẽ bắt Công Tôn Uyên, bộ để nó thoát sao mà tính chuyện dời trại .
Một lát sau Hữu Đô Đốc Cửu Liên lên thưa :
- Quân sĩ bị nước ngập, xin Thái úy nghĩ lại .
Ý cả giận truyền đem Cửu Liên ra chém rồi bêu đầu nơi viên môn. Ba quân cả sợ miệng câm như hến.
Tư Mã Ý bèn truyền lui trại lại 20 dặm để cho quân sĩ ra cắt cỏ cho ngựa ăn.
Trần Quần hỏi :
- Tại sao thái úy đi xa ngàn dặm đến đây, sao không tấn công thành cho gấp , lại đóng trại ở chỗ ngập lụt này lâu như thế ?

Tư Mã Ý đáp :
- Ông không rõ binh pháp sao ? Nay binh Liêu, quân nhiều lương ít, việc chi mà phải gặp rút. Ta chờ cho chúng hết lương mà chạy nên ta mở đường là có ý đó .
Tư Mã Ý lại sai người đến Lạc Dương thúc lương.
Tào Tuấn lâm triều, quần than đầu tâu :
- Cả tháng mưa lớn, xin bệ hạ triệu Tư Mã Ý về, sau này sẽ đánh .
Tuấn đáp :
- Ý dụng binh rất hay, nay thời tiết như vậy mà không về, ắt là có kế trừ giặc .
Nói xong, hạ chỉ vận thêm lương cho .
Vài ngày sau mưa dứt, Ý ra xem thiên văn thấy một vì sao lớn chiếu sáng từ Đông Bắc núi Thủ Sơn, xẹt qua phía Đông Nam Tương Bình.
Chư tướng cả sợ. Nhưng ý rất mừng nói :
- Năm ngày nữa ta sẽ lấy đầu Công Tôn Uyên nơi chỗ sao sa đó ?
Hôm sau, Ý thúc quân đến bên thành công phá suốt đêm ngày .
Công Tôn Uyên ở trong thành lương thảo đã hết, ai nấy đều ngã lòng, không quyết tâm kiên thủ, lại nuôi ý chém Công Tôn Uyên rồi đầu Ngụy .
Uyên được tin báo thì cả kinh, liền sai hai tướng Vương Kiên và Liễu Thủ qua trại Ngụy nộp biểu qui hàng.
Hai tướng vâng lệnh đến xin Tư Mã Ý lui binh để Tôn Uyên qui hàng.
Ý nạt lớn :
- Công Tôn Uyên không đến thật vô lễ . Bèn sai chém đầu hai tướng ấy, rồi gởi thủ cấp về cho Uyên.
Uyên cả sợ. truyền Vệ Điễn đi một lần nữa .
Vệ Điễn quì trước Tư Mã Ý mà thưa :
- Xin Thái úy cho chúng tôi dẫn thế tử là Công Tôn Tu qua làm con tin trước rồi chúa tôi sẽ trói mình qua đây chịu tội .
Ý nói :
- Việc binh có năm điều : Đánh được thì đánh, không đánh được thì thủ, không thủ được thì chạy, chạy không được thì đầu, đầu không được thì chết, hà tất phải đưa con tin !

Bèn nạt Vệ Điễn khiến về nói với Công Tôn Uyên.
Uyên cả kinh, bèn nói với con là Công Tôn Tu chờ lúc canh hai trốn khỏi thành về phía Đông Nam.
Chạy vừa được 10 dặm thì gặp một đạo binh đón đường, Tư Mã Ý đi giữa, Tư Mã Sư phía tả, Tư Mã Chiêu phía hữu . Công Tôn Uyên bèn quất ngựa chạy trước. Lại gặp Hồ Tuấn, Hầu Bá, Hầu Oai, Trương Hổ , Nhạc Lâm xua quân vây tứ phía .
Cha con Công Tôn Uyên bí thế phải xuống đầu .
Tư Mã Ý bèn sai chém cha con Công Tôn Uyên, rồi đem binh lấy Tương Bình.
Vừa vào tới thành, Tư Mã Ý truyền chém hết tông tộc của Uyên hơn 70 người, lại ban bổng lộc cho gia đình Giả Phạm và Luân Trực.
Mọi việc xong xuôi, dẫn binh về nước.
Còn Tào Tuấn, đêm kia nằm mơ thấy Mao hoàng hậu hiện đến đòi mạng. Bởi thế, Tao Tuấn cả sợ mà lâm bệnh càng ngày càng nặng, bèn kêu Lưu Phóng và Tôn Lữ vào giúp thái tử là Tào Phương lo nhiếp chánh.
Tào Tuấn lại hỏi Lưu Phóng và Tôn Lữ :
Liệu tông tộc ta, kẻ nào có thể gánh đại sự ?
Vì hai người này mang ơn Tào Chơn nên tâu :
- Duy có con Tào Chơn là Tào Sảng xứng đáng mà thôi .
Tào Tuấn nghe lời, phong Tào Sảng làm Đại tướng quân, trong nhiếp trào chánh.
Lúc ấy bịnh Tào Tuấn rất nguy, liền truyền thỉnh Tư Mã Ý về trào .
Tư Mã Ý tuân lệnh về thẳng Hứa Xương vào ra mắt Tào Tuấn.
Tào Tuấn cho triệu Tào Phương cùng đại Tướng Quân Tào Sảng và bọn Lưu Phóng, Tôn Lữ đến, rồi nắm tay Tư Mã Ý nói :
- Nay con trẻ của Trẫm là Tào Phương mới 8 tuổi, chưởng lý xã tắc chưa được , các khanh hãy rán giúp nó, chớ phụ ý Trẫm .
Lại kêu Tào Phương đến nói :
- Tư Mã Ý với Trẫm là một, con phải kính lễ mà đãi .
Nói rồi nước mắt chảy ròng, Tư Mã Ý cũng cúi đầu cảm động .
Một lát sau Ngụy chúa Tào Tuấn qua đời, lên ngôi được mười ba

năm , thọ 36 tuổi .
Tào Phương lên nối ngôi cải niên hiệu là Chánh Thỉ Nguyên niên. Tôn hàm ân cho Tào Tuấn là Minh đế, Quách Hoàng hậu làm Hàng Tối hậu . Tư Mã Ý và Tào Sảng lo việc triều chánh.
Tào Sảng không dám qua mặt Ý , mỗi mỗi đều hỏi ý kiến rồi mới làm:
Trong bọn môn hạ Tào Sảng có năm người là Đặng Phong, Lý Thắng, Đinh Dật, Tất Phạm, Hà Yến .
Bọn này thấy Tào Sảng như vậy thì thưa :
- Đại quyền của Chúa Công chẳng nên giao cho kẻ khác .
Tào Sảng hỏi :
- Tư Mã Ý cũng lãnh lời thác cô của Tiên đế với ta, há bội phản sao ?
Hà Yến thưa :
- Xưa Trọng Đạt và Tiên Công cùng đi đánh Thục, Tiên Công thường bị y chọc tức, sao Chúa công không nghĩ lại ? Tào Sảng nhớ việc xưa, bèn họp các quan lại nghị kế, rồi vào tâu với Tào Phương :
- Tư Mã Ý công rất trọng đáng được phong Thái phó .
Tào Phương nghe theo bèn phong cho Tư Mã Ý chức Thái phó, giao binh quyền lại cho Tào Sảng .
Tào Sảng từ đó hoành hành coi ai cũng như cỏ rác, lại khiến em là Tào Hi làm Trung Lãnh Quân, Tào Huấn làm Võ Vệ tướng quân, Tào Ngạn làm Tán Kỵ Thường Thị cai quản ba ngàn ngự lâm quân, vào ra cung cấm tự do. Lại dùng Đinh Bật , Hà Yến, Đặng Dương làm Thượng thơ, Tất Phạm làm Tư Lệ hiệu úy, Lý Thắng làm Hà Nam Doãn.
Năm người này ngày đêm nghị việc cùng Tào Sảng trong tư dinh trang hoàng lộng lẫy , giai nhân mỹ nữ ra vào nườm nượp.
Quan Huỳnh Môn là Trương Dương lén đem tám đứa thị thiếp cửa Tiên đế dâng cho Tào Sảng.
Còn Hà Yến nghe đất Bình Nguyên có thầy Quản Lộ bói hay bèn mời vào bàn quẻ Diệc.
Lúc ấy Đặng Dương hỏi Quản Lộ :
- Sao ông không nói đến từ nghĩa của Kinh Diệc cho mọi người

biết ?
Quản Lộ đáp :
- Kẻ bói Diệc hay, không ai nói đến chuyện Diệc cả .
Hà Yến cười mà khen :
- Thật nói ít mà hay !
Rồi nói với Quản Lộ :
- Hãy bói cho tôi một quẻ, coi mạng tôi làm tới Tam công không ?
Quản Lộ đáp :
- Nguơn Khải giúp vua Thuấn, Châu Công giúp nhà Châu, đều lấy hòa huệ khiêm cung mà được hưởng phước. Nay Quân hầu ngôi cao, kẻ mến thì ít , người sợ oai thì nhiều. Vã sống mũi như hòn núi cao, nên giàu sang lâu. Tuy nhiên cũng nên tu thân tích đức thì sau mới làm đến Tam Công .
Đặng Dương nổi giận :
- Ấy là lời của kẻ sống lâu đó.
Quản Lộ nói :
- Sống lâu thấy chẳng lâu sống, nói thường thấy không thường nói.
Bèn bỏ mà đi.
Hà Yến và Đặng Dương cười lớn cho là đồ cuồng sĩ.
Quản Lộ về thuật chuyện cho cậu nghe, ông cậu cả sợ nói :
- Hà Yến và Đặng Dương là hai kẻ oai quyền, sao ngươi dám nói thế ?
Quản Lộ đáp :
- Tôi nói chuyện với người chết, dẫu xúc phạm cũng chẳng can gì.
Ông cậu hỏi :
- Ngươi nói chi lạ vậy ?
Quản Lộ đáp :
- Tướng đặng Dương là tướng quỉ tác quái, còn tướng Hà Yến là tướng quỉ u mê. Hai người ấy sẽ bị giết nay mai, thì tôi đâu có sợ !
Ông cậu mắng Quản Lộ là điên.

Nói về Tào Sảng hàng ngày đi săn với Hà Yến và Đặng Dương, em là Tào Hi thường can ngăn :
- Quyền anh rất lớn, ra ngoài săn bắn làm sao đề phòng được kẻ ám hại .

Tào Sảng nạt :
- Binh quyền trong tay ta còn lo nỗi gì ?
Tư Mã Ý thấy vậy bèn cáo bệnh lui về không tham chánh nữa .
Tào Sảng thấy vậy sinh nghi. Nhắm lúc Tào Phương sai Lý Thắng trấn đất Thanh Châu, Tào Sảng bèn sai Lý Thắng giả đến từ biệt Trọng Đạt, rồi dò thăm tin tức.
Lý Thắng vâng lời đến ra mắt Tư Mã Ý.
Ý nói với hai con :
- Ấy là ke của Sảng để xem bịnh cha hư thiệt ra sao đó .
Bèn bỏ mão, xổ tóc ra, lên giường mà nằm, lại khiến hai tỳ nữ ngồi đỡ. Rồi mới mời Lý Thắng vào.
Lý Thắng thưa :
- Thiên Tử sai tôi trấn đất Thanh Châu. Vậy đến đây xin cáo biệt Thái phó .
Tư Mã Ý giả vờ nghe không rõ đáp :
- Tịnh Châu gần Sóc Phương lắm, phải hết lòng mới được .
Lý Thắng đáp :
- Thanh Châu chớ không phải Tịnh Châu .
Ý giả không nghe rõ, hỏi :
- Ông ở Tịnh Châu mới về sao ?
Thắng nói :
- Thái phó đau sao mà nặng vậy ?
Kẻ tả hữu thưa :
- Thái phó đã điếc rồi !
Lý Thắng tưởng thật về kể hết với Tào Sảng.
Sảng cả mừng nói :
- Tư Mã Ý quả bệnh nặng thế thì ta hết lo rồi .
Còn Tư Mã Ý thấy Lý Thắng đi rồi bèn nói với hai con :
- Tào Sảng ắt sẽ không nghi ngờ ta nữa. Ta chờ nó đi săn bắn ra khỏi thành rồi sẽ tìm kế mà giết nó .
Một hôm, Tào Sảng thỉnh Ngụy chúa Tào Phương đi yết Cao Bình Lăng mà tế tiên đế, lại khiến đại tiểu quan liêu tùy giá ra thành. Còn Tào Sảng dắt hết kẻ tâm phúc theo mình.
Huờn Phạm đứng ra cản ngăn rằng :
- Chúa công chưởng quản ba quân , chớ nên bỏ thành mà đi, thảng

như trong thành sanh biến thì liệu sao ?
Tào Sảng nạt lớn :
- Ai dám sanh biến, chớ nói bậy !

Hồi 106
Tư Mã Ý vấn tội Tào Sảng
Khương Duy bại trận núi Ngưu Đầu

Ngày ấy, Tư Mã Ý thấy Tào Sảng đem binh ra khỏi thành thì cả mừng, bèn dẫn một số tướng sĩ tâm phúc cùng hai con vào thành, lại sai Tư Đồ Cao Nhu Cam Tiết Việt đến chiếm dinh Tào Sảng trước, sai Vương Quang chiếm dinh Tào Hy. Còn mình dẫn quân vào tâu với Quách thái hậu rằng :
- Tào Sảng đã bội lời thác cô của tiên đế, gian tà loạn quốc, tội ấy đáng phế .
Quách thái hậu nói :
- Thiên tử đang ở ngoài thành, liệu sao bây giờ ?
Ý thưa :
- Tôi sẽ rước thiên tử vào thành và sẳn kế giết Tào Sảng đây .
Tư Mã Ý một mặt sai quan Thái úy là Tương Tế ra bảo tấu với Hậu chúa, còn mình dẫn quân thẳng đến Võ Khố.

Còn bộ hạ của Tào Sảng là Lỗ Chi, thấy trong thành binh biến thì đến thương lượng với Tân Xưởng :
- Trọng Đạt làm loạn , vậy phải thế nào ?
Tân Xưởng đáp :
- Phải tâu lên Thiên Tử .
Lỗ Chi nghe theo.
Vào hậu đường, Tân Xưởng gặp chị là Tân Hiệu Anh hỏi :
- Có việc chi mà em bối rối thế ?
Tân Xưởng đáp :
- Thiên tử ở ngoài thành, thái phó có ý muốn phản .
Người chị nói :
- Chắc Người muốn giết Tào tướng quân đó .
Tân Xưởng nói :
- Chưa biết thực hư thế nào ?

Người chị nói :
- Tào tướng quân không phải là địch thủ của Thái phó, chắc phải thua .
Tân Xưởng hỏi :
- Thái phó dụ tôi đi với y, nên chăng ?
Người chị đáp :
- Ta chỉ là kẻ tùng sự .
Tân Xưởng nghe theo bèn hợp cùng Lỗ Chi, chém người giữ cửa thoát ra ngoài.
Tư Mã Ý được tin báo nên sợ Hườn Phạm chạy nữa, bèn sai người đến triệu .
Hườn Phạm thương nghị cùng người con.
Người con đáp :
- Thiên tử còn kẹt ở ngoài, chi bằng theo người thì hơn.
Hườn Phạm nghe theo, bèn nạt Tư Phiền là tướng giữ cửa Bình Xương mà thoát ra ngoài.
Ra khỏi thành, Hườn Phạm nói với Tư Phiền :
- Thái phó làm phản, hãy mau theo ta !
Tư Phiền biết mình bị gạt, bèn báo cho Tư Mã Ý.
Ý than :
- Túi khôn đã vượt ra ngoài biết liệu sao ?
Ý lại sai Hứa Doãn và Trạn Thái đến nói với Tào Sảng là Thái phó không có ý muốn hại, chỉ muốn tước binh quyền anh em Tào Sảng thôi.
Còn Tào Sảng, trong lúc đi săn với Ngụy chúa, bỗng được tin trong thành có biến lại có biểu văn của quan Thái phó, Tào Sảng thất kinh.
Rồi quan Huỳnh môn dâng trước mặt thiên tử biểu văn.
Tào Sảng với lấy mở ra xem.
Biểu rằng :
Tôi là đại Đô Đốc Thái phó Tư Mã Ý dâng biểu này :
- Lúc trước tiên đế có phú thác bệ hạ cho tôi. Nay Tào Sảng chuyên quyền, trên ép che thiên tử, dưới khinh rẻ quần thần, ý muốn soán ngôi cao. Nay tôi vâng lệnh Hoàng thái hậu mà trừ đứa phản, xin bệ hạ hãy giáng chỉ tước hết binh quyền của Tào Sảng ?

Ngụy chúa xem xong hỏi Sảng :
- Khanh nghĩ the nào ?
Tào Sảng tay chân bủn rủn, quay lại hỏi hai em .
Tào Hy nói :
- Tôi từng can anh chớ nên bỏ thành mà đi. Nay Tư Mã Ý đã cử sự như vậy còn biết làm sao, chi bằng trói tay chịu tội họa may .
Lúc đang bối rối, bỗng Huờn Phạm đến thưa :
- Thái phó đã chiếm Lạc Dương, sao tướng quân không thỉnh thiên tử về Hứa Xương, rồi dẹp Tư Mã Ý thì có khó gì ?
Tào Sảng nói :
- Há ta bỏ xứ mà đi cứu viện .
Huờn Phạm nói :
- Chúa công đã có Thiên tử, hiệu lịnh ra cho thiên hạ, ai mà chẳng nghe, há lại bó tay chịu chết ?
Tào Sảng còn đang do dự, nước mắt ứa trào thì Huờn Phạm lại nói tiếp :
- Đây qua Hứa Đô bất quá là nửa đêm, trong thành đủ binh mã, lương thảo. Còn ấn đai Tư Mã của chúa công tôi đã đem theo đây. Chớ chần chờ mà mang họa .
Trong giây lát, Hứa Doãn và Trần Thái đến bàn :
- Quan Thái phó thấy chúa công quyền cao chức trọng muốn tước bớt đó thôi, ắt không nỡ hại đâu.
Vậy cứ bỏ hết binh quyền mà về chắc bình an .
Huờn phạm lại nói :
- Việc đã cấp bách, chớ nghe người ngoài mà chết !
Đêm ấy Tào Sảng hết sức do dự, cứ chống gươm mà thở dài, Huờn Phạm lại nói nữa :
- Việc khẩn cấp lắm còn suy Nghĩ gì lâu thế ?
Tào Sảng bèn quăng gươm mà nói :
- Ta bỏ hết binh quyền, chỉ về làm ông nhà giàu thôi đừng nói nhiều !
Huờn Phạm ngước mắt lên trời than :
- Xưa Tào Chơn mỗi việc đều dùng mưu lược, nay sanh ba đứa con như con bò, con heo .
Tào Sảng bèn sai quân đem ấn mà nạp cho Tư Mã Ý.

Tư Mã Ý bèn truyền ba anh em Tào sảng trở về nhà tư, còn kỳ dư giam lại hết .
Khi Sảng về đến nhà, Ý lại sai khóa cửa lại, rồi triệu Thiên Tử lâm trào.
Tư Mã Ý trình hết lời khai của bộ hạ Sảng, rồi min tâu lên Ngụy chúa xuống chiếu giết hết bọn Tào Sảng đi.
Chiếu vừa xuống quân sĩ liền dẫn bọn Tào Sảng ra chợ mà chém.
Sau đó, Ngụy Chúa phong Ý làm Thừa Tướng, lại khiến ba cha con cùng lãnh quốc sự.
Tư Mã Ý lại nghĩ đến chuyện Hạ Hầu Bá bảo thủ Ung Châu cũng là thuộc hạ của Sảng, thảng như y làm loạn thì thật khó mà cản, bèn triệu Hạ Hầu Bá về.
Bá biết thâm ý của Tư Mã Ý bèn dẫn quân làm phản.
Quan Thái Thú Ung Châu là Quách Hoài nghe tin Hầu Bá làm phản bèn dẫn binh đi tiễu trừ mà rằng :
- Ngươi là Hoàng tộc của đại Ngụy, sao lại tạo phản ?
Bá nói :
- Ông cha ta đã từng có công lớn với quốc gia, nay Tư Mã Ý là gì mà dám diệt họ Tào, lại còn muốn bắt ta nữa, thế thì sớm tối ắt nó soán ngôi, nay ta vì nghĩa mà trừ giặc, sao lại gọi là phản.
Quách Hoài bèn hươi thương đánh Hầu Bá.
Quách Hoài bại tẩu, Hầu Bá rượt theo.
Bỗng phía sau có tiếng hét vang Bá quay ngựa lại thì thấy Trần Thới từ sau đánh tới.
Lúc ấy Quách Hoài cũng quay ngựa lại đánh nhau. Hai đầu ép lại, Bá cự không nổi phải bỏ chạy.
Quách Hoài rượt theo. Hầu Bá túng thế chạy tuốt về Hớn Trung đầu Thục.
Khương Duy được tin cho mời vào, Hầu Bá khóc thưa rang :
- Tôi thật chẳng ngờ xảy ra cơ sự này ?
Khương Duy nói :
- Xưa Vi Tử đầu Châu mà nên danh muôn thuở .
Nói xong bày yến tiệc đãi Hầu Bá.
Trong lúc đang ăn uống, Khương Duy hỏi :
- Nay cha con Tư Mã Y nắm giữ trọn quyền, hắn có dòm ngó nước

Thục chăng ?
Bá đáp :
- Y đang mưu nghịch, ắt chưa nghĩ đến việc ngoài. Nhưng bên Ngụy hiện nay có hai người còn trẻ mà tài năng đáng sợ .
Khương Duy hỏi ai, thì Bá nói :
- Một tên Chung Hội (con Chung Do), trí dõng có thừa. Một tên Đặng Ngãi, có đại chí .
Khương Duy cười nói :
- Hai thằng con nít ay đáng chi mà lo !
Nói đoạn Khương Duy dắt Hạ Hầu Bá ra mắt Hậu chúa để tâu hết mọi sự.
Hậu chúa cả mừng bèn trọng dụng Hạ Hầu Bá.
Khương Duy lại tâu :
- Nay Tư Mã Ý chuyên quyền. Ngụy chúa nhu nhược, nước Ngụy gian nguy. Vậy xin bệ hạ giáng chỉ cho tôi đánh lấy Trung Nguyên, thực hiện trọn chí lớn của Thừa Tướng .
Phí Vĩ can rằng :
- Mới đây Tưởng Uyển và Đổng Doãn đều nối nhau qua đời hết, nội trị đã không người, Bá Ước cũng nên đợi thời chớ có khinh động làm chi .
Khương Duy nói :
- Nếu không cử sự thì bao giờ việc cả mới xong .
Phí Vĩ nói :
- Thừa Tướng là bậc thông suốt mọi sự mà còn phải theo thời cơ, huống chi bọn ta .
Khương Duy nói :
- Tôi rất rõ tánh tình người Khương, nếu được binh Khương tiếp ứng tuy chưa khắc phục được Trung Nguyên, chớ từ đất Lũng Tây đến phía Tây sẽ về ta dễ như chơi vậy .
Hậu Chúa nói :
- Ờ ! Thì Trẫm cũng chiều theo .
Khương Duy lãnh mạng rồi dắt Hạ Hầu Bá đến Hớn Trung nghị kế.
Duy nói với Bá :
- Nay phải sai sứ sang nước Khương để kết giao, rồi kéo binh ra

ngõ Tây Bình, gần Ung Châu, xây thành tại Cốc San
sai binh gửi nơi đó làm thế ỷ giục, còn bọn ta ra ngõ Xuyên Khâu, y theo cựu kế của Thừa Tướng mà làm .
Nghị kế xong, Duy sai Châu An và Lý Hâm dẫn quân đến Cốc San đắp thành chống giữ.
Lúc ấy, quân do thám về báo Quách Hoài.
Hoài đang giữ Ung Châu lập tức sai quân về Lạc Dương cấp báo, còn một phía khiến Trần Thới đến Cốc San giao chiến với quân Thục.
Cẩn An và Lý Hâm ra cự địch nhưng không nổi bèn lui vào thành cố thủ.
Trần Thới xua quân vây bốn mặt.
Lý Hâm nói :
- Đợi binh Đô Đốc quá lâu tôi sợ hết lương, nếu cứ cố thủ hoài. Vậy để tôi liều chết xông ra khỏi vòng vây đi cầu cứu mới được .
Nói xong, cố thoát khỏi vòng vây chạy riệt.
Đi được vài ngày, gặp Khương Duy kéo quân đến.
Lý Hâm thưa :
- Hai thành Cốc San đều bị binh Ngụy vây khốn, hiện nay rất đổi nguy ngập !
Khương Duy nói :
- Chẳng phải ta cứu trễ, vì phải chờ binh Khương đến, nên mới hư việc vậy .
Nói rồi, quay lại hỏi Hầu Bá :
- Binh Khương chưa đến, Cốc San bị vây, vậy phải làm sao ?
Hầu Bá thưa :
- Nếu chờ binh Khương thì hai thành Cốc San sẽ mất. Tôi chắc Ung Châu kéo đến Cốc San thì Ung Châu bỏ trống. Vậy hãy đến đánh Ung Châu. Quách Hoài và Trần Thới thể nào cũng đem binh về cứu , vậy là ta giải nguy được Cốc san .
Khương Duy cả mừng, bèn dẫn binh nhắm Ung Châu mà tới.
Trần Thới thấy Lý Hâm thoát khỏi vòng vây thì hỏi Quách Hoài :
- Lý Hâm thoát rồi, ắt Khương Duy sẽ đến tiếp cứu. Vậy phải làm sao ?
Quách Hoài nói :

- Chắc chắn Khương Duy sẽ đến lấy Ung Châu. Vậy tướng quân hãy kéo ra Diện Thủy chận đường lương của nó, còn ta. kéo đến Ung Châu mà cự. Hễ binh nó nghe chận đường lương ắt phải chạy. Chừng ấy hai đầu ép lại đánh.
Còn Khương Duy vùa đến Ngưu Đầu San bị binh Ngụy chận đường, rồi lại nghe tiếng Trần Thới nạt lớn :
- Ngươi lén đánh Ung Châu, kế ấy há gạt ta sao ?
Khương Duy giục ngựa tới đánh chừng 3 hiệp .
Trần Thới cuốn gói chạy dài. Sau đó, xua quân đến Ngưu Đầu San. Mỗi ngày đều ra khiêu chiến.
Thế rồi, trong ltíc đang bàn luận với Hạ Hầu Bá, bỗng được tin Quách Hoài sai Trần Thới đến lấy Diên Thủy, chận nghẹt đường lương rồi.
Khương Duy cả kinh liền sai Hạ Hầu Bá lui binh trước, còn mình đi đoạn hậu.
Quách Hoài phân binh ra năm ngã rượt theo.
Khương Duy phải lui binh lại. Vừa đến Diên Thủy lại gặp Trần Thới xông ra, hai đầu đánh ép lại, tên bắn xuống như mưa.
Khương Duy liều chết đánh nhầu, rồi chạy thẳng đến Dương Bình Quan.
Phía trước mặt bỗng có một đạo quân ào tới, cầm đầu là Tư Mã Sư đại tướng, con trai lớn của Tư Mã Ý.

Hồi 107
Tôn Quyền hết số qui Thiên
Tôn Tuấn giữa tiệc bày kế

Khương Duy thấy Tư Mã Sư rượt tới thì mắng rằng :
- Mi là thằng con nít sao dám đến đây mà múa may . Bèn đốc ngựa đến đánh .
Tư Mã Sư chống cự một lát thua chạy dài.
Khương Duy kéo quân vào thành đóng chặt cửa lại, rồi truyền cho quân sĩ bắn tứ phía binh Ngụy chết thôi vô kể.
Tư Mã Sư cả kinh vội trốn chạy. Tại thành Cốc San , Cẩn An thấy viện binh không tới dẫn binh ra đầu Ngụy, còn Khương Duy kéo về Hớn Trung đồn binh.
Tư Mã Sư trở về Lạc Dương. Lúc này Tư Mã Ý càng ngày càng lâm trọng bệnh, liệu thế không sống được bèn kêu con mà trối rằng :
- Cha phò Ngụy đã nhiều năm, làm đến Thái phó cũng đã tột cùng rồi. Người ta thường nghĩ cha có dị tâm. Vậy khi cha thác rồi , các con phải lo việc triều chánh. Phải cẩn thận răn dè . Nói được ít lời xong tắt thở.
Tư Mã Sư và Tư Mã Chiêu vội thượng tâu lên Ngụy chúa.
Ngụy chúa truyền chôn cất Tư Mã Ý rất hậu, lại phong Tư Mã Sư làm Đại Tướng thống lãnh Thượng Thơ cơ mật, phong Tư Mã Chiêu làm Phiêu Kỵ tướng quân.
Nói về Đông Ngô, từ khi Tôn Quyền tức vị Đế Vương, vì con chánh là Tôn Đăng mất nên lập con thứ là Tôn Lượng lên làm Thái Tử. Tôn Lượng là con Nhan Phu Nhơn. Khi đó Gia Cát Cẩn và Lục Tốn đều chết cả, nên việc triều chính nằm trong tay Gia Cát Cách.
Năm ấy, gió thổi mạnh, nước dâng cao, ai nấy đều sợ hãi. Tôn Quyền cũng từ đó phát bệnh nặng, liệu thế không song được bèn gọi Gia Cát Cách và Lữ Đại vào mà trối :

- Trẫm không còn sống được nữa , vậy các khanh hãy ráng giúp thái tử giữ gìn sự nghiệp này . Nói xong thì qua đời, lên nối ngôi được hai mươi bốn năm, thọ 71 tuổi.
Khi Tôn Quyền chết rồi thì bọn Gia cát Cách tôn thái tử Tôn Lượng lên tức vị, cải niên hiệu là Đại Hưng nguyên niên. Tôn hàm ân cho Tôn Quyền là lại hoàng đế .
Tư Mã Sư nghe Tôn Quyền đã thác liền sửa soạn đánh Ngô.
Lúc ấy Thượng thơ Phó Hà can rằng :
- Nước Ngô nhờ có sông Trường Giang hiểm trở, tiên đế nhiều phen chinh phạt mà không được, chi bằng bờ cõi ai nấy giữ thì hay bơn .
Nhưng Tư Mã Sư không nghe cứ kéo binh đi đánh, bèn sai Vương Vĩnh, Hồ Tuân, Võ Khâu Kiệm mà dặn : Bên Đông Ngô có quận Đông Hưng ra quan trọng. Hễ lấy được quận ấy ắt việc sẽ thành . Rồi lại khiến Tư Mã Chiêu làm Đại Đô Đốc, Hồ Tuân làm tiên phuông kéo tới Đông Hưng.
Gia Cát Cách hay tin bèn nhóm hết tướng lại luận bàn.
Đinh Phụng nói :
- Quận Đông Hưng là chỗ hiểm yếu của nước ta, nếu chỗ ấy mất thì Nam quận và Võ Vương đều phải thất .
Gia Cát Cách nói :
- Lời ấy rất hợp ý tôi , vậy ông phải dẫn một đạo thủy binh đến nơi ấy, còn tôi và Lữ Cừ, Dương Tu và Lưu Soán sẽ dẫn thủy binh và lục chiến đến sau tiếp ứng. Hễ nghe pháo lệnh thì cùng kéo ra đánh .
Nói về binh Ngụy kéo đóng tại Từ Châu, Hồ Tuân bèn nói chư tướng ăn tiệc với nhau. Lúc ấy tiết đông lạnh lẽo, Tuân không dám ra khỏi trại cứ ngồi mà uống rượu. Bỗng có tin báo có vài chục chiến thuyền của Đông Ngô kéo đến.
Hồ Tuân nói :
- Sá gì ba chục chiếc ấy .
Bèn chẳng chịu đề phòng cứ ngồi mà uống rượu.
Đêm ấy Đinh Phụng sai quân thám thính trại Ngụy, quân về phi báo :
- Hồ Tuân cả ngày uống rượu, không đề phòng chi hết.

Đinh Phụng cả mừng, khiến quân sĩ dùng dao ngắn, lội qua sông, nửa đêm xông vào trại Ngụy đánh giết.
Quân Ngụy đại loạn đạp nhau mà chết.
Hồ Tuân nghe bốn phía lửa dậy thì thất kinh vội lên ngựa thoát thân. Lúc ấy Tư Mã Chiêu, Vương Vinh, Vô Khâu Kiệm biết đạo binh đánh Đông Hưng đại bại thì vội rút binh trở về .
Trong khi biết rõ binh Ngụy đã rút, Gia Cát Cách bèn nói :
- Tư Mã Chiêu đại bại, ta nên thừa kế đánh vào Trung Nguyên cho mau !
Nói rồi gửi thư sang Khương Duy yêu cầu đánh qua phía Bắc, hứa sẽ bình phân thiên hạ .
Đinh Phụng thừa :
- Nay binh Ngụy lấy Tân Thành làm căn cứ . Vậy phải chiếm cho được Tân Thành đã .
Gia Cát Cách y kế .
Tướng giữ ải là Trương Đặc, nghe binh Ngô đến đánh bèn khiến quân cố thủ chẳng chịu giao chiến.
Gia Cát Cách bèn khiến vây chặt bốn cửa thành, ngày đêm công phá , nhưng vì quân trên thành canh phòng quá ngặt nên qua một tháng mà vẫn không phá nổi . Khi ấy gặp tiết trời lạnh, binh Ngô bị bịnh rất nhiều . Các tướng thưa với Gia Cát Cách :
- Thời tiết quá lạnh, nên lui binh tốt hơn .
Gia Cát Cách không nghe, cứ đốc quân công thành.
Nhưng quân sĩ chẳng còn ai muốn đánh giặc nữa .
Gia Cát Cánh túng thế phải lui binh.
Trương Đắc được tin binh Ngô đã lui , bèn xua quân rượt theo đánh giết.
Binh Ngô chết thôi vô kể .
Gia Cát Cách thu góp tàn quân về Đông Ngô, trong lòng cả thẹn chẳng dám yết kiến Tôn Lượng.
Ngô chúa thấy vậy ngự giá đến thăm. Bởi vậy triều thần rất sợ sệt .
Gia Cát Cách lại khiến Châu An và Trương Ước chấp chưởng Ngự Lâm Quân để làm nha trảo .
Lúc ấy Tôn Tuấn đang chấp chưởng Ngự Lâm Quân thấy Gia Cát Cách đoạt quyền thì sanh nghi bèn tâu với Tôn Lượng :

- Tôi là Tôn tộc, nay Gia Cát Cách chiếm Ngự Lâm Quân e y có ý làm phản. Xin Bệ hạ hãy liệu thế trừ đi !
Tôn Lượng nói :
- Trẫm cũng sợ y lắm. Vậy phải trừ cách sao ?
Tôn Tuấn tâu :
- Hãy bày yến tiệc rồi mời Gia Cát Cách đến, tôi sẽ ra tay cho .
Tôn Lượng y kế .
Gia Cát Cách được triệu mời, lên xe vào cung, rồi tả hữu ai nấy vào tiệc.
Rượu được vài tuần, Ngô chúa kiếm chuyện đi tướt, còn Tôn Tuấn bước xuống điện, cởi áo ngoài ra, tay cầm gươm bén hô lớn :
- Có chiếu chỉ của Thiên Tử truyền phải giết đứa phản tặc !
Gia Cát Cách nghe nói thất kinh làm rớt chén rượu xuống đất. Rồi vừa định cầm gươm thủ thế , đã bị chém bay đầu .
Tôn Tuấn một mặt khiến đến bắt gia quyến Gia cát Cách, một mặt khiến đem thây Gia cát Cách bỏ ra ngoài thành.
Chẳng bao lâu quân sĩ bắt được hết gia quyến Gia Cát Cách, Tôn Tuấn khiến chém hết đem chôn.
Ngô chúa là Tôn Lượng phong Tôn Tuấn làm Thừa Tướng Đại tướng quân, tổng đốc trong ngoài các việc quân cơ .

Hồi 108
Vây Tư Mã, Khương Duy dùng mưu cao
Phế Tào Phương, Ngụy gia mang quả báo

Khương Duy ở Thành Đô được thư Gia Cát Cách muốn hiệp nhau đánh Ngụy, trong lòng cả mừng. Bèn sai Liêu Hóa làm Tả tiên chuông, Trương Dực làm Hữu tiên phong, Hạ Hầu Bá làm tham mưu, Trương Ngưng làm Vận lương sứ, kéo đến Dương Bình Quan phạt Ngụy.

Hạ Hầu Bá bàn :

- Trước kia thất bại vì binh Khương không đến. Nay nên gửi thư ước hẹn chu đáo rồi hãy tấn binh lấy Nam An, vì đây lương thảo rất nhiều.

Khương Duy y kế bèn sai Khước Chánh qua Khương quốc ước hẹn.

Khương Vương là Mê Đương tiếp Khước Chánh xong, bèn dấy binh sai Nga Hà Thiên Qua làm Tiên Phong kéo thẳng tới Nam An.

Quách Hoài hay tin bèn về cấp báo cho Tư Mã Sư.

Sư hỏi chư tướng ai muốn ra cự địch.

Từ Chất tình nguyện ra đi.

Tư Mã Sư nói :

- Nếu có Từ Chất làm Tiên phong còn lo gì nữa .

Nói xong, phong Từ Chất làm Tiên phuông, Tư Mã Chiêu làm Đô Đốc nhắm Lũng Tây tấn phát. Khi đến Đông Đình, Từ Chất gặp Liêu Hóa, hai bên giao chiến.

Hóa đỡ không nổi bỏ chạy.

Trương Dực xông ra tiếp ứng ; nhưng cũng chỉ được vài hiệp cũng tháo chạy.

Từ Chất rượt theo giết vô số. Quân Thục đại bại.

Khương Duy nói với Hầu Bá :

- Từ Chất dũng mãnh vô địch. Ta phải dụng mưu mới xong , nay ta

thấy binh Ngụy thường chận nghẹt đường lương của binh ta. Vậy nên phải dụng kế mới thắng .
Bèn kêu Liêu Hóa, Trương Dực vào dặn.
Sau đó, Duy còn sai quân rải chung quanh trại để đánh lừa Ngụy.
Còn Từ Chất đem binh khiêu chiến cả ngày nhưng không thấy tướng Thục ra đánh, lại được tin binh Thục dùng mộc ngưu lưu mã chuyện lương sau núi Thiết Lung, chờ Khương binh tiếp viện.
Tư Mã Chiêu bèn nói với Từ Chất :
- Binh phục trước kia thua cũng chỉ vì bị chặn đường lương. Nay ngươi lại dẫn quân đến chận nghẹt đường lương của nó, ắt nó phải lui .
Từ Chất vâng lệnh ra đi, quả thấy binh Thục đang đẩy mộc ngưu và lưu mã.
Binh Ngụy xông vào đánh. Binh Thục phải bỏ xe mà chạy. Binh Ngụy hùng hổ rượt theo.
Đi được một quãng , bỗng sau núi lửa dậy, quân Thục hô lớn rồi dùng tên bắn xong. Bên mặt Liêu Hóa, bên trái Trương Dực đánh dồn lại giết binh Ngụy vô số .
Từ Chất ôm đầu mà chạy, gặp Khương Duy đón đánh ; Từ Chất trở tay không kịp bị Khương Duy đâm một thương chết tốt.
Binh Ngụy vừa chết vừa đầu.
Hạ Hầu Bá khiến binh Thục lấy y giáp của Ngụy mặc vào rồi kéo thẳng tới trại Ngụy.
Binh Ngụy tưởng thiệt bèn mở cửa thành cho vào. Binh Thục xông vào liền chém giết tơi bời.
Tư Mã Chiêu hốt hoảng, lên ngựa chạy dài, bỗng gặp Liêu Hóa chận đánh, túng thế phải chạy lên núi Thiết Lung đóng trại .
Thiết Lung địa thế hiểm trở, lại không có nước uống.
Khương Duy bèn đem quân đến vây chặt dưới chân núi.
Tư Mã Chiêu thấy quân sĩ chết khát bèn ngửa mạt lên trời than :
- Ắt là ta chết tại đây.
Quan Chủ bộ Vương Thao thưa :
- Xưa Cảnh Cung bị khổn lạy vái giếng mà có nước. Đô Đốc thử làm theo xem ?
Tư Mã Chiêu nghe lời Vương Thao. Vái vừa dứt thì nước suối trào

lên. Nhờ đó mà binh Ngụy khỏi chết.
Khương Duy nói với Hầu Bá :
- Phen này chắc Tư Mã Chiêu hết đường sống !
Còn Quách Hoài hay tin Tư Mã Chiêu bị vây nơi Thiết Lung, muốn đến tiếp cứu, Trần Thới can :
- Ta đem binh đến chưa chắc đã giải vây được .
Khương binh kéo đến lấy Nam An thì sẽ nguy cấp ngay, chi bằng đem binh đó đánh Khương Duy đã. Nếu phá được
đạo binh của Khương Duy mới mong giải vây Thiết Lung.
Quách Hoài nghe theo bèn nghĩ kế với Trần Thới rằng :
- Nay ngươi hãy trá hàng Khương binh, xúi chúng về đây cướp trại, ta sẽ bắt chúng .
Trần Thới vâng lệnh đến xin ra mắt Khương vương.
Khương vương cả mừng cho vào.
Thới thưa :
- Quách Hoài ỷ mình có công, không coi chư tướng ra gì, nên tôi đến xin đầu .
Khương vương hỏi :
- Ngươi biết binh trại Quách Hoài thế nào không ?
Thới thưa :
- Biết hết. Đêm nay tôi nguyện dẫn binh đến cướp trại y .
Khương vương bèn sai Nga Hà Thiên Qua cùng Trần Thới đến cướp trại Ngụy.
Nga Hà sai Thới đi tiền bộ, kéo đến trại Ngụy.
Thới bèn giục ngựa vào trước Nga Hà theo sau.
Chẳng ngờ vừa xông vào, người ngựa liền sụp hết dưới hầm.
Thới ở phía sau đánh tới. Hoài phía trước đánh ép về Khương binh chết như rạ. Nga Hà tự vận chết.
Quách Hoài, Trần Thới bèn dẫn binh đánh tới Khương trại.
Khương vương cả sợ lên ngựa chạy bị Quách Hoài bắt sống đem về trại.
Hoài nói với Mê Đường :
- Khương, Ngụy là đồng minh, sao lại giúp Thục ? Khi dẹp Thục xong tôi sẽ tâu cùng Ngụy chúa mà hậu tạ .
Khương Vương nghe xong thuận lời.

Quách Hoài nói :
- Vậy đêm ta đến Thiết Lung, ông sẽ ra mắt Khương Duy rồi thừa cơ mà giết hắn .
Quách Hoài sai Trần Thới theo Khương binh, còn mình kéo đại binh đi đến Thiết Lung.
Đêm ấy, Khương Vương sai người đến trước nói với Khương Duy.
Duy cả mừng bèn đi với Hạ Hầu Bá ra rước vào.
Khương Vương vừa vào đến trướng chưa kịp nói thì một tùy tướng phía sau rút gươm chém Khương Duy.
Duy cả kinh chạy ra sau, lên ngựa thẳng tới Nam Bình Phương, còn binh Ngụy xông vào chém giết, binh Thục cả loạn, chết đầy trại. .
Khương Duy trong tay không có khí giới lại gặp Quách Hoài rượt đuổi.
Khương Duy giương cung bắn, Quách Hoài né vài lần biết cung không tên bèn bắn trả lại.
Duy bắt được tên lắp vào cung bắn trúng trán, Quách Hoài té chết.
Duy giục ngựa tới giật cây thương của Hoài rồi thu binh mà chạy về Hớn Trung.
Tư Mã Chiêu đem quân rượt theo, nhưng không kịp, đem thây Quách Hoài trở về Lạc Dương.

Trong khi đó Ngụy chúa Tào Phương càng ngày càng thấy Tư Mã Sư lộng quyền thì trong lòng cả sợ.
Mỗi khi Tư Mã Sư vào triều thì run rẩy bước xuống điện mà rước.
Tư Mã Sư nét mặt nghênh ngang, ngạo mạn, mọi việc quyết đoán một mình.
Lúc ấy Tào Phương chỉ còn ba người tâm phúc là Hạ Hầu Huyên làm Thái Thượng kinh, Lý Phong làm Trung thơ lịnh , Trương Tập làm Quản lộc đại phu, người này là cha của Trương hoàng hậu, hoàng trượng của Tào Phương.
Lúc ấy Tào Phương nắm tay Trương Tập khóc lóc mà nói :
- Tư Mã Sư quá lộng quyền, sớm muộn ắt nó sẽ tiếm ngôi .
Lý Phong tâu :
- Bệ hạ chớ lo ! Tôi sẽ lãnh chiếu của bệ hạ mà trừ đứa gian tặc ấy

.
Tào Phương nói :
- Sợ ba khanh làm không nổi ?
Ba người đồng tâu :
- Dầu có thác cũng xin báo đền .
Tào Phương bèn cởi long bào rồi trích huyết viết chiếu trao cho Trương Tập :
- Lúc trước ông nội là Võ Hoàng đế giết Đổng Thừa cũng vì để lộ việc y đái chiếu đó. Vậy các khanh hãy thận trọng ! Trương Tập tâu :
- Chúng tôi đây há phải bọn Đổng Thừa .
Nói rồi ba người từ giả. Đi đến cửa Đông Ba thì gặp Tư Mã Sư xách gươm đi vào.
Sư thấy ba người khép nép thì hỏi :
- Sao các ngươi ở lại lâu vậy ?
Trương Tập đáp :
- Thiên Tử khiến chúng tôi đọc cách hầu ngài.
Tư Mã Sư nạt lớn :
- Chúng bay khóc lóc chi mắt còn ướt nhèm, giấu ta sao được.
Nói xong, truyền tả hữu khám ba người đó, lục thấy trong mình Trương Tập có áo Long bào, với tờ mật chiếu viết bằng máu, chiếu rằng : Anh em Tư Mã Sư nắm giữ đại quyền trong chuyên chế vua ngoài áp bức quần thần, thiệt là bọn gian nịnh. Vậy ai trừ được thì trẫm mang ơn chẳng cùng.
Tư Mã Sư nổi giận, nạt lớn :
- Té ra tụi bây mưu hại ta ?
Nói đoạn dẫn ba người ra chém quách.
Sau đó, Tư Mã Sư vào cung, nhằm lúc Tào Phương và Trương Hoàng Hậu đang đàm đạo, Tào Phương thấy Tư Mã Sư xách gươm vào thì cả sợ.
Tư Mã Sư chống gươm nói :
- Cha tôi lập bệ hạ lên ngôi cao, còn tôi phò bệ hạ chẳng khác Y Doãn, nay bệ hạ lấy ân làm oán, muốn đồng mưu với bọn gian thần hại tôi làm cớ chi vậy ?
Tào Phương nghe nói thất kinh bèn quì xuống đất mà rằng :

- Trẫm đâu dám làm điều ấy .
Tư Mã Sư liền lấy áo Long Bào liệng xuống đất mà nói :
- Chữ của ai viết đây ?
Tào Phương đáp :
- Ấy cũng vì người ta ép Trẫm .
Tư Mã Sư chỉ Trương Hoàng Hậu nói :
- Ngươi này là con của Trương Tập phải chết !
Nói đoạn, bắt Trương Hoàng Hậu thắt cổ mà chết, lại khiến tru di tam tộc Trương Tập.
Hôm sau Tư Mã Sư nói với các quan văn võ :
- Nay Chúa Thượng hoang dâm vô đạo. Lại nghe lời dua nịnh hại kẻ hiền thần. Vậy ta muốn noi theo Y Doãn và Hoắc Quan mà lập tân quân trị vì thiên hạ .
Các quan lớn nhỏ đều không dám cãi.
Tư Mã Sư bèn dắt các quan vào ra mắt Thái Hậu.
Thái Hậu cả kinh hỏi :
- Vậy các khanh tính lập ai đây ?
Tư Mã Sư tâu :
- Nay có Cao Quí Hương Công là Tào Mạo (con Tào Lâm, cháu Tào Phi) đáng lập ngôi cả .
Hoàng Thái Hậu buộc phải nghe theo.
Tư Mã Sư bèn khiến Tào Phương phải nhường ngôi cho Tào Mạo.
Tào Mạo từ chối ba phen nhưng rốt cuộc cũng phải chịu.
Tào Mạo lên ngôi cải niên hiệu là Chánh Nguyên niên, phong Tư Mã Sư làm Đại Tướng quân, được phép vào chầu khỏi lạy, khỏi xưng tên, lại được mang gươm lên điện.
Còn Tào Phương trở lại chức Tề Vương, nội ngày phải lên đường.

Hồi 109
Văn Anh đơn kỵ lui binh
Khương Duy bối thủy phá giặc

Tại Dương Châu có Văn Khâm và Vô Khâu Kiệm được lệnh trấn giữ, bỗng được tin Tư Mã Sư phế chúa bèn mắng rằng :
- Sao nó dám làm chuyện khi vua , phản tặc như vậy, nếu không sớm trừ ắt sinh đại họa !
Văn Khâm nói :
- Tôi có đứa con tên Văn Anh sức mạnh vô song, nếu sai làm tiên phong kéo về Lạc Dương mà vấn tội, ắt là nên việc .
Kiệm cả mừng, nói với chư tướng :
- Tuân chiếu của Hoàng Thái hậu, ta đem binh về hỏi tội Tư Mã Sư để trừ mối họa. Vậy các ngươi hãy hiệp lực với ta . Nói xong sai Văn Anh làm tiên phong, Văn Khâm làm hậu ứng , tiến đóng tại Hạng Thành, còn mình thì tiếp ứng.

Nói về Tư Mã Sư bị mụn mọc nơi đuôi mắt, đang nằm điều trị thì có tin báo Vô Khâu Kiệm và Văn Khâm kéo binh Hoài Nam làm phản, vội thỉnh các quan nghị kế rằng :
- Nếu ta không đi dẹp bọn phản thì không yên, ngặt nỗi mắt còn đau, vậy phải liệu sao ?
Chung Hội bàn :
- Binh ấy nhuệ khí đang mạnh, nếu trừ gấp khó lắm .
Tư Mã Sư không nghe bèn khiến Gia Cát Đản tổng đốc các đạo binh nơi Dự Châu, kéo tới Thọ Xuân, lại làm hịch văn gởi đến Diên Châu. Sai Đặng Ngãi dẫn binh đến Lạc Gia Thành đóng trại.

Nói về Vô Khâu Kiệm đóng tại Hạng Thành, được tin Đặng Ngãi dẫn binh tại Lạc Gia thành, liền thỉnh Văn Khâm đến nghị kế.
Văn Anh bèn thưa :
- Tư Mã Sư mới đến, dinh trại chưa lập xong, nếu tấn binh đánh

ngay ắt trọn thắng .
Văn Khâm hỏi :
- Con định chừng nào đi ?
Văn Anh thưa :
- Đêm nay, cha dẫn binh từ phía Nam đánh tới, con dẫn binh từ phía Bắc đánh lại, hết canh ba thì hiệp nhau lại trại Ngụy .
Vấn Khâm nghe theo. Đêm ấy phân binh ra làm hai ngã đánh vào còn Khâu Kiệm giữ Hạng Thành.
Tư Mã Sư đêm ấy đóng trại chờ Đặng Ngãi. Bỗng lối canh ba, có tiếng la ó vang trời.
Tư Mã Sư hỏi tả hữu, có kẻ nói :
- Có một đại binh phá trại nơi phía Bắc xông vào, cầm đầu là một viên tiểu tướng sức mạnh vô cùng, không ai dám cự .
Tư Mã Sư cả kinh đến nổi tròng con mắt lọt ra ngoài.
Văn Anh vào được trại rồi chỉ mong cha đến để cùng hiệp nhau mà đánh. Nhưng trông mãi chẳng thấy đâu. Đánh cho đến sáng, binh Ngụy chết vô số kể mà cũng không thấy Văn Khâm đến.
Văn Anh bỗng thấy phía Bắc có một đạo quân lướt tới, bụng mừng thầm, ngỡ là cha mình, chẳng dè đó là binh của Đặng Ngãi.
Đặng Ngãi vây, Văn Anh vội vàng lui binh.
Đặng Ngãi thấy Văn Anh lui binh thì rượt theo mà giết quân Văn Anh chết khá nhiều , còn Văn Anh cứ thủng thẳng mà đi.
Các tùy tướng của Đặng Ngãi thấy vậy rượt tới bị Văn Anh trở lại đánh chết mấy người rồi lại lên ngựa đi riết.
Còn Văn Khâm đêm ấy hẹn với con là Văn Anh để đánh vào phía Bắc trại Ngụy, nhưng vì đi lạc lối, lại chẳng biết binh của Văn Anh ở đâu, chỉ thấy binh Ngụy đại thắng mà thôi, vội quay binh về Thọ Xuân, nhưng không dè đến nơi thì Đặng Ngãi sai tướng là Gia Cát Đản chiếm rồi.
Văn Khâm vừa muốn trở lại Hạng Thành thì bị Đặng Ngãi chận đường, tính kế không xong bèn qua Đông Ngô mà đầu Tôn Tuấn.

Nói về Vô Khâu Kiệm giữ Hạng Thành được tin Thọ Xuân đã mất, Văn Khâm đại bại, Đặng Ngãi đang kéo quân đến vây thành.
Khâu Kiệm cả kinh bèn ra thành cự địch, bị Đặng Ngãi vây chặt,

Khâu Kiệm cô thế bèn tự vận mà chết.
Từ đây đất Hoài Nam đã bình.
Tư Mã Sư về đến Lạc Dương, vì sức quá kiệt, biết không sống được, bèn kêu Tư Mã Chiêu nói :
- Ngươi phải nối theo ta mà làm. Những việc lớn chớ phú thác cho ai mà mang họa .
Nói đoạn, trao ấn thọ cho Tư Mã Chiêu , rồi tắt thở .
Tư Mã Chiêu bèn phát tang và sai người thượng tấu lên Ngụy Chúa Tào Mạo.
Tào Mạo liền hạ chiêu phong Tư Mã Chiêu làm Đại tướng quân, Lục Thượng Thơ sự.
Tư Mã Chiêu vào chầu tạ ân.
Từ đó mọi việc lớn nhỏ đều do Tư Mã Chiêu chấp chưởng.

Nói về Khương Duy tại Thành Đô, được tin báo Tư Mã Sư đã chết, Tư Mã Chiêu chấp chưởng binh quyền, bèn tâu lên Hậu Chúa xin đem binh phạt Ngụy.
Hậu Chúa nghe theo.
Nhưng Trương Dực can :
- Đất Thục nước nhỏ, lương ít chớ nên cử binh đánh xa. Chỉ nên giữ mấy nơi trọng yếu .
Khương Duy nói :
- Ta phải noi theo gương Thừa Tướng đã từng sáu lần ra Kỳ Sơn đánh Trung Nguyên , chẳng may nữa chừng chưa toại nguyện phải thác. Di mệnh của Thừa Tướng chúng ta há chẳng làm cho trọn sao ?
Hạ Hầu Bá nói :
- Tướng quân nói rất phải. Ta hãy dẫn binh ra ngã Bào Hãn, lấy Diêu Tây và Nam An. Nếu được hai nơi này, các quận khác ắt phải yên .
Trương Dực thưa :
- Nếu kéo binh thần tốc khiến quân Ngụy không biết đâu đề phòng chắc thành công .
Khương Duy y lời, bèn dẫn một trăm vạn binh nhằm Bào Hãn tấn phát.

Đi tới sông Diên Thủy thì có tin Vương Kinh dẫn bảy vạn binh cự địch.
Khương Duy bèn kêu Trương Dực và Hạ Hầu Bá đến giao mưu kế. Còn mình dẫn quân đến mé sông Diên Thủy mà lập trại.
Vương Kinh ngó thấy bèn nói với chư tướng :
- Khương Duy lập lại bên mé sông, nếu thua ắt lao mình xương sông mà chết hết. Vậy các tướng phải ráng sức phen này . Nói xong giục ngựa xọc tới.
Khương Duy đánh được vài hiệp, bỏ chạy. Binh Ngụy rượt theo. Vừa đến mé sông, Duy quay lại nói :
- Nếu không thắng là phải chết. Binh Thục ai cũng sợ chết nên quyết chiến. Binh Ngụy chống không nổi phải tháo lui.
Ở sau, Hầu Bá và Trương Dực đánh tới.
Vương Kinh ráng sức thoát khỏi vòng vây chạy về Địch Đạo cố thủ. Binh Ngụy chết như rạ.
Khương Duy đại thắng kéo thẳng tới Địch Đạo thành.

Tại Ung Châu , Trần Thới muốn đem binh đánh báo thù cho Vương Kinh, bỗng được tin Đặng Ngãi đến cứu ứng.
Trần Thới rước vào và nói :
- Khương Duy vừa thắng trận, nhuệ khí đang hăng, vậy phải làm sao ?
Đặng Ngãi nói :
- Khương Duy làu thông binh pháp. Để tôi dùng nghi binh mà bắt nó phải rút lui .
Trần Thới hỏi kế thì Đặng Ngãi nói :
- Hãy sai năm trăm binh kỵ . Ngày ẩn núp, đêm di chuyển thẳng đến Địch Châu mai phục. Rồi tôi và tướng quân kéo đại binh tới. Sau đó, truyền quân la hét, đánh chiêng trống vang trời để Khương Duy không biết binh ta nhiều hay ít, ắt là phải kinh sợ .
Trần Thới nghe theo.
Còn Khương Duy vây Địch Đạo thành mấy ngày mà phá không nổi, bỗng có tin báo Đặng Ngãi và Trần Thới kéo đại. binh đến như rừng.
Khương Duy thất kinh bèn dàn quân cự địch.

Khương Duy và Hạ Hầu Bá đang bàn luận thì bỗng nghe phía Đông Nam pháo nổ vang trời, tiếng quân dậy đất.
Lúc ấy, Khương Duy lưỡng lự vì sợ lầm quỉ kế của Đặng Ngãi bèn khiến Trương Dực bỏ thành Địch Đạo, lui về trước. Sau đó, binh Thục lui quân về Hớn Trung.
Khi về đến Kiếm Các mới hay là mấy chỗ có chiêng trống đều không có binh mã chi hết, chỉ có vài mươi tên quân lập mưu thế thôi.

Hồi 110
Đặng Ngãi dụng mưu địch Khương Duy
Gia Cát Đản nghĩa thảo Tư Mã Chiêu

Khương Duy kéo binh về Chung Đề được Hậu Chúa phong làm Đại Tướng Quân.
Còn Vương Kinh nhờ Đặng Ngãi và Trần Thới giải vây rồi rước vào thành khoản đãi.
Trần Thới nói :
- Chắc là Khương Duy không dám ra đánh nữa .
Đặng Ngãi đáp :
- Tuy nó kéo quân về, nhưng binh lực của nó đâu có hao tron. Vì thế , y sẽ ra nữa .
Trần Thới cho là phải bèn cùng Đặng Ngãi lo luyện tập binh mã chờ lúc nguy biến.

Còn Khương Duy ở Chung Đề ngày đêm lo chuyện phạt Ngụy.
Phàn Kiến nói :
- Đại Tướng thắng trận Diên Thủy đã làm cho bọn Ngụy hết hồn, nếu nay lại phát binh nữa nhỡ ra thì có phải mất hết uy danh không ?
Khương Duy cười :
- Cái toại nguyện của ta đâu phải chỉ làm cho quân địch sợ, mà chính là làm sao cho trọn lời thác cô của Tiên Đế cho Thừa Tướng .
Hạ Hầu Bá nói :
- Đặng Ngãi tuy nhỏ song đa mưu, nay lại được phong An Tây Tướng Quân , ắt y phải hết lòng đánh giặc. Hơn nữa, y đang cùng Trần Thới luyện tập binh mã tại đất Ung , đất Lương. Vậy tướng quân cũng nên đề phòng cẩn thận .
Khương Duy cười :
- Ta há lại sợ bọn nó. Các ông chớ khen bọn chúng mà làm mất

nhuệ khí mình đi .
Nói xong, Khương Duy bèn quyết định lấy Lũng Tây trước. Chư tướng đều nghe theo, chẳng ai dám cản nữa.
Từ đó binh Thục rời khỏi Chung Đề nhắm Kỳ Sơn tấn phát .
Bỗng có tin báo Binh Ngụy đã đóng chặt nơi chân núi Kỳ Sơn. Khương Duy không tin bèn đích thân đi quan sát thì thấy binh trại Ngụy đóng nối đuôi như con rắn .
Khương Duy nói :
- Hình thế trại này duy có thầy ta là Thừa Tướng mới làm được. Đặng Ngãi thật chẳng phải tay thường .
Nói rồi bèn truyền các tướng hàng ngày phải sai quân đi tuần tiễu. Mỗi lần đi phải thay sắc cờ để làm cho Ngụy tưởng binh ta đông. Còn mình dẫn binh đi lấy Nam An.

Nói về Đặng Ngãi biết chắc binh Thục kéo ra Kỳ Sơn, nên đã chuẩn bị chờ giờ nghênh địch. Nhưng đã mấy ngày rồi chỉ thấy binh Thục đi tuần tiễu, mà không thấy quân ra đánh. Đặng Ngãi lấy làm lạ, bèn xem xét rồi thất kinh trở về nói với Trần Thới :
- Khương Duy cho quân tuần tiễu nơi đây, ắt là y đi lấy Nam An rồi. Vậy Tướng quân hãy kéo qua Đông Đình mà chận phía sau, để tôi đến cứu Nam An. Hễ Khương Duy không lấy được Nam An, ắt qua ngã Thượng Khuê, tôi sẽ phục binh nơi Loạn Cốc mà bắt y .
Ngãi đến Nam An, thì đạo binh của Khương Duy chưa tới, Ngãi liền khiến con là Đặng Trung và Sử Đoán dẫn binh phục nơi Đoạn Cốc theo như kế hoạch đã định.
Còn Khương Duy qua đường Đông Đình kéo thẳng tới Nam An, rồi đến chân núi Võ Thành thì được tin báo binh Ngụy đã chiếm đóng .
Khung Duy cả sợ nói :
- Té ra Đặng Ngãi đã biết được mưu kế của ta ! Nói rồi, truyền đóng binh dưới chân núi mà đối địch.
Quân Khương Duy vừa đến chân núi thì binh Ngụy la ó lên , binh Thục thất kinh, Khương Duy vội dẫn binh ra chống cự. Nhưng lại không thấy binh Ngụy kéo xuống. Khương Duy đến chân núi khiêu chiến, nhưng binh Ngụy vẫn lặng thinh, đến khi Khương

Duy sắp cho quân đóng trại, thì binh Ngụy ở trên núi lại la ó lên nữa. Cứ như vậy làm cho binh Thục không làm sao lập dinh trại được.
Khương Duy bèn bàn với Hạ Hầu Bá :
- Nam An chúng đã đề phòng rồi, vậy để tôi đến lấy Thượng Khuê trước đả . Nói xong, để Hầu Bá đồn binh nơi núi Võ Thành còn mình dẫn binh đến Thượng Khuê.
Đi trọn một đêm, Khương Duy hỏi quan Hướng đạo :
- Đây là đâu ?
Quan Hướng đạo cho biết đây là Loạn Cốc, Khương Duy cả kinh nói :
- Nếu là Loạn Cốc thì ắt có phục binh của Ngụy. .
Đang do dự không biết có nên tiến nữa không thì có tin báo phía sau có bụi bay mịt mù, chắc là có binh phục.
Khương Duy vừa khiến lui binh thì Sử Đoán và Đặng Trung xông đến, Khương Duy vừa chống cự được một lúc thì Đặng Ngãi đến tiếp ứng vây Khương Duy vào giữa, Khương Duy rán sức mà phá vòng vây hãm, nhưng không được, may lúc đó Hạ Hầu Bá hay được đem binh đến giải cứu, binh Ngụy mới chịu lui .
Khương Duy muốn trở lại Kỳ Sơn .
Hạ Hầu Bá nói :
- Các trại tại Kỳ Sơn đã bị Đặng Ngãi đoạt hết rồi.
Khương Duy bèn dẫn binh theo đường nhỏ.
Đàng sau Đặng Ngãi hay tin, cứ đốc binh rượt theo.
Đi được nữa đường thì thấy trong núi một đạo binh Ngụy do Trương Chất cầm đầu xông ra .
Khương Duy chống không nổi, may nhờ có Trương Ngưng đem binh đến cứu ứng, Khương Duy mới thoát khỏi
vòng vây , nhưng Trương Ngưng lại bị chết trong đem loạn quân.
Về đến Hớn Trung, Khương Duy thấy hao tổn nhiều binh mã, bèn làm biểu dâng lên Hậu chúa xin tạ tội.
Trong khi đó Đặng Ngãi thấy binh Thục lui hết rồi làm sớ tâu về Ngụy chúa hay.
Ngụy chúa Tào Mạo phong cho con Đặng Ngãi là Đặng Trung chức Đình Hầu.

Lúc này Tào Mạo cải niên hiệu là Cam Lồ nguyên niên.
Còn Tư Mã Chiêu tự phong là Thiên Hạ binh mã Đại Đô Đốc nắm hết uy quyền trong tay , có ý soán nghịch.
Lại có kẻ tâm phúc là Giả Sung (con Giả Quì) thường nói với Chiêu :
- Nay chúa công nắm trọn uy quyền. Vậy sao không bày mưu mà ìo việc lớn ?
Chiêu đáp :
- Ta cũng có ý như vậy lắm . Vậy ngươi hãy đến Hoài Nam mà thăm dò dư luận .
Giả Sung đến quận Hoài Nam tìm gặp quan Thái Thú là Gia Cát Đản.
Gia Cát Đản bày tiệc thết đãi.
Qua một tuần rượu Giả Sung nói với Đản :
- Mới đây dư luận đất Lạc Dương đều cho Chúa Thượng là nhu nhược không lo nổi đại sự còn Tư Mã tướng quân thì giúp nước đã lâu, đáng được thay nhà Ngụy để giữ gìn xã tắc .
Đản nghe nói quát lớn :
- Ngươi là con Giả Quỳ ăn lộc lớn của nhà Ngụy, sao lại nói như vậy ?
Giả Sung nói :
- Ấy là dư luận. Tôi chỉ thuật lại mà thôi .
Đản nói :
- Nếu có chuyện đó tôi thà chịu chết chứ chẳng dung .
Giả Sung không nói nữa, trở về Lạc Dương mà thuật lại với Chiêu.
Chiêu cả giận mắng :
- Lũ chuột ấy sao dám khinh ta ?
Giả Sung nói :
- Phải tìm cách hại nó, kẻo để hỏng việc lớn .
Chiêu nghe theo bèn viết mật thư sai đem đến Dương Châu giao cho Nhạc Lâm, còn mặt khác viết chiếu triệu Đản về Lạc Dương.
Đản nhận được chiếu cả giận nói :
- Đúng là Giả Sung đem việc này nói với Tư Mã Chiêu, nên ta mới bị triệu về .
Nói xong bắt sứ giả mà tra hỏi.

Sứ giả khóc lóc :
- Xin Thái Thú hỏi quan Thứ Sử Nhạc Lâm sẽ rõ tự sự .
Đản hỏi :
- Sao ngươi biết ?
Sứ giả thưa :
- Ấy vì Tư Mã đại tướng có sai người trao mật thư cho Nhạc Lâm
Đản tức giận khiến quân chém sứ giả rồi cử binh đến Dương Châu hỏi Nhạc Lâm.
Khi đến thành, Đản kêu gọi Nhạc Lâm, nhưng chẳng thấy ai trả lời.
Đản quát lớn :
- Nhạc Lâm là tên thất phu , cha nó là Nhạc Tấn ăn lộc nhà Ngụy , sao nó lại phản phúc như vậy ?
Nói rồi khiến quân công thành trận vào.
Nhạc Lâm cả sợ, đang tìm đường chạy trốn thì bị Đản chém một đao bay đầu.
Sau đó, Đản làm biểu kể tội Tư Mã Chiêu , rồi sai sứ qua Đông Ngô, đem theo đứa con là Gia Cát Thanh đến cầu viện, quyết tâm dấy binh cự với Tư Mã Chiêu.

Lúc ấy, tại Đông Ngô Thừa Tướng Tôn Tuấn đã chết, binh quyền về tay Tôn Lâm là em Tôn Tuấn.
Lâm là kẻ cường bạo, triều thần ai nay đều oán hận. Còn Ngô chúa Tôn Lượng, tuy thông minh, nhưng không sao trừ được.
Càng ngày Tôn Lâm càng lộng quyền .
Khi Ngô Cang đem Gia Cát Thanh sang cầu viện , kể rõ sự tình .
Tôn Lâm nghe theo, liền sai Toàn Dịch và Toàn Đang làm chúa tướng, Vu Thuyên đi hậu tập, Châu Dị và Dương Tú làm Tiên phong, Văn Khâm làm Hướng đạo kéo quân lới.
Ngô Cang về thưa với Gia Cát Đản, Đản cả mừng, phân binh chờ Ngụy đến.

Tại Lạc Dương, Chiêu được tin Đản tạo phản, lại còn viết hịch kể tội thì cả giận, muộn tấn binh tiễu trừ ; nhưng Giả Sung can :
- Lúc này lòng dân chưa an, vậy không nên đi .

Chiêu nói :
- Nếu chẳng trừ Gia Cát Đản thật sao yên được. Nay nó lại liên kết với Đông Ngô , họa đó đâu phải nhỏ .
Giả Sung thưa :
- Nếu vậy chúa công nên đem Thái hậu và Thiên tử đi thì mới hết lo .
Chiêu nghe theo, bèn tâu với Tào Mạo :
- Đản mưu phản, lại hiệp với Đông Ngô dấy loạn. Vậy chúa thượng và thái hậu nên xuất chinh trừ đứa giặc .
Tào Mạo nói :
- Đản tạo phản thì sai tướng đi trừ hà tất Trẫm và thái hậu phải đi ?
Chiêu tâu :
- Xưa Tiên đế đánh Đông dẹp Tây mà lập nên nghiệp cả. Sao bệ hạ lại sợ như vậy ?
Tào Mạo thế cùng phải nghe theo.
Tư Mã Chiêu bèn hạ chiếu dấy binh, rần rộ kéo ra Hoài Nam.

Hồi 111
Cứu Thọ Xuân, Vu Thuyên liều thác
Lấy Trường Thành, Bá Ước án binh

Tư Mã Chiêu kéo binh đến Hoài Nam thì gặp đại binh của Ngô.
Hai bên dàn trận vừa xong thì tướng Ngụy là Vương Cơ ra khiêu chiến với tướng Ngô là Châu Dị.
Hai bên đánh nhau chừng mười hiệp, Châu Dị cự không nổi phải bỏ chạy.
Dương Tu bèn ra tiếp ứng, nhưng đánh được một hồi cũng thua luôn . Binh Ngô đại bại.
Gia Cát Đản trong thành Thọ Xuân, nghe tin thất trận, bèn rút quân ra khỏi thành để chống với Tư Mã Chiêu.
thấy thế, Chiêu liền mời Tán Kỵ Bùi Tự và Chung Hội đến nghị kế.
Hội thưa :
- Binh Ngô tuy đông, nhưng đánh giặc vì ham danh lợi. Vậy phải tìm cách dụ chúng thì sẽ thắng. Hễ binh Ngô lui ắt Gia Cát Đản bị cô lập .
Tư Mã Chiêu nghe theo, bèn sai Thạch Bào và Châu Thới dẫn binh mai phục tại Thạch Đầu Thành, còn Vương Cơ và Trần Khiên dẫn binh đến dụ địch.
Bên Ngô, Châu Dị và Dương Tu dẫn binh đi trước, Gia Cát Đản đi sau.
Châu Dị gặp Vương Cơ, hai bên đánh nhau được vài hiệp thì Cơ bỏ chạy. Dị rượt theo.
Binh Ngụy bỏ cả gươm giáo mà chạy.
Binh Ngô tranh nhau lượm, hàng ngũ tan rã.
Gia Cát Đản cả sợ biết là đã trúng kế của Tư Mã Chiêu. Vừa muốn lui binh thì gặp quân Ngụy mai phục, ùa ra chận đường, phía sau Chiêu đốc binh đánh tới .
Binh Ngô đại loạn chết vô số kể . Thấy yếu thế , Gia Cát Đản lui

quân vào thành Thọ Xuân cố thủ.
Tướng Ngô là Châu Dị và Dương Tu chạy trở về ra mắt Tôn Lâm.
Tôn Lâm cả giận mắng :
- Làm tướng mà đánh trận nào cũng thua thì còn để làm gì . Bèn truyền quân sĩ đem ra chém liền.
Rồi lại kêu Vu Thuyên mà nói :
- Hãy đi cứu thành Thọ Xuân. nếu không thắng giặc thì đừng hòng thấy ta !
Vu Thuyên vâng lời ra đi.
Gia Cát Đản ở trong thành Thọ Xuân bị Tư Mã Chiêu vây chặt, trong thành hết lương, quân sĩ muốn ra đánh, nhưng Đản không chịu. Lâu ngày quân sĩ nản lòng, đêm nào cũng có kẻ lén ra đầu Ngụy .
Trong lúc đó, tướng Ngô là Vu Thuyên tới, thấy binh mình quá ít so với binh Ngụy, lại gặp Vương Cơ hét lớn :
- Tình thế đã nguy ngập, sao không đầu đi cho sớm ?
Vu Thuyên nổi giận nói :
- Lãnh mạng đi cứu nạn, đã không cứu mà còn đầu hàng, thì thật trái nghĩa lắm thấy . Nói xong lấy đao tự vận trước mặt Vương Cơ.
Còn Văn Khâm ở một góc thành với hai con, thấy quân sĩ nhiều người đói lã, bèn nói với Gia Cát Đản :
- Lương đã cạn, quân sĩ nhiều kẻ chết đói, nên cho quân phương Bắc ra ngoài thành để bớt ăn đi.
Đản nổi giận :
- Ngươi cố ý hại ta chăng ?
Bèn sai quân đem ra chém.
Văn Anh, Văn Hổ thấy cha bị giết, lập tức ra đầu Ngụy.
Tư Mã Chiêu thấy Văn Anh khi xưa đã đánh lui binh Ngụy, muốn giết để báo thù, nhưng Chung Hội can :
- Việc xưa là tội của Văn Khâm. Nay Khâm đã chết, nếu giết hai con của y đã ra hàng, e nhiều người không phục.
Chiêu nghe lời, sai gọi Văn Anh, Văn Hổ vào phủ dụ rồi phong cho làm quan nội hầu.
Gia Cát Đản trong thành không thấy quân đến cứu viện, Các tướng lại ra đầu Ngụy nhiều , bèn than một hồi rồi cũng tự vận mà chết.

Quân sĩ thấy vậy mở cửa thành đầu hàng hết.
Tư Mã Chiêu vào thành Thọ Xuân, truyền bắt hết gia quyến Gia Cát Đản buộc phải đầu hàng. Nhưng bọn tùy tùng nhất loạt không chịu. Chiêu nổi giận truyền đem chém hết.
Các tướng Ngô thấy thành Thọ Xuân đã mất, Gia Cát Đản bị chết, mà trở về thì sợ Tôn Lâm, bèn kéo binh đến đầu Tư Mã Chiêu hết.

Dẹp xong đất Hoài Nam rồi , Tư Mã Chiêu bèn thĩnh Ngụy Chúa về Lạc Dương, nhưng đi nữa đường thì được tin Khương Duy đã lấy được Trường Thành rồi.
Tư Mã Chiêu vội nghị kế phá binh Thục.

Khương Duy ở Hớn Trung chọn được hai tướng là Tưởng Thơ và Phó Kiểm. Cả hai đều tài trí thao lược. Lại được tin Gia Cát Đản dấy binh đánh Tư Mã Chiêu thì trong lòng cả mừng, bèn tâu với Hậu chúa xin đem binh phạt Ngụy .
Quan Trung Tán là Tiêu Châu thấy vậy than :
- Hậu chúa đam mê tửu sắc , lại dùng Hoạn quan Huỳnh Hạo lo việc chơi bời , bỏ bê việc nước . Còn Khương Duy thì nay đánh chổ này , mai đánh chổ khác , không thương xót quân sĩ , bèn làm một "Thiên Thư Quốc Luận" mà gửi cho Khương Duy .
Luận rằng :
"Xưa các đại quốc không lo thì sinh biến , Tiểu quốc không lo thì sinh trị . Nay Thục đã yếu , việc trào chính bỏ bê , hoạn quan hoành hành , Chúa Thượng nhu nhược. Còn bên ngoài thì cứ nay chinh phạt nơi này , mai chinh phạt nơi khác, làm chó quân khổ mà dân cũng không an.
Do đó mà xét được nước yếu, nước mạnh.
Tế thế an bang thì phải được lòng dân dã, rồi sửa sang luật pháp hầu có được cái an bên trong thì khỏi sợ cái mạnh bên ngoài.
Nay không được như trên mà ham đánh là điều không nên .
Phải tùy thời mà động , còn chỉ tin vào trí dũng mà thôi e có lúc không thành ".

Khương Duy đọc xong, vứt bỏ, cứ dấy binh như thường.

Phó Kiểm bàn nên đánh Trường Thành có lương thảo nhiều .
Khương Duy đồng ý và ra binh lối Trầm Lãnh để đi Trường Thành.
Anh họ Tư Mã Chiêu là Tư Mã Vọng hiện đang trấn giữ nơi này, liền cho Vương Chơn và Lý Bàn ra hạ trại ngoài thành để đối địch .
Gặp nhau trên trận địa , Khương Duy bảo Tư Mã Vọng :
- Bọn ngươi nay bắt chước Lý Thôi , Quách Dĩ rồi đó . Mau qui thuận là hơn .
Tư Mã Vọng mắng lại :
- Bọn giặc chúng bay , tự dưng xâm phạm Thượng quốc , không mau lui binh ắt chẳng toàn thây .
Rồi ra lệnh cho Vương Chơn ra đánh .
Bên này Phó Kiểm cũng xông ra , dùng thế bắt sống được Vương Chơn .
Phó Kiểm toan quay về thì Lý Bàn vọt ra để cứu bạn .
Phó Kiểm biết , cho ngựa chạy chậm rồi rút kim giản ra đàng sau trúng Lý Bàn té lăn xuống ngựa mà thác.
Tư Mã Vọng vội rút vào thành đống chặt cửa lại.

Hôm sau , Khương Duy dùng tên lửa bắn vào thành, binh Ngụy hỗn loạn than khóc.
Đang lúc hãm thành, bỗng có một đạo binh Ngụy kéo tới, một tướng còn trẻ dẫn đầu hô lớn :
- Khương Duy, mi có biết Đặng Tướng Quân không ?
Khương Duy nghĩ là Đặng Ngãi liền xông tới đánh hơn năm mươi hiệp mà tướng trẻ lại càng hăng .
Khương Duy liền nghĩ kế rồi chạy theo mé núi, khi thấy tướng trẻ gần đuổi kịp liền quay thương chém trái.
Tướng trẻ tránh được, nhưng con ngựa thì bị quị xuống.
Khương Duy toan chém nữa thì có một tướng phi ngựa tới hét lớn :
- Chớ hại con ta là Đặng Trung, có ta là Đặng Ngãi đây !
Khương Duy đánh lâu đã mệt nên hẹn Đặng Ngãi hôm sau đánh.
Đặng Ngãi thấy trận địa mình bất lợi nên cũng rút binh về, sau đó một mặt cố thủ, một mặt báo cho Tư Mã Chiêu.

Khương Duy nói với Phó Kiểm :
- Nó đợi Tư Mã Chiêu phân đạo quân mà tiếp cứu. Nay ta phải báo Tôn Lâm đánh mạnh để cầm chân Tư Mã Chiêu . Vừa dứt lời đã có tin cấp báo Tư Mã Chiêu đánh tới Thọ Xuân, Gia Cát Đản đã tử trận, binh Ngô cũng rút hết ! Khương Duy thất kinh liền lui binh ngay.

Hồi 112
Mắc kế Đinh Phụng, Tôn Lâm thác
Khương Duy so tài cùng Đặng Ngãi

Nghe tin, Đặng Ngãi cười bảo :
- Nó sợ binh Tư Mã tướng quân tới nên rút, chớ rượt theo mà mắc kế nó .
Cho quân đi thám thính, quả nhiên quân Khương Duy có để mai phục thiệt.

Nói về bên Ngô, Tôn Lâm thấy tướng sĩ không tận tình chiến đấu, lại một số đầu hàng Ngụy nên rút về.
Khi đó, Ngô Chúa là Tôn Lượng còn nhỏ tuổi, mọi việc đều do Tôn Lâm quyết đoán, Tôn Lâm lại tàn bạo nên quân sĩ chán ghét lắm.
Ý Tôn Lâm là muốn soán ngôi nên coi Tôn Lượng chẳng ra gì.
Ngày kia Tôn Lượng khóc với quan Thị Lang là Toàn Kỷ rằng :
- Tôn Lâm nó muốn giết ai thì giết, tác oai tác phúc, làm sao mà trừ đặng cho an xã tắc ?
Toàn Kỷ vốn là quốc cựu tâu rằng :
- Nếu bệ hạ thấy dùng tôi được tôi xin đem hết gan óc mà báo đáp.
Tôn Lượng bảo :
- Khanh với Lưu Thừa hiệp binh lại mà giữ cỗng thành, trẫm thì tự đem quân đi trừ Tôn Lâm. Việc phải giữ kín. Chớ tiết lộ ra ngoài.
Toàn Kỷ xin Tôn Lượng thảo chiếu để ba quân khỏi xao động.
Toàn Kỷ lãnh chiếu về nói lại với cha là Toàn Thượng, Toàn Thượng lại kể lại với vợ. Người vợ phản bội viết thư báo cho Tôn Lâm.
Tôn Lâm liền cùng bốn em vây chặt Hoàng Cung, bắt hết người nhà Toàn Kỷ và Lưu Thừa.
Lúc đó trời vừa sáng, bốn phía quân la ó vang lừng, Tôn Lượng được tin Tôn Lâm đã vây Hoàng Cung nên chỉ Toàn Hậu nói rằng :

- Vì cha anh ngươi mà hư việc của ta ! Nói rồi cầm gươm toan chạy ra, các quan và Toàn Hậu níu lại.
Tôn Lâm sai chém hết gia quyến Toàn Kỷ và Lưu Thừa rồi tụ họp hết các quan yêu cầu phế bỏ Tôn Lượng mà lập người khác.
Ai nấy đều sợ tái mặt. Duy có Hườn Y chỉ mặt Tôn Lâm mắng, Tôn Lâm rút gươm chém Hườn Y rơi đầu rồi đi vào cung bảo Ngô Chúa :
- Tội ngươi đáng tru lục, song ta vị tình cho ngươi làm Cối Kê Vương, nội ngày phải đi lập tức .
Tôn Lượng khóc lớn rồi đi. Tôn Hưu tự Tử Liệt, là con thứ của Tôn Quyền lên kế vị.
Tôn Hưu tánh tình trung hậu ngày kia có sứ thỉnh về Triệu Đô. Gần tới nơi lại thấy các quan đón rước quì cả bên đường. Lúc đó Tôn Hưu mới biết chuyện Tôn Lâm thỉnh mình lên ngôi Hoàng đế .
Bá quan tung hô xong, Tôn Hưu giáng chỉ đại xá thiên hạ, cho Tôn Lâm làm thừa tướng, phong cháu Tôn Hạo làm Ô Trình Hầu, các quan đều được thăng thưởng.
Tôn Hưu trong lòng hết sức đề phòng Tôn Lâm.
Lâm ỷ thế ngày càng ngang ngược.
Ngày kia Tôn Lâm dùng thịt trâu để chúc thọ Tôn Hưu.
Tôn Hưu không nhận.
Tôn Lâm giận lắm, bảo Tả Thừa Tướng là Trương Bố rằng :
- Có người khuyên ta nên làm vua, song ta nghĩ chúa thượng là người hiền hậu nên chưa nhận. Nay xem ra cũng là đứa ngu dốt, nay mai ta sẽ làm cho mọi người coi .
Trương Bố vốn có lòng trung, nói nhỏ với Tôn Hưu, Tôn Hưu lo lắm, Trương Bố tâu nên mời lão tướng Đinh Phụng vào nghị kế.
Đinh Phụng vô cung, Tôn Hưu kể hết mọi chuyện, Đinh Phụng tâu :
- Mai là ngày lạp nhựt , xin bệ hạ lấy cớ đãi yến tất cả các quan, tôi sẽ có cách trừ y .
Tôn Hưu liền cho triệu tất cả triều thần đến, Đinh Phụng cử Ngụy Mao, Thi Sóc lo việc bên ngoài, cho Trương Bố lo việc nội ứng, sau đó cử sứ giả đi mời Tôn Lâm phó yến.

Tôn Lâm vội vã lên xe vào cung.
Ngô chúa thỉnh Tôn Lâm ngồi trên cao.
Rượu được vài tuần, chợt Trương Bố dẫn một đoàn võ sĩ chạy lên điện mà kêu lớn :
- Có chiếu dạy bắt lấy phản tặc là Tôn Lâm !
Tôn Lâm bị bắt, cúi đầu xin :
- Xin Bệ hạ cho tôi về Giao Châu cày ruộng .
Tôn Hưu nạt :
- Tội ngươi không tha thứ được . Rồi truyền đem chém.
Bọn thủ hạ của Tôn Lâm không dám nhúc nhích gì hết, sau đó tất cả đều được tha, ai về nhà nấy. Duy có mấy người em Tôn Lâm cũng bị đem ra chợ chém.
Sau đó Đinh Phụng tâu :
- Thục chúa ngày đêm ham mê tửu sắc, thế nào Tư Mã Chiêu sau khi soán Ngụy sẽ đánh tới Thục, mất Thục thì nguy tới Ngô. Vậy xin bệ hạ phải lo đề phòng mới được .
Ngô chúa than :
- Còn Gia Cát Võ Hầu thì đâu đến đổi Thục chúa như vậy ?

Nói về Khương Duy một lần nữa xin đem binh đi phạt Ngụy.
Hậu chúa hỏi vì cớ sao thì Khương Duy tâu :
- Ngụy không đánh ta là vì ta luôn không cho nó ngồi yên. Xin bệ hạ bên trong mau chỉnh đốn việc nước cho dân nhờ, còn đối ngoại xin bệ hạ tin ở nơi tôi .
Hậu chúa chuẩn y.
Khương Duy liền cho Liêu Hóa. Trương Dực đi tiên phong, Vương Hàm, Trương Võ đi tả quân, Hạ Hầu Bá đi trung quân, tất cả ra thẳng Hớn Trung, sau đó nhắm Kỳ San tiến tới.
Binh Ngụy hay tin cấp báo Đặng Ngãi .
Đặng Ngãi liền cho sửa soạn ngay tối hôm đó đi cướp trại, kêu con là Đặng Trung và Sử Đoán đánh hai bên tả hữu, cử Trình Luân đánh vào trại giữa.
Khương Duy đêm đó lập trại chưa xong, truyền binh lính phải hết sức đề phòng. Khi binh Ngụy vừa đánh vào, Khương Duy hô lên một tiếng tức thì bốn mặt nổi dậy đón đánh binh Ngụy thua chạy,

bỏ lại khí giới rất nhiều.
Các tướng Ngụy thua chạy về Đặng Ngãi than :
- Còn Khương Duy, còn khó cho ta lắm thay !
Hôm sau, Khương Duy kêu Đặng Ngãi ra đối địch.
Đặng Ngãi dàn binh ở chân núi Kỳ San, Khương Duy cũng bày trận xong gọi bảo Đặng Ngãi :
- Lần trước, ngươi đã trốn, lần này ta quyết xem tài của ngươi cao thấp ra sao ?
Đặng Ngãi đáp :
- Ngươi chỉ có sức mạnh võ phu, sánh làm sao được với ta ?
Khương Duy hỏi :
- Vậy ngươi có tài chi, cho ta biết ?
Đặng Ngãi nói :
- Ta sẽ lập trận, người xem mà sợ thì nên rút binh về ngay cho khỏi hại tới binh sĩ .
Đặng Ngãi lập trận xong, hỏi Khương Duy có biết trận gì.
Khương Duy đáp :
- Đó là Bát Quái trận .
Đặng Ngãi liền bảo :
- Hãy xem ta biến trận .
Tức thì trận đạo biến hóa thành sáu mươi bốn cửa.
Đặng Ngãi hỏi :
- Ngươi thấy thế nào ?
Khương Duy đáp :
- Như vậy có gì là lạ, ngươi hãy xem ta .
Khương Duy bày trận một hồi rồi hỏi Đặng Ngãi.
Đặng Ngãi nói :
- Ngươi bắt chước ta lập trận bát quái .
Khương Duy hỏi :
- Có dám phá không ?
Đặng Ngãi liền khiến quân tiến tới.
Khương Duy liền phất cờ, biến thành trận Trường xà quyên địa, Đặng Ngãi không biết đàng nào mà ra, kinh hồn bạt vía. Đang lúc nguy khốn, may có đạo binh của Tư Mã Vọng kéo tới, cứu được Đặng Ngãi ra.

Chín trại Ngụy ở Kỳ San đều bị Khương Duy cướp mất.
Tư Mã Vọng nói :
- Khương Duy học ở Khổng Minh rất nhiều, khó gạt va được .
Đặng Ngãi lại hỏi Tư Mã Vọng làm sao phá được trận của Khương Duy.
Tư Mã Vọng kể đã học lại nơi Thạch Quảng Nguyên và Thôi Châu Bình ngày trước.
Tư Mã Vọng sau đó hứa giúp Đặng Ngãi lấy lại các trại đã mất.
Đặng Ngãi nói :
- Xin ông cứ lo đấu trận với Khương Duy. Tôi sẽ dẫn một đạo binh đánh bọc hậu Kỳ San thì thế nào cũng thắng .
Rồi đó hạ chiến thơ cùng Khương Duy.
Khương Duy phê y rồi trả lại chiến thơ. Sau đó họp chư tướng nói :
- Tôi ngờ bên Ngụy có mưu kế gì đây .
Liêu Hóa nói :
- Nó muốn gạt ta đâu trận pháp để thừa cơ đánh bọc hậu đó .
Khương Duy cười đáp :
- Chính thế . Nói xong sai Liêu Hóa, Trương Dực, đem quân mai phục sau núi.
Ngày hôm sau, Khương Duy, Tư Mã Vọng cùng bày trận xong xuôi .
Khương Duy bảo Tư Mã Vọng hãy bố trận xem.
Tư Mã Vọng lại bày trận Bát Quái, sau lại biến trận đồ rồi hỏi Khương Duy.
Khương Duy nói :
- Cách biến có tới ba trăm sáu mươi lăm lần, ta chắc ngươi chẳng biết chổ nhiệm mầu của trận ấy đâu ?
Tư Mã Vọng không học hết cách biến hóa nên hỏi lại :
- Ta không tin tài ngươi, vậy chính ngươi hãy biến hóa cho ta xem .
Khương Duy cười bảo :
- Hãy về kêu Đặng Ngãi ra xem .
Tư Mã Vọng nói :
- Đặng Tướng quân có chước hay hơn, có đấu trận pháp với ngươi làm gì .

Khương Duy nói :
- Chước hay là đánh bọc hậu ta chớ gì ?
Tư Mã Vọng thất kinh, vừa muốn rút lui thì Khương Duy cầm roi ra hiệu, quân mai phục ào ra, binh Ngụy dẩm lên nhau chạy.
Còn Đặng Ngãi cùng Trình Luân đi vòng để đánh phía sau núi, chợt nghe pháo lịnh nổ , binh Thục kéo ùa ra vây bọc, Liêu Hóa xông tới đánh Trình Luân, Luân chống lại bị đâm chết.
Đặng Ngãi rán sức phá vòng vây, trên mình bị bốn mũi tên. Chạy được về thành thì Tư Mã Vọng cũng vừa về tới.
Nhổ tên, băng bó vết thương xong, hai người lại thương nghị.
Tư Mã Vọng nói :
- Hiện Hậu Chúa Lưu Thiện say mê tửu sắc. Ta phải dùng kế phản gián với bọn hoạn quan là Huỳnh Hạo để triệu Khương Duy về thì giải được mối nguy này .
Đặng Ngãi khen kế hay và hỏi ai dám đi việc này ?
Có người bước ra xin đi, nhìn lại là Đặng Quân.
Đặng Ngãi liền cho Đặng Quân mang theo bạc vàng châu báu thật nhiều để kết liên với Huỳnh Hạo phao đồn Khương Duy có ý tạo phản, nay mai sẽ đầu Ngụy.
Kế đó được thi hành, chẳng bao lâu Khương Duy được triệu về.
Đặng Ngãi toan đuổi theo thì thấy hàng ngũ binh Thục chỉnh tề , không dám đuổi nữa, đành lui binh.

Hồi 113
Trừ Tư Mã, Ngụy Chúa bị hại
Bỏ lương thảo, Khương Duy cả thắng

Về đến triều, Khương Duy được Hậu Chúa vời vào bảo :
- Khanh đi chinh chiến quá lâu, trẫm nhớ nên triệu về chớ không có việc chi .
Khương Duy tâu :
- Công đã gần thành mà phải bỏ, hẳn là kế phản gián của Đặng Ngãi đây .
Hậu Chúa lại bảo :
- Vậy khanh trở lại Hớn Trung, chờ dịp khác, đâu có muộn .
Khương Duy thở dài rồi lui ra.

Nói về bên Ngụy, việc triều chính đều do Tư Mã Chiêu quyết định, Tào Mạo chỉ ngồi bù nhìn mà thôi.
Bữa nọ, Tư Mã Chiêu đem gươm lên điện.
Tào Mạo lật đật nghinh tiếp.
Các quan tâu :
- Đại Tướng Quân công đức như núi đáng gia phong Tấn Công và ban Cửu Tích.
Tào Mạo chưa biết nói gì thì Tư Mã Chiêu hỏi :
- Cha con tôi đều có công lớn với triều đình, phong Tần Công có quá đáng hay sao ?
Tào Mạo nói :
- Đó là việc xứng đáng .
Tư Mã Chiêu cười rồi ra về.
Về cung Tào Mạo gọi Vương Trầm , Vương Kinh và Vương Nghiệp vào khóc mà rằng :
- Tư Mã Chiêu định soán nghịch. Các khanh có kế gì giúp trẫm không ?
Vương Kinh khuyên hãy rán nhẫn nhịn chờ cơ hội .

Tào Mạo nói :
- Nhịn quá rồi. Các khanh không giúp Trẫm thì Trẫm hành động một mình .
Vương Nghiệp và đồng bọn lui ra .
Vương Nghiệp nói :
- Nhà Vua nhất quyết hành động. Ta nên mau báo cho Tư Mã Công hay kẻo bị vạ lây ?
Hai người kia không chịu, Vương Nghiệp liền đi báo một mình.
Còn Tào Mạo tức thời sai hộ vệ Quan Tiêu Bá điều động được hai trăm túc vệ binh phất cờ kéo ra khỏi hậu cung.
Vương Kinh quì tâu :
- Bệ hạ làm sao mà chống được binh ròng của Tư Mã Chiêu ? Kính xin xét lại .
Tào Mạo không nghe, khiến quân đẩy xe thẳng ra Long Môn thì gặp Giả Sung nai nịt nhung phục , ngồi trên ngựa, một bên có Thành Tế , một bên có Thành Tuy dẫn mấy ngàn binh đi tới.
Tào Mạo chống gươm bảo :
- Có Thiên tử đây, sao các ngươi dám kinh dộng ?
Quân sĩ thảy đều yên lặng không dám tiến tới nữa.
Thành Tế hỏi Giả Sung :
- Giết hay bắt ?
Giả Sung đáp :
- Ý Tư Mã Công là giết !
Thành Tế liền hươi kích đâm Tào Mạo chết gục trên xe.
Tiêu Bá cũng bị Thành Tế đâm chết luôn.
Vương Kinh chạy tới mắng Giả Sung liền bị bắt giữ.
Hay tin Tào Mạo đã chết, Tư Mã Chiêu giả bộ ôm thây khóc lóc thảm thiết.
Các quan vội vã lo an táng Tào Mạo theo lễ nghi nhà vua.
Lúc đó có Trần Thới mặc đồ tang phục tới lạy trước linh sàng .
Tư Mã Chiêu hỏi việc này phải xử như thế nào ?
Trần Thới nói :
- Xin chém Giả Sung cho yên lòng dân .
Tư Mã Chiêu lại hỏi :
- Sau đó còn chém ai nữa ?

Trần Thới đáp :
- Tôi không biết nữa .
Tư Mã Chiêu nói :
- Thành Tế đáng giết và tru lục ba họ .
Thành Tế kêu lên :
- Đó là Giả Sung truyền lệnh của ngươi cho ta !
Tư Mã Chiêu vẫn truyền lệnh cho lôi Thành Tế ra cắt lưỡi và sau đó chém ở chợ.
Cả nhà Vương Kinh cũng bị bắt.
Thấy mẹ bị trói, Vương Kinh khóc rằng :
- Tại con bất hiếu mà ra .
Bà mẹ cười mà bảo :
- Chết như vậy cũng không đáng tiếc đâu .
Tư Mã Chiêu liền cho chém cả nhà Vương Kinh một lượt.
Sau đó Giả Sung nói với Tư Mã Chiêu :
- Nay nên nắm lấy sự nghiệp nhà Ngụy .
Tư Mã Chiêu cười mà rằng :
- Văn vương được hai phần thiên hạ còn phụng sự nhà Ân. Ngay Võ Đế không chịu thọ phục nhà Hớn thì cũng như ta không chịu thọ phục nhà Ngụy .
Bọn Giả Sung biết ý Tư Mã Chiêu muốn để việc ấy cho con nên không nhắc nhở nữa.
Tư Mã Chiêu liền lập Tào Hoàng lên làm Hoàng đế.
Tào Hoàng lại cải tên là Tào Hoán, lấy niên hiệu là Cảnh Nguyên ngươn niên.
Tào Hoán phong Tư Mã Chiêu làm Thừa Tướng, tan phong tước Công, còn bá quan văn võ đều được thăng thưởng.

Khương Duy bên Thục hay tin thì mừng lắm, nói rằng :
- Tư Mã Chiêu làm chuyện phế vua, ta có cớ phạt Ngụy rồi.
Liền viết thư sang Đông Ngô xin cử binh tiếp ứng.
Sau đó cho Liêu Hóa , Trương Dực làm tiên phuông, và Khương Duy cũng kéo đại binh theo, chia ba đạo nhắm Kỳ San. .
Đặng Ngãi đang ở Kỳ San thì được tin binh Thục tới .
Vương Quán ghé tai Đặng Ngãi nói :

- Cứ làm . . . như vầy... như vầy . . . thì bắt được Khương Duy .
Đặng Ngãi nói :
- Tướng quân nên cẩn thận vì Khương Duy túc trí đa mưu lắm .
Nói rồi cấp cho Vương Quán mấy ngàn quân.
Vương Quán liền dẫn quân đi thẳng Tà Cốc, tới yết kiến Khương Duy, quì khóc dưới đất mà rằng :
- Tôi là Vương Quán, con của Vương Kinh. Cha tôi bị Tư Mã Chiêu giết nên tôi xin đầu tướng quân để báo mối phụ thù.
Khương Duy mừng rỡ mà rằng :
- Ngươi thực tình như vậy, ta xin chấp nhận. Trong quân có lương thảo là trọng vậy ngươi hãy đến Xuyên Khẩu vận lương đến Kỳ San ngay.
Vương Quán thấy thế tưởng là Khương Duy đã trúng kế của mình.
Hạ Hầu Bá vội nói với Khương Duy :
- Nó trá hàng thì sao ?
Khương Duy nói :
- Ta đã biết rồi. Tư Mã Chiêu giết Vương Kinh thì đâu còn cho con giữ trọng trách trong quân . Vả lại Vương Kinh bị giết cả ba họ nên Vương Quán nhận láo đó thôi. Ta nhân kế nó mà dùng kế ta .
Hạ Hầu Bá khen mãi.
Cách vài ngày sau, quân Thục lại bắt được người mang thư cho Vương Quán. Trong thư, Vương Quán hẹn Đặng Ngãi ngày hai mươi tháng tám thì vận lương đến thẳng đại trại, vậy xin Đặng Ngãi ra tiếp ứng.
Khương Duy chém người mang thư, rồi cho thủ hạ của mình thay thế đưa thư cho Vương Quán.
Đặng Ngãi được thư, mừng lắm, trả lời y hẹn, thủ hạ của Khương Duy lại mang về cho Vương Quán.
Khương Duy liền sai quân chất cỏ khô và đồ dẫn hỏa vào mấy trăm xe lương, phủ vải xanh như xe lương thiệt. Rồi sai Hạ Hầu Bá mai phục nơi San Cốc, cho Tưởng Thơ đi ngả Tà Cốc, Liêu Hóa, Trương Dực thì đánh Kỳ San.
Đúng ngày hẹn, quả nhiên Đặng Ngãi dẫn binh đến nẻo Đàm San , thấy núi non hiểm trở, lên cao nhìn quả có binh Ngụy đang áp tải mấy trăm xe lương.

Lại có quân đến báo :
- Vương tướng quân đã vận lương tới bờ cõi rồi, xin tướng quân mau tiếp ứng .
Đặng Ngãi liền dẫn quân đi tới, xảy nghe chiêng trống vang trời, tướng Thục là Phó Kiểm dẫn quân ra chặn đường đón đánh. Lúc đó các xe lương đã phát hỏa, cháy bừng bừng, Đặng Ngãi không biết đường nào mà thoát thân.
Lại có tiếng hô :
- Ai bắt được Đặng Ngãi sẽ được trọng thưởng !
Đặng Ngãi quăng bỏ cả khôi giáp, xuống ngựa mà chạy bộ, lội suối trèo non cố trốn miết.
Khương Duy không tìm ra Đặng Ngãi cũng thâu binh về.
Vương Quán biết cơ mưu đã bại lộ cũng đốt đường sạn đạo rồi chạy vào Hớn Trung.
Binh Thục đuổi theo vây riệt, Vương Quán cùng đường phải nhảy xuống sông tự vận.
Khương Duy cả thắng, nhưng đường sạn đạo bị đốt nên cũng phải đồn quân lại, chờ dịp khác xuất binh.

Hồi 114
Triệu Khương Duy , Hậu Chúa cả tin
Xin khẩn điền , Tướng Quân tránh họa

Được ít lâu, Khương Duy sửa đường sạn đạo gần xong liền viết biểu xin phạt Ngụy lần nữa.
Hậu Chúa còn phân vân thì Tiêu Châu thưa :
- Tôi xem thiên văn thay đất Tây Thục ánh sáng lu mờ, e cất quân sang bất lợi, xin Bệ Hạ không chuẩn y .
Hậu Chúa nghĩ ngợi rồi bảo :
- Thôi để Khương tướng quân đi chuyến nữa xem sao .
Thế là Khương Duy lại ra binh lần nữa.
Liêu Hóa bàn :
- Theo tôi quân sĩ còn mệt mõi, Đặng Ngãi là kẻ địch không vừa, nên tôi không dám lạm bàn .
Khương Duy không bằng lòng nói rằng :
- Xưa Thừa Tướng sáu lần ra Kỳ San, nay ta mấy phen phạt Ngụy, tất cả chỉ vì việc nước. Thôi để ta quyết định : hãy lấy Diêu Dương trước, sau sẽ hay .
Khương Duy để Liệu Hóa giữ Hớn Trung, còn mình đem ba mươi muôn binh đi đánh Diêu Dương.
Tư Mã Vọng bàn với Đặng Ngãi, Ngãi nói :
- Phải phân binh làm hai, một đạo đi cứu Diêu Dương. Gần Diêu Dương có thành Hầu Hà vậy ông đem binh đến Diêu Dương mai phục làm... như vậy, như vậy... còn tôi phục sẵn ở Hầu Hà .
Sau đó cho Hạ Hầu Bá đi tiên phuông .
Tới nơi thấy các cửa thành mở rộng, Hạ Hầu Bá e có kế chi.
Các tướng giục :
- Thành rõ ràng bỏ trống, bá tánh chắc chạy rồi .
Hạ Hầu Bá liền vô thành, quân sĩ lũ lượt đi theo. Vừa qua cổng thành, bỗng các cầu treo đều rút lên, tiếng quân la ó vang dậy. Vừa muốn lui thì quá muộn, Hạ Hầu Bá cùng mấy trăm quân đều bị tên

bắn chết.
Tư Mã Vọng ùa ra đánh, gặp Khương Duy. Hai bên đều cùng lui lại .
Sau khi nghe Hạ Hầu Bá tử trận, Khương Duy đau xót vô cùng.
Đêm ấy Đặng Ngãi lén đánh trại Thục.
Khương Duy chống trả hết sức mới ra khỏi vòng vây, lui binh hai mươi dậm.
Quân Thục có vẻ bị xao động, Khương Duy nói :
- Được thua là sự thường, ai nói lui binh, ta sẽ chém đầu !
Trương Dực bàn :
- Chắc Kỳ San địch bỏ trống, vậy xin cho tôi đánh Kỳ San, được Kỳ San thì đánh Tràng An như trở bàn tay .
Khương Duy liền ở lại Hầu Hà lo đối địch với Đặng Ngãi, còn Trương Dực đi đánh Kỳ San.
Hàng ngày Khương Duy cho quân chửi mắng, Đặng Ngãi không chịu ra binh.
Đặng Ngãi Nghĩ thầm :
- Hàng ngày nó khiêu khích, chắc sau lưng, nó lẻn đi đánh Kỳ San .
Bèn bảo Đặng Trung ở lại cố thủ, còn mình đi cứu Kỳ San.
Đêm ấy, quân Ngụy la ó khiêu chiến. Khương Duy không cho quân ra đánh . (Đó là Đặng Ngãi giả ý khiêu chiến, xong kéo rốc đi Kỳ San) .
Nhưng Khương Duy cũng đoán được mưu chước của Đặng Ngãi bèn kêu Phó Kiểm ở lại giữ trại, còn Khương Duy lập tức mang quân đi cứu Trương Dực.

Nói về Trương Dực đang bị Đặng Ngãi đánh, quân Thục cả thua, xảy nghe binh kéo tới la ó vang dậy, thì ra đạo quân Khương Duy, vừa kịp tới và xung trận ngay.
Duy đánh Ngãi thua, rút vào Kỳ San cố thủ.
Khương Duy cho quân vây kín.

Hậu chúa lúc này ở Thành Đô hoang dâm vô độ, việc gì cũng nghe Hoạn quan là Huỳnh Hạo. Các quan ai cũng oán giận. Kẻ quân tử

thì lánh xa , kẻ tiểu nhân thì đua nhau nịnh hót. Triều chánh đổ nát. Lúc đó có Điềm Võ chẳng có công chi, chỉ khéo xu phụ Huỳnh Hạo mà được phong Hữu tướng quân.
Điềm Võ tâu với Hậu chúa :
- Khương Duy đánh hoài không thắng, xin cử người khác thay thế .
Hậu chúa hỏi Huỳnh Hạo :
- Ai thay thế được Khương Duy ?
Huỳnh Hạo tâu :
- Điềm Võ thay được .
Tức khác, Hậu chúa cho triệu Khương Duy về trào.
Khương Duy đang vây đánh đặng Ngãi thì liên tiếp có tới ba chiếu chỉ triệu về .
Về đến Hớn Trung, Khương Duy cho quân ở lại đó rồi về Thành Đô ra mắt Hậu Chúa. Nào ngờ chờ mấy ngày liền, Hậu Chúa cũng chẳng lâm trào.
Gặp Khước Chánh, Khương Duy hỏi thăm sự việc thì Khước Chánh bảo nhỏ :
- Huỳnh Hao muốn cho Điềm Võ thay thế ông .
Khương Duy giận nói :
- Ta phải triệt tên hoạn quan này mới được .
Khước Chánh nói :
- Thiên tử sẽ không dung ông đâu. Vả lại ông là rường cột của nước Thục, nên khá mà giữ mình .
Bữa sau, vua và Huỳnh Hạo còn đang yến ẩm trong vườn, Khương Duy đi thẳng vào, quì khóc mà tâu :
- Tôi đang vây Đặng Ngãi, công sắp thành thì được triệu về, chẳng hay có việc chi quan hệ lắm vậy ?
Hậu Chúa không biết nói gì, Khương Duy lại tâu :
- Huỳnh Hạo chính là bọn Thập thường Thị khi trước đó. Xin Bệ Hạ mau trừ bọn chúng thì mới mong khôi phục được Trung Nguyên.
Hậu Chúa không bằng lòng mà rằng :
- Hoạn quan thì có quyền chi mà khanh lo. Chẳng lẽ khanh không dung được một tên hoạn quan sao ?
Rồi cho Huỳnh Hạo ra lạy Khương Duy.

Huỳnh Hạo vừa khóc vừa lạy mà nói :
- Kẻ này chỉ biết ngày đêm hầu hạ Thánh Thượng , xin Tướng quân tha thứ .
Sau đó Khương Duy lui ra, kể chuyện lại với Khước Chánh.
Khước Chánh nói :
- Tôi e tướng quân sẽ mang họa chẳng lâu.
Khương Duy hỏi :
- Vậy phải làm thế nào ?
Khước Chánh nói :
- Tướng quân phải bắt chước Võ Hầu lui về làm đồn điền thì mới thoát được nạn này. Ở Lũng Tây có đặt Đạp Trung rất phì nhiêu, Tướng quân nên xin về đó, một là đủ gạo cho quân, hai là trấn giữ ở biên giới nước Thục, như vậy là kế bảo quốc an thân đó .
Khương Duy chắp tay bái tạ.
Hôm sau, Khương Duy xin Vua được ra Đạp Trung làm đồn điền. Hậu Chúa chuẩn y.
Quân sĩ được theo Khương Duy về Đạp Trung nghỉ ngơi làm ruộng , đỡ chinh chiến thì ai cũng mừng.
Khương Duy lại cho Hồ Tề giữ Hớn Thọ, Vương Hàm trấn Nhạc thành. Tưởng Thơ và Phó Kiểm giữ quan ải.
Đặng Ngãi hay tin Khương Duy về làm đồn điền thì mừng lắm . Viết thư dâng Tư Mã Chiêu xin nhân cơ hội mà đánh chiếm Tây Thục .
Giả Sung can :
- Nên cho người lén đâm chết được Khương Duy rồi hãy đánh.
Tuấn Mạo nói :
- Hậu Chúa đam mê tửu sắc , việc triều chính ở trong tay hoạn quan. Dù Khương Duy có tài cũng chẳng cứu nổi. Đánh
Thục ngay là phải.
Tư Mã Chiêu cười nói :
- Đó cũng là ý ta. Vậy nên cử ai làm tướng ?
Tuấn Mạo nói :
- Đặng Ngãi có tài trí , nay cử thêm Chung Hội làm Phó, tất xong việc.
Tư Mã Chiêu liền vời Chung Hội tới bàn luận.

Chung Hội lấy bản đồ nước Thục trình bày cặn kẽ với Tư Mã Chiêu . Chổ nào nên đóng quân, chổ nào nên đồn lương.
Tư Mã Chiêu rất bằng lòng hỏi kế đánh ra sao.
Chung Hội thưa :
- Tây Thục đất rộng, xin cho Đặng Ngãi và tôi chia binh hai đạo, mỗi người tiến đánh một ngã mới xong.
Tư Mã Chiêu liền phong Chung Hội làm Trấn Tây Tướng quân, Đặng Ngãi làm Chinh Tây Tướng quân cùng lo đánh Thục.
Chung Hội còn e Đông Ngô thừa cơ đánh Ngụy nên cho người đi sắm sửa chiến thuyền làm cho Ngô phải phòng bị mà không dám cứu Thục.
Tư Mã Chiêu khen ngợi mãi.

Hồi 115
Chung Hội tiến binh vào Tây Xuyên
Võ Hầu hiển thánh, núi Định Quân

Nhằm năm Cảnh Nguyên thứ tư, Chung Hội xuất quân, Tư Mã Chiêu theo đưa hơn mười dặm mới trở lại.
Triệu Đế thưa với Tư Mã Chiêu :
- Chung Hội có chí lớn, nay lại giao trọn binh quyền, tôi e có điều tai hại .
Tư Mã Chiêu nói :
- Điều đó tôi cũng đã dự liệu. Nếu Chung Hội phá tan Thục, người Thục oán giận thì ai theo nó . Còn thắng trận xong thì binh sĩ mong được về nhà, ai còn nghe nó làm phản ? Như vậy lúc rày chưa đáng lo .
Triệu Đế nghe Tư Mã Chiêu phân tách rõ ràng thì trong lòng rất phục .
Các quan thấy Chung Hội kéo quân đi tề chỉnh, gươm đao sáng quắc , y giáp rỡ ràng thì đều khen ngợi. Duy có Tướng quốc là Lưu Thiệt thì cười mà chẳng nói chi .
Thái úy là Vương Tường bèn hỏi Lưu Thiệt :
- Theo ông, Chung Hội có lấy được Thục không ?
Lưu Thiệt nói :
- Lấy Thục thì nhất định rồi. Duy có cả Chung Hội lẫn Đặng Ngãi sẽ chẳng một ai trở về .
Vương Tường gặng hỏi vì sao, Lưu Thiệt cứ cười trừ không đáp, Vương Tường chán không hỏi nữa.
Chung Hội tới Kỳ San hội các tướng được hơn tám mươi viên .
Chung Hội hỏi ai muốn làm tiên phong thì có Hứa Nghi, con Hứa Chữ xin đi.
Chung Hội bảo :
- Ngươi phải dẫn năm trăm binh kỵ , một ngàn binh bộ mà kéo đến Hớn Trung, rồi chia ba đạo nhắm Tà Cốc, Lạc Cốc và Tí Ngọ Cốc.

Ba ngã đều hiểm trở, phải khiến quân mở đường cho rộng, bắc cầu cho chắc .
Hứa Nghi đi rồi, Chung Hội cất đại binh rầm rộ tiến theo.
Còn Đặng Ngãi khi đó đang khiến Tư Mã Vọng đi chặn binh Khương, đoạn cho vời Gia Cát Chữ, Vương Hiếc, Kiển Hoàng và Dương Hân đến nghe lịnh.
Đêm ấy Đặng Ngãi nằm mơ đi vào đất Hớn Trung, xảy chổ đứng sụp xuống hóa ra cái suối, tỉnh dậy mồ hôi ước dầm , liền đem hỏi Thiệu Huờn.
Thiệu Huấn đoán :
- Quẻ Kiện lợi về phía Đông Nam, mà bất lợi về phía Tây Bắc, mà nước là quẻ kiền . Phen này tướng quân đi thành công nhưng trắc trở sao đó mà không trở về .
Đặng Ngãi nghe vậy buồn lắm, xảy có hịch của Chung Hội, hẹn cùng khởi binh gặp nhau ở Hớn Trung .
Đặng Ngãi liền cho Gia Cát Chữ đi chặn đường Khương Duy trước, khiến Vương Hiếc đánh Đạp Trung, Dương Hân đi bọc hậu Khương Duy đánh tới.
Đặng Ngãi tự dẫn quân theo sau tiếp ứng.
Khương Duy hay tin liền viết biểu tâu Hậu chúa xin cho Trương Dực ra trấn Dương Bình Quân, Liêu Hóa giữ ải Âm Bình, vì một hai nơi này thì nguy đến Hớn Trung. Lại xin Hậu chúa cầu cứu với Đông Ngô.
Khi đó, Hậu Chúa chỉ lo ăn uống chơi bời , nay nghe tia dữ liền hỏi Huỳnh Hạo :
- Nay Đặng Ngãi, Chung Hội tiến đánh Tây Xuyên ta, vậy có cách gì chống cự ?
Huỳnh Hạo tâu :
- Đó là Khương Duy muốn bày cớ để lập công thôi chớ có chi đâu mà Bệ Hạ lo ngại . Hiện có một bà bóng rất giỏi, xin cho triệu tới hỏi việc kiết hung thì rõ .
Hậu Chúa liền cho bày bàn cúng lễ rồi vời bà bóng tới, mời ngồi lên Long Sàng. Hậu Chúa đốt nhang khấn vái trước rồi tới bà bóng bỏ tóc xoã, đi chân không, múa may quay cuồng đảo qua đảo lại trước bàn cúng .

Huỳnh Hạo tâu :
- Thần nhân đã giáng, xin Bệ Hạ cứ hỏi .
Hậu Chúa hỏi han về tình hình có đặng an không thì bà bóng nói lớn :
- Ta là thần đất Tây Thục đây, xin bảo cho Bệ Hạ biết nay mai giang san nhà Ngụy cũng về tay Bệ Hạ, vậy Bệ Hạ cứ vui chơi đi, bất tất phải lo nghĩ gì .
Hậu Chúa vui lắm, trọng thưởng cho bà bóng, tiếp tục đờn ca yến ẩm, chẳng để ý gì đến lời Khương Duy báo nguy.
Chung Hội kéo binh tới Hớn Trung, tiên phong là Hứa Nghi muốn lập công nên nói với các bộ tướng :
- Qua được ải này là Hớn Trung, vậy ta phải rán mà đoạt ải cho được.
Tướng giữ ải là Lữ Tôn cho quân dùng cung tên mai phục hai bên chờ binh Ngụy.
Hứa Nghi dẫn quân đánh tới bỗng nghe pháo lịnh nổ , rồi tên tứ phía bắn tua tủa , quân Ngụy lui chạy, Hứa Nghi trở về báo với Chung Hội, Chung Hội tới thấy tên bắn rát quá cũng vội chạy về.
Lữ Tôn đem binh rượt theo, Chung Hội vừa chạy qua cầu thì đầu cầu bị lở, Chung Hội bị té, ngựa chạy mất, nên Chung Hội phải chạy bộ.
Lữ Tôn vừa muốn xông lại chém thì bị Tướng Ngụy là Tuân Khải bắn một mũi tên ngã chết.
Chung Hội thừa thắng xông vào cướp lấy San Quan.
Khao thưởng quân sĩ xong, Chung Hội kêu Hứa Nghi tới mà quở :
- Ngươi làm tiên phong, nhiệm vụ bắt cầu sửa đường, mà sao có cái cầu đó không sửa chửa , sụp chân ngựa của ta như vậy ?
Nói rồi kêu quân đem ra chém. Chư tướng xúm lại van xin, nhưng Chung Hội nhất quyết cho khai đao.
Hứa Nghi chết, ai nấy đều thất kinh .
Vương Hàm trấn giữ Nhạc thành, Tương Võ trấn giữ Hớn thành, thấy binh Ngụy quá mạnh, nên chỉ lo cố thủ.
Chung Hội khiến Lý Phu vây đánh Nhạc Thành, Tuân Khải vây đánh Hớn thành, còn mình thẳng phía Dương Bình Quan tấn phát.
Lúc đó Phó Kiểm và Tưởng Thơ đang lo giữ ải này.

Phó Kiểm bàn :
- Binh Ngụy mới đến hãy còn mỏi mệt, nên đánh ngay thì hơn.
Xảy có quân báo :
- Chung Hội đã mang quân tới ngay trước ải rồi .
Hai tướng liền lên mặt thành xem, Chung Hội trông thấy nói lớn :
- Chúng bay mau hàng đầu, chần chờ khi ta phá thành thì ngọc đá cũng thành tro bụi.
Phó Kiểm lập tức mang quân, mở cửa thành ra đánh.
Binh Ngụy giả lui, Phó Kiểm rượt theo. Bỗng tiếng quân la ó vang trời, bốn mặt binh Ngụy đổ ra, Phó Kiểm cố mở một đường máu chạy về thành.
Trên thành lúc đó đã treo cờ Ngụy, Tưởng Thơ nói xuống :
- Ta đã đầu Ngụy rồi.
Phó Kiểm nổi giận, mắng Tưởng Thơ một hồi rồi quay ra đánh vùi với binh Ngụy. Sau thấy quân mình chết nhiều.
Phó Kiểm ra lịnh ai muốn đầu Ngụy thì cứ đầu, rồi tự vận mà thác.
Chung Hội lấy được Dương Bình Quan.
Đêm đó , Chung Hội thấy mé Tây Nam có tiếng quân reo, ra xem thì không có chi hết. Qua đêm sau, lại có tiếng la ó vang dậy, binh Ngụy thảy đều khiếp sợ.
Chung Hội sáng hôm sau liền lên ngựa dẫn vài trăm ky binh theo hướng Tây Nam mà đi dò xét. Tới một ngọn núi kia, bỗng có sát khí bừng bừng, mây dăng tứ phía, Chung Hội liền hỏi đây là nơi nào.
Quân sĩ thưa :
- Đây là núi Định Quan, ngày trước Hạ Hầu Uyên thác ở nơi này .
Chung Hội lòng chẳng an toan trở về bỗng đâu cuồng phong nổi dậy, một đạo binh mờ ảo cứ lướt theo ngọn gió mà đi . Chung Hội quật ngựa chạy, tướng sĩ thì quá sợ, nhào lăn xuống đất vô số . Nhưng lạ thay đám quân đó tới rồi lại tản đi, chẳng chém giết một ai !
Chung Hội liền hỏi :
- Định Quan San có miếu thờ nào không ?
Tưởng Thơ trình :
- Chỉ có ngôi mộ của Gia Cát Võ Hầu.

Chung Hội cả sợ mà rằng :
- Chắc Võ Hầu hiển thánh đây . Nói rồi mang lễ vật và bản thân tới quì lạy cúng vái.
Đêm đó, Chung Hội nữa tỉnh nữa mơ thấy Gia Cát Võ Hầu hiển hiện nói rằng : tôi cảm ơn lòng thành của Tướng quân, vậy có một lời là khí số nhà Hớn đã hết, khi vào Tây Thục, xin Tướng quân thương xót bá tánh, chớ vọng sát .
Sáng hôm sau, Chung Hội cho dùng cây cờ lớn có bốn chữ "Bảo Quốc An Dân" rồi ra lịnh ai phá phách nhân dân sẽ bị chém đầu. Nhờ đó dân Hớn Trung đường loạt hoan nghinh, Chung Hội lại kiếm lời vỗ về , mảy may của dân cũng không ai dám lấy.

Khương Duy cho Liêu Hoá, Trương Dực, Đổng Khuyết đi tiếp ứng , còn mình cũng sẳn sàng binh mã.
Tướng Ngụy là Vương Hiếc tới khiêu chiến, Khương Duy cầm thương ra đánh.
Vương Hiếc chạy, Khương Duy đuổi theo lại gặp Kiển Hoàng.
Hai bên đánh nhau thì Đặng Ngãi cũng kéo quân tới, vây lấy Khương Duy.
Đang lúc đó lại có tin báo các trại Thục ở Cam Tòng đã bị đốt cháy.
Khương Duy cả sợ, cho phó tướng ở lại đánh, còn mình đi cứu Cam Tòng.
Nữa đường lại có Dương Hân chận đánh, Khương Duy rán sức làm cho Dương Hân phải chạy.
Khương Duy đuổi theo bỗng cây ở trên núi lăn xuống, chặn đường trước và sau.
Khương Duy phải băng rừng về trại cố thủ.
Lại có tin Chung Hội cả thắng, Phó Kiểm đã chết, các tướng Tưởng Thơ, Vương Hàm, Tướng Võ đầu hàng Ngụy, Khương Duy vội lui quân về Cương Xuyên Khẩu , lại bị Đặng Ngãi chận đường, mặt về Hớn Trung cũng có tin Gia Cát Chữ cũng dẫn binh Ngụy trấn giữ .
Khương Duy đành đồn binh ở Thổ San .
Ninh Tùy bàn với Khương Duy :

- Quân Ngụy tập trung ở Âm Bình thì chắc ở Ung Châu binh có ít. Vậy nên đánh Ung Châu. Gia Cát Chữ sẽ mang quân ở Âm Bình đi cứu thì tướng quân lại lui về Kiếm Các như vậy có cơ lấy lại Hớn Trung .
Khương Duy y đó mà thi hành.
Quân thám thính về báo Gia Cát Chữ, Chữ cả sợ liền rút binh đi cứu Ung Châu, chỉ để ít binh giữ đầu cầu .
Khương Duy làm bộ kéo đi Bắc Đảo, sau quay lại chổ đầu cầu, quả nhiên chỉ có ít binh Ngụy, liền xua quân đốt hết các trại Ngụy .
Khi Gia Cát Chữ trở về cứu thì Khương Duy đã đi xa rồi.
Khương Duy lại tụ tập được binh Liêu Hóa và Trương Dực.
Hai người kể lại việc Hậu Chúa nghe lời Huỳnh Hạo, tin đồng cốt không chịu phát binh để đến đổi Dương Bình Quan bị mất.
Sau đó Trương Dực bàn nên lui về Kiếm Các thì hơn.

Hồi 116
Qua âm Bình, Đặng Ngãi tiến binh
Nơi Miêng Trước tận trung Thục tướng

Xảy có quân vào báo, Chung Hội và Đặng Ngãi chia binh tới mấy đạo cùng tiến vào đất Thục.
Khương Duy liền dẫn binh về Kiếm Các.

Nói về tướng giữ ải Kiếm Các, là Đổng Khuyết ngày đêm cố thủ trước quân Ngụy.
Ngày nọ thấy binh mã Khương Duy tới thì cả mừng rước vào.
Nghe Đổng Khuyết kể chuyện Hậu Chúa tin dùng Huỳnh Hạo .
Khương Duy sa nước mắt rồi hai người bảo nhau cố giữ thành cho vững mà lo khôi phục dần dần.
Đang nói chuyện thì có tin Gia Cát Chữ tới bên thành khiêu chiến.
Khương Duy cả giận xông ra đánh một trận, Gia Cát Chữ thua to chạy về báo Chung Hội.
Chung Hội hô tả hữu lôi Gia Cát Chữ ra chém.
Các tướng can rằng :
- Gia Cát Chữ nguyên là thuộc hạ Đặng tướng quân, nếu chém e mất hòa khí đi .
Chung Hội càng tức nói rằng :
- Dầu là Đặng Ngãi có tội, ta cũng chém nữa là thuộc hạ của hắn .
Nói rồi cho giải Gia Cát Chữ về để Tư Mã Chiêu định đoạt.
Có người đem việc trên nói lại với Đặng Ngãi.
Đặng Ngãi hét lớn :
- Ta với nó khác gì nhau, sao nó dám hỗn hào như vậy ?
Con là Đặng Trung phải khuyên giải mãi.
Sau đó Đặng Ngãi đích thân dẫn vài quân kỵ tới thẳng Chung Hội để dò la ý tứ.
Chung Hội nghe quân báo Đặng Ngãi chỉ dẫn có ít quân kỵ đi theo nên cho võ sĩ ứng trực hai bên rồi ra nghênh tiếp Đặng Ngãi.

Đặng Ngãi bước vào thấy quân sĩ dàn ra khắp nơi thì cũng chột dạ , lựa lời hỏi rằng :
- Tướng quân lấy được Hớn Trung, thiệt là công rất lớn. Vậy nên tính mà lấy Kiếm Các .
Chung Hội hỏi ý Đặng Ngãi đôi ba lần, Đặng Ngãi mới nói :
- Theo tôi thì cho một đạo binh đánh vào Thành Đô, Khương Duy trở về đó cứu thừa cơ Tướng Quân đoạt luôn Kiếm Các .
Chung Hội tỏ ý vui vẻ lắm , rồi hai bên từ giả nhau.
Vào trong Chung Hội nói với chư tướng :
- Ta cứ mặc cho Đặng Ngãi đánh Thành Đô, vì đánh Thành Đô thì phải qua đường nhỏ nơi Âm Bình. Binh Thục mà phục ở đó thì Đặng Ngãi sẽ chết. Phần ta cứ đường lớn mà tiến đánh có lo gì .
Đặng Ngãi về thì nói với con :
- Chung Hội bề ngoài tỏ ra niềm nở, nhưng bề trong xem y có ý muốn hại ta. Vậy cha cứ đi nẻo Âm Bình tiến lấy Thành Đô cho nó hết khinh nhờn cha .
Rồi tức thời cho quân theo tiễu lộ Âm Bình mà tiến đánh.
Lại cho quân mang sẳn cơm khô và các đạo trèo núi.
Cứ vài chục dặm lại dựng lên một trại cho quân giử .
Đi tới nữa thì có ngọn núi Ma Thiên Lãnh, ngựa không đi được, ai nấy phải đi bộ thực là vất vả.
Qua khỏi Ma Thiên Lãnh, thấy có một cái trại rất lớn bỡ không.
Quân lính có người thưa :
- Trước Võ Hầu còn thì cho quân trấn giữ nơi này, nay Hậu Chúa lại bãi bỏ đi .
Đặng Ngãi nói :
- Nếu như có binh phục chổ này, quả là chúng ta sẽ chẳng còn ai sống mà về .
Trong lòng Đặng Ngãi khâm phục Võ Hầu vô cùng.
Tướng Thục giữ ải Du Giang là Mã Mạo chỉ lo giữ mấy con đường lớn. Lại nghĩ còn Khương Duy ở Kiếm Các nên ngày ngày cứ uống rượu chẳng lo lắng gì.
Vợ là Lý Thị khuyên :
- Thành này cũng là nơi trọng yếu, xin phu quân phòng bị cẩn trọng mới được .

Mã Mạo liền nói luôn :
- Lâu nay chúa thượng chỉ tin nghe Huỳnh Hạo, triệu chánh bị đổ nát, nay nước bị xâm lăng mất lúc nào chẳng hay. Ta chẳng vì hôn quân mà chinh chiến làm gì cho mệt. Hễ địch đến, ta hàng là xong .
Lý Thị mắng ngay cho Mã Mạo một hồi, phun nước miếng vào mặt tỏ vẻ khinh bỉ.
Giữa lúc đó thì quân vào báo không biết Đặng Ngãi đi đường nào mà dẫn binh Ngụy tới trước ải rồi !
Mã Mạo liền vội mở cửa thành ra hàng ngay.
Cùng lúc Mã Mạo ra hàng là lúc Lý Thị đã tự vận ở trong phòng.
Đặng Ngãi biết tin cho mai táng liệt nữ rất tử tế.
Đặng Ngãi chiếm được lương thực ở Du Giang rất nhiều, nay lại lo tiến chiếm Bồi Thành.
Tướng sĩ ở Bồi Thành thấy Đặng Ngãi tới, kéo nhau ra hàng đầu hết.
Quân chạy về Thành Đô cấp báo.
Hậu chúa hết hồn triệu Huỳnh Hạo tới hỏi.
Huỳnh Hạo tâu :
- Đó là tin đồn, có lý nào thần thánh nói sai hay sao !
Hậu chúa liền kêu bà đồng lúc trước, thì bà đồng đã cuộn gói chạy đâu mất.
Lúc đó văn thơ cấp báo gửi về như bươm bướm, bá tánh chạy loạn như ong vỡ tổ .
Hậu chúa hội các quan lại, các quan buồn chán nhìn nhau chẳng biết nói gì.
Khước Chánh tâu :
- Chỉ còn con của Võ Hầu là Gia Cát Chiêm may ra có kế cự địch mà thôi .
Hậu chúa liền vời gấp Gia Cát Chiêm tới.
Hậu chúa khóc mà rằng :
- Đặng Ngãi đã đến Bồi Thành, đe dọa Thành Đô, vậy khanh có cách gì cứu trẫm ?
Gia Cát Chiêm tâu xin cho lãnh binh ở Thành Đô mà đi tử chiến với binh Ngụy một phen.
Hậu chúa còn bao nhiêu binh đều giao hết cho Gia Cát Chiêm.

Gia Cát Chiêm hỏi các tướng ai dám đi tiên phong ?
Con Gia Cát Chiêm là Gia cát Thượng bước ra xin đi.
Gia Cát Chiêm liền cho con làm tiên phong kéo quân ra khỏi Thành Đô.
Đặng Ngãi, sau khi lấy Bồi Thành, thì sai Sử Soán và Đặng Trung kéo rốc binh đi đánh Miêng Trước.
Tới gần Miêng Trước thì có một đạo binh Thục đã dàn trận sẳn chờ đợi.
Sử Soán và Đặng Trung vừa toan giao chiến thì thấy bên hàng ngũ Thục có một cỗ xe đi ra, trên xe có người chít khăn, cầm quạt lông, đàng sau lại có quân cây cờ viết mấy chữ :
- Hớn Thừa Tướng Gia Cát Võ Hầu .
Hai tướng thất kinh bảo nhau :
- Khổng Minh còn sống, chúng ta chắc chết phen này . Nói rồi quay ngựa dẫn binh chạy gấp về trại, lại bị Gia cát Thượng đuổi theo, giết binh Ngụy chết rất nhiều.
Đặng Trung, Sử Soán về lập cập thưa lại với Đặng Ngãi, Đặng Ngãi mắng rằng :
- Dẫu cho Khổng Minh còn sống thì cũng phải đánh, chớ sao được chạy. Lần sau, các ngươi sẽ bị chém đầu.
Nói rồi cho quân dò xét, thì mới hay :
- Võ Hầu chính là Gia Cát Chiêm cầm binh, tướng Thục đi tiên phong là Gia Cát Thượng, cháu Võ Hầu. Còn Võ Hầu ngồi trên cỗ xe chỉ là tượng bằng gỗ mà thôi.
Sử Soán và Đặng Trung lại an lòng xuất trận.
Gia Cát Thượng ra đối địch rất hăng hái, hai tướng Ngụy phải lui .
Gia Các Chiêm lại đổ quân phục ra vây đánh, cả Sử Soán và Đặng Trung đều bị thương chạy về.
Đặng Ngãi thay cha con Gia Cát Chiêm tài trí hơn người nên viết thư dụ hàng.
Gia Cát Chiêm nổi giận thét lớn :
- Đặng Ngãi dám dụ hàng ta sao !
Rồi chém luôn tên sứ Ngụy mang thư gởi đầu về cho Đặng Ngãi.
Đặng Ngãi liền vây chặt Miêng Trước, hàng ngày khiêu chiến.
Gia Cát Chiêm liền ra đối địch.

Đặng Ngãi thua chạy, Gia cát Chiêm rượt theo liền bị lọt vào ổ mai phục, tả xông hữu đột mới thoát được về.
Gia Cát Thượng bàn với cha nên cầu viện Đông Ngô.
Gia Cát Chiêm liền viết thư cho người mang đi.
Ngô Chúa là Tôn Hưu được thư thì cho Đinh Phụng làm Đại Tướng, Tôn Di làm Phó tướng dẫn mười muôn binh do ngả Thọ Xuân đi cứu Thục.
Gia Cát Chiêm nóng lòng không chịu chờ binh Ngô tới, bèn đem binh ra thành đánh với Đặng Ngãi.
Đặng Ngãi làm ra vẻ yếu thế rồi lừa cho Gia Cát Chiêm rượt theo vào mé rừng đã mai phục sẳn hàng ngàn quân với cung tên.
Gia Cát Chiêm vừa lọt vào thì hàng ngàn mũi tên bắn ra như mưa.
Gia Cát Chiêm bị mấy mũi tên khắp mình bèn ngửa mặt lên trời kêu mấy tiếng :
- Nước Thục mất rồi ! Than dứt, rút gươm tự vận.
Gia cát Thượng đem binh đi cứu cha, đến nơi ôm thây cha mà khóc, rồi cũng bị một trận mưa tên mà bỏ mình.
Sau khi lấy được Miêng Trước, Đặng Ngãi liền cho binh kéo tới Thành Đô.

Hồi 117
Trước Tổ Miếu, Lưu Thầm tự vận
Lấy Tây Xuyên, Ngụy Tướng thành công

Quân về báo tin Hậu Chúa hay Miêng Trước đã thất thủ, cha con Gia Các Chiêm đều tử trận, Hậu Chúa triệu hết bá quan vào thương nghị .

Có người bàn nên chạy vào Nam Trung là chổ hiểm trở rồi sẽ lo sau, người thì lại e người Man Phương hay phản phúc, tới đó sẽ càng sanh khó, người khác lại khuyên Hậu Chúa nên qua nương náu bên Đông Ngô rồi sẽ tính kế sau.

Hậu Chúa phân vân, chẳng biết tính sao.

Bửa sau quân Ngụy lại đến sát thành hơn nữa, Tiêu Châu lại khuyên Hậu Chúa sớm liệu đầu Ngụy.

Hậu Chúa liền cho thảo thư gởi đến Đặng Ngãi xin hàng.

Lúc đó Bắc Địa Vương Lưu Thầm bước ra kêu lớn :

- Có Thiên Tử nào lại đi đầu giặc bao giờ ?

Hậu Chúa nói :

- Các quan đều khuyên đầu, mi có tài chi mà muốn tiếp tục đánh ? Hay muốn cho Thành Đô phải ngập máu ?

Lưu Thầm dập đầu xin :

- Hãy cho tôi ra đánh với giặc một trận, nếu tôi thác hãy đầu .

Hậu Chúa truyền xô Lưu Thầm ra ngoài, rồi cho mang thư đi đầu Đặng Ngãi.

Đặng Ngãi thâu nhận ngọc ấn, thư hàng rồi giao thư cho mang về Thành Đô.

Tiếp thư Đặng Ngãi, Hậu chúa cho đem hết sổ bộ mà đem qua cho Đặng Ngãi, mặt khác viết chiếu khiến Khương Duy cũng phải đầu hàng.

Lưu Thầm tức giận vô cùng, cầm gươm đi vào cung.

Phu nhân là Thôi Thị hỏi có việc gì ?

Lưu Thầm nói :

- Phụ vương đã đầu hàng quân Ngụy, ta nguyện chết để được gặp tiên đế dưới suối vàng .
Thôi phu nhân khen phải và xin được chết theo. Nói rồi đập đầu vào vách mà thác.
Lưu Thầm giết luôn cả ba đứa con của mình đoạn vào Miếu Liệt Chúa quì móp xong khóc than một lúc rồi Lưu Thầm
rút gươm tự vận.
Hôm sau, binh Ngụy vào thành.
Hậu chúa tự trói mình quì gối xin hàng.
Đặng Ngãi cho mở trói, đỡ dậy rồi cùng vào thành.
Vỗ về bá tánh, phong cho Hậu chúa làm Phiêu kỵ tướng quân, khao thưởng các quan xong, Đặng Ngãi toan đem Huỳnh Hạo ra chém.
Tên hoạn quan này lại khéo lo lót nên khỏi thác.
Kể từ đây nhà Hớn coi như đã mất.
Lúc đó, Tướng Hiền đem chiếu của Hậu chúa tới cho Khương Duy.
Khương Duy chết đứng hồi lâu, không nói được một tiếng nào .
Tướng sĩ xung quanh cũng đều nghiến răng trợn mắt, kẻ thì khóc ròng .
Khương Duy thấy lòng người còn mến Thục như vậy nên mới nói rằng :
- Ta sẽ có cách cứu được nước Thục, các ngươi chớ ngại .
Sau đó, Khương Duy dựng cờ hàng ở Kiếm Các, dẫn quân đến trại Chung Hội xin hàng.
Chung Hội cả mừng, ra nghinh tiệp mà rằng :
- Sao Bá Ước đến trể vậy ?
Khương Duy thưa :
- Binh quyền ở trong tay tôi hết. Nay đến đầu tướng quân là sớm đó .
Chung Hội cười, đãi Khương Duy vào bậc thượng tân.
Khương Duy nói :
- Oai đức tướng quân đã vang lừng Tây Xuyên vì theo tôi mới phục, chứ như Đặng tướng quân thì tôi quyết tử chiến
mà thôi .

Hai người càng ý hợp tâm đầu, cùng bẻ mũi tên kết làm anh em, Chung Hội lại cho Khương Duy được giữ lại binh mã như cũ.
Về phần Đặng Ngãi, được Hậu Chúa hàng phục thì tự đắc lắm, dựng đài chiến thắng ở Miêng Trước, dâng biểu về Lạc Dương cho Tư Mã Chiêu, trong biểu lời văn tự phụ.
Tư Mã Chiêu xem xong biểu, nghĩ là Đặng Ngãi bắt đầu có ý muốn chuyên quyền.
Bèn viết một bức thư riêng cho Vệ Quán, mặt khác phong cho Đặng Ngãi chức Thái úy.
Đặng Ngãi lãnh chiếu xong, lại được Vệ Quán cho xem thư của Tư Mã Chiêu, trong đó dặn Vệ Quán :
- Mấy lời cho Đặng Ngãi ghi trong biểu, ta còn đang tâu báo, chớ thi hành vội.
Đặng Ngãi giận lắm sai quân mang thư về trình Tư Mã Chiêu, trong đại ý nói :
- Lúc này địch mới hàng, việc gì có lợi thì cứ làm, rồi tâu Thiên Tử sau.
Tư Mã Chiêu được thư lần này, kêu Giả Sung tới nói :
- Đặng Ngãi quả có ý phản phúc rồi, giờ phải làm sao ?
Giả Sung thưa :
- Nên phong cho Chung Hội làm Tư Đồ , lại khiến Vệ Quán chấp chưởng hai đạo binh mã, rồi gởi mật thư cho Chung Hội bảo cùng Vệ Quán mà lo loại trừ Đặng Ngãi đi .
Tư Mã Chiêu liền làm theo kế ấy.
Được mật thư: Chung Hội liền bàn với Khương Duy.
Khương Duy nói :
- Đặng Ngãi xuất thân nơi hèn hạ, nay cầu may đi ngả Âm Bình mà nên công, nhưng đây là hồng phước quốc gia. Vả lại tướng quân không cầm chân tôi ở Kiếm Các thì hắn đâu có thành công ?
Nay quả là hắn có ý làm phản, Tấn công Nghi ngờ là rất đúng .
Chung Hội hỏi có kế chi trừ được Đặng Ngãi.
Khương Duy đáp :
- Nay cần làm Tấn công nghi hắn hơn nữa, ắt Tấn công sẽ ra lịnh cho tướng quân bắt hắn, vậy là xong việc .

Chung Hội liền viết thư cho Tấn công nói trắng thế nào Đặng Ngãi cũng làm phản đến nơi. .
Tư Mã Chiêu quả nhiên sai sứ khiến Chung Hội phải đi bắt Đặng Ngãi. Lại sai Giả Sung dẫn mấy ngàn binh đi ngay Tà Cốc . Còn mình thì cùng Ngụy chúa Tào Hoán ngự giá thân chinh.
Giả Sung hỏi :
- Chung Hội binh mã đông gấp hai Đặng Ngãi, dư sức bắt Đặng Ngãi, vậy chúa công đi làm chi cho nhọc sức ?
Tư Mã Chiêu cười nói :
- Ta đi là vì Chung Hội đó .

Hồi 118
Mưu sự bại, Khương Duy tuẫn tiết
Trời quả báo, Ngụy Chúa mất ngôi

Chung Hội được tin Tư Mã Chiêu dẫn bản bộ quân mã sắp đến, vội hỏi Khương Duy :
- Tấn Công đã sai ta bắt Đặng Ngãi, vậy còn tới đây làm gì ?
Khương Duy giục :
- Tướng Quân phải bắt gấp Đặng Ngãi mới đặng .
Chung Hội liền sai Vệ Quán đi bắt Đặng Ngãi.
Có người bộ tướng của Vệ Quán ngăn Vệ Quán lại mà rằng :
- Chung Hội muốn nhờ tay Đặng Ngãi giết Tướng quân đó. Chớ nên đi .
Vệ Quán nói :
- Ta đã có kế rồi .
Tức thời cho truyền rao : Đặng Ngãi có ý tạo phản. Tấn công chỉ truyền bắt Đặng Ngãi tôi. Còn ai đầu đều được tha hết .
Mọi người liền qui hàng hết. Đặng Ngãi vừa ngủ dậy cùng với Đặng Trung, hai cha con đều bị bắt.
Quân của Đặng Ngãi nhập một với quân Chung Hội.
Chung Hội cho sắm sẳn hai tù xa để giải của con Đặng Ngãi về cho Tư Mã Chiêu.
Sau đó Khương Duy bảo Chung Hội :
- Tướng quân cũng đủ sức bắt Đặng Ngãi. Vậy mà Tấn Công tới đây, chính là có ý nghi Tướng Quân đó .
Chung Hội hỏi vậy làm thế nào.
Khương Duy bảo chỉ có cách lên núi mà tu thôi.
Chung Hội cười :
- Còn trẻ như vậy, tu sao đặng ?
Khương Duy đáp :
- Vậy chỉ còn một cách, Minh Công thừa tài trí mà biết rồi, còn hỏi gì nữa .

Chung Hội mừng rỡ vỗ vai Khương Duy mà rằng :
- Đúng vậy, một là được cả thiên hạ, hai là làm Lưu Bị, chứ tội gì làm tôi tớ ai !
Khương Duy liền bày kế nhân Quách Thái Hậu vừa mất, nên giả làm di chiếu của Thái hậu dạy phải loại trừ Tư Mã Chiêu về tội khi quân, tôi tưởng tài đức Minh Công đủ để trừ đặng Tư Mã Chiêu vậy .
Bửa sau, Chung Hội mở tiệc triệu hết tướng sĩ vào yến ẩm.
Giữa tiệc Chung Hội khóc mà rằng :
- Quách Thái hậu có di chiếu dạy ta trừ Tư Mã Chiêu về tội thí Vua, vậy từ nay xin chư tướng rán sức cùng ta chung lo việc này .
Chư tướng có vẻ bỡ ngỡ, không bằng lòng. Khương Duy thấy Chung Hội không được lòng các tướng, khó mà nên việc bèn lại xúi giục :
- Họ không theo mình tất sẽ sanh biến, vậy xin hạ ngục hết .
Chung Hội tới nước đó đành phải nghe theo giam hết các quan vào ngục. Trong đám có Hồ Liệt có con là Hồ Huyền còn cầm binh ở bên ngoài nên lén cho người thông báo mọi việc cho Hồ Huyền biết.
Hồ Huyền triệu tập thủ hạ lại rồi nói :
- Chung Hội làm phản, nay mai sẽ diệt tới bọn ta chứ chẳng tha .
Mọi người đều thưa :
- Xin cho chúng tôi liều chết một trận với Chung Hội, chứ không chờ đợi được .
Hồ Huyền liền nói :
- Mọi người đã đong lòng thì tôi đã có kế ..như vầy, như vầy . . . thì trừ được Chung Hội .
Khương Duy từ khi được lòng tin của Chung Hội, lại xúi được Chung Hội làm phản thì mừng lắm, cho người đưa mật thư cho Hậu chúa nói đừng có lo, nghiệp Hớn sẽ được khôi phục lại, xin chờ ít lâu mà thôi. . . Sau đó lại vào bàn với Chung Hội.
Chung Hội ra lịnh cho Khương Duy dẫn võ sĩ vào ngục giết hết những kẻ nào không chịu theo.
Khương Duy vừa sắp sửa đi thì bị một cơn đau bụng dữ dội, té lăn xuống đất, hồi lâu mới tỉnh.

Chung Hội vừa cho người săn sóc Khương Duy thì bỗng đâu bốn phía đều có tiếng quân la ó vang đội.
Rồi có quân chạy vào cấp báo :
- Binh mã của Tấn Công đã đến rồi .
Chung Hội liền cho đóng cửa điện lại, rồi hối quân sĩ leo lên nóc điện ném ngói xuống. Quân Ngụy tràn lên đầy, Chung Hội cầm gươm nhảy lên nóc, giết được vài mươi quân Ngụy thì bị tên bắn chết.
Khương Duy cũng rút gươm nhảy lên điện lại bị đau bụng dữ dội, té xuống đất, liền đâm cổ tự vận.
Quân sĩ mổ bụng Khương Duy, thấy cái mật to bằng cái đầu, ai nấy đều lấy làm lạ.
Lúc đó, quân sĩ của Đặng Ngãi bèn hội nhau lại rồi rượt theo để cứu hai cha con Đặng Ngãi, Vệ Quán lo sợ, liền cho thủ hạ chạy đi trước giết luôn hai người.
Tuần lễ sau, Giả Sung mới đến Thành Đô, Hậu Chúa Lưu Thiện , Khước Chánh, Huỳnh Hạo đều theo Giả Sung mà về Lạc Dương.

Ngô Chúa là Tôn Hưu nghe Thục đã mất thì cả sợ.
Lão tướng Đinh Phụng đem quân cứu Thục không kịp, đành quay về .
Tôn Hưu liền cử con Lục Tốn là Lục Kháng đến giữ Giang Khẩu, Tôn Di thì đi giữ Nam Từ, lại sai Đinh Phụng, tổng đốc binh mã phòng ngừa quân Ngụy.

Hậu chúa đi tới Lạc Dương thì bị Tư Mã Chiêu mắng :
- Ông hoang dâm vô độ nghe lời nịnh lánh người hiền, tội không phải nhỏ !
Hậu chúa tái mặt run sợ .
Các quan thương tình nói dùm :
- Hậu chúa đã biết sớm đầu hàng , xin tướng công cũng nên khoan dung .
Tư Mã Chiêu bèn phong cho chức An lạc công và cấp dưỡng chu đáo.
Cả bọn đi theo Hậu chúa cũng được phong chức, Hậu chúa cúi đầu

tạ ơn lui ra.
Riêng tên hoạn quan làm cho Hậu chúa mất nước thì bị Tư Mã Chiêu truyền đem ra chợ xử lăng trì để làm gương cho mọi người.
Có bữa Tư Mã Chiêu thiết yến bá quan, trong có cả Hậu Chúa. Ban nhạc đờn bản bên Thục, các quan bên Thục ai cũng ngậm ngùi, riêng Hậu Chúa ăn uống vui vẻ như không.
Tư Mã Chiêu hỏi nhỏ Hậu Chúa :
- Ông có nhớ Thục không ?
Hậu Chúa đáp :
- Ở Thục không vui bằng ở đây, ở đây vui hơn !
Tư Mã Chiêu liền ghé tai Giả Sung nói :
- Hậu Chúa như vậy thì Khổng Minh tái sanh cũng chưa giúp được, nói gì Khương Duy !
Khước Chánh lại gần dặn Hậu Chúa :
- Hễ Tấn Công có hỏi nữa thì phải nói nhớ mồ mã tổ tiên ở bên Thục thì mới mong có ngày được Tấn Công cho về quê hương .
Một lát sau, Tư Mã Chiêu lại hỏi Hậu Chúa :
- Ông có nhớ miếu mạo liệt chúa bên Thục không ?
Hậu Chúa đáp :
- Mồ mã tổ tiên tôi ở bên Thục nên tôi lúc nào cũng nhớ !
Tư Mã Chiêu phì cười mà rằng :
- Khước Chánh lúc nãy dặn ông nói như vậy chớ gì ?
Hậu Chúa đáp :
- Quả thực Khước Chánh có bày cho tôi nói như vậy .
Các quan sau đó đồng thanh tôn Tư Mã Chiêu lên làm Tấn Vương, Ngụy Chúa cũng phải y theo.
Con trai trưởng Tư Mã Chiêu là Tư Mã Viêm, thông minh hơn người, hình dung tuấn tú, lại có chí lớn, con trai thứ là Tư Mã Du thì hiền hòa hiếu để.
Tư Mã Chiêu phong cho con lớn làm Thế Tử.
Bấy giờ, bỗng có tin truyền ở huyện Tương võ có vị Thần từ trên trời bay xuống nói rằng thiên hạ muốn an thì phải lập vua mới. Các quan thưa lại Tấn Vương và xin sớm liệu định.
Chẳng ngờ Tư Mã Chiêu bất thần bị trúng phong lâm bịnh nặng, kêu các quan đến, vừa chỉ Thế Tử Tư Mã Viêm xong thì qua đời.

Các quan liền tôn Tư Mã Viêm làm Tấn Vương, đoạn cử hành tang lễ Tư Mã Chiêu.
Cách đó ít ngày, Giả Sung và các quan lại xin Tấn Vương noi gương Tào Phi, thọ lập Thiền Đài mà lên ngôi thế nhà Ngụy cho hợp với cơ trời.
Bửa sau, Tư Mã Viêm đi vào cung. Ngụy chúa Tào Hoán lật đật nghinh đón.
Tư Mã Viêm hỏi :
- Nhà Ngụy nhờ ai mà còn ?
Ngụy chúa đáp :
- Nhờ họ Tư Mã của khanh mới được tồn tại .
Tư Mã Viêm nói :
- Bệ hạ quá nhu nhược, văn võ đều chẳng tinh thông, sao chẳng nhường lại cho người tài đức hơn ?
Nói rồi quay ra.
Ngụy chúa sợ quá khóc rống lên.
Sau đó, Ngụy chúa vời Giả Sung vào hỏi nên làm cách nào ?
Giả Sung tâu :
- Vận nhà Ngụy đã hết, bệ hạ chẳng nên cưỡng mệnh Trời. Chi bằng lập Thọ Thiền đài nhường ngôi cho Tấn Vương,
tất nhiên bệ hạ được bình an vô sự, khỏi lo gì hết .
Tào Hoán y theo, lập đài, trao Ngọc Tỷ cho Tấn Vương rồi lui xuống đài đứng với các quan.
Tư Mã Viêm ngự ngay giữa đài, Tào Hoán và các quan sụp lạy,
Giả Sung tuyên đọc :
- Nay nhà Ngụy đã nhường ngôi lại nhà Tấn, vậy phong Tào Hoán làm Trần Lưu Vương ra nơi Kim Dung Thành, nội
trong ngày phải đi trấn nhậm ngay, có chiếu triệu mới được về kinh .
Tư Mã Viêm lấy niên hiệu là Thái Thỉ Ngươn niên; cải quốc hiệu là Đại Tấn , tôn Tư Mã Ý làm Tiên đế, Tư Mã Chiêu làm Văn Đế, ban chiếu đại xá thiên hạ.
Mọi việc xong xuôi, Tư Mã Viêm nghĩ kế đánh Đông Ngô.

Tam Quốc Diễn Nghĩa

Hồi 119(hết)
Bình Đông Ngô, Đổ Dự thành công
Hết phân cách tới hồi thống nhứt

Ngô chúa từ khi nghe Thục mất thì lo sợ phát bịnh, không dậy nổi , sắp qua đời thì kêu Thừa Tướng là Bộc Dương Hưng vào, chỉ thái tử Tôn Linh rồi mất .
Bộc Dương Hưng cùng các quan thương nghị :
- Thái tử còn nhỏ quá, vậy nên mời Ô Trình Hầu Tôn Hạo về chắp chánh mới xong. Thái hậu cũng đồng ý.
Tôn Hạo lên ngôi hoàng đế, phong Tôn Linh làm Dư Chương vương, gia phong Đinh Phụng làm Đại Tư Mã. Từ khi lên ngôi thì Tôn Hạo cũng như hậu chúa tin dùng bọn hoạn quan Sầm Hôn.
Bộc Dương Hưng và Trương Bố chỉ vì can gián mà bị xử trảm.
Lại tin dùng thầy bói, gọi một thầy bói tên Thượng Quan về giữa triều mà cúng bói.
Thầy bói đoán :
- Sang năm Canh Tý Bệ Hạ sẽ diệt Tôn mà vào Lạc Dương .
Tôn Hao mừng lắm, lại càng hoang dâm xa xỉ.
Huệ Kiểu can gián :
- Xin Bệ Hạ lo tu nhân tích đức cho bá tánh nhờ, hơi đâu mà nghe bói toán những chuyện nước ngoài làm gì .
Tôn Hạo giận nói :
- Ta không nghĩ tình cựu thần thì chém ngươi rồi . Nói xong, hô quân đuổi Huệ Kiểu ra.
Huệ Kiểu liền trốn về quê.
Rồi Tôn Hạo chỉ thị Lục Kháng lo việc đánh Tương Dương.
Tấn chúa hay tin bèn thương nghị với quần thần.
Giả Sung tâu :
- Ngô chúa hoang dâm vô độ, mất nước đến nơi. Xin bệ hạ cứ cho Dương Hựu ra ngăn chống, rồi chờ ít lâu bên Ngô sanh biến thì chỉ đánh một trận là thành công .

Dương Hựu là tướng có tài đức thương dân, lo cho quân sĩ nên ai cũng khâm phục. Ngày nghe tin quân Ngô đến, Dương Hựu dặn chư tướng :
- Lục Kháng có tài, nên đề phòng cẩn thận rồi sẽ liệu sau .
Một bửa, Lục Kháng đi săn, bên này Dương Hựu cũng đi săn, và cấm quân sĩ không được săn qua địa phận bên Ngô.
Lục Kháng cũng khiến quân lượm những thú nào mà binh Tấn bắn trúng thì đem trả hết về bên Dương Hựu.
Lục Kháng lại tặng riêng Dương Hựu một bình rượu ngon.
Bửa nọ, hay tin Lục Kháng bị bịnh Dương Hựu có thuốc hay liền gởi tặng Lục Kháng.
Lục Kháng tin mà uống, sau lại viết biểu về trình Ngô chúa :
- Bên Tấn đang thịnh, lúc này chưa nên đánh. Riêng kính xin bệ hạ tu sửa mình để kịp lo đại sự sau này .
Tôn Hạo cả giận, truất quyền Lục Kháng và cho Tôn Di ra thay thế.
Kể từ đó, Ngô chúa ngày càng thêm bạo ngược, ai can gián cũng đều bị hại hết.
Dương Hựu hay được tin trên liền tâu lên Tấn chúa :
- Nay là lúc thừa cơ thuận tiện để đánh Ngô. Nhưng Tấn chúa nghe lời Giả Sung, bảo Dương Hựu hãy chờ đã.
Dương Hựu buồn bực , dâng biểu xin từ chức.
Tấn Chúa ngạc nhiên bảo :
- Trẫm còn tính nhờ khanh nhiều, sao lại sớm trở về làng như vậy ?
Dương Hựu tâu :
- Tôi tuổi già sức yếu, nay xin tiến cử Hữu Tướng Quân Đỗ Dự có tài giúp nước. Thiển nghĩ thiên hạ mười phần, Bệ Hạ đã gồm thâu được chín phần , nay triều Ngô suy bại, chính là lúc nên cất quân, chớ để lỡ cơ hội .
Tấn Chúa y theo, phong Đỗ Dự làm Trấn Nam Đại Tướng Quân.
Đỗ Dự lãnh chiếu rồi xuất quân, nhắm Tương Dương tiến phát.
Bên Ngô thì Đinh Phụng và Lục Kháng đã mất cả, Ngô Chúa vui chơi cùng bọn Hoạn quan, ngày đêm say sưa, dĩ chí bày ra các cách trị tội ác độc như khoét mắt, lột da. . . làm cho nhân dân đồ thán.

Lúc đó Đổ Dự tuân lịnh Tấn Vương điều động mười vạn binh mã Đại Tướng Quân Tư Mã Du ra ngã Từ Trung, Chinh Đông tướng quân Vương Hồn ra ngã Hoành Giang. Kiến Oai tướng quân Vương Nhung ra ngã Võ Xương, Bình Nam Tướng quân Hồ Phẩm ra ngã Hạ Khẩu , tất cả đều thuộc quyền điều động Trấn Nam đại Tướng Quân kiêm Đại Đô Đốc Đổ Dự.
Hay tin trên, Tôn Hạo cả kinh, vời quần thần tới thương nghị, sau đó cử Trương Để cầm binh đi kháng cự. Rồi lui vào cung vô cùng buồn bã.
Sầm Hôn liền hiến kế :
- Giang Nam ta nhiều sắt, vậy nên làm dùi sắt mà cắm dưới nước, lại rèn nhiều dây xích sắt đeo nhiều khoen nặng hàng trăm cân mà dăng ngay sông, tất ngăn được chiến thuyền của Tấn Vương .
Tôn Hạo liền y kế mà làm.
Nói về Đỗ Dự chỉ dùng thuyền nhẹ qua sông Trường Giang mà lấy được Lạc Dương, lại dùng binh lấy được Giang Lăng, tướng Ngô giữ ải Võ Xương sợ quá xin đầu hàng, sau đó Đổ Dự bèn tiến binh lấy Kiến Nghiệp.
Nói về thủy quân của Tấn do Long Nhưỡng tướng quân Vương Tuấn thống lãnh đang lục tục tiến đến thì có quân do thám về báo bên Ngô dùng dây lòi tói bằng sắt và dùi nhọn cắm ở lòng sông để ngăn cản.
Vương Tuấn cả cười rồi sai kết mấy vạn chiếc bè lớn lùa cho trôi xuống, bao nhiêu dùi cắm dưới nước bị lôi đi mất hết. Trên bè lại trang bị đuốc lớn thấm dầu, cháy mãi lòi tói cũng bị đứt hết.
Thế là thủy quân Tấn thẳng giòng mà tiến lên.
Lúc đó Thừa Tướng Đông Ngô là Trương Để thấy các đạo bộ binh đã thua chạy, quân thủy cũng không chống cự nổi thì khóc ròng lên rồi cùng hai tướng là Trầm Huỳnh và Gia Cát Nghiền liệu tử chiến một trận cuối cùng.
Rút cuộc cả ba đều bị vây hãm và đều bị tử trận.
Lập tức Đổ Dự lại cho tiến quân, quân Tấn tới đâu, binh Ngô đầu tới đó .
Ngô Chúa được tin thất kinh hỏi quần thần :
- Tại sao binh ta không chịu đánh ?

Quân thần tâu :
- Đó là cái họa Bệ Hạ nghe lời bọn Sầm Hôn mà sanh ra . Nay muốn cho Tướng sĩ tiếp tục chiến đấu chống địch thì Bệ Hạ hãy giết Sầm Hôn trước đã .
Ngô chúa không chịu, quần thần tức lắm liền ào ạt xông vào cung bắt Sầm Hôn đem ra phanh thây, mỗi người lại lắt một miệng thịt mà ăn cho hả giận.
Sau đó quần thần đồng thanh xin ra đánh, Tôn Hạo bèn cho Đào Thao thống lãnh các đạo Ngự Lâm Quân, Trương Tượng dẫn các đạo thủy binh xông ra đánh quân Tấn.
Tuy nhiên quân sĩ đã nản lòng hết, mặc cho các tướng đốc thúc, bỏ chạy tứ tán.
Khi Vương Tuấn đến thì Trương Tượng chỉ còn vài mươi quân sĩ đành phải đầu hàng.
Vương Tuấn sai Trương Tượng đi chiêu dụ Thạch Đầu Thành, nơi này cũng đầu hàng nốt.
Ngô chúa cả sợ toan tự vận thì có Hồ Xung cản lại mà rằng :
- Sao chúa công không làm theo Lưu Thiện ?
Tôn Hạo liền dắt hết bá quan ra xin đầu hàng Vương Tuấn.
Đổ Dự cũng vừa tiến quân đến , thấy vậy cả mừng, bèn cùng Vương Tuấn dâng biểu lên Tấn chúa rồi ra lịnh ban sư về nước.
Tới nơi Tôn Hạo liền đến trước điện cúi đầu ra mắt Tấn vương.
Tấn vương cho ngồi bên và tiếp đãi tử tế .
Sau đó Tấn vương phong cho Tôn Hạo làm Qui Mạng Hầu, con cháu Tôn Hạo và các quan đi theo cũng đều được phong chức tước.
Lưu Thiện, Tào Hoán và Tôn Hạo đều sống an bình cho tới chết .

Ngụy, Thục, Ngô từ nay thống nhất dưới quyền cai trị của Tấn đế Tư Mã Viêm.

Họp tan, tan họp, âu đó cũng là lẽ nhiệm mầu của Trời đất vậy .

Hết